

ספר "התשובה" - מהווה דרך שכלית ולוגית לבירור האמת הפנימית ובדיקה האם יש אמת אבסולוטית שכלית ולוגית לחלוטין אשר היא נכונה בפני עצמה ואובייקטיבית.

בספר תמצאו את הדרך להתבוננות פנימית ובדיקה עצמית שכל אחד יכול לעשות לגבי המחשבות האישיות שעוברות בראשו.

ספר זה מוכיח שיש אמת אבסולוטית ושהדברים הכתובים בתורה ואף בתורה שבע"פ נכונים ומדויקים - בצורה לוגית, מתמטית, שכלית ומדעית.

הספר עצמו מהווה מעין דרך ושביל לבירור ובדיקת האמת וכולו מבוסס על שאלת שאלות ובדיקתן ובדרך זו מאיץ בקורא לחשוב ולבדוק את הדברים לעומק.

בספר זה ישנם ציטוטים ממקורות רבים, לציטוטים אלו הוספה הדגשת אותיות במקומות מסוימים.

המחבר

אורן עברון

תשע"ד - 2014

כתובת המחבר להזמנת ספרים, שליחת תגובות ושאלות

Oren_Evron@yahoo.com

מוותר ורצוי להעתיק את הספר כולו או פרקים שלמים (אסור לחתוך פרקים, מכיוון שאנשים עשויים להבין לא נכון וגם פרקים שתלויים בהבנה של פרקים אחרים, אסור להעתיק אלא אם כלל הפרקים ההכרחיים לצורך ההבנה הועתקו והועברו כיחידה אחת שמאפשרת הבנה קוהרנטית) ולהפיצו

בכל דרך מוסרית שהיא לצורך זיכוי הרבים,

אבל לא צורך מסחר - כלומר למטרת רווח פיננסי. לצורך עניין מסחרי יש ליצור קשר באופן פרטני דרך האי מייל בעמוד הקודם.

ספר זה נשלח בחינם באימייל לכל אדם שיבקש אותו ובקרוב ניתן יהיה גם להורידו בחינם מהאינטרנט. כל מי שרוצה עותק יכול לפנות לאי מייל של המחבר.

במהלך הספר אני מביא הרבה ציטוטים ביחד עם המקורות. דגשים הוספו למילים אך הטקסט לא שונה בשום מקום. יש מקומות שבהן הוספתי סוגריים כדי להביע עניין נוסף וכל מקום כזה מודגש וכתוב שזוהי תוספת שלי. נעשו כל המאמצים לדייק בכל פרט ופרט ואם נפלה ולו טעות אחת קטנה אני מבקש שמי שמוצא אותה יצור קשר דרך האי מייל כדי שאפשר יהיה לתקן - הפרטים מובאים יחד עם המקורות שלהם כדי שאפשר יהיה לאמת הכל.

תוכן העניינים

5	דבר פתיחה
6	על המחבר
10	מהי אמונה
13	כח האינרציה
17	מה זה "השם" או "אלוקים"?
19	מה אם?
27	הצופן התנ"כי והכניסה שלי לעולם האמת
73	הצופן של המספר 1820
86	יש אמת אבסולוטית?
91	הטעות הקשה בחיי - "אל כל יכול"
93	"אני לא מאמין במה שאני לא רואה"
96	המבחן האונטולוגי
109	הראיה "של המפץ הגדול"
120	"יש מאין"
135	המבחן הקוסמולוגי
143	גיל היקום אלפים בתורה - מיליארדים במדע
149	נס מתמטי גלוי!
155	התורה היא תוכנית הבריאה
163	האם יש רק חומר? - מטריאליזם
169	יש מקרה בעולם? מבחן ה"מקריות"
175	יחס הזהב וסדרת פיבונאצ'י
188	שביל הזהב רצוף אומנות יפהפייה
197	הסקפטי ה"נצחי" - "לא יכול להחליט"
203	הלוגיקה יכולה לטעות?
207	טעויות לוגיות נפוצות
211	סתירות במחשבה של חילוני - אז מה?
214	הטלאולוגיה ומה ש(כמעט) כל תינוק יודע
221	הוכחות לקיום אלוקים על ידי חכמים ביהדות

229	לראות את הקולות - שפת התורה
245	כל המציאות היא שפה - דיבור
253	שפת הקודש - שפת התורה <u>על קצה המזלג</u>
261	מילה בשפת הקודש - <u>על קצה המזלג</u>
265	קצת על קצה - <u>קצה המזלג</u> אותיות בשפת הקודש: האות א'
268	קצת על קצה - <u>קצה המזלג</u> אותיות בשפת הקודש: האות ב'
271	קצת על קצה - <u>קצה המזלג</u> אותיות בשפת הקודש: האות ג'
273	שאלות ותשובות עם כריסטופר לנגן
280	התודעה של המציאות
283	"פילוסופיה זה לא בשבילי"
285	בעיית האינדוקציה וקריסת האנושות
289	המוסר. הטוב, הרע והיצר המכוער
314	נשמה נצחית? - יש בכלל דבר כזה?
321	גן עדן וגיהנום וגלגלי נשמות
329	יש לנו בחירה חופשית?
335	פתרון בעיית האינדוקציה
338	אבולוציה
367	ארכיאולוגיה מאששת את התנ"ך - על קצה המזלג -
377	תגליות מדעיות עכשוויות הידועות בתורה אלפי שנים
397	מידע עתיק בתורה - וההגשמה במציאות
410	שדות אלקטרומגנטיים ותקשורת
421	שאלות של אתאיסטים ותשובתן
427	סיכום

דבר פתיחה קצר,

ספר זה נכנס לעובי הקורה מיד ולכן אני שואל אותך, קורא יקר/ה,

מה דרוש בעבורך כדי להחליט שמהו אמיתי ונכון?

מה יותר חזק בשבילך? הבנה פרטית ופנימית לגבי נכונותו של דבר מסוים בהוכחה לוגית שנבדקה מכל הזוויות על ידך באופן אישי או על ידי מישהו אשר יסביר לך את הפואנטה של דבר מה?

מהי האמונה הנוכחית שלך?

בשביל לבדוק את האמת נדרש דבר אחד עיקרי:

רצון אמיתי לדעת את האמת. כלומר, אם את/ה באמת רוצה לדעת את האמת אז הספר הזה בשבילך, אם לא - אז חבל על מאמץ וזמן יקר, הספר הזה לא בשביל מי שאין לו רצון אמיתי לדעת.

בספר אני אשתדל, בעזרת השם, להראות את הדרך להבנה וגאולה פרטית לכל אדם, בכל מקום, ובכל מצב אך כאמור שוב, התנאי הראשון והיחיד בשביל שאדם יוכל לבחון את הדברים בצורה עניינית הוא שהאדם יהיה פתוח ויהיה לו רצון לבדוק מהי האמת.

צריך לזכור שנאמרת טענה מאד גרנדיוזית והיא **שיש המשך לאחר החיים, שיש גן עדן, גיהנום ובורא**. אז אם לא בשביל סקרנות וחקר האמת - לפחות כדי לדעת שבדקת עם פתיחות ורצון לדעת ולבחון את הדברים ניגשת לעניין בעל טענות כה אדירות וכה אישיות הנוגעות לכל אדם באשר הוא.

הספר הזה מוקדש לעם ישראל באהבה רבה,

אשרי האדם הניגש לנושא עם רצון לדעת,

דרך צלחה!

בכבוד רב,

אורן עברון

קצת על המחבר,

במשך רוב חיי התעניינתי במדעים מדויקים כגון פיזיקה, אסטרופיזיקה בפרט, כימיה, ביולוגיה פילוסופיה בשילוב עם מתמטיקה ותפיסות לוגיות והרבה מהסקרנות שלי והרצון שלי להבין דברים לעומק אני חב לאבי - כמו כן, הרבה מהמשמעת העצמית ויכולת הניתוח שלי התפתחה בזכותו.

למדתי בבתי ספר חילוניים ומאז שאני זוכר אצ עצמי לימודי התנ"ך הועברו בצורה עניינית כספר של מסורת ובדרך כלל הרושם שהעבירו היה שהתנ"ך נכתב על ידי אנשים "הזויים" שרצו לשלוט בהמונים ולכן הרכיבו וחברו סיפורי בדיה שאפשרו להם "לרדות" בחברה. הלימודים בבית הספר "הגדילו" עוד לעשות והעבירו מסר ברור כי הדברים שבתנ"ך אינם נכונים וכי כמעט על כל משפט והגיה, יש לפחות 5 פרשנויות שונות שכל אחת כביכול סותרת את קודמה בצורה כזו שהתוכן נמצא כביכול בסתירה.

גדלתי בבית חילוני לחלוטין. אזכורים של תנ"ך, בריאה ו/או "בורא" (השם וכדומה) כמעט שלא נשמעו והועברו אצלי בבית.

בתור אדם שמאז ומתמיד התעניין בהעמקה רצינית ועניינית בעולם ובמדע בפרט, לא מצאתי לנכון להעמיק בתנ"ך ובשורשים יהודיים שכן בית הספר צייר תמונה מאד ברורה והעביר מסר מאד ברור בעניין הזה... שהתנ"ך והיהדות נתנו לשוטים וכי אין מה להעמיק בצורה רצינית בעניין מעבר לסקרנות גרידה. אחד המשפטים שחזקו את התחושה והטענה הזו הוא "הנבואה ניתנה לשוטים" אשר הוסבה ושונתה כמו מילים רבות אחרות ומשפטים רבים אחרים בצורה מעוותת... כמובן שלא ידעתי זאת אז.

כשהייתי בתיכון הגיעה לקולנוע יצירת מופת בשם "המטריקס", סרט עתיר אפקטים שעד אותה תקופה העולם עוד לא ראה, אגב מאז יציאת הסרט, המון סרטים אחרים העתיקו את השיטה של צילום ה"360" שבסרט אשר מאפשרת לבמאי להציג סיטואציה מסוימת כ"קפואה", כלומר "לעצור את הזמן" ובו"ז להראות את המרחב של הסיטואציה מכל הזוויות.

כשראיתי את הסרט, בתור ילד, מאד התלהבתי מהאפקטים וגם... את השחקן קולנוע קיאנו ריבס, אבל מן הסתם שהדבר המדהים ביותר בסרט היה העלילה! עלילה מרהיבה ביופייה ובעומקה, רבדים כל כך עמוקים וטעונים מבחינה פילוסופית שהמוח שלי לא הפסיק להרהר בהם במשך שנים רבות לאחר הצפייה בסרט.

למי שלא מכיר את הסרט, הסרט מתאר את העולם והאנושות בתקופה בה אנחנו חיים, סביב שנות ה-2000 ולאט לאט חושף לצופה דברים יוצאים מן הכלל שמתרחשים סביבנו כל הזמן, כגון תחושת "דה-ז'ור", "צירופי מקרים" נדירים וכדומה, אשר כולם בכללותם, כך על פי הסרט, אינם אלא דברים צפויים וברורים שחייבים להתרחש בעולם בו אנחנו קיימים וזאת משום שהעולם הזה מתוכנת על ידי סופר-אינטליגנציה, אשר בסרט מיוצגת על ידי רובוטים ותוכנות ממוחשבות מהעתיד הרחוק.

אותה אינטליגנציה, כך לפי הסרט, מייצרת "מציאות מדומה" לאנושות וההדמיה הזו היא המציאות החושית שאנחנו חווים בהווה שלנו... ההדמיה כל כך חזקה, וטובה שאנחנו לא מבחינים שאנחנו בעולם דמיוני ולא בעולם אמיתי.

דמיינו שבזמן עתידי כלשהו תהיה קסדה בעלת תוכנת הדמיה כל כך מתוחכמת שהחושים שלנו לא יאפשרו לנו להבדיל בין המציאות לבין התוכנה. כך, כאשר תחבשו את הקסדה, תוכלו לראות עצמכם במראה, לחוש את עצמכם ואחרים, לאכול, לשתות ולעשות כל מה שאתם יכולים לעשות בעולם האמיתי... רק שזה יהיה בדמיון בלבד - שכן, כל מה שאנחנו חווים בתודעה שלנו, בין אם זו נגיעה "חיצונית" כאשר מישוהו מחבק אותנו, ובין אם זו נגיעה "פנימית" כמו כאשר אנחנו שותים או אפילו כאשר אנחנו שמחים, וכך, כל דבר בחומר וגוף בעולם שלנו מגיע בסופו של דבר על ידי שדרים במוח של כל אחד ואחת מאתנו.

תוכנת ההדמיה הזו, נקראת "המטריקס" ועליה בנו את כל העלילה, כאשר כמובן בסרט, הרחיבו את זה ואף הראו שבעתיד, רובוטים משוכללים הם אשר יצרו את המטריקס, וכי הם משתמשים בזה בכדי לשלוט בבני האדם במצב של "שינה" (מחברים למטריקס מגיל ינקות) בכדי שיוכלו להפיק אנרגיה מגוף האדם (צריך הרי משהו להלחם בו לא?).

בתיכון, בחרתי במגמת פיזיקה וביוולוגיה בתור מגמות מורחבות אך גיליתי שהפיזיקה בתיכון לא הייתה מספקת בעבורי באותה תקופה ועברתי למגמת כימיה. לצערי נתקלתי רבות במהלך כל לימודי ובפרט בלימודי בתיכון בדברים שלא לימדו אותנו נכון וכאשר ניסיתי לדבר על הדברים בד"כ לא הבינו אותי בבית הספר וכתוצאה מכך גם אני לא הבנתי את בית הספר...

הסיפור קצת יותר מורכב מעניין פשוט של חוסר הבנה הדדי, שכן חיי לא היו פשוטים גם מבחינות אישיות, ובסופו של דבר סיימתי את לימודי התיכון ללא תעודת בגרות, כאשר המקצוע שבו חסר לי ציון הוא... בצורה האירונית ביותר... מתמטיקה.

אני לא אכנס לפרטים רבים בנושא, אבל בין היתר, אבי עבר תאונת דרכים קשה במהלך התיכון, וכל חיי לקחתי על עצמי לתקן את העולם שסביבי וניסיתי לעזור למשפחתי ולאלו שעל ידי. גם בבית הספר, בדרך כלל מצאתי את עצמי בחברת אותם ילדים "מוקצים" אשר שהייה בחברתם לא בדיוק עזרה למוניטין החברתי שלי... מצאתי את עצמי מקיים עם ילדים רבים "כאלו" שיחות נפש ונהגתי לשמוע ולהקשיב לצרותיהם ולנסות לתת את עצתי.

מאז שאני זוכר את עצמי ובמיוחד בשנות בגרותי חיפשתי את הטוב שבאנשים, את הטוב שבמצב מסוים ואפילו כאשר לא מצאתי טוב ישיר, דמיינתי איך מהמצב הספציפי שאליו נקלעתי ניתן יהיה להפיק טוב בעתיד והרבה מזה אני חייב לאמי היקרה.

את חברי הטובים הכרתי בתחרויות אתלטיקה וכדור עף ובמגמות המורחבות בתיכון, הייתי בנבחרות במשך שנים ומאד אהבתי את החוויה החברתית והתחרותית ובמקביל שיחקתי במשחק מחשב שנקרא "סטארקפט" ונחשבתי לאחד השחקנים הטובים ביותר בארץ. למי שלא מכיר, היום זה נחשב לספורט לאומי בהרבה מדינות ויש אף אוניברסיטאות שמלמדות אודות המשחק ומהותו וכן מילוני צופים ופרסומות סביב המשחק הזה ומשחקים נוספים. מדובר במשחק אסטרטגיה בזמן אמת שבו השחקנים צריכים לנצח את היריב באמצעים הדומים לשח מט ממספר היבטים, אך השליטה עם העכבר ומהירות המחשבה חשובים לא פחות, אך הרחבה על עניין זה - זהו ספר בפני עצמו.

התגייסתי לצבא להנדסה קרבית והייתי סמב"ץ בבית הספר להנדסה צבאית (בהל"צ), שם פיתחתי תוכנה שעזרה לייעל מספר דברים בבסיס ואף לשפר את מוכנותו ובו בזמן עזרה לצמצם הוצאות חודשיות בצורה טובה. המשכתי משם לקורס קציני "חילוץ והצלה" ולאחר סיום הקורס וההשלמה תפקדתי בתור קצין חמ"ל במחוז ירושלים.

ביום שבו השתחררתי מהצבא, באותו היום ממש, פתחתי עסק לשיווק באינטרנט, עסק המבוסס על הבנה של סטטיסטיקות מתמטיות, ניסוי וטעייה, הוצאת סטיות תקן על בסיס מדגמים ובכלל, בניית מדגמים, פסיכולוגיה אישית והמונית ועוד מספר אלמנטים.

הייתה לי הצלחה מהירה ותוך 4 חודשים הפכתי את העסק לחברה בע"מ. מצד אחד העסק פרח ונעשיתי יותר ויותר עצמאי, מצד שני, במהלך הקמת העסק שלי, חשפתי לחבר טוב שלי הרבה מאד מהטכניקות והסודות של העסק שלי בעבור שיפתח עסק משלו ושיצליח כלכלית. לצערי, פעם אחר פעם הוא השתמש במידע וידע שהענקתי לו בשביל להתחרות ישירות בי ובאמצעים שלי, דבר שפגע בעסק מבחינה פיננסית ושלא לדבר באמון בינינו. בסופו של דבר זה עלה בחברות שלנו ונפרדו דרכנו.

משם, המשכתי להגדיל את החברה, עברתי לגור ב"סיטי טאור" ברמת גן (בימינו "ליאונרדו"), קניתי רכבי ספורט יפים כאשר השיא שלהם היה audi tt טורבו ודירת פאר עם נוף לים בקומה 34... הייתי שקוע חזק מאד בחומר ובכסף.

בתקופה הזו הכרתי את אשתי לימים, גרנו שנה וחצי ב"סיטי טאור" ומשם עברנו להוד השרון.

מפה לשם, תפסתי את עצמי פתאום בגיל 28, עם פער עצום בידע שלי לגבי הדתות השונות שיש בעולם, ובפרט אסלאם, נצרות ויהדות. החלטתי ללמוד את הנושא בעצמי ולמען עצמי, ולהעמיק את החלל החסר באחד הנושאים החשובים והמדוברים ביותר בעולם. באותה תקופה הגדרתי עצמי כאתיאיסט והדבר נבע בעיקר ממה שחשבתי על ההגדרה הנפוצה ביותר של בורא היקום כ"כל יכול". כל אדם דתי שדיברתי איתו על הנושא הזה אמר שאנחנו לא מסוגלים להבין ופחות או יותר בזה נסתם הדיון, היות ואמרת דבר פשוט, אם ההגדרה של האל

היא הגדרה שסותרת את עצמה, זהו הסוף של הדיון. כיצד "כל יכול" סותר עצמו? בוודאי שמעתם את זה מספר פעמים עד היום, אך הנה שוב; האם משהו/מישהו כל יכול, יכול לעשות משהו שהוא לא יכול לעשות? .

דוגמא: ליצור משהו שהוא לא יכול להרוס? ליצור משהו כל כך כבד שהוא לא יכול להרים? לעשות משהו שהוא לא המשהו שהוא עשה? וכן הלאה... שכן, אם ההגדרה של "כל יכול" היא "האפשרות לעשות הכל" אנחנו מצפים שהתשובה תהיה "כן" תמיד - כאשר השאלה היא שאלה של יכולת... אבל ברור שהתשובה לא יכולה להיות כן, כי כששמים את המילה "כן" בצד הראשון של השאלה, נוצר "לא" בצד השני וכן הלאה...

לאחר שהעמקתי בנושא מאד במשך חודשים רבים, תובנות עמוקות מאד הגיעו אלי (היום אני יודע שזוהי שכינת השם שעזרה לי לקבל את ההבנות הנשגבות האלו) והיום אני יודע מה שורש הטעות וזה שהמילים "כל יכול" מבטאות יכולת לעשות את כל מה שניתן לעשות (ראו על זה בהמשך הספר - נושא חשוב מאד). זה עד כדי כך פשוט, אבל העניין הזה חסם לי את האפשרות להמשיך ולבדוק במשך כמעט כל חיי ורק בגיל 28 התחלתי לבדוק את הכל מההתחלה וזהו מסר חשוב לכולם - שחררו את מה שחשבתם ומה שאתם חושבים ונסו לקרוא את הספר הזה בראש פתוח.

היום אני כבן 30 ויש לי ידיעה ברורה ומוחלטת שיש בורא לעולם, שיש עולם הבא, שיש נשמות, שיש טוב ורע אובייקטיביים, שהכל לטובה (הכל - הכל, כולל הכל) והכל בצדק מוחלט ועוד... יש הרבה טענות על בסיס ראיות והן טובות בהרבה מקרים אבל ראיות יכולות להביא את האדם למסקנה ששואפת ל 100% ולעולם לא 100% מכיוון שתמיד יש לראיה איזושהי אפשרות תיאורטית לסתירה.

דוגמא: נניח ואדם מסוים נתפס שודד בנק, 10 שוטרים תפסו אותו בתוך הבנק עם אקדח ושק מלא בכסף... 20 עובדים מדווחים שהם ראו אותו ושהוא איים עליהם עם האקדח... מצלמות האבטחה במעגל סגור מראות את אותו אדם מבצע את הפעולות שהעדים מדווחים עליהן... וכדומה...

זה נראה לנו כמו נעילה של 100 אחוזים אבל למעשה זה לא. מדוע? כי השוטרים, אמנם לא סביר, אבל יכול להיות שהם כולם משקרים... אותו דבר לגבי העדים ואפילו את התמונות של מצלמות האבטחה ניתן לזייף - נכון שזה מאד לא סביר ובמיוחד שכל הדברים הלא סבירים האלו יתרחשו יחד, אבל ראיות תמיד מאפשרות פתח תיאורטי כלשהו. במקרה הזה הייתי אומר שהסיכוי מאד קרוב ל 100% שהאדם שנתפס הוא השודד... אבל שוב, מי שירצה להתווכח יוכל לנסות להיאחז בשבריר האחוז האחרון. לכן הספר הזה עוסק הרבה מאד בהוכחות לוגיות טהורות שמביאות את האדם המעמיק בהן לידיעה מוחלטת של 100% בדבר נושאים חשובים ביותר!

כמו כן, אני מביא ראיות חזקות מאד לנושאים חשובים וקריטיים נוספים ואני מאד מקווה שתהינו מהקריאה מתוך רצון עז לידיעת האמת ובירורה!

ברצוני לספר ולשתף אתכם שכאשר התחלתי את תהליך החזרה בתשובה לא דיברתי על זה עם משפחתי למעט אשתי כמובן ואז, לאחר מספר חודשים, דיברתי על זה עם אחי הקטן וגילינו אחד על השני ששנינו חוזרים בתשובה באותו הזמן. זמן קצר לאחר מכן גילינו שגם בן דוד שלנו (שגם גדל בבית חילוני לחלוטין) כבר הצטרף לשיבה באותו הזמן!

אשתי היקרה והמקסימה החלה את התהליך הזה, ברוך השם, קצת לאחר מכן גם כן ברוך השם והיא גם מגיעה מבית חילוני לחלוטין.

דבר נוסף מאד מעניין הוא שבהתחלה ההבנה שלי הייתה על בסיס אמת אבסולוטית, קיום הכרחי ומוחלט של בורא וגם תכונות של הבורא, של היקום ושל יקומים מקבילים רוחניים וניסיתי שלא לקבל את היהדות, היה לי מחסום קשה מאד להיפתח ליהדות אך ככל שלמדתי עוד כך גיליתי שההכרח הלוגי מתכנס ליהדות, במה שקשור למוסר, במה שקשור לעולמות רוחניים ועליונים וכן הלאה. כלומר, ההבנה הלוגית מגיעה למסקנות שכתובות ביהדות, למצוות, להלכות ועוד.

לצורך הדוגמא, אחת מני רבות מספור... דיברתי עם אחי הקטן שהצטרף לשיבה וסיפרתי לו שהלוגיקה מכריחה שמי שנפטר מגיע למקום שבו אין לו יכולת לשנות את עצמו יותר וזה אומר שאם הוא נפטר עם מידה כזו או מידה אחרת, עם הרגל כזה, או הרגל אחר וכן הלאה על זה הדרך - כך הוא נשאר בעולם הרוחני והוא מיד הראה לי שהדברים כתובים שחור על גבי לבן ביהדות...

איך הגעתי "אני" למסקנה ההכרחית הזו? אני אדון בזה במהלך הספר יחד עם דברים נוספים כגון ההכרח שהכל, כל מה שאנחנו רואים, כל מה שאנחנו חושבים, הזמן, החומר והכל "חלק" מאותו הדבר והכל מחובר דרכו והוא נצחי לחלוטין, גם זה אחי הקטן הראה לי שמופיע בפרטי פרטים ביהדות וכן גן עדן וגיהנום הם הכרחיים לוגיים שכלתניים. כמו כן, ניתן להציץ על ידי הלוגיקה למה שקורה במקומות האלו ו"הפלא ופלא" גם זה מופיע בדיוק מופתי ובפרטי פרטים ביהדות ובספרי הקודש.

אני יכול למנות עוד דוגמאות רבות מאד אשר הראו לי שהיהדות והאמת השכלית הולכות יד ביד ולמעשה הן אותה היד. אבל זה מקדים את המאוחר, שכן אתם רק בתחילת הספר. כל שאני מבקש זה שתהיו אמיתיים עם עצמכם - האם אתם רוצים לדעת את האמת?

שיהיה בהצלחה וקריאה מהנה!

מהי אמונה?

אמונה על פי הנצרות והאסלאם (ואחרים) זוהי הנטייה לקבל דבר מסוים כנכון, ככל שהאמונה גבוהה/חזקה יותר, כך האדם מרגיש שהנטייה שלו לקבל את הדבר כנכון גבוהה יותר וזה נע ונד בין 0% - ודאות שהדבר לא נכון ועד 100% - ודאות שהדבר נכון, כלומר "אמונה מוחלטת" = ידיעה מוחלטת.

לפי היהדות, "אמונה" זה מלשון "אימון" ו"אמון" כלומר, לאחר שאתה יודע דבר מסוים אתה יכול לסמוך עליו, כשם שתינוק יודע שאימו אוהבת אותו, הוא סומך עליה יותר ויותר, נותן בה אמון ומאמין שהיא תעזור לו כשהוא זקוק לה.

על פי היהדות, הדבר הראשון לפני הכל זה ידיעת השם, ידיעת הבורא. כלומר לא מדובר בנטייה לחשוב שהבורא קיים אלא ידיעה ברורה ומוחלטת ורק לאחריה יש אמונה יהודית והיא למעשה הצהרה שהאדם "סומך על הבורא", מאמין לו ונותן בו אמון. כלומר אמונה יהודית מגיעה רק לאחר ידיעה מוחלטת שהשם קיים וכן דברים נוספים לגבי השם. אם כך, אז אמורה להיות דרך להגיע לידיעה מוחלטת שהשם קיים (וגם לדעת דברים רבים נוספים על הנהגתו וכדומה) אחרת כל היהדות קורסת. בספר הזה אנחנו נבחן את הנושא הזה לעומק ונראה האם וכיצד ניתן להגיע לידיעה ברורה, מוחלטת וחד משמעית על קיום השם.

לשם הפשטות, היות והמילה "אמונה" מושרשת חזק מאד בשפה היומיומית אצל אנשים במשמעות הכלל עולמית שלה, כלומר "הנטייה לחשוב שמהו מסוים נכון או לא נכון" אני אשתמש במילה הזו במשמעות הזו במהלך הספר.

כל אחד ישאל עצמו במה הוא מאמין ועל בסיס מה הוא סיגל לעצמו את האמונה הזו. האם אמונה זו מבוססת? עד כמה זה מבוססת? והאם מה שהוא חושב זה רק מתוך הסביבה שבה הוא גדל ומה שאמרו סביבו?) או שזוהי מחשבה אישית שלו מתוך בדיקה יסודית של הדברים. אני, כמו שכבר הזכרתי קודם, גדלתי בבית חילוני אשר שני ההורים שלי גם הם הגיעו מבתים חילוניים בעצמם ובמשך הרבה מאד שנים הצהרתי על עצמי כאתיאיסט ובשלב מסוים, התעורר בי הרצון לבדוק יותר לעומק דברים.

צריך להבין שכל אדם, בין אם מאמין בבורא העולם ובין אם לא, תמיד נמצא במצב שבו הוא מאמין במשהו, גם זה שאומר בפיו שהוא "אינו מאמין בדבר" מאמין במשהו. כשם שאדם יכול לומר "אני לא קיים", אין זה הופך אותו ללא קיים, כך אדם יכול לומר שהוא אינו מאמין בדבר ואין זה הופך את זה לנכון.

מי שטוען שהוא בעל נטייה לחשוב שאין בורא, "מאמין" שאין בורא.

מי שטוען שהוא לא "פה ולא שם" למעשה טוען שיש לו נטייה לחשוב שיש בורא באותה מידה שיש לו נטייה לחשוב שאין בורא, כלומר הוא מאמין בשתי האפשרויות במידה שווה (או לפחות כך הוא טוען).

הטענה שהתורה ניתנה מבורא העולם ושהוא כל יכול, היא טענה רצינית ואף גרנדיוזית מאד ולכן גם ניתן להסיק שאם יש איזושהי טעות בתורה אז כל התורה כולה נחשבת לפסולה, שכן בורא העולם שהוא כל יכול לא עושה טעויות. זוהי אחת הסיבות שבגללן ספרי תורה יהודיים עוברים בדיקה מוקפדת ביותר על כל אות, כל סימן ניקוד, כל פסיק, כל נקודה ואף כל קצה של אות - ואם יש טעות בדבר אחד קטנטן כל הספר תורה נחשב לספר רגיל וניתן לגרוס אותו! שימו לב מה נאמר פה...

כל מה שמישהו צריך לעשות כדי לסתור את כל היהדות כולה, זה לסתור פרט אחד כזה או אחר בתורה - וזה אומר שאם התורה היהודית קיימת אלפי שנים (מעל 3,000 שנים...) אז כנראה שהתורה היא אמת. צריך להדגיש שכאשר מישהו מנסה למצוא סתירה בתורה הוא חייב להבין למה הכוונה בתורה ולא להשתמש בדעה שטחית לגבי אותו נתון המופיע בתורה. כשם שלא היה הולך לספר פיזיקה ומחליט על דעת עצמו סתם כך שפרמטר כזה או אחר במשוואה מסמן אנרגיה כשהוא למעשה מסמן חשמל או כח מסוים... אלא בודק מה הכוונה האמיתית לפני שהוא מחליט משהו.

כלומר, אם אנחנו רוצים לבדוק דבר תורה, יש לבדוק לפי מה שיודעי דבר התורה אומרים לגבי אותו פרט. כמו כן, יש להשוות את הפרט הזה לעובדה מדעית ולא לשום תיאוריה כלשהי, מכיוון שתיאוריות משתנות ונעלמות מדי פעם...

דוגמא קלאסית תהיה שבעבר ניסו לומר שאין שימוש בתוספתן ולכן אין בורא לעולם, שכן בורא כל יכול לא היה מייצר איבר שאין בו שימוש. הטענה שבורא כל יכול לא היה בורא איבר שאין בו שימוש היא טענה לגיטימית, אבל למרות שאנשים מסוימים אחזו ברעיון **שלתוספתן אין שימוש... לא עברו הרבה שנים וגילו שיש לו שימוש יעיל וטוב. (בניגוד ל"אבולוציה" אשר אמורה ליצור אין ספור דברים ללא שימוש על כל דבר אחד בעל שימוש. ראה עוד בהרחבה בפרק המדבר על ה"אבולוציה" בספר זה).

** התוספתן משמש כמקלט לחיידקים שמועילים לגוף בעת שהגוף תחת התקפה. החיידקים הטובים נכנסים לתוספתן והוא מגן עליהם בזמן שהגוף נלחם בפולש. לאחר שהסכנה עברה החיידקים הטובים יוצאים החוצה ומתרבים מחדש בגוף.

דוגמא קלאסית נוספת היא שלפני כאלפיים שנה בספר הזוהר נאמר ונכתב שהעולם עגול, בניגוד לדעה הרווחת בקרב המדענים באותה תקופה ומיותר לציין מי צדק. אגב, באותה הנשימה כתוב באותו אזור בזוהר שבני אדם ממקומות שונים בעולם נראים שונה, שכשיש חושך לאלו, יש אור לאלו וכן הלאה - דברים שלקח הרבה מאד זמן להיכתב בדפי ההיסטוריה הרגילה כנכונים.

מהי דת בעצם? דת היא למעשה חוקה, אוסף של חוקים, הלכות מוסר וערכים אשר מי שמקיים אותם והולך בדרכם נחשב למקיים החוקה או החוקים ולכן במקביל נקרא אדם "דתי".

בפרקים הבאים אנו נבחן יחד במה כל אחד מאיתנו מאמין ומה המשמעויות של האמונה הזו כאשר הדבר הראשון והבסיסי ביותר שצריך לקבל ולהתעמק בו זה שאם אדם מאמין במשהו שפוסל את עצמו, כלומר עצם הרעיון סותר ופוסל את עצמו, אז מן הסתם שהוא אינו אמיתי וצריך להפסיק להאמין בו. זהו כלל יסוד בכל דבר בחיים, לדוגמא ברור לנו שאם אדם כלשהו יאמר:

"אני לא קיים" - ותדברו איתו והוא יאמר לכם בביטחון גמור "אני מאמין שאני לא קיים" אז ברור לכל אחד שאם הוא באמת היה מאמין בזה, הוא לא היה מדבר בכלל שכן עצם זה שהוא מדבר מוכיח שהוא מבין שיש קיימות עצמית שמסוגלת להביע את עצמה. כלומר האמונה שלו סותרת ופוסלת את עצמה בצורה הזו:

אם המשפט "אני לא קיים" נכון, אז לא הוא לא היה יכול להוציא אותו מהפה. עצם זה שהוא מוציא אותו מהפה מוכיח שהמשפט לא נכון.

זה מזכיר לי סיפור על אדם פלוני שהחליט ללכת לאבא שלו, שהוא רופא במקצועו, ואמר לו "אבא! אני מת".

האבא מסתכל עליו... חושב לעצמו ומתוך בלבול וקצת מבוכה, שואל את בנו "מה אמרת?" שכן הוא חושב שאולי הוא לא שמע טוב. הבן חוזר ואומר "אני מת!!!" האבא מבין שמדובר בהזיה רצינית כי הוא יודע בוודאות שהוא חי והוא מחליט שהוא יעזור לבנו המסכן להבין שהוא חי ובזה הוא יציל אותו מהסתכלות פסיכיאטרית עמוקה וכניסה למוסד סגור...

האבא לוקח את בנו למרפאה ואומר לו "אני רואה אותך ומדבר איתך, אתה לא מת... ובנו אומר לו "מי אמר שאתה לא מת גם? וחוף מזה, גם אם אתה חי, כנראה שיש לך כח מיוחד לראות מתים ולדבר איתם. כי אני מת! אין לי שום ספק בכך". האבא חושב ומחליט לבדוק בכלים מדעיים את בנו כדי להראות לו את גודל טעותו ולעזור לו לחזור לשפיות.

האבא מתחיל לבדוק את בנו ואומר לו "אני שומע דופק... הוא תקין לחלוטין! איזה יופי, אתה יכול להירגע - אתה חי". הבן עונה לו "יש לך טעות, אין סיכוי שאתה שומע את הדופק שלי, אתה אולי שומע משהו, אבל זה לא הדופק שלי, כי אני מת. נקודה. וחוף מזה, אני רגוע - אל תדאג, זה שאני מת לא מלחיץ אותי."

האבא שלנו לא מוותר ומחבר את בנו למכשיר אק"ג שמראה מיד דופק תקין לחלוטין והוא מראה לו את הגרף "רואה? הנה הדופק שלך - יציב ותקין". בנו מתעקש "יש לך בעיות במכשירים, זה מציג גרפים של אנשים אחרים. אני מת אני אומר לך".

האבא המתוסכל צובט את בנו ואומר לו "הרגשת את זה?" הבן עונה לו "כן, אבל מתים מרגישים דברים כאלו - למה עשית את זה?"

האבא חושב וחושב ומחליט לשאול את בנו "מה ישכנע אותך שאתה חי ולא מת? האם אנשים מתים מדממים?"
הבן חושב כמה שניות ואומר "לא, אנשים מתים לא מדממים כי הלב לא עובד יותר וסירקולציה הדם מפסיקה."
האבא הרגיש נחת רוח, מיד לקח מחט דקה ונתן לבנו דקירה קלה באצבע... מיד החל לרדת דם...

האבא חש תחושת הקלה גדולה - הצלחתי להציל אותו ולהראות לו את האמת!

"נו, מה אתה אומר?" שואל האבא...

שקט כמה שניות... הבן יושב וחושב...

ואז... לאחר כמה שניות נוספות...

הבן אמר "תראה מה זה!! איזה פלא אדיר...!! מסתבר שמתים כן מדממים!!".

מי ששקוע במקום שבו הוא החליט מראש שהוא יודע את התשובות לפני שהוא מתעמק בדברים, למעשה מדבר כמו הבן בסיפור הזה. לא משנה כמה ידברו איתו ומה יראו לו, היות והוא החליט מראש מה התשובה - הוא ידבוק בה בלי קשר למציאות, להוכחות ולהבנה שכלית.

כשאנחנו ניגשים לבדוק משהו, אנחנו צריכים להפסיק לסתור את עצמנו ולקבל את האמת לאחר בדיקה מעמיקה מתוך רצון אמיתי לבדוק ולבחון. כשם שאמרתי בתחילת הספר, התנאי להבנת דבר מה (וזה נכון לגבי כל דבר) זה הרצון להבין באמת. זה משהו שרק האדם עצמו יכול להחליט לעשות ואין מישהו שיכול לעשות את זה בעבורו. אז תבדקו את עצמכם ותחליטו אם אתם רוצים להמשיך לקרוא ולבדוק את האמת... מתוך מקום פתוח שמוכן לבדוק ולבחון את האמת...

כח האינרציה

ביקום, קיימת תופעה פיסיקאלית מאוד מעניינת, הנקראת בשם "כוח האינרציה" (כח ההתמד בעברית). ביאורה של תופעה זו הוא, כי כל גוף אשר נכנס לתנועה, ימשיך להתמיד בתנועתו כל עוד לא יפעל עליו כוח אחר שסותר/גורע מהתנועה של הכח הראשון. למעשה, כאשר הגוף נכנס לתנועה, זה כבר נחשב לתנועה קבועה אלא אם יקרה משהו נוסף, שישפיע על התנועה הזו לעצירה או שינוי, כלומר מתוך עצמו התנועה היא אין סופית לכיוון הקבוע מרגע התנועה.

תופעה זו אומנם מתייחסת לגופים, אך מפתיע לגלות שהיא קיימת גם בהשקפותיהם של בני אדם. ישנם לא מעט אנשים, שהתנהגותם ומעשיהם הם תולדה של השקפת העולם אליה הם נחשפו בצעירותם והקיימת בהם רק מכוח האינרציה. כלומר, אם אדם נולד בבית דתי, הרי הוא בד"כ אדם דתי והדת נראית לו כאמת, אם האדם נולד בבית מסורתי הרי הוא בד"כ אדם מסורתי וזוהי הדרך "הנכונה" עבורו, ואם האדם נולד בבית חילוני, אזי בד"כ האדם הזה אינו שומר דת ומסורת יהודית, וממילא כביכול, גם אין בורא לעולם מבחינת אותו אדם.

כמובן שאפשר להבין את הנטייה הטבעית של האדם להצדיק את החברה בה הוא נולד, ואת הרצון להמשיך את דרכה. הרי הוא קיבל אהבה, וחום מהוריו (בד"כ), הדרכה נעימה והרבה מאד דברים שהוא אוהב ולמד להוקיר וליהנות מהם במהלך חייו, אז למה שלא ירצה להמשיך את דרכו זו?

אך האם זה הגיוני להתמיד בדרך בה הוא גדל, ללא כל בדיקה רק משום שהוא, נולד במקום כזה או אחר? הרי שהוא לא בחר את מקום הולדתו, לא בחר את מוצאו, את הוריו, את המצב הסוציו אקונומי וגם לא את השקפת חייהם והדרך שבה הם יחנכו ויגדלו אותו. לא אותם וגם לא את הסביבה שבה הוא גר מבחינת תושבים, חברים וכדומה.

עצם העובדה שהוא נולד בחברה מסוימת, זה מה שעושה אותה צודקת ונכונה? ואילו הוא היה בחברה אחרת, הצדק היה משתנה? יש הרבה אנשים שחושבים שאכן כך מתנהל העולם למרות שכמעט ואין מי שיחלוק כי עצם הולדתו של האדם בחברה מסוימת, אין בה כדי להצדיק את דרכה של אותה חברה.

אולם, לא כל וכמדומני שגם לא רוב, מאותם המסכימים לדברים הנ"ל, טרחו ובדקו בעצמם האם החברה בה הם נולדו היא הצודקת. אלו שכן בדקו, או לפחות מאמינים שהם בדקו, הרבה פעמים הגיעו למסקנה של "סובייקטיביות" שהכל יחסי, שמי שרוצה לחשוב בצורה מסוימת, יחשוב כך והאחר יחשוב אחרת, פלורליזם רעיוני ומחשבותי וכן על זה הדרך ומבלי להתבונן עמוק ביסוד עצמו שבלב המחשבה הזו שלהם - כלומר על מה המחשבה עצמה נשענת, אילו מושגי יסוד והגדרות שלא נבדקו הן אבני הבסיס של האמונה שלהם. גם אני הייתי בדיוק במקום הזה ובמצב הזה ובמשך שנים רבות הבדיקות שעשיתי לא היו יסודיות מספיק ולאחר מכן הנחתי שהבדיקות מהעבר שלי היו מספקות ומראש הרבה מהדברים שנחשפתי אליהם לאחר מכן כבר היו חסרי סיכוי מכיוון שהנחתי את המבוקש - הייתי שקוע בתוך האינרציה.

דבר ראשון, אם אנחנו נניח שזה בסדר שכל אחד ילך לפי אמת אחרת, או צדק אחר וכן הלאה, אז מיד נגיע לקונפליקט כאשר אחד יאמר משהו נגד השני. צד א' חושב שלצד ב' אין זכות קיום, מה יעשה צד ב'? זה מה שקרה בשואה למשל, חוקקו חוקים ששינו את ההגדרה של אנשים מסוימים, כגון בעלי מומים כאלו ואחרים, ובין היתר גם יהודים ואנשים אחרים והחליטו שאת האנשים האלו צריך להשמיד, והכל על פי הצדק והמוסר החדש שהם-הנאצים סיגלו לעצמם.

כלומר, האדם שאומר "איש באמונתו יחיה" (בניגוד למשפט המקורי שהוא "צדיק באמונתו יחיה") ועוד חושב שהוא מצטט מהתורה באומרו המשפט הנ"ל, למעשה חי במצב שבו הוא מודע לזה שהוא לא מקבל את מה שהוא אמר ברגע של קונפליקט. ככל שהפער בקונפליקט גדול יותר ו/או קיומי וביססי יותר, כך הבעיה קשה יותר. למשל, אם צד מסוים יחליט שמבחינתו החוק צריך לאסור שתייה עם קש במסעדה, יקומו לזה מתנגדים אבל לא הרבה. לעומת זאת אם יחליטו שצריך להכניס לכלא כל מי שהוא ממוצא כזה או אחר רק על בסיס המוצא שלו, קול זעקה אדיר יצא החוצה!

הנאצים טענו שהיהודים הביאו לעולם שני דברים שקריים ושזה מה שהרס את העולם. מהם אותם דברים? "מוסר" ו"מצפון". על פי הנאצים אין דבר כזה מוסר ומצפון כלליים - אובייקטיביים, אלא כל אחד לפי דעתו יחליט ("איש איש באמונתו יחיה") ובמיוחד בדמוקרטיה, שבה הרוב מחליט יחד - חלוקת האחריות יורדת מן

הפרט ומועברת לכלל ולכן זה "בסדר" לחוקק חוקים כפי שהם חוקקו (הגדרת בני אדם כנחותים וכדבר שצריך להפטר ממנו או לפחות לכל הפחות לעקר ולסרס אותם).

אני מניח שהרוב המוחלט של הקוראים יסכימו איתי שאין זו הדרך ויש מי שיטען שיש מה שנקרא "מיעוט נאור" בדמוקרטיה ראויה לשמה שאמור לעצור את חקיקת החוקים הלא נאורים ולא מוסריים האלו. אבל קודם כל... מי מחליט לשים איזה "מיעוט נאור" יהיה אחראי? איך מחליטים שהוא "נאור"? ומי הם אלו שמחליטים שהוא "נאור"? האם בדרך דמוקרטית? כלומר על פי השקפת הרוב, המיעוט כזה או אחר הוא "נאור"? הרי שזה מוביל בדיוק לאותה בעיה ואם תבחנו את ההיסטוריה, הרי שגרמניה נחשבה לספינת הדגל של הדמוקרטיה בעולם עוד תרום פריצת המלחמה הנוראית.

דבר שני, בואו נבחן לרגע אם הנחת היסוד הזו... אם היא בכלל נכונה וראויה! בספר הזה, כבר בפרק הראשון אני אדון בנושא של "אמת אובייקטיבית, מוחלטת (אבסולוטית)" אבל רגע לפני שאנחנו מגיעים לשם בואו נעשה תרגיל קצר. כשאדם מניח הנחת יסוד ואומר "הכל סובייקטיבי", (כולל צדק, מוסר, ערכים וכדומה...) מה הוא בעצם אומר? המילה "סובייקטיבי" אומרת "יחסי". כלומר, הכוונה היא שהכל יחסי, שאין משהו שהוא קבוע ומוחלט. זה מקביל לחלוטין לאמירה הזו: "אין דבר מוחלט כלל".

שמתם לב מה קרה? אמרתי בדיוק את אותו הדבר, בלי לשנות את המשמעות אפילו קצת, אבל נתתי לזה את הביטוי שמסתתר מאחורי המילים הראשוניות "הכל סובייקטיבי" ופתאום התגלתה טעות לוגית עצומה ומדהימה.

כשמישהו אומר "אין דבר מוחלט כלל" (או "הכל סובייקטיבי") הוא עושה טעות לוגית גדולה מאד מכיוון שאם זה היה נכון מה שהוא אמר... אז המשפט "אין דבר מוחלט כלל" היה כלל מוחלט ונכון. אבל על פי העיקרון של המחשבה הזו ("אין דבר מוחלט כלל") זה לא יכול להיות ויש פה סתירה מוחלטת של המחשבה עצמה!

כלומר, כל מי שאוחז במחשבה הזו למעשה אוחז במשהו שהוא ביסוד שלו סותר את עצמו לחלוטין ואין הוא נכון. יש מילה אחרת להגדרה הזו וזה נקרא "שקר". כלומר הוא אוחז בשקר. אנחנו רק בתחילת הספר ואנשים יכולים להירתע כשהם רואים מילה כמו "שקר" ובמיוחד אלו שקוראים שורות אלו ועד היום המחשבה הזו ("הכל סובייקטיבי") הדהדה ואולי עדיין מהדהדת להם בראש... אבל זה חשוב מאד לומר כבר עכשיו את האמת ועל קצה המזלג להראות גם כיצד מגיעים אל האמת.

תראו כמה אפשר לדבר על ההשלכות שנובעות ממחשבה כמו "הכל סובייקטיבי", לנסות לבדוק בכל זאת איך אפשר להחליט שמישהו צודק, לייצר מודלים של "הרוב יחליט", מודל של "האיי קיו הגבוה יחליט", מודל של "ננסה, נטעה ונשנה", וכן על זה הדרך, עוד ועוד תיאוריות, מודלים ורעיונות... כשבכלל הכל מתבסס על משהו שאין מה להתייחס אליו בכלל כי הוא לא קיים וסותר את עצמו לחלוטין.

מה עשינו כאן? לקחנו מחשבה של בן אדם ובדקנו מה המשמעות שלה, המשכנו להסתכל על המחשבה מזוויות אחרות עד שהמחשבה הוכיחה שהיא עקבית ויש לה לגיטימיות מחשבתית, או כמו שקרה במקרה הזה - הכשילה את עצמה לחלוטין.

סליחה, יש אנשים שאומרים... "אבל מה איכפת לי דרך נכונה או לא, אם אני מרוצה ממצבי הנוכחי זה צריך להיות מספיק לי." המציאות היא שפעמים רבות אנו פועלים לפי הדרך הנראית לנו כנכונה, למרות שהיא אינה נוחה לנו, כי גם כשאנו מאוד עייפים, ואמא מבקשת שנכין לה כוס תה כי כואב לה הראש, אזי אפילו שהעייפות גורמת לכך שכרגע זה לא מתאים לנו, אנו נקום ונעשה זאת, כי ערכית זה המעשה הנכון לעשותו! אז ברור שלא עושים דברים רק כי זה נוח, צריך לעשות כי זה נכון לעשות.

אבל האם המעשה הנכון לעשותו נקבע רק מכיוון שגדלנו במקום מסוים? אנחנו נענה ונבחן את הנושא הזה לעומק במהלך הספר. רמז: דבר לא יכול להיות "הנכון" אם הוא תלוי בדבר שמשתנה כל הזמן ומכאן סותר את עצמו.

גם אם יהיה מי שכרגע ימשיך לחשוב "אבל מה איכפת לי...", אני מקווה שהוא בכל זאת יסכים שאם ישנה דרך שהיא נכונה, ושאפשר גם להיות מאוד מרוצים ממנה, ושהיא גם יכולה לתת לו הנאות עצומות לאחר מאה ועשרים, אזי כדי ללכת בה ובמיוחד אם ההנאה ממנה גם במהלך הדרך וגם לאחריה היא הנאה הרבה יותר מועצמת וגבוהה מזו שיש לו כיום. אילו הייתה דרך כזו, ודאי שהיה צריך וכדאי ללכת בה, וכמעט כל אדם יאמר "אני מתנדב להיות הראשון שהולך בדרך כזו". אבל מי בכלל אמר שיש דבר כזה? ובכן, כל מה שמוטל עליך

לעשות הוא פשוט לבוא ולבדוק, פתח את הראש, תפסיק את כח האינרציה, תהיה פתוח ותבחן את הדברים ולאט לאט תגלה שיש דרך כזו.

יש קוראים שהמחשבה שעוברת להם עכשיו בראש היא... "אני מתאר לעצמי שאתה תיכף תבוא ותגיד כמה חשוב להאמין שיש בורא, ותביא כל מיני סיפורים יפים מהתנ"ך וכדומה... אבל אתה צריך להבין, אין בסיפורים כדי לשכנע אותי, ולא הם שיגרמו לי לעבור לדרך, שצריך "טונות" של אמונה כדי ללכת בה. וזאת למרות שאני מאוד מכבד את המסורת. כי כאדם שעובד עם השכל ולא עם הרגש, אני צריך ראיות שכליות ולא סיפורים ושיהיו יפים ככל שיהיו. לכן נראה לי, שפשוט חבל על זמנך..."

נכון, זמן הוא דבר יקר, לכן אל תניח שאנו נדבר על האמונה, אלא תרשה לי לעדכן אותך, אנו עומדים לדבר על הוכחות רבות בין לוגיות ושכלתניות ובין אם ראיות מדעיות הבנויות על השכל הישר, הוכחות שניתן ואף חובה לשקול בשכל ולא ברגש. רגע, רגע, אומר השואל, אתה רוצה להגיד לי שאפשר להוכיח בצורה לוגית שיש בורא לעולם? היום אני יודע לענות בצורה מוחלטת שודאי שכן. ניתן בהחלט ובצורה חד משמעית, רחבה ועמוקה.

יש מי שעדיין חושב לעצמו "מה שידוע לי זה שדת זה אמונה, ולכן או שאתה מאמין או שלא. אבל עכשיו הנך טוען שאפשר להוכיח זאת בצורה שכלית? שיש גן עדן וגיהנום? נשמות ובורא לעולם? אם זה דבר כ"כ שכלי איך ייתכן שישנם אנשים כה רבים שאינם מקיימים תורה ומצוות?"

יש בחירה לאדם וכמו שאתה נמצא עכשיו בצומת של בחירה האם לבדוק את האמת ולהמשיך לקרוא או לא וגם תוך כדי הקריאה, האם לפסול דברים מבלי להתעמק בהם ולבחון אותם או לא... כך כל אדם אחר ומכיוון ששנינו מסכימים שהדברים צריכים להיבחן לפי קו מחשבה לוגי ולא רגשי... בוא לא נתרגש ממה שהאחרים עושים, אלא ניבחן את הדבר בדרך שכלית, ואז תגלה כמה רבים הם הטוענים לנהוג ע"פ השכל, אך בפועל פועלים על ידי הרגש או יותר נכון "היצר" הוא זה שמכריע.

יש מקרים קשים עוד יותר, אנשים הולכים בדרך השכל אבל עושים טעות לוגית פה ושם ולפעמים אפילו בהנחות היסוד עצמן (ודוגמא "קטנה" לזה הבאתי למעלה בדוגמת "הכל סובייקטיבי" "יחסי") ואז כל שאר קו המחשבה שלהם, אפילו אם נכון וללא טעויות לוגיות מוביל אותם למסקנות מוטעות כי הנחת היסוד שגויה.

שיהיה לכולם בהצלחה!

הספר הזה מוגש לכל עם ישראל באהבה,

ברצוני להקדיש שיר קצר לפני היציאה לדרך - (ראה בעמוד הבא),

נשמה חדשה בגוף ישן / אורן עברון

יש אדם הנרדם בשמירה
 כעבור זמן קצר התינוק המבוגר מתחיל לדבר
 הוא נרדם תוך כדי הליכה
 בהתחלה זה גימגום וקצת מבולגן
 הוא חושב שהוא ער אבל הוא לא ער אפילו לעצמו
 הוא לא לבד, יש איתו חבר
 הוא הפסיק לשאול והוא לא מודע לפנימיותו
 הוא מרגיש טוב, מרגיש מוגן

יום מגיע והוא מהרהר מבפנים
 הגיעה נשמה חדשה בגוף ישן
 מגיע אור ונוגע לו בפנים
 ומתבררת האמת, מתבררת התשובה
 הוא מסתכל ומתבונן ומתחיל להפנים
 אתה זה אני, אני הוא אתה
 יש תכלית, יש סיבה לחיים
 עכשיו אני ער, עכשיו אני כאן

אדם נולד מחדש באמצע חייו
 אבא איתי וסוף סוף גם אני איתו
 הוא נולד עם כל זיכרונותיו
 הוא תמיד היה איתי וגם תמיד יהיה
 הנשמה זועקת נעשה ונשמע
 זה לקח קצת זמן אבל כבר רואים אור
 והתם שבתוכינו רוצה להישמע
 אור חדש נולד בגוף ישן

הגיעה נשמה חדשה בגוף ישן
 ומתבררת האמת, מתבררת התשובה
 אתה זה אני, אני הוא אתה
 עכשיו אני ער, עכשיו אני כאן

האדם הזה הוא כתינוק שמתחיל ללכת
 הליכה בדרך האמת מלאה במכשולים
 אבל דבר לא יעצור אותנו מלצעוד
 הרצון הוא המפתח, הרצון הוא הסוד

מה זה "השם" או "אלוקים"?

מצוי שאנשים חושבים לעצמם ש"אלוקים" זה איזה איש זקן או מלומד מאד, או דמות אדם כזה או אחר חכם שיושב לו בשמיים (חס וחלילה) וממציאים כל מני סיפורים ועניינים לגבי מה זה ומי זה וכן הלאה וזה מוביל להרבה בלבולים שמראש מונעים מאנשים בכלל לבדוק ברצינות ולעומק את הדברים.

בספר זה אנחנו נראה יחד כיצד ההגדרות של אלוקים הן הגדרות שנובעות מתוך הכרח מחשבתי ולוגי אבל תחילה סיפורון קצרצר,

היה זה יום קיצי רגיל ותור מכוניות גדול עמד בעליה באזור שער הגיא, הפקק היה כל כך רציני שהמכוניות ממש עמדו לחלוטין דקות ארוכות ואחד הרבנים היה בדרך לביתו בירושלים במכוניתו, לצדו הייתה מכונית אחרת שבה ישבה בצד שליד הנהג גברת מבוגרת שראתה את הרב יושב על ידה במכונית עם חלון פתוח ושמוח - למרות שהוא בפקק.

פתחה את החלון ואמרה לו "אני לא מבינה מה אתה שמח! אנחנו בפקק ארוך וחם! ושתדע לך שאני בדרך להלוויה של הבן של החברה הכי טובה שלי שנרצח על ידי טרוריסטים עלובי נפש! האלוקים הזה שלך - שאתה כל כך מאמין בו, תראה מה הוא עושה - מה הוא עושה לילדים היפים והטובים שלנו, איך אתה יכול להאמין בכזה אלוקים, אני לא מבינה על מה אתם מדברים בכלל אתם, כולכם. הרי שאתם אומרים שהוא כל יכול - אז איך הוא נותן לדברים כאלו לקרות? ולמה הוא נתן לזה אפשרות בכלל מלכתחילה? הוא... המשיכה והמשיכה והרב שתק והקשיב,

הוא בליבו אמר לעצמו "אני מבין שיש פה אישה שמרגישה כאב וצער, צר לי עליה ועל כל מי שנפגע - אנשים טובים ונחמדים". היא בינתיים המשיכה לדבר והוא הקשיב לכל מילה שהיא אומרת, לפתע המכוניות החלו לנסוע שוב והם התקדמו כמה מטרים עד לעצירה הבאה. שם הוא הסתכל עליה ואמר לה, "סליחה גברתי, מה השם שלך?"

"רבקה"

"רבקה, לפי הדברים שאמרת, אני מבין שאנחנו לא רואים עין בעין מי הוא ומהו אלוקים, ושתדע לך שבאלוקים הזה שאת מדמיית בראשך כרגע, גם אני לא מאמין!"

הרב אמר את זה מכיוון שברור שרבקה קיבלה לעצמה איזושהי הגדרה של "אלוקים" שהיא שונה בתכלית ממה שמופיעה וידועה ביהדות.

אני אישית התחלתי את דרכי על ידי זה שהתחלתי לחקור את הדתות השונות, איסלאם, נצרות ואחרי כן היהדות ונתקלתי בצופן התנכ"י והחלטתי לבדוק את זה מבחינה מתמטית וגיליתי דברים מדהימים, אותם דברים חיבו אותי להסתכל על הטקסט כעל משהו מיוחד - אבל לקחתי את זה (לצער!) למקום אחר, אמרתי לעצמי שאולי תבונה מאד גדולה הייתה אחראית ליצירת התורה וכן הלאה, אבל לא דווקא "אלוקים" - יחד עם זה, כשהייתי שרוי במקום הזה של ה"מה קורה פה? איך יכול להיות שדברים כל כך מדהימים מגיעים מטקסט כל כך קדום?"

יחד עם זה שניסיתי לא לקבל את היהדות, אלא להפך, למדתי את הדברים מתוך הלוגיקה עצמה על ידי התבוננות פנימית עמוקה, קריאה של פילוסופיה מהפילוסופים הגדולים ביותר בהיסטוריה של האנושות ומשם הגיעו הגדרות הכרחיות לגבי היכולת שלי לחשוב, לדבר, להבין שאני קיים ועוד הרבה דברים. מתוך כך התחלתי להבין שיש סיבה לקיום היקום בהכרח, הבנתי שיש בורא ליקום וכן הלאה וככל שהתקדמתי גיליתי שההגדרות כולן מופיעות בצורה השלמה, המלאה והמושלמת ביותר ביהדות, לא רק בהגדרה של אלוקים, אלא בהגדרות המוסר, ההכרח של הדברים שמעבר ליקום הזה וכן הלאה.

לכן, לפני שאנחנו מתקדמים הלאה בואו נראה על מה אנחנו מדברים כשאנחנו אומרים "אלוקים".

המילה "אלוקים", על פי היהדות עם האות ה' במקום ק' כמובן, היא מילה שמבטאת ישות בעלת כל הכוחות כולן, אך יחד עם זה, נפוץ בעולם שזה השם הכללי של הבורא של היקום. ביהדות יש שמות נוספים לאלוקים, כאשר כל שם מבטא הנהגה מסוימת שהוא משתמש בה במצב המסוים שבו מופיע השם.

למה הדבר דומה?

יש לנו אדם נחמד בשם אבי, אבא נחמד ל3 ילדים, לשלושת ילדיו כבר יש ילדים משלהם, הוא אדם נשוי ובן להורים מקסימים, דוקטור למשפטים ולרפואה ורב בקהילה שלו - איש אשכולות.

כשהוא בבית, הוא בן הזוג של אשתו "אישי/בעלי" כשהוא בעבודה קוראים לו הדוקטור כשהוא בבית החולים, כשהוא בחברה לעריכת דין הוא "העו"ד אבי", כשהילדים מבקרים אותו הוא "אבא", כשהנכדים רואים אותו "סבא", כשהוא מבקר את הוריו "בן" וכשהוא הולך לבית הכנסת הוא "הרב".

זה אותו אדם בדיוק, רק בכל פעם הוא עם כובע אחר.

עכשיו להגדרה של האלוקים:

הוא ישות עליונה, בלתי מוגבלת (שיכולה לעשות 100% מכל מה שאפשרי לעשות ולהוות ולקיים 100% מכל מה שאפשרי ולהוות ולקיים), בעל ידע אין-סופי, חוכמה אין-סופית, אהבה אין-סופית, נמצא בכל מקום, מהווה כל מקום, נמצא מחוץ לזמן, מהווה את הזמן, בעל כל הכוחות כולם, הטוב האין-סופי, הקיום האין-סופי, הכרח הקיום עצמו, נמצא בכל מצב, מהווה כל מצב, מאפשר כל האפשרויות כולן, אין עוד מלבדו - לא רק אלוקים אחרים, אלא, מלבדו אין דבר, מהווה כלל המוסר עצמו, רוחני וחומרי, אישי ופרטי עד כדי שהוא זה שמרכיב כל אדם וכל חי, ויותר.

אם אנחנו רוצים לקבל הגדרה ממש פשוטה וקלה היא כזו:

אלוקים=כל המציאות כולה - המאוגדת לישות אחת.

שימו לב שמדובר רק על מה שקיים **באמת** וניגע בזה בהמשך הספר בהרחבה.

לאלוקים אין דמות ואין גוף אבל הוא זה שמהווה את כלל הדמויות והגופים, כולל אותנו. איך זה מסתדר? נניח שאני אתסכל על היד שלי - האם היא "גופי"? לא, אבל היא חלק מהגוף שלי. כך גם כל חלק בבריאה, החלק הזה הוא לא "אלוקים" אלא נמצא בתוך ומהווה חלק מאלוקים, בחלקים הקיימים של אותה בריאה.

משל למה הדבר דומה? (אבל איננו מספיק כדי להבין עד הסוף) דמיינו שכל מה שיש זה אוקיינוס אחד ענק ועצום אין סופי, בתוך האוקיינוס הזה נוצרות צנצנות סגורות שמכילות בתוכן מים, הצנצנות האלו נוצרות על ידי האוקיינוס - בחלקים קרים שבו, על ידי כך שהמעטפת שלהן נהפכת לקרח מתוך המים של האוקיינוס עצמו. ברגע שכל צנצנת כזו נסגרת היא "מרגישה" שיש לה גוף ושהיא נפרדת משאר האוקיינוס והיא "רואה" עוד הרבה צנצנות כאלו. אך כל צנצנת כזו יש בתוכה מים מהאוקיינוס, היא עצמה עשויה מהמים של האוקיינוס (קרח) והיא מוקפת אך ורק במים מהאוקיינוס ואף כל ה"חברות" שלה - שאר הצנצנות גם הן אותו הדבר.

אנחנו הצנצנות ואלוקים הוא האוקיינוס במשל הזה, הוא מכיל אותנו, מקיים אותנו ומהווה את כל מה שקשור אלינו ו"בתוכנו", ברגע שנסגרנו בתוך גוף וניתנו לנו יכולות אוטונומיות נוספות אנחנו **מרגישים** מופרדים, אבל למעשה אנחנו בכלל לא מופרדים.

הרב ענה לרבקה כמוכן: "אם את נרגשת ורוצה תשובה רגשית, אז אין לי הרבה מה לומר לך חוץ מאשר שאני מבין אותך ואת כאבך, אך מבחינה שכלית מי שרואה את הדברים מתוך השקפה מצומצמת ומוגבלת לא רואה את מה שרואים מבחוץ גם מבחינת זווית הראייה וגם מבחינת יכולת הראייה וההבנה." זה נראה תמוהה למי שעוד לא בחן את הדברים מאד לעומק, וזוהי אחת הסיבות שבשבילן כתבתי את הספר הזה.

מי שיקרא את הספר מוזמן לראות ולהבין בהכרח מוחלט לוגי ושכלי בעצמו שהכל לטובה (הכל כולל הכל) והכל בצדק (הכל כולל הכל) והכל מהשם (הכל כולל הכל) - איך יראה? על ידי הוכחות שכליות ולוגיות שכל אחד יכול לבחון ולבדוק בעצמו ולעצמו. יש אנשים שכרגע יש להם התנגדות קשה להמשיך לקרוא את הספר, זה בסדר גמור - ככה זה אמור להיות כרגע. זה קורה כמעט לכולם וגם אני הייתי שם. כשבאים לבחון דברים כל כך משמעותיים לחיים, יש מנגנונים שהם המנגנונים שמאפשרים לנו את הבחירה החופשית - אשר מנסים למנוע מאתנו לבדוק ולבחון.

תעזרו בסבלנות ושכנעו את עצמכם להמשיך ולקרוא כדי שתבדקו ותבחנו את הדברים בצורה שכלית ולוגית.

מה אם?

מה אם... סופר מגלומני שידוע בגאונותו החליט לכתוב ספר בדיוני, ובו כ-80,000 מילים, שמביא מעשיות מעולם האגדות, סיפורים על מאורעות שמעולם לא התרחשו ומכיל הכל מהכל – רומנטיקה, מתח, פחד, דרמה, איומים, מאבקי כוח, מלחמות ובקיצור – מה לא...?

אבל מה, על מנת להתחכם ולהיות שונה מכל ספר אחר, החליט המחבר שלא מספיק לו לכתוב עלילה מרתקת ככל שתהיה, אלא הוא רוצה להכניס רבדים נוספים בתוך הספר שידהימו אנשים, שיהפכו את הספר למיוחד כל-כך, שאנשים יחשבו שכותב הספר הוא הגאון באדם מאז ומעולם.

לצורך כך, החליט שלפני כתיבת העלילה ושזירתה בצורה נהדרת לכל אורך הספר, הוא יצפין בספר כמה אירועים מרכזיים מההיסטוריה בשיטה של "דילוגי אותיות במרווחים שווים", כלומר על ידי קריאה של אותיות שיש ביניהן מרווח מוגדר קבוע (נניח כל 12 אותיות) אשר תחשוף מילים שהוצפנו מראש.

בתור התחלה הוא החליט שאסון מגדלי התאומים מוכר על ידי רוב האנשים, ולכן הוא הצפין את המילים "מגדלי" ו "התאומים" בטקסט - בסיפור שלו, שהרי רק המילה "התאומים" או "מגדלי" לבד זה לא מספיק כדי שזה לא ייראה מקרי.

"מגבעה גבוהה השג'יחו על העיר של צוד שלושת הכלבלבים החמודים ויצאו לטייל בכל האיזור גם שישה תינוקות מלאים אהבה ורעבים כמו שרק תינוקות אמנים יכולים להיות אם הם לא באים לחוג אומנות שלש פעמים בשבוע.

את הטקסט הנ"ל יכול הקורא לקרוא כפשוטו, אך העמקה בטקסט תגלה את המילים: "מגדלי התאומים" (ראו הדגשה) מוצפנות בתוך הטקסט בדילוגים של 12 אותיות (ללא רווחים).

נחמד ויפה, המחבר שלנו מרוצה מעצמו אך אינו מרוצה מהעלילה של הסיפור אחרי הצפנת "מגדלי התאומים", והיא לא מסתדרת לו עם מה שהוא תכנן מראש לכתוב. הוא מזמין מספר חברים גאונים שלו להצטרף אליו ולאט לאט המיזם שלו מתחיל לתפוס כיוונים חדשים... לאחר מאמץ משותף הם מצליחים להגיע לעלילה שמספרת את הסיפור שהם רוצים לספר ועדיין להכניס את צמד המילים "מגדלי" ו"התאומים" לאותו המקום! התרגשות גדולה בחדר!

פתאום, אחד מהגאונים שיושבים בחדר קופץ ואומר: "חבר'ה, זה לא מספיק רציני, לא די בשתי מילים כדי להצביע על הצפנה מכוונת. זוכרים את משחק ה"תפזורת" ששיחקנו בילדות??

בואו נסדר את הטקסט בתוך טבלה, כך שכל שורה בטבלה תכיל רק 12 אותיות (בהתאם לדילוג של 12 אותיות בין אות לאות), מה שיגרום למילים "מגדלי" ו "התאומים" להופיע באופן ברור בקריאה מלמעלה למטה ואז ניתן יהיה לנסות לשתול עוד פרטים מאותו אסון, על פי דילוגי אותיות שווים אחרים, בתוך אותה "טבלת 12 שנוצרה", בקריאה מלמעלה למטה, משמאל לימין, ובאלכסונים: (ראה בעמוד הבא)

ש	ה	ה	ה	ו	ב	ג	ה	ע	ב	ג	מ
ל	ש	ר	י	ע	ה	ל	ע	ו	ח	י	ג
ב	ל	כ	ה	ת	ש	ו	ל	ש	ד	ו	ז
ו	ס	י	ד	ו	מ	ח	ה	ס	י	ב	ז
ל	כ	ב	ל	י	י	ט	ל	ו	א	צ	ז
ה	ש	י	ש	ס	ג	ר	ו	ז	א	י	ה
ס	י	א	ל	מ	ת	ו	ק	ו	נ	י	ת
מ	כ	ס	י	ב	ע	ר	ו	ה	ב	ה	א
ש	ת	ו	ק	ו	נ	י	ת	ק	ר	ש	ז
ה	ל	ס	י	ל	ו	כ	י	ס	י	נ	מ
י	א	ב	א	ל	ס	ה	ס	א	ת	ו	ז
ש	ת	ו	נ	מ	ו	א	ג	ו	ח	ל	ס
ע	ו	ב	ש	ב	ס	י	מ	ע	פ	ש	ל

כלומר, נשתול בטבלה מילים אחרות שחשובות מאד לתיאור אסון התאומים, כגון: "מטוס", "הפילו", "פעמיים" "קומה אפס" (ground zero), "בן לאדן" ועוד פרטים חשובים נוספים – מילים שיתגלו מתוך אותו טקסט אם נחפש אותן בדילוגי אותיות שווים אחרים. כך, לא יהיה בלב קוראינו ספק שהאירוע הרלוונטי הוצפן במכוון בתוך טקסט העלילה.

"רעיון נפלא!" אומרים כולם ומחליטים לנסות ולהכניס את המילה: "מטוס" (מילה חשובה המתארת מה פגע במגדלים) במרווחי אותיות של כל 2 אותיות, מבלי לשנות את הטקסט. מכניסים למחשב בתוכנה מיוחדת שסורקת את טקסט העלילה בדילוגי אותיות והמחשב לא מצליח. בודקים בדילוגים של 3 אותיות, גם לא מצליח. 4, גם לא מצליח, וכן הלאה. עד שלבסוף המחשב מצליח לדחוף את המילה "מטוס" במרווחים של כל 18 אותיות.

אווירת ניצחון בחדר! אחד החברים לוקח בקבוק שמפניה ביד ומתחיל לקלף את האריזה... הרי שילדים ישמחו לשחק במשחק הגאוני שהם יצרו מתוך העלילה וכך גם ילמדו היסטוריה! משחק תפזורת מדהים מתוך טקסט של עלילה. שלאגר אמיתי. סטארטאפ חינוכי שיימכר במיליוני דולרים!!

לאט לאט מתחילה להירקם לה התוכנית, אבל שוב, אחד הגאוניס עוצר את ההתלהבות ואומר "זה לא הזמן לחגוג, רק התחלנו את המלאכה, צריך לעשות את זה יותר מתוחכם!" "מה עכשיו?" אומרים החברים? "יש עוד מילים שצריך להכניס... כמו למשל "הפילו", "פעמיים", "קומה אפס" "בן לאדן" ועוד..."

החברים מחליטים לנסות להצפין מילים נוספות. מנסים ומנסים, אך כמה שהם מנסים זה לא מצליח...עובר שבוע, עוברים שבועיים ו...לא הולך!... בלית ברירה, הם מבינים שעליהם לשנות את טקסט העלילה כך שיתאים להצפנות הנוספות. הם משכללים את תוכנת המחשב כך שתבצע חיפוש בכל הסיפורים המופיעים בגוגל, ותייצר עלילה בעצמה. הם לא יכתבו את העלילה והם יקבלו את מה שיצא מהמחשב גם אם העלילה תישמע קצת מוזר, העיקר שההצפנה תעבוד. לאחר כמה זמן הם משכללים את התוכנה שלהם ומצליחים לצמצם למחשב את אפשרות יצירת העלילה כך שיהיה מוטיב מסוים - לפחות זה!

לאחר כחצי שנה ואינספור שינויים בעלילה - הצליחו סוף סוף לשלב סיפור עם עלילה מסוימת, יחד עם ההצפנה שלהם שכללה 6 מילים שמתארות את האירוע. אמנם אין ממש עלילה מסודרת והסיפור שרצו מלכתחילה לא קיים, אבל לפחות המוטיב המרכזי שלהם נמצא שם ובסה"כ הם מרוצים כי יש להם הצפנה של האירוע שהם רצו! החברים פתחו מספר בקבוקי שמפניה והחלו בחגיגה!

בשלב זה הגיע לבדוק על מה כל המהומה המנהיג של החבורה "מייק", שעד עכשיו לא היה מעורב בפרויקט. הוא הסתכל על מה שהם עשו ואמר "לא היה יותר פשוט לקחת ספר ארוך כלשהו שכבר כתוב... ופשוט לחפש אין ספור אירועים עד שמשו ימצא בתוך הספר? הרי שמן הסתם אם בספר שתיקחו יש מספיק אותיות ונבדוק מספיק אירועים... אירוע אחד ימצא במקרה..."

כל אווירת הניצחון ירדה לטמיון והם ישבו והקשיבו למה שמייק אומר... לאחר כמה דקות קפץ אחד החברים ואמר בנחישות - "איך לא חשבנו על זה קודם...!! נכון! אירועים בודדים ימצאו בספרים מדי פעם בגלל שיש הרבה מאד אותיות, זה קל מדי. בואו נעשה שבספר שלנו... **כל האירועים שקרו אי פעם בהיסטוריה האנושית יופיעו!! מהגדולים לקטנים!! הכל!!**"

מייק הסתכל עליו במבט מוזר... "אתה רוצה להגיד לי, שאתה רוצה לקחת את העבודה שעשיתם ובמקום לייצר אירוע אחד, לחבר לזה את כל האירועים שנחשבים לאירועים היסטוריים מכלל ההיסטוריה האנושית ולהצפין אותם באותה צורה שהצפנתם את אירוע התאומים ועוד לעשות את זה כך שיהיה קשר תחבירי ועלילתי בין כל איזור מוצפן למשנהו? כלומר שזה יהיה ממש ספר שאפשר לקרוא?!"

שאר החברים נשארו שקטים למשך כמה דקות ואז החלו לצחוק צחוק גדול מאד... "לקח לנו חצי שנה רק כדי להצפין אירוע אחד בתוך הטקסט וגם זה הרס לנו את העלילה, אתה רוצה להצפין עוד מי יודע כמה אירועים לתוך סיפור עלילתי?!"

הוא לא נתן לזה לעצור אותו ואמר "חבר'ה, אתם לא חושבים מספיק בגדול!" הוסיף, "בואו נעשה משהו שייזכר לדורי-דורות! למה להסתפק בהצפנת כל אירועי העבר?! בואו נגרום לאנשים להשתכנע שכח עליון חיבר את הספר!... - נחזה גם את כל אירועי העתיד ונצפין את כולם באותה שיטה בתוך העלילה! נכתוב על ראשי ממשלות שיירצחו בעתיד, אסונות טבע, אירועים קטנים, גדולים, מלחמות, תרופות למחלות שעדיין לא יודעים עליהן, הכל! גם אם האירועים האלו יקרו רק בעוד 50, 100 או 2,000 שנה מהיום... כך אנשים יחשבו שכח-עליון כתב את הספר!"

פעורי פה ענו לו חבריו... "זה לא אתה מדבר, זה המשקה מדבר מגרונך... איך אתה מצפה שנכתוב על אירועים שעוד לא קרו?! מן הסתם שאם יהיה ספר כזה אז הוא באמת נכתב על ידי כח עליון..."

"רגע! לא סיימתי!" המשיך... "בואו נוודא שאנשים יידעו שהצפנו את המילים ושהן לא במקרה באותו מקום - בואו נבחן עם התוכנה שלנו באיזה דילוגים המילים שלנו מופיעות בכל הספר - כלומר נניח שהצפנו את המילה "התאומים" אז ברור שאחרי שיהיה לנו ספר שלם, המילה "התאומים" תופיע בעוד מקומות. אז בואו נוודא שבמקום בספר שבו אנחנו מעוניינים להצפין את האירוע עצמו עם כל שאר המילים שקשורות אליו, היא תופיע דווקא בדילוג המזערי ביותר שלה - כך שכמישהו יסתכל על הצופן הוא ידע שזה מוצפן במכוון, מכיוון שזה יהיה אפילו עוד יותר שיטתי ויחזור על עצמו גם בשאר האירועים האחרים שנצפין, וזאת בניגוד גמור לחוקי המתמטיקה המתארים התפלגות נורמאלית...! כך שגם הסקפטיים ביותר יצטרכו להגיע למסקנה מתמטית שמדובר במשהו מוצפן ומכוון לחלוטין."

אפשר היה להרגיש שהוא עלה על משהו, לחשושים עברו בחדר ואז אחד החברים אמר "זה גאוני, כל הכבוד שחשבת על זה! רק תקח בחשבון שזה אומר שאם מקודם היה לנו מגוון אפשרויות משחק בהצפנות שלנו של כמה מאות אפשרויות לכל מילה, ירדנו וצמצמנו את זה למספר מזערי מאד של הופעות-נחשבות ומתוך כך הורדנו את הסיכוי שלנו להצליח בהצפנה בפקטור של 10,000!" הוגה הרעיון ענה לו "ברור! אני יודע! אבל זה מה שיפה בזה, וזה מה שהופך את זה לגאוני!"

"רגע!! רגע!! חברים!!" המשיך לצעוק בהתלהבות רבה, "יש לי רעיון עוד יותר מרשים מזה! הרי שאם אנשים יראו שאנחנו יודעים את העתיד הם יחשבו שכח עליון אחראי לספר הזה, אז בואו נשחק על זה עוד יותר ונכתוב שם התיימרויות לשליטה בטבע! למשל נכתוב שאם יחרשו את השדה ויעבדו אותו 6 שנים ובשנה השביעית לא יעבדו את האדמה, אז בשנה השישית הם יקבלו פי 3 יבול משנה ממוצעת!! נשלוט בטבע!"

חחחח צחוק גדול ניכר בחדר, "ברור לך שביום שבו מישהו ינסה את זה וזה לא יעבוד לו - זה היום שבו כל מה שעשינו ירד לטמיון נכון?!"

הוא לא נתן לזה לעצור אותו והמשיך ואמר: "בואו נעשה יותר מזה! בואו נוודה שהאירועים שאנחנו מצפינים אצלנו בספר יופיעו באזורים שמדברים על משהו שקשור לאותו אירוע, לדוגמא: ההצפנה של אסון החללית קולומביה, תהיה בתוך הפרק בספר שמדבר על הרקיע והשמיים. **שיהיה היגיון במיקום ההצפנה!**"

מיד איך שהוא סיים את דבריו אמר אחד החברים: "שמשהו יעצור אותו, כמה הוא שתה? הרי ברור שמה שהוא אמר עכשיו זה כפל עבודה... זה למעשה כמו לקחת עוד הרבה מאד מילים הקשורות לאותו אירוע ולשתול אותן באותו מקום, פשוט שבמקום דילוג מתמטי גבוה מ1, אין דילוג... ולהכניס כפל של מסרים הקשורים לאותו אירוע באותו המקום... זה הופך את המשימה להרבה יותר מסובכת והסיפור שלנו... שאמורה להיות לו עלילה בנוסף לכל... שכבר מזמן הפך להיות אוסף רנדומאלי של אותיות ישוקם עוד איכשהו ויהפוך למשהו שבכלל אפשר לקרוא אותו לא נראה מזהיר במיוחד..."

בשלב הזה הקבוצה התחלקה לשניים, אלה שנכנסו לדיכאון ואלו שהיו "במצב כפית" ורוח המגלומניות שבהם רק הלכה והתגברה! רעיונות ימרניים ומרשימים נזרקו לאוויר ולאחר כמה שעות נוספות התפרץ לדיון הגאון שבגאוני החבורה - גייסון, אשר ידוע בביושנותו בדרך כלל: "חבריה!!! אם כבר כוח עליון, אז עד הסוף!! הנה מה שנעשה! תקשיבו טוב!!:"

"בואו נתחכם ונצפין מראש גם דרך נוספת שבה כל מאורע יכול להסתיים. כלומר נצפין יותר מעתיד אפשרי אחד. נניח מצב בו כולם ידעו שאירוע עומד לקרות, ואז משהו אחר יקרה ויעצור את זה - הדבר הזה שיכול לעצור את האירוע (כמו מניעת רצח נניח), בואו נכניס גם אותו לצופן. ככה אנשים ידעו שיש בכוחם לשנות את גורלם. שיש להם כוח בחירה ושהישות העליונה ידעה הכל מראש - כמובן זה אומר שאנחנו צריכים לנחש את התרחישים והפיצולים שלהם נכון בכל פעם... אבל זה יהיה אדיר אם נצליח!!" ענו לו חבריו "אז אם מקודם דיברנו על כפל הצפנה - אתה רוצה להכפיל את זה עוד פעם! חחחחח"

גם הוא לא עצר והמשיך לזרוק רעיונות, ואמר: "יהיו צפנים נוספים בספר שלנו על בסיס נוסחאות מתמטיות קבועות מראש! לדוגמא... נכניס לתוך העלילה שלנו לכל אורכה את השם של הכוח העליון, נקרא לו: אנונימוס. נבחר מספר בעל משמעות מיוחדת כמו, נניח 1415 (ארבעת הספרות הראשונות לאחר הנקודה - של המספר פאי), שיחזור על עצמו בדרכים מופלאות בספר בכל מיני חישובים. נניח נקבע שהמילה "אנונימוס" תופיע בספר בדיוק 1415 פעם. שהגימטרייה של המילה הראשונה בספר גם היא תהיה 1415 וכך גם של המילה האחרונה. כמות המילים הכוללת שאומרות 3 הדמויות המרכזיות בספר, תהיה אף היא 1415. וגם שכל המילים המרכיבות את הספר יהיו מורכבות מסך כולל של 1415 מילות שורש שונות בדיוק!!! ושכל השבטים המסופרים בעלילה - אם מחברים את הגימטריה של שמותם - 1415!! . והמשפט הכי חשוב שאומר "אנונימוס" יופיע בשורה ה- 1415 בספר. ועוד ועוד ועוד..."

שאר החברים שותקים והוא ממשיך: "נצפין בתחילתו של כל פרק בספר את המילה: "אנונימוס" בדילוגי אותיות שווים של 49 אותיות, מהאות א' הראשונה שמופיעה בכל אחד מפרקי הספר. (כי "אנונימוס" מדבר בדיוק 49 פעם בכל פרק בספר). כל זאת מבלי להאריך את הספר ולו באות אחת ומבלי לפגוע בסיפור!"

לאחר שעצר לכמה שניות וחשב, הרים את ידו באוויר ואמר: "בואו נבסס את סיפור העלילה בספר - על מה שבאמת קרה! לא נכתוב איזשהו טקסט מומצא שעליו נצפין את כל אירועי העבר והעתיד! אלא נכתוב את הספר על בסיס המציאות עצמה, דברים שמגובים בארכיאולוגיה! כולל דברים שבכלל עוד לא קרו שגם הם יהיו מגובים בארכיאולוגיה! לדעתי זה יהיה הרבה יותר מרשים... וזה כבר ממש לא ישאיר לנו מרחב תמרון נייער טקסט עלילתי שגם כולו יהיה מגובה בעובדות וגם יכיל את ההצפנות של כל העבר והעתיד! ואז... בטוח שמי שיראה את הספר שלנו יהיה משוכנע שזה כח עליון עשה את זה!!!"

בשלב הזה מייק הרגיש שהוא חייב להתערב ואמר "ברור לך שכל מה שדיברנו עליו, חוץ משליטה בטבע וראיית העתיד כמובן, עוד איכשהו התבסס על אפשרות משחק עם הטקסט, אפשרות גדולה למניפולציה בטקסט - מה שאתה מציע פשוט בלתי אפשרי... זה מוריד את יכולת המשחק עם הטקסט וממזער אותה מאד..."

תאמינו או לא אבל הוא לא נעצר, הוא אפילו לא שם לב שהוא עומד על השולחן ומדבר מתוך טירוף והמשיך לומר: "נוסיף עובדות מדעיות לספר! עובדות שידועות רק לגאונים שכמותנו ואשר עדיין לא ידועות במדע ושיתגלו רק בעתיד! כשאנשים בעתיד יראו את כל העובדות המדעיות שיתגלו רק בזמנם, וידעו שהן הופיעו בספר שלנו כבר לפני כן - ידעו שיד עליונה אחראית לזה!"

"ובכלל, **בואו נקים דת חדשה באמצעות הספר!** נהפוך את הספר לספר שיינתן רק לאנשים מסוימים שיצטרכו לחיות לפי הספר ושהספר ינחה אותם כיצד לפעול ויגיד להם מה מותר להם לעשות ומה לא! נקבע יותר משש מאות ציוויים ואיסורים להנהלת חייהם, כולל שינוי הרגלים, שינוי בתזונה ומה לא? כמובן שנעשה הכל בצורה כזו שזה יהיה לטובתם ולטובת האנושות, אבל כדי שאנשים יסכימו לבצע ולהקשיב לנו, נכתוב את הציוויים בספר ב- "גוף ראשון" כאשר הישות העליונה מצווה אותם!! "

"ודבר אחרון" הוא אמר בעודו לוקח לגימה נוספת מהמשקה, "על מנת שזה באמת ישמע אמין כל הסיפור, נסנדל את עצמנו ובמקום להיות כמו כל מאות הדתות האחרות שכולן ניתנו במעמד צד אחד ובסתר, אנחנו - בספר שלנו נכתוב שאת הספר המיוחד הזה הכתיבה הישות העליונה ונתנה אותו לכ- 3 מיליון אנשים!!!, במעמד על-אנושי של עמודי אש מהשמיים ועשן כבד ורעד גדול וקולות שופרים מהשמיים, ושכל 3 מיליון האנשים היו עדים וגם שמעו את הישות העליונה פונה אליהם ישירות וגם ראו את הקולות, ומופע אורקולי שמימי מדהים ומרשים! שלא היה כמותו. נכתוב שם שהישות העליונה דיברה לכל ה- 3 מיליון וסיפרה להם שהם כולם היו עדים לניסים על אנושיים שהיא עשתה להם עד אותו רגע, כולל סיפרה להם שהם היו עבדים ושחררו הודות לניסים שהיא עשתה להם ושהם היו עדים להם. "

מייק מיד ענה לו: "מהה?? זה ממש לירות לעצמנו ברגל!! איך נוכל להעביר ספר כזה הלאה? הרי האדם הראשון שניתן לו את הספר, ישאל אותנו: "אם כתוב בספר שהספר ניתן לעם שלם ובמעמד כזה מיוחד... והוא הרי לא היה עד לכל זה... אז הוא מיד ישאל - איפה כל אותם 3 מיליון? הוא ירצה לאמת את הסיפור איתם ובמיוחד שזה דורש ממנו כל כך הרבה שינויים בחיים... הוא ישאל אותנו "ואיך זה שאתם היחידים ששמעתם על הסיפור הזה? כתוב 3 מיליון עדים... בטוח מישהו אחר גם היה חייב לשמוע... " ואם אנחנו נטען שאנחנו היחידים שמצאנו את הספר איפשהו, אז זה סותר את מה שכתוב בספר על איך שהוא ניתן. הספר מחייב. 3 מיליון איש זה עם שלם אתה מבין שזה **פרדוקס**, או שזה אמת ובאמת ניצור מעמד כזה... או שזה בלתי אפשרי להשחיל את זה להיסטוריה..."

סבא של מייק, שהוא גם רב הקהילה באזור, שמע את כל השיחה וכבר לפני שעות נכנס לחדר התיישב על אחד הכיסאות והקשיב. מרוב שכרות הם בכלל לא הבחינו בו... לאחר שמייק סיים את דברו, אמר אחד החברים: "בואו נמציא אותיות חדשות וניתן להן שמות חדשים, כך שאם נאמר את שם האות אל תוך מיקרופון המחובר לתוכנה במחשב, התרגום הגרפי של ה"קול" בעצם יהיה הצורה של האות עצמה - אחד לאחד. נניח נבטא את האות: "אלף" (א) אז התוכנה תציג לנו על המסך בדיוק את הצורה של האות א', עם קו אלכסוני, רגל אחת למעלה ורגל אחת למטה. ותחשבו שאנחנו נעשה את זה כאילו כתב זה הומצא לפני 3000 שנה (עוד לפני שבכלל יכולנו לדעת איך האותיות החדשות שלנו יראו על צג המחשב באמצעות תוכנה להתמרת קול לתצוגה גרפית)." "

בשלב זה כשניחוח חזק של אלכוהול אפף את החדר והכוסות פזורות בכל מקום קם הסבא של מייק ואמר להם:

"אתם יודעים שכל מה שאמרתם והרבה יותר מכך קיים באמת וליהודים יש ספר שמכיל את כל מה שדיברתם עליו ועוד הרבה מעבר לכך - אפילו הדמיון המדהים שלכם לא יכול לחשוב על כל מה שיש בספר הזה - המציאות עולה על כל דמיון!"

"למשל, ד"ר יעקב גוגנהיים המציא ואף מכר פטנט על תוכנה שמראה על צג המחשב כיצד הצלילי שמופק נראה כשמתרגמים את הצורה שהמוח האנושי פועל לסימן גרפי והוא גילה שהמילים בשפת הקודש כתובות בצורה מהותית עם משמעות קולית ומתמטית - אכן אם אדם אומר את שם האות בשפה העברית במיקרופון המחובר לתוכנה הזו הוא מקבל את צורת האות לפי מדדים אובייקטיביים ומדעיים בלבד... (ראה דוגמא בעמוד הבא)

שם האות כפי שהגו אותה "זין", "טית", "למד" והצורה המתקבלת באופן מדעי-אובייקטיבי

המשיך הסבא לדבר ואמר: "דיברתם על צפנים - הצופן התנ"כי צובר עוד ועוד תאוצה בקרב פרופסורים מאד ידועים בעולם המתמטיקה ופיענוח צפנים ותבניות מתמטיות, וזהו נושא שמדברים עליו פרופסורים בעלי שם-עולמי בכנסים בין-לאומיים של פיענוח צפנים וזיהוי תבניות (לדוגמא, הכנס הבינלאומי לזיהוי תבניות שהתקיים בהונג קונג בשלהי 2006) פרופסורים שהיו אתאיסטים, נתקלו בזה ולאחר מכן המשיכו לחקור את התורה וחזרו בתשובה (ראה דוגמאות בהמשך), זה קרה גם למפענח צפנים בכיר מהפנטגון בארה"ב (הרולד גאנס) שניסה להוכיח שהצופן התנ"כי לא אמיתי ורק חיזק אותו בתהליך הבדיקה יותר ויותר... (ראה בהמשך)

המשיך הסבא והראה להם את הצפנים שבתורה, אחרי זה הוא המשיך ואמר...

"דיברתם על שליטה בטבע? בדיוק המנגנון שדיברתם עליו, בין הרבה מנגנוני שליטה בטבע המופיע בתורה הוא מנגנון השמיטה שברור שאם לא הייתה עובדת כבר מזמן היו מבטלים את התורה והעם לא היה מעביר את התורה הלאה..."

המשיך ואמר "דיברתם על להצפין את אירועי העתיד?" הראה להם שכל אירועי ההיסטוריה, מה שהיום נחשב לעבר מוצפנים בתורה - והרי שהיא נכתבה לפני ההתרחשויות..."

"מה בדבר מידע מדעי? מה תגידו אם אני אראה לכם שהמידע המדעי אודות המפץ הגדול, והקרינה האלקטרומגנטית המתוארת בפרטי פרטים בתורה? מה אם אני אראה לכם שבתורה יש תיאורים המראים הכרה פיזיולוגית-אנטומית של כל בעלי החיים על היבשה ובמים, כולל בע"ח שחיים בעומקים שהאנושות עדיין לא הגיעה אליהם כולל חוקים ביולוגיים שאין אף אחד שיכול לטעון דבר כזה כמו למשל שלכל מה שיש קשקשים יש סנפיר, אבל יש יצורים שיש להם סנפירים ואין להם קשקשים... הרי מי יכול היה לקבוע דבר כזה בכזו החלטיות? וזה עומד במבחן התוצאה כבר אלפי שנים... אני רוצה להזכיר לכם שאם פרט אחד היה מתגלה כשגוי ולו פעם אחת, בזה התורה הייתה נפסלת. (בלי התחכמויות, סנפירים שעובדים כסנפירים וקשקשים שעובדים כקשקשים)

הסבא ראה שהחברים שלנו ממש מרותקים ורוצים לשמוע, המשיך ואמר:

"מה תגידו אם אני אראה לכם חישובים אסטרונומיים של גרמי השמים שהמדע גילה רק לאחרונה? (ראה בהמשך הספר) ידיעה על תהליכים מיקרו-ביולוגיים אנוזימטיים בבעלי חיים כמו הסיבה שדבש זה כשר - הרי שיש לנו עיקרון שמה שמגיע מטמא - הוא עצמו טמא, למשל חלב קרנפים, פילים וכדומה לא כשר... מה שמגיע מטמא לא כשר - אז למה הדבש כן כשר ומותר למאכל? הרי שהדבורה טמאה ואסורה למאכל... יש הסבר מפורט שהמדע גילה רק לאחרונה באמצעים טכנולוגיים מאד מתקדמים שמראים שהדבש יוצא טהור לחלוטין, ללא אף מולקולה

אחת מהגוף של הדבורה עצמה ואילו חז"ל נתנו הכשר לדבש כבר לפני אלפי שנים בדיוק בטענה הזו - שהדבש יוצא טהור לחלוטין ללא שום חלקים מהדבורה... (ראה עוד בהמשך הספר)

"ומה תאמרו אם אני אראה לכם שכתוב כבר לפני אלפי שנים בתורה שהעולם עגול ולא רק זה, אלא שהוא מתגלגל על צירו ושהדברים לא נאמרו כתיאוריה אלא כעובדות ויש שם פירוט נוסף... מי שיבדוק את ההיסטוריה, אז מדי פעם אנשים חשבו שאולי העולם עגול אבל אמרו את זה כסברה-תיאורית ועד המאה ה-16 לא קיבלו את "תיאורית העולם העגול"... הטענה המרכזית של מתנגדי התיאוריה הייתה: שאם העולם עגול, אז מי שלמטה היה נופל... באותו מקום בתורה שכתוב שהעולם עגול, כתוב גם שמי שלמטה לא נופל ושכדור הארץ מתגלגל ושיש מקומות בעולם שיש בהם חושך ממושך (כמו בקוטב) ושנאנשים נראים שונה בהתאם למיקום הגיאוגרפי שלהם ועוד ועוד... (ראה בהמשך הספר) והרי שאם ולו דבר אחד קטן היה מתגלה כלא נכון כל התורה הייתה קורסת מכיוון שכתוב בה במפורש שהיא ניתנה מבורא היקום והוא לא יכול לעשות טעויות. לכן הדברים כתובים ונאמרים בתורה בהחלטיות מוחלטת ועומדים במבחן המציאות לאורך זמן ארוך מאד."

"דיברתם על הסינדול העצמי של מעמד אלוהי... בחנתם פעם את ה"סינדול" של מעמד הר סיני? בדיוק כפי שמייק אמר, הצורה שבה זה כתוב לא יכלה להשתחל להיסטוריה בלי שזה יהיה נכון, זה פרדוקס אחרת. מה שמוכיח שהוא חייב היה לקרות. יש גם עדויות רבות נוספות כמובן..." (ראה בהמשך הספר)

מייק עצר אותו ושאל, "מה? כל זה מופיע בתורה? אם כן, זה מדהים ואני מודה שזה כח עליון - תראה לי בבקשה".

הסבא ענה: "לא רק זה, יש עוד הרבה מאד! יותר ממה שחיים שלמים של אדם מספיקים, הרבה מעבר לחיים שלמים. הציג בפניו את העובדות והמקורות ושאל" עכשיו, מה תגיד אם אני אראה לך שמה שדיברתם עליו לגבי העלילה - החד ערכית שמתארת את ההיסטוריה זה בדיוק מה שיש בתורה והרבה מאד מזה מגובה בארכיאולוגיה? הרי שכמו שאמרתם, זה הופך את משימת ההצפנה למסובכת מאין כמוה, ובמיוחד אם מוצפנים אירועי העתיד..." (ראה בהמשך הספר)

"ולא רק זה, אלא שהתורה כתובה בצורה שיש לה 4 רבדים בסיסיים, ומעבר לכך, השפה עצמה היא מהותית לא רק בקול אלא גם בערכים המתמטיים, ולא רק זה, אלא שלכל רובד יש 70 רבדים פנימיים יותר ולא רק זה, אלא שהיא בנויה כמו נוסחות כימיות ושורשים מאד שכליים ועמוקים (ראה על קצה המזלג בספר זה), יש צפנים נוספים המתבססים על סדרות מתמטיות מאד מורכבות, ועוד המון מידע מדעי, רפואי, פיזיקאי, ביולוגי ועוד... ועוד ועוד... אי אפשר היה לעצור אותו, המשיך והמשיך והתחיל להראות להם את סוד 1820... (ראה בהמשך הספר).

"היה לכם ברור שהרבה ממה שדיברתם עליו לא ישים ולא אפשרי לבני אדם, אפילו עם כל הטכנולוגיה שיש לנו היום... לראות את העתיד... לדבר על עובדות מדעיות שעוד לא התגלו ויתגלו רק בעוד אלפי שנים... הצפנה אמיתית תוך כדי עלילה ורצף סיפור ובנוסף לזה שהספר מדבר על היסטוריה ודברים שקרו במציאות ועוד ועוד... אז מה אתם אומרים על זה שהתורה נכתבה לפני למעלה מ-3000 שנה?"

אנו לו פה אחד: "זה מדהים, צריך להעמיק בזה - אנחנו נלך לפי כל מה שכתוב בספר הזה אם זה ככה. תראה לנו עוד בבקשה."

הרשימה של הדברים שיש להראות כל כך ארוכה! ועל כל פרט אפשר לדבר כל כך הרבה...!!

הייתי צריך לוותר על הרבה מאד חומר בתהליך כתיבת הספר הזה מכיוון שכמות החומר שיש - עצומה ביותר. כתבתי את הספר הזה בדיוק בשביל להציג ולהראות את הדברים האלו ובשביל לענות על שאלות עמוקות שיש לנו מאז שאנחנו ילדים קטנים. בספר הזה אנחנו נסתכל יחד על המחשבות שלנו תחת "מיקרוסקופ" ונגלה מה מסתתר מאחורי המחשבות שלנו ונגיע לברור אמיתי ויסודי לגבי השאלות שמעסיקות את האנושות מאז ומתמיד: האם יש בורא לעולם, מה ניתן לדעת עליו, האם יש נשמה, גן עדן, גיהנום, האם הנשמה נצחית ועוד ועוד...

הרב פתח את ספר התנ"ך בספר דברים והקריא לחברים שלנו :

"לב כי שאל-נא לימים ראשונים אשר-היו לפניך, למן-היום אשר ברא אלהים אדם על-הארץ, ולמקצה השמים, ועד-קצה השמים: הנהייה, כדבר הגדול הזה, או, הנשמע כמהו. לג השמע עם קול אלהים מדבר מתוך-האש, כאשר-שמעת אתה-ויחי. לד או הנסה אלהים, לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי, במסת באתת ובמופתים ובמלחמה ובגד חזקה ובזרוע נטויה, ובמוראים גדלים: ככל אשר-עשה לכם יהוה אלהיכם, במצרים--לעיניך. לה אתה הראת לדעת, כי יהוה הוא האלהים: אין עוד, מלבדו. לו מן-השמים השמיעך את-קלו, ליסרך; ועל-הארץ, הראך את-אשו הגדולה, ודבריו שמעת, מתוך האש. לז ותחת, כי אהב את-אבותיך, ויבחר בזרעו, אחריו; ויוצאך בפניו כחן הגדל, ממצרים. לח להוריש, גוים גדלים ועצמים ממך--מפניך; להביאך, לתת-לך את-ארצם נחלה--כיום הזה. לט וידעת היום, והשבת אל-לבבך, כי יהוה הוא האלהים, בשמים ממעל ועל-הארץ מתחת: אין, עוד. מ ושמרת את-חקיו ואת-מצותיו, אשר אנכי מצוך היום, אשר ייטב לך, ולבניך אחריך--ולמען תאריך ימים על-האדמה, אשר יהוה אלהיך נתן לך כל-הימים."

ספר דברים פרק ד' פסוקים לב' עד מ'

מיד לאחר מכן קראו יחד על מעמד הר סיני והתבוננו לעומק בטקסט ובמשמעויות והבינו שלא ניתן לשכנע אדם לבצע מצות, אפילו מצוה אחת פשוטה כמו הנחת תפילין זה קשה מאד, אז 613 מצוות... ספר כזה חייב לתאר את המציאות כמו שהיא, במיוחד אם בספר עצמו מופיע סיפור העם שראה וחוזה במעמד הגחתו של הספר לעולם - הרי שלעולם לא היו מקבלים על עצמם מצות ובטח שלא 613 מצות אם מה שכתוב עליהם ממש - היה לא נכון... זה בלתי אפשרי שיקבלו את זה על עצמם אם היה מתאר משהו לא אמיתי, ועוד עם שלם? ועוד שאותו עם ימשיך וידבוק בזה במשך כל הדורות? - חייב שהמעמד שבו העם קיבל את הספר, יהיה בדיוק כפי שכתוב בספר אחרת לא היו מאמינים בו - כל האמינות שלו מבוססת על זה שמה שכתוב בו זהו דבר אמת מוחלט, דבר בורא היקום והאלוקים האחד והיחיד. אז הדבקות בתורה במשך כל הדורות מנציחה את האמת על ידי תרגיל לוגי משוכלל ביותר שעליו מתווסף רובד נוסף של חגים, למשל חג פסח מדבר ברפטי פרטים על מה שקרה לעם שלנו - ומתי התחילו לחגוג פסח? לא בשנה שעברה... ומן הסתם שגם לא בשנה שלפניה... גם לא בזאת שלפניה וכן הלאה... אנחנו רואים שכל מי שהגיע מהגלויות השונות במקומות שונים בעולם גם הם חוגגים את החג הזה בין יתר החגים, מתי הם התחילו לחגוג? אין שנה שבה ניתן היה לגרום לעם שלם להתחיל לחגוג חג חוץ מאשר התאריך שממנו החוגה (חג מלשון חוגה) החלה לזוז - התאריך והשנה שבה מה שמתואר על ידי עם שלם ונזכר לדורי דורות קרה במציאות.

הגאונים שלנו התחילו להפנים את הדברים והעמיקו ובחנו עוד ועוד דברים כל הלילה...

הרב שלנו המשיך וסיפר לחברים את הדברים והם ישבו פעורי פה, המומים ונרגשים, והקשיבו בשקיקה, עברו מנושא לנושא ונרדמו על הספרים....

הלילה עבר, הגיע הבוקר והחברים הגאונים שלנו החליטו לשבת ולקרוא על הצפנים בתורה, הממצאים המדעיים, המידע שנכתב בעבר שהתרחש לאחר מכן, שפת הקודש עצמה ובשאר הדברים...

על כל הדברים האלו ועוד נעסוק בספר זה.

הצופן התנ"כי והכניסה שלי לעולם האמת

בחרתי להביא את הפרק הזה בתחילת הספר מאחר ואני מאמין שכל מי שיתעמק (ולא יחליט מראש שהוא כבר יודע ומבין, אלא יבחן ויבדוק) במובא להלן ובמשמעויות המתמטיות, הלוגיות והמדעיות שעולות ממנו (ואגב - נכון לרגע כתיבת שורות אלו, למיטב ידיעתי, עדיין תלוי ועומד פרס של מיליון דולר, אמיתי לגמרי על ידי קריאת התגר של ד"ר דורון ויצטוס, למי שיצליח להפריך את נכונות ומובהקות המובא בהמשך הדברים או למצוא ולו סתירה אחת בצופן התנכ"י כפי שיבואר בהמשך) – יהיה לו קל יותר להתחבר להמשך הקריאה ולו לפחות מתוך הבנה שיש פה משהו כל כך עצום, עד כדי כך, שפשוט לא יוכל הוא להישאר כפי שהיה, ומעבר לכך – משהו שכל אחד יכול לבחון בכוחות עצמו ולהוכיח בעצמו – אם רק ירצה בכך.

אני יודע שבחלק מהפרקים בספר זה מובאות עובדות וניתוחים אשר יכולים באמת להיות מבלבלים וקשים להבנה בקריאה ראשונית כגון: מבחן אונטולוגי, מבחן קוסמולוגי, מבחן מתמטי, בדיקה מתוך הכרח הבנתי, בדיקת סתירות לוגיות, גילויים מדעיים והסברם, הבנה של תהליכים פיזיקאליים ומשמעותם ועוד ועוד.. דברים אשר דורשים מהמבקש להתעמק בהם ולהבינם לעומק, ועל כן אני מקווה שפרק זה יסלול את הדרך ליצירת סקרנות גדולה, שיהיה לקורא את הרצון לקרוא ולהתעמק גם באותם פרקים אחרים "יותר מורכבים" על מנת שיוכל להיווכח ברבדים רבים ומגוונים שמוכיחים את האמת – מזוויות רבות.

אז אני מקווה שאצליח לגרד ולו במעט את קצה קצהו של נושא "הצופן התנ"כי" אשר כמה שבוחנים אותו יותר לעומק – רק מתגלה שאפשר לחפור ולגלות עומקים נוספים. ככל שיודעים יותר, יודעים שיש עוד יותר לדעת. אז לפחות החוויה שלי ושיהיה לכולם בהצלחה!

אז "לחגור חגורות" ו... קדימה... נצעד... ביחד

מה זה בכלל "הצופן התנ"כי"?

חכמי ישראל טענו במשך מאות ואלפי שנים, שיש צפנים בתורה המאפשרים להבין רבדים עמוקים יותר של המציאות. הטענה היהודית היא שכל מה שקיים במציאות קיים גם בתורה ושהתורה כל כך עמוקה עד כדי שהיקום נברא על בסיס התורה. אחד הצפנים הבסיסיים והפשוטים ביותר נקרא "דילוג אותיות שווה" ולמעשה זוהי כל ההתעסקות הנוכחית של "הצופן התנכ"י" בצופן הפשוט ביותר.

מהו הצופן הזה, ולמה, אם הוא כל כך פשוט - לא הצליחו להראות את קיומו לפני מאות ואלפי שנים?

אז קודם כל, היו גאונים שהצליחו לעלות על צופן פה ושם כגון הגר"א והרמב"ן. מי יודע כמה צפנים הם הצליחו לפענח שלא פורסמו? - אבל ידועים צפנים בודדים שהם מצאו.

הצופן התנ"כי הוא למעשה דילוג אותיות קבוע. כלומר, שההפרש בין כל אות לאות הוא אותו הפרש, אשר כלל הרצף מייצר מילה בעלת משמעות. את דילוגי האותיות בודקים בטקסט התורני במתכונת שבה הוא התקבל במעמד הר סיני - כלומר ללא רווחים או ניקוד.

אותה מילה נמצאת במקום בו מילים נוספות הקשורות לאירוע מסוים מוצפנות באותו אזור בטקסט וכך מתגלה צופן ספציפי. עד עידן המחשבים, המלאכה של מציאת צפנים כאלו הייתה מלאכה כמעט בלתי אפשרית. מדוע? מכיוון שניח ואנחנו מחפשים את המילה "ישראל" אז אנחנו צריכים להתחיל באות "י" הראשונה שיש בתורה, ואז משם לדלג דילוג של 2 אותיות ואז 3 וכן הלאה עד שמגיעים לאות ש' ואז לפי ההפרש שהיה בין האות הראשונה לשנייה (בין האות "י" לאות ש') צריך לדלג שוב את אותו הפרש, ואם לא מתקבלת האות ר' שהיא הבאה בתור, אז צריך לעבור לאות "י" הבאה בתור בתורה. אם כן הצלחנו למצוא ר', אז בודקים את הדילוג הבא באותו הפרש, ואם זה א', אז ממשיכים, אם לא, אז כאמור שוב עוברים לאות "י" הבאה בתור וכן הלאה עד שבסוף מתקבלת המילה "ישראל" במקום או מקומות מסוימים בתורה בדילוג (הפרש בין אותיות) מסויים.

הנה דוגמה "פשוטה" להמחשה:

"יום הששי ויכלו השמים והארץ, וכל צבאם ויכל אלהים."

(ספר בראשית, פרק א' סוף פסוק לא' ותחילת פסוק א' בפרק ב')

נראה פסוק "תמים" נכון? אם נחפש מילים מובנות בתוך הפסוק הזה נמצא מילה מוצפנת בדילוג שווה, והיא "ישראל" והדילוג השווה הוא 7 וכך נראת המילה מוצפנת בפסוק:

"יום הששי וַיְכַלֵּה הַטֶּמִּים וְהָאָרֶץ, וְכָל-צֶבַאם וַיְכַלֵּה אֱלֹהִים."

נספור 7 אותיות מהאות הראשונה של הפסוק ונמצא את האות יו"ד, נמשיך לספור עוד 7 אותיות ונמצא את המילה שין וכך הלאה עד שנגיע למילה המוצפנת והיא "ישראל".

ככל שיש יותר מילים כך ההסתברות המתמטית שזה קרה "במקרה" קטנה מאד וניגע בזה בהמשך.

בערך בגיל 28 התעורר אצלי רצון לבדוק מה זה הכח הפוליטי העצום הזה שמניע את העולם, מה שנקרא איסלאם ונצרות - ראיתי שמלחמות קורות בעולם ורציתי להבין יותר לעומק את הדתות האלו ומשם התגלגלתי לבחינת היהדות. אחד הדברים הראשונים שנתקלתי בהם היה ה"צופן התנ"כי" שהוא בעצם צופן שנמצא בתורה (חמשת חומשי התורה). כבר הכרתי את זה מהעבר - אני זוכר שזה עשה עלי רושם כבר לפני הרבה שנים, אבל מכיוון שהלכתי לצבא ואחרי זה התחלתי קריירה לא העמקתי בזה (היום אני יודע שזו לא הסיבה האמיתית) - הייתי שרוי במרדף אחר הכסף, הכבוד והתהילה המזויפים.

בשלב הזה של חיי (לפני כשנתיים וחצי) כשקראתי על הצופן התנ"כי, נזכרתי שהיו מקרים שבהם צפו דברים מראש, כגון רצח רבין, אשר מוצפן בתורה ברצף "יצחקרבין" והאות צ' בשם של יצחק רבין מתנגשת עם המשפט בתורה "רוצח אשר ירצח את רעהו" כלומר, כתוב שזה יהיה יהודי/ישראלי שיבצע את הרצח. דוגמא נוספת למשהו שזיהו מראש היא מלחמת המפרץ אשר נחזתה, כולל התאריך - מראש.

יצחק רבין	4772
לושויסעומאלושו יחנוברפיד	ד לג : יג
והירורלבנותצלפחדלאמרלטו	ד לו : ו
למלחמהיהצהו יתנהו ירוראלה	ה ב : נב
מהרוצחאשר ירצחאתרעהו בבלי	ה ד : מב
סאתהצרעהי שלחירוראלריךבם	ה ז : כ
מרתמשמרתו וחקתיו ומשפטיו ו	ה יא : א
וציאךמארץמצרייםמביתעבדים	ה יג : יא
תהאשהו סקלתםבאבני סומתועל	ה יז : ה
הכהניסבנילו יכי בסבחרירור	ה כא : ה
ומתואבותעלבני סובניסלאיו	ה כד : טז
ךשגראלפיך ועשתרתצאנךארור	ה כח : יח
ראנכי מצוהי וסאתהובניךבכ	ה ל : ב

הייתכן "שמישהו" ידע לפני למעלה מ - 3,000 שנה את דבר הרצח? או שזה סתם צירוף מקרים?

הרי שאדם שחי לפני אלפי שנים לא ידע את השם של יצחק רבין, את תפקידו, את סופו הטראגי, שם רוצחו ואף ידע לציין את שנת הרצח ומקום התרחשותו...

המידע הזה על כל פרטיו מופיע בתורה בהצפנה באותו מקום ש"יצחקרבין" מופיע, כאשר חלק מן המידע אף התגלה לאנושות בצופן התנ"כי עוד לפני שהתרחש במציאות. אז או שמדובר במקרה או במשהו שהוצפן באופן מכוון... והחוקרים של הצופן התנ"כי עובדים בדיוק על הנושא הזה של להבין אם זה מקרי או מכוון. אבל לפני שנכנס לזה בואו נמשיך לעבור בקצרה על השתלשלות אירועים מעניינת.

העיתונאי "מייקל דרוזנין" בעת שהיה בארץ ישראל שמע שיש כמה אנשים שטוענים שיש "צפנים שמגלים את ההיסטוריה תוך כדי שהיא מתרחשת בתורה" והוא מעיד על עצמו שהוא היה האדם הכי סקפטי בעולם, אבל מסקרנות שאל מי הם אלו שמבצעים את המחקרים בנושא וכשהוא גילה, כך הוא מעיד בהקלטות ובשיחות בטלויזיה, שמבצעי המחקר הם פרופסור איליה ריפס שהוא אחד מ-5 המתמטיקאים המובילים בעולם בתחום - בדיוק בתחום שעוסק בפענוח ההבדל בין מקריות לדברים מכוונים והד"ר דורון ויצטום מדען ידוע בתחום הפיזיקה ומחשבים... הוא החליט שלא להתעלם וכך בדק ועשה על הנושא כתבה.

כשמייקל דרוזנין הגיע לביתו של ריפס, הוא היה עדיין סקפטי לחלוטין וכבר הריץ בראשו את הכותרות שהוא רוצה ליצור... אבל כשאיליה ריפס החל להראות לו את הממצאים ואת העבודה שמאחורי הקלעים המאפשרת להחליט אם משהו מוצפן בכוונה תחילה או לא, הוא החל להישאב לנושא.

לאחר זמן קצר מייקל דרוזנין גילה את הצופן של יצחק רבין בתורה (קצת לאחר שדורון ויצטום גילה אותו - ביום שבו יצחק רבין נבחר לראשות הממשלה) ומסתבר ש"יצחקרבין" (ככה - ברצף) מופיע רק פעם אחת בכל התורה כולה בהצפנה. פעם אחת. ואיפה? בדיוק איפה שאתם רואים בטבלה בעמוד הקודם. כאשר המילים "רוצח אשר ירצח את רעהו" מצלטבות עם האות צ' בשם "יצחק".

הוא התחיל לבדוק את הצופן הספציפי הזה וכתב מכתב המזהיר את רבין כי אסור לו להתעלם מזה, משום שרציחות נוספות של מנהיגים, כגון: אנואר סאדאת, ג'ון קנדי ורוברט קנדי, מוצפנות אף הן בתנ"ך, כאשר לאחר הרצח ניתן לגלות באותו טקסט גם את שמו של הרוצח, תאריך הרצח, המקום, והאופן שבו הוא בוצע. עוד לפני הרצח מצא דרוזנין את התאריך תשנ"ו, כשנה שבה יתבצע הרצח.

יצחק רבין לא התייחס לדבריו ולכן דרוזנין החליט לפעול בערוצים נוספים. הוא פנה לבכירים נוספים בארץ שילחצו על רבין לקחת את הנושא ברצינות, אך ללא הועיל וכולנו יודעים כיצד זה הסתיים. הכל מתועד בצורה טובה מאד וניתן למצוא את הדברים באינטרנט בחיפושים פשוטים כולל ראיונות עם מייקל דרוזנין וספריו בנושא.

לאחר הרצח הוא גילה את שם הרוצח - עמיר, ואת מקום הרצח - תל אביב מוצפנים בסמוך למקום שבו הוצפן הרצח עצמו. מדוע רק "לאחר" הרצח? מכיוון שיש דברים שאנחנו לא יודעים לחפש ולבדוק אותם עד שהם מתרחשים. איך הוא יכול היה לחפש את שם הרוצח? הרי שהוא היה צריך לדעת את העתיד בעצמו בשביל לחפש אותו. העובדה ששם הרוצח מופיע באותו המקום, זוהי עובדה שמבחינה מתמטית הסיכוי שלה שואף לאפס, ללא הצפנה-מכוונת ונגיע לעניין של המתמטיקה עוד מעט.

איך הצופן התנ"כי הגיע בכלל להיות בתוך תוכנת מחשב? במשך מאות שנים, לכל הפחות מאז תקופת הרמב"ן, ידוע שיש צפנים בתורה. במיוחד היה ידוע הצופן בסדרה של ה"דילוגים השווים", שזהו הצופן שכרגע מתעסקים איתו במה שנקרא "הצופן התנ"כי". אבל התנ"ך והתורה לא נכתבו בתוך מחשב... מן הסתם... ואם כבר הייתה איזושהי גרסה של התורה במחשב אז היא בוודאי לא הייתה הגרסה כפי שהתקבלה בהר סיני - ללא רווחים וניקוד... אז איך התורה בכל זאת הגיעה למחשב?

רב שידע על הצפנים האלו ראה את התפתחות המחשב והטכנולוגיה והחליט שהוא רוצה לפתח תוכנה שתסרוק את כל התורה באמצעות המחשב ותאפשר לראות את הצפנים האלו.

הוא פנה לד"ר לפיזיקה דורון ויצטום ואל הפרופסור הגאון איליה ריפס, שניהם אנשים חילונים, ואיליה ריפס הגדיר את עצמו כקומוניסט - באותה תקופה. הוא פנה אליהם שיכתבו לו את התוכנה אבל היה צריך לשכנע אותם... אז איך הוא עשה זאת? כסף כמובן. ביקש שיבנו לו את התוכנה בתמורה לכסף. הם התחילו לכתוב את התוכנה ומהר מאד נהיה קשה לזהות אותם, מדוע? מכיוון שהם חזרו בתשובה מלאה.

משם הדברים החלו להתגלגל...

קצת על פרופסור איליה ריפס:

"ריפס נולד וגדל בריגה בירת לטביה הקומוניסטית. פעמיים קפץ כיתה, והיה לתלמיד התיכון הראשון מלטביה שהשתתף באולימפיאדה הבינלאומית למתמטיקה. בגיל חמש עשרה סיים את לימודי התיכון והחל ללמוד באוניברסיטת לטביה בפקולטה למתמטיקה, שם הצטיין בלימודיו.

אחרי שסיים את לימודיו לתואר דוקטור, בהנחייתו של פרופסור שמשון עמיצור, הצטרף ריפס לסגל המכון למתמטיקה של האוניברסיטה העברית בירושלים, והתפרסם בזכות מחקרו **בתורת החבורות הקומבינטורית**. במקביל הוא מרצה בחוג למתמטיקה במכללה ירושלים לבנות. במשך השנים שימש כפרופסור גם באוניברסיטת קולומביה. אחד מתלמידיו הוא פרופסור צליל סלע, שבשנת 1995 פרסם יחד איתו מאמר המראה את קיומם של נציגים קנוניים לאיברים בחבורות היפרבוליות.

בשנת 1994 פירסמו דורון ויצטום, ריפס ויואב רוזנברג מאמר בכתב-העת *Statistical Science*, ובו נטען כי גילו מסרים מוצפנים בטקסט העברי של ספר בראשית. ב-19 במרס 1996 הרצה ריפס הרצאת אורח בבית האקדמיה הלאומית הישראלית למדעים והציג בפני האקדמיה עבודה על צפנים כאלו שנקראה "מדגם העמים". התגלית תוארה על ידי העיתונאי מייקל דרוזנין בספרו הפופולארי "הצופן התנ"כי" משנת 1997. מאז אותו פרסום, הפך עניין דילוגי האותיות בתורה לנושא שנוי במחלוקת. ויצטום, ריפס, רוזנברג ודרוזנין זכו בפרס איג נובל לספרות, לשנת 1997. בשנת 2006 הרצה בנושאים אלו יחד עם שאר חוקרי הדילוגי אותיות בתורה בכנס הבינלאומי לזיהוי תבניות והתמקד בצופן של מגדלי התאומים.

פרופ' ריפס חזר בתשובה, ומנהל אורח חיים חרדי. הוא נשוי לדבורה בן חורין (אחותו של מיכאל בן חורין), והם מתגוררים בשכונת רמות בירושלים.

מאת אתר ויקיפדיה בערך שעוסק באליהו ריפס

אליהו_ריפס he.wikipedia.org/wiki

קראתי ביקורות ועברתי על ניתוחים סטטיסטיים שונים והחלטתי לבדוק בעצמי את העניין, חיפשתי להוריד את התוכנה למחשב, להריץ ניסויים בעצמי ולבחון את המובהקות הסטטיסטית של האירועים.

מצד אחד בדקתי אירועים שמתועדים טוב בהיסטוריה, כגון מלחמות ישראל, ומצד שני עברתי על קבוצת ביקורת של אירועים שלא קרו, כגון אירועים שמופיעים בספרות בדיונית כגון מלחמת-הכוכבים.

רוב העבודה שלי התמקדה ביצירת מאגר גדול ככל הניתן של אירועים מתועדים ובעלי משמעות ולבדוק אם הם מופיעים בצופן.

מה שגיליתי זה ש**כל** האירועים **האמיתיים** שבדקתי, מופיעים בדילוג של רצף מתמטי קבוע. חיפשתי מלחמות כגון מלחמת יום הכיפורים, השואה וכדומה וגם אירועים עכשוויים כגון שריפה שהייתה ברחובות באותה העת, והיא הופיעה בצורה מצמררת בצופן התנ"כי. לעומת זאת האירועים המפוברקים שחיפשתי הופיעו רק אחד מתוך עשרות רבות של אירועים שחיפשתי, דבר שכבר על פניו הראה לי שיש מובהקות סטטיסטית בעלת הטייה גבוהה מאד לטובת אמנות הצופן.

באופן כללי, מבחינה הסתברותית, כאשר מוצאים אירוע אחד בלבד (בצורה רגילה ולפני שהוספנו את מה שנקרא "דילוג מינימאלי" -ראה בהמשך) בטקסט ארוך, אין לייחס לזה חשיבות, מכיוון שככל שהטקסט ארוך יותר, כך יש סיכוי יותר גבוה למצוא בו מילים ואפשר שאירוע אחד יגיע לידי ביטוי "מוצפן" ללא כוונה. ככל שהאירוע מורכב מיותר מילים, כך הסיכוי שלו להופיע קטן יותר, ככל שהמילים ארוכות יותר, כך הסיכוי יורד משמעותית, ככל שהאותיות שבמילות המפתח הינן נדירות יותר כך הסיכוי יורד משמעותית עוד יותר וכשמגלים אירוע מסוים, הסיכוי שלו להופיע שונה מאשר של אירוע אחר, בשל סיבות אלו (מספר המילים, אורך האותיות, שכיחות האותיות עצמן). כלומר, אפילו כשמדובר במציאת אירוע על הדרך הרגילה, יש מצבים שבהם הוא יקבל ערך מתמטי גבוה מכיוון שיהיה מדובר בהרבה מילים ו/או אותיות נדירות וכן הלאה. החלק הכי משמעותי בצופן זהו שיטתיות הצפנה המעידה על **כוונה** מאחורי ההצפנה ועל זה נדבר בהמשך.

כלומר, עד כאן למדנו שכאשר מוצאים אירוע אחד כאמור, זה לא משמעותי מאד, אלא אם זה אירוע עם הרבה מילים ואותיות נדירות בשלב הזה נכנס בעוצמה העיקרון של ה"דילוג המינימאלי" (הקטן ביותר) שמייצר מובהקות סטטיסטית גבוהה פי כמה וכמה ולא רק שזה מעלה את המובהקות הסטטיסטית עצמה, אלא שזה גם מוכיח חוקיות הצפנה שמפרידה בין "מקרה" לבין הצפנה-מכוונת ושוב, נראה מה זה בדיוק אומר ואיך זה עובד בהמשך.

כאשר מוצאים 2 אירועים, וכשאני אומר "מוצאים אירועים" הכוונה היא שכל הפרטים הכי חשובים לגבי האירוע מופיעים באותו המקום, אז המובהקות הסטטיסטית שמבדילה בין "מקרה מדומה" לבין "מכוון מראש" נהפכת למשמעותית מאד. כאשר מוצאים 3 אירועים, הערך המתמטי גדל בחזקה אדירה, וכן הלאה - גדילה אקספוננציאלית של המובהקות הסטטיסטית על ידי הבדיקה המתמטית של המאקרו (של כמות אירועים) - אם מוצאים הרבה אירועים והאירועים קשורים זה לזה מבחינת סוג האירוע ושיטת התיאור המדויקת, אז ככל שמוצאים יותר אירועים, כך הדבר מעיד על כוונה בהצפנה ומובהקות סטטיסטית גבוהה יותר. אני אישית ניסיתי ובדקתי עשרות אירועים ואם הייתי מייצר את המספר שמהווה את הסיכוי שזה קרה במקרה - רק על ידי "כתיבה רגילה של אדם" הייתי צריך להקדיש ספר שלם רק בשביל להציג את המספר הזה. עדיף לנסות לזכות בלוטו בכל ההגרלות ברצף, של כל הלוטו בכל העולם בו-זמנית.

המילים מורכבות מאותיות כמובן, ככל שיש יותר אותיות במילה, כך הסיכוי שלה להופיע בכלל, בכל ספר, יורד. מה שמעלה/מוריד את הסיכוי של מילה מסוימת להופיע זה גם שכיחות האותיות שממנה היא מורכבת, הרי שיש אותיות שמופיעות הרבה מאד פעמים ויש אותיות שמופיעות מעט מאד פעמים. השכיחות של האותיות בטקסט התורני ידועה וניתן לבחון אותה בקלות. בגדול, האותיות השכיחות ביותר הן "ה'ו'א'מ' ואילו האותיות הנדירות ביותר הן ג'ז'ט'ס' וכן הלאה.

בכל מקרה, בצורה גסה ההתפלגות של הופעת מילה בודדת היא כזו:

4-5 אותיות - אלפי פעמים.

5-6 אותיות - מאות פעמים.

6-7 אותיות עשרות פעמים.

7-8 אותיות פעמים בודדות.

מעל 8 אותיות הסיכוי כבר מאד נמוך להופעת המילה ויש סיכוי טוב שהיא בכלל לא תופיע. (וכמובן שמעל 9 אותיות הסיכוי צונח עוד יותר ומעל 10 זה כבר ממש סיכוי נמוך וכן הלאה. כך שכאשר אנחנו רואים ביטוי רצוף שמכיל בתוכו 2-3 מילים וזה מגיע לאורך של מעל 10 אותיות, זה פלאי לחלוטין שזה מופיע בכלל!)

עכשיו נדבר על אחד העקרונות החשובים שמקפיץ את המובהקות הסטטיסטית במכפלה אדירה ומראה לנו שיטתיות וחוקיות בצורת ההצפנה וזה מה שנקרא "דילוג מינימאלי". מי שאחראי לגילוי הוא לא אחר מאחד מ-5 הפרופסורים המובילים בעולם במתמטיקה - פרופסור איליה ריפס וד"ר משה כץ. העיקרון של "הדילוג המינימאלי" אומר שאם מילה מסוימת מופיעה מספר פעמים בתורה, אז הצטלבותה עם המילים האחרות שמהוות יחד תיאור של אירוע מסוים, **תהיה על בסיס הדילוג המינימאלי של מילת המפתח או מילות המפתח המרכזיות של אותו האירוע.**

כלומר, נניח שאנחנו בוחנים את המילה "התאומים" - המילה תופיעה בכל מני דילוגים בכל מני מקומות. ככל שהמילה שאנחנו בודקים ארוכה יותר ו/או מורכבת מאותיות נדירות יותר, כך היא תופיע פחות פעמים - וזה גם מה שהיינו מצפים בכל ספר. מה שקורה בתורה זה שמתוך הפעמים שהמילה מופיעה, דווקא הדילוגים הקטנים ביותר הם אלו שמוצפנים יחד עם האירועים החשובים בהיסטוריה. למשל במקרה של "התאומים" היא נמצאה בדילוג של "36" אותיות כדילוג המינימאלי ביותר בתורה ביחד עם האירוע של אסון התאומים!! זה מדהים! כלומר צמצמנו את מספר הפעמים שהמילה מופיעה בתורה להסתכלות על המקרים המינימאליים ביותר - צמצום אדיר ומשמעותי ביותר מבחינה מתמטית, מכיוון שאם מילה הופיעה 100 פעמים, אז אנחנו הרי מסתכלים רק על מספר קטן מהכמות הזו! הצמצום הזה הוא שיטתי, תבניתי וחוזר על עצמו בכל אירוע ואירוע - ולכן זוהי הבחנה בין "מקורות" לבין שיטתיות ויד מכוונת מבחינה מתמטית. ובדיוק במקום בספר התורה שבו המילה "התאומים" מופיעה בדילוג המינימאלי - הקטן ביותר בתורה - שם מופיעות כל שאר המילות-מפתח המדברות על אסון התאומים...

אבל אם זה לא מספיק... אז גם המילה "מגדלי" מופיעה באותו אזור יחד עם "התאומים" גם היא בדילוג השני-הכי-מינימאלי שלה! אבל למי שזה לא מספיק... אז גם המילה "מטוס" מופיעה באותו אזור בתורה בדילוג המינימאלי השני שלה יחד עם "התאומים" ו"מגדלי" כשהן כולן יחד בדילוגים מינימאליים! הרי שהמילה "מטוס" למשל מופיעה בהרבה מאד מקומות, כי היא מילה קצרה... למה שתופיע באותו מקום דווקא בדילוג

מינימאלי? - ניחשתם, כי זה מעיד על הצפנה מכוונת. מי שמבין במתמטיקה ונחשף לנתונים כאלו - נכנס לאקסטזה וזוהי הסיבה שיש יותר ויותר מתמטיקאים שנכנסים לתחום המחקר של הצופן התנ"כי. (גם המילה "מתקפת" מופיעה שם בדילוג מינימאלי שני בספר במדבר, וגם תחשבו על זה, מדובר בשני מטוסים, 2 מגדלים, 2 פיגועים וכן הלאה - מאד מעניין...)

הממצא הזה של אסון התאומים התגלה באותו היום של אסון התאומים - כי ידעו איזה מילים לחפש. קשה לנבא את העתיד ולדעת איזה מילים לחפש מראש למרות שגם זה קורה מדי פעם, כמו שראינו עם רצח רבין וגם עם מלחמת המפרץ. דבר מעניין שקרה עם הצופן של התאומים הוא שמי שמצא את הצופן גילה שכתוב בטקסט התורני באותו המקום:

"וַיִּרְם מִשָּׁה אֶת יָדוֹ וַיִּדְ אֶת הַסֵּלַע בְּמִטְהוֹ פְּעָמָיִם וַיִּצְאוּ מֵיָם רַבִּים וַתִּשָּׁתּ הָעֵדָה וּבָעִירָם."

ספר במדבר, פרק כ', פסוק יא'

הדוגמא של צופן אסון התאומים מהווה סיכוי של 1 ל 10,000,000. כלומר צריך היה לקחת 10 מליון ספרים באורך של התנ"כ כדי שבאופן "אקראי" נמצא פעם אחת צופן כמו זה. עכשיו תחשבו מה זה אומר לגבי זה שאנחנו מוצאים עוד ועוד צפנים, למעשה של כל ההיסטוריה האנושית. הרי שכל פעם שמוצאים עוד צופן זה מגדיל את הסיכוי-מאקרו - הסיכוי הכללי של הצפנים בצורה משמעותית מאוד.

כיצד מגיעים לחישוב של 1 ל 10,000,000? משתמשים בתוכנה שנכתבה על יד פרופסור רוברט הרליק (מומחה לבנייה מלאכותית, כיהן כנשיא האגודה הבינלאומית לזיהוי תבניות וכיום הוא מכהן כנשיא "החברה הבין לאומית לחקר צפני התורה") שהיא מייצרת סדרה של טקסטים וירטואלים לביקורת על בסיס אורך הטקסט התורני ואפילו שכיחות האותיות עצמן ואז מנסה למצוא את האירוע המוצפן בכל אותם טקסטים וירטואלים ומשווה את התוצאות. (ראה פירוט של הצורה המחקרית, המדעית והמתמטית בהמשך).

רצוי לציין שהסיכוי 1: 10,000,000 שדיברתי עליו כאן, לקח בחשבון רק את המילים הבסיסיות ביותר שבלעדיהן אין אפשרות לתאר את האירוע כגון "התאומים" "מגדלי" ו"מטוס"! כשניקח בחשבון את שאר המילים שמופיעות, הסיכוי יגיע למספרים עוד יותר אסטרונומיים - וזה רק על צופן אחד!

בנוסף, צריך להבין מה זה אומר 1: 10,000,000. בד"כ בניסויים מדעיים, אם מגיעים לסיכוי של 1 ל 10,000 אז כל הקהילה המדעית בד"כ מתאגדת לבדוק במה מדובר - מהי התופעה ומהי החוקיות של הדבר המדובר. אם זה פי 10, כלומר 1 ל 100,000 זה כבר ממש דבר מרשים שהקהילה המדעית חוגגת וחגה סביבו, כשמגיעים ל 1 למיליון זה כבר ברמה של חוקים מדעיים פיזיקאליים כמו בתרמודינמיקה וכשמגיעים לסיכוי של 1 ל 10,000,000 זוהי כבר חוקיות שיש לה סיכוי כל כך נמוך שהיא כבר צריכה להחשב כעובדה מדעית. וזה על בסיס צופן אחד ובלי לקחת בחשבון מילים נוספות שמופיעות באותה טבלה מוצפנת.

משמעות הסיכוי של 1: 10,000,000 זה שהייתה כוונה ברורה מאד להצפין את האירוע בתורה. מכיוון שמדובר לא רק בסיכוי (מאד!) נמוך אלא גם בחוקיות מובנית המבוססת על הכנסת מילות המפתח בדילוג המזערי שלהן באותו המקום ויש עוד פרמטרים נוספים שנכנס אליהם בהמשך. וכל זה, צריך לזכור שקיים בטקסט כבר אלפי שנים - התורה מאד עתיקה!

36

קדשו תמתשם מריסו תקברשמו לאהי המיסלעדהו יק
 הלועלמשהו עלאהרן וירבהעסעם משהו י אמרו לאמ
 רולוגוענו בגועאחי נולפני ירורו למה הבאתם
 תקהלי רוראלהמדברה לזוהשם אנחנו ובעירנו
 ולמה העליתנו ממצרים להבי אאתנו אלהמקום הרע
 הזה לאמקום דרעותאנהו הפן ורמון ומיסאין לשת
 ותוי באמשהו אהרן מפני הקהלאלפתחאהלמועדוי
 פלועלפני הסויראכבו ירוראלי הסוידברי רור
 אלמשהל אמרקחאתהמטהו הקהלאתהעדהאתהו אהרן
 אחיך ודברתם אל הסלע לעיני הים ונתן מימי ווהו צ
 אתלהסמיסמן הסלעו השקיתאזהעדהו אתבעירסוי
 קחמשהאתהמטהמלפני ירורכאשרצוהוויקהלומש
 הו אהרן אתהקהלאלפני הסלעו י אמר להסשמעו נאה
 מריסמהן הסלעהדהו י ציא לכסמיסו י רסמשהאטיד
 ו י אתהסלעבמטהו פעמיוסו י צאומיסרביסותשת
 העדהו בעירסו י אמרי רוראלקשהו אלאהרן יען לא
 האמנתם בלהקדישני לעיני בני ישראללכן לאתב
 יאו אתהקהלהזהאלהארק אשר נתתי להםמהמי מרי
 בהאשר רבו בני ישראלאת ירורו י קדשבסו ישלחמש
 המלאכי סמקדשאלמלך אדום סכהאמר אחיך ישראלאת

מטוס (-33) מגדלי (71) נפל (-1) פעמים (1)
 הפיל (39) התאומים (36) הדלוג המינימלי בכל התורה

העיקרון של הופעת המילים באזור ההצפנה באופן ספציפי בדילוגים מינימאליים זה כמו לכוון כוונת נוספת בתוך המארג המתמטי, אם עד עכשיו משהו יכול היה לומר שיש משהו שקשור לאקראיות, הרי שכיוון לחלק מסוים ברצף המספרי בתוך סדרה מתמטית בעלת אופי הסתברותי-סטטיסטי זה בדיוק מה שעונה להגדרה של כל ענף המדע במתמטיקה המפריד בין מאורעות מתמטיים בעלי חשיבות מכוונת לבין לא מכוונת. לכן העקרון של "הדילוג המינימאלי" הוא עקרון קריטי להבנה והפרדה בין דברים "מקריים" לבין מכוונים והעקרון הזה, מופיע אך ורק בתורה.

דוגמא נוספת לעיקרון אמפירי, תבנית שמופיע בצפנים בתורה הוא העיקרון של הקשר בין הדילוג של האותיות לבין האירוע או הנושא המוצפן. למשל ידוע ביהדות שלאחר 7 מחזורי שמיטה מגיעים לשנה ה 50, והיא שנת יובל, כלומר 7 כפול (פעמים) 7 שנים (49) מוביל לשנה ה 50 והיא שנה מיוחדת מאד. גם מעמד הר סיני הגיע לאחר 49 ימים במדבר, והוא קרה ביום ה 50, שוב 7 כפול 7 שבועות, זוהי הסיבה שאנחנו חוגגים שבועות-מתן תורה "בדיוק 7 שבועות לאחר פסח (מועד היציאה ממצרים). אז אם אנחנו מוצאים למשל את "התורה" מוצפנת דווקא בדילוג של 49 אותיות בין אות לאות, וכל אות של המילה "תורה" היא האות ה-50 בכל פעם, אז הרי שזה שוב מראה על כוונה מתוכננת, מכיוון שאין סיבה מתמטית שהמילה תוצפן דווקא בדילוג הזה לפי ההסתברות המתמטית הפשוטה, ובמיוחד אם אנחנו רואים שזה קורה במקומות ספציפיים ומאד מכוונים בתורה וכן הלאה ובמיוחד אם זה חוזר על עצמו, למשל במקום שמדבר על כל מצוות התורה, הדילוג הוא 613 תרי"ג מצוות וכן הלאה.

עקרונות אלו, של הבחנה בין התפלגות נורמאלית לבין סטייה ופילוח לתבניות ידועים למי שלומד מתמטיקה ובמיוחד מי שעובד בתחום ההצפנה, פיענוח תבניות וצפנים במתמטיקה ומדעי המחשב (קריפטוגרפיה), קומבינטוריקה ועוד.

האירועים המופיעים בצופן התנ"כי תמיד קשורים לטקסט שבו הם מופיעים וזה עוד דבר שלא מופיע ולא קורה בספרים אחרים שבהם מדי פעם, על פי הסטטיסטיקה הצפויה, מופיעים בהם אירועים. הנושא הזה גם מקפיץ את מד ה"כיוון" לרמות אסטרונומיות מבחינה מתמטית מכיוון שלמעשה מדובר בסט מילים נוסף שנמצא באותו המקום המתאר את אותו האירוע.

המשכתי להעמיק בנושא ושמעתי הרצאות שבהן פרופסורים אחרים ניסו להפריך את הממצאים הסטטיסטיים ואת הממצאים שמראים שזה עונה לקריטריונים של הצפנה מכוונת ולא נתונים סטטיסטיים לא מכוונים. כמו שיש אפשרות לחשב מבחינה מתמטית את ההפרש בין דיבור מכוון לבין צלילים שאינם מכוונים, כך ניתן לחשב אם ערכים מתמטיים של טקסט ושל הצירוף של מספר מקרים ביחד. למשל טקסט זה צירוף של אותיות בצורה כזו שזה מייצר משמעות בעלת מובהקות סטטיסטית מתמטית המבטאת כוונה על ידי פקטורים של חוקיות וחזרה על תבניות, חוקי דקדוק, סופי מילים, אותיות חיבור ועוד. בדיוק את אותם העקרונות ניתן לחפש, מבחינה מתמטית, בכל דבר ועל ידי ההבחנה המתמטית של עקרונות עקביים (כגון עיקרון הדילוג המינימאלי למשל) לוודא אם משהו הוא **מכוון** או לא **מכוון**.

"הצפנים" שאנשים מראים בספרים אחרים, אלו בשה"כ אירועים שמופיעים שרירותית על פי אורך הטקסט, כלומר מישהו חיפש המון אירועים, הוא אמור היה להצליח למצוא משהו (כי מן הסתם הוא אמור למצוא אם יחפש מספיק אירועים בטקסט מספיק ארוך) ואז הוא מציג את האירוע לציבור. מה שהוא עושה למעשה זה בונה על הבורות של האנשים. הרי שאם נבקש ממנו להראות עוד 20 אירועים מאותו הסוג באותו הספר הוא ייכשל. ואם נבקש ממנו שיראה עיקרון שמפריד בסדרות המתמטיות של הופעת המילים בתוך כל אחד מה"צפנים" שהוא מציג (משהו דומה לעיקרון הדילוג המינימאלי-למשל), ייכשל שוב (כמוכח מניסויים מדעיים), ואם נבקש שיראה שהאירועים שנמצאו קשורים לטקסט שבו הם "הוצפנו" גם שם הוא ייכשל ברוב המוחלט של המקרים והיות וצופן זה דבר שנבדק גם בצורה של מיקרו (פרטני) וגם בצורה של מאקרו (כללי) אז 3 מבחנים המעידים על כיוון כנגד "מקרויות" ייכשלו כשהם יעמדו למבחן מתמטי על ידי מי שמבין במתמטיקה... ומחקרים מקיפים בנושא מוכיחים שאכן כך הדבר ואנחנו נבחן את הדברים בהמשך - לא נשאיר דברים פתוחים.

דבר נוסף שצריך להבין זה שככל שמילה נמצאת בקרבה אחת לשנייה כך הערך המתמטי של הסיכוי להתרחשות כזו קטן (כלומר, זה יותר נדיר "ולא מקרי" ככל שהמילים קרובות יותר) הסיבה העיקרית לזה היא שכאשר מילים מופיעות קרוב, אז הן למעשה מצמצמות את מספר האותיות שמאפשרות להרכיב את המילים וזה מצמצם משמעותית את הסיכוי שזה יקרה במקרה.

כך זה מופיע בויקיפדיה:

"בשנת 1994 פרסמו שלושה ישראלים - דורון ויצטום (דוקטור לפיזיקה בהשכלתו), המתמטיקאי פרופ' איליה ריפס ויואב רוזנברג (שעסק רק בבניית התוכנה לצורך המחקר) - מאמר בשם Equidistant Letter Sequences in the Book of Genesis בכתב-העת Statistical Science. המאמר עסק בניסוי שערכו בטקסט העברי של ספר בראשית בתנ"ך קורן. בניסוי נבחר מדגם של צמדי מילים בעלי משמעות, וטענתם העיקרית של עורכי הניסוי הייתה כי לא סביר שהופעתם של צמדי מילים אלה בטקסט בדילוגי אותיות תתקבל באקראי.

מהלך הניסוי היה כדלהלן: ראשית, הם הגדירו (ELS) מלשון Equidistant Letter Sequence בעברית: מד"ש - מילה בדילוג שווה) כמילה שאותיותיה מופיעות בטקסט בדילוגים שווים. שנית, כותבי המאמר הגדירו "מרחק" בין שתי מילים בטקסט. לשם כך נמצא כל מופע של כל מילה בטקסט שעבורו גודל הדילוג הוא מינימלי, ולאחר מכן מחושב המרחק הקטן ביותר בין זוג אותיות מהמילים, כאשר הטקסט המכיל את המילים נכתב כמערך דו-ממדי והמרחק שנמדד הוא אורך ה"קו" שמחבר בין שתי האותיות. מכיוון שמרחק זה תלוי באופן שבו הטקסט נכתב במערך ובפרט באורך כל שורה במערך, מתבצע מיצוע על אורכים שונים (הנבחרים באופן כזה שה-ELS-ים ייראו בהם "קומפקטיים יחסית"). מרחק זה עובר תיקונים נוספים עד לקבלת פונקציה המהווה מדד למידת הקרבה בין שתי מילים בטקסט.

כותבי המאמר ברשימת בחרו שמות של 32 רבנים מפורסמים מתוך ה"אנציקלופדיה לתולדות גדולי ישראל" בעריכת פרופ' מרדכי מרגליות. הקריטריון לבחירתם היה אורך הערכים עליהם (בין 1.5 ל-3 טורים). לכל רב הותאם תאריך הלידה או תאריך הפטירה שלו תאריך עברי, בשלוש דרכי כתיבה שונות - במבנה "ביי"ט תשרי", "י"י"ט בתשרי" ו"י"י"ט תשרי, הבאות לציין את י"ט תשרי, זאת על פי הנחייתו של הבלשן יעקב אורבך. (את האיות המדויק של השמות קבע פרופ' שלמה זלמן הבלין, ראש המחלקה לספרנות וביבליוגרפיה באוניברסיטת בר-אילן, שנימק את החלטותיו במאמר שהעביר להם מאוחר יותר. כותבי המאמר הגדירו שתי פונקציות P_1, P_2 שבאו לתאר את מידת הקרבה הכוללת של כל הצמידים של רב והתאריך המתאים לו (כאשר המרחק נמדד בין מספר דרכים שונות לכתיבת שם הרב ומספר דרכים שונות לכתוב את התאריך הרלוונטי עבורו) וכמו כן עבור תמורה π

אפשרית של התאריכים (כלומר, "ערבוב" התאריכים כך שכל רב יקבל תאריך מהרשימה באופן אקראי) הוגדרו פונקציות P_1^π, P_2^π מתאימות הבודקות את מידת הקרבה עבור הזוגות המתקבלים מהתמורה. לבסוף חישוב הכותבים את P_1, P_2 עבור הזוגות המקוריים ואת P_1^π, P_2^π עבור 999,999 תמורות אקראיות. בדירוג הערכים שהתקבלו על פי מידת הקרבה התקבל כי P_1, P_2 היו במיקום גבוה מאוד (453 ו-5, בהתאמה), בשעה שציון אקראי היה אמור להיות בעל התפלגות אחידה בין מיליון הערכים המתחרים. הסיכוי לקבל תוצאה כזו הוא 5 או 453 למיליון, בהתאמה.

בנוסף נערך הניסוי באותו האופן גם על טקסטים אחרים: ערבובים שונים של ספר בראשית (ערבוב של כל האותיות; ערבוב מילים בתוך פסוקים; ערבוב פסוקים), טקסט של ספר ישעיהו, וחלק מהטקסט של התרגום העברי של "מלחמה ושלו". בכל הניסויים הללו לא התקבלה תוצאה דומה - המיקום בדירוג של P_1, P_2 היה נמוך משמעותית (הגבוה ביותר היה 211,777). מסקנתם של הכותבים הייתה כי לא ניתן לייחס את התוצאה שהתקבלה בספר בראשית לאקראיות."

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק בדילוגי אותיות בתורה

[/דילוגי_אותיות_בתורה](http://he.wikipedia.org/wiki/דילוגי_אותיות_בתורה) he.wikipedia.org/wiki

כלומר, לקחו רשימה של 32 רבנים מפורסמים, חיפשו אותם באמצעות הצופן התנ"כי ובדקו האם הם מופיעים ביחד באותו מקום בתורה יחד עם תאריך הלידה והפטירה ושםם כפי שהוא מופיע במקומות קבועים מראש (אנציקלופדיה והנחיה של הפרופסור זלמן הבלין - ראש המחלקה לספרנות וביבליוגרפיה) - לא משהו שניתן לשחק איתו במהלך הניסוי. בנוסף, ערבבו את אותו הטקסט שיש בתורה כך שישאר באותו אורך ואותו מבחר של אותיות ובדקו גם שם - האם בטקסטים כאלו הרבנים מוצפנים והנתונים שהתקבלו היו מרשימים ביותר!

לא רק שהרשימה המלאה של הרבנים המפורסמים נמצאה בתורה והסיכוי המתמטי לזה הגיע לרמה גבוהה. גבוהה מאד! אלא שגם כל הטקסט ביקורת הוכיח שהמובהקות הסטטיסטית הגבוהה הזו קיימת רק בתורה עצמה.

במחקר "נגדי" שטען להפריך את נכונות מחקרם של ריפס וויטצטום, שהתפרסם בשם "מחקר ההפרכה", נטען ששלב איסוף הנתונים ומרחב החופש בניסוי היה גדול מדי וניתן לזיוף. המשכתי לחקור וגיליתי, עוד לפני שחזרתי בתשובה, שכל מה שחוקרי "ההפרכה" הצליחו לעשות זה להראות שאם כלל הנתונים שפרופסור ריפס ודורון ויצטום העבירו לקהילה המדעית אמיתיים אז זה אכן בדיוק כפי שהם טוענים - צופן מכוון ומרשים במיוחד.

הנה דבריהם של חוקרי "ההפרכה": (מויקיפדיה)

"ב1999, המתמטיקאי האוסטרלי ברנדן מקיי, יחד עם המתמטיקאים הישראליים דרור בר-נתן וגיל קלעי והפסיכולוגית הישראלית מיה בר הלל, פרסמו מאמר ב"Statistical Science"-, שבו טענו לפסילה גמורה ("fatal defective") של מאמרם של ויצטום, ריפס ורוזנברג. כשגולת הכותרת היא מציאת "דילוגי אותיות" בספר "מלחמה ושלו" במתאם גבוה עוד יותר ממה שנמצא בספר בראשית. טענותיהם העיקריות היו:

- רשימת השמות ששימשה בניסוי הייתה לא אובייקטיבית, היינו: אם אדם זר היה מנסה להרכיב רשימה כזו הוא לא היה מקבל אותה רשימה, משום שהמידע שוויצטום וריפס השתמשו בו היה רשימת שמות רבנים בעברית. (תוספת שלי: מן הסתם שצופן בתורה זה צופן בשפה העברית...) הכתיב העברי גמיש יחסית, ובפרט לגבי שמות. בנוסף לשמות והכינויים השונים שייטכנו לכל רב, לכל שם יש צורות כתיב לגיטימיות רבות. לכן, יש חשיבות לזהירות מרובה בבחירת השם לפני החיפוש ותוצאות מסוימות יכולות להיות מוסברות על ידי איסוף מידע לקוי. ציטוט מתוך המאמר: "...המידע היה רחוק מלהיות מוגדר היטב על ידי חוקי הניסוי ואופשר "מרחב תמרון" רב בפרט לגבי בחירת שמות הרבנים". (תוספת שלי: כאן הם טוענים שהרשימה לא אובייקטיבית - והאמת היא שהרשימה מופיעה בצורתה - ללא שינויים

באנציקלופדיה והכל נוהל תחת פיקוח קפדני של הפרופסור זלמן הבלין שהיה אחראי לוודא שהאיות נכון ומדויק...)

מאחר שהרשימה אינה אובייקטיבית, עליה להיות לכל הפחות "א-פריורית", על מנת שתוכל לעמוד בסטנדרטים הנדרשים, היינו: להיקבע מראש לפני ביצוע הניסוי, ואסור לשנותה במהלך הניסוי. ויצטום וריפס טוענים שהרשימה אכן הייתה א-פריורית, אולם כאן מוטל עלינו להסתמך על עדותם, ואילו על ניסוי מדעי מוטל להיות חף מהצורך לאמונה ביושרת עורכי הניסוי. מה גם, טוענים המתנגדים, שהרשימה שנבחרה היא הרשימה האופטימאלית, וכל שינוי ממנה היה רק גורע בתוצאות. (תוספת שלי: **כאן הם טוענים שאיליה ריפס ודורון ויצטום ידעו מראש איזה רבנים לחפש כדי לקבל תוצאות טובות - חשד לרמאות. דבר שקל מאד לבדוק כפי שהרולד גאנס - מפענח צפנים בפטגון עשה. ראו בהמשך.**)

יתר על כן, הניסוי רגיש מאד לחלק קטן מהנתונים. כך למשל, הסרת ארבעה רבנים מהרשימה של ויצטום וריפס גורמת לתוצאת הניסוי להיעלם ואחד מהכינויים ברשימת כינויי הרבנים (שכוללת 102 כינויים בסך הכל) משפיע על הצלחת הניסוי בפקטור 10. כלומר - הצלחת הניסוי קמה ונופלת על תת-קבוצה קטנה יחסית של נתונים, ומספיק לבצע שינויים בהם כדי לגרום לשינויים דרסטיים בתוצאות. (תוספת שלי: **קודם כל, הניסוי היה המינימום ההכרחי בכל אירוע, וראו בהמשך מה קרה כשהוסיפו עוד פרטים לאירועים - רמז: זה רק התחזק בצורה משמעותית מאד. דבר נוסף, זה ברור שכל שיותר אירועים מוצפנים באותו האופן הערך המתמטי עולה ועולה - וכך ברור שאם נוריד מספר אירועים, הערך ירד בבת אחת בהרבה - מכיוון שזה תמיד במכפלה. בצורה דומה לזה שאם אני אוציא בקוביות בשש בש 6-6 זה יהיה נחמד, פעמיים ברצף 6-6 זה כבר מוזר, 3 פעמים 6-6 ברצף זה כבר עצום, 4 פעמים 6-6 זה כבר ברור שיש פה משהו רציני, 5 פעמים 6-6 זה כבר מדהים וכן הלאה... עכשיו ברור שאם תורידו מקרה אחד - הערך ירד חזק מאד וכן הלאה, זוהי טענה שמי שיבחן אותה - למעשה מחזקת את הצופן.)**

ניתן לשחזר את ההצלחה של הניסוי המקורי גם בטקסטים אחרים. כדוגמה, השתמשו מקיי ושותפיו בטקסט החלקי של "מלחמה ושלו" ששימש גם את ויצטום וריפס, וברשימת כינויי רבנים הדומה לזו של ויצטום וריפס, עם מספר הסרות והוספות של כינויים (20 הסרות ו-29 הוספות), והשיגו בטקסט זה תוצאות הטובות אף יותר מאשר אלו שהשיגו ויצטום וריפס בספר בראשית (מקום 2 מתוך 10 מיליון תמורות לעומת מקום 5 מתוך מיליון תמורות), כאמור. מכאן שניתן, באמצעות חיפוש מכוון ב"מרחב התמרון" של שמות הרבנים למצוא תוצאות הדומות ואף עולות באיכותן לאלו של ויצטום וריפס גם בטקסטים שאינם מקראיים. (תוספת שלי: **כאן הם מודים באופן גלוי ומוצהר שהם קיבלו את התוצאות המתמטיות שלהם "ממחקר" שבו הם עשו בדיוק את מה שהם האשימו אל איליה ריפס ודורון ויצטום בהם: לקחו רשימות שנבדקו מראש והכניסו רק את מה שהצליח להם וגם התאימו בדרגות חופש לא אובייקטיביות וללא שום אינציקלופדיה או מקור חיפוי שיכתוב את צורת כתיב השמות של הרבנים.)**

*המחשה לבעייתיות של הניסוי הציגה מיה בר-הלל בהרצאה שהעבירה: אם קשת מצביע על חץ שירה ונועץ בלב מטרה, אין זה מבטיח שהצלף אכן ירה את החץ אל המטרה ולא צייר את המטרה לאחר מכן סביב החץ. זוהי דוגמה לכשל הצלף הבודד שבו אירוע שהתרחש באופן אקראי מוצג כאירוע נדיר הדורש הסבר סיבתי לא אקראי. בעיה שהעלו מקיי ושותפיו היא שבשל "מרחב התמרון" שהם תיארו, התאפשר לכותבי המאמר המקורי לבחור מבין כל הרשימות האפשריות של כינויי הרבנים דווקא את הרשימה שמניבה תוצאות מרשימות. מקיי ועמיתיו לא טענו במפורש כי ויצטום וריפס זייפו במודע את תוצאות הניסוי, אלא שדי באפשרות שהייתה להם לבצע זיוף שכזה כדי להטיל בו ספק. (תוספת שלי: **שוב אותה טענה - מיה בר למעשה מספרת את אותו הדבר שקראנו מקודם, רק במילים אחרות - טוענת שיש אפשרות לזיוף הנתונים על ידי איליה ריפס ודורון ויצטום וזאת תוך התעלמות מוחלטת שהרשימות נעשו על ידי פרופסור שהרבה מהעיסוק שלו זה כתיב נכון בשפה העברית - הפרופסור הבלין ושההופעה המדויקת של השמות היא כפי שהם מופיעים באינציקלופדיה.)**

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק בדילוגי אותיות בתורה

/דילוגי_אותיות_בתורה/wiki/he.wikipedia.org

לאחר הרצאות של שעות והעמקה בדבר ה"הפרכה" ניתן לסכם את הדברים בפשטות:

1. אם הנתונים שפרופסור אליהו ריפס ודורון ויצטום הציגו אמיתיים, אז הצופן נכון, קיים, אמיתי ובעל מובהקות סטטיסטית שעוברת אפילו חוקים פיזיקאליים מבחינת החוזק של הצופן. חוקרי "ההפרכה" הודו בזה, אבל הם טענו שרשימת שמות הרבנים הייתה לא אובייקטיבית. אבל תחשבו אתם - הרשימה מופיעה כמו שהיא באנציקלופידה ופרופסור שעיסוקו זה ביוגרפיה והוא לא "פרופסור זוטר" אלא מהמומחים והנחשבים ביותר בתחומו... אישר בטרם עשיית הניסוי שהשמות כתובים נכון... אז היה פה משחק עם השמות או לא? לאחר מכן חוקרי "ההפרכה" טענו שאיליה ריפס ודורון ויצטום ידעו מראש את "איזה רבנים" לחפש כך שזה ייצא ככה. ועוד האשמות כאלו (וראו בהמשך איך הדברים המשיכו להתגלגל).
2. לכן, היות ובכל זאת התוצאות היו טובות מדי לטעמם, החליטו שהנתונים לא נכונים ושמישהו משקר ומשתמש ב"דרגות חופש" לביצוע מניפולציה. (במילים אחרות, התוצאות היו טובות מדי לטעמם אז האשימו את כולם בזיוף, גם את הפרופסור שאחראי לשמות הרבנים, וגם את המתמטיקאים שביצעו את הניסוי).
3. בעקבות זה, חוקרי "ההפרכה" לקחו את הספר "מלחמה ושלוש" ובאופן מוצהר רימו והשתמשו בדרגות חופש בלתי הגיוניות כדי להוכיח שניתן להגיע, על ידי זיוף נתונים, לתוצאות מתמטיות מרשימות עוד יותר. לא רק שהם עיוותו את שמות הרבנים, אלא בנוסף לכך הם גילו שאפילו עם העיוותים שלהם, חלק מהרבנים לא מופיעים - אז הם מחקו אותם מהרשימה והוסיפו רבנים אחרים, עד שזה עבד להם טוב.
4. ריפס ויצטום התחננו בפני הקהילה המדעית שיביאו חוקרים מטעמם ויראו את **כל התהליך מההתחלה ועד הסוף או רשימה אחרת שתבחר על ידם** ויראו שאין שום רמאות, אבל זה פשוט לא קורה. לא מאפשרים לביקורת על הניסויים להתרחש.
5. אני קראתי והעמקתי בכל זה כשעוד הייתי חילוני גמור. כשראיתי שזה מה שיש לחוקרים של "ההפרכה" לומר זה גרם לי ממש להעמיק הרבה יותר בצופן, כי אם זה כל מה שהם מצליחים לומר, כנגד פרופסור גאון כמו איליה ריפס... שהוא זיוף נתונים ושם את כל הקריירה שלו בסיכון ואף ושינה את כל דרך חייו על בסיס זיוף נתונים - הפך לחרדי... ורב... אז כנראה שיש פה משהו רציני.
6. חוקרי ה"הפרכה" לא איפשרו לאיליה ריפס ודורון ויצטום להגיב בתוך מאמרים, אלא רק ב"מידע למערכת" - שזה דבר אבסורד מאד חד צדדי ולא תואם את הדרך המדעית המקובלת. זה הדליק אצלי נורה נוספת.

בנוסף חשבתי לעצמי -הכתב מייקל דרוזנין, שהיה סקפטי לחלוטין בהתחלה, הפך את עורו כפי שהפך עד כדי שהוא כתב ליצחק רבין, ראש ממשלת ישראל, מכתב... והוא גם תיעד את כל מעשיו - הרי שהוא חשף את עצמו מאד בשביל זה, זה אומר שהוא האמין בזה באמת...

זה גרם לי לזעזוע רציני. החלטתי שאני אוזר אומץ ובודק את הדבר הזה עוד יותר לעומק. התחלתי לעשות את המתמטיקה בעצמי וחקרתי עוד אירוע ועוד אירוע, ועוד אירוע וקראתי עוד מחקרים ועוד ועוד ולא הפסקתי!

להלן הסבר קצר למי שרוצה להעמיק עוד, כיצד בודקים (בגדול) מובהקות סטטיסטית מכוונת ומסודרת אל מול מספרים בעלי ערכים גבוהים ודומים ללא תבנית של מובהקות סטטיסטית מכוונת.

באנגלית זה נקרא : Information theory

כלומר, ההפרש בין אוסף של אותיות סתמיות אל מול אותיות שיש בהן סדר, תכלית ותיכנון - אינפורמציה. אותם קריטריונים עובדים גם בשפת קוד, שפה בינארית, הקוד והמטען הגנטי שלנו (די אן איי) ועוד.

"Information theory is a branch of applied mathematics, electrical engineering, and computer science involving the quantification of information. Information theory was developed by Claude E. Shannon to find fundamental limits on signal processing operations such as compressing data and on reliably storing and communicating data. Since its inception it has broadened to find applications in many other areas, including statistical inference, natural language processing, cryptography, neurobiology, the evolution and

function of molecular codes, model selection in ecology, thermal physics, quantum computing, plagiarism detection and other forms of data analysis. "

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק ב"תיאורית האינפורמציה"

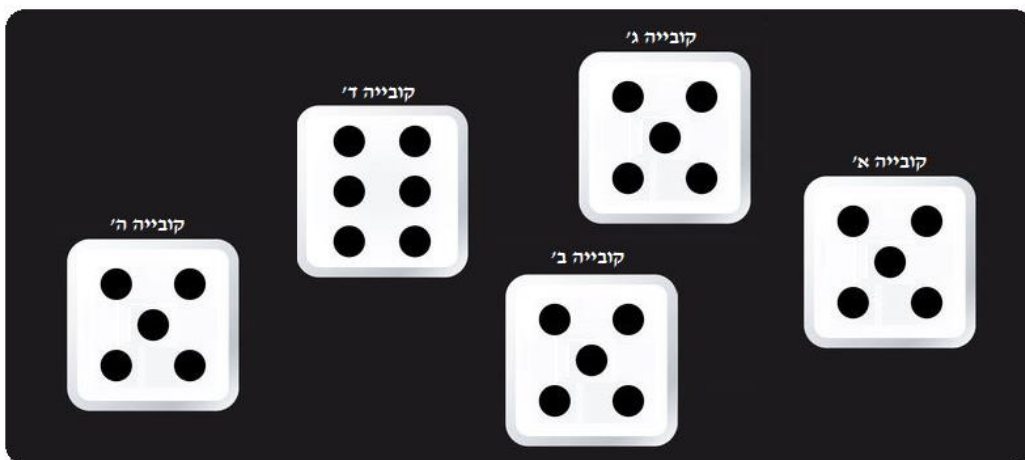
http://en.wikipedia.org/wiki/Information_theory

כלומר, מוטלת עלינו העבודה של הפרדה בין משהו שהוא "אינפורמציה" לבין משהו שהוא נראה מבחינה מתמטית - בבדיקה שטחית, כמו אינפורמציה, מכיוון שיש לו מורכבות מתמטית גבוהה. נניח שהייתי לוחץ באופן "רנדומאלי" על המקלדת, היה מתקבל רצף אותיות מסוים, לרצף הזה יש מבנה שמבחינה מתמטית, הסיכוי שלו להיווצר "במקרה" הוא נמוך. אבל ההבחנה המשמעותית תהיה, האם יש לרצף הזה משמעות של "אינפורמציה" ולא סתם אוסף של אותיות ללא כוונה תחילה ותכלית. ברגע שאנחנו מזהים פונקציונאליות, או תכליתיות או סיבתיות הקושרת את המבנה המתמטי שלנו לפעולות ו/או הפעלה של פונקציות נוספות הנובעות מתוך ההרכב הספציפי של המבנה הראשוני, אז אנחנו יכולים להתחיל להסיק שזה שתול בצורה מכוונת.

למשל במקרה של האותיות, היות ואחרי שראינו שאוסף האותיות במשפט הזה מתחיל במשהו שיש לו משמעות תחבירית - כלומר מילה בעלת משמעות (פונקציה) ובמיוחד כאשר המילה הראשונה התחברה למילה שאחריה, כלומר הרצף הספציפי יצר אפשרות פונקציונאלית מורכבת יותר - שכן, 2 מילים שפועלות יחד זה כבר מורכב בהרבה, ובפרט אם גם המילים הבאות בתור וכן הלאה, למשפטים ופסקאות ופרקים שלמים וכן הלאה.

בגדול זה עובד ככה: נניח שניקח 5 קוביות רגילות, כמו אלו שיש בלוח שש-בש, ונזרוק אותן על משטח כלשהו. הרי שייצא סידור מסוים של מספרים, חלק מהמספרים כלפי מעלה, חלק לצדדים וחלק כלפי הרצפה. כשאנחנו נסתכל על הקוביות נאמר שיצא לנו (בחלקן העליון) בקובייה א' 5, בקובייה ב' 5, בקובייה ג' 5, בקובייה ד' 6, בקובייה ה' 5.

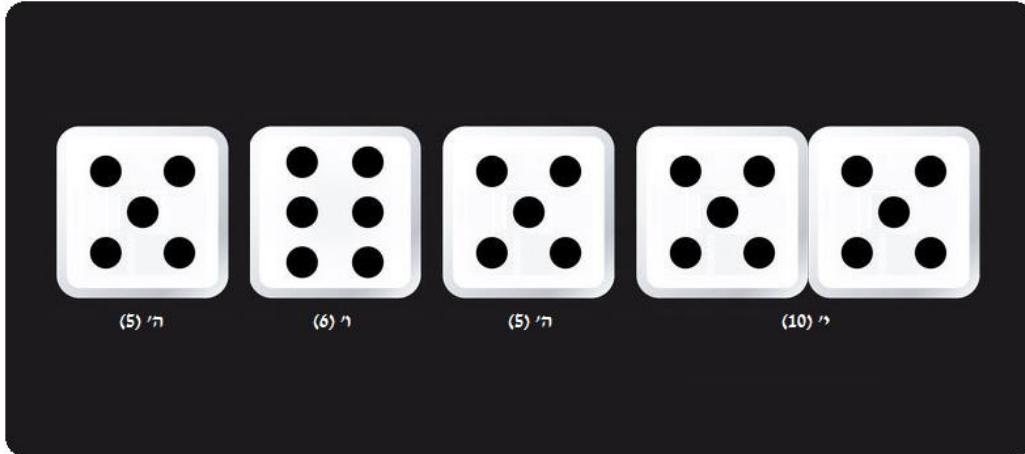
אז יצא לנו: 5-6-5-5-5.

עכשיו נשאלת שאלה מתמטית: מה הסיכוי להטיל את הקוביות ולקבל את התוצאה שהתקבלה? הסיכוי נמוך מאד (1 חלקי 7776), כלומר לא היינו מצפים לקבל שוב את התוצאה הזו לאחר הטלה אחת נוספת וגם לא אחרי מספר הטלות מכיוון שיש פה רצף גדול וסיכוי נמוך, אך זה נכון לגבי כל סידור של 5 קוביות.

השאלה הבאה בתור היא - וזה המפתח, להבנת כל הנושא הזה, היא: האם הרצף שנוצר לנו מהווה משהו ספציפי שיש לו משמעות מתוכננת או לא. במקרה הנ"ל, נראה על פניו שאין ברצף הזה משמעות תכליתית וכדי להגיע לידי ההבחנה הזו מבחינה מתמטית, אנחנו נדרשים לקחת את כלל הנתונים שיש לנו ולהכניס אותם למשוואות שבדקות את השימוש הספציפי. כלומר אנחנו נבחן האם המבנה הזה ו/או הרצף הזה מהווה משמעות כלשהי בפני עצמו, ודבר נוסף שנבחן הוא האם יש לרצף הזה הקשר מסוים לדבר אחר. לאור הנתונים הנוכחיים, אנחנו לא נגלה משמעות כלשהי, אלא רק סבירות נמוכה להופעה מתוך כך שיש 5 קוביות, אם היו 6 קוביות זה היה נמוך יותר (פי 6) וכן הלאה - אבל ללא משמעות ספציפית.

מה יקרה אם פתאום נשים לב שהקוביות שלנו יצאו כך ששתיים מהן צמודות אחת לשנייה (5-5) והשאר מסודרות משמאל להן? (ראה תמונה למטה) אולי מישהו יאמר "היי יצא 10, 5, 6, 5 שזה בדיוק יי-ה'-וי-ה'". אז נאמר "המממ מעניין, באמת מה הסיכוי ששתי קוביות יצמדו אחת לשנייה (10=5+5) ושאר הקוביות יהיו בדיוק ברצף הזה" כלומר, זה כבר לא רק הסיכוי לקבל את המספרים עצמם, אלא זה הסיכוי ל**סידור הספציפי** מכיוון שיש לסידור הזה משמעות.

עכשיו נעבור שלב קדימה ונבחן האם הסידור הזה **קורה באופן שיטתי** או שזה קרה רק מתוך כך שהיו המון הטלות של הקוביות. אם נגלה שיש לנו תינוק בן שנה וחצי שמשחק עם הקוביות והוא זה שזורק את הקוביות, ובכל פעם שמדברים איתו על סיפורי-אלף-לילה-ולילה וכדומה הוא זורק את הקוביות ויוצאים לו מספרים שאין בהם רצף מיוחד ואילו בכל פעם שאומרים לו "תורה" או מצטטים לו מהתורה, אז **באופן שיטתי** הוא מוציא שוב את הרצף הנ"ל 5-6-5-5-5 כאשר שתי הקוביות של ה"5" הראשונות צמודות אחת לשניה, ושאר הקוביות מסודרות אחת ליד השנייה, מימין לשמאל.

בשלב הזה אנחנו נחשב את הסיכוי **הספציפי** של המבנה וגם את הסיכוי של **ההקשר**, מתוך כמות הפעמים שיש הקשר וגם נבדוק את המובהקות של ההקשר, המובהקות של הרצף וכן הלאה. ככל שההקשר רציף יותר ושיטתי יותר, כך זה יוביל להבחנה מהותית יותר וכן המבנה, ככל שיהיה בנוי על רצף ארוך יותר ו/או נדיר יותר (אותיות נדירות וכו') כך זה יוביל להבחנה מתמטית גבוהה יותר.

***** מי שדילג, אני ממליץ לעצור כאן - דילוג מינימאלי.**

התחום הזה במתמטיקה, הוא תחום שנעשה בו שימוש בצבאות העולם, במיוחד במחלקות המודיעין והמיחשוב, וגם בנאס"א בפרויקט SETI וכדומה.

בואו נראה מה הייתה תגובתם של איליה ריפס ודורון ויצטום בתגובתם "למערכת" - מה שכאמור, **לא התפרסם בתור מאמר**. ציטוט מויקיפדיה:

ציטוט מויקיפדיה:

"ויצטום כתב תגובה מפורטת למאמר ההפרכה. תגובתו לא אושרה לפרסום ב- Statistical Science והתפרסמה רק במכתבים למערכת של כתב העת למדע פופולרי "גליליאו" כתגובה למאמר הביקורת שפורסם בגיליון קודם.

טענתו העיקרית היא שניצול "החופש" לו טענו המבקרים, היה משפר משמעותית את התוצאה של המחקר המקורי בהרבה מקרים, מה שמצביע על כך שהניסוי המקורי נעשה בהגינות וביושר. באתר האינטרנט שלו מציג ויצטום טענות נוספות, וברנדן מקיי בשיתוף עם גיל קלעי ואחרים פרסמו תגובות לטענותיו של ויצטום, כך שלעתים היו כמה סיבובים של תגובות ותגובות נגד. **במספר מקרים הודו קלעי וחבריו כי ויצטום העלה טענות מעניינות, ובנדון של האינטרפרטציה למחקר ה"וריאציות" אף שינו במידה מסוימת את הפרוש לממצאים שלהם.**

(תוספת שלי: תראו איפה היינו צריכים למצוא את זה שחוקרי ה"הפרכה" הודו במספר טעויות שעשו? למה לא מופיע השינוי לפרוש הממצאים על ידי חוקרי "ההפרכה" באזור שמספרים על "ההפרכה" והטענות של החוקרים?).

בין השאר נקט ויצטום בטכניקה בלתי מקובלת בוויכוח מדעי, כאשר הציע הימור על מיליון דולר אם רשימה שיכין מומחה מוסכם לא תצליח יותר בספר בראשית. ההצעה לא התקבלה על ידי מתנגדיו של ויצטום, כיוון שויצטום דרש שהמומחה המוסכם יכין את הרשימה על פי רשימת כללים שנקבעה על ידי הבלין, המומחה שעזר לויצטום בהרכבת הרשימות. על פי המתנגדים ייתכן שרשימת הכללים הוכנה כך שתביא להצלחת הרשימות, ולכן לא ניתן לתת בהם אמון. **(תוספת שלי: הבלין הינו מומחה אדיר בתחומו וידוע עוד שנים רבות לפני כן והרי שכשמחפשים בתורה, צריך לחפש בעברית תקינה).**

ריפס גם הוא הגיב למאמר ההפרכה והתמקד בטענה כי ביד חוקרי הצופן ישנן שתי עבודות חדשות (אשר פורסמו גם באינטרנט והראשונה אף זכתה לפרסום מדעי) שכל אחת מהן נעשתה בזהירות מרבית ובאופן שכל טענות MBBK לגבי איסוף הנתונים אינן רלוונטיות לגביהן, זאת משום שנבחרו רק מילים שאין יותר מאופציה אחת לאיותן, בהיותן מילים תנ"כיות, ובשתי העבודות הללו התקבלה רמת מובהקות חריגה.

(תוספת שלי: מדוע זה לא מופיע במקום שבו זה אמור להופיע? באזור של הפרסום המדעי? הרי שאז ממצאי חוקרי "ההפרכה" היו נראים אחרת לגמרי... שהרי כל טענותיהם התבססו על זיוף והנה מתגלה לו נתון והוא שהמילים שאותם חיפשו בהרכבת האירועים, על ידי פרופסור איליה ריפס ודורון ויצטום, אלו מילים חד ערכיות - ללא דרגות חופש כלל).

רוב תומכי המחקר המשיכו לעסוק בו, בהם פרופ' דניאל מיכלסון, ד"ר אלכס רוטנברג מהאוניברסיטה העברית (מחבר הספר "והכל אמת") העוסק בכך, ד"ר משה כץ (מחבר הספר "באותיותיה ניתנה תורה"), ד"ר גיל טבעון (מחבר הספר "האמת שבצופן התורה"), ד"ר לייב שוורצמן, הרולד גאנס וצבי ענבל.

פרופ' רוברט הארליק, שהיה נשיא האיגוד הבינלאומי לזיהוי תבניות, בדק את הצופן זמן רב, השתכנע בקיומו, ואף תרם לו ניסוי חדש: הוא בדק האם מלבד הדילוג המינימלי, בו היה ידוע מראש כי רשימתו של הבלין, ששמשה את ויצטום וריפס, "מוצלחת" בפסקי התנ"ך, ואילו רשימתו של מקי "מוצלחת" בספר מלחמה ושלום, ישנו מקום נוסף בו נמצאת התכנסות בין השמות לבין התאריכים המשויכים להם, והפעם בסדר דילוגים גדול יותר. כלומר - מה ימצא ב"דילוג מינימלי מספר 2", "דילוג מינימלי מספר 3" וכן הלאה. לדבריו, התוצאות היו מרשימות: רשימתו של ריפס הצליחה עד המבדק העשרים, בעוד רשימתו של מקי כשלה כבר במבדק השלישי. הארליק הרצה על הנושא בפני המשתתפים של הכנס הבינלאומי לזיהוי תבניות בשנת 2006, וביוזמתו הרצו שם גם שאר החוקרים של דילוגי אותיות בתורה. הארליק פיתח שיטות חדשות לחשיפת צפנים, המשמשות מאז את העוסקים בכך, בהן מיפוי המקרא לפי נושאים. בשיתוף עם הרב מתתיהו גלזרסון הוא חיבר ספר העוסק בכך, אשר תורגם מאנגלית לצרפתית ולעברית, והחל משנת 2006 הוא משמש כנשיא "החברה הבינלאומית לחקר צפני התורה" שהוקמה ביוזמתו.

כל הציטוט הקודם מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק ב"תיאורית האינפורמציה"

[/dילוגי_אותיות_בתורהhe.wikipedia.org/wiki/](http://he.wikipedia.org/wiki/תיאורית_אותיות_בתורה)

למה הויכוח הזה, שאמור להתנהל בצורה מדעית מתנהל בצורה כזו? התשובה מאד פשוטה. מכיוון שאם תהיה הכרה רשמית בקרב הקהילה המדעית (כמו שאמורה להיות) בממצאים המדעיים של חוקרי הצופן התנ"כי, אז צריך יהיה להכיר בזה שהתורה נכתבה על ידי גורם עליון.

למעשה מי שיבחן את מה שנאמר והוכח על ידי הניסוי הנוסף שעשה פרופסור רוברט הארליק (שהיה נשיא האיגוד הבינלאומי לזיהוי תבניות ומומחה לבינה מלאכותית) זה שמבחן המובהקות בדילוגים הולכים וגדלים הוכיח שהרשימה המזוייפת שנעשתה על ידי חוקרי ומייסדי מאמר ה"הפרכה" נעצר בדילוג השלישי ואילו הרשימה

אמיתית, החד ערכית, שנעשתה על בסיס מומחה לשפה העברית שקבע מראש את המילים בצורה חד משמעית הגיע עד לדילוג ה 20!

כלומר, ללא זיוף וניפוח הממצאים (כפי שחוקרי "ההפרכה" האשימו את אליהו ריפס ודורון ויצטום במה שהם בעצמם הודו שעשו...!) הגיע עד לדילוג 20 לעומת 3! זה הפרש עצום! ממש עצום!

זה שקוראים למשהו "ההפרכה" לא הופך אותו להפרכה. ברור שלא מדובר פה בשום הפרכה אלא למעשה, מי שבדק את זה לעומק יגלה שהמתמטיקה שמראה את המובהקות הסטטיסטית של הצופן התנ"כי כל כך מובהקת שזה כבר מזמן עבר את שלב המבחן המדעי למדרגת "עובדה מדעית" ויותר מזה - בסופו של דבר, מי שיבחן את מה שקרה עם הממצאים של מאמר "ההפרכה" יגלה שהוא חיזק את הצופן עוד יותר, הניסוי של הארליק מראה זאת וגם הניסוי של הרולד גאנס (ראו בהמשך) ויש עוד רבים אחרים - וזוהי הסיבה שזה הולך וצובר תאוצה בקרב מתמטיקאים רבים (מאד) בעולם. דוגמאות נוספות של מדענים ידועים שחזרו בתשובה תהיה למשל חתני פרס ישראל למתמטיקה יוסף ברנשטיין ודוד קשדן, פרופסור לפיזיקה בנימין פיין (המתמחה בפיזיקת לייזרים), פרופסור לפיזיקה ירמיהו ברנובר ועוד....

להלן ראיון עם פרופסור אליהו (שינה את שמו מ"איליה" ל"אליהו") ריפס מהתאריך 27.01.2014 :

שאלה: מה היה למתנגדים לומר על התוצאות הכל כך ברורות שהובאו במחקרים?

תשובה: "היו מספר חוקרים שעצם הרעיון של מסר מוצפן בתוך פסוקי התורה כל כך זיעזע אותם, עד שהם החליטו להיאבק בכל כוחם בכדי להראות שכל הרעיון של הדילוגים אינו כי אם תופעה שאפשר למצוא אותה בכל טקסט אחר. במקרה זה הם לקחו את הספר "מלחמה ושלוש" וניסו למצוא בו מימצאים מקבילים לשלנו, מכיוון שהדבר לא עלה בידם, היה עליהם לשנות את השמות שהוזנו למחשב כך שיתאימו לתוצאה הרצויה, למרות שאין זה השם המדויק של אותה אישיות, לאחר שעשו כך, הם החלו לטעון שגם אנו עבדנו בשיטה מניפולטיבית שכזו והתאמנו את שמות הרבנים וכינוייהם על מנת שתצא התוצאה הרצויה, שהרי אפשר לכתוב הורביץ או הרביץ או הורוביץ וכדומה."

שאלה: ואיך באמת הייתה השיטה שלכם?

תשובה: "דבר ראשון שמות הרבנים שהוזנו למחשב היו מתוך אנציקלופדיה ליהדות וכפי איך שאויתו שם, דבר שני, פנינו לפרופסור רבין שהוא נחשב לאחד המומחים הגדולים ביותר לביוגרפיה והתייעצנו איתו בנוגע לכל שם ושם ולפי שני הפרמטרים הללו עבדנו. לעומת זאת מק- קי שכתב את המאמר הנגדי שינה את השמות כפי איך שהדבר דרש כך שיתאים לתוצאה הראויה."

לאחר מכן שלחנו מאמר בו מוכיח דורון ויצטום שעיקר עבודתם של מק- קי וחבריו נעשתה תוך חוסר הבנה מוחלט. אנשים אלו לא היו בקיאים כלל וכלל בביוגרפיה, ולכן אין שום תוקף לממצאים שלהם. את מאמרינו לא הואילו עורכי העיתון לפרסם, כך שנשללה מאיתנו הזכות האלמנטארית לתגובה הולמת. אך בזה לא נגמר עדיין המאבק מכיוון שאכן בשמות רבנים יכול לבוא שינוי וגם אחרי מחקר מקיף עדיין ייתכן שנאיית את השם לא כמו שצריך, לכן החלטנו לערוך מחקר זהה על שמות שהם מוסכמים על כולם כגון שמותם של שנים עשר השבטים ותאריך הולדתם כגון בנימין נולד ב"א חשוון (בזמן פטירת אמו רחל), וכדומה והזנו את החומר למחשב, התוצאה הייתה מדהימה, כמעט את כל השבטים מצאנו עם תאריך הולדתם, הסיכוי הסטטיסטי לכך עומד על עשרים ושבע לחמש מליון (!) והפעם אין אפשרות לומר ששינינו שמות וכדומה."

שאלה: ומה הייתה תגובתם?

תשובה: "אין תגובה! ואוסיף ואומר שהדברים נאמרו בנוכחותם, אך גם זה לא הסוף, לאחר מכן החליט דורון ויצטום שאם אומנם ישנו ויכוח כיצד מאיתיים שם משפחה זה או אחר, אפשר אולי לנסות במקום שם משפחה לבדוק את שם האב דהיינו במקום רבי ישעיה הורביץ (השל"ה) נכתוב רבי ישעיה בן אברהם (שם אביו), גם ניסוי זה הוביל לתוצאות מדהימות, וגם מחקר זה נאמר בנוכחות אותם מתנגדים, אך גם במקרה זה לא היה להם מה לענות. האמת היא שאם היה זה ויכוח הוגן עבודתנו הייתה כבר זוכה להצדקה גם מצידם, אך צר לי לומר שהויכוח המתנהל פה הוא לא ויכוח הוגן."

והנה החודש התפרסם מחקרו של דיסטינגוויסט פרופסור הראליק (דרגה יותר מפרופסור), מי שהיה נשיא האיגוד העולמי לזיהוי צורות, ובו תוצאות עבודתו אודות הדילוגים בתורה ומאידך הדילוגים של מק-קי, לדעתי על מחקר כמו זה, אילו היה בתחום אחר היה פרופסור הראליק זוכה בפרס נובל, אבל לפי צורת היחס הנוכחי נושא זה מצד הממסד האקדמאי, לא נראה שיש הרבה סיכוי.

מה שעשה פרופסור הראליק זה כמו הדרך לבדוק את ההבדל בן שטר אמיתי לשר מזויף, מרימים את השטר מול האור ורואים אם הדמות שעל השטר מופיעה שנית בצורת סימן מים, אם כן השטר אמיתי, ואם לא סימן הוא שהשטר מזויף. גם כאן גילה פרופסור הראליק שישנו עומק נוסף בממצא שהוא אמיתי לעומת ממצא מזויף המופיע רק על פני השטח.

לשם כך הוא לקח שתי רשימות של רבנים ותאריכים שערכנו אנו והיו מפגשים ביניהם, וכן רשימה של מק-קי ורשימת ביקורת נוספת שהייתה שילוב של הרשימות הנ"ל יחד ואז הוא נתן הוראה למחשב לחפש בדילוגי אותיות בפסוקי התורה התכנסויות של השמות ושל התאריכים במקום אחד, ובמקביל אותו חיפוש נעשה בספר "מלחמה ושלום", ואכן הרשימות שלנו הצליחו מאוד בפסוקי התורה ורשימתו של מק-קי הצליחה בספר "מלחמה ושלום" כפי התוצאות שהיו ידועות קודם לכן, וכאן הגיעה נקודת המבחן, בשלב זה ניתנה ההוראה למחשב לחפש האם ישנו מקום נוסף בו מוצאים התכנסות בין השמות לבין התאריכים והפעם בסדר דילוגים שונה, התוצאות היו מדהימות, הרשימות שלנו הוכיחו את עצמן שוב, הדילוגים נמצאו בשנית כל רב ליד התאריך המתאים לו.

הדבר חזר גם בפעם השלישית והרביעית ולמעשה עד הניסיון ה-20 עדיין היו תוצאות מרשימות, לעומת זאת, רשימתו של מק-קי לא הוכיחה את עצמה במבדקים הנוספים, אחרי הניסיון השלישי כמעט ולא הייתה לתוצאות משמעות מן הבחינה הסטטיסטית בדיקת העומק גילתה את סימן המים האלוקי הטבוע על הממצא האמיתי ומבדיל אותו ממצא אקראי כל שהוא המתגלה במקרה בספר אחר.

שאלה: לפי תיאור זה, נשמע שחפרתם באקראי ומצאתם אוצר של שטרות ובבדיקה מול האור גיליתם שהשטרות אמיתיים ולעומת זאת הם מצאו שהשטרות שנתגלו כמזויפים.

תשובה: "הם לא גילו אותם, הם הדפיסו את השטרות בעצמם ולכן סימן המים נעדר מהם לחלוטין. נושא נוסף שעליו נאסף חומר מעניין מאוד היא עבודתו של ד"ר אלכס רוטנברג, הרעיון הוא שישנם דברים שנכתבו בתורה ולא פורשו לעומק ובאה התורה שבעל פה ומבארת אותם כגון: בתפילין של ראש נאמר שהם צריכים להיות "טוטפות", אך מהו טוטפות? חז"ל באו והוכיחו בכמה דרכים שהכוונה שתפילין של ראש צריכות להיות עשויות מארבע בתיים, וכאן ניתנה הוראה למחשב לחפש את המשפט ד' בתיים או ארבעה בתיים, ולמרבה הפלא נמצא הדילוג ד' בתיים בשני מקומות, הראשון- בפסוק "וקשרתם לאות על ידך והיו לטוטפות בין עיניך" (דברים ו', ז') והשני- נמצא בפסוק "וקשרתם אותם לאות על ידכם, והיו לטוטפות בין עיניכם" (שם יא', יח'), שני פסוקים אלו מדברים על תפילין של ראש!

דוגמא נוספת: בתורה מתואר שעם ישראל הלך 40 שנה במדבר מוקף בענני הכבוד, רש"י מבאר שהיו שבעה עננים, 6 משישה צדדים ועמוד הענן לפני המחנה, והנה אנו מוצאים את הדילוג ז' עננים בשני מקומות, הראשון בפסוק "לא ימיש עמוד הענן" (שמות יג', כא'), והשני בפסוק "וענן ה' עליכם" (במדבר י', לג'), תופעה זו של דילוגים החוזרים על עצמם פעמים באותו הקשר מראה על כך שאין זה מקרה כמו דברי יוסף לפרעה והישנות החלום...

פעמים כי נכון הדבר מעם האלוקים! במצוות ציצית אנו מצווים לצבוע את אחד הפתילים בצבע תכלת, ומנין מופק צבע זה? בתלמוד מובא שהוא נעשה מהחילזון, ואכן בממצאים ארכיאולוגים נמצאו ערימות של אלפי חלזונות מסוג זה המשמש להפקת הצבע התכול, ואכן גם כאן נמצא שאת הפסוק בבמדבר (טו', לח') "ונתנו על ציצית הכנף פתיל תכלת", חוצה המילה "החילזון" בדילוג של 30.

במדרש מבואר שאדם וחוה חטאו ביום בריאתם בשעה העשירית וגם כאן אנו מוצאים בבראשית פרק ג' פסוק ו' בפסוקים המתארים את חטאם של אדם וחוה, אנו מוצאים את הדילוג-שעה י', וכן את המילה (שעה) עשירית. על פי המסורת נפטר רחל ב"א חשון, וכך אנו מוצאים בין הפסוקים "ותלד רחל ותקש בלדתה" לבין "ותמת רחל" את הדילוג- ב"א חשון. אם נרצה להראות את כל הממצאים של גילוי דברי חז"ל הרמוזים במקרא, לא יספיק

המקום מעל גבי עלון זה, אך חובה לציין שהדברים הם מרתקים ומפתיעים מאוד, ופותחים לנו מימד חדש בהכרת נכונות פרשנות. "עד כאן ראיונו של ריפס."

כמו שאמרתי מקודם, אנשי מדע ובמיוחד אנשים עם התמחות במתמטיקה ו/או הצפנה, כשהם נחשפים לנתונים כאלו, הם בדרך כלל בתדהמה מוחלטת. לדוגמא, מפצח צפנים בכיר בפנטגון בארה"ב, בשם הרולד גאנס החליט שהוא הולך "לפצח את הצופן התנ"כי" ולהראות שהוא בכלל לא צופן. הוא לקח את העבודה של פרופסור ריפס ואחרים והתחיל לבחון את הדברים. לאחר בחינה מדוקדקת הוא אמר שלפי העבודה שלהם, זה אכן מוצפן. בשלב הזה הוא החליט להערים קושי והוסיף בדיקות משלו לצפנים וגילה שהם עוד יותר חזקים ממה שדווח עליהם לפני כן. למעשה הוא הגיע לחזקות אדירות של חוזק מכיוון שהוא חיפש מילה נוספת בצורה שיטתית בכל המבחנים - בכל האירועים שהובאו לפניו לפי עיקרון הגיוני שמילה כזו צריכה להופיע (אני לא נכנס לפרטים מכיוון שזה מופיע בהמשך בפירוט, כפי שעו"ד ערן בן עזרא מביא את הדברים), בסופו של תהליך, הרולד גאנס אמר:

"באתי להפריך את הצופן, ובסופו של דבר הוכחתי אותו". (זה בדיוק מה שקרה לי!).

היום אם תראו את גאנס ברחוב - תראו תלמיד ישיבה שמקדיש חלק גדול מחייו למחקר של הצופן התנ"כי ודוגמאות כמו שלו יש עוד הרבה.

והנה ציטוט מויקיפדיה לגבי פרופסור רוברט הארליק:

"הוא בדק בעצמו את הצופן זמן רב, השתכנע בנכונותו..."

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק ב"רוברט הארליק"

[/רוברט_הארליק/wiki](http://he.wikipedia.org/wiki/רוברט_הארליק) he.wikipedia.org

אם הייתם רואים את כמות החומר שיש לכתוב על הצופן התנ"כי הייתם מבינים שלמעשה זה ספר בפני עצמו. אך אני רוצה להתקדם ולהראות לכם דברים נוספים ולכן אני מתמצת את הכל. בואו נעמיק קצת יותר, אחר כך מי שירצה ימצא מחקרים שפורסמו ממש פה בספר, ואחרי זה מי שירצה עוד אני אתן הפניות למאמרים ולמחקרים מדעיים שפורסמו להורדה ישירה למחשב כקובץ pdf.

להלן מאמר שנכתב על ידי דורון ויצטום, שמסביר את הדברים בצורה פשוטה ומעמיק קצת.

הכתיבה הדו-ממדית

מאת דורון ויצטום

מהי כתיבה (או קריאה) דו-ממדית?

הרי כל טקסט המוכר לנו – ספר, מכתב או עיתון – כתוב במאוזן בשורה חד-ממדית. כיוון שיקשה לקרוא טקסט לאורך שורה אחת שאורכה קילומטר, "מקפל" הכותב את השורה על פני דף דו-ממדי, אולם הקריאה עצמה מתבצעת לעולם לאורך שורה מאוזנת במימד אחד. מהי אפוא כתיבה דו-ממדית? ראשית, יש לדעת כי בכתיבה הדו-ממדית ישנו מידע המקבל משמעות דווקא כשהטקסט מוצג בצורה דו-ממדית. כדי לקבל מושג ראשוני למה אני מתכוון, אתאר אירוע שייראה כלקוח מתחום המדע הבדיוני...

יצורים נבונים

אנו נוכחים במסיבת עיתונאים דמיונית במצפה הכוכבים המפורסם בהר פאלומר. זה עשרות שנים מצפים וחולמים מדענים רבים בנאס"א (=NASA, סוכנות החלל האמריקנית) על מסיבת עיתונאים כזו. באודיטוריום של המצפה מצטופפים בהמולה מתוחה כתבים מדעיים רבים מכל קצווי העולם. ראש נאס"א בכבודו ובעצמו פותח את האירוע, המועבר בשידור חי לכל רשתות הטלוויזיה הגדולות. באולם הושלך הס, כאשר פתח הוודיע בקול רגש לעיני מיליוני צופים בכל העולם על התגלית הכבירה – גילוי קיומם של יצורים נבונים בשביל החלב, הרחק

מחוץ למערכת השמש. כחלוף רגע התדהמה הראשון פרץ באולם רעש עצום, בליל של קולות הפתעה והשתאות. בקושי רב מתגבר ראש נאס"א על השאון ומציג את ד"ר פֶּלְנְטָה, המדען שהצליח במקום בו נכשלו רבים: להוכיח קיומו של מסר המכיל אינפורמציה, מסר שסוּן מתוך גלי רדיו שהגיעו מכוכב אחר.

ד"ר פלנטה, איש מדע צנוע מטבעו, נראה מוטרד בעליל מאור הזרקורים ומהמהומה הממלאה את האולם. בקול שקט, אך נרגש, הוא מסביר כיצד הגיע להישגו המדהים. זה 15 שנה הוא עוקב אחרי גלי רדיו הנקלטים במצפה. הוא מנתח את הקלט בדרכים שונות, מתוך כוונה לגלות תבניות סמויות בתוך מה שנראה כ"רעש" בלבד. כלומר, הוא מתחקה אחרי תבניות המהוות סטייה משמעותית מן המודל האקראי. הוא מראה לכתבים, כיצד ניתח את הקלט שהגיע מן הכוכב K266 שבשביל החלב. ראשית, הוא הבחין בשני סוגי אותות. מיד סימן את הסוג האחד ב-0 ואת השני ב-1. הקלט קיבל צורה של מחרוזת (string) בינארית כדלקמן:

.....11100011000001101111100011000000110000011011111000011...

הוא "קיפל" את המחרוזת הזאת ויצר ממנה טבלה דו-ממדית, שבה מספר שווה של אותות בכל שורה. הוא ניסה זאת באופנים שונים. בכל ניסיון (trial) הציב מספר אחר של אותות בשורה. והנה להפתעתו, בפעם השמינית, כאשר סידר את שורת האותות בטבלה בת 107 אותות בשורה, הוא קיבל את הצורה הבאה (כאן נחתכו הטורים מימין ומשמאל, כך שלפנינו רק קטע מן הטבלה כולה. לצורך ההמחשה צבע ד"ר פלנטה את סימני האותות "1" בכחול):

```

00001111000000111000001111000000111100001110000011110000110000111000
00011000110011000110011000110011000000110001100110001100111000011000
00011000110110000011011000110110000001100000110110001100111100011000
00011000110110000011011000110110000001100000110110001100110110011000
00011111000110000011011111000110000001100000110111110000110011011000
0001100000011000001101100000011000000110000011011001100011000111000
00011000000011000110011000000011000000110001100110001100110000111000
00011100000000111000011100000000111100001110000111000110111000011000
    
```

הכתבים באולם עצרו את נשימתם: על רקע עשוי האותות המסומנים ב-"0", בלטה בבירור המלה POPCORN (פופקורן), עשויה כולה מן האותות המסומנים ב-"1". לא היה לאיש ספק, שדבר זה לא אירע במקרה! אך אם כן, פירושו של דבר כי "מישהו" דאג ל"שתול" את אותות ה"1" בדיוק במקומות הנכונים, כך שייצרו בהצגה הדו-ממדית את הצורה הרצויה!

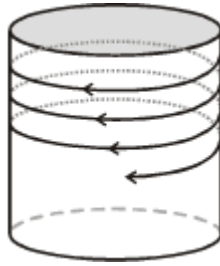
לנגד עיניהם התגלתה אפוא, העדות הראשונה לקיומם של יצורים נבונים על כוכב אחר!

החלק הבדיוני היחיד בתיאור זה היא העובדה, כי אכן נתגלתה עדות כזאת. כל השאר – הוא מדע. מדוע הסכימו כולם, כי לפניה מסר מן החלל? – אך ורק משום שהצורה שהוצגה לעיניהם הצביעה על סטייה בולטת מהצפוי להיראות על פני טבלה של אותות "0" ו"1" הנוצרת באקראי על ידי "מכונת הגרלה" (lottery machine) החיפוש אחר תבניות המהוות סטייה משמעותית מן הצפוי, (improbable patterns) הוא אבן הפינה והיסוד המתודולוגי לעבודתם של מדענים רבים בתחום התקשורת הבין-כוכבי (Interstellar Communication) הפועלים בדרכו של ד"ר פלנטה הדמיוני, בדיוק באותן השיטות. בספר שצינתי מבואר (למשל בעמוד 136) כי מדענים אלה אינם יודעים מראש, באיזו צורה יגיעו המסרים (אם בכלל), והם סורקים את כל ההצגות הרב-ממדיות של הקלט – בעיקר באמצעות ניסוי וטעייה (trial and error) מתוך תקווה "לעלות על עקבותיו" של המסר החבוי.

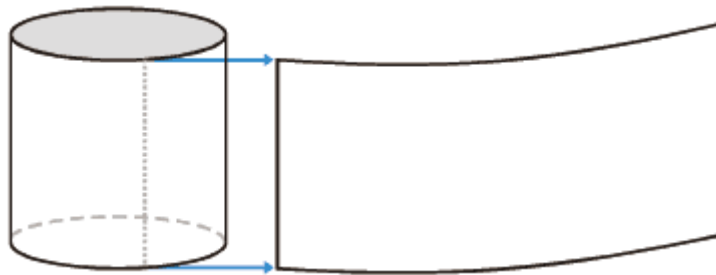
הצגה דו-ממדית של טקסט

כאשר הגיתי לראשונה את הרעיון להשתמש בהצגות דו-ממדיות של ספר בראשית, לא ידעתי כלל שבאותו הפרק כבר נעשו ניסיונות מעין אלה בתחום התקשורת הבין-כוכבית. למעשה, גם לא היה צורך בכך. כפי שנראה להלן, אופי התופעה שעקבתי אחריה הוא שהכתוב את הצורך בהצגות דו-ממדיות. ואכן, נראה בהמשך, כי במחקר הנוכחי מצבנו טוב בהרבה מזה של מדענים אלה: **אנו יודעים מראש** אילו הצגות דו-ממדיות אנו מבקשים!

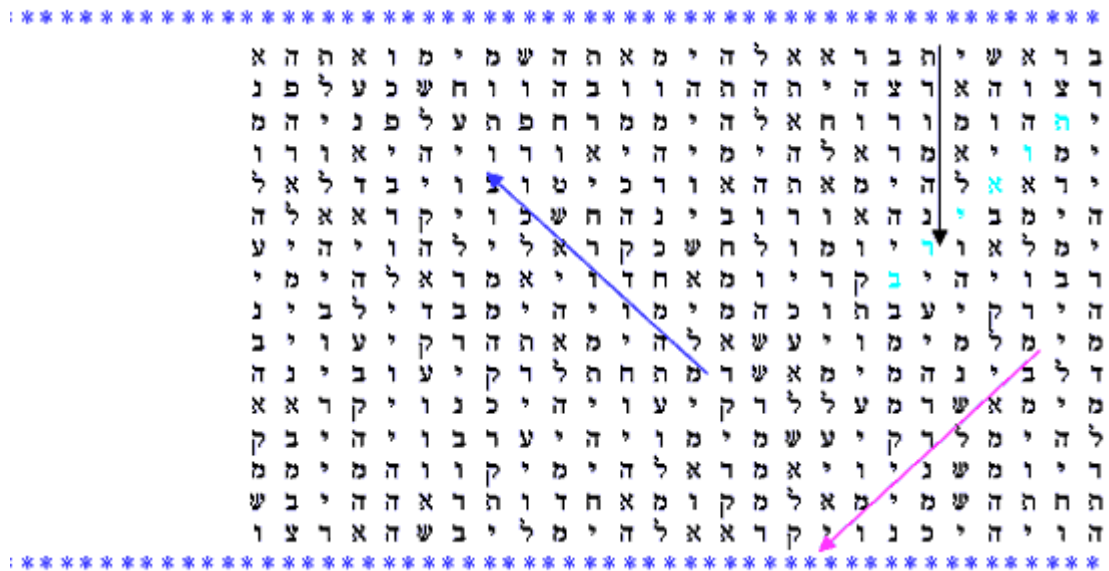
הבה נעבור להצגות הדו-ממדיות של ספר בראשית. בשלב ראשון, נדגים הצגה דו-ממדית כזאת. תחילה נמחק את כל הרווחים בין המלים בבראשית, נחליף את האותיות הסופיות באותיות רגילות, ונכתוב את הספר ברצף אחיד, אות אחר אות, לאורך קו לוליני המקיף פני גליל, מקיף ויורד (ראה ציור).

כך נמלא את מעטפת הגליל באותיות ספר בראשית. אם נחתוך את הגליל לאורכו ונפרוש אותו, נקבל טבלה מלבנית:

למשל, מגליל שהיקפו 26 אותיות, נקבל טבלה מלבנית ובה 26 אותיות בשורה. וכך נראית תחילת ספר בראשית (לשם בהירות ההצגה השארתי רווח ריק בן אות אחת בין האותיות):

- אותיות הנמצאות זו מעל זו במאונך (למשל, לאורך החץ המאונך) רחוקות זו מזו 26 אותיות (כי בכל שורה יש 26 אותיות).
- אותיות המסודרות באלכסון (למשל, לאורך החץ הכחול) רחוקות זו מזו 25 אותיות.
- אותיות המסודרות באלכסון האחר (למשל, לאורך החץ הסגול) רחוקות זו מזו 27 אותיות

כך אנו יכולים לקרוא מעל טבלה זו בצורה רצופה, מד"שים (מד"ש = מלה בדילוג שווה) שדילוגם 26, 25 או 27 אותיות. למשל, האותיות בצבע תכלת מצטרפות למלה "בְּרִיאֹת" בדילוג 27.

קריאת טבלה כזאת תיעשה בשני הממדים: גם במאוזן (לפנים ולאחור) ובו בזמן גם במאונך (למטה ולמעלה) ובאלכסונים (למטה ולמעלה). באומרי "קריאה במאוזן (לפנים ולאחור)" אני מתכוון לקריאה של הטקסט כרצף של אותיות.

נראה דוגמא לכך. נתבונן שוב באותה טבלה, ונזכור שמחקנו את הרווחים בין המלים:

בראשיתבראאלהימאתהשמימאתהא
 רצוהארצהיתהתהוובהווחשכעלפנ
 יתהומודרוהאלהיממרהפתעלפני
 ימויאמראלהימיהיאורויהיאורו
 יראאלהימאתהאורכיסובובדלא
 הימבינהאורובינהשכויקראאלה
 ימלאורימולהשכקראליהויהיע
 רבויהיבקריומאחדויאמראלהימי
 הירקיעבתו כהמימיהימבדילבני
 מימלמימויעשאלהימאתהרקיעוב
 דלבינהמימאשרמתחתלרקיעובינה
 מימאשרמעללרקיעויהיכנויקרא
 להימלרקיעשמימיהיערבויהיבק
 רימשניויאמראלהימיקוזהמימ
 תחתהשמימאלמקומאחדותראההיש
 הויהיכנויקראאלהימליבשהארצו

הכותב, אחדות

סימנתי את המלה "אחדות" במלבן בצבע תכלת. מלה זו מופיעה כאן כרצף של אותיות, בפרק א' פסוק ט': "--- אל מקום אחד ותראה היבשה" (מלה זו ברצף של אותיות מצויה רק פעמיים בלבד בכל ספר בראשית).

סימנתי מלה נוספת במלבן בצבע אפור. היא מופיעה כרצף אותיות בביטוי "בתוך המים". כוונתי דווקא למלה "הכותב", כשהיא נקראת בצורה הפוכה, אחורה. מלה זו מופיעה 8 פעמים בבראשית כרצף אותיות. עד כה דנתי בקריאת מלים המופיעות בצורה רצופה על פני הטבלה, במאוזן, במאונך ובאלכסונים.

למעשה, הקריאה הדו-ממדית כללית יותר: לא נסתפק בקריאת מלים המופיעות על פני הטבלה בצורה רצופה. נשים לב, כי כל מד"ש של מלה או ביטוי ניתן לקריאה כסדרת אותיות לאורך קו ישר העובר בטבלה (זכור, כי תחילת שורה בטבלה מהווה המשך לסוף השורה הקודמת!). גם קריאת מד"שים כאלה תיכלל בקריאה הדו-ממדית.

למשל, הבה נתבונן כיצד מופיעה המלה "תורה" בתחילת בראשית בדילוג של 50 אותיות:

בראשית בראאלה ימאתהשמי מואתהא
 רצהארצה יתהתהו ובהו חשכעלפנ
 יתה1 מורוהאלה ימרהפתעלפנ יהמ
 ימו יאמראלה ימיה יאורו יה יאורו
 יאאלה ימאתהאורכיסובו יבדלאל
 הימב ינהאורוב ינהחשכו יקראאלה
 הימלאור יומולחשכקראל ילהו יהיע
 רבו יהיבקר יומאחדו יאמראלה ימי
 הירקיעבתו כהמימו יהימבדילבינ
 מימלמימו יעשאלה ימאתהדקיעו יב
 דלבינהמימאשר מתהתלרקיעובינה
 מימאשרמעללרקיעו יהיכנו יקראא
 לה ימלרקיעשמימו יהיערבו יהיבק
 די ומשני יואמראלה ימיקו והמיממ
 תהתהשמי מאלמקו מאחד ותראהה יבש
 הויה יכנו יקראאלה ימלי בשהארצו

תורה

קל לראות כי אותיותיה של המלה "תורה", המסומנות בצהוב, נמצאות על קו ישר, כאילו האות "ה" ניצבת במקום הצבוע בסגול: בל נשכח שטבלה זו נוצרה על ידי חיתוך גליל, כך שסופה של שורה אחת היא תחילתה של השורה הבאה. ניתן לעמוד על גודל הדילוג ישירות מן הטבלה: כדי להגיע מן ה"ת" ל"ו" עלינו להתקדם שתי שורות ולסגת שתי אותיות אחורה, כלומר

$$d=26 \times 2 - 2 = 50$$

ראינו אפוא, כי הצגת הטקסט על פני גליל שקולה להצגתו על פני טבלה מלבנית, בה כל שורה היא המשכה של קודמתה. להלן לא נבחין בין ההצגות הללו.

רעיון השימוש בטבלאות כאלה נולד, כאשר ביקשתי לעקוב אחרי מפגשים בין מד"שים או בינם לבין הטקסט. אבל, קושי של ממש עמד בפני: מטבעו של כל מד"ש שהוא משתרע על פני עשרות, מאות ולעתים – אלפי אותיות. אם כן, היכן הוא "נמצא"? מה פירוש של "מפגש" בינו לבין ביטוי בטקסט, או לבין מד"ש אחר?

ממה, בעצם, נובע קושי זה? – מהעובדה שהטקסט הוא חד-ממדי. נדמה לעצמנו שהטקסט כתוב בשורה אחת ארוכה. כשאנו אומרים, ששני ביטויים נמצאים "בקרבת מקום" בטקסט, אנו מתכוונים לכך, כי בקטע מוגבל, שממדי קטנים ביחס לאורך הטקסט כולו, מצויים שני הביטויים. ולכן, אף אם רק אחד הביטויים משתרע על פני קטע גדול, בלתי אפשרי הוא שיימצא "בקרבת מקום" ביחס לחברו – שהרי הקטע המכיל את שניהם חייב אף הוא להיות גדול.

ואז עלה בדעתי פתרון פשוט: עלי לעבור למימד הנוסף – להצגות דו-ממדיות של הטקסט! אדגים זאת. נתחיל בצמד ביטויים כזה, שגודל הדילוג צפוי להיות בן כמה עשרות אותיות. נבחר בצמד המלים "אחדותי" – "הא/להים" – זוג מלים היוצר ביחד מושג בסיסי כל כך בהשקפת היהדות. האם בני הזוג יופיעו "בקרבת מקום"?

ראשית, מורים למחשב לסרוק את ספר בראשית ולאתר אותם מד"שים המייצגים את המלה "הא/להים", שהם מינימליים בקטעים גדולים בבראשית. אחר כך מתבקש המחשב להכין טבלה דו-ממדית עבור כל אחד מן המד"שים שמצא, בהתאם לגודל הדילוג שלו: אורך השורה בטבלה – כאורך הדילוג. למשל, אחד המד"שים שמצא המחשב, המהווה מד"ש מינימלי של המלה "הא/להים" בקטע שאורכו כשלושת רבעי ספר בראשית, ודילוגו הוא 26. המחשב בנה טבלה דו-ממדית של ספר בראשית, שמספר הטורים בה – 26. זו הטבלה שראינו לעיל, אך עתה סימנתי בה מה שחיפשתי:

בראשית בראאליה מאתה שמי מואתה א
 רצה ארצה יתהתהו ובהו חשכעלפנ
 יתהו מורה אלהי ממרהפת עלפנ יהמ
 ימו יאמראליהימ יהיאורו יהיאורו
 יראאליהי מאתה אורכי טובו יבדלא
 הימבינה אורובינהשכויקראאליה
 ימלאורי ומולהשכקראליהו יהיע
 רבו יהי בקר יומאחדו יאמראליהימי
 הירקיעבתו כהמימו יהימבדילבני
 מימלמימו יעשאלהי מאתה רקיעו יב
 דלבינהמימ אשר מתחת לרקיעובינה
 מימ אשר מעל לרקיעו יהיכנו יקראא
 להימלרקיע שמימו יהיערבו יהיבק
 רימשני יואמראליהי מי קו והמימ
 תחתה שמימאלמקו מאחדות ראההי בש
 הויהיכנו יקראאליהי מלי בשהארצו

אחדות הא/להים

אנו צופים במפגש המלים "אחדות" – "הא/להים", הנראה מכונס מאד על פני הטבלה הדו-ממדית: גודל התחום הדו-ממדי המכיל את שתי המלים הנו **זעיר** ביחס לגודל הספר כולו: קטע הטבלה המוצג כאן, מכיל רק 16 שורות ראשונות מתוך 3002 שורות שבטבלה השלמה!

זו דוגמא נאה למפגש של מד"ש עם הטקסט.

כאשר הכנתי טבלה זו לראשונה, התבוננתי בה: הבחנתי גם בקרבה שבין המלה "הכותב" לבין המלה "הא/להים". אם הזיהוי של המלה "הכותב" אינו מלאכותי, ואם סמיכות המקום למלה "הא/להים" אינה מקרית – הרי "הכותב" מציג את עצמו לפנינו! אם אכן כל זה אינו מקרי, אולי יש לצפות שיימצא כאן – בתחילת הבריאה – גם משהו על דבר היחס בין הא/להים לעולם שברא. אומנם הכתוב כפשוטו מדבר על כך, ולכאורה, מה טעם יש לחפש רעיון זה בדילוגי אותיות... אך נזכרתי ברעיון שאינו כתוב בפירוש. לפי חכמינו, זכרונו לברכה, נקרא הא/להים ביחסו לעולם בכינוי מיוחד – "המקום": "שהוא מקומו של עולם" (בראשית רבה ס"ח, טי). הקלדתי את הכינוי "המקום". שוב סרק המחשב את ספר בראשית, כשהוא מחפש אחר המד"שים המינימליים של "המקום". היכן יימצאו מד"שים אלה?

התברר, שהמלה "המקום" מופיעה פעמיים בדילוג 2, שהוא המינימלי בבראשית. אחד משני המד"שים האלה מצוי כאן! [רק לאחר שנים רבות מצאתי בתיקוני זהר (תיקון מ"ב) כי אכן זה המקום בטקסט, הראוי למושג "המקום"].

בראשיתבראאלהימאתהשמיומאתהא
 רצוהארצהיתהתהוובהוהשכעלפנ
 יתהומורוהאלהיממרהפתעלפני
 ימויאמראהימיהיאורויהיאורו
 יראאלהימאתהאורכיסובויבדלאל
 הימכינהאורובינהשכויקראאלה
 ימלאורימולהשכקראלילהויע
 רבויהיבקריומאחדויאמראהימי
 הירקיעבתוכהמימיהימכדילבין
 מימלמימויעשאלהימאתהרקיעויב
 דלבינהמימאשרמתחתלרקיעובינה
 מימאשרמעללרקיעויהיכנויקראא
 להימלרקיעשמימויערבויהיבק
 רימשניויאמראהימיקויהיממ
 תחתהשמימאלמקומאחדותראההיבש
 הויהיכנויקראאלהימליבשהארצו

הכותב, המקום, אחדות, הא/להים

זו דוגמא נאה למפגש בין מד"שים שהם מינימליים בקטעים גדולים בבראשית.

הצמד "הכותב" – "הא/להים", הביא למחשבה שיש לחפש מלה נוספת, הנראית כפנייתו הישירה של "הכותב" אלנו: את המלה "בוראכם". שוב נרתם המחשב למשימה, מצא את המד"שים וסימן אותם על פני הטבלה. גם הפעם, עשוי היה המד"ש המינימלי להופיע בקצה האחר של בראשית. אך לא! – ראו נא:

בראשיתבראאלהימאתהשמיומאתהא
 רצוהארצהיתהתהוובהוהשכעלפנ
 יתהומורוהאלהיממרהפתעלפני
 ימויאמראהימיהיאורויהיאורו
 יראאלהימאתהאורכיסובויבדלאל
 הימכינהאורובינהשכויקראאלה
 ימלאורימולהשכקראלילהויע
 רבויהיבקריומאחדויאמראהימי
 הירקיעבתוכהמימיהימכדילבין
 מימלמימויעשאלהימאתהרקיעויב
 דלבינהמימאשרמתחתלרקיעובינה
 מימאשרמעללרקיעויהיכנויקראא
 להימלרקיעשמימויערבויהיבק
 רימשניויאמראהימיקויהיממ
 תחתהשמימאלמקומאחדותראההיבש
 הויהיכנויקראאלהימליבשהארצו

הכותב, בוראכם, המקום, אחדות, הא/להים

כאן סומנה המלה "בוראכם" בהופעתה המינימלית בכל הספר.

נשחזר את מהלך המחשבה. מפני מה בחרתי באורך שורה של 26 אותיות? הסיבה היא פשוטה: על פני טבלה זו תופיע המלה "הא/להים" במאונך ובצורה רצופה, שהרי הרווח המפריד בין האותיות המרכיבות אותה מובלע באורך השורה. כך שהודות להצגתה המכונסת של המלה על פני הטבלה, אפשר להבחין בנקל, האם היא קרובה או

רחוקה ביחס לכל אות או מלה בטקסט: למשל, ביחס למלה "אחדות". כלומר, אנו בוחנים מהו התחום הדו-ממדי המכיל את שתי המלים האלו: האם למשל, שטחו קטן או גדול ביחס לשטח הטבלה כולה (כל ספר בראשית). הצגתה המכונסת של המלה "הא/להים" פותחת אפשרות, שהתחום הדו-ממדי יהיה קטן.

בעצם, כל ביטוי המופיע כמד"ש יימצא בצורה מאונכת ורצופה כזו על פני טבלה שמספר טוריה כגודל הדילוג שלו, היא גודלו אשר יהא. ולכן, מסוגלים אנו לבדוק אם מד"ש נמצא "בקרבת מקום" לאות או מלה מסוימות בטקסט, אפילו אם דילוגו גדול מאד והוא "מרוח" על פני כל הספר (בהצגתו החד-ממדית של הטקסט). כל שעלינו לעשות הוא לבדוק זאת על פני הטבלה הנקבעת על ידו, כלומר, על פני טבלה שמספר טוריה כגודל דילוגו. כיוון שהמד"ש יימצא בצורה מכונסת על פני הטבלה – קיימת האפשרות שהתחום הדו-ממדי המכיל את המד"ש ואת האות או המלה המבוקשות – יהיה קטן.

בעצם, השתמשתי עד כה אך ורק בקומפקטיות של הופעת המד"ש על פני הטבלה הנקבעת על ידו: קומפקטיות זו, היא המאפשרת קיומם של מפגשים קרובים ממש בתחום דו-ממדי קטן ... אבל, אם כל המבוקש הוא הקומפקטיות – היות המד"ש מכונס על פני הטבלה – מדוע לא ניצור טבלאות נוספות המקיימות תכונה זו? אם ניצור טבלה חדשה ובה רק מחצית, שליש או רבע ממספר הטורים המקורי, אותו מד"ש יופיע עדיין בצורה קומפקטית גם בטבלאות אלו: כל שורה שנייה, או שלישית, או רביעית ... לכן, גם על פני טבלאות אלו הוא מסוגל "להיות קרוב" לנקודות אחרות על פני הטבלה.

מיד נבדוק אם אכן מתרחש כדבר הזה. המחשב מכין טבלאות נוספות עבור אותו מד"ש של "הא/להים" שראינו לעיל. טבלה ובה $26/2=13$ טורים, טבלה ובה $26/3=9$ טורים (הכוונה בסימון זה למספר השלם הקרוב לשבר), וכן הלאה. על פני טבלאות אלו מופיעים ביטויים נוספים הקשורים למלה "הא/להים". למשל, הטבלה שבה $26/3=9$ טורים נראית כך

רא לה י מיה י
 רק י עבתו כה
 מי מו י ה י מב
 די לב י נמי מ
 למ י מו י עשא
 לה י מ תה רק
 י עו י בדלבי
 נה מי מאשר מ
 תחת י רק י עו
 בי נה מי מאש
 רמ של לרק י ע
 ו י ה י כנו י ק
 דא אלה י מלך
 קי עשמי מו י
 ה י ערבבו י ה י
 בקר י ומשני י
 ו י אמר אלה י
 מי קו וה מי מ
 מתחת השמי מ
 אל מקו מאחד
 ותרא ה י בש
 הו י ה י כנו י
 קדא אלה י מל
 י בשה ארצול
 מקו וה מי מק
 דא י מי מו י ר

הכותב, הא/להים, הא/ל/ה/וה

המלה "הא/להים" מופיעה כאן, כמובן, בדילוג בכל שורה שלישית. סימנתי גם ביטוי נוסף: "הא/ל י/ה/וה" שהבחנתי בו על פני הטבלה. ביטוי זה נזכר פעמיים בלבד בתנ"ך כולו – אחת מהן בישעיהו מ"ב, ה' – וראו נא באיזה הקשר:

כה אמר הא/ל י/ה/וה בורא השמים ונוטיהם לקע הארץ וצאצאיה ---". ומפליא, כי קוראים את דברי ישעיהו אלה (בהפטרות) דווקא ב"שבת בראשית" – באותה שבת שבה קוראים בתורה את תיאור הבריאה בספר בראשית. והנה, כאן לפנינו בטבלה, מופיע ביטוי זה דוקא בסיפור בריאת השמים והארץ! - וזה המד"ש המינימלי של הביטוי בכל ספר בראשית.

כמובן, מבחנו האמיתי של הרעיון הוא לגבי מד"שים בדילוג גדול מאד; שהרי לגבי מד"שים בדילוגים קצרים אפשר להעריך "קרבה" גם בהצגה החד-ממדית של הטקסט. נבחן עתה עניין זה. למשל, האם הביטוי "קיום מצות" המופיע פעם יחידה כמד"ש, בדילוג עצום של 8085-, נמצא "בקרבת מקום" למושג תורה, המופיע פעם יחידה בטקסט כ"תורת". המחשב מכין טבלאות דו-ממדיות: טבלה ובה 8085 טורים, טבלה ובה [8085/2]=4043 טורים, וכו'.

נתבונן בקטע מן הטבלה הראשונה ובה 8085 טורים, בסביבות הביטוי "קיום מצות" (נשים לב לכך, שהטורים מימין ומשמאל נחתכו, כך שאנו צופים רק בחלק קטן מ-8085 הטורים. כך ייעשה גם להלן בכל טבלה בעלת טורים רבים, אף אם לא אעיר על כך):

ש ש י מ ש נ ה ו ש ל ש מ א ו ת ש נ ה ו י ת ה ל כ ה נ ו כ א ת ה א ל ה י מ ו
 ו י ר א י ה ו ה א ל א ב ר מ ו י א מ ר ל ז ר ע כ א ת נ א ת ה א ר צ ה ז א ת
 א ש ר ל א י ד ע ו א י ש א ו צ י א ה נ א א ת ה נ א ל י כ מ ו ע ש ו ל ה נ כ
 ג מ מ ס פ ו א ר ב ע מ נ ו ג מ מ ק ו מ ל ל ו נ ו י ק ד ה א י ש ו י ש ת ה ו
 י ר ב כ ו ה י י ת ל ק ה ל ע מ י מ ו י ת נ ל כ א ת ב ר כ ת א ב ר ה מ ל כ ו
 ר א י ע ק ב מ א ד ו י צ ר ל ו ו י ח צ א ת ה ע מ א ש ר א ת ו ו א ת ה צ א נ
 כ י מ ב ק ש ה ג י ד ה נ א ל י א י פ ה ה מ ר ע י מ ו י א מ ר ה א י ש נ ס ע
 ב ב כ ל ה א ר צ ו י ר א י ע ק ב כ י י ש ש ב ר ב מ צ ר י מ ו י א מ ר י ע ק
 כ נ י ז ל פ ה א ש ר נ ת נ ל ב נ ל ל א ה ב ת ו ת ה ל ד א ת א ל ה ל י ע ק ב
 ו י א מ ר ל ז ר ע ד א ת נ א ת ה א ר צ ה ז א ת , ב ק י ו מ מצו ת
 * * * * *

מתגלה פה רעיון החוזר ונשנה כמה פעמים בספר דברים, אך אינו מפורש בספר בראשית. כאן מופיע רעיון זה כמפגש בין הכתוב: "וירא י/ה/וה אל אברם ויאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת" (בראשית י"ב, ז'), לבין המד"ש המסביר כיצד זוכים בארץ ישראל: "בקיום מצות".

מעניין ... אך לא זה הוא מה שחיפשנו. נתבונן בטבלה הבאה, שבה 4043 טורים, בקטע הסמוך למד"ש המבוקש:

ביעיה ואפרתו יקה יהוה אלהי מאתה אד
 ימיהנו כחמשושי משנהו של שמואל שנ
 לאכלה כי רק עשב נתתי לכמאת כל אכבשר
 נעני אז בארצו יראה והאל אברדמו יאמ
 רשרי אל אבר מחמסי על כאנכי נתתי שפ
 לישתי יבנו ות אשר לא ידעו א ישאו יאהנ
 יעשה אתה דברה זהו גמאתה לאה גדתל יו
 ליו גמתבנו גמספוארבעמנו גמקו מל
 רמשמרת מצותי חקותי ותורתיו ישיבי
 כו יפרכו ירבכוהי יתלקה לעמ ימו יתנ
 אתי כי מעט אשרה יהלכלפניו יפרצלרב
 עמו יירא יעקב מאדו יצר לו יו יחצאתה
 קבאלביתו ואלכל אשר עמו הסרו אתאלה
 אה יאנכי מבקשה גידה נאל יא יפהמרע
 דהטבה ימאלב יתהסדר מקו מאשר יוספא
 קהרעבכלה ארצו ירא יעקב כי ישישברב
 עלביתו לאמר מלאאתה מתהתה אנשי מאכ

קיום מצות, "משמרת מצותי חקותי ותורתיו", קיום

על פני הטבלה אנו מבחינים במפגש כפול: במפגש חד-ממדי בין "קיום" ל"מצותי", ובמפגש דו-ממדי **מכונס** בין המד"ש בדילוג הגדול של "קיום מצות" לבין המלה "תורתיו" שבטקסט. זה המפגש אותו חפשתי.

אם כל זה אינו מקרי, האין זה כי אותיות הביטוי "קיום מצות" "הושתלו" בכוונה תחילה במרחקים גדולים – אך **מדויקים** – זו מזו, על מנת שייצרו מפגש כזה עם "תורתיו" על טבלה דו-ממדית?

הטבלה הבאה מביעה כל זאת בצורה ברורה. בטבלה 49 טורים, בגודל הדילוג של המד"ש המינימלי של הביטוי "צפן חבוי":

ישכהו ויהי מקצשנתי מימי מופרעה הלו מהנה צמד עלה ארוה נהמנ
 היאר עלתשבעפרותי פותמראהו בראתכשרו רעי נהבאהו והנהשבע
 פרותאהרו ותעלותאהר הנמנה ארעותמראהו דקותכשר ותעמד נהא
 צלהפרותעלשפתה יאר תאכל נההפרותהמראהו דקתהכשר אתשב
 עהפרות פתהמראהו הכה אתו יקצפרעהו ישנו יהלמשניתוהנהש
 צשבלי מעלותבקנהאחד בריותוטבותוהנהשבעשבלי מדקותושדו
 פתקד ימצמהותאהר הנותכל ענההשכלי מהדקותאתשבלי מהבר
 יאותוהמלאותו יקצפרעהו הנהחל ומויהי בבקר ותפעמרוהו ושל
 הו יקראאתכלהרטמי מצרי מו תכלהכמיהו יספרפרעהלהמאתהלמו
 אי נפותראותמלפרעהו ידברשהמשקי מאתפרעהלהמאתהטאי אנימ
 זכירה ומפרעהקצפעלעבדיו ותנאתי במשמרבי תשרהטבה ימאתיו
 אתשרהאפי מו נהלמההלו מכל ילהאחדאני והואא ישכפתרו נהלמוהל
וראו בברו, צפן חבוי, תורתו

על פני הטבלה אנו מגלים מפגש מיוחד במינו: "**צפן חבוי**" – "**בתורתיו**". שוב צירוף מלים בניסוח המתאים לנותן התורה. כל אחת משתי המלים הללו מופיעה כאן במד"ש המינימלי שלה בכל ספר בראשית. הנה המד"ש המינימלי הסמוך כל כך לצירוף מלים זה, מבטא את אשר רואות עינינו:
"יָרְאוּ בְּרֹרִי" – "צֶפֶן חָבִי" – "בְּתוֹרָתִי".

כיצד **מודדים** את המפגשים על פני הטבלאות? – כל זה מוסבר כאן: (ראו קובץ בלינק זה)

ראה למשל, ספר מאמרים בנושא זה, שיצא לאור ביוזמת נאס"א:

C. Ponnamparuma, A. G. W. Cameron (1974). *Interstellar Communication: Scientific Perspectives*.
Houghton Mifflin Comp. Boston.i

עד כאן מאמרו של ד"ר דורון ויצטום.

שאלה שרבים שואלים: האם נמצאו צפנים לפני יצירת תוכנת המחשב המאפשרת סריקה מהירה של התורה? התשובה: כן, ספירת אותיותיה של התורה היא מנהג קדום, המוצג במסכת קידושין (ל', א') אבל זה היה דבר קשה מאד לביצוע ללא מחשב, למרות זאת היו מספר אנשים שהצליחו למצוא צפנים (כנ"ל). להלן מספר דוגמאות: רבי בחיי בן אשר (1340 - 1255) מצא כי בספר בראשית דילוג של 42 (מספר שקשור לבריאת העולם לפי הקבלה) אותיות מתחילתו יוצר את הביטוי בהר"ד הקשור למולד הירח.

במאה העשרים מצא הרב חיים מיכאל דב ויסמנדל דוגמאות נוספות במקרא, והן פורסמו לאחר מותו בספרו "תורת חמד". דוגמה: השם י-ה-ו-ה' הוא מספר כ"ו (26) — ו"ישראל" הוא בגימטריא מספר תקמ"א (541) — ביחד הוא מספר תקס"ז (567) — ואם תחשב מן התי"ו של בראשית שהיא התחלת התורה, תקס"ז (567) אותיות, תגיע לאות וי"ו — ומן הוי"ו תספור עוד תקס"ז (567) אותיות, תגיע לאות רי"ש — ומן הרי"ש תספור עוד תקס"ז (567) אותיות, תגיע לאות ה"א — היינו "תורה".

דוגמה נוספת היא המילה "תורה" בדילוג של 49 אותיות (מספר המרמז על 49 הימים שבין יציאת מצרים למתן תורה, (ספירת העומר - 7 שבועות, שמובילים לחג השבועות) שבהם יצאו בני ישראל ממ"ט שערי טומאה ונכנסו למ"ט שערי קדושה), בתחילת ספר בראשית ובסופו, בתחילת ספר שמות ובסופו, בתחילת ספר במדבר ובסופו, ובתחילת ספר דברים ובסופו. בספר ויקרא לא נמצא דילוג זה, אך במרכזו נמצא באותו דילוג השם המפורש וזה למעשה נראה כמו "תורה תורה" משני הספרים הראשונים, באמצע שם השם המפורש ומהצד השני "תורה תורה" זה דבר מדהים ביופיו.

עיקר הדגש של הרב ויסמנדל היה על המשקל של המספר בו מתרחש הדילוג. לעקרון זה יש כאמור סמך מדברי רבינו בחיי. כך הוא טען שאת דילוגי מגילת אסתר יש למצוא לפי מספר הדילוג 12,111 שזה מספר אותיותיה של המגילה. ואכן המלה "מגלת" (כך הכתיב של מילה זו בתנ"ך) מופיעה פעם אחת בדילוג זה בספר בראשית כאשר האות הראשונה שלה היא מעל פני האדמה ומפניך אסתר, ופסוק זה גם מכיל את הפעם היחידה בתורה בה מופיעות האותיות "אסתר" בדילוג אפסי (אך בניקוד שונה) - זה דבר מדהים, מי שיתבונן בזה, איך הוא ידע לפני שראה את הצופן, על פי מספר האותיות שבמגילה... שזה יכתוב את הדילוג שצריך יהיה למצוא - הרי שלמצוא דילוג כזה צריך כח מיחשוב עצום.

מי שרוצה להעמיק עוד, יוכל למצוא בעמודים הבאים:

1. מבוא קצר שמסביר את המהות המתמטית הבסיסית קצת יותר לעומק - כיצד עושים בדיקות מתמטיות למציאת צפנים בתורה - כאשר הדגש הוא על הבחנה במשהו מכוון כמובן (כשאומרים "צופן" כבר מתייחסים לכך).
2. מחקר (אחד מני רבים) שפורסם באוגוסט 2006 המדבר על מציאת תבניות מתמטיות בהצפנה של דילוגי אותיות שווים במרחק בתורה - כפי שפורסם בוועדה הבין-לאומית לזיהוי תבניות מתמטיות. (אחד מני רבים)
3. לינקים להורדה ישירה של קבצי PDF למחקרים נוספים שהתפרסמו בצורה מדעית ומאמרים אקדמיים.

עקרונות בסיסיים לבדיקת הצפנים שבתורה:**Basic Concepts For Testing The Torah Code Hypothesis**

Robert M. Haralick
 Computer Science, Graduate Center
 City University of New York
 365 Fifth Avenue
 New York, NY 10016

Abstract

This is the first part of a tutorial discussing the major strategies and methodologies by which a test of the Null hypothesis of no Torah effect can be done. The basic concepts of equidistant letter sequence, skip specification, resonance specification, and compactness features are discussed here.

1. Introduction

The application of pattern recognition methodologies are not new to religious areas. For example Ikeuchi's use of a 3D laser scanner to obtain range data on religious objects such as the Great Buddha of Kamakura is one such project[2]. Ikeuchi was able to process the range data and create a complex 3D mesh surface model of the Buddha and then give it the gold leaf appearance as it was when it was originally built.

In this paper we discuss another kind of application of pattern recognition and statistical methods to a religious area. We discuss the Torah codes, a topic that has had considerable popular interest with three documentary video productions. Also it has been involved in a great academic controversy ever since the publication of the first formal study by Witztum, Rips, and Rosenberg[4] and the subsequent claim that any apparently successful experiment result must be due to a non a priori data selection[3].

The Torah codes center on the Hebrew Torah text, the five books of Moses. There is some evidence that key words which are historically/logically related have their equidistant letter sequences in a more compact geometric arrangement in the Torah text than expected by chance. This phenomena, if it is really there, is surprising. Here, we do not review the various experiments that have been done. Nor do we discuss the controversy itself. That discussion can be found in Haralick, Rips, Glazerson[1]. Rather, we lay out in a tutorial way, the basic concepts and kinds of pattern

features that are being used in the Torah code investigation and discuss two experiments that have been done with this methodology.

2. Definitions

A word w of length K is a sequence of K characters $w = \langle w_1, \dots, w_K \rangle$. A text T is the character string of the text with spaces, punctuation marks and all symbols other than the letters of the alphabet removed. A text is just a very long word. Let $T = \langle t_1, \dots, t_Z \rangle$ be a given text. The letter frequency of alphabet letter α is just the number of the times the letter α occurs in the text. It is given by

$$f(\alpha) = \#\{z \mid t_z = \alpha\}$$

The probability of occurrence of letter α is given by

$$p(\alpha) = \frac{f(\alpha)}{Z}$$

An equidistant letter sequence, called ELS for short, is a sequence of equally spaced letters in the text not counting spaces and punctuation marks. The sequence of the letter positions form an arithmetic progression. Several properties associated with an ELS e are:

- $B(e)$: the beginning position of ELS e ,
- $E(e)$: the ending position of ELS e ,
- $L(e)$: the number of characters in ELS e ,
- $S(e)$: the skip of ELS e , and
- $W(e)$: the character string $\langle W(e)_1, \dots, W(e)_{L(e)} \rangle$ of ELS e

These properties have two constraints: $B(e) < L(e)$ and the relation binding the end position to the beginning position. $E(e) = B(e) + (L(e) - 1)S(e)$.

Basic Concepts For Testing The Torah Code Hypothesis

The *positions* determined by the ELS e are given by

$$B(e), B(e) + |S(e)|, \dots, B(e) + (L(e) - 1)|S(e)|$$

Character $W(e)_i$ of ELS E is associated with position $B(e) + (i - 1)|S(e)|, i = 1, \dots, L(e)$. The *span* of an ELS e is given by $E(e) - B(e) + 1 = 1 + (L(e) - 1)|S(e)|$. ELS e is said to be an *ELS of key word* w when $w = W(e)$. The skip $S(e)$ can be positive or negative depending on whether the ELS positions match in a forwards or backwards order. We call the first kind of ELS a positive skip ELS and the second kind of ELS a negative skip ELS. ELS e is said to be a *positive skip ELS* of a word w whose respective characters are w_1, \dots, w_{L_w} if and only if $L_w = L(e)$ and $w_i = W(e)_i, i = 1, \dots, L_w$. ELS e is said to be a *negative skip ELS* of a word w whose respective characters are $\langle w_1, \dots, w_{L_w} \rangle$ if and only if $L_w = L(e)$ and $w_i = W(e)_{L(e)+1-i}, i = 1, \dots, L_w$.

An ELS e is said to be an *ELS of a word* w in a text T if and only if it is an ELS of word w and

$$T_{B(e)+i|S(e)|} = \begin{cases} w_{i+1}, i = 0, \dots, L(e) - 1 \\ \text{when } S(e) > 0 \\ w_{L_w-i}, i = 0, \dots, L(e) - 1 \\ \text{when } S(e) < 0 \end{cases}$$

The *set of all ELSs* \mathcal{E} associated with a word $w = \langle w_1, \dots, w_K \rangle$ and text T is given by

$$\mathcal{E}(w, T) = \{e \mid \begin{array}{l} T_{B(e)+i|S(e)|} = w_{i+1} = W(e)_{i+1}, \\ i = 0, \dots, K - 1, \text{ when } S(e) > 0; \\ T_{B(e)+i|S(e)|} = w_{K-i} = W(e)_{K-i}, \\ i = 0, \dots, K - 1, \text{ when } S(e) < 0 \end{array}\}$$

If we want to name the set of ELSs for a key word w in a text T with respect to a general skip specification σ , we will write $\mathcal{E}(w, T, \sigma)$.

2.1. Number of Placements

The *number of possible placements* for an ELS e of skip $S(e)$ in a text of length Z is $Z - (L(e) - 1)|S(e)|$. So the number N of possible placements for ELSs of absolute skip from smallest skip S_{min} to largest skip S_{max} is

$$N = \frac{(S_{max} - S_{min} + 1)}{2} * (2Z - (L(e) - 1) * (S_{max} + S_{min}))$$

If matching is allowed both in the forward direction and reverse direction, then the number of possible placements is exactly double the expression above, providing the key word is not symmetric (spelled the same way forward and backwards).

3. Number of ELSs

Given a text T of Z characters, there is a corresponding text population of $Z!$ texts corresponding to all the $Z!$ letter permutations of the text T . In the letter permuted text population, the probability p that any given placement of the letters of the key word $w = \langle w_1, \dots, w_K \rangle$, will match the letters in the placement position is given by

$$p = \prod_{k=1}^K p(w_k)$$

The probability for observing a given number of ELSs depends on the control text population and the minimum and maximum skip ELS that is searched for.

In the case of a letter permuted text population, having placement match probability p for a given key word, the probability that K ELSs will be found for a key word in a search of N placements is given by the binomial probability

$$Prob(K \mid p, N) = \frac{N!}{K!(N - K)!} p^K (1 - p)^{N - K}$$

3.1. Expected Number of ELSs

Given a key word w , a minimum absolute skip S_{min} and a maximum absolute skip S_{max} , we associate with each text T' in the letter permuted population the set $\mathcal{E}(w, T', S_{min}, S_{max})$. This set is the set of all ELSs of word w in the text T' that have absolute skips in the interval $[S_{min}, S_{max}]$. This set has a size: the number of ELSs it contains. The arithmetic average of the sizes of the ELS sets taken over all the texts of the population is defined as the expected number of ELSs.

In a population of letter permuted texts, each of length Z , the expected number of ELSs of a key word $w = \langle w_1, \dots, w_K \rangle$ is given by pN where

$$p = \prod_{k=1}^K p(w_k)$$

$$N = \frac{(S_{max} - S_{min} + 1)}{2} * (2Z - (L - 1) * (S_{max} + S_{min}))$$

3.2 Poisson Probability Approximation

In the case when p is small and N is large, the binomial probability can be approximated by the Poisson probability

$$Prob(K \mid p, N) = \frac{e^{-pN} (pN)^K}{K!}$$

since

$$\sum_{k=1}^N k \text{Prob}(k | p, N) = pN$$

4. Skip Specification

One of three criteria may be used to specify the skip ELS set of a key word: Expected Number of ELSs, Largest Skip, and Largest Possible Skip. Each criterion has as well a specified smallest skip S_{min} . The most convincing Torah codes are often found using the expected number of ELS search criterion. S_{min} is typically set to 1 or 2.

4.1. Expected Number

The expected number criterion sets the largest skip to be searched for to be the smallest skip S_{max} making the expected number of ELSs in a randomly sampled text from a letter permuted population be just larger than a given N when the smallest absolute skip is 2. This is the protocol followed by WRR. WRR sets N to be 10 for the Genesis text of 78,064 letters. (Even though the expected number is computed for a minimum skip of 2, the skip specification is free to choose $S_{min} = 1$ or $S_{min} = 2$). We let σ denote the skip specification and $\mathcal{E}(w, T, \sigma)$ the set of all ELSs of word w in text T satisfying the skip specification σ .

4.2. Fixed Maximum Skip

The fixed largest skip criterion, just specifies a given value for S_{max} .

4.3. Largest Possible Skip

The largest possible criterion sets S_{max} as large as possible while keeping the span of the ELS within the text, here assumed to have length Z . Hence S_{max} satisfies

$$S_{max} = \left\lfloor \frac{Z-1}{L-1} \right\rfloor$$

where $\lfloor \cdot \rfloor$ designates the floor function. The largest possible criterion makes the skip ELS set for a word w be the set of all ELSs of the word w in the text T .

5. ELS Row and Column Skip on the Cylinder

When the text, with no spaces and punctuation characters, is spiraled around a cylinder of γ columns, an ELS of

absolute skip s will appear on the cylinder with row skip s_r and column skip s_c given by

$$s_r = \begin{cases} \lfloor s/\gamma \rfloor & \text{if } s \bmod \gamma \leq \gamma - s \bmod \gamma \\ \lceil s/\gamma \rceil & \text{otherwise} \end{cases}$$

A skip s ELS converts to a column skip s_c on a cylinder of size γ where

$$s_c = \begin{cases} s \bmod \gamma & \text{if } s \bmod \gamma \leq \gamma - s \bmod \gamma \\ -(\gamma - s \bmod \gamma) & \text{otherwise} \end{cases}$$

We say that the column skip of an ELS on a cylinder is positive if $s \bmod \gamma \leq \gamma - s \bmod \gamma$. This corresponds to the condition when the closest way to reach successive letters of the ELS is by proceeding clockwise around the cylinder. We say that the column skip of an ELS is negative when $s \bmod \gamma > \gamma - s \bmod \gamma$. This corresponds to the condition when the closest way to reach successive letters of the ELS is by proceeding counterclockwise around the cylinder.

6. Resonance Specification

The Torah code phenomena seems to more heavily involve ELSs and cylinder sizes where the relation is that the row skip s_r and the column skip s_c are both sufficiently small. A skip of size s and a cylinder of size γ are said to *resonate* when s_r and s_c are sufficiently small.

There are five simple criteria that have been used in various experiments to make this specification: max skip, area, diagonal, and perimeter. Let $s = s_r\gamma + s_c$. Then skip s resonates with cylinder size γ when

- $s_r \leq s_{rmax}$ and $s_c \leq s_{cmax}$ for the max skip criterion
- $s_r * s_c \leq a_{max}$ for the area criterion
- $s_r^2 + s_c^2 \leq d_{max}^2$ for the diagonal criterion
- $2(s_r + s_c) \leq per_{max}$ for the perimeter criterion
- $s_r \leq s_{rmax}$ for the WRR criterion

On the basis of the resonance specification ϕ , we may define the resonance relation Res .

$$Res(\phi) = \{(\gamma, s) \mid \text{skip } s \text{ is } \phi \text{ resonant with cylinder size } \gamma\}$$

Depending on the arguments of Res , we overload it in accordance with the following definitions.

$$Res(\gamma, \phi) = \{s \mid (\gamma, s) \in Res(\phi)\}$$

$$Res(s, \phi) = \{\gamma \mid (\gamma, s) \in Res(\phi)\}$$

7. Distance on the Cylinder

Many varieties of compactness definitions involve the concept of the distance between two positions on the cylinder. From one point on a cylinder to another, there are two distinct paths: proceeding clockwise around the cylinder and proceeding counterclockwise around the cylinder. The distance between two positions is defined as the shorter of these two.

Let p_1 and p_2 be two text positions on a cylinder of size γ columns. Let r denote the row distance between the two positions and let c denote the column distance between the two positions. Then

$$r = \begin{cases} \lfloor |p_1 - p_2|/\gamma \rfloor & \text{if } |p_1 - p_2| \bmod \gamma < \\ & \gamma - |p_1 - p_2| \bmod \gamma \\ \lceil |p_1 - p_2|/\gamma \rceil & \text{otherwise} \end{cases}$$

$$c = \min\{|p_1 - p_2| \bmod \gamma, \gamma - |p_1 - p_2| \bmod \gamma\}$$

The Euclidean distance Δ between positions p_1 and p_2 on a cylinder of size γ is then defined by

$$\Delta(p_1, p_2; \gamma) = \sqrt{r^2 + c^2}$$

8. Pairwise Distance Based ELS Compactness

An ELS on a cylinder of size γ can be regarded as a set of points. From this perspective view, the simplest compactness between two ELSs amounts to defining a distance like function between two sets of points. There are two commonly used definitions between the points of two sets: their minimum distance d_1 and their maximum distance d_2 . Let e_1 and e_2 be two ELSs with respective beginning positions $B(e_1)$ and $B(e_2)$, skips $S(e_1)$ and $S(e_2)$, and length $L(e_1)$ and $L(e_2)$. Then we define three distances between the ELSs on a cylinder of γ columns by the min distance d_1 , the max distance d_2 , and the sum of the min and max distance by d_{12} .

$$d_1(e_1, e_2; \gamma) = \min_{\substack{i=1, \dots, L(e_1) \\ j=1, \dots, L(e_2)}} \Delta(B(e_1) + (i-1)|S(e_1)|, \\ B(e_2) + (j-1)|S(e_2)|; \gamma)$$

$$d_2(e_1, e_2; \gamma) = \max_{\substack{i=1, \dots, L(e_1) \\ j=1, \dots, L(e_2)}} \Delta(B(e_1) + (i-1)|S(e_1)|, \\ B(e_2) + (j-1)|S(e_2)|; \gamma)$$

$$d_{12}(e_1, e_2; \gamma) = d_1(e_1, e_2; \gamma) + d_2(e_1, e_2; \gamma)$$

WRR used a squared min distance modified by the squared skips as it appears on the cylinder. An ELS skip of s appears on the cylinder of size γ as a skip with distance $\Delta(0, s; \gamma)$. Based on this idea, we can define three WRR-like ELS distances.

$$\omega_1(e_1, e_2, \gamma) = d_1^2(e_1, e_2; \gamma) + \\ \Delta^2(0, S(e_1); \gamma) + \Delta^2(0, S(e_2); \gamma)$$

$$\omega_2(e_1, e_2, \gamma) = d_2^2(e_1, e_2; \gamma) + \\ \Delta^2(0, S(e_1); \gamma) + \Delta^2(0, S(e_2); \gamma)$$

$$\omega_{12}(e_1, e_2, \gamma) = d_{12}^2(e_1, e_2; \gamma) + \\ \Delta^2(0, S(e_1); \gamma) + \Delta^2(0, S(e_2); \gamma)$$

In the above definitions, the three terms are weighted equally. But if the natural weights are different because in some sense the scale of the skip distance is not the same as the scale of the closest distance, it would be better to take a product. To keep the product from being zero in the case of the min distance, we bound the min distance below by a small positive constant ϵ .

$$\rho_1(e_1, e_2, \gamma) = (\max\{d_1^2(e_1, e_2; \gamma), \epsilon\}) \times \\ (\Delta^2(0, S(e_1); \gamma) + \Delta^2(0, S(e_2); \gamma))$$

$$\rho_2(e_1, e_2, \gamma) = d_2^2(e_1, e_2; \gamma) \times \\ (\Delta^2(0, S(e_1); \gamma) + \Delta^2(0, S(e_2); \gamma))$$

$$\rho_{12}(e_1, e_2, \gamma) = d_{12}^2(e_1, e_2; \gamma) \times \\ (\Delta^2(0, S(e_1); \gamma) + \Delta^2(0, S(e_2); \gamma))$$

8.1. ELS Set Distance Based Compactness Measures

The ELS pairwise distance based measures can be easily generalized to ELS set based measures. Every pair of distinct ELSs in a given set has a compactness. One of the pairs has a largest compactness. If we are given a set of ELSs under the hypothesis that all are compactly related, this largest compactness is a reasonable measure of compactness for the set.

Let E be a set of ELSs. Using capital letters for the set based distance, we can define the corresponding set based compactness measures for a given cylinder size γ .

$$D_1(E; \gamma) = \max_{\substack{e \in E \\ f \in E}} d_1(e, f; \gamma)$$

$$D_2(E; \gamma) = \max_{\substack{e \in E \\ f \in E}} d_2(e, f; \gamma)$$

$$D_{12}(E; \gamma) = \max_{\substack{e \in E \\ f \in E}} d_{12}(e, f; \gamma)$$

$$\Omega_1(E; \gamma) = \max_{\substack{e \in E \\ f \in E}} \omega_1(e, f; \gamma)$$

$$\Omega_2(E; \gamma) = \max_{\substack{e \in E \\ f \in E}} \omega_2(e, f; \gamma)$$

$$\Omega_{12}(E; \gamma) = \max_{\substack{e \in E \\ f \in E}} \omega_{12}(e, f; \gamma)$$

$$R_1(E; \gamma) = \max_{\substack{e \in E \\ f \in E}} \rho_1(e, f; \gamma)$$

$$R_2(E; \gamma) = \max_{\substack{e \in E \\ f \in E}} \rho_2(e, f; \gamma)$$

$$R_{12}(E; \gamma) = \max_{\substack{e \in E \\ f \in E}} \rho_{12}(e, f; \gamma)$$

9. Table Based Compactness Measures

9.1. Table Definition

A table T on a cylinder of size γ is a quadruple $T = (b, n_r, n_c, \gamma)$, where b is the beginning position of the table, n_r is the number of rows of the table, and n_c is the number of columns of the table and γ is the cylinder size. The table specified by T is the set of positions $P(T) = \{p \mid p = b + r\gamma + c, 0 \leq r < n_r, 0 \leq c < n_c\}$. A table T is said to contain the characters of an ELS e if

$$B(e) + |S(e)| * l \in P(T), 0 \leq l < L(e)$$

9.2. Table Formation

For any pair of ELSs (e_1, e_2) , and cylinder size γ , there is a table $T(e_1, e_2, \gamma)$, whose positions contain all the positions of ELSs e_1 . Likewise, for any set F of ELSs and cylinder size γ , there is a table $T(F, \gamma)$ whose positions contain all the positions of the ELSs in F and which has the smallest number of rows and columns. We call $T(F, \gamma)$ a table formed from ELS set F and cylinder size γ .

9.3. Table Compactness

The compactness $C(T)$ of table $T = (\gamma, n_r, n_c)$ can be specified by one of four possible criteria: max side, area, diagonal, or perimeter.

$$C(T) = \begin{cases} \max\{n_r, n_c\} & \text{for the max criterion} \\ n_r * n_c & \text{for the area criterion} \\ n_r^2 + n_c^2 & \text{for the diagonal criterion} \\ 2(n_r + n_c) & \text{for the perimeter criterion} \end{cases}$$

10. Combination Methods Over Resonant Cylinder Sizes

Let ζ be an ELS set, δ be one of the ELS set compactness measures and ϕ be a resonance specification. We define the best compactness ψ_{min} over resonant cylinder sizes by

$$\psi_{min}(\zeta; \delta, \phi) = \min\{\delta(\zeta, \gamma) : \gamma \in \bigcap_{e \in \zeta} Res(S(e), \phi)\}$$

Other combination methods over resonant cylinder sizes include taking harmonic mean μ_h and geometric mean μ_g .

$$\psi_{harm}(\zeta; \delta, \phi) = \mu_h\{\delta(\zeta, \gamma) : \gamma \in \bigcap_{e \in \zeta} Res(S(e), \phi)\}$$

$$\psi_{geom}(\zeta; \delta, \phi) = \mu_g\{\delta(\zeta, \gamma) : \gamma \in \bigcap_{e \in \zeta} Res(S(e), \phi)\}$$

11 Collections of ELS Sets Defined From The Key Word Set

Let $W = \{w_1, \dots, w_K\}$ be a set of K key words describing an event. Let skip specification σ be given. Associated with each key word w of W is a set $\mathcal{E}(w, T, \sigma)$ of its ELSs in text T in accordance with skip specification σ . Let $\mathcal{Z}(W; T, \sigma)$ be the collection of all ELS sets, where each set in the collection contains exactly one ELS from each of the ELS sets $\mathcal{E}(w, T, \sigma)$, $w \in W$,

$$\mathcal{Z}(W; T, \sigma) = \{\{e_1, \dots, e_K\} \mid e_k \in \mathcal{E}(w_k, T, \sigma)\}$$

To evaluate whether the key words of W are encoded as compactly arranged ELSs in text T , the statistic we use must be a function defined on $\mathcal{Z}(W; T, \sigma)$ and involving a compactness measure defined over resonant cylinder sizes.

12. Key Word Set Compactness

Let δ be one of the ELS set based compactness measures, ψ be one of the combination methods defined over resonant cylinder sizes, ϕ be a resonance specification, and σ be a skip specification. We define Ψ to be key word set compactness measure that combines compactnesses over resonant cylinder sizes with respect to the skips of the ELSs and over ELSs of the key word set. Combination methods over ELS sets include taking the minimum, the harmonic mean, μ_h , and the geometric mean, μ_g .

$$\Psi_{min}(W; \psi, \delta, \phi, \sigma) = \min\{\psi(\zeta; \delta, \phi) : \zeta \in \mathcal{Z}(W; T, \sigma)\}$$

$$\Psi_{harm}(W; \psi, \delta, \phi, \sigma) = \mu_h\{\psi(\zeta; \delta, \phi) : \zeta \in \mathcal{Z}(W; T, \sigma)\}$$

$$\Psi_{geom}(W; \psi, \delta, \phi, \sigma) = \mu_g\{\psi(\zeta; \delta, \phi) : \zeta \in \mathcal{Z}(W; T, \sigma)\}$$

13. Key Word Sets

Any description of an event must have one or more key word sets. For the statistics to be meaningful, the key word sets must be specified *a priori*, before any kind of experiment is done and without peeking at the data. The key

word sets must be correct,¹ in some sense complete, and use Hebrew spelling that is determined by rule rather than by personal preference.²

14. Monkey Text Population

In order to evaluate whether an effect is occurring in the Torah text different from what would happen by chance in an ordinary text, it is required that a population of ordinary texts be defined. We call such a population of ordinary texts *Monkey Texts* to emphasize that in the Monkey Text population, the Null hypothesis of *No Torah Code Effect* is applicable. For the Torah text to be special with regard to Torah codes, it must mean that the strength of the effect is significantly higher (the ELSs of logically/historically related key words are in a more compact arrangement) in the Torah text than in the texts of the Monkey text population. The way to determine significantly higher is to compare. For any given key word set, there is a compactness value v_1 that is computed for the Torah text. Then $N - 1$ texts from the Monkey text population can be randomly sampled. Associated with the randomly sampled text n is a compactness value v_n for the same key word set. The significance s of the effect in the Torah text is measured by computing the number of the N total texts having smaller compactness value plus one half the number of the total texts having equal compactness value, normalized by N the total number of texts examined.

$$s = \frac{\#\{n \mid v_n < v_1\} + .5\#\{n \mid v_n = v_1\}}{N}$$

Here s is the normalized rank of the Torah text's compactness value.

There are a variety of different kinds of Monkey text populations that can be defined that in some significant way bear some statistical similarity to the Torah text. Each is created by taking the Torah text or its ELSs and performing some kind of randomly shuffling, making whatever compactness relationships that occur in these texts due to pure chance.

Random Shuffling techniques include letter shuffling, word shuffling, verse shuffling, and chapter shuffling. Letter and word shuffling can be done within verse, within chapter, within book, or globally. Verse shuffling can be done within chapter, within book, or globally. Chapter shuffling can be done within book or globally. In the Constant Word Shuffle, the letters of each of the distinct words of the text is randomly shuffled. Each time a word appears in the text the same letter shuffling of that word appears in the shuffled text. All these shuffling techniques guarantee that the

¹Is has been documented from the Aumann committee experiment where experts were employed that many dozens of errors were made. Errors of course invalidate an experiment.

²Hebrew has alternative ways of spelling due to the degree to which additional letters are used in the spelling to designate vowels.

letter frequency of the text is preserved in all the monkey texts. However, the ELS statistics will change. To keep the ELS statistics the same we favor the ELS random placement monkey text population discussed next.

ELS Random Placement Text Population

The ELS random placement text population is always with respect to a given text and its set \mathcal{E} of ELSs of the given set of key words and resonance specification. It does not consist of a text as a long string of letters. Rather, each text of the population is represented as a set of ELSs where each ELS keeps the same skip, length, and characters as it had in the original ELS set \mathcal{E} . However the beginning (and therefore the ending) positions of each ELS are randomly translated. Each translation that keeps the span of the ELS entirely within the text length has the same probability of occurring. This translation happens independently for each ELS. So if there were N ELSs and ELS n had X_n possible translations, then the number of texts in the ELS random placement text population would in effect be

$$\prod_{n=1}^N X_n$$

If $\mathcal{E}(u, T; \sigma)$ is the set of ELSs of word u from text T according to skip specification σ , we write $\mathcal{E}(u, T; \sigma, \pi)$ to designate an ELS random placement perturbation of $\mathcal{E}(u, T; \sigma)$ according to perturbation π .

15. Summary

We have discussed some of the basic concept involved in testing the Torah code hypothesis. In part two of this paper we will illustrate the application of these concepts in experiments and discuss the results.

References

- [1] R. Haralick, E. Rips, and M. Glazerson. *Torah Codes: A Glimpse Into the Infinite*. Marcel Printing, 2005.
- [2] I. Katsuchi, A. Nakazawa, K. Hasegawa, and T. Ohishi. The great buddha project: Modeling cultural heritage for vr systems through observation. *IEEE ISMAR03*, 2003.
- [3] B. McKay, D. Bar-Natan, M. Bar-Hillel, and G. Kalai. Solving the bible codes puzzle. *Statistical Science*, pages 149–173, May 1999.
- [4] D. Witztum, E. Rips, and Y. Rosenberg. Equidistant letter sequences in the book of Genesis. *Statistical Science*, 9(3):429–438, August 1994.

תבניות ורצפים בתורה (רשימה ספציפית)

Patterns of Co-Linear Equidistant Letter Sequences and Verses

Nachum Bombach
Economist
Certified Public Accountant

Ramat Gan, Israel
nachum@bombachschiff.co.il

Harold Gans
Senior Cryptologic Mathematician (retired)
U.S. Department of Defense

Fort George G. Meade, Maryland, U.S.A.
haroldgans@aol.com

Abstract

It has been shown ([4], [3]) that equidistant letter sequence (ELS) pairs in the book of Genesis (G) form more compact geometric patterns on the surface of a cylinder than is expected at random. This phenomenon has been demonstrated in G for specific lists of biographical data. We extend these results and show that:

1. The compactness phenomenon holds for triplets of elements where two elements are words, taken from a lexicon derived from all the words in the Pentateuch, which form co-linear ELSs, and the third element is a verse in the text that contains two words with the same meanings as the first two elements respectively.
2. This phenomenon manifests itself in the entire Hebrew Pentateuch.

The p -level obtained for this experiment is 6×10^{-8} .

1. Introduction

Witztum et al.([4]) and Gans et al.([3]), provide strong statistical evidence for the non-random coincidence of equidistant letter sequence (ELS) pairs in the Hebrew text of the book of Genesis (G). An ELS (n, d, k) , in a text T , is defined as a sequence of letters in T found at positions $n, n + d, n + 2d, \dots, n + (k - 1)d$. d is called the "skip distance". This phenomenon was demonstrated in G for pairs of ELSs spelling words taken from specific lists of biographical data. We extend these results in the following ways:

1. We consider a more complex pattern, comprising two co-linear ELSs and a verse in the text.
2. The linguistic relationships between the three elements of the pattern are more general than those considered in [4] and [3]. In particular, the relationships are semantical as opposed to historical.

3. The words spelled by the ELSs are taken from a lexicon consisting of all words in the Pentateuch (P) as opposed to being limited to historical data. One important consequence of this choice, first suggested by R. Haralick, is that the list is obviously *a priori*.
4. The phenomenon manifests itself in P as opposed to only in G .

2. The experiment

For two ELSs, $e = (n, d, k)$ and $e' = (n', d', k')$, we say that e and e' are co-linear if $d = d'$ and either $n' = n + kd$ or $n = n' + k'd'$. If e spells a word W and e' spells a word W' , we call the pair (W, W') a "PLS" if e and e' are co-linear. We start with a lexicon consisting of all words in P that are at least 5 letters long. We now take all possible pairs of words from this lexicon and test each pair to see if it is a PLS, using skip distances, $d, 2 \leq d \leq 1000$. 6,060 PLSs were found. We now call a PLS a "phrase" if it has potential meaning as a Hebrew phrase. For example, in English, the phrase "green chair" would satisfy this condition while "green tall" would not. We now define a PLS to be (semantically) related to a verse in P if the following conditions are satisfied:

1. The PLS must have one word appearing in the verse.
2. The other word of the PLS shares the same root (in Hebrew, "שורש") as a word in the verse. For example, the words may be verbs in different tenses; or one may be singular and the other plural. In Hebrew, one may be masculine and the other feminine, etc.
3. The PLS is a "phrase".
4. The meanings of the words in the phrase are the same as the meanings of their corresponding words in the verse. For example, in English consider the phrase "stern man" and the sentence "The man stood at the

stern of the ship". This phrase and sentence would not satisfy this condition because the word "stern" has different meanings in the phrase and in the sentence.

There are two obvious alternatives to conditions 1 and 2 above, viz:

- require that both words satisfy condition 1, or
- require that both words satisfy condition 2.

The former yields a data size of 22 which, after conditions 3 and 4 are applied, leaves a data size of only 9. The latter choice yields a data size of 12,694 making application of conditions 3 and 4, which must be done manually, impractical. Conditions 1 and 2 yield a workable data size of 796 PLSs; the total number of PLS - verse pairs is 1,698. Application of conditions 3 and 4 result in 74 phrases that are related to at least one verse; the total number of related phrase - verse pairs is 113. This data set and the details about the linguistic decision process, can be found at [1].

The patterns formed by triplets of co-linear ELSs and related verses are tested for significant compactness using an adaptation of the techniques used in [4]. The compactness measure is described in section 3. In section 4 we develop a statistical technique for computing the p -level of the compactness measures obtained. The results of the experiment, and our conclusions, are presented in section 5.

3. The compactness measure

We define the compactness measure for each set of triplets (each co-linear pair of ELSs with its related verses) following the methodology of [4] with appropriate changes designed to accommodate the more complex patterns involved. Let $e = (n, d, k)$ and $e' = (n', d', k')$ be co-linear ELSs in P , and $V = \{v_1, \dots, v_N\}$ be a set of verses in P that are related to e and e' (designated $Rel(e, e', V)$). $\delta_h(e, e', v_i)$ is defined by writing P as a single helix of letters spiraling down a cylinder with h vertical columns of letters and setting $\delta_h(e, e', v_i) = f^2 + g^2 + 1$, where f is the usual Euclidean distance (in rows and columns of letters) between two consecutive letters of e on the surface of the cylinder, and g is the minimal Euclidean distance between a letter of e or a letter of e' to a letter of v_i on the surface of the cylinder. Then $\mu_h(e, e', v_i) = 1/\delta_h(e, e', v_i)$ is directly related to the compactness of the configuration formed by e, e' and v_i on the cylinder for the given h . In general, setting $h = h(j) =$ the nearest integer to $|d|/j$ tends to make f small for small j , so we let $h(j) =$ the nearest integer to $|d|/j$ and define

$$\sigma(e, e', v_i) = \sum_{n=1}^{10} \mu_{h(j)}(e, e', v_i) \quad (1)$$

Note that $\sigma(e, e', v_i)$ tends to be large provided that there is a relatively compact configuration of e, e' and v_i on the surface of a cylinder with $h(j)$ columns for at least one of $h(j), j = 1, \dots, 10$. We now set

$$\Omega(e, e', V) = \sum_{n=1}^N \sigma(e, e', v_i) \quad (2)$$

$\Omega(e, e', V)$ is the aggregate compactness measure of the co-linear pair of ELSs (e, e') and the set, V , of related verses. Note that for our data each co-linear pair (e, e') is unique.

4. The significance level of the compactness measure.

For each $\Omega(e, e', V)$, $e = (n, d, k)$, $e' = (n', d', k')$, let r be a pseudo-random variable uniformly distributed on $[0, 1]$, and $\lambda(P)$ be the number of letters in P . We then define $\eta(r, e, e') = [1 + r(\lambda(P) - |d|(k + k' - 1) - 1)]$ if $d > 0$ and $\eta(r, e, e') = [1 - d(k + k' - 1) + r(\lambda(P) - |d|(k + k' - 1) - 1)]$ if $d < 0$ so that $\eta(r, e, e')$ is uniformly distributed over all possible starting points of a $k + k'$ long phrase with skip d in P . We now define $\delta_h^r(e, e', v_i)$ in the same way as $\delta_h(e, e', v_i)$ except that we use $\eta(r, e, e')$ as the starting position of the phrase in the calculation of g ; f is unaffected. We then define $\sigma^r(e, e', v_i)$ and $\Omega^r(e, e', V)$ in the same way that $\sigma(e, e', v_i)$ and $\Omega(e, e', V)$ are defined, but using $\delta_h^r(e, e', v_i)$ instead of $\delta_h(e, e', v_i)$. Thus, $\Omega^r(e, e', V)$ is the aggregate compactness measure of the randomly placed phrase (e, e') and the set V of related verses. This calculation is performed for random variables $r = r(i), i = 1, \dots, 9999$. Then the p -level associated with any set $Rel(e, e', V)$ is $P(e, e', V) = (card\{r(i) | \Omega^r(i)(e, e', V) \geq \Omega(e, e', V)\} + 1)/10^4$. We calculate two overall statistics for the experiment by combining the 74 p -levels obtained in a way paralleling the techniques used in [4]. We define

$$P_1 = \sum_{i=k}^{74} \binom{74}{i} (0.2)^i (0.8)^{74-i} \quad (3)$$

where $k = card\{P(e, e', V) | P(e, e', V) \leq 0.2\}$. If the $P(e, e', V)$ are independent then P_1 is the binomial probability that at least k of the $P(e, e', V)$ would be less than or equal to 0.2. We define $P_2 = F^{74}(\prod(P(e, e', V)))$ where $F^N(X) = X(1 - \ln X + (-\ln X)^2/2! + \dots + (-\ln X)^{N-1}/(N-1)!)$. If the $P(e, e', V)$ are independent then $F^N(X)$ is the probability that $\prod(P(e, e', V)) \leq X$ (reference [2] formula (3.5)).

99,999,999 permutations were done in which the phrases were pseudo-randomly permuted relative to the sets of related verses, so that each phrase was matched to a set

of verses that were not related to it. Each permutation π_i determines statistics $P_1^{\pi_i}$ and $P_2^{\pi_i}$. Then $P_1 = (\text{card}\{\pi_i | P_1^{\pi_i} \leq P_1\} + 1) / 10^8$ is the probability under the null hypothesis that P_1 would rank as low as it does among the $P_1^{\pi_i}$. The same was done for calculating P_2 , except that its number of permutations was 999,999,999.

5. Results and conclusions

The process of deciding if a phrase is related to a verse is a human one, and therefore necessarily subjective. It is, however, a relatively simple and in most cases an unambiguous task for anyone fluent in the language. This decision process was made by the author before any compactness measures were calculated. To test the reliability and stability of the results obtained, the linguistic decision process was replicated by two linguistic editors: Mrs Riva Rothman (Hebrew Language BA from Bar Ilan University), and Mrs Noah Eitam (Tanach and Computer Science BA from Jerusalem college (Michlalla)) – henceforth: the “consultants”. They were not privy to the author’s results. The first row in Table 1 shows the results of the experiment with the data prepared by the author. The second row shows the independent results obtained by the consultants. The third row shows the results obtained on the intersection of the author’s and consultants’ data sets. The fourth row shows the results obtained on the union of the author’s and consultants’ data sets.

Table 1. N is the total number of related phrase-verse pairs, n is the number of phrases related to at least one verse, P_1 and P_2 are the p -levels obtained for the two statistics.

	N	n	P_1	P_2
Author (A)	113	74	3.0×10^{-8}	3.3×10^{-8}
Consultants (C)	138	84	1.0×10^{-6}	1.2×10^{-7}
(A) and (C)	108	73	1.5×10^{-6}	5.0×10^{-8}
(A) or (C)	143	85	2.7×10^{-7}	1.0×10^{-7}

We conclude that:

1. The compactness of patterns formed on the surface of a cylinder by co-linear ELSs and semantically related verses is smaller than can be attributed to chance. Specifically, the Bonferroni inequality yields a p -level of 6×10^{-8} against the null hypothesis of random distribution of the compactness measures.
2. The p -levels obtained are stable relative to the linguistic decision process.

Acknowledgment

We acknowledge the contribution of Yuri Pikover of Los Angeles, whose generous sponsorship of this research made this paper possible.

References

- [1] N. Bombach. Web site for attachments to “Patterns of co-linear equidistant letter sequences and verses”. <http://www.torahcodes.org/patterns/attachments.htm>.
- [2] W. Feller. *An Introduction to Probability Theory and its Applications*, volume 2. Wiley and Sons, New York, London, Sydney, 1966.
- [3] H. Gans, Z. Inbal, and N. Bombach. Patterns of equidistant letter sequence pairs in Genesis. In *Proceedings of the 18th International Conference on Pattern Recognition*, August 2006.
- [4] D. Witztum, E. Rips, and Y. Rosenberg. Equidistant letter sequences in the book of Genesis. *Statistical Science*, 9(3):429–438, August 1994.

כמו שניתן לראות בחלק "המסקנות" של הניסוי שנערך במחקר הנ"ל החוקרים הגיעו למסקנה ש :

הצפנים שנבדקו בעלי סיכוי נמוך מאד להיות "מקריים". עד כדי כך קטנים שהם מחשבים את הסיכוי ב 6 כפול 10 בחזקת 8. (סיכוי זעיר ביותר. עדיף בהרבה לבנות על כרטיסים של לוטו מאשר ללכת נגד הסיכוי הזה שהתורה לא מגיעה ממקור תבוני עליון). וזה עוד לפני שלקחנו בחשבון את העובדה שכאשר מכפילים את זה באירוע/רשימה נוספת אז המספר נהיה עצום בחזקה אדירה וכך כל אירוע ואירוע.

להלן מספר מאמרים אקדמיים שפורסמו בנושא הצופן התנ"כי אשר מראים עד כמה אמיתית התופעה - והמובהקות הסטטיסטית ולינקים להורדה ישירה:

D. Witztum, E Rips, and Y. Rosenberg. *Equidistant Letter Sequences in the Book of Genesis*. Statistical Science, 9 (3): 429-438, August 1994.

http://www.torahcode.co.il/pdf_files/pub/wrr.pdf

D. Witztum, *The Hidden Birth Dates of Personalities of Genesis*, Proceedings of the 18th International Conference on Pattern Recognition, August 2006.

http://www.torahcode.co.il/pdf_files/pub/leida1.pdf

D. Witztum, *The Hidden Birth Dates of Personalities of Genesis: The Data*. 2005.

http://www.torahcode.co.il/pdf_files/pub/personaldata.pdf

H. Gans, Z. Inbal and N. Bombach, *Patterns of Equidistant Letter Sequence Pairs in Genesis*, Proceedings of the 18th International Conference on Pattern Recognition, August 2006.

http://www.torahcode.co.il/pdf_files/pub/gans.pdf

E. Rips and A. Levitt, *The Twin Towers Cluster in Torah Codes*, Proceedings of the 18th International Conference on Pattern Recognition, August 2006.

http://www.torahcode.co.il/pdf_files/pub/teomim1.pdf

R. M. Haralick, *Basic Concepts For Testing The Torah Code Hypothesis*, Proceedings of the 18th International Conference on Pattern Recognition, August 2006.

http://www.torahcode.co.il/pdf_files/pub/har1.pdf

R. M. Haralick, *Testing The Torah Code Hypothesis: The Experimental Protocol*, Proceedings of the 18th International Conference on Pattern Recognition, August 2006.

http://www.torahcode.co.il/pdf_files/pub/har2.pdf

N. Bombach, H. Gans, *Patterns of Co-Linear Equidistant Letter Sequences and Verses*, Proceedings of the 18th International Conference on Pattern Recognition, August 2006.

http://www.torahcode.co.il/pdf_files/pub/bombach1.pdf

A. Levitt, *Component Analysis of Torah Code Phrases*, Proceedings of the 18th International Conference on Pattern Recognition, August 2006.

http://www.torahcode.co.il/pdf_files/pub/levitt1.pdf

מאמרי מחקר להורדה ישירה:

"מדידת מפגשים"

http://www.torahcode.co.il/pdf_files/research/measure1.pdf

"טעות פשוטה"

http://www.torahcode.co.il/pdf_files/research/measure2.pdf

"המידות המסכמות לקרבה"

http://www.torahcode.co.il/pdf_files/research/measure3.pdf

"מבחן הראנדומיזציה"

http://www.torahcode.co.il/pdf_files/research/random1.pdfhttp://www.torahcode.co.il/pdf_files/research/coteret2.pdf "מדידת מדגמי כותרת"

להלן אינפורמציה נוספת מאת עו"ד ערן בן-עזרה (ולאחריה עוד צפנים ודברים על ידי),

קצת על ערן: ישראלי שעזב את הארץ כדי להיות עו"ד בארה"ב, יש לו זיכרון צילומי והוא הגיע לציון במבחן של עריכת הדין ב-10% הגבוהים ביותר לא "רק" מהמחזור שלו (שם המחזורים עם הרבה יותר אנשים מאשר אצלנו) - בתולדות ארה"ב. נהיה מיליונר בארה"ב.

גילה שהתורה אמיתית וחזר בתשובה, עזב את כל הכסף והעבודה בארה"ב ובא לגור בארץ ישראל והוא מקדיש את רוב זמנו לזיכוי הרבים - כתב ספר שנקרא "ההוכחות" והחלטתי להביא קצת מדבריו הקשורים לצופן התנ"כי:

”

צופן התנ"ך - שאלות ותשובות בנוגע לאמיתותו של הצופן התנ"כי שמוכיח את**קיומו של הבורא ושהתורה היא מסמך על אנושי.**

שיטת הדילוגים בתורה מלמדת אותנו כיצד לקרוא את התורה בדילוגי אותיות שווים כך שדילוגים אלו יוצרים לנו מילים שיוצרים לנו משמעות אותה בורא עולם "הצפין" בשבילנו.

שאלה: ואיך אדע שבורא עולם הצפין זאת בתוך הספר אולי המילים האלה שם בדילוגים במקרה?

תשובה: תאר לך שאתה מקבל ספר מדע בדיוני ובתחילת הספר כתוב לך שאם תספור מתחילת הספר כל אות בדילוג של 30 אותיות עד סופו ותהפוך כל אות למילים יצא לך בדיחות מצחיקות ואם תספור כל 50 אותיות תמצא חידות מעניינות, ואתה סופר ובאמת אתה מגלה את הבדיחות והחידות המופיעות בדילוגים בספר. האם יש לך ספק שכותב הספר כתב מראש את הבדיחות והחידות ועליהם הוא "הלביש" את הספר כולו.

על מנת לקבוע מה במקרה ומה לא, ניתן להשתמש בהיגיון, הגיוני שאם תמצא אפילו בדיחה אחת בצורה של דילוגים זה הגיוני שהסופר הכין זאת מראש ואם תמצא עשרות בדיחות ועשרות חידות בשיטת הדילוגים בספר, אז תוכל להיות בטוח שזה לא נכתב שם במקרה אלא "הוצפן" על ידי כותב הספר. שיטת הדילוגים בתורה הייתה מפורסמת אבל עד לפני המצאת המחשבים גילו רק מעט צפנים כי לא היו את המחשבים על מנת לבדוק וליישם

את שיטת הדילוגים באופן פרטני. הממצאים שגילו היו ממש מדהימים ולא רק שראו שהבורא הצפין מילים בתורה אלא הוא גם הצפין מאורעות בתורה שעתידים להיות כך לדוגמא מופיע בהצפנה המלים "השואה", "גרמניה", "היטלר", "אייכמן", "אשוויץ", מילים אלו מוצפנות יחד בדיוק במקום שבו מדברת התורה על פורענות איומה.

שאלה: בכל ספר ניתן למצוא מילים בדילוגים אז מה המיוחד בשיטת הדילוגים בתורה?

תשובה: כאן אנחנו נכנסים למונחים מקצועיים מעט והוא שהחיפוש של הדילוגים הוא לפי ה"דילוג המזערי" הכוונה בדילוג מזערי-הוא דילוג מינימאלי, דהיינו שאם מוצאים מילה מוצפנת כמה פעמים אז איך נדע איזה מילה היא הרלוונטית ביותר לעניין הדילוגים?

שאלה: מהו דילוג מזערי?

התשובה היא "דילוג מזערי": דהיינו כאשר נניח מוצאים את המילה "ישראל" מוצפנת בדילוג שווה של 7 אותיות ולעומת זאת מוצאים במקום אחר בתורה דילוג שווה של המילה "ישראל" אבל בדילוג של 10 אותיות אז אנחנו יודעים שהדילוג הרלוונטי הוא הדילוג הקטן ביותר, כי ככל שהמרחק בין האותיות יותר קטן, יכולת התמרון מצטמצמת, לדוגמא הדילוג השווה של יצחק רבין נמצא רק פעם אחת בכל התורה כולה! ואיפה הוא נמצא בדיוק?

הוא נחתך במילים הרוצח אשר ירצח. האם זה במקרה? האם ניתן למצוא זאת בספרים אחרים? גם צופן וגם נבואה על רבין.

שאלה: היכן יש מקור בדברי חכמי ישראל על שיטת הדילוגים?

תשובה: כותב רבי משה קורדובירו בספרו "פרדס רימונים" בשער הצרוף: "ידיעת סודות תורתנו הקדושה הוא על ידי הצירופים, והגימטריה, והתמורות, וראשי תיבות, וסופי תיבות, ותוכי תיבות, וראשי פסוקים, וסופי פסוקים, ודילוג אותיות וצרף אותיות" וכן רבינו בחיי כותב בפרשת בראשית: "ויש לך לדעת כי יש בידינו קבלה בפסוק זה של 'בראשית' שממנו יוצא שם בן מ"ב המיוחס למדה"ד עד ל-ב' של "בהו" אך ע"י צרופים רבים, ואם תאיר עיני הלב תמצא בו המנין של בהר"ד שזכרתי למעלה. . . והוא רשום בפרשה ואותיותיו ארבעתם בין כל אות ואות מ"ב אותיות, והמשכיל יבין ויוכל להבחין כי אין זה דרך מקרה אבל הוא מופת גמור וכו' .".

כלומר: אם נספור 42 אותיות מהאות ב' של בראשית, נקבל את האות ה', נדלג עוד 42 אותיות נקבל את האות ר', נדלג עוד 42 אותיות נקבל את האות ד'. ונקבל את המושג בהר"ד שהוא מושג מפתח בקביעת הלוח השנה העברי (הוא המולד הראשון של הירח שהיה: ביום ב', שעה ה' ור"ד חלקים). וממנו אפשר לקבוע את ימי חודשי ומועדי השנה. ודילוג 42 הוא בגלל שהעולם נברא בשם קדוש בן מ"ב (42) אותיות. לשם הבהרת השיטה וערכה מבחינה מדעית-הסתברותית, נצטט מדבריו של ד"ר משה כץ בספרו "באותיותיה נתנה תורה" (עמ' 152) אודות מחקריהם של הפיזיקאי דורון ויצטום והמתמטיקאי הנודע פרופ' אליה ריפס מן המכון למתמטיקה באוניברסיטה העברית:

"כבסיס לחקירה שימשה הנחת יסוד כי כאשר אותיות ספר בראשית משובצות כמחרוזת (מחרוזת=מילים ללא רווחים), בלוח שרוחבו דהיינו מספר האותיות בשורה נקבע בהתייחס לערך "הדילוג המזערי" בו נחשף ביטוי מסוים, הרי מושגים הקשורים רעיונית לביטוי זה יופיעו בדילוג מזערי בסמוך אליו. נקבע שיטת מדידה המעניקה ערך מספרי המייצג את מדת הסמיכות. ככל שהביטויים היו בעלי דילוגים קטנים הקרובים לדילוג המזערי וככל שהיו מכונסים יותר, הרי זכה המפגש בערך מספרי גבוה יותר.

לאור הנחות אלה הכינו החוקרים רשימה של זוגות ביטויים הקשורים ביניהם, ובדקו אם קיימים ביניהם מפגשים מוצלחים. רשימה זו של צמדי ביטויים הורכבה משמו של אדם או כינויו ומתאריך לידתו או פטירתו של אותו אדם. החוקרים ביקשו לבדוק האם השם והתאריך אכן ימצאו סמוכים. הרשימה הכילה 34 צמדי ביטויים

והוכנה בהסתמך על "האנציקלופדיה לתולדות גדולי ישראל", אחת הדמויות הבולטות ברשימה היא ללא ספק, זו של "הגאון מוילנא", שהיה מגדולי ענקי הרוח שקמו לעם ישראל.

תחילה הוטל על המחשב לסרוק את ספר בראשית ולגלות היכן מופיע הביטוי "הגאון" בדילוג מזערי. המחשב ביצע את המטלה במהירות ומצא את הביטוי בפרשת "מקץ" בדילוג של 11 אותיות. בשלב הבא הוטל על המחשב

לסרוק ולגלות היכן מופיע הביטוי "מוילנא". ומה רבה היתה התדהמה כאשר ביטוי זה נמצא בדילוג המזערי החל מהאות הצמודה לביטוי הקודם!

המשימה הבאה הייתה לבדוק אם והיכן מופיע תאריך לידתו של הגאון מוילנא, ט"ו ניסן. התברר שהתאריך ט"ו ניסן מצוי בסמיכות לביטוי "הגאון מוילנא" דלעיל! בשלב הבא חיפש המחשב את תאריך פטירתו של הגאון, י"ט תשרי. והנה גם הביטוי י"ט תשרי נמצא בדילוג המזערי בסמוך לקודמיו!

בדרך דומה נבדקו כל 34 צמדי הביטויים שהיו ברשימה. חושב ערכו המספרי של כל מפגש ומפגש. הממצאים הראו כי הסיכוי להתרחשותם של מפגשים כאלו במקרה היא בסדר גודל של 1 חלקי 10 בחזקת 17 (דהיינו 1 לחלק ל 1 עם 17 אפסים אחרי!) בבדיקות נוספות בוצע "מחקר השוואתי" בו עומת ספר בראשית כנגד טקסטים אחרים הדומים לו באורכם כמו: א. מסה מאת שלום רוזנברג. ב. טקסט שיצר המחשב תוך ערבוב אקראי של כל האותיות שספר בראשית. ג. ספר בראשית שומרוני.

השוואות אלו הבליתו את העובדה כי התופעה של מפגשי ביטויים בדילוג אותיות שנחשפה בספר בראשית, איננה קיימת כלל בטקסטים אחרים! זמן רב לאחר שכתב הנ"ל בספרו, הוגשו הממצאים למפענח צפנים בכיר בפנטגון, הרולד גאנס. גאנס היה בטוח שהוא יוכל להוכיח שהצופן אינו קיים.

ומשבדק את הממצאים הקיימים והופתע מהתוצאה, החליט לחפש מידע חדש לגמרי סביב אותם הממצאים שהחוקרים הישראלים גילו. "אם זה נכון", אמר גאנס, "חשבתי שגם הערים שבהן האנשים הללו נולדו צריכות להיות מוצפנות".

שעות רבות השקיע גאנס בבדיקה, והתוצאות הפכו אותו למאמין. "צמרמורת חלפה בגבי", נזכר גאנס, "גם הערים תאמו את שמות גדולי התורה בצופן התנכ"י". והוא מסכם:

"באתי להפריך את הצופן, ובסופו של דבר הוכחתי אותו".

ואכן, עם התרחבות המחקר וריבוי התגליות ופרסומן בקרב אנשי המחקר ברחבי העולם, הפכה תגלית זו אצל הקהילה המדעית פלא של ממש מבחינה הסתברותית.

נצטט לדוגמא את דבריו של אחד המתמטיקאים המפורסמים ביותר בעולם, רוברט ג' אומן, חבר באקדמיה למדעים של ארה"ב, לאחר שבדק ביסודיות האופיינית לו את המחקרים שהונחו לפניו:

"מבחינה סטטיסטית זהו הרבה מעבר לנדרש בדרך כלל. אמות המידה המחמירות ביותר שהוחלו אי פעם הן בין 1 ל 1000. התוצאות של פרופ' אליה ריפס העומד בראש החוקרים את הצופן שבתורה משמעותיות לפחות ברמה של 1 ל 100,000. פשוט לא רואים תוצאות כאלה בניסויים מדעיים רגילים. הצופן התנכ"י הוא פשוט עובדה".

מאמר מדעי המתאר את המחקר בשם:

EQUIDISTANCE LETTERS SEQUENCES IN THE BOOK OF GENESIS

פורסם בכתב העת לסטטיסטיקה: "STATISTICAL SCIENCE". וכתב שם עורך הכתב עת כך:

"דורון ויצטום, אליהו ריפס, יואב רוזנברג חקרו את ספר בראשית כאשר הם מחפשים זוגות של מילים בדילוג שווה. זוגות המילים היו שמות אישים תאריכי לידה או פטירה שלהם כפי שנלקחו מהאנציקלופדיה לתולדות גדולי ישראל. כאשר המחברים ערכו מבחן של רנדומזציה לראות כמה נדירים (התבניות) המפגשים שהם מצאו על בסיס ההנחה שהכל מקרי הם קבלו תוצאה סטטיסטית מובהקת ביותר $P=0.00016$. המבקרים שלנו היו נבוכים, הדעות הקדומות שלהם לא הניחו להם לחשוב שבספר בראשית יכולה להיות התייחסות בת משמעות לאישים בני זמנינו, בכל זאת כאשר המחברים ערכו ניתוחים ומבחנים נוספים, התופעה נשארה.

המאמר מוצע בזה לקוראי "הסטטיסטקל-סיינס" כאתגר שכן איך יתכן שבספר שנכתב לפני אלפי שנים ייטמנו כל הידיעות הללו ואולם, אין כל אפשרות להכחיש כי הממצאים הוכחו סטטיסטית!"

מעניין לציין, שמלבד עם ישראל אשר ידע הרבה לפני עידן המחשב, את עובדת הימצאותם של קודים והצפנות בתורה, היה גם איש מדע גדול, מגדולי המדענים של כל הזמנים, אשר בכח הגיונו העמוק הגיע למסקנה ברורה

והחלטית כי יש בתנ"ך צופן נסתר המגלה את העתיד. הלא הוא המדען הידוע סר איזק ניוטון. הביוגרף של ניוטון, ג'ון מיינארד קיינס, סיפר, שכאשר התמנה (קיינס) לראש מכללה באוניברסיטת קיימברידג', הוא גילה את הניירות שארז ניוטון ב-1696 כשפרש מכהונתו. לתדהמתו התברר שחלק גדול מכתב ידו של ניוטון עסק באמור בתנ"ך, כאשר מתוך הדברים מתגלה שהפיזיקאי הגדול האמין בבטחון גמור שבתוך התנ"ך מסתתרת נבואה על ההיסטוריה האנושית.

בספרו אומר קיינס ש"ניוטון היה בטוח שהתנ"ך הוא קריפטוגרמה שהתקין הכל יכול, והוא רצה לקרוא את חידת האלוהות, חידת אירועי העבר והעתיד שנגזרו מראש בידי אלהים" ניוטון חיפש את הצופן שבתורה עד יום מותו, אך לא היה לו מחשב. . . (אגב, האמת היא שגם אילו היה מחשב בזמן ניוטון, הוא לא היה מגלה שום ממצא בשום שפה, מלבד בשפתה המקורית של התורה – לשון הקדש).

חכמי תורת ישראל לא היו זקוקים למחשב כדי לדעת שבתורה קיימים רבדים של צפנים. הם קיבלו ומסרו זאת מדור לדור מאז דור מקבלי התורה.

יותר מכך, אנשי המדע בעידן המחשב גילו רק צורת קידוד (מלשון קוד) אחת המופיעה בתורה, והיא מכונה בשם "דילוגי אותיות". בעוד שחכמי תורת ישראל מכירים ויודעים בנוסף לכך גם צורות קידוד רבות נוספות בתורה, כגון: "צרופי אותיות", "ראשי תיבות", "סופי תיבות", "גימטריות", "אות זעירא", "אות רבתי", "קרי וכתביב", "כתיב מלא", "כתיב חסר", ועוד.

דוגמאות של הצפנות שונות, בדילוגי אותיות על הצומח בתורה סוג הצפנה: דילוגי אותיות חיפוש מדוקדק אחר כל שמות הצמחים המוזכרים בתורה, יעלה רשימה נכבדה של 26 צמחים. כך היא תוצאת מחקר מקיף שערך יהודה פליקס. בספרו "חי וצומח בתורה". ואלה שמותיהם:

(1) חיטה. (2) שעורה. (3) גפן. (4) תאנה. (5) רמון. (6) זית. (7) תמר. (8) שקד. (9) ערמון. (10) בטן. (11) לוז.

(12) הדר. (13) סנה. (14) אלון. (15) אלה. (16) ארז. (17) אטד. (18) אשל. (19) ערבה. (20) קדה. (21) אהלים. (22) גפר. (23) שטה. (24) עבת. (25) ענב. (26) לבנה.

והנה, בפרשת הגן שאדם הראשון הונח בו לאחר שנברא, נאמר בתורה: "ויטע ה' אלהים גן בעדן. ויצמח ה' אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל". לאור האמור בפסוק זה, שבגן עדן הוצמחו כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל, ומתוך הרחבת חז"ל במדרש אודות צמחיית אותו גן נפלא שאדם הראשון זכה לשהות בתוכו זמן מה, התעוררו ד"ר משה כץ ופרופ' אליה ריפס, והורו למחשב לסרוק את אותיות התורה ולחפש שמות צמחים המוזכרים בתורה, וזאת על פי ספרו של יהודה פליקס הנ"ל.

למרבה הפליאה והתדהמה, התברר שלא רק שכל 26 שמות הצמחים המוזכרים בתורה הופיעו בהצפנה, הם גם הופיעו בהקשר מדהים. כולם, ללא יוצא מן הכלל – מופיעים בדילוג המזערי בצפיפות בפרשה הקטנה, אשר נושאה הוא: גן עדן!

ה"איידס" – וגורמיו אחת המחלות הנוראות ביותר בדור זה. מחלה זאת שבמהלכה חודר הווירוס (HIV) אל הדם, לדם והורס את מערכת החיסון. מחלה חדשה זו, שלא

הייתה קיימת בדורות הקודמים, כרוכה כידוע בהשחתת האדם את דרכו. אגב, המתבונן במבט תורני מבין מיד, כי כדרך ההנהגה העליונה תמיד – שכאשר אנו איננו נזהרים במצוותיו בדרך נעימה, נאלצים אנו לשומרם בדרך בלתי נעימה – כן הדבר הזה.

בדור שבו המתירנות פשטה, שלחה ההנהגה העליונה גורם נוראי מרתיע אשר יאלץ את בלימת המגמה המושחתת. כמו כן ידוע שנגיף ה"איידס" הועבר לאדם מהקופים. האם יתכן ששם המחלה (איידס), ומחוללה (-וירוס), ושם הווירוס (היו – HIV), ומקום הפגיעה (בדם), ותוצאות המחלה (מות), ומקור המחלה (הקופים), יופיעו כולם בתורה שנכתבה לפני למעלה מ-3,000 שנה, כאשר הכתוב בפרשה גם מסביר את סיבת המחלה (-השחתת האדם את דרכו!?)

למרבה הפלא, התשובה חיובית בהחלט. בפרשת המבול נאמר: "וירא אלהים את הארץ, והנה נשחתה. כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ". ומבואר בתלמוד: "מלמד שהרביעו בהמה על חיה, וחיה על בהמה, והכל על אדם,

ואדם על הכלי". המילה "אידס" מופיעה בתורה (בדילוג של 220 אותיות) בדיוק בפרשת המבול. פרשה שענינה ענישה על אותו החטא המביא להתפשטות המחלה.

גם גורם המחלה, "וירוס", מופיע בפרשה כאשר האות ס' של המילה וירוס היא גם האות ס' של המילה "אידס". המילה "אידס" מופיעה כאן בנסיגת אותיות, אולי כדי להורות על מהות המחלה – הליכה לאחור. כשל המערכת החיסונית, ובעקבותיה נסיגה בתפקוד הגוף. שם הווירוס הגורם למחלה, "היו", מופיע גם הוא כאן. כאשר המילים הבאות אחריו הן: הלוך וחסור. תיאור קולע לתהליך המתרחש אצל החולה. סופה של המחלה גם היא מופיעה בקטע זה: "אמחה את האדם" (עיון מעל המילה "וירוס" מגלה את המילה "מות") והסיבה:

כי השחית את דרכו. בתדפיס השני, מופיעים "אידס" – "בדם" – "מהקופים". והתוצאה – "מות". לדעת גדולי המתמטיקאים בעולם, מבחינה סטטיסטית אין אפשרות שתופעה כזו תיווצר במקרה, בנוסף אין ביכולת בן אנוש ליזום ולהשיג תוצאה כזו.

אכן, אין לדבר הסבר מלבד היות התורה על-אנושית.

למעוניין, מוגשת בזה רשימה חלקית של אנשי מדע אשר חקרו את הצופן שבתורה מנקודת מבט מדעית. פרופסור אליה ריפס. האוניברסיטה העברית. פרופסור דניאל מיכלסון. האוניברסיטה העברית. פרופסור י. פיאטצקי-שפירו. אוניברסיטת ייל. פרופסור ד. כשדן. אוניברסיטת הארוורד. פרופסור י. ברנשטיין. אוניברסיטת הארוורד. פרופסור רוברט קאס. עורך הסטטיסטיקל סיינס. פרופסור י. ת. תדאי. הטכניון. ד"ר אלכס רוטנברג.

האוניברסיטה העברית. ד"ר משה כץ. מחבר "באותיותיה ניתנה תורה". ד"ר מנחם וינר. הטכניון. הפיסיקאי דורון ויצטום. מחבר "המימד הנוסף". רוברט ג' אומן. חבר באקדמיה למדעים של ארה"ב. הרולד גאנס. מפענח צפנים בכיר בפנטגון. והרי רשימה חלקית של ספרים ומאמרים בנושא הצופן שבתורה. "תורת חמד" מאת הרב מ. ד.

וייסמנדל. "המימד הנוסף" מאת ד. ויצטום. "באותיותיה ניתנה תורה" מאת ד"ר מ. כץ. "צפונות במסורת ישראל" מאת ט. וכסלר. "רמז בפרדס ושפות נסתרות בתורה" מאת ש. יניב. "נפלאות מתורתך" מאת הרב מ. ארן. "הצופן התנכ"י" מאת מ. דרוזנין. "ניצוצות" ניסן תשמ"ה עמ' 4-15 codes in the Torah, B'or Ha'Tora.

דוגמה נוספת היא המילה "תורה"

הוכחה מתמטית נוספת בעלת מובהקות סטטיסטית מדהימה! שהתורה ניתנה על ידי בורא העולם. המילה "תורה" מופיעה בדילוג של 49 אותיות (מספר המרמז על 49 הימים שבין יציאת מצרים למתן תורה, שבהם יצאו בני ישראל ממ"ט שערי טומאה ונכנסו למ"ט שערי קדושה), המספר 49 הוא שבע בריבוע – לאמור – אינו סתם מספר, אלא מספר מיוחד במינו. בתחילת ספר בראשית ובסופו, בתחילת ספר שמות ובסופו, בתחילת ספר במדבר ובסופו, ובתחילת ספר דברים ובסופו. בספר ויקרא ל"א נמצא דילוג זה, אך במרכזו נמצא באותו דילוג השם המפורש. התורה מתחילה ב"בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ" (בראשית א' א').

מהאות ת' של בראשית אם נספור 49 לאות החמישים, נקבל ו'. מה-ו' 49 אותיות, האות החמישים, ר'. מה-ר' 49 אותיות לאות החמישים, ה'. קבלנו את המילה "תורה". המילה "תורה" מוצפנת בתחילת ספר בראשית. וכן אם ניקח את ספר שמות. "וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרָיִם אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ" (שמות א' א').

מה-ת' נספור 49 אותיות, האות החמישים ו'. מה-ו' 49 אותיות, האות החמישים ר'. מה-ר' 49 אותיות, האות החמישים ה'. "תורה". מוצפנת בתחילת הספר. וכן בסוף הספרים בראשית ושמות. המילה "תורה" מופיעה שוב בדילוג של 49-50 אותיות. בספר האמצעי ספר ויקרא בדילוג של 7 אותיות נתחיל מהפסוק הראשון "וַיִּקְרָא אֶל-מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֵל מִן הַשָּׁמַיִם לֵאמֹר" (ויקרא א' א') וַיִּקְרָא י' נספור 7 אותיות האות השמינית ה' 7 אותיות, האות השמינית ו' 7 אותיות, האות השמינית ה' והנה קבלנו את הצירוף י' – ה' – ו' – ה' שם השם. באמצע הספר בדילוג 49-50 שוב נקבל, י' – ה' – ו' – ה'. וכן בספרים במדבר ודברים כמו בבראשית ושמות, המילה "תורה" מוצפנת ב 49-50 רק בסדר הפוך. במקום ת' ו' ר' ה' – ה', ר', ו' ת'. זאת אומרת שהקריאה תהיה מלמטה למעלה. יוצא אפוא שנקבל מהקצה אל המרכז, "תורה", "תורה", "תורה", "תורה", "תורה", "תורה", "תורה", "השם" במרכז. השם י'-ה'-ו'-ה', שם המהווה את כל העולמות כולם נצא במרכז. והתורה מקיפה את כל הבריאה כולה. (ואם נצייר זאת בצורה של מנורה שהשם במרכז נראה זאת ממש בבירור כיצד מופיעים שמות התורה בתוך

מנורה של 5 קנים ולכן מופיעים בספר במדבר ודברים המילה תורה הפוך שבה זורם הסדר לכיוון המרכז שבו (נמצא השם)

מקור: אתר שופר בראשות הרב הצדיק אמנון יצחק שליט"א שלקח ממצאיו של הרב דב ויסמנדל זצוק"ל

דוגמא נוספת ה"שואה" מוצפנת בתורה

בספר דברים פרק ל"א, פרשת "האזינו" מופיעים שלושה פסוקים שהם סיכום של פרק כ"ח בספר דברים בפרשת "כי תבוא", בפרשה זו מתאר משה רבנו לעם ישראל את הזוועות והנוראות שיקרו לעם ישראל אם חס וחלילה יעזבו את התורה. בפשט הדברים יוכל המתבונן לזהות את המאורעות שקרו בשואה. השואה מתוארת במפורש בפרק כ"ח בספר דברים בפשט. והקורא את הפשט רואה שהדברים אכן התרחשו בשואה.

תמצית הדברים חוזרת בספר דברים בפרשת האזינו, בשלושה פסוקים:

טז ויאמר יהוה אל-משֶׁה, הֲנָדָה שָׁכַב עִם-אַבְתָּיִךְ; וְקָם הָעַם הַזֶּה וְזָנָה אַחֲרֵי אֱלֹהֵי נֹכַר-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר הוּא בָא-שָׁמָּה בְּקִרְבּוֹ, וַעֲזָבֵנִי, וְחָפַר אֶת-בְּרִיתִי אֲשֶׁר כָּרַתִּי אִתּוֹ. יֵז וְחָרָה אַפִּי בּוֹ בַּיּוֹם-הַהוּא וַעֲזָבְתִּים וְהִסְתַּרְתִּי פְּנֵי מַהֶם, וְהָיָה לְאָכַל, וּמִצָּאָהוּ רְעוֹת רַבּוֹת, וְצָרוֹת; וְאָמַר, בַּיּוֹם הַהוּא, הֲלֹא עַל כִּי-אֵין אֱלֹהֵי בְּקִרְבִּי, מִצָּאוֹנֵי הָרְעוֹת הָאֵלֶּה. יח וְאֲנֹכִי, הִסְתַּר אֶסְתִּיר פְּנֵי בַיּוֹם הַהוּא, עַל כָּל-הָרָעָה, אֲשֶׁר עָשָׂה: כִּי פָּנָה, אֶל-אֱלֹהִים אַחֲרָיִם.

(דברים ל"א ט"ז-י"ח).

אם נשווה את הפסוקים עם תקופת השואה נראה ש:

- א. שישים אחוז מהיהודים בגרמניה היו מתבוללים. ("וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר-הארץ...").
- ב. השאלה המרכזית הייתה "איפה היה הקב"ה בשואה?" ("ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל-הרעה אשר עשה כי פנה אל-אלוהים אחרים")
- ג. מראות זוועה ונוראות ("והיה לאכל ומצאהו רעות רבות וצרות")

לכאורה אפשר להשוות לפסוקים אלו של אסון וטרגדיה אחרים שקרו לעם ישראל במהלך הגלויות אך בורא העולם דאג להצפין בפסוקים אלו למה כוונתו. נתחיל בפסוק "ויאמר השם אל משה." בדילוג אותיות, נתחיל מהאות ה' נספור 49 אותיות, האות החמישים ש' מה-ש' 49 אותיות, האות החמישים ו' מה-ו' 49 אותיות, האות החמישים א'. מה-א' 49 אותיות, האות החמישים ה'. המילה "השואה" מוצפנת בתוך שלשת הפסוקים האלה. במהלך ההיסטוריה של עם ישראל הייתה רק טרגדיה אחת ויחידה שנקראה "השואה", היו טרגדיות נוספות אך לכל אחת מהן היה שם שונה חורבן בית ראשון, חורבן בית שני, אינקוויזיציה, וכדו' הנה בורא העולם ידע שתהיה רק שואה אחת והצפין אותה בכתובים.

”

עד כאן מספרו של עו"ד ערן בן עזרא (ספר ההוכחות).

להלן מספר צפנים בעלי דילוג מינימאלי (בעמוד הבא).

הסבר קצר: מצד ימין למעלה, המספר מייצג את אורך השורה שהוא נקבע על ידי הדילוג של המילה המרכזית שנבדקת. מתחת לזה אנחנו רואים את האות שמייצגת את החלק בתורה שבו השורה נמצאת, למשל האות א' מייצגת את "בראשית" שזה הספר הראשון בחמישה חומשי התורה. לאחר מכן אנחנו רואים את הפרק ולבסוף את הפסוק.

25

רו האחד באלגורו ישפטשפו טעתהנ	א יט:ט
רעלךמהסו יפצרו באי שבלוטמאדו	א יט:ט
יגשו לשברהדלתו ישלחו האנשיסא	א יט:ט
תיזסו יביאו אתלוטאל י הסי הבי תה	א יט:י
ואתהדלתסגר ואתהאנשיסאשרפת	א יט:י
חהביתהכו בסנוריסקטן ועדגדו	א יט:יא
לוי לא למצאהפתחו י אמרו האנשי	א יט:יא
סאללוטעדמי לרפהחתן ובנין	א יט:יב
תיך וכל אשר לך בעירהו צאמן המקו	א יט:יב
סכי משחתיסאנחנו אתהמקו סהדהכ	א יט:יב
יגדלהצעקתסאתפני יהוה וישלחנ	א יט:יג
וי הוה לשחתהו י צאלוטו י דבראלח	א יט:יג
תניו לקחי בנתי ווי אמרקומו צאו	א יט:יד

ממצא של ד"ר משה כץ הי"ו

למה שואה?

85

הערףאתהפן אכלך בדרך וישמע העסאתהדברהרעהזו י	ב לג:ג
ראלאתםעסקשהערף רגע אחד אעלה בקרבך וכלי תיך ועת	ב לג:ה
יסמהרחורבו משה יקח אתהארלו נטהלו מחוץ למחנההר	ב לג:ו
עד אשר מחוץ למחנהוהי הכצאת משהאלההליקומוכלה	ב לג:ז
אמשההאהלהירדעמו דהענן ועמדפתחההלו דברעסמש	ב לג:ט
ישפתחאהלו ודברירוראלמש הפניסאלפניסכאשר ידב	ב לג:י
תוךהאהלו י אמר משהאלירו הראה אתהאמר אלי העלאתה	ב לג:יא
סוגסמצאתחן בעיני ועתהאם נאמצאתי חן בעיניך הוד	ב לג:יב
זהו י אמרפני י לכו והנחתי לך ויאמר אלי ואסאי פני	ב לג:יג
ועמך הלו אבלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מכלהעסמש	ב לג:טז
הכי מצאתחן בעיני ואדעך בשסו י אמרהראני נאאתכבד	ב לג:יז

למה שואה [85-] מו

ממצא של ד"ר לייב שוורצמן הי"ו

יש עוד ממצאים רבים מאד מדויקים ומעניינים בדבר השואה, אבל זה נושא רגיש, גם אצלי במשפחה - מכל הצדדים. לכן אני מביא את הדברים על קצה המזלג - מי שרוצה יוכל למצוא הרחבות רבות במהלך הספר ובסופו. לאחר ששוכנעתי סופית שהתופעה אמיתית, גם על ידי הניסויים שלי וגם על ידי העמקה בניסויים של פרופסור אליהו ריפס ודורון ויצטום ורבים אחרים, החלטתי לייחס לתופעה הזו חשיבות חילונית. לא יכולתי להתעלם מהעובדה שהתופעה אמיתית. אז אמרתי דברים כמו "אין לי ממש דרך להסביר את זה - אולי חייזרים כתבו את זה. אני לא יודע". אבל הרי בטקסט כתוב שאלוקים נתן את התורה, שאלוקים ברא את היקום, שהיה מעמד הר סיני, שבני ישראל ראו את הקולות, כל ההיסטוריה כתובה שם בהצפנה וגם... גיליתי (זה היה חדש בשבילי) שיש משהו שנקרא "פרד"ס" שזה פשט/רמז/דרש/סוד 4 רבדים שונים לקריאת והבנת התורה, והתחלתי לשמוע מה יש לרבנים לומר וזה עניין אותי מאד והחלטתי לבחון את זה.

משם עברתי לנושא של נבואות, אמרתי לעצמי שהרי אם כל ההיסטוריה הייתה פרוסה למי שאחראי ליצירת התורה, אז כנראה ששווה להעמיק בנבואות. גיליתי שביהדות מוסבר שכל הנבואות שהן שלליות לישראל לא

חייבות לקרות, כי עם ישראל יכול לשנות את דרכיו, לעשות מעשים טובים, חסדים, נתינה, אהבת הזולת, מצוות ובקיצור - לקיים את התורה ואז הנבואה השלילית לא תתרחש. אבל כתוב, שנבואות חיוביות חייבות להתרחש. אז התחלתי לבדוק וגיליתי שהנבואות התרחשו בזו אחר זו במהלך ההיסטוריה. למעשה אנחנו חיים בתקופה של התגשמות מספר עצום של נבואות, קיבוץ הגלויות, הפרחת השממה ויישוב הארץ, המהפך באיסלאם (ה"אביב" הערבי) ועוד, כתוב שכאשר יהיה הקיבוץ גלויות, אנשים יגיעו "בדרך ישרה" והמפרשים הסבירו כבר לפני אלפי שנים שמדובר באיזושהי תחבורה מהאוויר, כתוב שיגיעו נשים בהריון יחד עם עיוורים, נכים וכדומה בדרך ישרה מקצוות העולם לארץ ישראל... משהו שלפני אלפי שנים היה תמוהה מאד... שנשים בהריון יעשו מסעות כאלו, או אנשים נכים... כשהנבואה התגשמה (היא מפורטת לפרטי פרטים) אז התברר שהדרך הישרה נעשית במטוס ולמטוסים אין בעיה להעלות נשים יולדות ונכים, כפי שמתועד שאכן כך היה בעליות הראשונות של קיבוץ הגלויות, כתוב שנפריח את השממה - שהארץ תהיה שוממה במשך 2000 שנות הגלות שלנו והנה כשהגענו היו פה ביצות והפרחנו את השממה מהר מאד - דבר שלא היה ולא קרה בארץ במשך 2000 שנה... ועוד... ועוד...

לאחר מאמץ נפשי גדול והתגברות על טיעונים רגשיים שהציפו אותי והניעו אותי מלחקור את התורה עוד, שכן - אם זה נכון, אני צריך אהיה לקבל את המצוות ותחת משקפיים חילוניים "מצוות" זו כמעט מילת גנאי לצערי הרב... אז היו לי מלחמות פנימיות קשות להמשיך ולחקור. אבל בסופו של דבר החלטתי להעמיק ולבדוק אם יש איזושהו טיעון שכלי/לוגי/מדעי שיראה שאלוקים קיים או לא קיים - אחרת למה אותם "חייזרים" כביכול שנתנו את התורה החליטו לכתוב שאלוקים עשה, אלוקים אמר וכן הלאה? מקסימום אני אגלה שאין טיעון כזה ואחזור לאותה נקודה... אז התחלתי את המסע שלי...

לאט לאט התחלתי לגלות שבתורה כתוב בפרטי פרטים המפץ הגדול, שיש מידע על מדעי מדהים שהתגלה רק לאחרונה, כגון - חשבתם פעם איך זה ש"דבש" זה כשר (כנ"ל)? הרי כעקרון כל מה שיוצא מיצור טמא אמור להיות טמא... חלב של סוסים וחזירים זה לא כשר... לצורך הדוגמא. אז למה מה שהדבורה מקיאה (דבש) זה כן כשר? לפני אלפי שנים חז"ל הסבירו שהדבש יוצא טהור לחלוטין ושהתהליך של הרכבתו בתוך הדבורה מחסל את כל מה שקשור לדבורה עצמה (זה מפורט מאד ומי שרוצה יש בסוף הספר מקבץ של מידע מדעי המופיע בתורה, זה מופיע שם כמאמר). רק בימינו גילו שהתהליך אכן מורכב ע"י אנזימים שמייצרים את הדבש בצורה טהורה ולאחר מכן מתפרקים בעצמם ואפילו מולקולה אחת שקשורה לדבורה עצמה לא יוצאת עם הדבש...

עובדות מדעיות רבות מאד מופיעות בתנ"כ, כתוב שבהתחלה הייתה יבשת אחת, יבשת בראשית ורק אחרי זה היא התפצלה ל 7 כבר בתורה עצמה - ואילו לפי ההיסטוריה המדעית זוהי תגלית חדשה יחסית, (בתחילת המאה הקודמת) וגם העובדה שיש 7 יבשות זוהי תגלית יחסית חדשה - מאות שנים, ואילו בתורה זה כתוב לפני אלפי שנים, כתוב גם על זה שהעולם עגול (בזוהר וגם בתלמוד ירושלמי שנכתבו לפני כ-2000 שנה), כתוב על תופעות הקשורות לגנטיקה, בין היתר "אפיגנטיקה"... הרשימה ארוכה ותוכלו למצוא כמה וכמה מהממצאים המדעיים האלו בספר זה. דעו לכם שעבודת כתיבת הספר דרשה ממני לצמצם את המידע מאד כי לא רציתי לגלוש לאלפי עמודים - דבר שניתן לעשות מאד בקלות עם כמות המידע המדעי שיש להוסיף, הספר הזה עבר צמצומים רבים (מאד!!) כדי שהדברים ייכנסו בספר אחד.

מפה לשם גיליתי את הטיעון האונטולוגי שבפעם הראשונה בחיים שלי שבר-סופית את הרעיון הלא נכון שהיה לי לגבי "אלוקים כל יכול" שחשבתי שהכוונה לאלוקים שיכול לעשות גם את מה שלא ניתן לעשות - שזוהי מחשבה בלתי אפשרית ולכן זלזלתי, לצערי הרב, בכל הנושא הזה. משם התחלתי להיפתח ובמשך 14 עד 16 שעות ביום, יום אחרי יום קראתי עוד, וחקרתי עוד, התבוננתי פנימה, בדקתי מי אני ומה אני, וגיליתי עוד מחשבה שגויה שהייתה לי ועוד אחת ועוד אחת... וכשאני אומר "מחשבה שגויה" הכוונה היא שיש הוכחות חד משמעיות שכליות ולוגיות שהבנתי מתוך התבוננות ולא שמישהו פשוט "אמר לי איזושהי מסקנה שאני צריך לקבל" - שמוכיחות מהי האמת וגם מה נובע ממנה וההפך - בדקתי את מה שנובע מהמחשבות האחרות ועיבדתי אותן עד שהגעתי למסקנות ההכרחיות שלהן ובמהלך הספר אנחנו נעבור על הדברים יחד ונבדוק את המחשבות הפנימיות שלנו בצורה יסודית יחד, כך שכל אחד יוכל לבדוק את הדברים בעצמו ולעצמו.

זה תהליך מדהים, כמו פרח שמתחיל לפרוח, אבל לפני הפריחה יש יציאה מתוך הגרעין הרקוב שקבור טוב טוב מתחת לאדמה... לא ידעתי את זה - אבל הייתי קבור עמוק והייתי שרוי בריקבון. ברגע שהתחלתי לבדוק את האמת, התחיל לרדת גשם וטל על-על גרעין האמת (שנמצא בכולנו) ולאט לאט, התחלתי לצמוח. זה תהליך קשה וכואב, הרבה מהסביבה שלך מסתכלת עליך בצורה מוזרה, עוינת אפילו, לפחות במקרה שלי, לא מוכנים להקשיב ובינתיים אתה נתקל ביצר הרע בשיא כוחו. זה דבר קשה מאד. היו לי הרבה נפילות במהלך הדרך אבל השם סידר את זה ככה שבאותו הזמן גם אחי הקטן וגם בן דוד שלי חזרו בתשובה מבלי שידענו אחד על השני... ואז כשלפתע

גילינו אחד על השני - זה עזר מאד ותמכנו אחד בשני וכך עזרנו אחד לשני להמשיך לחקור ולפרוץ את המחסומים ה... **כל-כך קשים**.

אם יש רצון - יש דרך, השם לא נותן אתגרים שלא ניתן לעמוד בהם (יש הוכחה שכלית לכך בהמשך הספר). המשכתי לקרוא, המשכתי להעמיק, חודשים על חודשים, עוד הרצאות ועוד מחקרים. החלטתי לקחת את כל הגאונים הכי גדולים בהיסטוריה, כל מי שנחשב עם "איי קיו מעל 200" ולהתחיל ללמוד את כתביו ועבודותיו, ברור שלא הספקתי לעבור על הרשימה, וגם ברור שלא קראתי ועברתי על כל מה שכל אחד מהם כתב ואמר, אבל גילית שאחד אחרי השני (רובם המכריע) כתבו והוכיחו את קיום אלוקים בתור הכרח שממנו מגיעה כל המחשבה, כל התודעה והאהבה, הטוב והשמחה שבלעדיו אין קיום כלל והמציאות כולה זה הוא, קיום הנשמות וכן הלאה.

אני זוכר בפירוש איך ישבתי מול המבחן האונטולוגי כשנפל האסימון חויתי סוג של התגלות שכלית - חוויה מדהימה ומרטיטה! אנחנו נגיע אליו בהמשך... משם... המשכתי להעמיק עוד ועוד וגיליתי מי אני, מה אני ועוד... היום אני כותב את הספר הזה ומקווה שזה ישחרר לפחות קצת מהאמת החוצה.

התחלתי לכתוב שירים, שמחת החיים שלי עלתה והשתפרה, התחלתי לעבוד על המידות שלי ואני חייב לומר שהסיפוק מעמידה באתגרים ותיקון המידות (שזה דבר מאד מרכזי בלהיות יהודי) - אני יכול להעיד באופן הכי אישי שיש, שהסיפוק הזה שווה פי מליון מכל סיפוק חומרי שאיי פעם קיבלתי, או מריגוש כזה או אחר. כשאתה עובד על המידות ומצליח להתגבר, בשעת הקושי לפעמים זה לא נעים (למרות שגם זה יכול להשתנות) אבל אחרי זה - הסיפוק אדיר. התחלתי לאהוב את האנשים יותר ויותר, נהיה לי יותר אכפת וגם ההליכה ברחוב נהייתה אחרת לגמרי, בכלל כל החיים.

יש לאשתי ולי 2 כלבות זאב כבר הרבה שנים, עוד מלפני שחזרתי בתשובה ועכשיו כשאני יוצא איתן לטיול אני רואה את הטבע אחרת לגמרי, הציוץ של הציפורים, הן שרות בשבילי - הרי שאם אלוקים לא היה רוצה לתת לי את העונג הזה, לא הייתי שומע אותן... הן היו עפות או לא נמצאות שם מלכתחילה... (תמצאו מספר הוכחות שכליות חד משמעיות שכך הדבר במהלך הספר) הפרחים היפים שמכילים בתוכם את סדרת פיבונאצ'י המהממת והמהפנטת - לפעמים אני יכול 10 דק' לבהות בפרח. משהו שלפני זה בחיים לא היה קורה. המבנה של עלים, עצים, הצבעים, ובכלל - כל האנשים הם השתקפות של עצמי ואני אוהב אותם וזה מדהים להיות בתוך התחושה הזו.

הצופן של המספר 1820

אם יש צפנים בתורה - אז אולי יש גם משמעויות מתמטיות מדהימות נוספות? אכן יש. למעשה יש כל כך הרבה שקשה להחליט מה לשים פה ומה לא - כדי שהספר לא יהיה "ארוך מדי". החלטתי לשים ממצא אחד המראה דבר מדהים בהקשר של המספר 1820. מאת sod1820.co.il. ניתן למצוא שם דוגמאות לדברים מדהימים.

המספר 1820 הוא סוד שהוצפן והוסתר בתורה ומוכיח שהתורה על אנושית.

המספר 1820 הינו מספר יסודי. הרב הגאון פנחס זלמן הלוי הורוביץ, זצ"ל גילה, ששם ה' המפורש (י-ה-ו-ה) מופיע בתורה 1820 פעמים בדיוק. השם "יהוה" נחשב לשם הקדוש והנסתר ביותר מבין שמות בורא העולם.

שם י-ה-ו-ה מופיע 1820 פעם בחמישה חומשי תורה

בראשית = 165 פעם. שמות = 398 פעם. ויקרא = 311 פעם.

במדבר = 396 פעם דברים = 550 פעם

סה"כ = 1820 פעם!

*

איך מבטאים את השם הקדוש י'-ה'-ו'-ה' מבטאים אותו "א'-ד'-נ'-י"?

הקשר החשבוני שבין שמות הבורא י-ה-ו-ה = 26 א ד-נ-י = 65

- שם י-ה-ו-ה הוא "שם העצם" (הבלתי מושג) השם המיוחד שהכל ממנו, והוא אסור לביטוי מרוב הקדושה.
- שם אדיני נחשב למהות החיצונית הגלויה של השם – היות וכך מבטאים את המילה. אם נחבר את כל המספרים ברצף, בסדר עולה, בין הנסתר לגלוי- (מ 26 – ל 65) נגלה ש...

$$26 + 27 + 28 \dots + 63 + 64 + 65 = 1820 !!$$

האות הראשונה בתורה - האות ב', האם גם היא קשורה ל1820?

אם ניקח את האות הראשונה ב' (2) ונבדוק כמה היא בריבוע (4) ואז נעשה סדרה חשבונית שעולה ב 4 בכל פעם, כלומר 2, אחרי זה 2+4 (6), אחרי זה 6+4 (10) וכן הלאה, ונעצור 26 שזה י-ה'-ו'-ה' נקבל סדרה חשבונית פשוטה אשר רק למספר 2 עשינו ריבוע, אז עכשיו נעשה את הריבוע של כל שאר המספרים ונסכום הכל - כמה יצא לנו?

$$2 = 4 \text{ בריבוע}$$

$$6 = 36 \text{ בריבוע}$$

$$10 = 100 \text{ בריבוע}$$

$$14 = 196 \text{ בריבוע}$$

$$18 = 324 \text{ בריבוע}$$

$$22 = 484 \text{ בריבוע}$$

$$26 = 676 \text{ בריבוע}$$

סה"כ = 1820 !

*

המילה הראשונה בספר בראשית - "בראשית"

אז כשמתחילים מהאות הראשונה בתורה מגיעים ל 1820 על ידי סדרה מורכבת - מה לגבי המילה הראשונה? בואו נעשה גימטריה מורכבת למילה "בראשית" (גימטריה במילוי - דבר ידוע: כל אות נספרת לפי הגימטריה של שמה)

"בראשית" בגימטריה במילוי = 1820

ב = ביי"ת = 412 ר = רי"ש = 510 . א = אל"ף = 111 .

ש = שי"ן = 360 י = יו"ד = 20

ת = תא"ו = 407

סה"כ = 1820 !

*

ומה לגבי "בראשית" בראשי תיבות?

אם ניקח את המילים הראשונות שמופיעות בתורה, אחרי המילה "בראשית", "לפי האותיות ב' ר' א' ש' י' ת' :

המילה "ברא" שמתחילה באות ב'. אחריה, המילה הראשונה שמתחילה באות ר' = "רקיע" ואחרי המילה רקיע,

המילה הראשונה שמתחילה באות א' = "אלקים" וכן הלאה: "שמים", "יום" ו"תדשא":

להלן ספר בראשית פרק א':

בראשית, בקרא אלהים, את השמים, ואת הארץ. והארץ, הייתה תהו ובהו, וחשך, על-פני תהום; ורוח אלהים, מרחפת על-פני המים. ויאמר אלהים, יהי אור; ויהי-אור. ויקרא אלהים את-האור, כי-טוב; ויבדל אלהים, בין האור ובין החשך. ויקרא אלהים לאור יום, ולחשך קרא לילה; ויהי-ערב ויהי-בקר, יום אחד.

ויאמר אלהים, יהי רק יע בתוך המים, ויהי מבדיל, בין מים למים. ויעש אלהים, את-הרקיע, ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע, ובין המים אשר מעל לרקיע; ויהי-כן. ויקרא אלהים לרקיע, שמים; ויהי-ערב ויהי-בקר, יום שני. ויאמר אלהים, יקוו המים מתחת השמים אל-מקום אחד, ותראה, היבשה; ויהי-כן. י ויקרא אלהים ליבשה ארץ, ולמקנה המים קרא ימים; ויקרא אלהים, כי-טוב. יא ויאמר אלהים, ת דשא הארץ דשא

סיכום רשי התיבות של המילה בראשית לפי המילים הראשוניות של כל אות:

ב = ברא (203)

ר = רקיע (380)

א = א-י-ה-י-י-ם (86)

ש = שמי ם (390)

י = יו ם (56)

ת = תדש א (705)

סה"כ !!! 1820

שמות הבריאה כפי שכונו בספר בראשית:

• לאור – "יום" = 56

• לחשך – "לילה" = 70

• לרקיע – "שמים" = 280

• ליבשה – "ארץ" = 291

• למקוה המים – "ימים" = 100

סה"כ = 907

• ולכל הבריאה " – בראשית" = 913

סה"כ = 1820

*

"חכמים, היזהרו בדברכם!"

• אבותינו הקדושים שמרו על לשונם וספרו את מילותיהם. . . .

• אם נספור את דברי יעקב, רחל ולאה נגלה את הנתון הבא:

• סה"כ המילים המופיעות בתורה שנאמרו

• על ידי יעקב = 1597 מילים על ידי רחל = 107 מילים

• על ידי לאה = 116 מילים

• סה"כ. . . . 1820 מילים !

*

ומעשה אבות. . . סימן לבנים!

• דברי 12 האחים (בני יעקב) בספר בראשית:

• בפרשת וישלח = 53 בפרשת וישב = 313 בפרשת מקץ = 794

• בפרשת ויגש = 513 בפרשת ויחי = 147

סה"כ. . . . 1820 מילים !

*

כמה מילים יש בהגדה של פסח?

סיפור ההגדה, המתחיל מהמילים "הא לחמא"

ומסתיים בברכת "גאל ישראל"

מכיל לא פחות ולא יותר מ – 1820 מילים !

כמה מילים יש בתורה?

חשבתם פעם כמה מילים יש בחמישה חומשי תורה?.

קרוב ל - 80,000 מילים, אך אלו מורכבות מ -

1820 מילות שורש שונות בדיוק!!!!

(לדוגמא, מילת השורש א. מ. ר מתאימה למילים : ויאמר, אמרתי, לאמר, וכו').

*

סוד שם-השם הקדוש:

"סוד י-ה-ו-ה ליראיו ובריתו להודיעם"

סוד = $(4+6+6+6) = 70$ י' יהי ו' ה' = $(5+6+5+10) = 26$

$$1820 = 70 * 26$$

וכמה פנים יש לתורה? ידוע שיש 70 פנים לתורה ולהם יש עוד 70 וכן הלאה....

*

כח א'-ד-נ-י

ידוע ש"כח" מיוצג על ידי "אלוקים" ולמעשה "הטבע" ו.. "איליהיים" זה בדיוק אותו הגימטריה (86)

(יש בזה עוד המון סודות, שקשורים לאותיות למספרם וכוחם ועוד אבל לא נרחיב כעת)

"כח אד-ני-הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים"

$$כח = 28 \text{ אדיני} = 65$$

$$1820 = 65 \text{ כפול } 28$$

שניהם מופיעים בתהילים, פרק כ"ה

*

עוד סודות לגבי שם השם

י-ה-ו-ה = 26 במילוי הספרות

שם הוי"ה ערכו. 26 כאשר נרשום את התיבות "עשרים

שש" במילוי, הרי שנקבל באופן המלא את מנין שמות

הוי"ה בתורה :

$$ע = עי"ן = 130 \text{ ש} = שי"ן = 360 \text{ ר} = רי"ש = 510$$

$$י = יו"ד = 20 \text{ מ} = מ"ם = 80 \text{ ש} = שי"ן = 360$$

$$ש = שי"ן = 360$$

$$סה"כ = 1820 !! \text{ מדהים !!}$$

"וספרתם לכם..."

•בתורה אנו מוצאים 2 פעמים

שבהן "ספרו" את עם ישראל:

מבן עשרים שנה ומעלה, לשש-מאות אָלף שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וחמש מאות וחמשים... .

כלומר: 603550 (שמות לח', 26)

אֵלֶּה פְּקוּדֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ מֵאוֹת אֲלָף, וְאֵלֶּף; שְׁבַע

מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים... .

כלומר: 601730 (במדבר כו')

ההפרש?.....! 1820

*

מאיפה הופחתו 1820 מעם ישראל ?

שמות במדבר שבת

43730 46500 ראובן

40500 45650 גד

32500 40500 אפרים

45600 35400 בנימן

53400 41500 אשר

45400 53400 נפתלי

261130 262950 סה"כ השבטים

262950

—

261130

ההפרש = 1820

*

ומה מיוחד דווקא בשבטים אלו?

ראובן = 259

גד = 7

אפרים = 331

בנימן = 152

$$501 = \text{אשר}$$

$$570 = \text{נפתלי}$$

$$\text{סה"כ} = 1820 !$$

*

1820 ועשרת הדברות

סכום כל עשרת הדברות עם פסוקי ההקדמה שלהם בספר שמות, פרק י"ט

$$133,770 \text{ בגימטריה}$$

סכום כל עשרת הדברות עם פסוקי ההקדמה שלהם בספר דברים, פרק ה'.

$$70,070 \text{ בגימטריה}$$

$$\text{סה"כ} = 203,840, \text{ סכום זה שווה ל } 1820 \text{ כפול } 112 .$$

$$112 = 26 + 86 \text{ (י-ה-ו-ה) + (א-ל-ה-י-ם)}$$

כלומר: שם הויה + א-להים \times 1820 = הגימטריה של שתי הפעמים של עשרת הדברות בתורה!

*

"כל מקדשי שביעי" הספרה 7 נחשבת ביהדות כמהות הפנימית והרוחנית של כל דבר גשמי .

אם ניקח כל מילה שביעית מהמילה הראשונה של היום השביעי "ב-מעשה בראשית":

וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, וְכָל-צָבָאָם. וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה; וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי,

מְכַל-מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת-יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיְקַדְּשׁ אֹתוֹ: כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכַל-מְלֹאכְתּוֹ, אֲשֶׁר-בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת. אֵלֶּה תִּלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, בְּהַבְרָאָם: בַּיּוֹם, עָשׂוֹת יְהוָה אֱלֹהִים--אָרֶץ וְשָׁמַיִם.

$$86 = \text{אלקים} = 86 \text{ ביום} = 58 \text{ אלקים} = 86 \text{ בו} = 8$$

$$776 = \text{לעשות} = 806 \text{ עשות} = 776$$

$$\text{סה"כ} = 1820$$

*

שם י-ה-ו-ה הראשון בתורה

אם נספור 1820 אותיות לאחר הפסוק הראשון בתורה ("בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ"), נגיע לפעם הראשונה שמופיע שם י-ה-ו-ה בתורה...

"ביום עשות-י-ה-ו-ה אלקים ארץ ושמים" (בראשית ב' ד').

*

"החדש הזה לכם ראש חדשים, ראשון הוא לחדשי השנה" (שמות יב, ב')

כפי שרש"י מפרש על הפס' הראשון בתורה, על פי ההיגיון הפשוט... התורה הייתה צריכה להתחיל מהפסוק הזה. (רש"י בראשית א', א') בכל זאת, התורה פותחת בבראשית. פסוק זה הוא הפסוק -ה- 1820 בתורה !!

ברכת כהנים (א') בברכת כהנים נמצא הסוד של 1820 שבע פעמים.

כאן כתבנו רק 2 מהן. ניתן למצוא מידע נרחב בחלק ו' של "צפונות בתורה" של הרב יניב.

3 יברכך יהוה וישמרך

5 יאר יהוה פניו אליך ויחנך

7 ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום

סכום המילים במסגרת החיצונית = 1820!

*

בברכת כהנים (ב')

1 יברכך

2 יהוה וישמרך

3 יאר יהוה פניו

4 אליך ויחנך ישא יהוה

5 פניו אליך וישם לך שלום

סכום המילים במסגרת החיצונית

(המודגשת) = 1820 !

*

גילוי ה' - ב' 1820

ה' תובע: הרי הופעתי עליכם – ב 1820 שמות הוייה בתורה ומדוע אני קורא

אליכם ובא ומתגלה ביניכם ואין איש עונה לקראתי?

"מדוע באתי ואין איש, קראתי ואין עונה"

סה"כ = 1820!

*

"ועשה חסד לאלפים, לאהבי ולשמרי מצותו" (דברים ה', י')

סך כל הפסוק הזה – החותם את 2 הדברות

שנאמרו מפי הגבורה = 1820!

מעלות המשיח "ונחה עליו רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת

$$\begin{aligned} & \text{ויראת-י-ה-ו-ה. (ישעיהו יא', ב')} \\ & \text{רוח (214) + חכמה (73) + בינה (67) +} \\ & \text{דעת (474) + גבורה (216) + עצה (165) +} \\ & \text{+ יראת (611)} \end{aligned}$$

$$\text{סה"כ} = 1820 !!$$

כשהכול כדי להידבק במילה האחרונה: י-ה-ו-ה

*

פרה אדמה תמימה במילוי

(פרה אדומה זוהי פרה בצבע אדמה, כלומר חום, שכל גופה בצבע זהה והיא קשורה לבית המקדש מסיבות רבות)
(גימטריה במילוי זוהי גימטריה שבה האותיות מקבלות את משמעותן המתמטית המלאה של כל אות)

$$\text{פא} = 81 \text{ ריש} = 510 \text{ הא} = 6 \text{ אלף} = 111 \text{ דלת} = 434 \text{ מס} = 80 \text{ הא} = 6$$

$$\text{תו} = 406 \text{ מ} = 80 \text{ יוד} = 20 \text{ מס} = 80 \text{ הא} = 6$$

$$\text{סה"כ} = 1820$$

*

ה' גואל את עם ישראל בכוח 1820 "כי ידעתי את מכאביו וארד להצילו מיד מצרים" (שמות ג', ז')

$$\text{כי} = 30 \text{ ידעתי} = 494 \text{ את} = 401 \text{ מכאביו} = 79 \text{ וארד} = 211 \text{ להצילו} = 171 \text{ מיד} = 54$$

$$\text{מצרים} = 380$$

$$\text{סה"כ} = 1820 !!$$

*

איש ואשה

וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה; וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, מְכֹל-מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת-יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ: כִּי בּו שְׁבַת מְכֹל-מְלֶאכֶתוֹ, אֲשֶׁר-בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת. אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, בְּהַבְרָאָם: בַּיּוֹם, עָשׂוֹת יְהוָה אֱלֹהִים—אֶרֶץ וְשָׁמַיִם.

התיבות "איש ואשה" מתגלות בפרשת השבת הראשונה בדילוג של – (26 -יה-וה)

אותיות, החל מהמילה "אשר". התיבות היוצרות את המילה "איש": הן

אשר = 501, השביעי = 397, אשר = 501. (המילה "אשר" משמשת כסוף המילה "איש" וכתחילת המילה "אשה"). התיבות היוצרות את המילה "אשה": הן

$$\text{אשר} = 501, \text{ השמים} = 395, \text{ יה-וה} = 26$$

$$\text{ביחד: אשר} + \text{השביעי} + \text{אשר} + \text{השמים} + \text{יה-וה} = 1820 !!$$

*

כינויי ה' בתפילת "אנא בכח":

גבור = 211 חסין = 128 קדוש = 410 יחיד = 32 גאה = 9 יודע תעלומת = 1030

סה"כ = 1820 !

נשמט רק הכינוי "נורא" כי הוא לשון נפעל. אמנם גם הוא רמוז במילים אלו, אך אין כאן מקום להאריך.

*

שם השם ו3 המלאכים

בורא העולם בשמו כמנהיג, יחד עם 3 שריו הראשיים ! 1820 (אין להוציא את השמות בפה, אלא רק במחשבה!)

א-ד-נ-י צבאוית = 564 אכתריא"ל = 662 מטטרו"ן = 314 סנדלפו"ן = 280

סה"כ = 1820 !

*

מה כתוב בתורה על תגובתו של משה על מתן תורה הראשונה?

תגובת משה רבינו לביזוי התורה "וואשלכם מעל שתי ידי ואשברם" (דברים ט', יז') = 1820 !

" התקדשתי " (יחזקאל לח', כג') •ה"א = 6 •תא"ו = 407 •קו"ף = 186 •ד ל"ת = 434 •שי"ן = 360 •

תא"ו = 407 •יו"ד = 20

סה"כ = 1820 !

*

אלוקים קדוש

"קדוש קדוש קדוש ה', צבאוית " (קדוש) כפול 3 = (1230)

(י ה-ו-ה) נכתב = (26)

(א-ד-נ-י) מבטאים = (65)

(צבאוית) = (499)

סה"כ: = 1820 !

*

"התקדשתי"

הביטוי הידוע "והתגדלתי והתקדשתי ונדעתי לעיני גוים רבים ונדעו כי אני יהוה" (יחזקאל פרק לח' פס' כג')

ה = ה"א = 6. ת = תא"ו = 407. ק = קו"ף = 186. ז = דל"ת = 434. ש = שי"ן = 360. ת = תא"ו = 407. י = יו"ד = 20

סה"כ = 1820 !

מיהו יהודי ?

בעם ישראל קיימות 4 "דרגות": כהן=75 לוי=46 ישראל=541 גר=203

4 דרגות אלו הם כנגד 4 יסודות הבריאה : מים=90 אש=301 רוח=214 עפר=350

סך כל דרגות ישראל עם מקבילם ביסודות הבריאה = 1820 !

*

ומה לגבי שידוכים ?

• החיבור בין בני זוג רומז לייחוד הקב"ה והשכינה.

• לכן – יש לבחור בן/בת זוג שאיתם אפשר להתעלות בקדושה

• . כשאברהם אבינו מחפש כלה ליצחק, הוא מצווה את אליעזר עבדו

• : "ולקחת אשה לבני ממשפחתי" = 1820 (בראשית, כד', מ')

*

בני אהרון ומשה!

2 בניו הנותרים של אהרון הכהן הם : אלעזר = 308 איתמר = 651

2 בניו של משה רבינו הם : גרשם = 543 אליעזר = 318

סה"כ = 1820 !

*

"טהרת המחנה"

צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה

כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש = 2705

(במדבר ה', ב')

•אם "נשלח" מן הפסוק את האנשים

שיש לשלוח מהמחנה, נגלה ש.

צרוע = 366

זב = 9

טמא לנפש = 510

885 = צרוע+זב+טמא לנפש

1820 = 885 – 2705

זמני תפילות

יחוד התפילה השלימה הוא ב – 1820

• שחרית = בבקר (בראשית כ"ב ג')

• מנחה = לפנות ערב (בראשית כ"ד סג')

• ערבית = כי בא השמש (בראשית כ"ח, יא')

בבקר = 304

לפנות ערב = 838

כי בא השמש = 678

סה"כ = 1820 !

*

בבניית המזבח, ניתנה הוראה מפורשת :

"אבנים שלמות תבנה את מזבח הוי"ה" (דברים כ"ז, ו')

• יחוד המקדש הוא במזבח ומעלתו בקרבת אלקים בחותם הקודש – 1820

• אבנים = 103

• שלמות = 776

• תבנה = 457

• את = 401

• מזבח = 57

• הוי"ה = 26

סה"כ = 1820 !

*

"אלישבע בת עמינדב, אחות נחשון = 1820

(אלישבע הייתה סמל של ברכה) :

• בעלה היה אהרון הכהן הגדול. • בניה היו כוהנים, אשר שירתו בקודש.

• גיסה היה משה רבינו. • גיסתה הייתה מרים הנביאה.

• אחיה היה נחשון, נשיא שבט המלוכה .

ושמה, כפי שמופיע בתורה = 1820

והוא מופיע בפרשה שיש לה 182 מילים (עשירית)! (שמות, פרק ו')

" והגד לך ושמעת, ודרשת היטב" (דברים יז, ד')

התורה דורשת מאיתנו לברר את המשפט ולבקש מ'ה' שלא ניכשל בהכרעת דין שאינה אמת.

דבר זה רמוז בפסוק למעלה .

$$\text{והגד לך} = 68 \text{ ושמעת} = 816 \text{ ודרשת} = 910 \text{ היטב} = 26$$

$$\text{סה"כ} = 1820 !$$

*

עטרת תפארתכם

התורה היא "עטרת תפארתנו" (ירמיהו י"ג, יח') וכשבורא העולם פונה אלינו, התורה מתוארת "עטרת תפארתכם"

$$\bullet \text{עטרת} = 679 \bullet \text{תפארתכם} = 1141$$

$$\text{סה"כ} = 1820$$

*

סוד אות ה' בשיר השירים:

האות ה' מופיעה 364 פעם בשיר השירים, וכידוע: כל הספרים "קודש"

ושיר השירים... "קודש קדשים"

$$1820 ! = (\text{ה' האות גימטריה}) 5 \times 364$$

*

לעשות נחת רוח לאמת ולבורא

והעיקר ? אחרי כל החישובים, הגימטריות, הקודים והסודות, אנו פונים לבורא העולם שישלח ברכה במעשה ידינו, אל תביאנו לא לידי מכשול ולא לידי טעות . שהרי, כל מטרת האדם היא... (לשמש כאור לקיום ולמציאות, להגדיל ולקדש את ההרמוניה ולהתחבר לאמת).

$$\bullet \text{לעשות} = 806$$

$$\bullet \text{נחת} = 458$$

$$\bullet \text{רוח} = 214$$

$$\bullet \text{ליוצרו} = 342$$

$$\text{סה"כ} = 1820 !$$

"משולש הפלא" – 13 מידות הרחמים (כמו שאנחנו אומרים בפסח, "13 מדיא" - 13 מידות הרחמים).

13 עיקרי האמונה ... כמו כן, המספר 13 מבטא את אחדות השם, הרי שהמילה "אחד" $13 = 4 + 8 + 1$ וגם המילה "אהבה" $13 = 5 + 2 + 5 + 1$.

כמה שבטים יש? 12 שקיבלו נחלה ועוד 1 שנחתלו עם אחיו, שבט לוי ויחד 13 שבטים.

פלא מתמטי נוסף סביב הציר האלוקי והאחדות (13):

$$1 \ 13 = 13$$

$$2 \ 12 \ 24 = 36$$

$$3 \ 11 \ 22 \ 33 = 66$$

$$4 \ 10 \ 20 \ 30 \ 40 = 100$$

$$5 \ 9 \ 18 \ 27 \ 36 \ 45 = 135$$

$$6 \ 8 \ 16 \ 24 \ 32 \ 40 \ 48 = 168$$

$$7 \ 7 \ 14 \ 21 \ 28 \ 35 \ 42 \ 49 = 196$$

$$8 \ 6 \ 12 \ 8 \ 24 \ 30 \ 35 \ 40 \ 45 = 216$$

$$9 \ 5 \ 10 \ 15 \ 20 \ 25 \ 30 \ 35 \ 40 \ 45 = 225$$

$$10 \ 4 \ 8 \ 12 \ 16 \ 20 \ 24 \ 28 \ 32 \ 36 \ 40 = 220$$

$$11 \ 3 \ 6 \ 9 \ 12 \ 15 \ 18 \ 21 \ 24 \ 27 \ 30 \ 33 = 198$$

$$12 \ 2 \ 4 \ 6 \ 8 \ 10 \ 12 \ 14 \ 16 \ 18 \ 20 \ 22 \ 24 = 156$$

$$13 \ 1 \ 2 \ 3 \ 4 \ 5 \ 6 \ 7 \ 8 \ 9 \ 10 \ 11 \ 12 \ 13 = 91$$

סך כל המספרים במשולש = 1820 !!! כמניין הפעמים ששם י-ה-ו-ה מופיע בתורה !

יש אמת אבסולוטית?

מאד חשוב שבעת נעצור לרגע ונדבר על "אמת אבסולוטית", מכיוון שרוב הספר מדבר על דברים שהם נכונים בלי קשר לדעה של אדם כזה או אחר (כלומר, שהם נכונים בפני עצמם) ואנחנו צריכים לבחון את הנושא הזה לעומק ולראות אם בכלל יש דבר כזה - אמת אבסולוטית. שנייה אחת לפני שאנחנו צוללים פנימה נדבר על כלל יסוד בהבנה שכלית ולוגיקה.

כמו שכבר הזכרתי לפני כן: אם מחשבה או רעיון כלשהו סותר את עצמו, אין להתייחס למחשבה או לרעיון הזה מכיוון שהם נפסלו ובודאי שגם השלכות הלוגיות של אותה מחשבה או רעיון נפסלים.

רנה דקארט הינו אחד ממייסדי השיטה השכלית הזו ואמירתו המפורסמת "אני חושב משמע אני קיים" מתבססת ומבססת בדיוק את הטיעון הזה. מי שרוצה לומר משהו, חייב לבדוק את כל אבני היסוד המחשבתיים שעליהן המחשבה שלו יושבת וגם את המחשבה עצמה. רנה דקארט למעשה עזר להסביר כיצד מבינים דברים בכלל ומה אפשר לדעת בצורה מוחלטת.

קצת על רנה דקארט (מתוך ויקיפדיה):

"דקארט ידוע בניסיונו להתמודד עם בעיית הספקנות בפילוסופיה ולמעשה מאז דקארט נושא הדיון העיקרי בקרב הפילוסופים, שהיה עד כה תורת ההווה, וחלף כעת בתורת ההכרה, כלומר שהדיון סביב השאלה "מה קיים?" הוחלף בדיון סביב השאלה "מה נוכל לדעת, אם בכלל?"

דקארט רצה למצוא בסיס מוצק לכל החקירה המדעית, ולשם כך רצה למצוא את בסיס הידע הוודאי ממנו יוכל להתחיל. על-מנת להגיע לאמת וודאית כלשהי, דקארט ניסה קודם לרוקן את ידיעתו מכל מה שניתן להטיל בו ספק, ולאחר-מכן לחזור להאמין שוב רק במה שיש הצדקה לכך.

הוא עצמו דימה את מתודה זו לסוחר תפוחים המרוקן את כל ארגויו מתפוחים, ומחזיר רק את אלו שאינם רקובים.

דקארט התעסק בעיקר בידעיה ודאית וביחס בין גוף לנפש. למרות שהיה מוכר בעיקר עקב הגותו פורצת הגבולות בפילוסופיה, הוא השיג פרסום רחב גם כממציא של מערכת הצירים הקרטזית ("קרטזית" מלשון "קרטזיוס", הצורה הלטינית של "דקארט"). מערכת זו הייתה בעלת השפעה רבה על התפתחות המתמטיקה המודרנית.

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק ב"רנה דקארט"

רנה_דקארט/he.wikipedia.org/wiki

נחזור לענייננו...

מהי "אמת אבסולוטית"? נתחיל עם המילה "אמת". אמת היא ההכלה של סך-כל הפרטים הנכונים המתארים דבר מסוים ו/או הקשורים לבדיקה הלוגית של אותם פרטים. לכן הרבה פעמים אנחנו מרגישים שמישהו משקר לנו למרות שהוא אומר פרטים נכונים, זה בגלל שאם הפרטים לא מהווים את כל מה שצריך לדעת כדי לקבל את הרושם הנכון לגבי הדבר, מדובר בסוג של שקר (או הטיה).

מה זה "אבסולוטי"? דבר מה שהוא מוחלט, אובייקטיבי ונכון בפני עצמו, מנותק מדעות ו/או רגשות של בני אדם.

כלומר כשאנחנו מדברים על "אמת אבסולוטית" אנחנו מדברים על דבר מה שהוא נכון בפני עצמו, מנותק מדעות ו/או רגשות של בני אדם והמכיל את סך כל הפרטים הנכונים המתארים ו/או הקשורים לבדיקה הלוגית של אותם פרטים.

ניקח דוגמא פשוטה לשם ההמחשה :

נאמר ויש 5 אנשים בחדר, יושבים מסביב לשולחן ומדברים, על השולחן מונח בקבוק בירה וכל אחד מהיושבים רואה את הבקבוק.

כל אחד מהיושבים רואה את הבקבוק מזווית שונה, מגובה שונה, עם ראייה קצת שונה (אחד עם משקפיים, ואחד עם ראייה 6-6 וכן הלאה), אבל הבקבוק עצמו קיים בדיוק כפי שהוא בלי קשר לזה שהם רואים ו/או תופסים אותו ומצד עצמו הוא גם לא "בקבוק" בדיוק, אלא הדבר עצמו שאנחנו נוהגים לקרוא לו "בקבוק". הדבר הזה כל כך בסיסי ופשוט שכאשר אני אומר את המשפט הבא כולם יגידו "ברור..." אבל זה חשוב לומר את זה כי אחר כך הרגש עשוי לתעתע בנו ואנחנו נזדקק לזה...

אם אחד היושבים יחליט שמבחינתו הבקבוק הזה לא קיים או יאמר שיש משהו אחר במקום הבקבוק... זה לא ישנה דבר וחצי דבר לגבי קיום ומהות הבקבוק עצמו! הוא קיים שם בדיוק בצורה ובאופן אחד בין אם מישהו רוצה לקבל אותו או לא. למרות הקיום החד-ערכי של האלמנט (במקרה הזה אנחנו קוראים לו "בקבוק") כל אחד מאתנו רואה את החלק החד ערכי והמוחלט הזה מזווית הראיה שלו.

דעה, או תחושה או רגש לא רלוונטיים לאמיתות ונכונות הקיום של הדבר (במקרה הזה הבקבוק). אם אדם מסוים יעצום את עיניו הבקבוק לא יהיה קיים יותר? האם עיוור לא יכול להיתקל בקירות רק מכיוון שהוא לא רואה אותם? אני יודע שאתם אומרים "ברור" על כל זה וזה טוב! תזכרו את זה בבקשה.

כלומר אדם יכול לחשוב משהו מסוים לגבי אדם אחר, לגבי חפץ, לגבי מציאות כלשהי וכדומה ובעצם לשגות בפירוש האישי שלו לגבי האמת האובייקטיבית (האבסולוטית) של אותו העניין.

כלומר, עצם זה ש"הבקבוק" קיים, זוהי אמת אובייקטיבית, בלתי תלויה ברגש ו/או דעה של בני אדם.

דוגמא נוספת תהיה שנניח ויש 100 אנשים ואחד מהם טוען ש $2=1+1$ וכל שאר ה-99 אנשים יאמרו שלדעתם זה לא נכון. זה לא משנה מהי הדעה שלהם, מה שמשנה זה מה נכון - כלומר האמת האובייקטיבית היא ש $2=1+1$ וזה נכון שיש אנשים שלא מבינים את זה, או לא רוצים להבין במקרים מסוימים, במיוחד כשמדובר במשהו שמשפיע על החיים.

כלומר, הטענה שיש אמת אבסולוטית - אובייקטיבית היא טענה (שנבחן אותה לעומק בהמשך) שבעצם אומרת שיש אמת אחת אובייקטיבית ועליה יש שכבה נוספת של ראייה-סובייקטיבית של כל אחד מאתנו. כאשר אנחנו מתחברים לאמת האובייקטיבית, כלומר מסתכרנים במחשבה שלנו ובמעשים שלנו עם מה שנכון-בלי-קשר לדעה או רגש, אז אנחנו בעצם מתלכדים עם האמת המוחלטת.

אין פה טענה שאין דבר כזה "ראייה סובייקטיבית" - בפירוש כולנו כל הזמן רואים את הדברים מזווית הראייה שלנו - הסובייקטיבית. השאלה היא, מה אנחנו רואים? אנחנו רואים את האמת האובייקטיבית ומפרשים אותה בצורה אישית. כאשר הפירוש עובד בצורה לוגית טהורה וללא שגיאות ו/או סתירות לוגיות לחלוטין, אז אנחנו בעצם מתחברים לאמת עצמה כי אנחנו מתארים אותה בצורה מדויקת ומזדהים עם המחשבה הזו - עם מה שנכון בלי קשר לדעה.

הנושא הזה של ברור ובדיקה מעמיקה בקיום אמת אבסולוטית הוא נושא חשוב ויסודי ורק לאחר שאדם מבין שיש דברים שהם נכונים בין אם הוא רוצה שיהיו נכונים, בין אם הוא מרגיש כך או אחרת לגביהם וכדומה ובין אם לא... רק אז ניתן להתחיל לבחון את היסודות ולשאול שאלות מהותיות ועמוקות לגבי העולם.

להלן שתי הוכחות לוגיות טהורות לחלוטין שמוכיחות בצורה הרמטית ומוחלטת את קיום האמת האבסולוטית - האובייקטיבית.

יש לאמת האבסולוטית חשיבות עצומה בשביל להבין של מוסר אבסולוטי, ערכים, משפט, צדק, מתמטיקה, מדע (תצפיות אובייקטיביות) וכדומה.

הוכחה א' מתוך התעמקות במשמעות ההופכית של הטענה "יש אמת אבסולוטית",

אדם כלשהו טוען ש"אין אמת אבסולוטית", כלומר הוא טוען שאין משהו שהוא נכון בפני עצמו ושיש לו קיום אובייקטיבי. שימו לב מה קרה פה!

אם האדם שאמר "אין אמת אבסולוטית" היה צודק, אז גם האמירה שלו הייתה מתבטלת כי היא מתיימרת להיות אבסולוטית.

כלומר, או שהאדם הזה צודק, או שהאדם הזה טועה. לא ניתן שהוא גם צודק וגם טועה באותו הזמן על אותו ההיבט של הטענה וזה אומר שאחת משתי אפשרויות חייבת להיות נכונה ואחת מהן חייבת להיות שגויה!

1. "אין אמת אבסולוטית" זו טענה נכונה.

2. "אין אמת אבסולוטית" זו טענה שגויה.

אם הטענה "אין אמת אבסולוטית" היא טענה נכונה, הרי שהיא חייבת להיות נכונה תמיד ובלי קשר לדעה של האדם האומר אותה! מכיוון שהיא טוענת להיות נכונה - הטענה עצמה נטענת כטענה אבסולוטית ואובייקטיבית!

זה אומר שאם הטענה "אין אמת אבסולוטית" הייתה נכונה, אז היא מיד הופכת ללא נכונה מכיוון שעצם הטענה עצמה מניח שהיא עצמה אבסולוטית ו/או אובייקטיבית ו/או נכונה בפני עצמה!

זה אומר שהאופציה הראשונה (1 הנ"ל) נמחקת והיא לא אפשרות אמיתית שכן היא סותרת את עצמה באופן מוחלט.

נשארנו רק עם האפשרות השנייה (2 הנ"ל).

כלומר "אין אמת אבסולוטית" זו טענה שגויה! היות ויש שני מצבים כלליים לגבי הטענה "יש אמת אבסולוטית", כלומר או "יש" או "אין" אז ברגע שנפסלה האפשרות של ה"אין" הכרח שנשארנו רק עם האפשרות של ה"יש" וזה מכריח אותנו לקבל שיש אמת אבסולוטית.

הוכחה ב' מתוך התעמקות בכלל ה"אפשרויות" של הטענה "יש אמת אבסולוטית",

הטענה הזו מתחלקת ל3 אפשרויות בלבד. 2 של קיום ואחת של חוסר קיום:

1. אין אמת אבסולוטית (חוסר קיום הטענה).

2. יש אמת אבסולוטית אחת בלבד (קיום אחד בלבד).

3. יש יותר מאמת אבסולוטית אחת (קיום מרובה, גדול מאחד).

כלומר יש אפשרות של 0, אפשרות של 1, ואפשרות של גדול מ 1 ($p < 1$).

אם האפשרות הראשונה נכונה אז היא פוסלת את עצמה מכיוון שאם "אין אמת אבסולוטית" זהו דבר נכון בפני עצמו, אזי שהמשפט הזה שטוען להיות "נכון", כלומר אבסולוטי איננו נכון - פסילה מוחלטת. כלומר אם זה נכון, זה לא נכון. ואם זה לא נכון, אז זה נשאר לא נכון ולכן האפשרות הראשונה נמחקת.

אם האפשרות השנייה "יש אמת אבסולוטית אחת בלבד" נכונה אז אין שום קונפליקט שכן היא מהווה טענה אבסולוטית אחת בלבד והטענה עצמה טוענת שיש רק אמת אבסולוטית אחת.

אם האפשרות השלישית "יש יותר מאמת אבסולוטית אחת" נכונה אזי הכרח שהיא (הטענה) מתקיימת יחד עם לפחות אחת משתי האפשרויות האחרות, מכיוון שזה מה שהיא טוענת - שיש יותר מאמת אבסולוטית אחת. היות ויש רק שלוש אפשרויות והאפשרות השלישית מכריחה שיש יותר מאפשרות אחת שמתקיימת בו"ז - היא חייבת להיות נכונה יחד עם עוד לפחות אחת מהאפשרויות האחרות (אופציה 1 ו/או אופציה 2)!

אם האפשרות השלישית מתקיימת יחד עם האפשרות הראשונה, הרי שהראשונה טוענת ששתי האפשרויות האלו לא נכונות (כי היא טוענת שאין אמת אבסולוטית בכלל - 0. ולא 2). ולכן האפשרות השלישית לא יכולה להתקיים יחד עם הראשונה.

אם האפשרות השלישית מתקיימת יחד עם האפשרות השנייה, הרי שהשנייה סותרת את זה ששתי האפשרויות יתקיימו בו"ז מכיוון שהאפשרות הזו טוענת שיש רק אמת אבסולוטית אחת בלבד (1, ולא 2)!

מצאנו שהאפשרות השלישית לא יכולה להתקיים כי היא מחייבת קיום בו"ז של אחת מהאפשרויות האחרות וקיום בו"ז של כל אחת מהן ובודאי של שתיהן יחד לא מאפשר את הקיום של האפשרות השלישית!

רק האפשרות השנייה "יש אמת אבסולוטית אחת בלבד" מתקיימת!

2. יש אמת אבסולוטית אחת בלבד (קיום אחד). היחיד שמתקיים ועקבי ולא סותר את עצמו.

כלומר מצאנו שהכרח לוגי טהור של 100% שיש אמת אבסולוטית אחת בלבד!

האם זה אומר שכולנו חושבים אותו הדבר? לא, ממש לא.

כמו בדוגמא עם הבקבוק... כל אחד מאתנו נחשף לאמת האבסולוטית ומתבונן בה מזווית הראייה שלו, הזווית ה-מאד אישית והייחודית שלו - אבל אם המתבונן ירצה להגיע לשורש האמת על ידי נטרול הזווית שלו ובדיקה של האמת האבסולוטית, האובייקטיבית, יש לו אפשרות להגיע אליה ולהתחבר לזווית הראייה הזו - לאמת האבסולוטית.

בתורה וביהדות קוראים לזה "ביטול", כשאדם מבטל את האגו שלו ומתחבר רק לשכל הלוגי מההתחלה ועד הסוף (כלומר, מהנחות היסוד, דרך כל שרשרת ההבנה ועד למסקנה) הוא בעצם מתחבר לבורא עצמו, שכן הוא האמת ונבדוק את זה יותר לעומק בחלקים אחרים בספר.

כל מי שיתבונן ויעמיק חזק בהוכחות הני"ל, בתהליך ההתבוננות וההתעמקות הזה שהוא יעשה, הוא יתחבר יותר ויותר לאמת מוחלטת. לאמת האבסולוטית לפחות בהקשר הזה.

מי שטוען שאין אמת אבסולוטית סותר את עצמו באותו הרגע שהוא אומר את אשר הוא אומר. כמו שראינו כבר מספר פעמים, אדם יכול לומר בפיו דבר מה שסותר את אשר הוא אומר, אך אדם משכיל יבחן גם את המשמעות של מה שהוא אומר אבל עוד לפני כן, יבדוק את היסוד שעליו עומדת המחשבה עצמה של מה שהוא רוצה לומר.

כולנו משתמשים בחלק האובייקטיבי והאבסולוטי של המציאות **כל הזמן**, כשאנחנו הולכים על המדרכה, כשאנחנו נוהגים בכביש, כשאנחנו מדברים עם אחרים וכדומה. שכן, אנחנו תמיד לוקחים כמובן מאליו שאחרים שנוסעים יחד איתנו בכביש רואים את אותה המציאות הבלתי תלויה - האוניברסלית והאובייקטיבית של הכביש, הנוכחות שלנו (שלא יתנגשו בנו חס וחלילה) וכדומה! אם מישהו טוען שאין אמת אבסולוטית, הרי שכל חייו הוא מוכיח שהוא לא מאמין למה שהוא אומר!

אם הוא היה מאמין שאין אמת אבסולוטית - אובייקטיבית - מנותקת ממנו ומתפיסתו, שהיא נכונה בלי קשר אליו ולבני אדם אז הוא היה אמור כל הזמן לפקפק בזה שיש אנשים על ידו ושמדברים אליו, ושהוא יכול לרכב על אופניים, ללכת ברגל או לעשות כל דבר אחר! מכיוון שכל אחד מהדברים האלו דורש הנחת יסוד והיא שיש מציאות, ושהמציאות היא אחת ויחידה ורק עכשיו כשכבה נוספת מעל היסוד הזה נכנס המרכיב האישי של ההתבוננות האישית "שלי".

כשאני הולך למכולת ומבקש לקנות בקבוק מים, ברור לי שגם המוכר מודע לקיום של הבקבוק שאני מחזיק ביד... זה כל כך ברור ומובן שכל מי שקורא את השורות האלו אומר לעצמו "דהההה - ברור" - אבל זה בדיוק העניין העמוק פה! מציאות של "אמת אבסולוטית" זה משהו בסיסי, יסודי בכל ההווה האנושית ובכל היכולת שלנו לתפוס משהו בכלל ולכן זה כל כך חשוב להבין שיש אמת אבסולוטית אחת בלבד גם במודע ולא רק בתת מודע שמאפשר לי לקנות את הבקבוק מים מבלי להתעמק ביסודות המחשבתיים שמאפשרים לי לתקשר עם המוכר ולקחת את הבקבוק ביד.

כלומר, כשאדם הולך למכולת לקנות משהו, הוא בתת המודע שלו כל הזמן מבין שיש מציאות אחת אובייקטיבית (אמת אבסולוטית) אבל בחלק המודע שלו הוא לא חושב על זה בכלל, זה פשוט טבעי עבורו... ובדיוק כשם שאדם יכול במודע שלו לסתור את עצמו עד כדי האבסורד הגדול ביותר של חוסר קיום בדמות אדם האומר בקול רם או במחשבתו "אני לא קיים". ברור שבמודע הוא יכול לטעון גם את הטענה הזו - שאין אמת אבסולוטית! אבל הוא

משתמש בחלקים של התת-מודע שלו כדי לומר את הדבר והתת-מודע שלו משתמש ביכולת שלו ובהבנה העמוקה של המציאות כדי לאפשר דיבור, מחשבה וכדומה.

כמו שברור לכם שמי שאומר "אני לא קיים", קיים בהחלט... אתם רואים ושומעים אותו וכדומה, ואפילו אם הוא יאמר את זה רק לעצמו בלחש או במחשבה פנימית הוא עדיין יהיה קיים, כך (ואף יותר, מכיוון שאת האדם הזה אתם רואים בחושים, ואילו את ההוכחה הנ"ל אתם קולטים ישירות מהחלק הפנימי שלכם שזה הרבה יותר עמוק, שורשי, יסודי ומדויק מאשר החושים) צריך להיות לכם ברור שמי שטוען "אין אמת אבסולוטית" או טוען "יש יותר מאמת אבסולוטית אחת" טועה לחלוטין וסותר את עצמו סתירה מוחלטת.

אם יש מי שהנושא הזה עדיין לא ברור לו בצורה הרמטית ומוחלטת אני ממליץ לעצור ולקרוא שוב את ההוכחות הנ"ל ולהתעמק בהן כי זה חשוב מאד לכל אדם להבין את המנגנון ה-כל כך יסודי הזה שכל חייו נשענים עליו וכל בסיס המחשבות שלו עובד איתו.

בתהליך הקריאה בספר הזה, אנחנו נעבור יחד על הרבה מקרים שבהם אדם מסוגל פיזית לטעון משהו, שמבחינה עצמית סותר את עצמו לחלוטין, ונבדוק את המשמעויות של כך, ננקה את מחשבותינו ממחשבות שגויות ועל ידי כך נפתח פתח לקבל שפע חוכמה והבנה, מכיוון שכאשר אנחנו סותמים את עצמינו על ידי מחשבה שגויה, כל המשמעויות הנגזרות של אותה מחשבה כנראה יהיו שגויות וכך גם ההחלטות שלנו בחיים לגבי הרבה מאד היבטים ויותר מזה - האמת עצמה לא יכולה לעבור אל אדם ששרוי במחשבה שגויה ועוד יותר מזה (!!!) גם כל ההשלכות ההכרחיות שנובעות מאותה אמת מוחלטת ונכונה לא יכולות להגיע לאותו אדם ששרוי במחשבה שגויה!

זה כמו צינורות חוכמה אשר נסתמו על ידי שגיאות במחשבה ואי התעמקות בדברים. כשם שהצינורות המוליכים מים אלינו לבתים לא יעבירו את המים שלהם אם יהיו סתומים וכאשר הם סתומים, יש להתעמק באזור הסתום ולעבוד כדי לשחרר אותו ועל ידי כך לזכות בחידוש הזרימה, כך גם במחשבה.

הטעות הקשה בחיי - "אל כל יכול"

כנזכר בסוף הפרק הקודם, כאשר אדם שרוי בשגיאה לוגית, אם הוא לא יפתח אותה, יתעמק בה ויבין אותה, אז כל השפע שיכול היה לזרום אליו לא יגיע מכיוון שיש לו סתימה בצינור של אותו הנושא.

במשך שנים רבות מאד טענתי שיש כשל לוגי בסיסי בהגדרה "אל כל יכול" מכיוון שאם האל הוא כל יכול, הרי שהוא חייב להיות מסוגל לעשות את אשר אי אפשר לעשות. המחשבה הזו מנעה ממני לבדוק את כל היהדות והתורה מכיוון שהבסיס של היהדות נראה היה לי כנשען על מחשבה לא נכונה.

אם מחשבה מסוימת סותרת את עצמה, אזי הכרח שאין היא נכונה וגם כל מה שנובע ממנה, כהכרח הנובע דבר מדבר, לא מחייב שיהיה נכון ולרוב שגוי. הסיבה שהדברים הנובעים דבר מדבר יכולים להיות נכונים גם כשיוצאים מהנחה שגויה (לפעמים) נובע מזה שההנחה יכולה להיות בעלת משמעויות שונות אשר חלקן נכון וחלקן לא ובנוסף, לפעמים אנשים עושים טעויות בשרשרת ה"דבר מוביל לדבר" ולכן מגיעים למסקנות שלא קשורות באמת עם הנחת היסוד מה שמאפשר גם לקחת הנחת יסוד נכונה ולהגיע למסקנות שגויות וגם לקחת הנחת יסוד שגויה ולהגיע למסקנה נכונה (בחלק מהמקרים).

המונח "כל יכול" מתייחס לכל מה שניתן לעשות. כלומר, אם יש רשימה של כל הדברים האפשריים, ואין הכוונה לומר דברים ש"נראה לנו שאפשריים" אלא כלל הדברים האפשריים מבחינת האמת האבסולוטית, כלומר שיש להם פוטנציאל לקיום בתרחיש כלשהו במציאות כלשהי, אז הרשימה הזו תכלול את כל הדברים האלו.

מתוך הרשימה של כלל הדברים האפשריים "כל יכול" יכול לבצע כל אחד ואחד מהדברים ברשימה הזו בלי יוצא דופן! זוהי המשמעות של "כל יכול". צריך להוסיף ולומר שזה מה שזה אומר במקסימום לפי התפיסה האנושית המוגבלת שלנו, ועל פי הטענה שיש אל כל יכול שברא את הכל ומקיים את הכל, אז גם המחשבה המקסימאלית הזו ניתנה לנו על ידו כדי שנבין אותה ואת המשמעות שלה - שיש אפשרות להבנות נוספות, יכולות נוספות ומציאויות נוספות שאין אנו מסוגלים להבין כלל.

אנחנו צריכים לדון בכל מה שניתן להבין בצורה מקסימאלית על ידי בני אדם. כלומר אין סתירה בהגדרה "אל כל יכול" כלל! שכן ההגדרה הנכונה היא כנ"ל: "כל יכול = יכול לעשות את כל מה שניתן לעשות".

הנושא הזה כל כך שורשי ועמוק עד שכל חיי - עד גיל 28 בערך, הבנה לא נכונה של "כל יכול" הובילה אותי למחסום עצום וכולנו צריכים ללמוד מזה! יש לבדוק את הדברים בצורה פתוחה עם רצון אמיתי לבדוק ולדעת את האמת.

רק כך יכול האדם להגיע למצב שבו הוא מאפשר לעצמו לבדוק ולבחון את כל הסתימות בצינורות ההבנה והחוכמה שלו.

התבוננות נוספת במושג "כל יכול" מראה לנו שהוא מקביל למושג "בלתי מוגבל". למעשה "בלתי מוגבל" אומר בדיוק את אותו הדבר - היכולת לעשות הכל, שכן ההגדרה היא "חוסר מוגבלות" וזה אומר שמתוך כלל האפשרויות שניתן לעשות אין הגבלה על אף אחת מהן.

אדם שואל את עצמו שאלה:

"האם ישות כל יכולה קיימת?" וזה מוביל לשאול את השאלה:

"האם ישות היכולה לעשות את כל מה שניתן לעשות, קיימת?"

אז השואל המעמיק מבין שהשאלה הקדומה יותר שבה צריך להתעמק היא שאלת הפוטנציאל: "האם ישות בלתי מוגבלת יכולה להתקיים?" (מקביל לשאלה הראשונה בדף זה).

כלומר, האם בכלל יש פוטנציאל לקיום ישות כזו ורק אם התשובה לזה היא חיובית צריך לדון בשאלה השנייה כמובן.

בשביל להתחיל לענות על השאלות, חייבים להגדיר את המילים.

ישות = דבר קיים אשר יכול להכיל תתי חלקים ותתי קטגוריות על בסיס המגבלות או חוסר המגבלות של עצמות קיום הדבר (נגזרות מטיב הקיום והפוטנציאל של סה"כ ההגדרה), בנוסף ישות יכולה להיות חומרית או לא חומרית או גם חומרים וגם רוחנית.

בלתי מוגבל = שיכול לעשות הכל מתוך סה"כ הדברים שניתן לעשות ו/או להוות כל מה שניתן להוות ו/או לקיים כל מה שניתן לקיים וכדומה. אם יש משהו שהוא בלתי ניתן לעשייה, אפילו ישות בלתי מוגבלת לא יכולה לעשות אותו. לא מדובר במשהו שהוא בלתי ניתן לעשייה על ידי בני אדם וכדומה, אלא משהו שהוא בלתי ניתן לעשייה בפני עצמו. דוגמא לזה תהיה ריבוע עגול, שהריבוע גם עגול וגם ריבוע (מבלי לשנות הגדרות תוך כדי כמובן) באותו הזמן, באותו המקום ו/או באותה הוויה ועל בסיס אותן הגדרות ראשוניות הסותרות זו את זו. כלומר, אם זה עגול זה לא ריבוע ואם זה ריבוע זה לא עגול. הנקודה הזו מאד קריטית להבנה והיא פותרת גם את כל הבעיה של אנשים ששואלים שאלות כמו "האם אלוקים יכול לצור סלע שהוא לא יכול להרים" (או במילים אחרות האם הוא יכול לעשות משהו שהוא לא יכול לעשות כנ"ל, ה"פרדוקס" הזה נפתר לחלוטין).

קיים : כל דבר אשר יש לו ממשות ואשר תנאי הכרחי להתממשותו הוא שיש לו פוטנציאל קיום הן על ידי גורם אחר או על ידי עצמו או שניהם.

אז לפי ההגדרות הנ"ל "האם לישות בלתי מוגבלת יש פוטנציאל לקיום?" בשביל לענות על השאלה הזו אנחנו צריכים להבין מה זה "פוטנציאל לקיום"

פוטנציאל לקיום בניגוד לקיום ממשי, בסה"כ אומר שאין סתירה לוגית בהגדרה של הדבר הנבדק או באיזשהו חיבור בין ההגדרות, או בתוך הגדרות של ההגדרות עצמן (מה שנקרא לוגיקה א-פריורית, או בעברית - "קדימונית"),

כלומר, אנחנו צריכים לבדוק אם בדבר שאנחנו בודקים יש סתירה לוגית או לא.

נבדוק את ההגדרות למעלה ונגלה,

בהגדרה ישות אין סתירה

בהגדרה בלתי מוגבל אין סתירה

בהגדרה של קיים אין סתירה

מה עם החיבור ביניהן, בין ההגדרות?

ל"ישות" אין סתירה מההגדרה עם "בלתי מוגבלת" ולכן אין סתירה, ו"בלתי מוגבל" לא סותר "קיום" ולכן אין סתירה, למעשה, "קיום" זהו תנאי של ישות ולכן גם פה אין סתירה וגילינו שאין סתירה בכל המבנה של השאלה.

לכן, אחרי שראינו שאין סתירה אנחנו יודעים בוודאות שהתשובה לשאלת הפוטנציאל חיובית – כלומר יש פוטנציאל קיום לישות בלתי מוגבלת.

אני ממליץ להתעמק מאד מאד בכל פרט ופרט ולהתבונן בצורה יסודית, קחו את הזמן ותחשבו על זה, תעצרו תעצמו עיניים ותשאלו את השאלות ותחברו את המילים וההגדרות.

נקרא ל"ישות בלתי מוגבלת" - בשם "אלוקים" (לפי ההגדרות למעלה)

כלומר "אלוקים" זהו לצורך העניין (כרגע, בפשטות) שם, של "ישות בלתי מוגבלת".

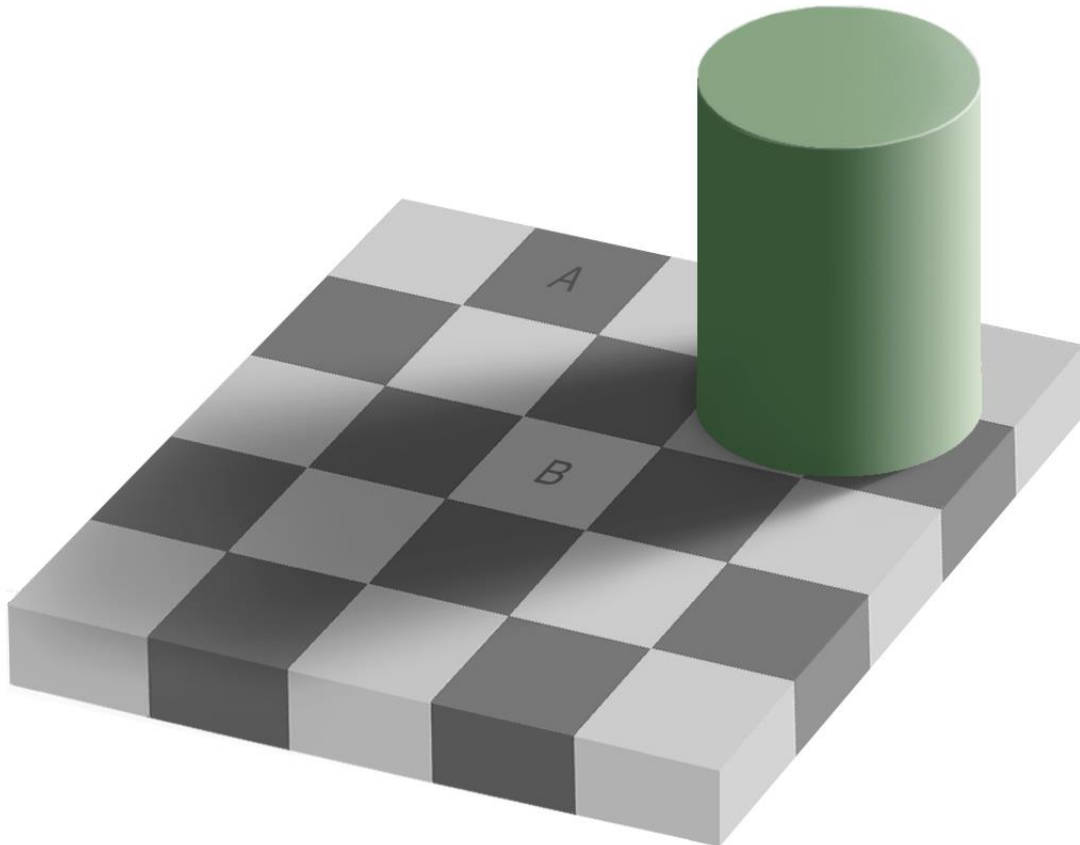
עכשיו נוכל לעבור לשאלת השאלות!

האם ישות בלתי מוגבלת קיימת?

”אני לא מאמין במה שאני לא רואה”

מדי פעם מישהו עשוי לומר שהוא לא מאמין במה שהוא לא תופס בחושים שלו, והכי נפוץ שאדם אומר ”אני לא מאמין במה שאני לא רואה”. למה שאדם יחליט שרק מה שהוא מסוגל לתפוס בחושים שלו זה מה שקיים? או שזה כל מה שניתן להבין שקיים?

תסתכלו למשל על התמונה הבאה:

האם יש הבדל בין המשבצות A ו B?

תמשיכו להתעמק ולהתבונן בזה ותגידו האם לדעתכם משבצות A ו B:

1. זהות בצבען?
2. שונות - אם כן, אז במה מתבטא השוני?

התמונה בעמוד הקודם מגיעה מויקיפדיה בערך העוסק באשליות אופטיות:

http://en.wikipedia.org/wiki/Optical_illusion

המשבצות זהות לחלוטין מבחינת גוון הצבע, אותו קוד-צבע בדיוק. למרות שזה נראה שלא. מי שלא מאמין, תצלמו את התמונה ותגזרו במחשב את כל מה שמסביב למשבצות האלו ותראו. או שתלכו ישירות למקור של התמונה הנ"ל בויקיפדיה ותבחנו את זה באמצעות המחשב על ידי דגימת קוד צבע, או כל מבחן מדעי אחר ותראו שהמשבצות זהות לחלוטין מבחינת גוון הצבע.

מה לגבי גלי רדיו? עד שלא גילו שיש גלי רדיו הם לא היו קיימים? מתי בפעם האחרונה הרגשנו גלי רדיו? או ראינו?

אנחנו גם לא שומעים גלי רדיו... המכשיר שנקרא "רדיו" מאפשר לקלוט את הגלים- התדרים האלו והוא מפענח אותם וממיר אותם לקול בתדר שאנחנו יכולים לשמוע ואז אנחנו נהנים משירים וכדומה. אבל בחושים שלנו עצמם, אנחנו לא רואים או חשים גלי רדיו. אז לפני שהמציאו מכשירים שקולטים גלי רדיו - לא היו גלי רדיו? בודאי שהיו.

יתרה מכך, מי שאומר "אני לא מאמין במה שאני לא רואה" מן הסתם מאמין במחשבה שהוא "לא מאמין במה שהוא לא רואה" ואז נשאלת שאלה:

מתי ראית את המחשבה "אני לא מאמין במה שאני לא רואה"? אשר בה אתה כן מאמין?

ברור שאי אפשר לראות (בחוש הראייה) את המחשבה ומכאן ברור שזוהי סתירה לוגית, כמו כל דבר שאינו נכון, הוא או סותר את עצמו או מתבסס על משהו שסותר את עצמו.

ניתן לומר את זה כך:

1. אדם אומר שיש לו הנחת יסוד והיא "אין להאמין לדבר שלא רואים".
2. האדם מעולם לא ראה את הנחת היסוד (מחשבה) שעליה הוא נשען.
3. לפי מה שהאדם אומר, הוא צריך לא להאמין להנחת היסוד שלו.
4. האדם מגיע למסקנה שהנחת היסוד שלו היא טעות, ושהיא מתבטלת ולכן ניתן להאמין (ולדעת) דברים גם אם לא רואים אותם.

אגב, זה תקף בדיוק באותה המתכונת גם לכל שאר החושים (ריח, טעם, מישוש, שמיעה וכמובן כנ"ל ראייה).

יתרה על כך, בואו נכנס למשהו קצת יותר עמוק באותו הנושא. תשאלו את עצמכם את השאלה המוזרה "מתי ראיתי בפעם האחרונה את המספר 4?"

שימו לב, **הספרה 4** המופיעה במשפט זה וכאן למעלה... זוהי **סיפרה** ולא **מספר**.

ההבדל המהותי בין ספרה לבין מספר זה שספרה זה בסה"כ סימן שמזהה מהות כלשהי, במקרה הזה מספר מתמטי **והוא אינו המספר עצמו**. כלומר, כמו שאני יכול לכתוב כאן "דינוזאור" אין המילה הזו דינוזאור ממש אלא רק סימן מזהה של מהות של "דינוזאור". המילה הזו **מייצגת** את המהות של "דינוזאור" אבל אין המילה הכתובה פה, - בסה"כ דיו על דף, הדינוזאור עצמו - גוף עצום, שיניים וכדומה.

אותו הדבר בדיוק קורה עם המספר 4. מה שכתוב פה זהו לא המספר 4, אלא המייצג של המספר 4. בדיוק כשם ש"ארבע" זה לא המספר 4. וגם IV זה לא המספר 4, אלא רק המייצג של המספר 4, וכך אני יכול להמשיך ולכתוב בשפות אחרות וכדומה.

דוגמא נוספת, המשוואה הבאה נכונה לחלוטין 4=ארבע.

אבל הרי שהיא לא נראית אותו הדבר... זה בגלל שאנחנו מתייחסים ל**מהות** המיוצגת על ידי הספרות/מילים ואין הספרות/מילים עצם המהות עצמה.

למעשה מעולם, אבל מעולם לא ראינו את המספר 4. תמיד, כל חיינו רק ראינו את מה שמייצג את המספר הזה (וכל מספר אחר) ובראשינו ומחשבתנו הבנו בשכל ועל ידי הלוגיקה שהמספר עצמו קיים וניתן לעשות בו שימוש, ואף שימוש יום-יומי.

אז איך בכל זאת אנחנו מאמינים ואף יודעים בוודאות שהמספר 4 וכל מספר אחר באמת קיים? מתוך ההכרח המחשבתי הלוגי שמראה לנו שההגדרה של המספרים היא הגדרה עקבית (כלומר שאינה סותרת עצמה ו/או נשענת על איזושהי סתירה לוגית אחרת). בין היתר, המספרים מאפשרים לנו לספור, בצע מתמטיקה, לראות את היחסים שבין דבר לדבר וכדומה.

עד כדי כך חזקה היא הלוגיקה - שאנחנו מסוגלים באמצעותה להוכיח את קיומם של דברים שאנחנו לא מסוגלים לראות/לחוש וכדומה, למעשה הלוגיקה היא הבסיס של כל המחשבה האנושית כולה.

אפשר להביא עוד אין ספור דוגמאות כמו קרינות, כוחות פיזיקאליים שאנחנו לא מסוגלים לחוש, צורות חיים שאנחנו לא יכולים לראות (או לא יכולנו עד לא מזמן) וכן הלאה - הלוגיקה מאפשרת לנו להציץ מעבר למגבלה של החושים האנושיים וללמוד מהי האמת עצמה ולהסתנכרן איתה ובכך לתקן את עצמנו, מעשינו, מחשבתנו, דיבורינו וכלל הנהגתנו ומהותנו.

המבחן האונטולוגי

השם "אונטולוגי" מגיע מהמילה onto מיוונית במשמעות "מה שיש" - כלומר הלוגיקה של מה שיש. כלומר זה הבסיס של הקיום עצמו, וזה היסוד ללוגיקה עצמה - המחשבות העמוקות ביותר שעליהן נשענת כל המחשבה האנושית. מי שמבין את המבחן האונטולוגי עד הסוף יזכה ש"עץ החוכמה" יתחיל לצמוח אצלו והוא יוכל להגיע להישגים שכליים גבוהים מאד בהרבה תחומים בחיים מכיוון שהאונטולוגיה מהווה בסיס להרבה מאד מחשבות ותהליכים הבנתיים שעליהם החיים שלנו ופעולותינו מתבססים עליו ומי שיבין את זה באמת עד הסוף - יגלה דבר פלאי עוד יותר - שעליו נדבר בהמשך.

כל מה שאנחנו חווים במהלך החיים שלנו מתבטא באמצעות המחשבות שעוברות לנו בראש במהלך החיים. מה שלנו נשאר לעשות עם המחשבות האלו זה לקבל או לא לקבל אותן, כלומר להזדהות איתן או לא להזדהות איתן. כל המחשבות שאיתן אנחנו מזדהים, זהו חלק ניכר מאד מעצם הגדרת ה"אני" של כל אחד מאתנו.

אין חוויה ללא מחשבה. כשאנחנו נוגסים בתפוח, יש לנו מחשבה של טעם, של ריח, של מרקם ועוד, כל החושים מעבירים לנו מסרים, שהם בעצם מחשבות. חלק מהמחשבות מודעות ועוברות אצלנו כמילים ממש וחלק לא. אבל אין משהו שלא נקלט אצלנו כמחשבה. למעשה אם נסתכל על משהו, למשל, ולא תהיה לנו מחשבה - לא נקלוט את הדבר שעליו אנחנו מסתכלים ואנשים על ידינו ישאלו אותנו "נו, מה אתה אומר?" ואנחנו לא נדע על מה הם מדברים בכלל.

כלומר, המציאות שולחת אלינו מסרים שנקלטים על ידי החושים (במקרה של ראייה, פוטונים של אור) ואחרי זה מפוענחים למחשבות ואז אנחנו מזדהים או לא מזדהים עם המחשבות וזה מקרין על איך שאנחנו תופסים את המציאות. זה מסלול דו כיווני ואגב יש בו יותר מאשר מסלולים של חושים בלבד. אדם יכול להיות נטול חושים ועדיין לחשוב מחשבות ולפתח חושים על ידי הגדרות פנימיות של המחשבות שלו - אך זה כבר נושא אחר. מה שחשוב כרגע לצורך העניין זה שכל מה שקיים ולא קיים, כל הזיכרונות שלנו, כל הרעיונות והתפיסות שלנו וכדומה - הכל מחשבות. המבחן האונטולוגי בודק את המחשבה הפנימית והבסיסית ביותר שלנו ומאפשר לנו לבחון את החלק שעליו כל שאר המחשבות וההזדהות שלנו עם המחשבות עובר דרכו.

קצת רקע לפני שאנחנו צוללים למבחן האונטולוגי. הטענה הזו קיימת כבר למעלה מ-1,000 שנים לפחות, ולא הופרכה. גדולי המוחות של כל הזמנים ניסו לתקוף אותה מכל זווית אפשרית ולא הצליחו להביס אותה. קמו מתנגדים רבים שניסו במהלך ההיסטוריה, אך לא הצליחו להכשיל את המבחן - מי שיבין את הנושא הזה עד לסוף קצה ההבנה, יראה שזה בלתי אפשרי להביס את הטענה הזו מכיוון שהיא נכונה ב-100%.

להלן רשימה קצרה של תומכי והוגי המבחן האונטולוגי: אנסלם, רנה דקארט, מולה סנדרה, קורט גדל, נורמן מלקולם, אלווין פלנטינגה, עמנואל קאנט (עם גרסה משלו) ועוד...

להלן גרסה מודרנית של המבחן האונטולוגי ע"פ אלווין פלנטינגה:

1. אלוקים זו ישות אפשרית (יש פוטנציאל לקיום של ישות בלתי מוגבלת).
2. אלוקים קיים במציאות אפשרית כלשהי (ולו רק במציאות קיום הפוטנציאל).
3. אם אלוקים קיים בחלק מהמציאויות האפשריות (או לפחות באחת מהן), אז אלוקים קיים בכל המציאויות האפשריות כי הוא אינו מוגבל למציאות אחת.
4. אם אלוקים קיים בכל המציאויות האפשריות, אלוקים קיים גם במציאות שלנו והעולם הממשי.
5. אם אלוקים קיים בעולם שלנו והעולם הממשי, אלוקים קיים.
6. **אלוקים קיים בהכרח!**

מי שיתבונן ויבחן את הטענה הזו לעומק יגלה שסעיף 1 מוביל לסעיף 2 בהכרח מוחלט, סעיף 2 מוביל בהכרח לסעיף 3 וכן הלאה עד סעיף 6 והכל מתכנס לשורש של סעיף 1. כלומר, אם מישהו רוצה לתקוף את הטענה הזו, לאחר שיעמיק ויראה כי הכל מוביל אחד לשני בהכרח מוחלט לחלוטין, יוותר לו לנסות ולתקוף רק את הסעיף הראשון.

הדבר היפה בלוגיקה וביהדות זה שככל שתוקפים משהו יותר חזק ומיותר זויות והוא נשאר עומד איתן, כך הדבר התחזק והתעצם. ביהדות קוראים לזה "קושיות", הקושיות זה הדבר שמחזק טענה בצורה הטובה והגדולה ביותר - דווקא על ידי זה שמנסים למוטט קו מחשבה מסוים, מחזקים אותו - במידה ולא מצליחים למוטט אותו כמובן.

למה הדבר דומה? זה דומה לייצור של חליפת מגן חזקה, מפעל כלשהו יצהיר שהוא הצליח ליצור את חליפת המגן האולטימטיבית ומיד ישאלו אותו "איזה בדיקות זה עבר? איזה תקנים? של איזה ועדות?" וככל שהוא יראה שזה עבר יותר בדיקות וקושיות, כך החליפה תהיה יוקרתית יותר ומועצמת יותר. נאמר שבעלי המפעל יראו בשידור חי ניסיון של החליפה נגד אש ונגד מים, ונגד קרח ומיד אחרי זה אש וטילים וכדורי צלפים וכן על זה הדרך, ככל שיהיו יותר בדיקות ובעוצמה רבה יותר, כך **אם** החליפה תשרוד ותישאר שלמה לחלוטין וללא פגע, כך מעמדה בעולם יעלה ויתעצם.

אותו הדבר בדיוק קורה פה. הטענה שכתובה פה למעלה זה כמעין חליפת מגן אדירה וככל שננסה לתקוף אותה יותר כך טוב יותר! אז בואו ניגש למלאכה וננסה לפרק את הטענה הזו ונראה מה קורה.

רגע לפני שאנחנו נכנסים להתקפות וקושיות בואו נעבור על הסעיפים יחד ונראה מדוע הם מובילים בהכרח אחד אל השני בצורה מוחלטת.

הסעיף הראשון אומר שאלוקים יכול להתקיים, כלומר "ישות בלתי מוגבלת יכולה להתקיים". כל מה שהסעיף הראשון אומר זה שיש פוטנציאל לקיום של דבר כזה הנקרא "אלוקים" ובעל ההגדרה "ישות בלתי מוגבלת". כל דבר שקיים בתור פוטנציאל, קיים ב"מצאות קיום הפוטנציאל". כלומר הסעיף הראשון למעשה אומר לנו שאלוקים קיים ב"מצאות קיום הפוטנציאל" (המצאות בה הפוטנציאל עצמו קיים)

איך מוודאים שמהו קיים בתור פוטנציאל? הדבר היחיד שאין לו פוטנציאל להתקיים הוא רק מה שסותר את עצמו, או משהו שנשען על משהו אחר אשר או סותר את עצמו (או שנשען על משהו אחר שסותר את עצמו וכן הלאה והלאה בשרשרת). כלומר, כדי שמהו לא יהיה קיים ב"מצאות קיום הפוטנציאל" הוא חייב להיות בסתירה עצמית או מבוסס על סתירה כלשהי בשרשרת-המחשבה. אם אין סתירה, אזי שהכרח מוחלט שיש **פוטנציאל** לדבר להתקיים ומכך נובע **בהכרח** שהדבר מתקיים ב"מצאות קיום הפוטנציאל" - זה למעשה לומר את אותו הדבר:

- א. אם למשהו יש פוטנציאל להתקיים.
- ב. אז המשהו הזה מתקיים בתור פוטנציאל.
- ג. ולכן המשהו הזה מתקיים במציאות קיום הפוטנציאל.

כל מה שקורה במציאות קורה בזכות זה שקודם כל הייתה לזה אפשרות לקרות בכלל ולכן, המרכיב של הפוטנציאל הוא מציאות ממשית, שהרי בלי פוטנציאל המציאות עצמה לא הייתה קיימת - אם לא היה פוטנציאל למציאות, לא הייתה מציאות.

דוגמא, אם ההגדרה של "אלוקים" הייתה "ישות שיכולה לעשות הכל, כולל מה שאי אפשר לעשות" אז זו הייתה סתירה לוגית והסעיף הראשון היה מתבטל ואיתו כל הטענה. אבל ההגדרה שאותה אנחנו בודקים היא אלווקים="ישות שיכולה לעשות את כל מה שאפשרי לעשות או להיות כל מה שאפשרי להיות וכן הלאה" (ישות בלתי מוגבלת כנזכר בפרק הקודם).

ההגדרה של "דבר אפשרי" היא: משהו שיש לו פוטנציאל.

כל מה שמתואר על ידי הגדרה עקבית, אשר לא סותרת את עצמה בשום צורה ו/או נשען על הגדרה אחרת בעלת סתירה כלשהי - יהווה הגדרה למשהו **אפשרי** - בעל אפשרות קיום - בעל פוטנציאל קיום.

הסבר מדוע הסעיף הראשון נכון בהכרח מוחלט של 100%: מכיוון שההגדרה של "אלוקים" כפי שהיא מובאת בסעיף הראשון היא "ישות שיכולה לעשות ולקיים" ("רק") את כל מה שניתן לעשות ו/או להוות **באמת**.

כלומר, לפי **ההגדרה עצמה**, כל (100%) מה שניתן לקיים ואינו עומד בסתירה, נכלל בהגדרה הזו וכל (100%) מה שלא ניתן לקיים וכן עומד בסתירה הן בעצמו או על בסיס מה שהוא נשען עליו לא כלול בהגדרה הזו ולכן - **הכרח**

מוחלט (100%) שההגדרה בסעיף הראשון היא עקבית לחלוטין וללא טעויות או סתירות לוגיות כלל וגם לא נשענת על שום דבר שיש לו **אפילו אפשרות** להיות עם חוסר עקביות או סתירות לוגיות! זוהי ההגדרה העקבית ביותר שניתן להעלות על הדעת! בהגדרה עצמה.

הסעיף השני אומר שהיות ויש פוטנציאל קיום (סעיף 1) לישות בלתי מוגבלת (אלוקים) אז הישות הבלתי מוגבלת הזו "אלוקים" מתקיים במציאות אפשרית הנקראת "מציאות קיום הפוטנציאל".

אפשרות נוספת להתבונן בדבר: אם "אלוקים" קיים בתור פוטנציאל (סעיף 1) אזי שמבחינה מתמטית פוטנציאל הקיום גדול מ 0.0 יהיה חוסר פוטנציאל.

אם פוטנציאל הקיום גדול מ 0 ויש אין סוף קיומים אפשריים, כגון מציאויות אפשריות, עולמות מקבילים וכן הלאה, אז אחוז הגדול מ 0 מתוך מספר אין סופי של אפשרויות מוכרח להתקיים לפחות פעם אחת ולפי המתמטיקה והלוגיקה, מוכרח שיתקיים אין סוף פעמים וזאת אפילו אם "הסיכוי" קטן מאד. כל מה שצריך זה שהסיכוי יהיה גדול מ 0. הסיבה לזה היא שאחוז אחד מאין סוף = אין סוף וגם 50 אחוזים מאין סוף = אין סוף וכן על זה הדרך.

כלומר, היות ויש אין סוף אפשרויות של קיום, מציאויות אפשריות שונות ופוטנציאל קיום אלוקים גדול מ 0, הכרח הוא שאלוקים מתקיים באין סוף מציאויות. דבר נוסף שיש להבין שאפילו אם מישהו יתווכח ויאמר שאולי אין "אין סוף אפשרויות מציאויות קיימות" אז עדיין יש מציאות שנקראת "פוטנציאל" וכל מה שקיים בתור פוטנציאל, קיים במציאות הזו - זו שנקראת "מציאות קיום הפוטנציאל". כלומר, במינימום יש קיום אחד וממנו הכל מתחיל כמו שתראו בסעיף הבא.

שוב אני אדגיש, אין צורך באין סוף יקומים/אפשרויות צריך רק אחד, אז אם אלוקים קיים "במציאות קיום הפוטנציאל", זה כבר מספיק - הוא מתקיים במציאות אחת לפחות על פי כך.

הסעיף השלישי אומר שאם אלוקים, כלומר "ישות בלתי מוגבלת" קיימת אפילו במציאות אחת (מציאות קיום הפוטנציאל. ועל אחת כמה וכמה אם מתקיימת באין סוף מציאויות) אזי היות והישות "בלתי מוגבלת", הכרח שהיא לא מוגבלת לקיום במציאות אחת, אלא מתקיימת בכל אפשרויות הקיום והמציאויות הקיימות.

הסעיף הרביעי אומר לנו שאם אלוקים, כלומר "ישות בלתי מוגבלת" קיימת בכל המציאויות והאפשרויות, אזי הכרח שהיא - הישות "אלוקים" קיימת גם במציאות והאפשרות שבה אנחנו חיים בה שכן היקום שלנו הוא אחד מאפשרויות הקיום האפשריות.

הסעיף החמישי אומר שאם אלוקים, כלומר ישות בלתי מוגבלת קיימת במציאות שלנו... אזי הכרח הוא שאלוקים קיים.

ולבסוף גולת הכותרת, אלוקים קיים בסעיף השישי.

כמובן שדבר נוסף שנובע מזה הוא שאלוקים עונה להגדרה שנמצאת בתחילת הספר:

אלוקים הוא ישות עליונה, בלתי מוגבלת (שיכולה לעשות את כל מה שאפשרי לעשות ולהוות ולקיים את כל מה שאפשרי להוות ולקיים), בעל ידע אין-סופי, חוכמה אין-סופית, אהבה אין-סופית, נמצא בכל מקום, מהווה כל מקום, נמצא מחוץ לזמן, מהווה את הזמן, בעל כל הכוחות כולם, הטוב האין-סופי, הקיום האין-סופי, הכרח הקיום עצמו, נמצא בכל מצב, מהווה כל מצב, מאפשר כל האפשרויות כולן, אין עוד מלבדו - לא רק אלוקים אחרים, אלא, מלבדו אין דבר, מהווה כלל המוסר עצמו, רוחני וחומרי, אישי ופרטי עד כדי שהוא זה שמרכיב כל אדם וכל חי, ויותר.

אם אנחנו רוצים לקבל הגדרה ממש פשוטה וקלה היא כזו:

אלוקים=כל הקיום כולו. שכן, הוא לא מוגבל למשהו פחות מכך.

עכשיו לקושיות וההתקפות!

טענה ידועה ונפוצה שנאמרת כאשר אנשים נתקלים בטענה האונטולוגית (הנ"ל) היא "אם כן, אני יכול להחליף את המילה "אלוקים" בכל מילה שהי כגון "גמד כחול" ולהכריח את קיומו מתוך ההכרח שמוביל בין סעיף לסעיף.

כלומר, הטוען אומר שהטוען יראה כך (בחרתי אופציה מגוחכת בכוונה, כי כך היו עושים התוקפים):

1. "גמד כחול" זו ישות אפשרית (יש פוטנציאל לקיום של ישות בלתי מוגבלת).
2. "גמד כחול" קיים במציאות אפשרית כלשהי (ולו רק במציאות קיום הפוטנציאל).
3. אם "גמד כחול" קיים בחלק מהמציאויות האפשריות (או לפחות באחת מהן), אז "גמד כחול" קיים בכל המציאויות האפשריות כי הוא אינו מוגבל למציאות אחת.
4. אם "גמד כחול" קיים בכל המציאויות האפשריות, אלוקים קיים גם במציאות שלנו והעולם הממשי.
5. אם "גמד כחול" קיים בעולם שלנו והעולם הממשי, אלוקים קיים.
6. "גמד כחול" קיים בהכרח!

התשובה לקושיה הזו היא: אם אנחנו מחליפים את המושג "אלוקים" שזה אומר "ישות בלתי מוגבלת" (או "ישות כל יכולה") בכל דבר אחר אשר שונה בהגדרה מההגדרה של אלוקים (כ"ישות בלתי מוגבלת"), אז הדבר החדש שאליו החלפנו יהיה מוגבל מתוך ההגדרה המוגבלת שלו - למשל "גמד כחול" מוגבל להיותו "גמד" ו"כחול".

אם האדם יאמר "לא, הוא לא מוגבל להיות גמד כחול" וייתן ל"גמד כחול" שלו את אותה הגדרה של "ישות בלתי מוגבלת" אז זה יהיה נכון, כי הוא בעצם משתמש במילים "גמד כחול" בתור **שם ולא בתור הגדרה**. כלומר במקום לקרוא לאלוקים בשם "אלוקים" הטוען פשוט שינה שם, אבל לא שינה מהות וכשם שכל דבר ניתן להחליף לו את השם מבלי לגרוע מהקיום שלו כך ניתן גם כאן. בשפות הסכמיות למשל "האוס" (house) באנגלית זה בית, ואם מישהו יחליט לשנות לזה את השם ל "פוצ'קה" זה לא ישנה את מהות ההגדרה של הבית כ... בית. זה רק בלון שמנסה לבלבל.

מה יקרה אם החלפנו את ההגדרה של אלוקים בכל הגדרה אחרת? הדבר יהיה מוגבל ומתוך המוגבלות של הדבר, אין מעבר בין הסעיפים 2 ל-3. שכן המעבר בין סעיף 2 לסעיף 3 מחייב שההגדרה של מושא הנבדק שלנו תהיה "בלתי מוגבל" ואז הוא בהכרח עובר מקיום כלשהו (כולל פוטנציאל בלבד) לכל הקיומים האפשריים מכיוון שהוא אינו מוגבל לקיום יחיד-ומוגבל, בתור הגדרה הכרחית. היות וההגדרה השונה מההגדרה של אלוקים לא עוברת בין סעיף 2' לסעיף 3' היא גם לא מגיעה לשאר הסעיפים, ולכן היא נשארת רק בתור פוטנציאל, או קיימת גם במציאות - **אך לא מתוך הכרח - ובטח שלא הכרח עצמי, אלא מתוך כך שמהו אחר הוציא אותה לפועל**.

תבדקו את זה בעצמכם, האם יש הגדרה שהיא לא "בלתי מוגבלת" שהיא אינה מוגבלת? אם כן, אז זו אותה הגדרה בשינוי אדרת (שם חיצוני) ואם לא, אזי הכרח הוא שההגדרה החדשה **מוגבלת**.

הטענה הזו נעלמה כלא הייתה.

טענה נוספת נפוצה מאד היא הטענה שדיברתי עליה קודם לכן, והיא שהמושג "כל יכול" או "בלתי מוגבל" זה מושג שעומד בסתירה עצמית. זוהי התקפה שנועדה למוטט את הסעיף הראשון והיא טובה מאד - רוב חיי למעשה השתמשתי בטיעון הזה, רק שלא ידעתי שאין כוונה לישות שמסוגלת לעשות מה שלא ניתן לעשות או להוות מה שלא ניתן להוות.

הטענה בצורתה הטהורה נראית כך:

1. ישות כל יכולה אמורה להיות מסוגלת לבצע ו/או להוות כל דבר.
2. האם הישות הכל יכולה, מסוגלת לבצע דבר שסותר את עצמו? (כלומר, האם היא יכולה לעשות משהו שהוא בלתי ניתן לעשייה).

התשובה לזה נאמרה כבר מקודם אך אחזור על זה שוב כאן: אין סתירה במושג מכיוון שההגדרה "כל יכול" משמעותה שמתוך כל 100% הדברים האפשריים לעשייה/לקיום, אלוקים יכול לעשות ולקיים הכל - כל 100%.

כלומר אם יש רשימה של כלל (100%) הדברים שיש להם פוטנציאל קיום ומימוש, אלוקים מסוגל לקיים ולממש את כל (100%) מה שברשימה הזו. אותו דבר לגבי "בלתי מוגבל", הכוונה היא שמכל הדברים שניתן לעשות, האלוקים אינו מוגבל לעשות איזשהו דבר מהרשימה הזו, אלא הכל אפשרי בעבורו - יכול לעשות הכל ומכאן המילים "כל יכול".

ישות בלתי מוגבלת ו/או כל יכולה, אינה יכולה לעשות משהו שהוא בלתי ניתן לעשייה בפני עצמו, שכן דבר כזה לא מופיע ברשימה של הדברים האפשריים לעשייה.

הטענה הזו התמוססה לחלוטין.

טענה נוספת שנשמעת מדי פעם על סוג מסוים (אחר) של מבחן אונטולוגי היא שקיום זו לא תכונה שניתן לשייך לתיאור של לדבר מסוים על ידי הכרח לוגי.

הטענה (המאד) מורכבת הזו שנטענה במקור על ידי אחד מגדולי המוחות של כל הזמנים 'עמנואל קאנט' (שהוכיח את קיומו של אלוקים גם בצורה אונטולוגית ללא צורך בשימוש המוסג "קיום" כתיאור וגם בצורה קוסמולוגית, אמת ומוסר אבסולוטיים, קיום הנשמה הנצחית ועוד) היא טענה שהוא העלה כאשר בזמן חייו הטענה האונטולוגית התבססה על "קיום" כתכונת תיאור כגון "כחול", או "ירוק" מתאר חפץ או דבר כלשהו, אך בצורה הנוכחית (המודרנית) של הטענה האונטולוגית, כפי שהיא מובאת בספר זה, אין היסק קיום מתוך תיאור הדבר, אלא מתוך מהות ההגדרה היסודית ומי שרוצה לנסות לתקוף את ההגדרה היסודית, צריך להגיע לסתירה כלשהי בהגדרה היסודית הראשונית של הטענה והיות ואין כזו, הוא נאלץ לזנוח את הטעון הזה.

כלומר, היות ואנחנו מדברים על גרסה אחרת של הטענה האונטולוגית, אשר לא מתבססת על "תיאור", הטענה של קאנט אינה רלוונטית בכלל ובנוסף, בשפה העברית (שפת הקודש ולא העברית המדוברת שלנו), אין את הבעיה שעליה קאנט מדבר מכיוון שדבר יכול להוות גם את עצמו וגם את התיאור שלו באותו הזמן בניגוד למחשבה בשפות אחרות.

למשל, מדוע אנחנו קוראים ל"דבר" בשם "דבר", מכיוון שעל פי היהדות והתורה "הכל נהיה בדברו" כלומר, כל דבר ודבר, זהו מימוש של דיבור אלוקי (ראה בהרחבה על זה בחלק שמדבר לראות את הקולות, וגם בחלק של "שפת הקודש"), המילה "דבר" היא בעלת שורש של "דיבור" (אמירה) של מדבר (כמו מדבר סהרה), להדביר (להשמיד) ומראה לנו שוב למה חיים ומוות ביד הלשון. אותו דבר לגבי המילה "חפץ", אשר מגיעה מהמשמעות "רצון", כלומר כל חפץ וחפץ, על פי היהדות והתורה, מעיד על רצון הבורא במציאות הדבר הזה (וזה על קצה המזלג - ראה על זה בהרחבה במקומות אחרים בספר זה).

קצת על עמנואל קאנט:

"עמנואל קאנט (גרמנית; Immanuel Kant: 22 באפריל 12 - 1724 בפברואר 1804) היה פילוסוף פרוסי. מגדולי הפילוסופים בעת החדשה ואחד מהוגי הדעות החשובים ביותר בכל הזמנים.

בשנת 1740 החל ללמוד תיאולוגיה באוניברסיטה של קניגסברג, אך עד מהרה נמשך לפיזיקה ומתמטיקה ואף כתב ספר על בעיות הקינטיקה. לבסוף שילב את הראות מרחיקת הלכת של הפילוסופיה עם הרגיונליות חסרת הפשרות של המדעים המדויקים בשנת 1755 קיבל את הדרגה האקדמית magister מאוניברסיטה של קניגסברג וכאקדמיים מתחילים רבים, עבד כמרצה ללא תשלום מהאוניברסיטה, אלא קיבל תשלום ישירות מהתלמידים שנכחו בהרצאות שלו. בשנת 1770 נתמנה לראש הקתדרה בלוגיקה ובפיזיקה, ושימש גם כרקטור האוניברסיטה אחרי כן.

קאנט טוען שהחוק המוסרי האובייקטיבי דורש מאיתנו כבוד לחוק התבונה שאותו הוא מנסה להגשים. אותו 'כבוד לחוק התבונה' קרוי גם השם רצון טוב. קאנט טוען שהרצון הטוב הוא הדבר היחיד המקנה לפעולה ערך מוסרי.

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק בעמנואל קאנט

he.wikipedia.org/wiki/עמנואל_קאנט

ראה את ההוכחה האונטולוגית לקיומו של אלוקים על פי עמנואל קאנט בעמוד הבא.

ההוכחה האונטולוגית של עמנואל קאנט לקיומו של אלוקים:

"Kant argues that the internal possibility of all things presupposes some existence:

Accordingly, there must be something whose nonexistence would cancel all internal possibility whatsoever. This is a necessary thing. Kant then argues that this necessary thing must have all the characteristics commonly ascribed to God. **Therefore God necessarily exists.**

This *a priori* step in Kant's argument is followed by a step *a posteriori*, in which he establishes the necessity of an absolutely necessary being. He argues that matter itself contains the principles which give rise to an ordered universe, and this, according to his line of thinking, leads us to the concept of God as a Supreme Being, which "embraces within itself everything which can be thought by man." "God includes all that is possible or real."

מתוך ויקיפדיה בערך העוסק בהוכחה של קאנט

http://en.wikipedia.org/wiki/The_Only_Possible_Argument_in_Support_of_a_Demonstration_of_the_Existence_of_God

להלן התרגום לעברית ותוספות שלי בסוגריים:

קאנט טוען שכל האפשרויות הפנימיות הקיימות דורשות כהנחת יסוד קיום כלשהו לפנייהן [כדי שדברים יתקיימו בתוך מציאות, מציאות צריכה להיות קיימת. דוגמא: כד שמחשבה אפשרית מסיימת תתקיים, היא דורשת הנחת יסוד של אפשרות הקיום העצמי שלה עוד לפני שהיא באה לידי ביטוי - כלומר דרוש איזושהי קיום מוקדם לקיום העצמי]:

לפיכך, חייב להיות דבר שבלעדיו כל האפשרויות הפנימיות מתבטלות. דבר זה הוא דבר הכרחי [כלומר שהקיום שלו הכרחי ובלעדיו אין אפשרות לחשוב או לקיום כלשהו].

קאנט טוען שהדבר ההכרחי הזה חייב לכלול בתוכו את כל המאפיינים שבד"כ מאפיינים את המושג "אלוקים" [כל יכול, יודע הכל, נמצא בכל, מחוץ לזמן, מהווה הכל, כל יכול וכדומה]. **לפיכך, אלוקים קיים בהכרח.**

לשלב הקדימוני הזה [זה שקדם לאפשרות של קיום פנימי כלשהו] יש שלב שמתלווה אליו שבו מתבססת ההכרחיות לקיום אבסולוטי של הישות ההכרחית [אלוקים]. הוא טוען שהחומר עצמו מכיל בתוכו את העקרונות לקיום מכוון ומסודר, וזה [גם זה - כלומר הטעון הקוסמולוגי - ראה עוד בהרחבה בהמשך הספר] מוביל למושג אלוקים כישות מקסימאלית, אשר היא מכילה בתוכה את כל מה שניתן לתפוס בשכל אנושי. אלוקים מכיל בתוכו את כל מה שאפשרי ואת כל מה שאפשרי או אמיתי. [כלומר, כל המציאות כולה].

עד כאן לתרגום - [מה שבתוך סוגריים מרובעים אלו הוספות שלי],

הנ"ל מראה שקאנט טוען גם טעון אונטולוגי, וגם טעון קוסמולוגי (ראה בהמשך הספר את המבחן הקוסמולוגי) לקיום אלוקים ומגיע למסקנה של קיום הכרחי של ישות שלא ניתן לתפוס משהו אדיר יותר ממנה, מכיוון שבלעדי הישות הזו לא ניתן לתפוס או לחשוב בכלל. גם דקארט, לייבניץ ועוד רבים אחרים הגיעו למסקנות הללו.

מי שיבחן לעומק, בצורה מאד יסודית את מה שקאנט אומר, יגלה שהוא בעצם הוכיח את הקיום של מה שנקרא "טלאולוגיה" והוא למעשה הוכיח שהבסיס של כל ההבנה האנושית מגיע משורש וגרעין הטלאולוגיה. זוהי הסיבה שמי שלומד וחוקר לעומק ובצורה יסודית את המבחן האונטולוגי יצליח בסופו של תהליך להצמיח את "עץ החוכמה" וזה יאפשר לו להבין דברים רבים נוספים על עצמו ועל היקום - ומי שיבחן את זה עוד יותר לעומק

יגלה את השורש עצמו - את הגרעין שעליו כל המחשבה עומדת ומתאפשרת - (בין היתר המחשבה הבסיסית - האונטולוגית) וזוהי המחשבה הטלאולוגית אשר כל ילד ותינוק בריאים יודעים אותה בצורה מעולה עוד מגיל צעיר מאד מאד ונדבר על זה בהמשך בהרחבה.

אחד מהתומכים הידועים ביותר של הטענה האונטולוגית הוא לא אחר מאשר רנה דקארט אשר (כנ"ל) המציא חלק מהותי מהמתמטיקה שנלמדת עד היום, ציר Y/X וכן המשפט המפורסם שלו "אני חושב, משמע אני קיים" אשר הגיע לאחר שדקארט יצר שיטה לבדיקת המציאות, המוחלטת המבוססת על בדיקה עצמית של טענה, זיכוך החלק הקטן ביותר שלא ניתן לערער עליו יותר ומשם לפתח את המשמעויות והנגזרות ההכרחיות הנובעות ממנו, למשל "אני חושב" אומר שיש מישהו שחושב, ועל ידי זה שאני מבין שיש מישהו שחושב ואני מרגיש את המחשבות שלו, אני מבין ש"אני קיים".

דקארט אמר על קיום האלוקים שהוא בטוח בקיומו כמו שהוא בטוח שלמשולש יש 180 מעלות בזוויותיו הפנימיות. מה שהוא התכוון זה שכאשר יש הגדרה כלשהי (כמו ההגדרה בסעיף הראשון הנ"ל במבחן האונטולוגי), יש דברים שנובעים בהכרח מן ההגדרה, למשל בהגדרה של מצולע בעל 3 צלעות, אשר כל צלע נוגעת בקצוות שלה בשתי צלעות אחרות, יש לנו הכרח של יצירה גיאומטרית בעלת 180 מעלות בזוויות הפנימיות, יש לה 3 קודקודים וכדומה.

"Descartes argued that God's existence can be deduced from his nature, just as geometric ideas can be deduced from the nature of shapes—he used the deduction of the sizes of angles in a triangle as an example. He suggested that the concept of God is that of a supremely perfect being, holding all perfections."

מתוך ויקיפדיה באנגלית, ערך שעוסק בטענה האונטולוגית

en.wikipedia.org/wiki/Ontological_argument

טיעון נוסף שמושמע לפעמים כנגד המבחן האונטולוגי זה שהמבחן "מניח מראש" שאלוקים קיים ולכן מגיע למסקנה שאלוקים קיים". אבל תבחנו שוב את המבחן האונטולוגי ותראו שהפרמטר הראשון הוא **בחינה מדוקדקת של ההגדרה "ישות בלתי מוגבלת"** (או ישות כל יכולה), כלומר הבסיס הוא בדיקה מעמיקה של ההגדרה אותה אנחנו רוצים לבדוק ולחקור ולא הנחת קיומה. אין הנחה שאלוקים קיים, אלא בשה"כ הגדרה של מהו ההיבט של אלוקים (הגדרה) שאותה רוצים לבדוק. מי שמעמיק יותר ומצליח להגיע למצב שבו המוח שלו עובד בצורה אונטולוגית מוחלטת וטהורה מיד יבין **שכל הגדרה עקבית** - כלומר, הגדרה שלא עומדת בסתירה עצמית או בסתירה עם הגדרות יסודיות אחרות שעליה ההגדרה נשענת (וכן הלאה בשרשרת ההבנה שלו), **קיימת בהכרח בקיימות כלשהי** ולכן אדם גאון במיוחד יכול לומר שבחינת ההגדרה בסעיף הראשון היא כבר גם ההוכחה שאלוקים קיים (הוא מדלג בראשו על כל שאר השלבים ומבין שזוהי המסקנה המתבקשת ההכרחית). אבל אין לבלבל בין בדיקה האם הגדרה קיימת, לבין ההגדרה שדבר מסוים קיים.

אותו גאון שמבין מיד שמתוך הגדרה שאין בה או בדברים שעליה היא נשענת סתירה לוגית ולו אחת, אלא שהיא עקבית לחלוטין - מבין שזה הכרח שההגדרה הנבחנת מתקיימת על פי אמות הקיום של ההגדרה עצמה. כלומר אם ההגדרה למשל היא רק בגדר פוטנציאל שלא יכול לבוא לידי מימוש תחת תנאי כזה או אחר, אז הקיום יהיה תחת התנאי הזה. במקרה של "אלוקים" ההגדרה מסירה כל תנאי למעט אחד והוא - שההגדרה עקבית (וזהו התנאי לכל מה שקיים באמת). לאחר שהיא נמצאה עקבית, כל שנשאר לעשות זה לבדוק מה המשמעויות של הדבר.

למעשה אותו גאון **בדק** את ההגדרה בעצמו ולכן אפילו בשיטה הזו (שבה הוא "מדלג" כביכול בין השלב הראשון לאחרון), אין הנחה שהדבר קיים ללא **בחינה אונטולוגית** שהיא הבחינה של ההגדרה וההשלכות ההכרחיות הנובעות מהגדרות עקביות שאין בהן סתירה לוגית וגם לא ביסודות ההבנה שעליהן הן נשענות. לכן, הטענה הזו "המבחן מניח מראש שאלוקים קיים ולכן מגיע למסקנה שאלוקים קיים" זוהי טענה שגויה, בהכרח מוחלט (במבחן אונטולוגי כמובא בספר זה) ולו אפילו לפי ההגדרה של הטענה, מכיוון שבדיקת הגדרה זוהי **בדיקה** ולא **הנחה**.

למעשה, המצחיק פה, זה שהטוען טענה כזו, הוא זה שמניח שניתן להניח הגדרה אונטולוגית ללא בדיקה שלה כדבר שקיים. והרי שאם היה בודק היה מגלה שהכרח הוא שיש בדיקה כדי להגיע למסקנה שהדבר קיים. למעשה הבדיקה האונטולוגית היא מעמיקה ויסודית ביותר! וכנראה היסודית ביותר שניתן לקיים על ידי שכל אנוש.

יש דרך לפשט את הדבר!

הגרסה הפשוטה והבהירה ביותר של הטענה האונטולוגית מסתכם במשפט אחד - הגדרה אחת פשוטה!

"אלוקים = הדבר האדיר ביותר שניתן לתפוס **ויותר."**

הגדרה! לא הנחה! עכשיו בואו נבדוק אם ההגדרה עקבית עם עצמה ועם כל מה שעליה היא נשענת מבחינה שכלית ולוגית ולאחר מכן - מה ההשלכות של כך במידה והיא נמצאה עקבית לחלוטין.

** אין באמת צורך להוסיף את המילה "ויותר" מכיוון שהיא כבר נכללת במה שאני מסוגל לתפוס בצורה מקסימאלית. כלומר עצם זה שאני מסוגל לתפוס שיש דברים שאני לא מסוגל לתפוס, מכיל בתוכו את המילה "ויותר" בצורתה המקסימאלית).

"שניתן לתפוס" הכוונה היא למשהו שניתן לחשוב עליו בלי לבצע סתירות לוגיות או להתבסס על הנחות שהן עצמן סתירות לוגיות או שהן מתבססות על דברים שהם סתירה לוגית וכן הלאה (או מתבססים על, או מהווים סתירה לוגית).

כלומר, ההגדרה עצמה "שניתן לתפוס" טוענת שזה חייב להיות עקבי - שלא ניתן לבצע סתירה לוגית, שכן, ברגע שעושים סתירה לוגית - לא ניתן לתפוס את הדבר. משל למה הדבר דומה? נניח שמישהו משקר לגבי משהו, אסור לעשות בבלבול בין העבודה-האמיתית שיש שקר כלומר, יש מישהו שהוציא מפיו שקר כלשהו לבין תוכן השקר עצמו. משל נוסף קצת קל יותר להבנה יהיה מעולם החומר הפיזי: אם מישהו זורק אלי כדורסל שלא קיים, אני לא אצליח לתפוס אותו ולכן, עצם זה שהוא אמר לי או גרם לי לחשוב שהוא הולך לזרוק אלי כדורסל שלא קיים, אומר שהוא עבד עלי / שיקר לי.

ההגדרה עצמה משתמשת בקוהרנטיות מחשבתית טהורה, ולכן לא יכולה להיות טעות לוגית כלשהי בהגדרה עצמה שכן היא מתבססת על עצם המחשבה הבסיסית ביותר אשר ממנה אין עוד והכל חייב להיות בצידוק לוגי מוחלט.

מכאן, שוב, אנחנו מבינים ש"אלוקים = הדבר האדיר ביותר שניתן לתפוס ויותר" חייב להיות קוהרנטי, כלומר ללא טעויות לוגיות, לא בהגדרה עצמה וגם לא בשום דבר שעליה היא מתבססת. לכן, הכרח שצריך לבחון מה משמעות ההגדרה ולבחון האם שם יש סתירות לוגיות ומה ההשלכות של המחשבה הזו על עצם קיום המושג "אלוקים" ועל המציאות בכלל.

בשביל להתקדם צריך לשאול "מה אדיר יותר? אלוקים שקיים רק בדמיון ובתור פוטנציאל, או אלוקים שקיים גם במציאות?" ברור שאלוקים שקיים גם במציאות אדיר יותר. למעשה אם תנסו תגלו שזה בלתי אפשרי (ללא עשיית טעות לוגית) אפילו לחשוב על "אלוקים לא קיים" או "אלוקים אולי קיים ואולי לא" כאשר ההגדרה לאלוקים היא "הדבר האדיר ביותר שניתן לתפוס ויותר", מכיוון שעצם ההתבוננות בהגדרה מיד מעלה בהכרח לוגי - שאלוקים קיים - מכיוון ש"אלוקים = הדבר האדיר ביותר שניתן להעלות על הדעת ויותר" וכל אחד מאתנו בהחלט מסוגל להעלות על הדעת את קיומו של אלוקים. תחשבו על זה.

מכאן אנחנו מבינים מדוע כל כך הרבה פילוסופים דגולים אמרו ואומרים שאלוקים זו ישות "הכרחית" כלומר, שזה "בלתי אפשרי לחשוב שהיא בלתי קיימת". לא בגלל שלא ניתן לעשות טעויות לוגיות ולחשוב שכן ניתן לחשוב כך, אלא בגלל שמי שלא עושה טעויות לוגיות מוכרח להבין שעצם הקיום של אלוקים זהו תנאי יסוד לעצם זה שבכלל אפשר יהיה לחשוב מלכתחילה ולכן, אם אני חושב - אני מניח את קיום אלוקים בעצם זה שאני חושב. כשם שאדם אומר "אני חושב משמע אני קיים" כך "אני חושב, משמע אלוקים קיים" זה פשוט דורש קצת יותר שלבים (כנ"ל) אבל זה בדיוק באותו המשקל הלוגי - אם אדם מתחבר לשכל הישר לחלוטין זוהי המסקנה ההכרחית. פסילה של קיום אלוקים, או אף פקפוק בקיומו, זהה לחלוטין לפסילת הקיום העצמי או פקפוק בקיום העצמי.

1. אלוקים = הדבר האדיר ביותר שניתן לתפוס ויותר.
2. אני מסוגל לתפוס שאלוקים נמצא בכל, מקיים הכל והוא כל המציאות כולה.

כדי לפשט את הדברים עוד, מי שרוצה לנסות להביס את הטענה הזו, צריך למצוא כשל לוגי בהגדרה עצמה והיות וכל המילים הן מילים מילוניות אשר לא באות בסתירה אחת עם השנייה, אף לא אחת עם הצירוף של אחרת ואף אחת לא עם משמעויותיהן, אין שום כשל לוגי בהגדרה ואז נשאר לבדוק מהן הנחות היסוד שעליה נשענת הטענה. ההנחה היחידה היא שיש אפשרות לחשוב ושהלוגיקה אמינה (ראה בהמשך הספר פרק העוסק ב"האם הלוגיקה יכולה לטעות"). אם שתי הנחות היסוד האלו נכונות אזי הכרח הוא שאלוקים קיים ושהוא בכל הזמנים, (היה, הווה ויהיה), שהוא בכל קיום כלשהו, הוא הזמן, הוא החומר, הוא ההווה, המחשבה, הרוח וכלל הקיום כולו, שכן זהו הדבר האדיר ביותר שאדם מסוגל להעלות על הדעת וזהו ההכרח של קיום ההגדרה של אלוקים! הוא הטוב והמיטיב, הוא החוכמה והמעניק חוכמה לאנשים, הוא הקיום ומאפשר הקיום, הוא כל דבר ודבר שקיים! וראה הגדרה למעלה כדי לראות את ההגדרה המלאה.

אל דאגה, אנחנו לא נניח שום דבר בלי לבדוק ובפרק שעוסק בלוגיקה עצמה נבחן אם היא יכולה לטעות. כלומר, לא האם יש אפשרות לעשות טעויות לוגיות, אלא אם הלוגיקה עצמה יכולה לטעות או שהיא אמינה לחלוטין. ספוילר קטן - כל מי שינסה לטעון שהלוגיקה לא אמינה או אף "אולי לא אמינה" יצטרך לבטל את כל אפשרות החשיבה שלו לחלוטין וגם יצור סתירה עצמית במישור לוגי (הוא שומט את הקרקע שעליה הוא עומד בעצם טענת הטענה). מה שמוביל אותי גם להנחת היסוד השנייה - "יש אפשרות לחשוב" - עצם זה שאני מסוגל לכתוב את המשפט הזה מוכיח שיש אפשרות כזו ואני לא רואה צורך להרחיב על זה. לכן, שתי הנחות היסוד האלו:

1. אני יכול לחשוב.

2. הלוגיקה עצמה נכונה.

נכונות ועקביות לחלוטין.

הדבר האדיר ביותר שניתן לחשוב עליו בכל היבט ובכל הווה, זה "אין סוף" ולכן אלוקים, שהוא הדבר האדיר ביותר שניתן לחשוב עליו במוח אנושי (ויותר מכך-כמובן) הוא האין סוף האין סופי מכל היבט ומכל הווה, כך נובע בהכרח מתוך ההבנה של המבחן האונטולוגי.

הרי שאם אני חושב על טוב, אלוקים הוא המקור של כל הטוב האין סופי וגם מהווה את הטוב האין סופי עצמו, אם אני חושב על אהבה, אלוקים הוא גם המקור של כל האהבה האין סופית וגם האהבה האין סופית עצמה, אם אני חושב על חוכמה, אלוקים הוא גם המקור של כל החוכמה האין סופית וגם החוכמה עצמה וכן על זה הדרך בכל הקשר, בכל היבט, בין אם זמן, בין אם חומר, בין אם רוח, בכל מצב, בכל הווה ובכל קיום במציאות.

טענות נפוצות וקושיות:

יש מי שיאמר, "אז אם אלוקים הוא האין סוף של הכל אז הוא גם המקור של "הרע-האין-סופי" והוא "הרע עצמו" מכיוון שהוא מהווה את הכל. המחשבה הזו, בצורה השטחית והראשונית שלה נראית הגיונית מאד ולכן צריך להתייחס אליה - כמו גם לכל טענה כלשהי, מכיוון שכפי שאמרנו מקודם, על ידי בחינה רצינית ועניינית ומעמיקה של כל הטענות שניתן לטעון לגבי הוכחה כזו או אחרת, אנחנו מחזקים את ההוכחה במידה והיא לא קורסת וגם, אנחנו מתכנסים לתוך האמת בתהליך הזה.

אז בואו נבחן את הטיעון הנ"ל. בשביל לבחון את הטיעון הזה, אנחנו צריכים להבין מה זה "רוע" ומה זה "טוב" מכיוון שעל זה מתבססת על הטענה כולה.

נתחיל מההגדרה של טוב:

טוב, זה כל דבר שמאפשר קיום, ו/או מעצים קיום של עצמו ו/או של כל דבר קיים אחר.

ההפך:

רע (או "רוע") זה כל דבר שמוחק (או מבטל) קיום, ו/או גורע קיום של עצמו ו/או של כל דבר קיים אחר.

למעשה אם רגע לפני שניכנס למדרגה לוגית עמוקה יותר נתבונן בהגדרה של טוב ורע נגלה דבר מעניין מאד! כל דבר רע בעולם מתאפשר רק מתוך ו/או ע"י דברים טובים, תמיד, ואילו דברים טובים מתאפשרים גם הם רק מתוך ו/או ע"י דברים טובים!

ניקח מספר דוגמאות לשם ההמחשה :

רוב האנשים יסכימו שגניבה זה דבר רע. שימו לב שאם מישהו גונב משהו, כל דבר שהוא, פעולת הגניבה מתאפשרת על ידי זה שיש דבר מה לגנוב. העובדה שיש דבר מה לגנוב, זו עובדה חיובית וטובה. נאמר ומישהו גנב מחשב נייד, זה שלמישהו אחר יש מחשב נייד זה דבר טוב. הרוע, כפי שאמרנו מקודם זה משהו שגורע או מוחק דבר אחר או עצמו, במקרה הזה הגונב מוחק (או "מבטל") את האפשרות של האדם להשתמש בדבר מה שנגנב ממנו.

רוב האנשים יסכימו שרצח זה דבר רע. שימו לב שאם מישהו רוצח מישהו אחר... זה מתאפשר רק מתוך כך שיש קיום של מישהו מלכתחילה והרי שזה שהוא נולד וקיים בפני עצמו (בלי קשר למעשים שלו...) זה דבר טוב.

רוב האנשים יסכימו שלקלל זה דבר רע. שימו לב שאם מישהו משתמש בפה שלו או אף במחשבה שלו כדי לקלל... הדבר מתאפשר על ידי כך שיש לו פה לדבר איתו ועצם הקיום של הפה זה דבר טוב מאד ואותו דבר לגבי המחשבה, הוא משתמש בזה שיש לו אפשרות לחשוב כדי לחשוב את אותה הקללה. עצם זה שיש לו אפשרות לחשוב זה דבר טוב מאד.

כך אני יכול להמשיך עוד הרבה והעניין הגדול יותר יהיה בהמשך הספר כשנדון בטוב ורע מוחלטים, כלומר שהם לא עניין של "רוב האנשים יסכימו" אלא טובים ו/או רעים בפני עצמם בצורה אובייקטיבית לחלוטין. נדון ונבחן אם קיים טוב ורע אובייקטיבי ונכנס לעובי הקורה. (ראה חלק "המוסר. הטוב הרע והיצר המכוער" בספר זה).

כעת נחזור לטיעון המקורי שלנו כאשר מישהו טען "אז אם אלוקים הוא האין סוף של הכל אז הוא גם המקור של "הרע-האין-סופי" והוא "הרע עצמו".

לאחר שהבנו את ההגדרה של טוב ואת ההגדרה של רע ואף התבוננו במספר דוגמאות נבחן יותר לעומק את הטענה הזו.

הטענה הזו מתבססת על כך שנובע מהמבחן האונטולוגי שאלוקים נמצא בכל, הוא מהווה את הכל והוא אין סופי בכל היבט ובכל הוויה, שכן אם אנחנו מסוגלים לחשוב על משהו אדיר יותר מהאין סוף מכל היבט ואפשרות (שזה בלתי אפשרי מכיוון שההגדרה של המחשבה החדשה הזו גם היא תהיה "אין סוף") זו תהיה חלק מהמהות של אלוקים.

כלומר, הטענה הזו בעצם אומרת כך "לפי ההכרח הלוגי של הטענה האונטולוגית, שאלוקים הוא האין סוף של כל היבט ושל כל דבר - הוא אמור להיות גם המקור של הרע האין סופי ולהוות את הרע בעצמו".

משמעות הטענה היא, שהרע קיים בצורתו האין סופית שכן הוא חלק מאלוקים שהוא למעשה "האין סוף האין סופי הגדול ביותר שניתן להעלות על הדעת ויותר".

אם כך, הכרח שהרע האין סופי הזה משפיע על כל ההוויה של הקיום אשר נמצא במישור של המחשבה הרעה עצמה - כולל עצם "הרע עצמו" ומתוך כך הוא מתבטל לחלוטין ואנחנו מקבלים את ההגדרה של חוסר קיום מוחלט מההיבט של "רע" או "רוע". כלומר, מצד האמת האבסולוטית, אין בכלל דבר כזה "רע"!

כאשר אנחנו מתבוננים בהגדרה ובמהות של "רע", אנחנו מגלים ש"רע אין סופי" מבטל את עצם הקיום שלו לחלוטין! הוא שואף לס ומגיע להגדרה הכי גבוהה של חוסר קיום שניתן להגדיר: "שואף לס אין סופי וסתירה לוגית מוחלטת".

משל למה הדבר דומה? דמיינו ש"רע אין סופי" זו מכונה מאד גדולה ומרשימה עם המון זרועות וידיים כמו מנוף גדול ומורכב. המכונה הזו שלנו מבצעת פעולות של "מחיקה/ביטול" ו "גריעה" מכל דבר ודבר.

עכשיו המכונה הזו משפיעה על אנשים על ידי שהיא מוחקת להם דברים או גורעת להם מהדברים שלהם. פוגעת בפלוני, פוגעת באלמוני, פוגעת בהרשליה וכן הלאה... **היות והמכונה היא אין סופית, היא פוגעת וגורעת גם מעצמה - בהכרח!**

למה היא פוגעת וגורעת גם מעצמה בהכרח? מכיוון שכל דבר שהוא אין סופי, מתוך ההגדרה שלו כ"אין סופי" פוגע בכל נקודה אפשרית במישור הקיום שלו. כלומר, דמיינו למשל קו אין סופי, אם תגידו שהוא לא מגיע לנקודה מסיימת על מישור הקיום של וקטור הקו, אז הרי שהקו לא אין סופי, אלא סופי ומוגבל מנגיעה באזור הזה וזוהי סתירה עצמית. לכן, דבר שהוא אין סופי חייב להשפיע גם על עצמו.

כך אנחנו רואים ש"מכונת הרוע" פוגעת בכולם ואז בעצמה ונעשית קטנה יותר מכיוון שהיא גורעת ומוחקת ו/או מבטל את עצמה כל הזמן! כך היא פוגעת שוב בכולם ונעשית קטנה עוד יותר, פוגעת שוב ונעשית קטנה עוד יותר וכן הלאה עד אין סוף! כלומר, המכונה נמחקת ונעלמת עד אין סוף - קטנה עד כדי חוסר קיום מוחלט מכיוון שהיא שואפת ל־0 בצורה אין סופית.

מסקנה: אין דבר כזה "רע" בכלל! כל מה שאנחנו חווים כ"רע" זה לא רע בהיבט אבסולוטי, אלא רק נדמה לנו כ"רע" וזה גורע מהקיום ולכן בחיים המוגבלים האנושיים שלנו זה נחשב לרע (כל מה שמוחק/מבטל ו/או גורע מדבר אחר שקיים).

אני לא אומר שאין "רע" בעולם שלנו. אלא מה שנובע מזה בהכרח זה שבמציאות האמיתית, ולא זו המלאה בתעותועים הנובעים ממוגבלות אנושית כמו שיש לנו כרגע - נמצא שאין "רע" כלל. רק דרגות שונות של טוב והעצמה (בשביל להעמיק עוד, ראה בהרחבה בפרק של "המוסר. הטוב הרע והיצר המכוער").

לצורך העניין בואו נבדוק מה קורה בחלק של ה"טוב האין סופי" (בדיוק ההפך):

הכרח שהטוב האין סופי הזה משפיע על כל ההוויה של הקיום, כולל על עצם הטוב עצמו ומתוך כך הוא מאפשר קיום ומעצים קיום גם של עצמו עד אין סוף - ואנחנו מקבלים את ההגדרה של הקיום הגדול ביותר, המוחלט והאבסולוטי מההיבט של "טוב". כלומר, מצד האמת האבסולוטי, הטוב הוא הקיום עצמו והוא גדל עד אין סוף!

כאשר אנחנו מתבוננים בהגדרה ובמהות של "טוב", אנחנו מגלים ש"טוב אין סופי" הוא זה שמאפשר קיום של כל דבר ואף של עצמו! הוא שואף לקיום כללי ואוניברסאלי אין סופי ומגיע להגדרה הכי גבוהה של קיום שניתן להגדיר: "שואף לקיום אין סופי שרק הולך וגדל, הולך ומתעצם".

משל למה הדבר דומה? דמיינו ש"טוב אין סופי" זו מכונה מאד גדולה ומרשימה עם המון זרועות וידיים כמו מנוף גדול ומורכב. המכונה הזו שלנו מבצעת פעולות של "אפשר קיום" ו "העצמה" של כל דבר ודבר כולל עצם הטוב.

עכשיו המכונה הזו משפיעה על אנשים על ידי שהיא מאפשרת להם דברים או מעצימה להם דברים (כולל חייהם עצמם). משפיעה על איציק, משפיעה על שרית, משפיעה על סמי וכן הלאה... היות והמכונה היא אין סופית, היא משפיעה, מעצימה ומאפשרת את הקיום גם של עצמה!

כך אנחנו רואים שהיא משפיעה על כולם ואז על עצמה ונעשית גדולה יותר מכיוון שהיא מאפשרת את הקיום ומעצימה את הקיום של עצמה כל הזמן! כך היא משפיעה שוב על כולם ועל הכל ונעשית גדולה עוד יותר, ושוב... ונעשית גדולה ועוצמתית עוד יותר וכן הלאה עד אין סוף! כלומר, המכונה גדלת ומתעצמת עד אין סוף - גדלה עד כדי הקיום המוחלט והגבוה ביותר שיש! מכיוון שהיא שואפת לקיום בצורה אין סופית.

מסקנה: ה"טוב" הוא הקיום עצמו והוא ההגדרה הגבוהה ביותר של קיום שניתן להעלות על הדעת! כל מה שאנחנו חווים כ"טוב" זה החלק האמיתי של הקיום גם מצד האמת האבסולוטי ולכן זוהי האמת ולזה אנחנו צריכים להתחבר.

עכשיו אנחנו יכולים להבין קצת את המשפט "יתגדל ויתקדש שמי רבא" ככל שעושים יותר דברים טובים, בין אם במחשבה, בדיבור, או במעשים אחרים, כך הקיום עצמו גדל ומתקדש!

מי שיאמר "אולי הטוב האין סופי לא משפיע גם על עצמו" יבחן את ההגדרה של "אין סוף" ויגלה שאחת המשמעויות היא שהאין סוף משפיע על כל מה שנמצא בהגדרה שנופלת תחת אותו אין סוף (כפי שראינו מקודם), כולל עצמו מכיוון שאם לא משפיע גם על עצמו, אזי שהוא מוגבל ואינו אין סופי. אותו דבר בדיוק לגבי הרע. לכן

הרע מתבטל ונעלם ולמעשה, מי שממש נכנס לעניין יגלה שהרע האין-סופי בכלל לא התרומם אף פעם, כי בכל פעם ש"ניסה" הוא היה לא מסונכרן עם עצמו, ביטל את עצמו והקיום שלו לא התממש. במילים אחרות אין לו אפילו פוטנציאל להתקיים. הרע מתקיים רק כאירוע נקודתי ומוגבל - כמו בעולם שלנו, שזה עולם מוגבל וקטן מאד ביחס למציאות כולה, במצב כזה המוגבלות הזו מאפשרת באופן של תעתוע לגרום לתחושה ועיוורון שמובילים אותנו לפספס את הנקודה האמיתית (לפעמים) והיא - שאין רע בכלל במציאות האמיתית.

מתוך המוגבלות שלנו, אנחנו מסוגלים לצאת מסנכרון מהאמת המוחלטת ועל ידי כך, לבצע "רע" כאשר זה הכל למעשה מתבטא במחשבה מלאה בסתירות ובגריעה מהמציאות על ידי יציאה מסנכרון.

מתוך כך תשימו לב מה קורה לאדם שעושה דברים רעים ו/או חושב דברים רעים ו/או אומר דברים רעים... אותו אדם מוחק את עצמו ואת נשמתו מכיוון שהוא מתחבר לדברים שלא באמת קיימים ואז כשהוא מגיע לעולם האמת, שבו כבר לא מסתירים את מה שקורה מאחורי הקלעים הוא יגלה שהוא מחק את עצמו חס וחלילה ויצא מהסנכרון עם עצם הטוב, עם הקיום עצמו - עם אלוקים. יש מצבים שאדם נכנס כל כך עמוק לתוך צד השקר, לצד הלא קיים, לצד הרע, עד כדי שלא נשאר מה להציל ממנו והוא נעלם כליל.

איך זה קורה? כי "הוא" (האדם), זה בעיקר ההזדהות המחשבתית שלו, אז אם ההזדהות המחשבתית שלו היא עם דברים שלא קיימים ואף עם דברים שאין להם פוטנציאל להיות קיימים, הרי שהוא הוציא עצמו מתוך הקיום ודחף את עצמו "לפינה" - למעשה לא לפינה, אלא לחוסר קיום.

(ראה עוד בהרחבה בחלק שמדבר על גן עדן, גיהנום, נשמות ועוד).

בואו ניקח מספר דוגמאות קלילות להמחיש את הדברים :

נניח שאדם הולך ברחוב ומחייך אל השכנה, האם הוא עשה מעשה טוב? כן, למה? כי הוא העצים את השכנה שלו (אגב, מתוך זה הוא גם מעצים את עצמו), אדם אחר הולך ברחוב ותוקע מבט מזלזל במישהו - עשה מעשה רע? כן, למה? כי הוא גורע מהקיום של האדם השני (מתוך כך הוא גם גורע מעצמו), אדם אומר "תודה" כשמביאים לו כוס קפה, הוא עושה מעשה טוב? כן, למה? כי הוא מעצים את זה שנתן לו את הכוס בזה שהוא מוקיר תודה. (שוב הוא מעצים גם את עצמו), מה אם אדם שאוכל? גם הוא עושה מעשה טוב, למה? כי הוא מאפשר את הקיום של עצמו. מה לגבי אדם שאוכל יותר ממה שהגוף צריך? עושה מעשה רע, למה? מכיוון שזה פוגע וגורע מהקיום של עצמו. וכן הלאה ניתן להתחיל לראות את האמת לגבי החיים ונדבר על זה בהרחבה בהמשך הספר.

אגב, מי שינסה להעלות קושיה ולומר שהגדרות האלו לטוב ורע לא מקובלות עליו, ימצא שכל הגדרה בעלת משמעות אחרת שהוא ייתן תהיה סובייקטיבית והוא עצמו יצטרך להלחם בה ואף יוכל לשנות אותה בכל יום ובכל שעה מכיוון שלא יהיה לו הכרח מחשבתי לחשוב שהיא נכונה. ההגדרה של טוב ורע כפי שהבאתי מקודם אלו הגדרות אובייקטיביות ויש אפשרות גם להוכיח שהן אבסולוטיות ונכונות בפני עצמן ללא כל דעה או רגש אנושי. כדי להעמיק עוד בנושא אני שוב ממליץ להמשיך לקרוא ובסופו של דבר להגיע לפרק "המוסר. הטוב הרע והיצר המכוער" בספר זה.

אז ראינו, על קצה המזלג מה קורה כשטוענים קושיות גדולות ובוחנים אותן! זה מעצים את ההוכחה ומאפשר לנו להציף גבוה יותר ויותר לעולם האמת! לכן, הגמרא ובכלל היהדות דוגלת כל הזמן בשאלת קושיות! הרי שבזכות הקושיות הגענו לעומק אדיר וראינו את אחד הסודות הנפלאים ביותר - שאין באמת דבר כזה "רע" ושכל ה"רע" זה חוסר סנכרון עם המציאות. (אין כוונה שניתן אם כך לבצע מעשים "רעים" ושזה לא ייחשב שמעשים "רעים" למעשה ההפך, ככל שהבנה מתקדמת כך הדקדוק לסנכרון עם המציאות נעשה הכרח גבוה יותר).

שימו לב לדבר נוסף לפני שנסיים את הפרק הזה: כאשר שואלים קושיות, חובה לשאול את השאלה/קושיה מתוך מקום של רצון לדעת! הרצון זה הכי חשוב כמו שכבר דיברנו מקודם, זהו הכלל הראשון והחשוב ביותר.

מי שראה את הסרט "המאטריקס", הנקודה הזו מועברת על ידי זה שאחת הדמויות ("מרקוס") נותנת לדמות הראשית ("ניאו") 2 כדורים, אחד אדום ואחד כחול. כדור אחד מרדים את האדם ומפסיקות הבדיקות ובירורי האמת וכדור שני שמאפשר למחשבה להיפתח אל האמת. אחד רצון לחוסר בירור (להירדם), ואחד רצון לבירור (להתעורר). יש שלב נוסף בסרט שבו האלמנט הזה מועבר וזה בשלב שבו ניאו מגיע לדלת שמאחוריה הוא יכול לקבל תשובות להרבה שאלות...

הוא מסתכל על מרכוס ומרכוס אומר לו "אני יכול רק להראות לך את הדלת, אתה זה שצריך להחליט להיכנס פנימה".

התסריטאים של הסרט הזה חקרו מושגי קבלה ויש (כנ"ל) הרבה מקורות שמראים כיצד הסרט הזה מבוסס על הרבה מאד עקרונות יהודיים.

את מי שזה מעניין, ניתן לקבל עוד אינפורמציה באתר הזה:

<http://emetmatrix.com>

הראיה של "המפץ הגדול"

נתחיל... בהתחלה - מה היה בהתחלה של הבריאה או ההווה ולמה בכלל לשאול את השאלה הזו? כמה אנחנו מסוגלים להבין התחלות בכלל? מתי זה היה? מה זה "זה"? הייתה בכלל התחלה?

יש הרבה שאלות גדולות, נשגבות ומדהימות שנובעות משאלה כל כך פשוטה... האם הייתה התחלה להווה שלנו? כלומר, האם היה מצב שהוא שונה מכל שאר המצבים והוא היווה את נקודת ה-פתיחה?

מה משמעות המילה "התחלה", המילה הזו כל כך פשוטה לנו לחיי היום יום, אנחנו כל הזמן משתמשים במילה הזו - "לכל התחלה יש סוף" נוהגים לומר... ו"מחר יתחיל יום חדש" וכדומה, אבל איך אנחנו יודעים את זה? והאם יש מכנה משותף לכל ההתחלות?

אני יודע שזה נשמע, לרוב האנשים, כמו התפלספות גדולה כל השאלות האלו - ובואו נדבר "תכלס" - הייתה התחלה או לא הייתה התחלה...

אז קודם כל אני מבקש את סליחתכם, אך יחד עם זה, אני מבקש את סבלנותכם שכן, חשוב להבין על מה אנחנו מדברים פה. הרי שכל מי שבידו נתונה אינפורמציה דיה כדי לקבל את המסקנות האמיתיות יכול פשוט לומר "כן" או "לא".

אבל זה לא מספק את הקורא והבוחר האינטליגנט... שכן, אתם, כמו כל אדם רציני וענייני, רוצים להעמיק ולחקור, לקבל את כל העובדות, להבין אותן ובסוף לקבל את המסקנה שלכם לעצמכם ולבדכם.

אז בואו נשאל את השאלות שוב, אבל הפעם לאט יותר וננסה לעשות סדר בראש לפני שאנחנו קופצים למים עמוקים - אח"כ אנחנו נשחה כמו דגים במים, אל תדאגו.

מהי התחלה?

תפתחו את המילונים ואת האנציקלופדיות ותגלו שבהרבה מהמקרים בכלל אין את הערך הזה, אבל לרוב כתוב "פתיחה של תהליך" או "צעד ראשון בהליך כלשהו".

בואו ננסה להבין את זה בעצמנו ונחשוב על דברים פשוטים שיסדרו לנו את המחשבה. כשהתחלתם לקרוא את השורה הזו, מה עשיתם בעצם? הסתכלתם על האות הראשונה של המשפט ובדקתם מהי מסמלת בשביל שתוכלו להמשיך ולבדוק את האות השנייה וכן הלאה עד שהגעתם למילה שאני כותב ברגע זה ממש.

כשהיום התחיל, היה רגע מסוים במהלך הלילה שהפריד בין הלילה לבין היום, אשר באותו הרגע ניתן היה לומר - "בוקר טוב", מה זה היה? יש אנשים שיגדירו את זה קצת שונה אבל כולם יסכימו שעד אותה נקודת ההגדרה שלהם, לא היה "יום" בכלל ואז התחיל היום. בין אם היום לאט לאט מאיץ והופך מבוקר לצהריים ואז דועך ובין אם הם לא עושים הפרדה והכל נקרא "יום" ולו רק מתוך-כך שכבר "לא-לילה".

אם נבדוק מה יש למתמטיקה לומר על הנושא הזה, נגלה דבר מעניין שעומד בתיאום מוחלט עם ההבנה שלנו של המילה "התחלה". ההתחלה המתמטית היא 0 ומעברה ל1.

כשהיה 0 עוד לא הייתה התחלה, אבל ברגע שנהיה 1, התחיל משהו (כמובן, בלי להתייחס לשברים). כלומר, התהליך בין 0 ל 1 הוא זה שמייצר לנו את ההתחלה וזה לא משנה על איזה תהליך או הליך נחשוב, זה תמיד יהיה כך. מה שכן, צריך לציין שה"1" לכשעצמו יכול להיות הליך ארוך וממושך, תלוי במה שנמדד.

בדיוק כשם ש"היום" התחיל ברגע שנגמר ה"0" יום והתחיל ה"1" יום, אך יש לו - ליום הזה שלבים שונים, של בוקר, צהרים וערב למשל וכך המספרים יעלו.

מה עוד אנחנו יודעים על המושג "התחלה"? שיש מכנה משותף לכל התחלה, מכל סוגי החיים. לכל התהליכים והגורמים החומריים יש **גורם המאפשר** את התחלה שלהם. משהו שבגללו (ויש שיאמרו, "בזכותו" - תלוי בדבר) נגרמה ההתחלה.

להלן מספר דוגמאות לשם ההמחשה ואני מאיץ ומבקש מכם, קחו לעצמכם כל הליך שעובר לכם בראש ובדקו זאת בעצמכם.

היום התחיל בשעה 5:40 בבוקר... מה **גרם** לזה לקרות? ההגדרה שלי ל"יום" זה ההפך מ"לילה" וזה בצורה פשטנית אומר שאור שמש צריך להתחיל לפגוע באזור הגיאוגרפי אשר בו אני נמצא או שאותו אני בודק ואשר עליו אני אומר שהתחיל בו היום. כלומר, אם השמש לא תשלח קרניה, או שקרניה יחסמו, או שכדור הארץ לא יסתובב לכיוון השמש וכדומה, אז היום לא יתחיל. **ההתחלה של היום תלויה בשמש כגורם המאפשר את תחילת היום.** (במקרה הזה, ישנם גורמים נוספים, כגון סיבוב כדור הארץ וכדומה).

יש אדם נחמד שיושב על הספסל ממול, והוא התחיל לאכול סנדוויץ'... מה **גרם** (איפשר) לו להתחיל בתהליך הזה? אז קודם כל הוא צריך היה להשיג או להכין סנדוויץ', דבר שני, היה צריך להיות **הרצון** לאכול את הסנדוויץ', ואחרי זה כל הכלים הנדרשים לשם ביצוע ההליך צריכים להתקיים בו-זמנית כדי שאדם יוכל לעשות פעולה פשוטה של אכילת סנדוויץ'.

במקרה הזה, הוא צריך שהסנדוויץ' יהיה זמין ונגיש לו בעת רצון, הוא צריך כלי כלשהו להזזת הסנדוויץ', לרוב אנחנו משתמשים בידיים שלנו לצורך זה. אחר כך, צריך את האפשרות להכניסו לפה... ובפה צריך שיניים, לשון, רוק וכדומה בכדי שאפשר יהיה **להתחיל** לטחון ולאכול את הסנדוויץ'.

אם היינו מדברים על דברים קצת יותר מורכבים כגון הנעה של מכונית, הטסת חללית, ניתוח קיסרי וכדומה, אז היה ברור שצריך לפרק את הדבר לגורמים רבים.

העניין הוא, וזוהי הפואנטה - שכל דבר ולו הפשוט ביותר ובוודאי שהמורכב ביותר **שמתחיל**, יש לו מכנה משותף וזה שיש **גורם** או **גורמים המאפשרים** את התחלתו ו/או היווצרותו.

למה היה כל כך חשוב לבסס את המסקנה שכל דבר **שמתחיל**, יש לו גורם?

מפני שאנחנו חייבים לשאול את שאלת השאלות אשר העסיקה את בני האדם משחר ההיסטוריה... האם היקום **התחיל** באיזושהי נקודה, או האם הוא נצחי, תמיד היה ותמיד יהיה?

שמותי לב שיש רבים המתבלבלים בין המושג "יקום" לבין "גלקסיה" ואף עם המושג "עולם" - אשר הוא בכלל מושג מבלבל, בטח בשפה העברית ולשם האירוניה דווקא את מורכבותו של המושג "עולם" פחות אנשים מכירים ולכן הם לא מודעים לבלבול הרב. המילה "עולם" בעברית, משמעותה גם "עידן" או, פרק-זמן מוגדר כלשהו, בד"כ בהקשר ישיר להיסטוריה האנושית עצמה. "כדור הארץ" נקרא "עולם" והמציאות בעולם הזה גם היא נקראת בעברית "עולם" מלשון "נעלם" (נסתר).

בינתיים בואו נתמקד במניעת הבלבולים במונחים שלפנינו :

עולם: בד"כ הכוונה לכדור הארץ עצמו (אשר כמובן, מחולק ל 7 יבשות, מדינות שונות וכדומה). (ביהדות המילה "עולם" משמעותה גם פרק-זמן, "עידן").

גלקסיה: צביר כוכבים רב ועצום, אשר יש הנוהגים לומר שהוא סדור וברור, למרות שיש מספר לא קטן של גלקסיות אשר אינן בדיוק סדורות ומובנות, אך עדיין נחשבות לגלקסיות. לצורך העניין - גלקסיה זה שם כולל להמון כוכבים ונהוג לומר כי יש בגלקסיה "ממוצעת" כמה עשרות מיליארדי כוכבים.

יקום: סה"כ הכוכבים והחלל וכל דבר חומרי/אנרגיה כלשהו **המתקיים** (מפה המילה "יקום" - קיים) נמצא בתוך היקום. כלומר, היקום מכיל בתוכו המון מאות מיליארדי גלקסיות, אשר הן מורכבות מעשרות מיליארדי כוכבים.

עכשיו, אחרי שנגענו קצת בבסיס אנחנו יכולים לחזור לשאלה שלנו - האם היקום **התחיל** באיזושהי נקודה, או האם הוא נצחי, תמיד היה ותמיד יהיה?

המדע השתפר מאד במאה השנים האחרונות ובעשור השנים האחרונות בפרט ואנחנו רואים ומרגישים את ההבדל הניכר כל הזמן ובכל מקום. מכניקת הקוונטים המאפשרת מדידה וחישוב מדויקים של חלקיקים תת-אטומיים אפשרה למדע לייצר מחשבים אלקטרוניים אשר הולידו ב"תורשה" התקדמויות שונות ומרובות מהמחשב הביתי, לפלאפונים ועד לאינטרנט, טיסות לחלל וקידמה רבה במכשור המשמש רופאים ובתי חולים.

הכימיה השתפרה פלאים והיום מסוגלים לייצר חומרים אורגניים במעבדה, לשפר את זמן המדף של מוצרינו, סגסוגות איכותיות יותר של מתכות, עמידות בחמצון (החלדה), קלות יותר ויותר ואף היום אנחנו מתחילים לייצר סיבי-פחמן אשר בעתיד הקרוב עשויים לכבוש את העולם עם היכולות המדהימות שלהם: הסיבים קלים מאד, כמעט בלתי שבירים וכפיפים - בעלי חוזק וחוסן המזכיר יהלום וכתוצאה מכך ניתן כבר לדמיין בניית מכוניות שלא נמעכות בתאונות דרכים, מטוסים עמידים יותר, צוללות שמסוגלות לרדת למעמקים אפלים יותר, בניינים שלא יקרוסו ברעידות אדמה ועוד.

מדעי הביולוגיה והרפואה התקדמו מאד, אנחנו נלחמים טוב יותר ויותר במחלות, מסנתזים תרופות חדשניות, לומדים איזה מזון לאכול כדי להאריך חיים ולחיות בצורה איכותית יותר. אנחנו אפילו מצליחים להימנע מהרבה מחלות על ידי חיסונים מפותחים ולאט לאט אנחנו נכנסים לעידן (עולם) חדש שבו מחלות גנטיות יכלו לצאת מה"אופנה", היות והיום כבר הצליחו למפות גנום אנושי ואף ניתן למפות גנום של אדם ספציפי.

אז מה הממצאים המדעים מעידים לגבי השאלה שלנו?

בלי להיכנס ליותר מדי פרטים, החוק השני בתרמודינאמיקה (פיזיקה) אשר מאפשר לפיזיקאים לחשב את מצב האנתרופיה ביקום על בסיס ציר הזמן (וההתפשטות של המרחב על בסיס ציר זמן זה) מראה באופן מתמטי ש**ככל שהזמן ארוך יותר, כך האי סדר עולה**.

כלומר, החוק השני בתרמודינאמיקה מחייב ש**ככל שהזמן עובר כך היקום הופך לפחות ופחות מסודר!**

למה זה חשוב? מכיוון שהחוק הזה, גם בלי כל הצילומים של המפץ, ההיסט של האור לאדום (מה שמחזק מאד את תיאורית המפץ וניגע בזה אח"כ) וכדומה... החוק הזה לבדו מוכיח שהייתה התחלה ליקום, שהייתה נקודה שבה הזמן התחיל לזרום ולפניה לא היה זמן.

איך אנחנו לומדים את זה? מכיוון שאם לא הייתה התחלה לזמן, אז הנקודה של הקיום הנוכחי שלנו אמורה להיות עם אין-סוף זמן אחורנית (בעבר) מה שהיה מכניס את היקום למצב של חוסר סדר אין סופי! כלומר, היות ויש סדר בתקופתנו, יש מולקולות, יש אטומים ואף יצורים חיים ומערכות מורכבות ומסודרות - הכרח מדעי שהייתה נקודת **התחלה לזמן**.

דבר נוסף שנובע מזה והוא קריטי לא פחות... שהייתה נקודת התחלה לחומר! המשוואה המפורסמת של איינשטיין $E=mc^2$ מוכיחה את זה (בין היתר).

כיצד? מכיוון שהאות C מייצגת את מהירות האור והמהירות הופכת ל0 כאשר אין זמן, ואז כל המשוואה מתאזנת על 0. מה זה אומר? זה אומר שהאות E (אנרגיה) והאות m (מאסה) הופכות ל0. כלומר כשאין זמן, אין חומר (אין מאסה ואין אנרגיה).

בשביל להיכנס יותר לפרטים של המפץ הגדול עצמו אנחנו צריכים לצלול קצת לתוך ההיסטוריה האנושית כדי להבין כמה דברים בסיסיים ומהותיים ביותר בהקשר הזה. הרבה אנשים שומעים את המילה היסטוריה וחוטפים היסטוריה, אבל בואו נרגע, תיקחו כוס קפה כי אתם הולכים לקרוא כמה דברים מרעשיים ביותר!

במשך אלפיים (2,000) שנים חכמי העולם, אשר יצרו את התשתית המדעית שעליה חכמים אחרים התבססו במדעיהם, חישוביהם ואף הנהגת עולמם חשבו שהיקום נצחי. כלומר קיים מאז ומתמיד.

כן, מאז ימיו של אריסטו, גרסו כי אין טעם לשאול את השאלה שלנו (האם הייתה התחלה ליקום?) וזאת משום שהיקום לא "התחיל" בשום נקודת זמן כלשהי וכי הוא תמיד היה... ותמיד יהיה. הם הגיעו למסקנה הזו על ידי תרגילים לוגיים שנשמעו להם נכונים באותו הזמן, ואכן עברו דורות רבים של אנשים חכמים מאד, שלא שינו את תפיסת העולם הזו והאמינו באמת ובתמים שכך הדבר מתוך כח של אינרציה מחשבתית וקיפאון. למעשה מי שחשב אחרת נחשב לסוג של כופר.

בשנת 1915 כשאלברט איינשטיין ניסח את "תורת היחסות הכללית" (כעשור לאחר המהפכה ש"תורת היחסות הפרטית" שלו עשתה, אשר ראתה אור ב1905), היה לו "ברור" (ש.. צריך להתיישר עם שאר ההיסטוריה המדעית) שהוא צריך לתאר את היקום כיקום סטטי, נצחי. אך הייתה לו בעיה קשה, שכן מהחישובים המתמטיים שלו נבע כי היקום אינו סטטי ונצחי.

העובדה שהזמן יחסי ומשתנה, נחשבת לעובדה מדעית בדוקה לחלוטין וזו כבר לא תיאוריה.

דבר מעניין בהקשר הזה יהיה למשל, שמשקל הגוף שלנו (ושל כל דבר) משתנה בהתאם למהירות שבה הוא זז... כלומר כאשר אנחנו רצים, אנחנו שוקלים יותר... ככל שתרוצו מהר יותר כך תשקלו יותר!... ולי תמיד אמרו שריצה זה מרזה...

כמובן, שהריצה עצמה שורפת קלוריות אשר יאפשרו לנו להוריד את המשקל שלנו, אבל בעת הריצה עצמה, היות ומאסת הגוף שלנו נמצאת במהירות שונה, גבוהה יותר מאשר כאשר אנחנו רק יושבים או עומדים, המשקל של המאסה שלנו משתנה, גדל. אגב, אנחנו נעים כל הזמן, אם צופה כלשהו יסתכל עליך קורא את המשפט הזה ממש, בעודו נמצא בתחנת חלל על הירח, הוא יצטרך להזיז את התצפית שלו עליך כל הזמן, שכן כדור הארץ מסתובב וזו כל הזמן ואנחנו, בתור נקודות קטנות הנמצאות עליו, זזים יחד איתו במהירות מדהימה (כ 104,400 קמ"ש בתזוזה סביב השמש)... ובכלל לא מרגישים את זה! נקודה למחשבה.

(למי שרוצה להתפלסף אפילו עוד יותר, אז בעבור צופה שמסתכל עלינו מגלקסיה אחרת... אנחנו בכלל זזים במהירות מדהימה שיכולה להתקרב למהירות האור!).

יש פה הרבה מאד נתונים פיזיקאליים שלא מדברים לכולם ולכן אני משתדל לדבר רק על המאפיינים עצמם של ההבנה הפיזיקאלית, ללא משוואות מתמטיות וכדומה למרות שבמקרים מסוימים, אוסיף גם משוואה אחת או שתיים למי שירצה להעמיק.

בחזרה לאינשטיין...

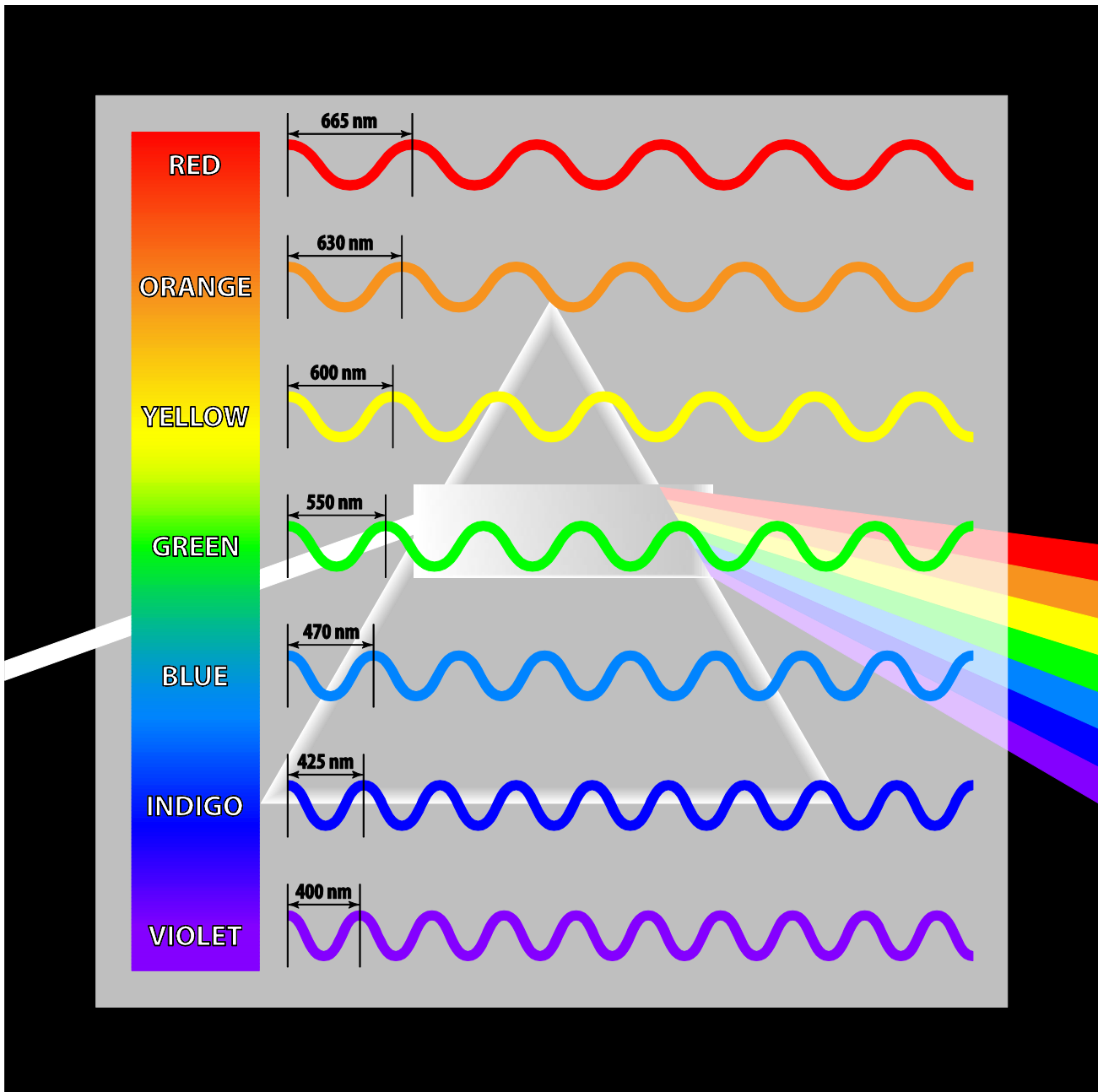
במהלך השנים שלאחר פרסום תורת היחסות הכללית של אינשטיין ב-1915 והכרתה בתור התיאוריה השולטת והנכונה ביותר בשנת 1919, החלו להגיע יותר ויותר עדויות מדעיות שהיקום מתפשט ומתרחב, במיוחד בלטה עבודתו של אדווין האבל. אשר הוכיח על ידי תצפיות עם הטלסקופ שלו (הנקרא על שמו "האבל") שהגלקסיות "בורחות" אחת מהשנייה. הוא עשה את זה על ידי כך שמדד אור (או "קרינה אלקטרומגנטית") שיוצא ומגיע מהגלקסיות וזיהה אפקט שנקרא "ההסחה לאדום באור".

במילים פשוטות, הוא שם לב שקרני האור משנות את צבעם ומאדימות כאשר אנו מסתכלים על גלקסיות שמסביבנו, מה שמיוחד באפקט הזה הוא שהתופעה הזו מאפשרת לנו לדעת דבר מדהים על המרחב שהאור עובר דרכו.

מה שהופך את האור הנצפה לבעל צבע מסוים הוא אורך הגל של האור אותו אנחנו בוחנים. כאשר אור מהשמש פוגע בבגד שלי, אשר צבעו כחול, למעשה הבגד עצמו ללא כל צבע, אלא שהמבנה הספציפי של הבגד שלי גורם לקרני האור שפוגעות בו לשנות את אורך הגל שלהן והשינוי הזה הוא אשר נתפס בעין שלנו בתור צבע מסוים, במקרה של החולצה שלי, הצבע כחול ובמקרה של אפקט בריחת הגלקסיות אדום (ראה סכמה בעמוד הבא).

אבל מה שמיוחד באפקט הזה הוא שקרני אור במרחב החלל לא פגעו בשום אובייקט. אז מה גרם לשינוי אורך הגל שלהן? המרחב עצמו אשר עליו האור יושב, החלל, מתרחב ולכן הוא מותח את הקרניים וגורם להפרש בין כל פסגה ועמק של הגל להיות מרוחקים יותר ויותר זה מזה מה שמייצר אפקט "אדום".

דמיינו אקורדיון, ככל שאני אמתח את האקורדיון יותר (ארחיק בין יד ימין ליד שמאל) כך ההפרש בין כל שלב ושלב באקורדיון יהיה ארוך יותר וכן, האקורדיון עצמו יראה גדול יותר. בדיוק אותו דבר קורה לאור בחלל כאשר המרחב עליו האור "יושב" מתרחב הוא מותח את האור עצמו.

כפי שניתן לראות בהמחשה הנ"ל, כאשר גלי אור מתכווצים הם נהפכים לכחולים וסגולים, במנוחה-באמצע ירוקים וכאשר הם מתרחבים ונהפכים לאדומים. צריך לזכור שמהירות האור קבועה (כ-300,000 ק"מ בשנייה) ולכן אם אורך הגל מתכווץ/מתרחב, המהירות נשארת אותו הדבר והמשמעות ההכרחית מכך היא שהדבר שהשתנה זה המרחב עצמו ולא משהו אחר.

איינשטיין ראה והקשיב לכל הקולות שעלו וקראו להכיר בכך שהיקום אינו סטטי, וכי הוא מתרחב ומתפשט ובעקבות זאת להכיר בעובדה שבראייה אחורה בזמן היקום היה בעבר במקום אחד צפוף מאד.

מדענים רבים פנו לאיינשטיין וסיפרו לו על תצפיותיהם וחישוביהם אך הוא נשאר בשלו במשך זמן רב. המהפך אצל איינשטיין היה בשנות ה-30 של המאה ה-20. הזמינו אותו לסוף שבוע בבית של האבל, שם הוא ראה במו עיניו את עבודתו של האבל, הסתכל על התצפיות וקיבל את המצב האמיתי של היקום - היקום מתפשט!

איינשטיין יצא בהצהרה מדהימה באותה תקופה! הוא קרא לקבוע הקוסמולוגי שלו "הטעות הגדולה ביותר של חיי" והוא גם אמר על היקום המתפשט כי "זה הדבר היפה ביותר שראיתי בחיי!".

למה איינשטיין אמר את זה? כיוון שאם היקום מתפשט, אז ליקום הייתה התחלה שניתן לחשב אותה ולמדוד אותה! אם הייתה התחלה, אז הדף הראשון בבראשית שאומר שהיקום אינו נצחי ואינסופי וכי הייתה נקודת התחלה הסתבר כנכון.

הוא ביטל את הקבוע הקוסמולוגי שלו והמהפך בתפיסה המדעית בעניין "גיל היקום" והתחלתו - התחיל!

לפני שהתיאוריה "המפץ הגדול" פורסמה בתור התיאוריה השולטת, סקר גדול התפרסם בארה"ב. סקר שנשלח למדענים מובילים בארה"ב שאל את המדענים של העולם שאלות על היקום.

"מהו גיל היקום?"

"מה גודלו של היקום"? ועוד.

המעניין הוא... וזו הייתה מטרת הסקר כנראה (כי כבר ידעו שתיאורית המפץ הגדול הולכת לתפוס בתור התיאוריה המובילה עוד אז) - שמיד הוכח ששני שלישי (!) מהמדענים שנשאלו אמרו שאין ליקום גיל וכי הוא נצחי, תמיד היה ותמיד יהיה. הם "הגדילו" לעשות ואמרו שליקום לא הייתה התחלה - בניגוד למה שכתוב בתורה ולכן, קבעו, שהסיפור התורני הוא סיפור יפה שעוזר לילדים לישון טוב בלילה ולא מעבר לזה.

בשנת 1951 הכריז האפיפיור "פיוס השנים עשר" כי מודל המפץ תואם את כתבי הקודש ונעשו מספר ניסיונות מדעיים לסתור את המודל הזה, אך ללא הצלחה... בין הניסיונות היו "תורת המצב היציב" של הרמן בנדי, תומאס גולד ופרל הויל וגם עבודתם של יבגני לפשיץ ויסק חלטניטוב, אשר ניסו לאשש מצב סטטי ליקום, כמו כן תיאוריות נוספות שניסו לחשב מצב קבוע ליקום, יחד עם מקומות שבהם יש תזוזה עלו והתפרסמו וכולן נסתרו ונעלמו.

מודל "המפץ הגדול" הוכח כמודל הטוב ביותר והפך לתיאוריה המקובלת ביותר במדע אשר ככל שהמשיך והתקדם רק הוכיח אותו יותר ויותר, עוד תצפיות הגיעו, שכלול האמצעים הטכנולוגיים אפשרו למדוד גלקסיות מרוחקות יותר, אנרגיות בלתי נראות, חורים שחורים ואחת ההתקדמות הגדולות של האנושות אשר עזרו לאשש ולהוכיח "סופית" את מודל ההתחלה של היקום הייתה ההתקדמות הטכנולוגית שאפשרה לאנושות להגיע אל מחוץ לכדור הארץ, למדוד ולחקור את היקום מחוץ לאטמוספירה.

פרויקט החלל של ארה"ב הוא זה שאפשר למדענים למדוד קרני אור וקרניה מחוץ לאטמוספירה של כדור הארץ, דבר המאפשר לכלים הרגישים האלו להגיע לדיוק רב ביותר, משום שהאטמוספירה מסננת חלק גדול מהקרניים המגיעות אליה.

היום התיאוריה הזו שלטת ואף יש בתוכה מרכיבים שנחשבים ל"עובדות מדעיות" כגון "נקודת ה-0 (0 מבחינת "אין חומר ואין זמן") נכון להיום, המדענים מעריכים את גיל היקום בכ 13-14 מיליארד שנים. יחד עם זה, צריך לומר שיש עדיין דיון אודות גיל היקום עצמו וגם על השתלשלות החומר ליקום.

הדבר שהפך למבוסס ביותר ובעל הקונצנזוס הגדול ביותר בכל מה שקשור לתיאורית המפץ הגדול הוא שהייתה **נקודת התחלה**. חוקי התרמודינמיקה מוכיחים את זה (ראה בהמשך) התצפיות בעשורים האחרונים מוכיחות את זה, התיאוריות הפיזיקאליות והחישובים המתמטיים מוכיחים את זה וזה הפך בשנת 2006 בעקבות עבודה רבת שנים ל"עובדה מדעית" שהתקיימה נקודת ה-0. נקודת התחלה שבה לא היה כלום, או צריך לומר "כל מה שהיה, זה כלום, מבחינת חומר וזמן". 2006 סטיבן הוקינג קיבל את "מדלית האפיפיור" על עבודתו המתמטית המוכיחה סופית את נקודת ה-0.

נקודת ה-0, היא הנקודה המעניינת ביותר ובשבילה דיברתי והסברתי את כל שהסברתי עד כה על ההתחלה שכן, ביסוס נקודת ה-0 - נקודת ההתחלה הזו היא קריטית ביותר!

"המפץ הגדול מתאר את האירוע שהתרחש בנקודה זו ובמהלכו נוצר היקום, ממז הזמן, ממזי המרחב, והגדלים הפיזיקליים הידועים לנו כיום."

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק במפץ הגדול

he.wikipedia.org/wiki/המפץ_הגדול

המפץ הגדול - שם מבלבל, שכן רוב האנשים חושבים שמהו התנגש במשהו והיה פיצוץ כאשר בפועל מדובר במשהו שונה לגמרי.

יצירה "יש מאין" גורמת להרבה אנשים מבוכה ומחשבה על כשל לוגי אבל על ידי התבוננות והתעמקות אנחנו נבדוק את זה בעצמנו בהרחבה - ראה בהמשך הספר.

קודם כל נבדוק מה זה אומר "יש מאין". הכוונה היא שנהיה משהו ממצב אשר בו לא היה ה"משהו". אבל יש הרבה אנשים שיצעקו עכשיו בליבם (ובצדק-לכאורה) שהחוק הראשון בתרמודינמיקה עומד בסתירה עם הרעיון הזה, שכן החוק הזה מראה לנו שאנרגיה יכולה לשנות מצב אבל תמיד להישאר באותו מינון, אותו דבר לגבי חומר (שכן "חומר" ו"אנרגיה" הם למעשה אותו הדבר בתצורה אחרת).

רגע לפני שניגש לנושא ה"יש מאין" ונדבר גם על גיל היקום לפי התורה ובמדע (גיל "היקום אלפים במדע, מיליארדים בתורה" - ראה בהמשך הספר) להלן מספר ציטוטים לגבי המפץ הגדול:

"תחילתו של היקום בנקודה בודדת, הקרויה "סינגולריות כבידתית" עקב תנודות קוונטיות. המפץ הגדול מתאר את האירוע שהתרחש בנקודה זו ובמהלכו נוצר היקום, ממד הזמן, ממדי המרחב, והגדלים הפיזיקליים הידועים לנו כיום. "

מתוך ויקיפדיה ערך המפץ הגדול

he.wikipedia.org/wiki/המפץ_הגדול

"את "טביעות האצבע" של המפץ הגדול ניתן למדוד כיום, והתיאוריה זכתה לארבעה אישושים מרכזיים בדמות מדידת התפשטות היקום, גילוי קרינת הרקע הקוסמית, מידע שנאסף בטלסקופ BICEP ומצביע על אי-סדירות בקרינת הרקע הקוסמית שעשויה הייתה להיגרם מגלי כבידה בזמן שלב התפיחה של המפץ הגדול והתאמת כמות היסודות הקלים ביקום לתחזית של תהליך הנוקליאוסינתזה"

מתוך ויקיפדיה ערך המפץ הגדול

he.wikipedia.org/wiki/המפץ_הגדול

"עד למאה ה-20 היה מקובל שקיומו של היקום נצחי, אולם במחצית השנייה של שנות ה-20 במאה ה-20, גילה אדווין הבל כי הגלקסיות השונות מתרחקות זו מזו, ומכאן שהיקום מתפשט. (למעשה, התפשטות היקום היא אחת מהשלכותיה של תורת היחסות הכללית; אך הוגה התורה אלברט איינשטיין לא עמד על כך בשעתו, והָבֵּל לא התמצא בעבודתו של איינשטיין) אם היקום מתפשט, צריכה להיות לו נקודת ראשית במרחב ובזמן, שממנה החלה ההתפשטות. תחילת ההתפשטות נקראת המפץ הגדול."

מאת אתר ידיעות אחרונות בערך העוסק במפץ הגדול

<http://www.ynet.co.il/>

"הוכחת המפץ הגדול: "זו תגלית של פרס נובל"

הגילוי של גלי הגרביטציה, הדים קטנים וקדמונים שהתפזרו בקוסמוס, מהווה למעשה אישוש לאלמנט האחרון שלא נבדק בתורת היחסות של אלברט איינשטיין. זו העדות הישירה הראשונה של "התפיחה הקוסמית" - הגידול וההתפשטות המהירים ברגעים הראשונים של היקום. פרופ' דקל, אסטרופיזיקאי וקוסמולוג מהאוניברסיטה העברית בירושלים, טוען שמדובר בבשורה שמאששת יסודות אקוטיים מתורת המפץ הגדול. "בבסיס התיאוריה קיימת הנחה שהיקום נוצר כגוש צפוף ודחוס", הוא מסביר. "בשלב מסוים אירע המפץ, שנמשך שבריר שנייה, ולאחריו הייתה אינפלציה שבה היקום התפשט במהירות, דבר שעד היום מדענים לא הצליחו להוכיח"

מאת אתר ידיעות אחרונות בערך העוסק במפץ הגדול

<http://www.ynet.co.il/>

בהמשך נראה איך המפץ הגדול מתואר בצורה מפורטת מאד בתורה ובזוהר הקדוש ולא נאמר בצורה של "תיאוריה" ו"אולי" וכדומה, אלא כעובדה מוגמרת. למה הדבר דומה?

תארו לכם קבוצה של מדענים שמחליטים לכבוש יעד אדיר כמו נחיתה על כוכב שנקרא לו "תוירה". הם חושבים הרבה לגבי הרעיון הזה אבל הטכנולוגיה לא מספיק מתוחכמת כדי להשיג אותו... מאות שנים חולפות ועדיין אין אפילו מטוסים... רק לאחר אלפי שנים משהו מתחיל להשתנות והמדענים של אותה תקופה מתכוננים סוף סוף להגשים את החלום! מתחילים לייצר מטוסים ראשוניים ומהר מאד מגלים שזה לא מספיק כדי לצאת מהאטמוספירה...

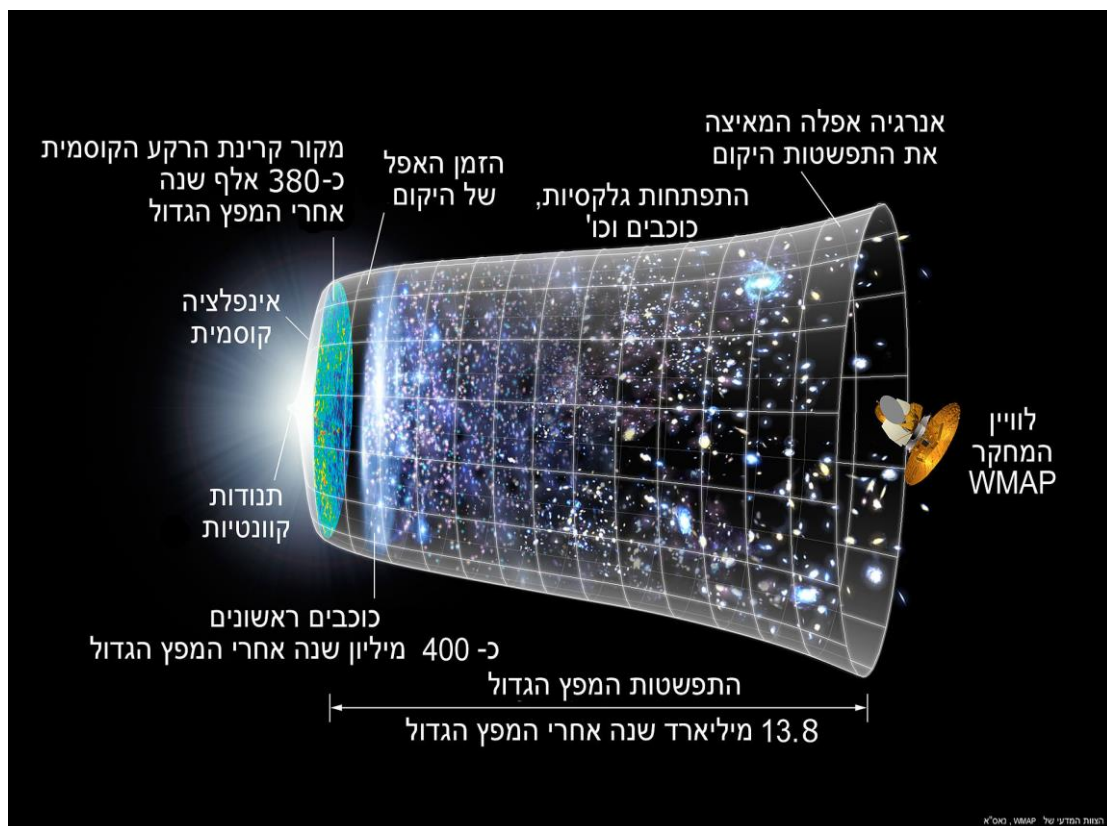
עשרות שנים נוספות חולפות להן וסוף סוף הכלים הטכנולוגיים השתכללו מספיק כדי לאפשר מבחינה רעיונית את האפשרות של עזיבת האטמוספירה... המדענים שלנו ממשיכים במסע שלהם להשגת המטרה ומקבלים תקציבי ענק מהממשלות ברחבי העולם, מתחילה להתפתח טכנולוגיה עתידנית, של תעופה, של מחשבים, של פיזיקה וזה לוקח עוד עשרות שנים והם מצליחים לבסוף לצאת מהאטמוספירה של כדור הארץ...

אך זה עדיין לא מספיק... הטכנולוגיה הנדרשת כדי להגיע עד ל"תוירה" מתוחכמת יותר... עוברות עוד שנים ארוכות, למעשה עשרות שנים ותקציבי ענק ומיטב המוחות כדי לבסוף לבסוף להגשים את היעד! במופע חגיגי, המדענים מתעדים את כל התהליך ואת הנחיתה שלהם בכוכב!

המצלמות המתעדות את כל האירוע החגיגי קולטות לפתע מחזה מדהים... על הכוכב יש יהודים שעושים על האש ולומדים תורה ואומרים "או, שלום, הגיע הזמן שתגיעו, בואו תהנו, יש מספיק לכולם".

בשנים האחרונות כמות הממצאים המדעיים שמוכיחים שמה שכתוב בתורה אמיתי, נכון ומדויק, בהרבה תחומים זו כמות אדירה. מפיזיקה, כימיה, גנטיקה, אסטרונומיה ועד היסטוריה, גיאוגרפיה, חקר האדמה, בוטניקה ועוד תחומים רבים ומגוונים.

במשך אלפי שנים בני האדם רצו לבדוק ולהוכיח איך היקום נברא או התהווה וזה דרש מאמצים רבים מאד, משאבים ואת ההתקדמות הטכנולוגית של שנות ה-2000 כדי להגיע לזה... "רק" כדי לגלות שביהדות הכל כבר נאמר בצורה מדויקת ומפורטת ואנחנו נבחן זאת יחד בצורה מעמיקה בהמשך.

תמונה מתוך ויקיפדיה בערך של המפץ הגדול

ישנו פרט נוסף שכאשר נחשפתי אליו הוא נעל סופית את ההבנה שלי שהתורה ניתנה מבורא העולם והיא שאפילו אם הייתה טכנולוגיה מאד מתקדמת בעבר אז לא ניתן היה לדעת שהמפץ הגדול קרה ואיך.

אפילו אם נרחיק לכת בדמיונו בצורה מאד מוגזמת ונגיד שהייתה בעבר טכנולוגיית חלל - שהיא הכרחית כדי להגיע למדידות שמאפשרות לקבוע חד משמעית שהיה רגע בריאה ואור ראשוני וקדום שממנו הכל נבע, מכיוון שרק מדידות מחוץ לאטמוספירה של כדור הארץ מאפשרות להגיע לגלים שמוכיחים את זה.

זה לא היה מספיק! למה?

מכיוון שהיקום היה צריך להיות מסודר בדיוק כפי שהוא מסודר היום כדי שמדידות מכדור הארץ יאפשרו לקלוט את המפץ הגדול! מכיוון שאת הקרינות ניתן למדוד רק אם הן מגיעות אלינו. הקרינות קופצות בין כוכבים המסיתים אותן וחלקן נבלעות בחורים שחורים ובכוכבים עצמם או נתקעות ומתעוותות בכח המשיכה שיש מסביב לכוכבים וגלקסיות וכן הלאה!

תחשבו על זה ככה, נניח שאתם רוצים להסתכל על מנורה שנמצאת בחדר שלכם, אז אתם פשוט מסתכלים עליה ויכולים למדוד את כל מה שהיא מקרינה. אבל מה אם המנורה תהיה רחוקה מאד מכם? זה יהיה קשה. מה אם, ביניכם לבין המנורה יהיו עדר של שוורים שכל הזמן זזים להם, אז כל הזמן המנורה תהיה מוסתרת על ידי שור כזה או אחר. מה אם המרחק ביניכם לבין המנורה הוא מיליארדי שנות אור? (בדקה אחת אור עושה 18,000,000 ק"מ, בשעה זה כבר 1,080,000,000 ק"מ... בשנה זה יוצא 9,460,800,000,000 ק"מ...) תכפילו את זה במיליארדים כדי להבין עד כמה זה רחוק... ועכשיו לחלק שנועל את זה סופית:

בינינו לבין המנורה שאנחנו רוצים למדוד יש מספר כוכבים, גלקסיות וצבירים אדיר! זה לא איזה כמה שוורים שמתרוצצים להם, אלא כוכבים גדולים פי עשרות, מאות ואלפים מגודל כדור הארץ, ובכמות אדירה!! לצורך העניין כרגע מוערך שיש כ 1,000,000,000,000,000,000 כוכבים על פי ההערכות של מדענים בימינו (המספר הזה משתנה קצת משנה לשנה, כי זו הערכה גסה ופתאום מורידים איזה אפס או שניים או מוסיפים, אבל בגדול - זהו המספר)! והכוכבים כל הזמן זזים! אז אם אנחנו מסוגלים למדוד את ההתחלה של היקום, זה מכיוון שהיקום מסודר בצורה מאד - מאד ספציפית שמאפשרת את זה ויש פרופסורים לפיזיקה שמדברים על זה שאנחנו ממש "ברי מזל עצום" שיש לנו אפשרות לבצע את המדידות האלו.

הסיכוי שהיקום יהיה מסודר בצורה כל כך ספציפית שואף ל-0 וזה עוד יותר שואף ל-0 שהיקום יסודר בצורה הזו בדיוק בזמן שבני האדם הצליחו להגיע לטכנולוגיה שיכולה לעשות שימוש בסידור הזה ולמדוד ולחקור את תחילת היקום! הרי שאם היקום היה מסודר בצורה הזו נניח לפני 300 שנים... אז לא היינו מצליחים לנצל את חלון ההזדמנויות הנדיר הזה שבו היקום מסודר כך שניתן למדוד את ההתחלה, מכיוון שהטכנולוגיה לכך לא הייתה קיימת אז...

צריך אמונה ה-ר-ב-ה יותר גדולה להאמין שזה פוקס מאשר שזה מתוכנן, וזה נועל את האפשרות שמישהו בעבר היה יכול לפצח את הדברים ולכתוב את זה כעובדה מדעית (כפי שמופיע בתורה בתור עובדה - ונגע בזה בהרחבה בהמשך).

ההקבלה של זה תהיה בערך משהו כזה: אתם מכירים את המנעולים האלו שיש להם 3 ספרות שצריך לשים כדי שהמזוודה תפתח? אז למזוודות ממש סודיות יש 6 ספרות. אנחנו מדברים פה על מנעול של מיליוני ספרות ו... אנחנו צריכים לדמיין שאיכשהו מבלי שאיש ניסה, פשוט מעצמו, הוא פתח את עצמו מתישהו בעבר... ו... שבעבר הייתה טכנולוגיה שמאפשרת לאדם לקלוט ולמדוד - לעשות בזה שימוש... ו... שאותו אחד (או קבוצת אנשים) החליטו לכתוב את זה בדף הראשון בתורה בתור בורא היקום.

כשהם עשו את זה הם גם הצפינו את כל הצופן התנ"כי, נבואות העתיד, כל המוסר האובייקטיבי ועוד ועוד.... צריך אמונה עיוורת, שלא שואלת שאלות שמבוססת על סתירות לוגיות חוזרות ונשנות רק כדי לקבל את האפשרות שהתורה לא אמת.

היה לי מאד קשה עם זה... כי זה אומר שצריך לקיים מצוות, חסדים ומעשים טובים והיצר הרע שהתרגל לשלוט בי, במעשי ובמחשבותיי ואני היינו בקרב קשה! אני מאחל ומקווה שכולכם תנצחו בקרב שלכם ותמשיכו לקרוא ולחקור. אלוקים לא נותן ניסיון שאדם לא יכול להתמודד איתו. בהמשך הספר העובדה הזו גם תובהר ותוסבר.

אגב, דבר אחד אחרון לפני שנחזור לנקודה שלנו... "יש מאין". יש חישוב בגמרא במסכת ברכות שבה כתוב כמה כוכבים יש... "1,064,340,000,000,000"

והרי שמי שחיי באותה תקופה יכול היה לראות בעין שלו כמה אלפי כוכבים בלבד... (4,000-8,000 תלוי בתיאוריה ועד כמה טובה הראיה של המתבונן) ולא היו בכלל טלסקופים... ואפילו אם היה איזה מישהו שהיה לו טלסקופ, ברור שזה לא כמו מה שיש היום... יתרה על כך... כשחז"ל אמרו שיש כל כך הרבה כוכבים... רוב האנשים בכלל לא התייחסו לנקודות האור בשמים כאל כוכבים.

הנה לשון חז"ל בתלמוד: (ברכות לב', ב') :

"אמר הקב"ה לעם ישראל שנים עשר מזלות (קבוצות כוכבים היוצרות צורות שונות כמו מאזניים, עקרב, דגים וכדומה) בראתי ברקיע. ועל כל מזל ומזל בראתי לו שלשים חיל (כנגד כל מזל משנים עשר המזלות נבראו שלושים צבירי כוכבים) ועל כל חיל וחיל בראתי לו שלשים לגיון (כל צביר משלושים הצבירים הללו מורכב משלושים לגיונות של כוכבים) ועל כל לגיון ולגיון בראתי לו שלשים רהטון, ועל כל רהטון ורהטון בראתי לו שלשים קרטון. ועל כל קרטון וקרטון בראתי לו שלשים גסטרא. ועל כל גסטרא וגסטרא תליתי בו 365 אלפי ריבוא כוכבים כנגד ימות החמה. וכולן לא בראתי אלא בשבילך."

עתה נחשב:

ריבוא – (רבה) = 10,000

אלף ריבוא = 10,000,000

ועל כל גסטרא וגסטרא תליתי בו 365 אלפי ריבוא כוכבים...

כלומר :

בכל גסטרא וגסטרא יש 10,000,000 (אלף ריבוא) כפול 365 כוכבים (3,650,000,000 כוכבים!)

כמה גסטרות קיימות ביקום?

נכפול 30 גסטרא ב 30 קרטון ב 30 רהטון ב 30 לגיון ב 30 חיל ב 12 מזלות ונקבל 291,600,000.

וכדי לקבל את סה"כ מספר הכוכבים שביקום, יש להכפיל את מספר הגסטרות ב- 3,650,000,000!

כלומר :

3,650,000,000 כפול 291,600,000

=

1,064,340,000,000,000

זה מספר גדול מאד של כוכבים!!

ראה בפרקים הבאים:

1. נתונים רבים נוספים הקשורים למפץ הגדול, איפה זה מופיע בתורה, פירוט מסוים ומקורות בתורה - בפרק העוסק ב"יש מאין".
2. "המבחן הקוסמולוגי".
3. "גיל היקום מיליארדים במדע".

”יש מאין”

יש רבים שנבוכים מהמחשבה של ”יש מאין” מכיוון שהם מרגישים תסכול עם הבעיה הלוגית שזה מציב בפניהם. יש כאלו שרואים איך החוק הראשון של התרמודינאמיקה (שמציין שכל חומר או אנרגיה יכולים רק להתגלגל לכדי חומר ו/או אנרגיה אחרים בעלי סכום אנרגיה זהה) ”מתנגש” עם הרעיון של ”יש מאין” שכן החוק מחייב שכל מה שיש מגיע ממשהו אחר שהיה לפני כן, כלומר ”יש רק מי”.

ברור לכל דעת ולכל אחד שזה נכון ש”יש” יגיע רק מ”יש” לא יכול להיות שיגיע מ”אין” אז מה קורה פה?

קודם כל לפני שהחומר נוצר לא היו חוקים פיזיקאליים ולכן החוק הראשון בתרמודינאמיקה עוד לא חל. אבל גם מי שינסה להקשות ולומר שהוא כן חל, אפילו במצב שאין חומר, יגלה שאין סתירה - אלא עקביות מחשבתית רצופה אם ימשיך לקרוא.

דבר שני, אם הבריאה מייצרת מצב של 0, אשר מאפשר לנו להיות רק בצד החיובי שלה אזי שאנחנו עדיין בתוך ה0, הוא פשוט אינו מחובר לצדו השלילי.

דבר שלישי, אין דבר כזה ”אין” מוחלט”, יש רק מצב של ”בחינה של אין” - ”אין-משהו”. למשל אין חומר ואין זמן שזה המצב של ה0 שאנחנו מדברים עליו כאן, אבל עדיין יש את אלוקים וראה את המבחן הקוסמולוגי בהמשך כדי להבין זאת יותר לעומק.

לאחר התקציר הזה נתחיל להעמיק ולבחון את הדברים בצורה ברורה...

בתוך המילה ”אין” מסתתרות הבנות שמתחבאות טוב וצריך לפרק את זה לגורמים כדי לראות את זה.

המילה ”אין” למעשה משמעותה ”כלום”. כלומר, מ”כלום” נוצר הכל, זה מה שזה אומר ”יש מאין”.

העניין הוא, שמי שיתחיל להתבונן במילה ”כלום” ובמשמעות שלה (או במילה ”אין” לצורך העניין) יגלה דבר מדהים!

כשאנחנו מנסים לחשוב על ”כלום” אנחנו לא מסוגלים לעשות את זה. הרי שאם היינו מסוגלים לחשוב על ”כלום” היינו חושבים על... **משהו**. אם אנחנו חושבים על ”משהו” אז ברור שאנחנו לא חושבים על ”כלום”. אותו דבר לגבי ”אין”. אם אני חושב על ”אין”... אז ברור שאני לא מצליח לחשוב על זה, כי ברגע שאני כביכול כן מצליח... אז לא חשבתי על ”אין”.

זה בלתי אפשרי לחשוב על כלום מוחלט, מכיוון שעצם המחשבה על ”כלום מוחלט” (0 מכל היבט וכל הווייה) זוהי מחשבה שסותרת את עצמה. מדוע? מכיוון שהמחשבה עצמה דורשת קיימות כלשהי, כלומר קיימות מחשבתית.

הדבר היחיד שאנחנו יכולים לעשות כדי לחשוב על ”אין” או על ”כלום” זה בהקשר של משהו! כלומר, אנחנו יכולים לומר ש”אין דבר כזה” או ”אין דבר אחר” אבל לעולם לא נוכל להגיע ל”אין” עצמו או ל ”כלום” עצמו מכיוון שתשימו לב... בהגדרה עצמה של המילים הללו - מדובר בחוסר קיום!

הרי שאם המשמעות של המילים הללו הייתה **קיימת** בלי הקשר של משהו אחר, זה היה סותר את המשמעות שלהן מלכתחילה, אשר היא ”חוסר קיום”. כלומר, אם אפשר היה לחשוב על כלום היינו אומרים את הדבר הבא:

”חוסר קיום - מתקיים”. והרי שאם יש ”חוסר קיום” לא ניתן להגיע למילה ”מתקיים” ואז ה”חוסר קיום” לא מתקיים.

אז מה זה אומר? זה אומר שכשאנחנו אומרים ”אין” או ”כלום”, בלי לעשות טעויות לוגיות וסתירות עצמיות, אנחנו **תמיד** **ובהכרח** מתכוונים, לבחינה של ”אין משהו” או ”כלום מדבר כלשהו”. אז במקרה של הבאת היקום לקיום מתוך ה”אין” הכוונה היא שלא היה חומר לפני כן ואחרי זה היה, ה”אין” הוא בהקשר של חומר ובהקשר של זמן.

כלומר, מבחינת התורה אין הכוונה שזה היה כלום מוחלט. למעשה, מבחינת התורה אלוקים היה קיים במצב הזה של ה0-חומר ו0-זמן, וזה קיום אדיר (האדיר ביותר שניתן לתפוס ויותר). אך אם מישהו דוגל במחשבה שיש ”רק

חומר" אז מבחינתו נקודת ה0 הזו... לא מאפשרת לו לחשוב בצורה רציונאלית כי מבחינתו כשאין זמן וחומר - זהו כלום מוחלט. ואם היה חושב על זה, היה מגלה שהוא לא מסוגל אפילו לחשוב ככה.

כלומר לסיכום, כשאנחנו אומרים "הכלום של תחילת היקום" אנחנו מתכוונים למצב שבו לא התקיים מימד זמן וגם לא התקיימו מימדי החומר, הם היו חסרים, אינם. (אך דברים אחרים כן התקיימו וניגע בזה בהרחבה בהמשך, לא נשאיר את זה פתוח או נסיק מסקנות בלי להראות אותן).

בנקודת ה0 הזו, חוקי הפיזיקה לא היו קיימים גם הם, שכן, במצב שבו אין חומר אין פיזיקה מתוך הכרח הגדרתי שכן החוקים הם "פיזיקאליים" חוקים של ה"פיזי" - החומר, רק כשיש חומר יש "חוקי חומר".

אבל, ברור שזה לא היה מצב של "כלום" בפני עצמו אלא רק בחינת מחסור בחומר זמן. למה זה ברור? מכיוון ש"כלום" בפני עצמו לא קיים (ראה עוד בהמשך) וגם, ברור לכל אחד שיחשוב על זה: יש מצב שבו אין זמן ואין חומר. אחרי זה יש מצב שיש זמן ויש חומר.

כלומר הכרח לומר שכאשר לא היה זמן ולא היה חומר היה **משהו**. כי "יש" מגיע רק מ "יש". מה זה מה שהיה? נדבר על זה בהרחבה בחלק של "המבחן הקוסמולוגי בספר זה" - שם נבדוק את הנקודה הזו לעומק ביחד.

בינתיים בואו נחזור לנושא של ה"יש מאין".

כדי להסביר את הנושא בצורה כזו שזה נהיה ברור, כמו עם הרבה דברים כדאי להביא דוגמאות שממחישות את זה וברוך השם, יש דוגמאות יפות ומדהימות להביא כדי שכל אחד יוכל להתבונן באמת ולהבין את זה.

כשאנחנו לוקחים את כל המספרים החיוביים ביחד (פעולת חיבור) עם כל המספרים השליליים אז אנחנו מקבלים 0. כלומר בחינה של "אין מספר".

$$\infty \dots -10, -9, -8, -7, -6, -5, -4, -3, -2, -1 \quad 0 \quad 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 \dots \infty$$

אבל אם אנחנו מפרידים בין החיובי לבין השלילי, נקבל בבת אחת את כל המספרים החיוביים ואת כל המספרים השליליים! מצד אחד החיובי ומהצד השני השלילי - כל הקיום של כל המספרים הגיע מתוך ה0. מתוך ה"אין" של בחינה מסוימת (במקרה הזה בחינה מספרית).

כלומר, בתוך האפס (0) קיים הפוטנציאל של הקיום האין סופי של כל החיובי וכל השלילי! כשמפרידים את ה0 לצדדיו השונים, מקבלים את הקיום המספרי הזה.

דוגמא נוספת, נאמר שיש לנו אטום שיש לו פרוטון אחד, כלומר יש לו מטען חשמלי +1 ונחבר אליו אלקטרון אחד, כלומר נוסיף לפרוטון שלנו מטען חשמלי שלילי -1. האטום שלנו יכיל גם פרוטון וגם אלקטרון, כשהם יחד הם למעשה 0 במטענם החשמלי! כשנפרד ביניהם נקבל מטען חשמלי המורכב מחלק חיובי (+1) וחלק שלילי (-1)! עד שנפריד אותם מתוך המצב של ה"אין מטען חשמלי" לא נקבל את קיום המטען החשמלי!

כלומר, במצב האפס (0) - כשלאטום יש גם אלקטרון אחד וגם פרוטון אחד. קיים הפוטנציאל של המטען החשמלי, ומה שדרוש זו הפרדה בין הקצוות השונים כדי לקבל את המטען החשמלי הזה.

אנחנו לומדים שבתוך ה"כלום", בתוך ה"אין", בתוך ה"0" קיים הפוטנציאל של ההיבט שעליו אנחנו מתבוננים, בין אם זה חשמל, בין אם זה מספרים ובין אם זה כל החומר כולו!

פיזיקאים יודעים בימינו שלחומר, יש את ההופכי שלו הנקרא "אנטי חומר" וניסויים רבים מראים שכאשר חומר נפגש עם המקביל ההופכי שלו, כלומר עם האנטי חומר של אותו סוג חומר (פרוטון ואנטי פרוטון, אטום מסוים ואנטי אטום כזה) אז הם מתבטלים שניהם ונעלמים כליל. חוזרים למצב ה0!

מה כתוב בתורה? (ראה בעמוד הבא)

ג וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים, יְהִי אֹר; וַיְהִי-אֹר. ד וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאֹר, כִּי-טוֹב; וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים, בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.

ספר בראשית, פרק א' פסוקים ג'-ד'

תבדקו בכל הפירושים מה המשמעות של המילה "ויבדל" ותגלו שהמשמעות היא הפרדה. כלומר כתוב שאלוקים הפרד בין החיובי (אור) לבין השלילי (חושך) וזה מאפשר יציאה מהמצב של ה0 למצב של קיום! כשם שכשמפרידים את המספרים מהאפס (0) מקבלים את כל המספרים החיוביים והשלילים וכשם שכאשר מפרידים בין האלקטרון לבין הפרוטון, המטען החשמלי שהיה אפס (0) הופך ל1 חיובי (פלוס) ו1 שלילי (מינוס)!

בחלק הנראה של היקום, נראה שיש יותר חומר מאשר אנטי חומר, אבל מדענים יודעים שהכל חייב להגיע מ0 ולכן יש 2 תיאוריות מובילות בתחום הזה, האחת מתארת שבמקור היה ה"כלום" (כלומר אין חומר ואין זמן) והכלום הופרד למצבו החומרי והאנטי חומרי יחד. אפשרות נוספת היא "מאזן האנרגיה 0" ביקום - תיאוריה זו אומרת שסה"כ האנרגיה ביקום בדיוק 0. כלומר, אנחנו נמצאים במצב שבו האנרגיה מופרדת ולכן יש קיום, אבל כשהיא מחוברת אין קיום - משהו מפריד בין האנרגיה לבין כח המשיכה. האנרגיה בתצורת חומר מתנגדת בדיוק מוחלט לכח המשיכה ולכן הסכום שלהם יוצא 0 בדיוק כשה מחוברים.

בין אם תיאורית החומר והאנטי חומר נכונה, ובין אם תיאורית ה"אנרגיה סכום 0" נכונה (אשר יש לה אישושים רבים מאד וממצאים מאד מתקדמים שמאמתים אותה), הרעיון עצמו נכון והכרחי - שמתוך הכלום נוצר הכל ולכן הכרח שהכלום הוא בחינה ולא כלום מוחלט. כלומר בחינה של היבטים כמו חומר/זמן/מרחב וששני הפכים המבטלים אחד את השני לחלוטים כשהם יחד, הופרדו ליצירת כלל היקום!

מתוך ויקיפדיה הערך העוסק בסכום 0 לאנרגית היקום:

"The **zero-energy universe** hypothesis states that the total amount of energy in the universe is exactly zero: its amount of positive energy in the form of matter is exactly canceled out by its negative energy in the form of gravity."

לקריאה נוספת בעניין זה:

http://en.wikipedia.org/wiki/Zero-energy_universe

יש גם אפשרות נוספת אשר גם היא מגיעה ל0 משני קצוות המבטלים זה את זה כשהם יחד. יש 4 כוחות, כח המשיכה, הכל האלקטרו-מגנטי, הכח הגרעיני החלש והכח הגרעיני החזק. לפי התיאוריה הזו היות וכח המשיכה בעל עוצמה בדיוק מקבילה לשאר 3 הכוחות אבל עם כיוון הופכי, הרי שכשכל היקום יחד הכוחות האלו מתבטלים לחלוטין.

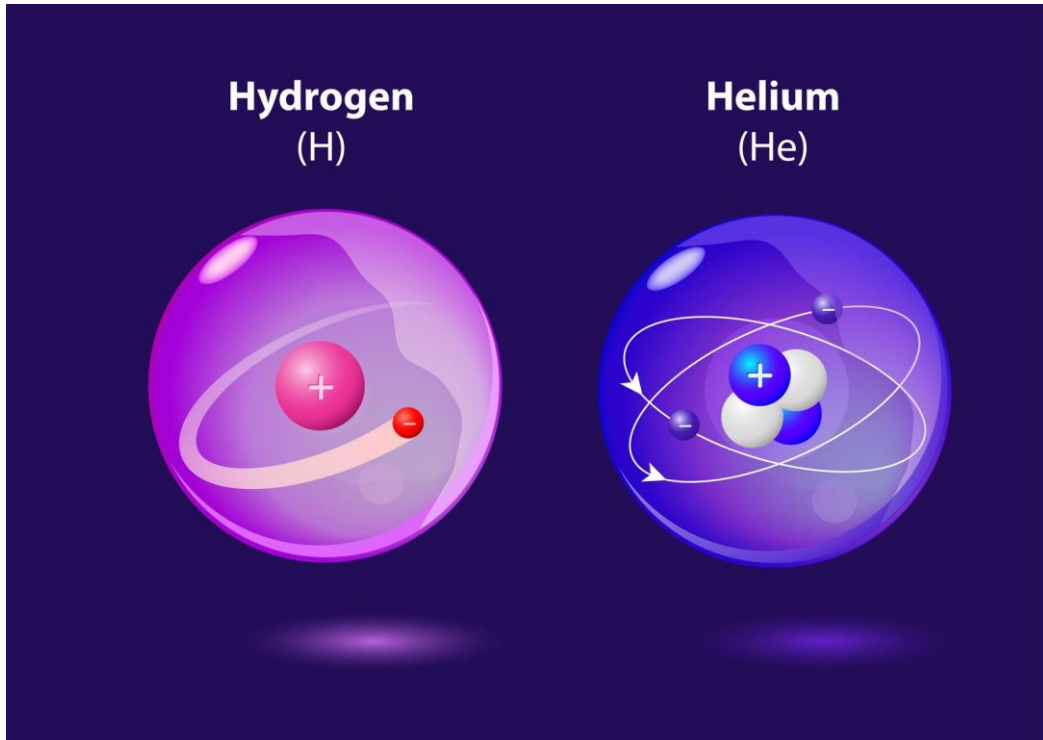
ויש את האפשרות שמאחדת הכל והיא האפשרות שאני דוגל בה ואשר יש לה סימוכין מדעי עשיר מאד (מאד!) והיא שהאור הראשוני שנברא בתחילת היקום היה גם אור (קרינה אלקטרומגנטית) חיובי וגם אור שלילי אשר היו קרובים זה לזה בתוך פלסמת כדור האש הקדום (ראה עוד על כדור האש הקדום בהמשך) שהכיל בתוכו כבר גם את החיובי וגם את השלילי.

סה"כ "מטען החומר" שלו היה 0 (כשם שאטום מכיל בתוכו גם את המטען החשמלי החיובי וגם את השלילי ומטענו 0), ואז בחלקיק זמן קצר מאד לאחר היווצרות כדור האש הקדום הזה שהכיל את כלל החומר (עם "מטען חומר 0"), ואשר לא יכול היה להאיר מכיוון שהמאסה שלו הייתה ענקית ולא אפשרה לקרינה לצאת (כל החומר והמאסה של כל היקום מרוכזים במקום קטן אחד - זה כח משיכה עצום!) הופרד לחלקו החיובי מצד אחד וחלקו השלילי מצד שני ואנחנו נמצאים בצד החיובי של החומר. פעולת הפרדה בין החיובי לשלילי אפשרה ליקום להתחיל להתרחב ומתוך כך האור החל להתפשט בבת אחת החוצה ואפשר היה לראותו.

כל האפשרויות הנ"ל מתכנסות לאותה נקודה - ברגע שנוצר החומר, נוצרו כל המרכיבים הנגדיים הסותרים את עצם קיום החומר ו/או כל דבר אחר באותו הזמן, אשר היו כבר קיימים כפוטנציאל בלבד בעל סכום קיום 0 בתוך ה"כלום" ומשהו הפריד (וממשיך להפריד) בין כל הדברים ההופכיים האלו ואפשר ומאפשר את הקיום. כאשר דבר אחד ברור, ה"אין" הוא בחינה של "אין חומר/מרחב ואין זמן" האין הזה הוא לא "אין מוחלט" ומשהו נוסף חייב להתקיים במצב הזה.

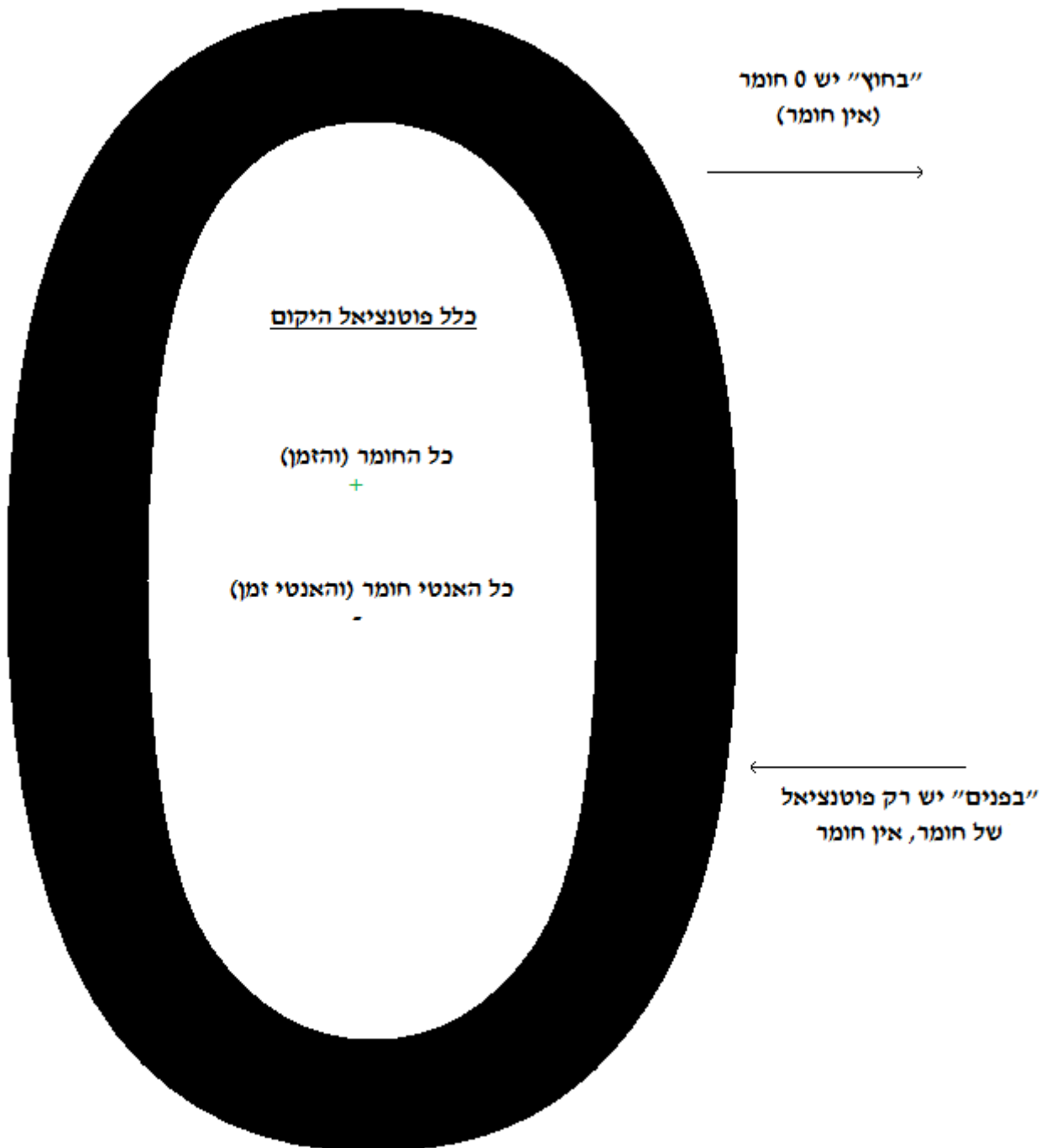
מתוך כך גם נבין מדוע החוק הראשון בתרמודינמיקה אינו מופר במצב של הפרדת ה-0 לחצאיו - מתוך זה שאנחנו עדיין בתוך 0, פשוט מופרד. כלומר, אין פה מצב שיש חומר שלא היה "קיים" לפני כן, הוא היה קיים גם לפני כן, רק שהוא היה לא-מופרד ולכן לא בא לידי ביטוי, כלומר היה שרוי במצב הפוטנציאל הקיומי שלו ללא ביטוי בעל מאפיינים חומריים. לצורך האנלוגיה, זה כמו שהאלקטרון והפרוטון כשהם יחד, לא מייצרים מטען חשמלי חיצוני להם, מבחוץ, אין את מאפייני המטען החשמלי עד שהם ייפרדו. אבל זה לא אומר שהם לא קיימים עוד לפני שהם נפרדים, הם פשוט לא מביאים לידי ביטוי את הפוטנציאל החשמלי שלהם. כך החומר, לא הובא לידי ביטוי במאפייני החומריים לפני שהופרד מתוך ה-0 חומר, מתוך ה"אין" (אין חומר/זמן) והיות והוא לא בא לידי ביטוי, הוא למעשה היה קיים רק כפוטנציאל וביקום שלנו היה 0 חומר (זמן) במצב הזה.

להלן דוגמאות ויזואליות:

כפי שנראה בהדמיה הנ"ל, למימן יש אלקטרון אחד ופרוטון אחד, (מינוס אחד ופלוס אחד) יחד הם מהווים יחידה הנקראת "אטום מימן" ויש להם מטען חשמלי חיצוני של 0. מבחינת הפוטנציאל של המטען החשמלי שלהם הוא +1 (פלוס) ו-1 (מינוס) ומה שיאפשר לפוטנציאל הזה להתממש זוהי הפרדה בין הפלוס למינוס, וברגע שתהיה ההפרדה, נקבל במקום 0, שני קצוות של מטען חשמלי קיים. ("1" וההפך שלו - "מינוס 1"). ליד המימן אנחנו רואים דוגמא נוספת והיא "הליום" לאטום הזה יש 2 פרוטונים ו-2 אלקטרונים, המימן, כאשר הוא במבנה של 2 פלוס ו-2 מינוס המטען החשמלי החיצוני שלו הוא 0. אבל הפוטנציאל של המטען החשמל של האלקטרונים/פרוטונים במקרה הזה הוא +2 (פלוס) ו-2 (מינוס).

כך אנחנו יכולים לעלות עוד ועוד למספרים גדולים מאד בתיאוריה (ולא בעולם הכימיה אשר מובא פה רק כמשל לצורך הדגמא) ולהגיע למצב שכל המספרים החיוביים וכל המספרים השליליים "נמצאים" באותו "המקום" ומבטלים אלו את אלו ונמצאים במבנה "חיצוני" של "0 מספרים" וכאשר תתבצע הפרדה, נקבל את כל המספרים החיוביים (הפלוס) מצד אחד ואת כל המספרים השליליים (המינוס) מצד שני. אותו דבר לגבי כלל החומר שביקום, הייתה נקודה של "0 חומר" אשר בה לא היה חומר, אלא רק פוטנציאל של כל החומר והפוטנציאל התקיים בלי לצאת לידי ביטוי עד רגע ההפרדה מההפך של חומר (אנטי חומר) וראה דוגמא נוספת בעניין זה בעמוד הבא.

ואם יבוא אל ה0 הזה גורם בעל יכולת הפרדה (גורם כל יכול, שיכול להוציא את הפוטנציאל אל הפועל) אז הוא יוכל להפריד בין החלקים השונים שמנטרילים את ההופעה בפועל של הפוטנציאל אל שני קצוות שונים ונקבל מהאפס את כל החומר של היקום.

לסיכום, כאשר יש לנו 0, למעשה יש לנו את כל מה שהאפס הזה מייצג, רק מקובץ לחלוטין עד כדי "נקודה" שאין לה מקום, אלא רק הבנה מחשבתית והיא, אם תופרד לחלקיה השונים תתפזר ותראה את כלל התכולה שלה. ה0 עצמו זהו מצב סטטי, לכן חייב שכוח חיצוני לו (לא חומרי) יפעל כד לשנות את המצב.

במשפט אחד: כשאנחנו אומרים "יש מאין" המילה "אין" משמעותה "אין פיזי" (כל מה שלא פיזי מתקיים במצב כזה).

הערת אגב לפני שנפנה לדברים שכתובים בתורה בהקשר זה. מי שלא מאמין בבורא היקום ובפרט מי שמאמין שיש רק חומר (שזוהי סתירה לוגית כנ"ל), צריך לקבל ולהאמין שכל היקום הזה נוצר מ"מכלום- מוחלט" - כלומר כלום שהוא "כלום מכל היבט כלשהו" (והרי שזוהי סתירה לוגית מכיוון שזה בלתי אפשרי אפילו לחשוב

על "כלום מוחלט", זה בלתי אפשרי). אפילו יצירה של שיערה לא ניתן לייצר "מכלום-מוחלט". קודם כל כי אין דבר כזה "כלום-מכל היבט/מוחלט" ודבר שני בגלל שאם היה, אז זה היה נשאר "כלום-מוחלט" לנצח נצחים.

מה כתוב בתורה - כנ"ל?

ג "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, יְהִי אֹר; וַיְהִי-אֹר. ד וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאֹר, כִּי-טוֹב; וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים, בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ."

ספר בראשית, פרק א' פסוקים ג'-ד'

כלומר **אלוקים הבדיל (הפריד) בין האור לבין ההפך מאור הנקרא החושך**, בין הפלוס והמינוס! האם יש קשר בין "אור" לבין חומר? בהחלט כן. המפץ הגדול מוכיח שהדבר הראשון שנברא הוא אור. כל החומר שסביבנו זה אור (קרינה אלקטרומגנטית) מוגשמת!

אור בהגדרתו הוא "קרינה אלקטרומגנטית, ולא רק מה שאנחנו מבינים כשאנחנו מדברים על ה"אור הנראה" - כלומר זה שמגיע מהנורה או מהשמש... אלא המושג "אור" הקיפי ורחב הרבה יותר.

מהי ההגדרה של אור?

"אור, או אור בתחום הנראה הוא קרינה אלקטרומגנטית בעלת אורך גל הנראה לעין האדם (400 - 750 ננומטר לערך), ובמובן רחב יותר, כל קרינה אלקטרומגנטית בטווח שבין התת-אדום לעל-סגול."

. מתוך הערך העוסק ב"אור" בוויקיפדיה

[אור/he.wikipedia.org/wiki/אור](http://he.wikipedia.org/wiki/אור)

כלומר, כל קרינה אלקטרומגנטית היא למעשה אור. החלק שאנחנו מסוגלים לראות בעיניים זה בסה"כ חלק קטן מתוך הספקטרום של האור.

השמש נבראה ביום הרביעי:

"טו וְהָיוּ לְמֵאוֹרֹת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם, לְהָאִיר עַל-הָאָרֶץ; וַיְהִי-כֵן. טז וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים, אֶת-שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים: אֶת-הַמְּאֹר הַגָּדֹל, לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם, וְאֶת-הַמְּאֹר הַקָּטָן לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה, וְאֵת הַכּוֹכָבִים. יז וַיִּתֵּן אֶת־אֱלֹהִים, בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם, לְהָאִיר, עַל-הָאָרֶץ. יח וְלַמַּשָּׁל, בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה, וּלְהַבְדִּיל, בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ; וַיֵּרָא אֱלֹהִים, כִּי-טוֹב. יט וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר, יוֹם רְבִיעִי."

בראשית פרק א' פסוקים טו'-יט'

אז ברור שה"אור" שמופיע כבר ביום הראשון הוא לא אור שמש ויש על זה הרחבות רבות בתורה שבע"פ, בזהר, בקבלה ובפירושים הקדומים.

היום ידוע כבר בפיזיקה, שכל החומר כולו הוא קרינה אלקטרומגנטית בעלת אורכים שונים בתוך ספקטרום ה"אור" ולמעשה זוהי בדיוק ההגדרה של "אור" ולכן, כל סוגי החומר בעולם הם תצורה מסוימת של התגלגלות האור הראשוני מהמפץ הגדול ואת זה אומרים גדולי הפיזיקאים ולא רק רבנים, בימינו!! (אגב, זה גם מסביר את הדואליות שיש לחומר בין חלקיק לגל למי שמבין בפיזיקה). הפיזיקה מוכיחה את זה בצורה חד משמעית ופרופסורים לפיזיקה שלומדים או מלמדים את המפץ הגדול חוזרים ואומרים שזוהי כבר עובדה מדעית מובהקת - שכל מה שנוצר במפץ זה אור ושהאור הזה החל לעבור תהליכים של הבשלה למה שאנחנו קוראים לו "חומר".

האור החל להתפשט, כך הוא התקרר ואז האור החל לעבור תהליכים של התהוות חומרים כימיים, יסודות כמו מימן, ליתיום והליום וכן הלאה...

שימו לב שכל הבריאה מתחילה למעשה מהאמירה הראשונה "ויהי אור" זהו הדבר הראשון שנברא!

"... הסדר במעשה בראשית, כי הוצאת הדברים אל הפועל יקרא "אמירה";
ויאמר אלוהים יהי אור,
ויאמר.. יהי רקיע,
ויאמר תדשא הארץ." (וכדומה)

מתוך הקדמת רמב"ן לתורה

כלומר מבווער שהבריאה עצמה נעשית בדיבור ("אמירה"). בנוסף לכך, בתורה מופיע שמימד הזמן התחיל ברגע הזה גם, כלומר רגע יצירת האור הוא רגע יצירת הזמן כמו שנאמר:

"ויקרא אלוהים לאור יום -
 יאמר כי נברא הזמן ועשה מידת יום ומידת לילה."

מתוך הקדמת רמב"ן לתורה

ועוד:

"ועל דרך הפשט לא יתכן לומר **"יום ראשון"**, בעבור שעדיין לא נעשה השני, כי הראשון קודם לשני במניין או במעלה, אבל שניהם נמצאים, **"והאחד"** לא יורה על שני"

מתוך הקדמת רמב"ן לתורה

הכוונה היא לזה שהיום הראשון נקרא בתורה **"יום אחד** במקום **"ראשון"** -כפי שניתן לראות למטה מודגש) ואילו שאר הימים נקראים **"יום שני"** (ולא **יום שניים**), היום השלישי נקרא **"שלישי"** (ולא **"שלושי"**) וכן הלאה... כלומר רק היום הראשון נקרא **"אחד"** בפני עצמו והשאר נקראים במספרים שהם יחסיים. יום ראשון שלנו בשבוע נקרא **"ראשון"** ולא **"אחד"** מכיוון שהיה שבוע קודם לו ואילו היום **"אחד"** שבבריאה הוא ההתחלה של הזמן, לא היה **"לפני"** מכיוון שלא היה זמן עד היום **"אחד"** הזה! כמבוער על ידי חז"ל כבר לפני מאות ואלפי שנים.

ועוד מופיע בתורה:

ג וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, יְהִי אור; וַיְהִי-אור.

ד וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת-הָאור, כִּי-טוב; וַיִּבְרָא אֱלֹהִים, בֵּין הָאור וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.

ה וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאור יום, וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה; וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר, יום אֶחָד.

המושג זמן מופיע עם השמות **"יום"** ו**"לילה"** ואז פתאום יש זמן בפעם הראשונה וכתוב **"ויהי ערב ויהיה בקר יום אחד"** ומכאן אנחנו לומדים שה**"יום"** שהו בבחינת האור - רגע בריאתו זהו רגע בריאת הזמן בנוסף לחומר. כלומר היות והאור הוא גם חומר (קרינה אלקטרומגנטית) וגם **"יום"** (בחינת זמן) הרי שבריאת האור זוהי בריאת גם החומר וגם הזמן במקביל בבת אחת!

בזוהר מפורט עוד שהאור הראשוני לא היה אור **"רגיל"**, זה שאנחנו רגילים לקרוא לו **"אור"** - כלומר האור הנראה (לעין אנושית) אלא **"אור אין בו ממש"** או **"אור סתום"** וממנו השתלשל כל החומר של היקום ולהלן חלק מהזוהר (אשר כתוב בארמית) ולצדו התרגום (כפי שמובא על ידי הרב זמיר כהן בספרו **"המהפך 2"**).

<u>תרגום בעברית</u>	<u>הזוהר (ארמית)</u>
בא וראה	תא חזי.
כשרצה הקדוש ברוך הוא לברוא את העולמות,	כד בעא קודשא בריך הוא למברי עלמין,
הוציא אור אחד סתום,	אפיק חד נהורא סתימאה,
שמאותו האור יצאו והאירו כל האורות שהתגלו.	דמן ההוא נהורא נפקין ונהרין כל אינון נהורין דאתגליין,
ומאותו האור יצאו והתפשטו ונעשו שאר האורות שהם העולם (היקום) העליון	ומההוא נהורא נפקין ואתפשטו ואתעבידו שאר נהורין, ואיהו עלמא עלאה/

התורה, לא נאמרה כ"תיאוריה" ו"אולי" וכדומה, אלא בצורה אבסולוטית של תיאור המצב וכבר לפני אלפי שנים תיארה את התחלת היקום והאור הראשוני, תחילת הזמן והשתלשלות החומר(!).

פרופסור נתן אביעזר בספרו "בראשית ברא" עומד על ההקבלה שבין העמדה החדשה של עולם המדע באשר להתהוות היקום לבין פסוקי התנ"ך. (ראה ספר "בראשית ברא", תקציר עמ' 26-17 על ידי פרופסור נתן אביעזר).

"פרופסור סטבין ויינברג, חתן פרס נובל מאוניברסיטת הרווארד, כתב כי, בשנות החמישים רווחה הדעה כי חקר היקום הקדום הוא נושא שאין ראוי למדען רציני להקדיש לו את זמנו. בפשטות לא היו נתונים מדעיים מספיקים לשחזור ההיסטוריה של היקום הוקדם. בשנת 1946 הציעו ג'ורג' גמוב ועמיתיו תיאוריה קוסמולוגית שונה לחלוטין. לפי התיאוריה של גמוב, בזמן המסומן במספר אפס, הופיע לפתע מאין פרץ אור עצום.

מקור אור זה מכונה "כדור האש הקדום", אבל הוא ידוע יותר בכינויו הפופולארי "המפץ הגדול" ומכאן שמה של התיאוריה. הופעתו הפתאומית של כדור האש הקדום מציינת את **תחילתו של היקום**. לפני כן לא היה קיים דבר (חומר/זמן) ולכן "המפץ הגדול" הוא "יש מאין" בהתגלמותו (ראה עוד על "יש מאין בחלק הבא של ספר זה).

אין לטעות במונח "כדור האש", השגור בפי הקוסמולוגי. אין מדובר בחומר בוער כלשהו, אלא בריכוז רב עוצמה של אנרגיית אור. לפי תורת היחסות של איינשטיין, די בכמות חומר קטנה כדי להפיק כמות עצומה של אנרגיה. וכפי שחומר יכול להפוך לאנרגיה, כך יכולה אנרגיה להפוך לחומר. אמנם כדי להפיק מעט חומר דרוש כמות עצומה של אנרגיה, אבל האנרגיה שהייתה אצורה ב"כדור האש" הקדום הייתה כה רבה, עד ששימשה מקור לכל החומר הקיים היום ביקום כולו (כמות אדירה, שלכתוב אותה במספרים ידרוש עמודים רבים רק בשביל כמות הספרות בשיטה העשרונית בגופן סביר).

האנרגיה שהייתה אצורה בכדור האש הקדום היא אנרגיית אור, כמו האנרגיה הבאה מן השמש. המונח "אור, שאנו משתמשים בו בא לציין תופעה כללית, הנקראת בשפת המדע "קרינה אלקטרומגנטית". השמש, למשל, פולטת קרינה אלקטרומגנטית שהעין יכולה להבחין בה. זהו "האור הנראה", המורכב ממגוון צבעים הידועים כצבעי הקשת, מאדום עד כחול.

אולם מלבד זאת, פולטת השמש גם קרינה אלקטרומגנטית שאין העין מסוגלת להבחין בה. "זהו האור הבלתי נראה".

קשת הצבעים של האור הבלתי נראה כוללת את הקרינה האינפרה אדומה (המביאה לתחושה של חום), הקרינה האולטרה סגולה (הגורמת לשיזוף העור), קרינת המיקרוגל (המנוצלת בתנורי המיקרוגל לאפייה ובישול), גלי הרדיו, גלי הרנטגן ועוד. אין כל הבדל מהותי בין האור הנראה לאור הבלתי נראה, וכולם יחד יוצרים את הספקטרום השלם של הקרינה האלקטרומגנטית.

לפיכך, המונח "אור" משמש במדע לכל סוגי הקרינה האלקטרומגנטית - גם האור הנראה וגם האור הבלתי נראה. **עתה נפנה למאורע חשוב ביותר שהתרחש מיד לאחר המפץ.**

כדי להבין את המאורע הזה יש צורך להקדים הסבר. חלקיק היסוד של החומר בטבע הוא האטום (ישנם חלקיקים המרכיבים את האטום, אבל זהו חלקיק היסוד של היסודות הכימיים). אולם, בראשית התהוותו של החומר, מיד לאחר זמן האפס, לא היו אטומים יכולים להתקיים כלל.

החום העצום של כדור האש הקדום היה מפרק כל אטום כהרף עין. משום כך התקיים החומר במצב צבירה מיוחד המכונה "פלסמה". ההבדל העיקרי שבין צורות חומר אלה הוא, שהאטום ניטראלי מבחינה חשמלית, ואילו הפלסמה מורכבת מחלקיקים בעלי מטען חשמלי חיובי או שלילי. בשל תכונותיהם של החלקיקים הטעונים, "לוכדת" הפלסמה בתוכה את האור, ומונעת את מעברו החופשי דרכה.

משום כך, הפלסמה נראית חשוכה לחלוטין.

שבריר שנייה לאחר שעת האפס נכלא אורו של כדור האש הקדום בתוך מכלול הפלסמה של היקום. על אף עוצמתו של האור, הוא לכוך בתוך הפלסמה בלי אפשרות "להימלט", ולכן לא היה אפשר לראותו.

אילו היה צלם מזדמן אז ליקום והיה מנציח במצלמתו את המצב, היה מגלה באכזבה שכל תמונותיו שחורות לגמרי, מכיוון שהפלסמה לכדה את כל האור וגרמה ליקום להיות חשוך. (אנחנו רואים באמצעות אור שפוגע בעצמים שסביבנו ומשם מגיע אלינו לעיניים, המוח מעבד את הנתונים ומציג לנו תמונה על בסיס נתונים אלו).

לאחר שעת האפס, החל כדור האש להתקרר בקצב מהיר ביותר. בזמן 0.001 התקרר כדור האש עד לטמפרטורה שאפשרה לחלקיקים הטעונים של הפלסמה להתאחד ולהתהוות לאטומים. להתהוות הזו של האטומים מן הפלסמה נודעת חשיבות עליונה, מכיוון שתהליך זה אפשר ליקום להתפתח וללבוש את צורתו הנוכחית.

בניגוד לפלסמה הלוכדת אור, כל חלל שאטומים ומולקולות נעים בו בחופשיות, הוא שקוף לאור. האטמוספירה למשל, המורכבת בעיקר ממולקולות של חנקן וחמצן, מאפשרת לאור לעבור דרכה בחופשיות. לכן, אפשר לראות בבירור מפני כדור הארץ את השמש, את הירח ואת הכוכבים הרחוקים (ע"י טלסקופ וכדומה).

לפיכך כאשר פתאום הפכה הפלסמה לאטומים, "השתחרר" האור מתוך הפלסמה. מיד הוצף היקום כולו באור, כפי שהוא מואר עד עצם היום הזה.

הקוסמולוגיה קובעת עתה כי הופעתו הפתאומית והבלתי מוסברת של כדור האש הקדום היא - היא בריאתו של היקום. נוכל אפוא לראות זאת במילים "יהי אור ויהיה אור". כל האנרגיה והחומר הקיימים כיום במרחבי היקום נובעים במישרין מאור זה.

התיאוריה המדעית החדשה מסבירה כי בראשית התהוותו היה היקום עשוי מתערובת הפלסמה והאור. באותה העת נראה היקום חשוך בגלל הפלסמה. רק המעבר הפתאומי מפלסמה לאטומים זמן קצר לאחר הבריאה אפשר לקרינה האלקטרומגנטית (האור) של כדור האש להינתק ולהיבדל הן היקום החשוך, ולהאיר.

את המילים "ויבדל אלוים", בין האור ובין החושך" אפשר היה להבין כהתייחסות להפרדת האור מן התערובת החשוכה של הפלסמה. בנוסף, מאז 1980 חלו התפתחויות חשובות בתיאוריה החדשה. במאמר מדעי המסכם התפתחויות אלו נאמר: "היקום החל במצב של תוהו ובוהו". ספר העוסק בקוסמולוגיה דן באריכות בתופעה הקרויה "התוהו ובוהו הקדום".

חשיבותו המדעית של התוהו ובוהו עולה בקנה אחד עם הנאמר בתורה בדבר תחיתו של היקום במצב של "תוהו ובוהו". ולסיום ההנחה המוטעית שהקצב האיטי שבו מתרחשים השינויים הקוסמולוגיים היום זהה לקצב שבו התרחשו המאורעות בעבר, בעת התהוות היקום הייתה הבסיס לתיאוריות הקוסמולוגיות הקודמות. בניגוד להן, לפי התיאוריה המקובלת של המפץ הגדול, התרחשה סדרה ארוכה של התפתחויות דרמטיות בתוך פרק זמן קצר ביותר, ממש בראשיתו של היקום. נתון חשוב זה זכה להדגשה יתירה אצל פרופסור סטיבן ווינברג, שבחר לקרוא לספרו "שלוש הדקות הראשונות".

לפרופ' ווינברג נדרשו 151 עמודים כדי לתאר את התמורות הקוסמולוגיות הרות הגורל, שהתרחשו במשך שלוש דקות בלבד". עד כאן תקציר מדבריו המרתקים שם פרופ' נתן אביעזר בספרו "בראשית ברא".

הערת אגב לפני שאצטט את התורה עצמה בעניין הבריאה, שני הפסוקים הראשונים שבתורה על פי כל הפוסקים והמפרשים מביאים תקציר המכיל בתוכו את כל הפוטנציאל של מה שיקרה בהמשך ואחרי זה הפסוקים מראים את התהליך. זה כמו שעובר כבר מכיל בתוכו את כל הפוטנציאל של ידיים, רגליים, ראש, מוח וכדומה - ואחרי זה אנחנו רואים את התהליך עצמו - כלומר האור הראשוני שנברא כלל בתוכו כבר את "השמים והארץ וכל צבאם" (כל הפרטים שבשמים ובארץ).

על פי התורה, העולם עצמו וכל היקום נברא בדיבור, קול הבורא ב10 אמירות. כנאמר בספר בראשית:

ג וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, יְהִי אוֹר; וַיְהִי-אוֹר.

ד וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאוֹר, כִּי-טוֹב; וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים, בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.

ה וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם, וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה; וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר, יוֹם אֶחָד.

ו וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, יְהִי רִקְיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם, וַיְהִי מְבַדֵּיל, בֵּין מַיִם לְמַיִם.

ז ויעש אלהים, את-הרקיע, ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע, ובין המים אשר מעל לרקיע; ויהי-כן.

ח ויקרא אלהים לרקיע, שמים; ויהי-ערב ויהי-בקר, יום שני.

ט ויאמר אלהים, יקוו המים מתחת השמים אל-מקום אחד, ותראה, היבשה; ויהי-כן

. י ויקרא אלהים ליבשה ארץ, ולמקוה המים קרא ימים; וירא אלהים, כי-טוב.

יא ויאמר אלהים, תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע, עץ פרי עשה פרי למינו, אשר זרעו-בו על-הארץ; ויהי-כן

. יב ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע, למינהו, ועץ עשה-פרי אשר זרעו-בו, למינהו; וירא אלהים, כי-טוב

. יג ויהי-ערב ויהי-בקר, יום שלישי.

יד ויאמר אלהים, יהי מארת ברקיע השמים, להבדיל, בין היום ובין הלילה; והיו לאתת ולמועדים, ולגמים ושבועים.

טו והיו למאורת ברקיע השמים, להאיר על-הארץ; ויהי-כן.

טז ויעש אלהים, את-שני המארת הגדלים: את-המאור הגדל, לממשלת היום, ואת-המאור הקטן לממשלת הלילה, ואת הכוכבים. יז ויתן אתם אלהים, ברקיע השמים, להאיר, על-הארץ.

יח ולמשל, ביום ובלילה, ולהבדיל, בין האור ובין החושך; וירא אלהים, כי-טוב.

יט ויהי-ערב ויהי-בקר, יום רביעי.

כ ויאמר אלהים--ישרצו המים, שרץ נפש חיה; ועוף יעופף על-הארץ, על-פני רקיע השמים.

כא ויברא אלהים, את-התנינם הגדלים; ואת כל-נפש החיה הרמשות אשר שרצו המים למינהם, ואת כל-עוף כנף למינהו, וירא אלהים, כי-טוב.

כב ויברך אתם אלהים, לאמר: פרו ורבו, ומלאו את-המים בימים, והעוף, ירב בארץ.

כג ויהי-ערב ויהי-בקר, יום חמישי.

כד ויאמר אלהים, תוצא הארץ נפש חיה למינה, בהמה ורמש וחיית-ארץ, למינה; ויהי-כן.

כה ויעש אלהים את-חיות הארץ למינה, ואת-הבהמה למינה, ואת כל-רמש האדמה, למינהו; וירא אלהים, כי-טוב.

כו ויאמר אלהים, נעשה אדם בצלמנו כדמותנו; וירדו בדגת הים ובעוף השמים, ובבהמה ובכל-הארץ, ובכל-הרמש, הרמש על-הארץ.

כז ויברא אלהים את-האדם בצלמו, בצלם אלהים ברא אתו: זכר ונקבה, ברא אתם.

כח ויברך אתם, אלהים, ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את-הארץ, וכבשה; וירדו בדגת הים, ובעוף השמים, ובכל-חיה, הרמשות על-הארץ.

כט ויאמר אלהים, הנה נתתי לכם את-כל-עשב זרע זרע אשר על-פני כל-הארץ, ואת-כל-העץ אשר-בו פרי-עץ, זרע זרע: לכם יהיה לאכלה.

ל ולכל-חית הארץ ולכל-עוף השמים ולכל רומש על-הארץ, אשר-בו נפש חיה, את-כל-גרק עשב, לאכלה; ויהי-כן.

לא וירא אלהים את-כל-אשר עשה, והנה טוב מאד; ויהי-ערב ויהי-בקר, יום הששי.

אלו הן 10 האמירות שבהן הבורא ברא את היקום ואשר על ידי המשך מאמרם בכל רגע ורגע מקיים כל הזמן את העולם והיקום, בדיבור, כמו שנאמר בברכה "ברוך אתה השם, אלוקינו מלך העולם, **שהכל נהיה בדברו**".

כלומר, על פי התורה, כל מה שקיים, קיים על ידי אור וקול (קול זהו תדר/רטט). הקול שאנחנו שומעים, הוא בסה"כ חלק קטן מתוך ספקטרום התדרים/הרטט של היקום. כשם שהבורא מאפשר לנו לראות חלק קטן ממה שיש לראות מספקטרום האור, הוא גם מאפשר לנו לשמוע רק חלק קטן ממה שניתן לשמוע, חלק קטן מספקטרום הקול.

מכירים את המשרוקיות של הכלבים? - משרוקיות שמוציאות תדרים שהאוזן האנושית לא יכולה לשמוע אבל הכלבים כן.

כלומר, לפי הטענה של התורה, לכל דבר שקיים בבריאה חייב להיות רטט, ויברציה כלשהי, אשר אם היא תשתנה החומר עצמו ישתנה. זוהי אחת הסיבות שאנשי התורה ידעו שגם החומר שנראה דומם, אינו דומם באמת אלא רק נראה כך לעין האנושית ולמעשה הוא זז. היום כמובן, באמצעות מיקרוסקופים כולנו כבר יודעים שאפילו ברמה התת אטומית הכל זז וגם ברמה של הקוואנטום.

מה הפיזיקה המודרנית של שנות ה-2000 מתארת לנו בהקשר הזה?

קודם כל בואו נביא כאן את ההגדרה ל"קול":

"קול או צליל הוא התפשטות של הפרעה מכנית בחומר. הקול הוא סוג של גל, ויכול להתפשט בגז, נוזל, מוצק ופלזמה. גל הקול מתבטא בשינויי לחץ המתפשטים בחומר. לפי הגדרה אחרת הקול הוא אוסף של דחיסות ודילול מכניים, או גלי אור שמתפשטים, דרך תווך (החומר בו מועבר הקול. דוגמה לתווך כזה הוא האוויר, דרכו עובר הקול בשיחה רגילה בין אנשים), הניתן לדחיסה (כל חומר למעט ריק). **מייצר הקול נקרא גם מקור הגל. גלי קול ניתנים לתיאור בצורה גרפית, כאשר ציר אחד הוא ציר הזמן או המרחב, והציר השני הוא צפיפות האוויר. ההגדרה לקול מתנה את טווח התדר בתחום הנשמע ובעוצמה מעל לסף השמיעה."**

"מתוך ויקיפדיה בערך העוסק ב"קול"

he.wikipedia.org/wiki/קול

"הקול הוא תופעה גלית, ולכן מתאפיין בתדירות, במהירות ובמשרעת (אמפליטודה). המשרעת היא העוצמה של לחץ הקול המשתנה בתוך הגל, או הכמות המקסימאלית, של לחץ בכל נקודה בגל. גלי קול נוצרים בשל עלייה בלחץ בנקודות מסוימות של חומר, הגורמים ל"אפקט הדומינו" המועבר הלאה. נקודות הלחץ גבוה, ולפניהם, נקודות הלחץ הנמוך העוקבות אחרי נקודות עליית הלחץ. עוצמת הקול נמדדת בדציבלים (שהוא יחס לוגריתמי, ובמילים אחרות, אינו יחס ישיר)."

"מתוך ויקיפדיה בערך העוסק ב"קול"

he.wikipedia.org/wiki/קול

"קיים טווח תדירויות שבני אדם מסוגלים לשמוע אשר אצל רוב בני האדם נע בין 20 הרץ ל-20 קילוהרץ, אך תחום התדירויות שבו רגישותה של אוזן האדם מקסימאלית הוא רק עד 4,000 הרץ (זהו בערך תחום התדרים שמועבר בטלפון. (אולטרה סאונד) בעברית: על קול (הוא קול בתדירות הגבוהה מהתדירות הגבוהה ביותר שאדם יכול לשמוע (בדרך-כלל מעל 20 קילוהרץ). כמה בעלי חיים, כגון כלבים,

דולפינים ועטלפים, יכולים לשמוע תדירויות גבוהות יותר מהאדם, ולפיכך הם יכולים לשמוע אולטרה סאונד (בתדירויות מסוימות)."

"מתוך ויקיפדיה בערך העוסק ב"קול"

he.wikipedia.org/wiki/

תיאורית המיתרים (או כפי שיש המכנים אותה "תורת המיתרים"):

"תורת המיתרים או תיאורית המיתרים (באנגלית String theory): היא תיאוריה פיזיקלית הגורסת כי הצורה הגיאומטרית של כל חלקיק אינה נקודה (בעלת 0 ממדים), אלא צורה חד-ממדית הקרויה "מיתר" (כמו כן קיימות ממברנות בעלות מספר רב יותר של ממדים - דו-ממדית, תלת-ממדית וכן הלאה). מיתר יכול להיות סגור (בצורת לולאה) או פתוח (כלומר בעל קצוות חופשיים, בצורת קו), ויכול להתנודד באופני תנודה שונים (כפי שמיתר של גיטרה יכול להשמיע צלילים שונים). ההבדל בין חלקיקים שונים הוא בהיותם מיתרים פתוחים או סגורים, ובאופן התנודה שלהם."

מתוך ערך העוסק בתיאורית המיתרים באתר ויקיפדיה

he.wikipedia.org/wiki/תיאורית_המיתרים

כלומר, הקול הוא, התדר - הוויברציה והוא זה שמאפשר תצורה מסוימת של חומר שהוא הגשמה של אור. לכל חומר שקיים, יש תדר שבו הוא פועל.

על פי תיאורית המיתרים, ישנם 10 מיתרים (מימדים של צלילי" - "רטט" ומכאן השם "מיתרים" כי היקום הוא כמו מוזיקה) ומימד אחד של זמן וכל החומר שביקום למעשה רוקד על פי הצליל של המימדים שמשפיעים עליו באותו הזמן, כלומר הקול שמעניק לו את התדר הספציפי בזמן מסוים. אם התדר (קול) ישתנה, ישתנה גם החומר והוא יהפוך לחומר אחר, או יתאחד עם חומרים אחרים שעל ידו וכן הלאה וזה לפי הפיזיקה המודרנית! בדיוק מה שאנשי התורה אמרו מאז אלפי שנים.

לפי תיאורית המיתרים הבריאה היא סימפוניה, כאשר משהו "שר" (מדבר) או "מנגן" (רטט) בצורה מסוימת, אז היקום מסתדר ומוגשם בצורה מסוימת, מהפרט הקטן ביותר ועד הגדול ביותר. אגב, זה לא מקרי שיש 7 תווים במוזיקה... כמו כל דבר, אין מקרה ביקום כלל.

מה שקרה בהתחלת היקום זה שהבורא הפריד בין חומר למה שסותר אותו - ההפך (בין אור וחושך) ונתן בו תצורה מאד ספציפית על ידי דיבור, למעשה הדיבור עצמו מהווה גם את ההפרדה, גם את המהות וגם את התיאור, שכן זהו דיבור - ואנחנו עושים את אותו הדבר כל הזמן, רק בקטן. זוהי המהות של הדיבור האנושי וזוהי אחת הסיבות שנאמר שהאדם נברא בצלם אלוהים, יש לנו אפשרויות בריאה דומות לשל הבורא, על ידי הדיבור, ויכולת עשייה ויצירה דומה באמצעות מימוש המחשבות שלנו עם הידיים וכדומה וגם יש לנו בחירה חופשית אוטונומית וראה בהרחבה על "בחירה חופשית" בהמשך הספר.

כשהתחלתי לקרוא את "ספר יצירה" וללמוד קבלה נדהמתי לגלות את תורת היחסות הכללית והפרטית, את מכניקת הקוונטים ואת תיאוריית המיתרים כולן מפורטות ומוסברות לפרטי פרטים ואני ממליץ להעמיק בזה. (אני רק בהתחלה של הלימודים מהבחינה הזו).

בואו נסתכל על מחקרים (שכל אחד יכול לבצע בביתו - בקלות) שבהם לוקחים רמקול או חצוצרה, טובה או כל מכשיר שמפיק קול שאנחנו מסוגלים לתעל למקום אחד אשר אנשים שמו באזור שממנו הקול יוצא, גרגירי חול או גרגירי מלח ונתנו לקול לעבור דרך ולפגוע בגרגירי המלח/חול האלו (שוב, ניתן לעשות את זה בבית ואני אביא פה לינק שמראה איך כל אחד יכול לבצע ניסוי כזה בביתו). התופעה המתקבלת מדהימה!

הצלילים שיוצאים מכלי הנגינה או הרמקול משנים את הצורה של המלח/חול בצורה מדהימה המייצרת מבנים גיאומטריים מורכבים וסימטריים! הקול שאנחנו מוציאים מייצר מציאות והיום ניתן להמחיש את זה ולראות את זה!

להלן תמונה שמציגה על ידי גרגירים תצורה גיאומטרית שקורת כאשר קול בתדר 5,201 HZ עובר דרך משטח מתכתי. התצורה היא דו ממדית והקול עצמו תלת מימדי! לדוגמאות נוספות, לינקים והסברים ראה פרק הנקרא "לראות את הקולות" בספר זה.

תמונה מתוך סרטון של ניסוי - ניתן לראות את הסרטון כולו פה :

<http://www.youtube.com/watch?v=vwJAgUBF4w>

לקול, (לצליל/רטט) יש סידור גיאומטרי במרחב שאנחנו מסוגלים לראות כאשר יש את הסביבה המתאימה לכך! כלומר... ניתן לראות קולות! אגב, המחשה נוספת לכך שניתן לראות קולות ידועה לכולם בתור "אולטרסאונד" שעושים באזור הבטן כדי לראות את העובר - הקולות הפנימיים מועברים למכשיר הקולט אותם ומתרגם אותם למצג ויזואלי על המסך.

יש הרחבות רבות ומדהימות בזהר הקדוש (שנכתב לפני כ-2,000 שנים!) והכל מדויק ומפורט מאד ואף מוסיף מידע שלא מופיע בפיזיקה של היום, מידע אודות השתלשלות היקום הזה, מיקומים אחרים, מה המטרה שלהם, איך ההווה שלהם ועוד ועוד.

מי שיפתח ספר יצירה (המיוחס בכתיבתו לשנת 2,000 לפני הספירה - לפני כ-4,000 שנה אחורה ע"י לא אחר מאברהם אבינו), בכלל יגלה שתיאוריית המיתרים מפורטת שם בצורה מדהימה וכל דואליות הזמן/מרחב של איינשטיין ותיאוריית היחסות מוסברת שם בפרטי פרטים עוצרי נשימה ועם הסברים לגבי הצורה שבה הכוחות בבריאה עובדים וגם למה הם עובדים בצורה שבה הם עובדים (דבר שחסר בפיזיקה - השאלה "למה") וכן הלאה. אני לא ארחיב על כל הנושאים פה מכיוון שיש לנו עוד הרבה על מה לעבור, אבל מי שרוצה להעמיק אלו מקורות מעולים להמשך החקירה.

אני אישית, בפעם הראשונה שהתעמקתי במה שכתוב בספר הזה ובתורה על בריאת היקום בהשוואה למה שידוע היום בפיזיקה - הנקרא בשם "המפץ הגדול"... זה הדהים אותי והכניס אותי לפרספקטיבה עמוקה ויסודית לגבי עד כמה טעיתי לפני כן כשביטלתי את התורה לצערי הרב! (השם ישמור).

את המפץ הגדול אני מכיר כבר הרבה שנים ואני חוקר ולומד את זה הרבה, לכן כשהתחלתי להיחשף לנתונים והפרטים המופיעים בתורה, מתוך בדיקה פשוטה של "בואו נראה מה התורה היהודית אומרת על התחלת

היקום" זה היה שוק גדול בעבורי. ניסיתי, לצערי, לא לקבל את התורה, היום אני יודע שהייתה לי מלחמה קשה נגד היצר הרע שלא רצה שאני אבדוק את האמת.

השם זיכה אותי ובדקתי וביררתי והיום אני יודע את האמת. זהו "רק" עוד פרט אחד מתוך מכלול אדיר של דברים אשר על מרביתם עוד לא דיברנו ובואו נתקדם להוכחה נוספת שתאפשר לנו לבדוק שוב מהיבט אחר האם יש בורא לעולם והאם ניתן להוכיח זאת בהכרח חד משמע, חד ערכי - שכלי לחלוטין!

תזכרו, כל מי ש"מרגיש" שהוא לא מעוניין להמשיך, זה לא באמת אתם, כי אם תבדקו פנימה, אתם תראו שמהו גם אומר לכם שזה מעניין - זוהי המלחמה הפנימית שלכם בין הטוב לרע. תמשיכו לקרוא ותבחרו לפחות לבדוק!

שנייה לפני שנעבור למבחן הקוסמולוגי (ולפרק "גיל היקום אלפים בתורה - מיליארדים במדע"), יש מי שמדי פעם אומר "מפרשים את התורה בצורה שתתאים למדע" - ולו אני אומר, שגם אני חשבתי ככה פעם לפני שבדקתי, אבל האמת היא שזה ממש לא נכון מכמה סיבות:

1. לא רוצים לעשות טעויות והרי שתיאוריות מדעיות מדי פעם משתנות להן. אזי שאם היו עושים ככה היו טועים הרבה פעמים, במיוחד תחשבו על העבר, לפני שגילו שיש חיידקים (ובתורה מובא שיש), או כשחשבו שהעולם שטוח (ובתורה מובא שהעולם עגול) וכן הלאה. הרי שאם בכל פעם אנשי התורה היו מתאימים עצמם למדע היינו אמורים למצוא שהיקום עומד על גב של פילים, שהעולם שטוח וכן הלאה (תיאוריות מדעיות של תקופות שונות) - אבל זה לא מה שמופיע.
2. התורה נתנה על ידי בורא העולם אזי שכל מי שמאמין בבורא העולם לא ישנה מאומה או ייתן פירוש שהוא לא בטוח בו. הרי שהמפרשים המאמינים בתורה באמת שלמה ומוחלטת - גדולי הפוסקים לא יאמרו דבר שעשוי להיות לא נכון.
3. את רוב הפירושים ניתן לקרוא מתקופות עתיקות, ככה שמי שחיי באותה תקופה לא נחשף לנתונים של המדע המודרני. דבר המבטל לחלוטין את הטעוץ של פירוש והטיית הדברים.
4. יש דברים שאנשי מדע טוענים ואף מספר תיאוריות שלפי התורה הן אינן נכונות או דברים שהמדע לא חשף עדיין. למשל תיאורית האבולוציה היא לא נכונה, בצורה נחרצת לפי התורה. כל מי שמנסה להתאים אותה לתורה עושה טעויות עצומות ואני אעמוד על זה בספר זה בהרחבה (אגב, גם אני האמנתי בתיאורית האבולוציה לפני שהעמקתי בדברים). בכל מקרה, אם תשאלו את הרבנים הגדולים הם יגידו לכם שהאבולוציה לא נכונה על פי התורה (אני מאד - אבל מאד ממליץ לקרוא את החלק שמדבר על תיאורית האבולוציה בספר זה). מה ששוב מפרק את זה שאנשי התורה "מתאימים" את עצמם למדע. זה ההפך. הרי שאם היו מתאימים את התורה למדע, היו אמורים להתאים את התורה גם לתיאורית האבולוציה לדוגמא.

המבחן הקוסמולוגי

המבחן הזה נקרא "קוסמולוגי" מכיוון שזה נשען על עצם קיום הקוסמוס (היקום) ומכאן השם "קוסמו-לוגי" כלומר הלוגיקה שנובעת מהקיום של היקום, זמן ומרחב.

מי שהגיע לחלק הזה של הספר כבר יודע שגם לפי תיאורית "המפץ הגדול" (אשר כבר נחשבת לעובדה מדעית מבחינות רבות מאד, ובין היתר מההיבט של ה-0 חומר וזמן) וגם לפי החוק השני של התרמודינאמיקה וכדומה הייתה נקודת 0 חומר וזמן.

נקודת ה-0, כלומר המצב שבו לא התקיים חומר וזמן כבר נחשבת למוכחת מבחינה מדעית, כלומר זוהי כבר "עובדה מדעית".

יש דרכים נוספות לגלות את זה:

1. לכל מה שקיים במצב שבו מתקיים זמן, יש נקודה התחלה. כל תהליך, כל תצפית, כל דבר ודבר, זהו חוק שכל התצפיות המדעיות מאששות מאז תחילת המדע, ההיסטוריה והאנושות ועד היום.
2. החוק השני בתרמודינאמיקה מוכיח שאם גיל היקום היה אינסופי, שזוהי בעצם המשמעות ההופכית לאמירה "לא הייתה נקודת התחלה" (אם לא הייתה נקודת התחלה, אז היקום קיים נצח של זמן) היקום היה אמור להיות במצב של "אי סדר" מוחלט, ככל שציר הזמן מתקדם, החוק הפיזיקאלי הזה מראה לנו שה"אי סדר" עולה, ואם היה עובר "נצח" של זמן, אזי שהאי-סדר ביקום היה אמור להיות אין סופי והוא היה מתפורר לגמרי. בטח שלא היה מאפשר מצב של ציפורים מציצות, שמש זורחת ושוקעת כל יום, שירה, סיפורים, דיבורים וכדומה וכדומה (סדר).

אז למעשה כשאנחנו אומרים שלפני שהיקום החומרי שלנו נברא (או התהווה) היה מצב שבו לא היה זמן כלל וגם לא היה חומר אנחנו מדברים על נקודת ה-0.

יש דרך נוספת למי שרוצה לבחון את הנושא של חוסר זמן וחוסר חומר - מהו זמן? זמן זה המדד שבאמצעותו יש הבחנה בתהליכים ושינויים בחומר. כלומר, הזמן לא קיים אם אין חומר, מכיוון שאין תהליכים או שינויים בחומר.

אז ברור שאם לא היה חומר, גם לא היה זמן וההפך, ברור שאם יש זמן, חובה שיש חומר, כי קיום זמן אומר שיש הבחנה בתהליכים ושינויים בחומר.

כנזכר למעלה, המשוואה המפורסמת של איינשטיין מוכיחה גם היא שהזמן והחומר שלובים אחד בשני ושאינן אחד מהם ללא השני.

המשוואה המפורסמת של איינשטיין $E=mc^2$ מוכיחה את זה (בין היתר).

כיצד? מכיוון שהאות C מייצגת את מהירות האור והמהירות הופכת ל-0 כאשר אין זמן, ואז כל המשוואה מתאזנת על 0. מה זה אומר? זה אומר שהאות E (אנרגיה) והאות m (מאסה) הופכות ל-0. כלומר כשאין זמן, אין חומר (מאסה) ואין אנרגיה.

עכשיו נבחן את משמעות הדבר בצורה מסודרת.

היה מצב שבו אין זמן ואין חומר, האם זה אומר שזה "כלום מוחלט"? לא, מכיוון שראינו מוקדם יותר בספר ש"כלום מוחלט" לא קיים. כלומר במצב שבו אין זמן ואין חומר ה"אין" תמיד מתייחס למשהו ובמקרה של תחילת התהוות היקום ה"אין" מתייחס לחומר וזמן. אין זמן ואין חומר. אבל משהו אחר יש בהכרח ותכף נראה את זה ונבחן את זה יחד.

אנחנו יודעים בוודאות שהיה מצב של "אין זמן ואין חומר" והמצב השתנה למצב שבו "יש זמן ויש חומר", למעשה יש את כל החומר של היקום.

מה זה אומר? זה אומר שלפני שהחומר והזמן הגיעו לקיום, היה מה שנקרא "פוטנציאל" או אפשרות. אפשרות פוטנציאל לזה שהמצב ישתנה והחומר והזמן יגיעו לידי קיום ממשי!

כלומר, במצב של החוסר זמן וחוסר חומר התקיים פוטנציאל. הרי שאם לא היה פוטנציאל לכך שהמצב של "אין זמן ואין חומר" ישתנה למצב של "יש זמן ויש חומר" אז זה היה בלתי אפשרי שהמצב ישתנה - בתור הכרח הגדרתי. דבר שאין לו פוטנציאל/אפשרות להתממש ולהתרחש לא יכול להתממש ולהתרחש.

כבר אנחנו רואים שלמרות שאין זמן ואין חומר, משהו מתקיים.

האם פוטנציאל בלבד מספיק כדי שהיקום יתהווה? ברור שלא. משהו חייב לממש את הפוטנציאל הזה, משהו חייב להביא את האפשרות ביטוי של היקום לידי מעשה. הרי שאם הפוטנציאל/אפשרות הייתה נשארת ללא מימוש אזי שהמצב לא היה משתנה אלא רק הייתה לו האפשרות להשתנות, שוב בתור הכרח הגדרתי מוחלט.

כלומר, אנחנו מיד מבינים שחובה שהתקיים גם איזשהו גורם או כח כלשהו שהשתמש בפוטנציאל שהיה קיים, לבריאת היקום כדי להביא את כל היקום, החומר והזמן לידי ביטוי ממשי - מן הכח אל הפועל. מן הפוטנציאל אל ההתהוות עצמה.

נסכם עד כה מה הבנו בצורה מוחלטת:

1. היה מצב שבו לא היה זמן ולא היה חומר (היקום הפיזי).
2. המצב התשנה לכדי כך שנוצר "זמן וחומר" (היקום הפיזי).
3. הכרח שהתקיים פוטנציאל לכך שהמצב ישתנה בין 1 ל 2 הנ"ל כבר במצב "1".
4. הכרח שכבר במצב "1" התקיים גם גורם כלשהו או כח כלשהו שהביא לידי מימוש את הפוטנציאל/אפשרות של השינוי.
5. הכרח שהכח/גורם מסעיף 4 הוא בעל היכולת לברוא את כל היקום הפיזי.
6. הכרח שהכח/גורם הזה הוא נצחי (ראה בהמשך מדוע זה נובע בהכרח).
7. הכח הזה הוא אלוהים.

כל הסעיפים נובעים אחד מהשני בצורה אבסולטית ומי שירצה להתווכח בד"כ יתקוף את הסעיף הראשון כי כל השאר הכרח לוגי... מי שירצה לנסות לסתור את הסעיף הראשון יצטרך להתמודד עם העובדה המדעית שהתקיים מצב אשר בו החומר והזמן לא היו קיימים - במילים אחרות, מי שרוצה לסתור את המבחן הקוסמולוגי יצטרך ללכת כנגד המדע בכל מה שקשור ל"מפץ הגדול" ו/או החוק השני של התרמודינמיקה (או להוכיח שהיקום לא מערכת סגורה אבל עדיין תהיה לו בעיה עם המפץ הגדול)

או - לחילופין, האדם שלא מעוניין לקבל את הטיעון הזה צריך להאמין שכאשר היה מצב של 0 - כשלא היה חומר וזמן וגם לא חוקי פיזיקה כי אין "פיזיקה" עדיין... "מכלום אבסולוטי" ממש (שזוהי כבר סתירה לוגית לחשוב שיש דבר כזה "כלום אבסולוטי") משהו יכול להיווצר ובפרט היקום שלנו ובפרט שזה גם קרה! בנוסף זה מוביל למסקנות אבסורדיות נוספות רבות ועליהן נדון במהלך הספר, כרגע בואו נמשיך להתמקד בהבנת המבחן הקוסמולוגי.

אגב, אם מישהו טוען ש"חוקי הפיזיקה" מחייבים את קיום היקום מהמצב הסינגולרי - שבו לא היה חומר וגם לא התקיים זמן... אז דעו שהוא מדבר על מצב שבו כבר כל חוקי הפיזיקה הופיעו וגם החומר וגם הזמן ומשם מתחיל לחשב מה קרה - והוא מתעלם לחלוטין מההוכחה המדעית והמתמטית של המצב אשר בו לא התקיים חומר וגם לא זמן וגם לא חוקים פיזיקאליים מכיוון שלא היה חומר.

סעיף 1 מבוסס על ידי הוכחות מדעיות של המפץ הגדול, לוגיקה והחוק השני של התרמודינמיקה.

סעיף 2 מבוסס על העובדה הפשוטה שאנחנו יודעים בודאות שהיום יש זמן וחומר - המצב השתנה.

סעיף 3 מבוסס על הכרח לוגי מוחלט שאין משהו שיכול לקרות מבלי שיש לו פוטנציאל (אפשרות) לקרות.

סעיף 4 מבוסס על הכרח לוגי מוחלט שהפוטנציאל קודם להתרחשות עצמה או מהווה הבסיס שלה והכרח מוחלט שמהו גם הוציא את הפוטנציאל אל הפועל, אחרת לא היה יקום.

סעיף 5 סעיף זה בסה"כ מתאר בקצרה חלקה ממה שידוע על הכח שהביא את הפוטנציאל לידי מימוש וזה - שאכן הייתה לו את האפשרות לממש את הפוטנציאל - הכרח לוגי מוחלט.

סעיף 6 מתאר חלק קטן ממה שידוע על הכח שהוציא לפועל את היקום, מתוך הנתונים המבוססים של ההוכחה הזו כפי שיבואר בהמשך.

סעיף 7 כפי שהנתונים כבר מוכיחים את זה וכפי שנראה בהמשך הכח הזה (שהוציא את הפוטנציאל אל הפועל) הוא אלוקים.

בואו נעמיק... מה אנחנו יודעים על הכח/גורם הזה (מסעיף 4 הנ"ל)? כרגע, כשאנחנו מתייחסים אך ורק לנתונים של ההוכחה הקוסמולוגית, אנחנו יודעים רק את הפרטים הבאים:

הכח הזה מתקיים במצב שבו אין זמן.

הכח הזה מתקיים במצב שבו אין חומר.

כלומר, בהגדרה, הכח הזה שמתקיים במצב שבו אין זמן, הוא כח נצחי. מדוע נצחי? מכיוון שכאשר אין זמן יש רק 2 אפשרויות "נצחי או לא קיים". אם תדמינו לעצמכם את ציר הזמן אתם תראו שיש לו 2 קצוות, קצה אחד "אין זמן" (0) ובקצה השני שלו האין סוף של הזמן, כל מה שבין הקצוות האלו הוא רגעי, כלומר תלוי בזמן.

אין סוף זמן (נצח). ציר הזמן עצמו (כל מה שתלוי בזמן נמצא פה) . חוסר קיום/ ה 0 - אין זמן

כל מה שתלוי בזמן כדי להתקיים, לא יכול להתקיים כאשר אין זמן. לכן, היות והכרח והכח הזה מתקיים במצב שבו אין זמן, **אנחנו יודעים שהוא לא תלוי בזמן**. כלומר, הוא לא רגעי.

אז נשארו לכח הזה שתי אפשרויות מבחינת ציר הזמן, או בקצה אחד או בקצה השני כי כל מה שבין הקצוות הוא תלוי זמן כנ"ל. מה זה אומר? זה אומר שיש 2 אפשרויות:

1. הכח הזה לא מתקיים, כי הוא בצד ה 0.

2. הכח הזה נצחי כי הוא בצד האין סוף זמן.

היות ואנחנו יודעים בוודאות מוחלטת מבחינה שכלית ולוגית שהיה חייב להתקיים הכח הזה שהוציא אל הפועל את הפוטנציאל של קיום החומר והזמן לידי ביטוי מתוך ה"אין חומר ואין זמן" שהתקיים במצב שבו "אין חומר ואין זמן" כנ"ל. אנחנו מבינים שהאופציה הראשונה (1). הכל הזה לא מתקיים, כי הוא בצד ה-0. מתבטלת לחלוטין ואנחנו נשארים רק עם האפשרות השנייה והיא:

הכח הזה הוא כח נצחי. אם לא היה נצחי, לא יכול היה להתקיים במצב שבו אין זמן.

מה עוד אנחנו יודעים על הכח הזה?

אנחנו יודעים שהוא לא תלוי בחומר ולא עשוי מחומר. מדוע? מכיוון שהוא מתקיים במצב שבו אין חומר כלל, אז הכרח הוא שהוא לא עשוי מחומר וגם לא תלוי בחומר. כלומר הכח הזה הוא **כח לא חומרי**.

מה מצאנו? מצאנו שהכח שהביא את היקום לידי ביטוי ממשי במציאות מתוך הפוטנציאל של האין (כלומר יש מ"אין" - אין זו בחינה של משהו, במקרה הזה חומר וזמן) אל היש הוא:

1. כח נצחי, כלומר תמיד קיים, בכל מצב ובכל סיטואציה ואין לו התחלה ואין לו סוף ואין משהו שהביא אותו לידי ביטוי. מדוע? מכיוון שאם כח נצחי יש לו אפילו אפשרות לא להיות קיים תמיד, אז הוא לא נצחי, כי הוא תלוי במשהו. אין לו התחלה ואין לו סוף מכיוון שהוא נצחי, דבר מה שהוא נצחי בהכרח לא התחיל בנקודה מסוימת וגם לא מסתיים בנקודה מסוימת, זה נובע בהכרח מתוך ההגדרה של **נצחי**.

2. כח לא חומרי, כלומר אינו קשור לחומר עצמו, לא עשוי ממנו וגם לא תלוי בו, אלא עומד בפני עצמו.

זה לא כל מה שאנחנו יכולים להבין בתור הכרח מוחלט לגבי הכח הזה... יש דבר נוסף משמעותי מאד שניתן להסיק בתור הכרח לוגי הנובע מהתנאים שבהם הכח הזה קיים ופועל.

אנחנו יודעים שהכח נצחי והוא הביא אל הפועל מתוך הפוטנציאל את כל היקום.

כל כח או דבר כלשהו שהוא נצחי, אשר עושה פעולה כלשהי, כלומר מביא משהו לידי שינוי, הכרח הוא שאותו כח פועל על בסיס הנעה עצמית פנימית, כלומר שיש לו מודעות עצמית ויכולת בחירה מה לעשות ומה לא לעשות!

במבט ראשון זה יכול להראות כמו קפיצה לוגית ולכן אנחנו נפרק את זה לחתיכות ונבחן את זה לעומק יחד.

איך הגעתי למסקנה הזו?

המפתח הוא בעובדה שהכח הזה הוא כח נצחי. (מתקיים במצב שבו אין זמן).

אם הכח מתקיים במצב שאין השפעה של זמן אז הרי שאין השפעה **חיצונית** ליצירת **שינויים**. אז אם הכח הזה הביא לידי ביטוי משהו (במקרה הזה את כל היקום, החומר והזמן עצמו) אז הוא יצר שינוי של המצב.

היצירה של השינוי נעשתה במצב שבו אין זמן, לכן יכול היה "לעבור נצח" (פשוטו כמשמעו) עד שהפעולה הייתה מתבצעת. ההכרח הלוגי המכתיב לכח מה לעשות לא קיים, כי אין כוחות שפועלים על הכח, או זמן שמשפיע על הכח, כל הפיזיקה לא קיימת כי אין עדיין חומר, והכח הזה הוא לא קשור לחומר, בהכרח כנ"ל.

מה זה אומר? זה אומר שבמעבר בין המצב שבו "אין זמן וחומר" ועד השינוי של המצב והבאת החומר והזמן לידי ביטוי, כלומר הבאת השינוי לידי ביטוי... מבחינת תכתיבים חיצוניים של המציאות באותו המצב הקדום להתממשות החומר והזמן - לא היו תכתיבים כאלו.

אין משהו חיצוני שהכתיב לכח לבצע את הפעולה הזו!

אז היות ובכל זאת הפעולה קרתה והשינוי התרחש, הכרח הוא שזה הגיע מבפנים, על ידי הכתבה רצונית, הכתבה עצמית.

תחשבו על זה ככה :

נניח ששני אנשים שזכו לחיי נצח עושים התערבות בינם לבין עצמם לגבי דבר מסוים ואחד מהם מנצח.

המנצח אומר לחברו "אתה חייב לי מליון דולר". המפסיד אומר לו "בסדר גמור, אתה תקבל את המיליון דולר האלו בעוד נצח זמן". כלומר, אין תכתיב של זמן וגם לא תכתיב של חוק פיזי מכיוון שמבצע הפעולה הוא אדם שצריך להניע את עצמו מבפנים.

מה יקרה? תעבור שנה והחבר שניצח יגיד לחברו "נו, מתי תביא לי את הכסף?"

המפסיד אומר לו "אמרנו בעוד נצח, חכה..."

עוד 50 שנה עוברות וזה לא משנה. עוד 1,000 שנים עוברות ועדיין הוא לא העביר לו את הכסף... עוד מליון שנים עוברות וזה נשאר אותו הדבר וכן הלאה. אין זמן כלשהו שיעבור שיכתיב למפסיד מתי להעביר את הכסף. זה אומר שהוא לא יעביר לו את הכסף אף פעם.

המנצח לא יוכל לממש (להביא לידי ביטוי) את שלל הניצחון שלו והמפסיד לעולם לא יצטרך לממש את ההפסד שלו.

המעניין הוא... שאם נניח לאחר 10 מיליארד שנים פתאום המנצח יראה אצלו בחשבון הבנק מליון דולר... יבדוק ממי זה ויגלה שזה מחברו, זה שהפסיד בהתערבות... הוא מיד יבין שהחבר שלו **החליט** לתת למנצח את השלל על דעת עצמו, ללא תכתיבים חיצוניים כי הרי בפירוש לא "עבר נצח" זמן אלא "רק" 10 מיליארד שנים.

כלומר, במצב של כח **נצחי**, אם הוא מביא לידי ביטוי משהו, הכרח שהכח **החליט** ובחר לעשות את הפעולה הזו.

אז מה זה אומר לנו?

זה אומר שהכח שהביא את כל היקום לידי ביטוי, את הזמן ואת החומר הוא :

1. נצחי, אין לו התחלה ואין לו סוף והוא מתקיים בכל מצב.
2. לא חומרי, לא קשור לחומר ולא תלוי בחומר.
3. בעל מודעות עצמית ויכולת בחירה לבצע פעולות עצמאיות.
4. בחר להביא את היקום הזה לידי ביטוי.

יש דבר נוסף שאנחנו יכולים לגלות... היות והכח הוציא לפועל והביא לידי ביטוי את כל החומר והזמן ואנחנו כבר יודעים בוודאות מוחלטת שהוא עשה את זה באופן מודע והחליט לבצע את זה.

נשאר לנו להסתכל בצורה יותר עמוקה על מה שהכח עשה, מה הוא הביא לידי ביטוי כדי ללמוד עוד היבט חשוב על הכח הזה.

הכח הביא לידי ביטוי את כל הפיזיקה, כימיה וכל הכוחות הפועלים בטבע של היקום. את כל צורות האנרגיה ומערכות כוכבים, מגוון של תצורות חומר, צבעים, קרינות ועוד ועוד בצורה מסודרת ומדהימה עד כדי מחסור בדיו כדי לתאר את זה.

כמה שנים צריך ללמוד כימיה רק כדי להתחיל להבין את מה שקורה בתוך החומר? וכמה זמן לקח לאנושות להגיע למדרגת ההבנה והלימוד של הכימיה ברמה של היום? עוד כמה יש לאנושות ללמוד ולהשתפר? אותו דבר לגבי הפיזיקה ושאר הדברים!..

מה זה אומר? זה אומר שהכח מוחלט הוא שהכח הזה, אשר הוא נצחי ולא חומרי אינטליגנטי!

כח, אשר יש לו הנעה פנימית, רצון ובחירה אשר מבצע פעולה אקטיבית ורצונית, אשר הפעולה הזו מייצרת דברים מורכבים מאד (מאד!) בעלי ריבוי פרטים ותכלית, שכן כל דבר שנמצא בבריאה יש לו סיבה, יש לו תכלית והמחקרים המדעיים רק הולכים ומגלים עוד ועוד סיבות לקיום של כל דבר ודבר ביקום. מה הוא עושה, מה המטרה שלו וכן הלאה. (וההכרח הלוגי מכריח שאין דבר "מקרי" ביקום, אז בין אם המחקרים מראים את הסיבה ובין אם לא, בהכרח שיש ואם עוד לא מראים את הסיבה אז כנראה שבהמשך היא תתברר לגבי כל דבר (דבר)

אזי שאם לכח הזה יש רצון פנימי והנעה עצמית והוא הביא לידי ביטוי דברים כה מורכבים אשר עובדים זה עם זה למען תכלית, כמו למשל השמש אשר מהווה גם מקור לאור ואנרגיה לכדור הארץ, גם מחממת אותו וגם מחזיקה אותו במיקום שמאפשר לכדור הארץ להיות מוגן מגרמי שמים כאלו ואחרים, על ידי הכח ("משיכה") שמחזיק את הכדור ארץ שלנו במיקום שלו ביחד עם כוכבים אחרים שסופגים ומגנים על כדור הארץ מפגיעות של מטאורים וכדומה וכדומה, הכרח הוא שהכח הזה בעל אינטליגנציה ולמען האמת, כבר אנחנו רואים שמדובר באינטליגנציה "לא מהעולם הזה" תרתי משמע.

אז מה הסיכום של ההוכחה הקוסמולוגית?

1. היה מצב שבו לא היה זמן ולא היה חומר.
2. המצב התשנה לכדי כך שנוצר "זמן וחומר".
3. הכרח שהיה פוטנציאל לכך שהמצב ישתנה בין 1 ל 2 הנ"ל כבר במצב "1".
4. הכרח שכבר במצב "1" התקיים גם גורם כלשהו או כח כלשהו שהביא לידי מימוש את הפוטנציאל/אפשרות של השינוי.
5. הכח נצחי, אין לו התחלה ואין לו סוף והוא מתקיים בכל מצב.
6. הכח לא חומרי, לא קשור לחומר ולא תלוי בחומר.
7. הכח בעל מודעות עצמית ויכולת בחירה לבצע פעולות עצמאיות.
8. הכח בעל אינטליגנציה עצומה, הרבה מעל ומעבר לזו של האדם.
9. הכח הזה הוא אין סופי מכיוון שהוא מתקיים במצב שאין בו גבולות.
10. הכח הזה הוא מקור כל הכוחות כולם, כל הפיזיקה, כימיה וכן הלאה.

תחליפו את המילה "הכח" במילה "אלוקים" וראו איזה פלא יפה!

כלומר, מההיבט של ההוכחה הקוסמולוגית אנחנו רואים שההגדרה של אלוקים כפי שאנחנו מכירים אותה מהיהדות הגיחה לה בהכרח מוחלט וכמובן שפרטים נוספים אודות הכח הזה מגיעים מתוך הוכחות ומבחינים אחרים (שגם את חלקם תמצא בספר זה, ראה פרקים קודמים ובהמשך) - בכל פעם אנחנו מסתכלים מזווית מסוימת על הבריאה, על האל ועל המשמעויות ובכל פעם אנחנו מבינים דברים נוספים.

מה למשל אנחנו מבינים מתוך ההוכחה הקוסמולוגית לגבי החיים שלנו?

אנחנו מבינים שהכח הביא לידי ביטוי את היקום, והוא לא היה חייב לעשות את זה. הוא בחר לעשות את זה. אנחנו מבינים שיש תכלית לבריאה ושיש מתכנן, זה אומר שכשאנחנו מתבוננים על החיים, על הסביבה, על הטבע ואפילו על המחשבות שלנו, אנחנו יכולים להתחיל לראות על ידי התחברות ללוגיקה והשכל שלנו, את התכנון, את התכלית ולדעת שיש משמעות וסיבה לחיינו ולקיום בכלל!

בפרק "המוסר. הטוב הרע והיצר המכוער" נגיע לידיעות נרחבות נוספות אודות מדוע יש את הבריאה הזו, למה דווקא בצורה הזו, האם יש הכרח לקיום גן עדן וגיהנום ועוד ועוד.

גילינו שהכרח שיש פוטנציאל וגם משהו שהביא את הפוטנציאל לידי ביטוי, זוהי הסיבה. הכח שעליו דיברנו הוא למעשה הסיבה, הוא ראשון והוא אחרון.

זה גם עונה על השאלה "מה קדם לאלוקים" או "האם אלוקים אחר ברא את אלוקים" בצורה פשוטה מאד - היות והכח (אלוקים) מוכרח להיות נצחי (מתקיים במצב שבו אין זמן) אזי שאין לו התחלה ואין סוף, תמיד היה ותמיד יהיה קיים ולכן אין משהו שהביא אותו לידי ביטוי ו/או קדם לו.

הוא שונה מאתנו מכיוון שאנחנו כבני אדם, רגילים להבין ולחשוב, בגוף החומרי הזה וכל היקום שלנו קיים ותלוי בזמן ואילו הוא מתקיים גם כשיש זמן וגם כשאין זמן.

אגב, יש דרך מתמטית לבחון ולהסתכל על השאלה שיש מי ששואל "האם היה בורא לבורא". כלומר, מעבר למה שהזכרתי שכבר עונה לחלוטין על השאלה הזו יש דרך נוספת והיא על ידי בחינה מדוקדקת של השאלה. השאלה הזו יוצאת מנקודת הנחה שאולי יש בורא לבורא ומתוך כך יכול להיות שיש בורא לבורא וכן הלאה, בורא לבורא שברא את הבורא שברא, כלומר זו נסיגה אין סופית אחורנית.

כל שלב בשרשרת הבריאה הזו על ידי "בוראים" תלוי באפשרות של קיום בורא אחד נוסף לפניו בשביל שתהיה השאלה עומדת ונשארת היא מחייבת את האין סופיות של השרשרת, כי אם השרשרת היא סופית, כלומר יש בורא ראשון שהוא הבורא של הכל, השאלה הביסה את עצמה ולכן מי ששואל את השאלה שואל את זה בצורה כזו שהוא מניח שיש אפשרות שהשרשרת היא אין סופית ואין ראשון שהוא אחד וממנו הכל מתחיל.

מבחינה מתמטית זה נראה ככה: מספרים המתחילים בנקודה מסוימת מצד אחד (שכן, יש בריאה, יקום וכדומה ולכן זוהי נקודת ההתייחסות שלנו, שכן אנחנו מודים שהיא קיימת) אז מתחילים במספר 0 (המצב שממנו כל היקום החל). (או כל מספר אחר, שהוא מוגדר כמספר ממשי).

משם השאלה מתקדמת ואומרת מתוך המספר האין סופי, מגיעים בסוף למספר הסופי של תחילת היקום, והוא מיוצג ב0.

כלומר הסדרה מאד פשוטה והיא:

$$0,1,2,3,4,5,6,7,8,9,10,11... \infty$$

(כל המספרים עד אין סוף).

לאחר שאנחנו רואים את הסדרה מה שהשאלה אומרת זה שלכל מספר יש את המספר הבא אחריו. כך לאחר 11 יבוא 12, לאחר 12 יבוא 13 וכן הלאה עד אין קץ.

העניין הוא, שכאשר מסתכלים על הסדרה הפוך הכל קורס לחלוטין ומתקפל לתוך אחד יחיד אשר אין לפניו ואין אחריו. איך?

כשאומרים שלכל מספר יש מספר הבא אחריו, כשמסתכלים מהצד השני אומרים את ההפך ואומרים שלכל מספר יש מספר שבא לפניו.

זה אומר שכדי שיהיה 12, צריך להיות 13, כדי שיהיה 11, צריך להיות 12 וכן הלאה. אז זה אומר שכדי שיהיה מספר כלשהו בשרשרת, חובה שיהיה מספר אחד לפניו. אבל היות והשרשרת היא אין סופית, על בסיס ההגדרה של "שרשרת אין סופית", אנחנו לא מגיעים למספר סופי ואחרון - בהכרח, אחרת השרשרת כן סופית!

מה זה אומר? זה אומר שאין מספר אחרון, בהגדרה! אם אין מספר אחרון, גם אין מספר אחד לפני האחרון כי הוא תלוי באחרון. אחרי זה אנחנו מיד רואים שגם אין מספר אחד לפני המספר שהוא אחד לפני האחרון וכך עד אין סוף, מגלים שכל המספרים האלו מתבטלים על ידי האין סופי של הביטול החוזר מהצד השני.

מה זה אומר? זה אומר שכל המספרים מבוטלים ונעלמים מתוך הסדרה ונשאר רק המספר שמייצג את החלק של נקודת ההתחלה של היקום והבריאה וזהו מספר אחד, יחד ובודד אשר אין לו לפניו ואין לו אחריו.

דרך אגב, תראו מה כתוב בתנ"ך אצל הנביא ישעיהו :

"כֹּה-אָמַר יְהוָה מֶלֶךְ-יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ, יְהוָה צְבָאוֹת: **אֲנִי רִאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן**, וּמִבְּלִעְדֵי אֵין אֱלֹהִים."

ספר ישעיהו, פרק מד' פסוק ו'

בואו נבחן טענות וקושיות לגבי ההוכחה הקוסמולוגית.

טענה אחת מאד נפוצה היא הטענה "מה גרם לסיבה הראשונית" אך כבר התעסקנו עם זה הרבה והראינו שלמעשה גם מבחינה מתמטית וגם מבחינה לוגית הכרחית של"כח נצחי" אין התחלה או סוף ומתוך כך הכח תמיד מתקיים ואין מה שהביא אותו לידי ביטוי כאשר המילה "לפני" בלתי אפשרית לשאלה בכלל לגבי הכח הזה מכיוון שהוא נצחי אז אין "לפני". ראו הנ"ל כדי לענות על קושיה זו בהרחבה.

טענה נוספת שנשמעת היא ש"נכון, הכרח שיש סיבה וכח ראשוני שיצר את הכל, אבל מי אמר שזה אלוקים?" התשובה לזה היא שההגדרות ההכרחיות שנובעות מהנסיבות והמצב שבו הכח הזה מתקיים, הצורה שבה הוא יוצא לפועל ומה שהוא הביט לידי ביטוי מראה לנו שהרבה מההגדרות של אלוקים נובעות בהכרח וניתנות לסיבה הראשונית הזו. כנ"ל

1. נצחי, אין לו התחלה ואין לו סוף והוא מתקיים בכל מצב.
2. לא חומרי, לא קשור לחומר ולא תלוי בחומר.
3. בעל מודעות עצמית ויכולת בחירה לבצע פעולות עצמאיות.
4. בעל אינטליגנציה עצומה, הרבה מעל ומעבר לזו של האדם.

טענה נוספת שנטענת היא "אם הסיבה הזו נמצאת מחוץ לזמן (שזהו הכרח) אזי שהיא יכול לקפוץ אחורה בזמן למצב שבו היא (הסיבה) לא הייתה קיימת ואז ליצור את עצמה."

התשובה לזה היא שההנחה בטענה שגויה, ההנחה שמהו שנמצא מחוץ לזמן יכול לקפוץ בזמן למצב שהוא לא נמצא מכיוון שזה נמצא בזמן שהוא לא קיים מניחה שהוא, הסיבה (הכח) כן תלוי בזמן, כלומר מצד אחד הטענה מתבססת על קיום הסיבה מחוץ לזמן ומצד שני לקראת המסקנה של הטענה מניחה שהסיבה כן תלויה בזמן. התשובה פשוטה - סיבה שלא תלויה בזמן, לא יכולה לחזור למצב של "לפני" שהסיבה התקיימה מכיוון שאין מצב כזה "לפני" למשהו שהוא נצחי ולא תלוי בזמן.

המילה "לפני" לא קיימת במצב שבו אין זמן. כלומר, יצירת הזמן משפיעה רק על מי ומה שתלוי בזמן ולא על דברים שאינם תלויים בזמן, כגון הסיבה שהביאה את הזמן לידי ביטוי מן הפוטנציאל אל הפועל.

טענה נוספת שנטענת היא שעצם השאלה "מה היה לפני היקום, כלומר החומר והזמן וכל המימדים של הקיום היא שאלה שעצם השאלה עצמה שגוי מכיוון שאין "לפני" בתור הגדרה, לפני שהיה יקום וזמן."

השאלה הזו שאלה טובה וחשובה (כמו כל השאלות והטענות) והתשובה היא, שזה נכון, אנחנו לא שואלים מה היה "לפני" שהיה חומר וזמן, אלא שואלים "מה היה המצב - הסטאטוס במצב שבו לא היה זמן וחומר" זה לא

אותו הדבר מכיוון שאנחנו לא מניחים שיש הפרש זמן בין המצב שבו היקום התהווה ונוצר ביחד עם כל החומר והזמן "והנקודה שלפני", אלא אנחנו למעשה מבינים שזוהי אותה נקודה ממש ואין "נקודה שלפני".

כלומר, הנקודה ש"לפני" היקום, החומר והזמן, זוהי אותה נקודה ולא נקודה "שלפני". אותה נקודת ממש, אבל מצב-סטאטוס שונה.

כאשר אנחנו מחברים את נקודות המצבים אנחנו למעשה מגיעים להבנה שכל מה שקיים במצב שבו אין זמן, מתקיים יחד עם היקום, החומר והזמן באותה נקודה ממש וגם תוך כדי.

כלומר, השאלה והטענה האלו נכונות רק כאשר עושים טעות לוגית בהגדרות וההסבר של המבחן הקוסמולוגי. ברגע שהמבחן הקוסמולוגי מנוסח נכון, אין מקום לטענה הזו והיא מתבטלת לחלוטין. (מכיוון שהטענה מניחה שאנחנו אומרים "לפני" ואנחנו לא עושים זאת).

גיל היקום אלפים בתורה - מיליארדים במדע

נקודה נוספת שאני רוצה להתייחס אליה מכיוון שרבים שואלים ומדברים עליה ובצדק היא "לפי המדע, התיאוריה של המפץ הגדול מדברת כרגע על כ-14 מיליארד שנים... למיטב הבנתי, לפי התורה אנחנו מדברים על קצת פחות מ-6,000 שנים... איך זה מסתדר?"

התשובה היא כן, גיל ה"עולם" לפי התורה הוא 5774 נכון לרגע כתיבת שורה זו. כפי שראינו כבר לפני כן, המילה "עולם" היא "עידן" בתורה, וזה אומר שהתקופה של האנושות היא 5774 שנים, כלומר בני אדם ולא גיל כדור הארץ עצמו. הסיבה לזה פשוטה, מתחילים לספור מרגע הבריאה של האדם הראשון אשר נולד לפני 5,774 שנים באמצע היום השישי מימי הבריאה. רק לאחר שהאדם הראשון נברא התחיל "עולם" (עידן).

לפני בריאת האדם הראשון היו ימי-בריאה (5 וחצי ימים). ימי הבריאה הם בעלי 24 "שעות" (יממה) כל אחד מהם, אבל לא 24 שעות בכדור הארץ, כפי שניתן מיד להבין שהיות ועוד לא היה כדור הארץ כפי שניתן לראות בימי הבריאה בתורה שכדור הארץ עצמו נברא רק ביום השלישי. הרי לפי מה אנחנו מודדים 24 שעות? לפי סיבוב כדור הארץ על צירו. מן הסתם שאם עוד לא היה כדור-ארץ, אז מדידת הזמן נעשתה על בסיס מבט-חיצוני מכדור הארץ ולכן הזמן זה בצורה שונה. כפי שניתן לראות בתורת היחסות של איינשטיין, הזמן זה בצורה שונה בהתאם למתבונן, אז אם ההתבוננות לא הייתה מכדור הארץ, הרי שהזמן זה בצורה שונה.

בנוסף, חשבתם פעם למה יש לנו "שנה" "חודש", "שבוע" ו"יממה"? כל פרקי הזמן האלו נמדדים ביחס לגרמי השמיים וכדור הארץ. "יממה" זה משך ה"זמן" שלוקח לכדור הארץ להסתובב סביב צירו סיבוב שלם (כ-24 שעות). "חודש" נמדד ביחס לזמן שלוקח לירח לבצע הקפה מלאה סביב לכדור הארץ (כ-29.53 יממות). "שנה" זהו פרק הזמן שלוקח לכדור הארץ לסיים הקפה אחת מלאה מסביב לשמש (כ-365.25 יממות). שמתם לב ש"שבוע" לא מופיע פה? אין הסבר "זמן" לשבוע, למעט שבתורה כתוב שהזמן מתחלק למחזורים של 7 יממות והוא - פשוט קבוע (באנציקלופדיות מצהירים על זה כעל - כביכול, יחידת זמן מלאכותית).

ד"ר ג'רארלד שרודר לשעבר פרופסור לפיזיקה גרעינית ב MIT ודוקטורט במדעי כדור הארץ, חבר בוועדה האמריקאית לאנרגיה אטומית עשה מחקר מקיף, מתמטי, פיזיקאלי ולוגי על בסיס הבנתו הרבה במדעים הנחוצים לכך ובתורה, קצת על ג'רארלד שרודר :

"Schroeder received his BSc in 1959, his MSc in 1961, and his PhD in nuclear physics and earth and planetary sciences in 1965, from the Massachusetts Institute of Technology (MIT). He worked five years on the staff of the MIT physics department. He was a member of the United States Atomic Energy Commission."

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק בג'רארלד שרודר

http://en.wikipedia.org/wiki/Gerald_Schroeder

"Gerald Schroeder is a scientist with over thirty years of experience in research and teaching. He earned his Bachelor's, Master's, and Doctorate degrees all at the Massachusetts Institute of Technology, with his doctorate thesis being under the supervision of physics professor Robley D. Evans. This was followed by five years on the staff of the MIT physics department prior to moving to Israel, where he joined the Weizmann Institute of Science and then the Volcani Research Institute, while also having a laboratory at The Hebrew University. His Doctorate is in two fields: Earth sciences and physics."

Schroeder's formal theological training in biblical, talmudic and kabalistic interpretation includes fifteen years of study under the late Rabbi Herman Pollack, Rabbi Chaim Brovender and Rabbi Noah Weinberg, of blessed memory.

The scientific career that Schroeder chose has given him varied and often unusual experiences. In his work with nuclear disarmament, he has been present at the detonation of six atomic bombs. Work in control of radioactivity has put him hundreds of meters below ground in U.S. and foreign uranium mines. Within this research, he invented and had patented the first real time monitor for airborne alpha beta gamma emitters. The government of the People's Republic of China, during the decade before it established direct contacts with Israel, was willing to overlook his Jerusalem address and had him as a frequent advisor. He also has consulted for agencies of the governments of Philippines, Malaysia, Singapore, Canada, USA. Invitations for him to lecture have come from around the world.

The uniqueness and success of Schroeder's approach integrating biblical and scientific knowledge is demonstrated by the success of his first book, "Genesis and the Big Bang" (published by Bantam Doubleday), and the wide acclaim for his second book "The Science of God" (published by The Free Press of Simon & Schuster and Broadway Books of Bantam Doubleday) which was on the Barnes & Noble list of non-fiction best sellers and was Amazon.com's best selling book in the field of physics/cosmology for all of 1998. This was followed by "The Hidden Face of God", discovering the unity that binds all existence (published by The Free Press of Simon & Schuster). His book, "God According to God", A scientist proves we've been wrong about God all along, was published in May 2009 with HarperOne and has enthusiastic endorsements by leading theologians, both Jewish and Christian, and a Noble Laureate scientist. His books appear in 10 languages."

מאת אתר הפרופסור

<http://www.geralschroeder.com/About.aspx>

לא אתרגם את כל מה שכתוב על הפרופסור, אבל רוח הדברים היא שהוא בעל ניסיון עשיר מאד ומלומד גדול מאד בתחומים רבים, שימש ומשמש כיועץ לממשלות (כגון ארה"ב, סין, קנדה ועוד) בנושאים מגוונים, והוא אף כתב ספרים שפורסמו להרבה שפות ועוד.

פרופסור שרודר מסביר שאת התורה לא ניתן לשנות. כדי לוודא שאין הטיה של פירוש התורה על ידי אדם מהעת הנוכחית, אשר מכיר ונחשף למחקרי המדע המודרני הוא החליט לא להתייחס למה שאנשי התורה אומרים בימינו ובמקום זאת לקח אך ורק תוכן תורני עתיק ומתועד מלפני מאות או אלפי שנים, כדי שניתן יהיה להתייחס אליו ללא ההטיה של ידיעת התיאוריות והעובדות המדעיות של זמננו וכך הוא הגיע לחישובים מתמטיים מאד מעניינים המיישבים את ה"פער" בצורה מדהימה והחלטתי להביא פה את דבריו מתורגמים לעברית. שוב, החישובים נובעים מהטקסט התורני הישן, אשר לא יכול היה להיות מושפע מהמדע המודרני מכיוון שעברו מאות רבות של שנים וחלק מהטקסט אלפי שנים ואף מעל ל-3,000 שנים כשמדובר בתורה עצמה!

הקטע הבא מתוך האתר של ג'ראלד שרודר:

<http://www.geralschroeder.com/AgeUniverse.aspx>

להלן התרגום לעברית (מהאתר של הפרופסור - החל מהעמוד הבא):

"אחת הסתירות הברורות ביותר בין תורה למדע היא גיל היקום. האם היקום בן מיליארדי שנים, כמו בנתונים המדעיים, או האם זה אלפי שנים כמו שמופיע בתורה? כשאנחנו מחברים את הדורות שמופיעים בתורה ומוסיפים לזה את השנים לפי הספירה ההיסטורית אנחנו מגיעים לקצת פחות מ 6,000 שנים. בעוד שהנתונים המגיעים מטלסקופ "האבל" או מהטלסקופים היבשתיים בהוואי אנחנו מגיעים לפלוס מינוס 10% מ 15 מיליארד שנים. בניסיון להכריע את מה שנראה כקונפליקט, השתמשתי אך ורק בטקסט תורני קדום מכיוון שטקסט תורני מודרני כבר יודע את המדע המודרני, לכן זה מושפע על ידי המדע המודרני תמיד.

הטקסט התורני מכיל בתוכו את התורה עצמה (שהיא מלפני כ-3,300 שנים), תרגום התורה לארמית על ידי אונקלוס (לפני כ-2,100 שנים), התלמוד (שהועלה לכתב מלפני כ-1,600 שנים), ושלושת מפרשי התורה הידועים ביותר. יש הרבה פרשנים לתורה אבל על פסגת ההר יושבים שלושה שמקובלים על כולם והם: רש"י (שחי במאה ה-11 בצרפת) אשרי מביא הבנה ישירה של הטקסט. הרמב"ם (שחי במאה ה-12 במצרים), אשר מטפל בנושאים הפילוסופיים והרמב"ן (שחי במאה ה-13 בספרד), אשר הוא, הקבליסט החשוב ביותר.

פרושי התורה הוסכמו והועלו לכתב לפני מאות ואלפי שנים, הרבה לפני שסבא וסבתא רבא של"האבל" בכלל יכלו לדמיין את הופעתו של "האבל" לעולם. אז אין שום סיכוי ש"האבל" או כל מידע מדעי אחרי השפיע על פירושי התורה האלו. זה מפתח יסודי כדי לשמור על המשך ההסבר אובייקטיבי.

יקום שיש לו התחלה

בשנת 1959, מדענים מובילים בארה"ב נתבקשו למלא סקר. בין יתר השאלות שהופיעו בסקר, הופיעה שאלה "מה ההערכה שלך לגבי גיל היקום?" עכשיו, בשנת 1959, אסטרונומיה הייתה פופולארית אבל קוסמולוגיה - הפיזיקה היסודית של הבנת היקום - הייתה בחיתוליה. התגובה לסקר פורסמה לאחרונה במגזין-המדע "Scientific American" - מגזין המדע הנקרא ביותר בעולם. שני שלישי מהמדענים נתנו את אותה התשובה "התחלה? לא הייתה התחלה. אריסטו ופלאטו לימדו אותנו לפני 2,400 שנים שהיקום נצחי. אה... ואנחנו יודעים שכתוב בתורה "בראשית..." (בהתחלה), זה סיפור נחמד, זה עוזר לילדים ללכת לישון בשקט בלילה. אבל אנחנו מתוחכמים ויודעים יותר, לא הייתה שום התחלה."

זה היה בשנת 1959. בשנת 1965, ארנו פנזיאס ורוברט וילסון גילו את ההד של "המפץ הגדול" בשחור השמים בלילה, והפרדיגמה העולמית השתנתה מיקום נצחי ליקום שהייתה לו התחלה. המדע עבר שינוי פרדיגמה עצום בהבנה של העולם. תבינו את העוצמה של השינוי. המדע גרס שליקום שלנו הייתה התחלה. אין לי דרך להדגיש עד כמה משמעותית ה"תגלית" המדעית הזו הייתה. "אבולוציה", "אנשי מערות", כל אלו בעיות פשוטות ביחס לעובדה שאנחנו עכשיו יודעים שליקום הייתה התחלה. בדיוק כשם שהתורה טוענת כבר 3 מילניומים (3,000 שנים).

הכל מתחיל מראש השנה

השאלה שאיתה אנחנו נשארים היא מתי הייתה "ההתחלה"? האם זה היה, כמו שכתוב בתורה קצת פחות מ 6,000 שנים או האם זה היה בין 14 ל 15 מיליארד שנים המקובלים על ידי הקהילה המדעית? הדבר הראשון שאנחנו צריכים להבין זה את לוח השנה התורני.

לוח השנה היהודי מחושב על ידי הדורות המופיעים בתורה מאז "אדם". בנוסף, יש 6 ימי בריאת היקום לפני האדם הראשון, כלומר היצור הראשון עם נשמה של בן אדם (לא היצור "דמוי אדם", יצור עם צלם אנוש והבנה, אבל ללא נשמת אדם). יש לנו 6,000 שנים בשעון שמתחיל עם "אדם". ששת ימי הבריאה נפרדים מהשעון הזה. לתורה יש שני שעונים. זוהי לא ראייה מודרנית לגבי הטקסט התורני. כבר לפני 1,600 שנים זה כתוב בתלמוד. הסיבה ששת ימי הבריאה הקודמים לבריאת האדם הראשון יצאו החוצה מלוח השנה היא שהזמן זרם בצורה אחרת במשך ששת הימים הללו של הבריאה. "ויהי ערב ויהי בוקר" ללא קשר לזמן-בני-אדם. ברגע ש"אדם" נברא, זרימת הזמן השתנתה להבנת זמן אנושית. אדם וחווה חיו 130 שנים לפני "שת". "שת" חי 105 שנים לפני "אנוש" וכך הלאה (בראשית פרק ה'). מבריאת "אדם" והלאה, הזמן זרם על פי הבנה אנושית לגמרי. אבל לפני כן (לפני בריאת אדם) זה קונספט אבסטרקטי: "ויהי ערב ויהי בוקר". זה כאילו שאתה מסתכל על אירועים מזווית ראייה שקשורה באופן אינטימי אליהם, זוהי הסתכלות קוסמית לגבי הזמן.

הסתכלות מעמיקה יותר בטקסט

בניסיון להבין את זרימת הזמן כאן, צריך לזכור שכל ששת ימי הבריאה מתוארים ב 31 משפטים. ששת ימי הבריאה של בראשית, שעשו כל כך הרבה כאבי ראש, מוגבלים ל 31 משפטים! ב MIT בספריית "היידן", היו לנו בערך 50,000 ספרים שעוסקים בהתפתחות היקום: קוסמולוגיה, כימיה, תרמודינאמיקה, פליאונטולוגיה, ארכיאולוגיה, הפיזיקה המולקולארית שעוסקת בבריאה. במעלה הנהר אל אוניברסיטת הרווארד בספריית "ויידנר" יש להם כנראה סביב ה 200,000 ספרים על הנושאים האלו. התורה מספקת לנו 31 משפטים. אל תצפה שבקריאה פשוטה של המשפטים האלו, תבין כל פרט שקיים בתוך הטקסט. זה ברור שאנחנו צריכים לחפור עמוק יותר כדי להוציא את האינפורמציה החוצה.

מה זה "יום"?

התשובה הנפוצה לשאלה הזו היא ש"יום" בספר בראשית פרק א' משמעותו זמן-ארוך. כיפוף התורה להתאים למדע. למזלנו בתלמוד "חגיגה" בפרק ב' דף יב', א על פי רש"י והרמב"ן (בראשית א' עד ג'), כולם הסבירו ופירשו שהמילה "יום" כוונתה "24 שעות" ולא זריחה ושקיעה. השמש לא מוזכרת עד היום הרביעי והפרשנויות האלו כולן קשורות לכל ששת ימי בראשית ומתחילות מרגע ההתחלה של היום הראשון. הפרשנויות העתיקות ממשיכות בספר שמות וספר ויקרא ש"יום" בימי הבריאה הוא יחידה המחולקת ל 24 חלקים ושאינן לימי הבריאה קשר לזריחה ו/או שקיעה. יש שישה ימי בריאה ומשך ה"זמן" שלהם לא ארוך יותר מאשר של שיש ימי שבוע-עבודה, **אבל** - הם מכילים את כל עידני העולם. איך 6 ימים בעלי 24 שעות יכולים להכיל את כל עידני העולם?

גמישות הזמן ומתיחת החלל

איינשטיין לימד את העולם שזמן זה דבר יחסי. כאשר באזור מסוים יש מהירות גבוהה או משיכה גבוהה הזמן זז לאט יותר ביחס לאזורים עם מהירות נמוכה יותר או משיכה נמוכה יותר. (המערכות יחסיות אחת לשני, ומכאן השם "תורת היחסות"). בימינו כבר לא מדובר בתיאוריה אלא בעובדה מדעית מוכחת. הזמן נמתח פשוטו כמשמעו. איפה שאתה נמצא הזמן "נורמאלי" ביחס אליך מכיוון שהמערכת הביולוגית שלך נמצאת כחלק מאותה מערכת יחסית שבה אתה נמצא (אשר היא הזמן זורם בה בצורה יחסית לשער המערכות).

יש אלמנט נוסף שמשנה את היחסיות של הזמן בנוסף למהירות ומשיכה והוא המתיחה של החלל עצמו. כשהחומר הופיע, היקום החל מנקודה קטנה מאד, יכול להיות שלא גדולה יותר מאשר גרגר של חרדל ומהנקודה הזו החל להימתח החוצה. החלל נמתח בפועל בצורה ממשית ביותר. האפקט של מתיחת החלל זה מה שמייצר את האפקט כאשר מתבוננים על אירוע שקרה רחוק מהמקום שלנו במרחב, כאשר האור טס מאזור האירוע לכיוון כדור הארץ שלנו הוא עובר דרך החלל ורצף האירועים למעשה עוברים דרך החלל ולפיכך האינפורמציה שעוברת יחד איתו נמתחת בחלל גם היא. (בספרו של ג'ורג' שרודר "המדע והאל" הוא מביא הסבר לוגי מפורט בצורה פשוטה להבנה).

בריאת הזמן

כל אחד מימי בראשית ממוספר. אבל הרמב"ן מסביר שיש קטיעה ברצף הזמן מכיוון שהיום הראשון נקרא "יום אחד" (ולא "ראשון") ואילו היום השני נקרא "יום שני" במקום "שניים" וכך גם היום השלישי נקרא "יום שלישי" ולא "יום שלוש" וכך הלאה. היום היחיד שבולט ונאמר בצורה אחרת הוא היום הראשון - שעליו נאמר "אחד" ולא "ראשון" כפי שנאמר על כל שאר הימים. הרבה תרגומים לאנגלית משבשים את זה ומידע קריטי זה הולך לאיבוד בתרגום לאנגלית מכיוון שהמתרגם לאנגלית רצה רצף יפה וחלק וכאשר עשה את זה השמיט חלק משמעותי בהבנה הקוסמולוגית של איך שהדברים התגלגלו מזווית ראייה תורנית. לשם כך צריך להשתמש אך ורק בתורה בעברית.

על פי הרמב"ן המילה "אחד" היא אבסולוטית ואילו "ראשון / שני / שלישי / רביעי / חמישי / שישי" יחסיים. לכן היות וכתוב "אחד" ביום הראשון, הוא אינו יחסי למשהו **לפניו** - אין "לפני". אם הפרספקטיבה של כתיבת התורה הייתה במעמד הר סיני הרי שהכותב היה כותב "יום ראשון", מכיוון שהיו המון ימי "שני" עד אז. הפרספקטיבה של התורה לששת ימי הבריאה בספר בראשית היא פרספקטיבה שבפעם היחידה בהיסטוריה שבה עוד לא היה "יום שני". מבריאת היקום ועד בריאת נשמת האדם הראשון (אדם), התורה מסתכלת על הזמן מאזור תחילת האירועים וקדימה. בבריאת אדם וחווה, הנשמות של בני האדם, התורה מחליפה את הפרספקטיבה לזו של האדם וכדור הארץ. לכן ההגדרה התורנית לזמן ה"יום" השתנתה.

תפיסת הזמן על ידיו

אנחנו מסתכלים על היקום ואומרים "בן כמה היקום הזה? כשאנחנו מסתכלים אחורה בזמן, היקום נראה בן כ-15 מיליארד שנים" - זוהי תפיסת הזמן שלנו. אבל האם זוהי תפיסת הזמן התורנית אשר מתבוננת על האירועים מתחילת האירועים וקדימה?

הרמב"ן לימד אותנו שלמרות שימי בראשית בעלי "24 שעות" כל אחד מהם, עם מכילים את כל "ימות העולם" - כל העידנים והסודות של העולם. הרמב"ן אמר שלפני שהיה היקום, היה "כלום" ולפתע כל היקום נוצר מנקודה אחת קטנה. הוא מתאר את הנקודה הזו כדבר קטנטן, קטן יותר מגרגר חרדל. הרמב"ן ממשיך ואומר שזוהי הבריאה הפיזית היחידה, כל שאר הבריאה היא בריאה רוחנית. הנפש של בעלי החיים (ספר בראשית פרק א' פסוק כא') והנשמה של בני האדם (ספר בראשית פרק א' פסוק כז') הן רוחניות. יש רק בריאה פיזית אחת והבריאה הזו הייתה נקודה קטנטנה. הנקודה הזו הכילה את החומר גלם ליצירת כל היקום כולו. הרמב"ן ממשיך ומתאר לנו שבאותה נקודה החומר היה "דק מאד" (חומר-אין-בו-ממש), כמעט ובלי אלמנט של חומר כמו שאנחנו קוראים לו היום, סוג של "חומר קשיח" ושכאשר הנקודה הזו החלה להימתח החוצה, כך על פי הרמב"ן, החומר הדק הזה נהפך לכל החומר של היקום כולו.

הרמב"ן ממשיך ומסביר שמהנקודה שהחומר הופיע בפעם הראשונה התחיל הזמן לזרום. הזמן נברא בנקודה הזו של ההתחלה.

על פי המדע ה"חומר-אין-בו-ממש" היחיד שיכול להשתנות ולהפוך לחומר ("ממשי") זה מה שאנחנו קוראים לו "אנרגיה" בשפה המודרנית. המשווה המפורסמת של איינשטיין $E=mc^2$, מראה לנו שאנרגיה יכולה להפוך לחומר וברגע שהיא משתנה לחומר, הזמן מתחיל לזרום.

הרמב"ן אמר דבר מדהים ביותר. אני לא יודע אם הוא הכיר את חוקי תורת היחסות. אבל אנחנו בהחלט יודעים אותם בימינו. אנחנו יודעים שאנרגיה - קרני אור, קרני רדיו, קרני גמא, קרני רנטגן - כולם נעים במהירות ה"אור" - 300 מליון מטרים בשיניה. במהירות האור, הזמן לא זורם. היקום התבגר הזמן עבר, אבל הזמן זורם רק דרך חומר.

15 מיליארד שנים או שישה ימי בריאה?

היום, אנחנו מסתכלים אחורה על הזמן ורואים כ-15 מיליארד שנים של היסטוריה ביקום. כשמסתכלים על הזמן קדימה מהנקודה שבה היקום היה מרוכז לנקודה קטנה, שתי הפרספקטיבות יכולות להיות מדויקות ונכונות בו-זמנית. מה שמסעיר בקוסמולוגיה בשנים האחרונות זה שהיום יש לנו מידע מדויק למדידת הזמן של חומר יציב - יחסיות הזמן ברמה של הנוקליאוטידים, נויטרונים, אנרגיה ופוטונים כבר לא, מדע בדיוני". הרבה מאד ספרי פיזיקה מביאים בדיוק את אותם הנתונים. היחס הכללי הנוקליאוסינתזה, בסף האנרגיה והמעבר לחומר ממשי הוא מיליון מיליון, כלומר 1,000,000,000,000. אז אם מסתכלים על תחילת היקום וקדימה ואומרים "אני שולח לך מסר כל שנייה" האם אנחנו נראה מסר כל שניה? לא. אנחנו נראה את זה כל 1,000,000,000,000 שניות. בגלל שאפקט מתיחת החלל נכנס לפעולה.

התלמוד מראה לנו שהנשמה של האדם הראשון נבראה חמישה וחצי ימים לאחר התחלת הבריאה (התחלת ימי בראשית), כלומר חצי יום לפני סוף היום השישי. ברגע הזה, היומן הקוסמי (יקומי) מפסיק והיומן הארצי מתחיל. איך אנחנו נראה את ימי בראשית כאשר הם נמתחים בפקטור של 1,000,000,000,000?

5 וחצי ימים כפול 1,000,000,000,000 שווה ל 5 וחצי מליון-מליון ימים (5,500,000,000,000), נחלק את זה ב-365 - מספר הימים בשנה ונקבל 15 מיליארד שנים.

כלומר כשאומרים שהיקום הוא בן 15 מיליארד שנים או 6 ימי בריאה תורניים שניהם מתארים את אותו המספר וצודקים באותה מידה!

החמישה וחצי ימים בבראשית לא בעלי אורך זהה כל אחד מהם, בין כל יום ליום היקום מכפיל את גודלו והפרספקטיבה של הזמן נחצית לשניים כשמסתכלים על הזמן קדימה. אפקט ההכפלה הוא אפקט שברי מכיוון שהיקום נמתח ומתרחב. לאחרונה גילו שאפקט המתיחה אינו קבוע כפי שחשבו עד היום ולכן צריך לקחת בחשבון שינוי של כ-10% בקצב הגדילה וזה משנה את המשוואה בין מכפלה קבועה המביעה אותנו לכ-15 מיליארד שנים כנ"ל לחישוב כל יום בנפרד והיחס ביניהם והוא:

היום הראשון 7.1 מיליארד שנים

היום השני 3.6 מיליארד שנים

היום השלישי 1.8 מיליארד שנים
היום הרביעי 0.89 מיליארד שנים
היום החמישי 0.45 מיליארד שנים
היום השישי 0.23 מיליארד שנים
יחד יוצא 14.07 מיליארד שנים.

עד כאן דבריו של פרופסור ג'ראלד שרודר בנוגע לגיל היקום.

החישוב של 14 מיליארד שנים תלוי בנתון מדעי אשר עדיין לא מוגדר כעובדה מדעית (קצב המתיחה, או קצב ההאצה של החלל ביקום) ולכן צפוי שהמספר 14.07 יזוז קצת אבל כנראה ש"לא הרבה" (לפחות מבחינת אחוזים).

לסיכום,

מי שמעוניין לבדוק את הפרספקטיבה של תורת היחסות על ימי בראשית מקבל 14 מיליארד שנים ביחס לאיך שאנחנו תופסים את הזמן מכדור הארץ, כלומר יחסית אלינו. ובכל מקרה, כפי שמבואר בתורה, אלוקים יצר את האדם הראשון בקומתו, וגם את העצים ובעלי החיים. הרי שתינוק לא היה יכול לשרוד ללא אמא (או אבא), לכן הראשונים שנבראו נבראו כבר בוגרים, ולכן יכול להיות שגם היקום כולו נברא בצורה כזו שהוא נראה מבוגר כשהוא צעיר, כשמדברים על היקום זה קצת פחות סביר מכיוון שהוא לא צריך הורים, אבל זו עדיין אפשרות למיטב הבנתי. שכן, האדם הראשון שנברא "לפני שנייה" באותו הרגע נראה היה כבר כבן 20 ואם היינו מסתכלים על צב שהרגע נברא יכול להיות שהיה נראה לנו כמו צב בן 100 שנים. הדברים הראשוניים שונים מהשאר.

המעניין הוא שכשמדקדקים בתיאורית היחסות והנתונים המדעיים הנוכחיים על קצב ההאצה של היקום מקבלים סרגל מדידה כמעט זהה (וכנראה שיהפוך להיות זהה ברגע שיעדכנו סופית את הנתונים המדעיים ל"עובדות מדעיות").

מבחינה מדעית, כאשר בוחנים את הנתונים, יוצא שמזווית הראייה היחסית של מדידת השנים מכדור הארץ זה נראה שעברו 14 מיליארד שנים מתחילת היקום ועד היום וזה מקביל לחישוב שיוצא על ידי תורת היחסות ביחס 5.5 ל-5 ימי הבריאה הראשונים!

נס מתמטי גלוי!

התלמוד הבבלי, מסכת ראש השנה (דף כ"ה, עמ' א'), כותב:

"אמר להם רבן גמליאל כך מקובלני מבית אבי אבא, אין חידושה של לבנה פחותה מעשרים ותשעה יום ומחצה ושני שלישי שעה ושבעים ושלושה חלקים".

אין הכוונה כאן ל"דקות" אשר יש ששים מהן בשעה. אלא לחלוקה רחבה יותר של השעה כאשר כל שעה מתחלקת לאלף ושמונים חלקים. וכלשון הרמב"ם (הלכות קידוש החודש, פרק ו', ב')

"היום והלילה עשרים וארבע שעות בכל זמן. שתים עשרה ביום ושתים עשרה בלילה. והשעה מחולקת לאלף ושמונים חלקים. ולמה חילקו השעה למניין זה? לפי שמניין זה יש בו (יכול להתחלק ל) חצי, ורביע ושמינית, ושליש, ושתות (שישית), ותשע (תשיעית), וחומש (חמישית), ועישור (עשירית) ע"י כך יוכל החישוב הגיע לדיוק המרבי כלומר 29 ימים, 12 שעות, 2/3 שעה ועוד 73 חלקי השעה".

מי שיתבונן בזה למעשה יחזה בנס גלוי. נס מתמטי שכולנו יכולים להבין ועל ידי כך לחוות אותו **כל הזמן (תדיר) משמע למילה "זמן"**.

מה המשמעות של "חידוש הלבנה"? המשמעות היא שיש מספר כלשהו, שתכף נראה מה הוא, והוא **הממוצע** של חידוש הלבנה, כלומר משך הזמן הממוצע שלוקח לירח לסיים הקפה מלאה. אם תחפשו בויקיפדיה תגלו שהמספר הוא 29.53 ומה כתוב כבר לפני 2,000 שנים? 29 ימים, 12 שעות 2/3 השעה ועוד 73 חלקי השעה (מתוך 1080) שזה יוצא: 29.530594 ימים.

על פי הנתונים המדעיים הנוכחיים, המספר המדויק ביותר בימינו הוא:

"The mean length of the synodic month is 29.53059 days (29 days, 12 hours, 44 minutes, 2.8 seconds). Due to the eccentric orbit of the lunar orbit around Earth (and to a lesser degree, the Earth's elliptical orbit around the Sun), the length of a synodic month can vary by up to seven hours."

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק במחזור חודשי לפי הירח

en.wikipedia.org/wiki/Lunar_month

כלומר, באמצעות לייזרים וטכנולוגיית חלל האנושות הצליחה למדוד את ממוצע (mean) החודש לפי הירח כ-29.53059 ימים (יש מקומות שבהם יש מספרים טיפ טיפה שונים, בהפרש של כמה שניות בחודש, ובכל מקרה המדענים אומרים שסטייה של אחוז יכולה לקרות עם המכשירים הנוכחיים). בחודש ספציפי יכולה להיות סטייה של עד 7 שעות מהממוצע... והממוצע עצמו הוא כאמור כנ"ל (29.53059) - כלומר, המספרים שונים מחודש לחודש ובכל זאת הממוצע נשאר אותו הדבר משנה לשנה. אז כשאנחנו מקבלים מהתורה את הממוצע - זה עוד יותר מדויק מכיוון שזה נותן לנו כלי מדידה רב שנתי!

כבר אנחנו רואים דבר מדהים - בכתבים היהודיים מלפני כ-2,000 שנה הועלה לכתב מה שהועבר במשך דורות בע"פ - חישוב מדויק של ממוצע הקפת הירח. מתי המדענים עלו על אותו המספר? רק בשנים האחרונות, באמצעים טכנולוגיים מאד חדישים ועל ידי מיקום מכשירים פיזית על הירח, שמשדרים לכדור הארץ ונמדדים בזמן "אמת" עם סטייה מזערית... עם שיפור הטכנולוגיה בעתיד הטכנולוגיה תהיה עוד יותר מדויקת - אבל... איך זה מופיע בכזה דיוק אצלנו בתורה? והועלה לכתב כבר לפני אלפיים שנה?

מדהים שזה כתוב בתורה! ועכשיו, רוצים לראות **נס מתמטי עצום**? אני אישית, התלהבתי מאד ואני עדיין מאד מתלהב מהנס המרהיב הזה - שחוזר על עצמו כל הזמן!

בפיזיקה יש בעיה מאד ידועה וחמורה של חישוב תנועה של 3 גופים במרחב. 2 גופים במרחב תלת מימדי זה כבר נכנס כמעט למצב כאוטי, ו-3 גופים במרחב זה כבר דבר שמבחינה מתמטית, הוא כל כך בלתי מדיד שבכל פעם

שמודדים 2 גופים, מגיע הגוף השלישי ומשנה את כל המשוואות. במקרה הזה, הירח, כדור הארץ והשמש הם 3 גופים במרחב! ויש עוד כוכבים נוספים רבים שמשפיעים על התזוזה גם הם! ובמיוחד המצב מסובך ברגע שאחד הגופים גדול בהרבה מהשניים האחרים (השמש)!

הטענה היא לא שזה "מאד מסובך" אבל אפשרי. אלא מבחינה מתמטית - אין שום פתרון שמאפשר חיזוי של 3 גופים זזים במרחב מבלי שהמערכת תקרוס למצב של חוסר סדר. (או מה שנקרא "כאוס").

מויקיפדיה בערך "תורת הכאוס":

"שורשיה של תיאוריית הכאוס בערך בשנת 1900, במחקריו של אנרי פואנקרה על בעיית שלושת הגופים, העוסקת בתנועה של שלושה גופים בחלל, בהשפעת הכבידה. פואנקרה גילה שיכולים להיות מסלולים לא-מחזוריים, שאינם מתרחקים או מתקרבים לנקודה קבועה. מחקרים מאוחרים יותר, גם בנושא של משוואות דיפרנציאליות לא לינאריות, נעשו על ידי ג.ד. בירקהוף, א. נ. קולמוגורוב, מ.ל. קרטוויט, ג'. א. ליטלוד וסטפן סמייל. חוץ מסמייל, שהיה אולי המתמטיקאי הטהור הראשון שחקר את הדינמיקה הא-לינארית, מחקרים אלה כולם היו בהשראת הפיזיקה: בעיית שלושת הגופים במקרה של בירקהוף, מערבולות ובעיות אסטרונומיות במקרה של קולמוגורוב, והנדסת רדיו במקרה של קרטוויט וליטלוד. **אם כי תנועה כאוטית של כוכבי-לכת לא נצפתה, לא הייתה בנמצא תאוריה שיכלה להסביר את חוסר הסדר בתנועת נוזלים ואת השינוי הלא-מחזורי במעגלי רדיו.**"

"מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק ב"תורת הכאוס

he.wikipedia.org/wiki/תורת_הכאוס

מי שרוצה לקרוא עוד ימצא עוד פרטים בערך הבא:

en.wikipedia.org/wiki/N-body_problem

כלומר, כשכל המדענים ואפילו שיש להם את הציוד הכי משוכלל בעולם, מנסים לחשב את התזוזה של שלושת הגופים האלו "ירח" "שמש" כדור הארץ" הם מגיעים למספרים שלא מאפשרים קיבעון או ממוצע שחוזר על עצמו!! על אחת כמה וכמה כשלמעשה יש עוד הרבה מאד גופים במרחב ולו רק במערכת השמש שלנו... ובשכבה הבאה - בגלקסיית שביל החלב... למעשה מדובר במיליוני כוכבים נוספים במרחבה!

תראו מה הדגשתי בסוף הציטוט מויקיפדיה - אנחנו לא צופים בהתנהגות כאוטית אבל המתמטיקה דורשת התנהגות כאוטית.

"אם כי תנועה כאוטית של כוכבי-לכת לא נצפתה, לא הייתה בנמצא תיאוריה שיכלה להסביר את חוסר הסדר בתנועת נוזלים ואת השינוי הלא-מחזורי במעגלי רדיו".

במילים אחרות, כתוב באנציקלופדיה עצמה - למרות שאנחנו לא מבינים את זה וזה לא אמור לקרות - זה קורה - אין תנועה כאוטית של כוכבי לכת. מבחינה מתמטית אנחנו לא מסוגלים להסביר כיצד זה קורה ולמעשה אנחנו מראים שכל נסיון להבין את זה מבחינה מתמטית מוביל למערכת כאוטית לחלוטין וזה כשלוקחים רק 3 גופים במרחב - ואילו במציאות יש הרבה (הרבה!) יותר גופים במרחב וככל שנוספים עוד גופים הכאוס מתחזק ומתעצם. ובכל זאת, מבחינה תצפיתית הטבע מסודר לחלוטין, מחזורי ועובד בדיוק לפי הנתונים היהודיים...

זהו נס מתמטי עצום!

איך זה שהמספר 29.530594 נשאר ממוצע קבוע? איך זה שלמרות שהמתמטיקה מראה לנו באין-ספור דרכים, שכאשר מנסים לחשב מיקום לשלושה גופים הנעים במרחב, מגיעים למבוי סתום מתמטי ובכל זאת המחזור קבוע? ועוד קבוע לפי מה שכתוב בתורה מלפני 2,000 ונמסר כבר לפני כ-3,000 שנים לעם היהודי?

למעשה הבעיה הזו של "שלושה גופים" במרחב היא בעיה כל כך קשה שהיא מובילה לתיאוריית הכאוס עצמה! כשאנחנו רואים שהממוצע של חידוש הלבנה חוזר על עצמו, אנחנו עדים למשהו שבני אדם לא מצליחים להסביר, יתרה מכך, הדבר הזה כל כך מדהים ועצום שעצם הניסיון לחשב את התנועה של שלושה גופים במרחב, אפילו כאלו שיש להם מאסות דומות - הוביל לבעיות עצומות ככל שציר הזמן הלך ותפת, ובטח ובטח כאשר לכל אחד

מהגופים יש מאסה שונה, שהמרחק ההתחלתי לא זהה ובמיוחד כאשר אחד הגופים בעל מאסה גדולה בהרבה מאשר לאחרים כמו במקרה שלנו, שבו השמש היא פי כמה גדולה ומאסיבית מהירח/כדור הארץ.

"The *planetary problem* is the *n*-body problem in the case that one of the masses is much larger than all the others. A prototypical example of a planetary problem is the Sun-Jupiter-Saturn system, where the mass of the Sun is about 1000 times bigger than the masses of Jupiter or Saturn."

מאת אתר ויקיפדיה בערך בעיית הגופים במרחב

en.wikipedia.org/wiki/N-body_problem

פי כמה גדולה מאסת השמש ממאסת כדור הארץ? בערך פי 330,000 !!

"The **Sun** is the star at the center of the Solar System. It is almost perfectly spherical and consists of hot plasma interwoven with magnetic fields. It has a diameter of about 1,392,684 km (865,374 mi), around 109 times that of Earth, and its mass (**1.989×10^{30} kilograms, approximately 330,000 times the mass of Earth**)" accounts for about 99.86% of the total mass of the SolarSystem.

"מאת אתר ויקיפדיה בערך "השמש"

en.wikipedia.org/wiki/Sun

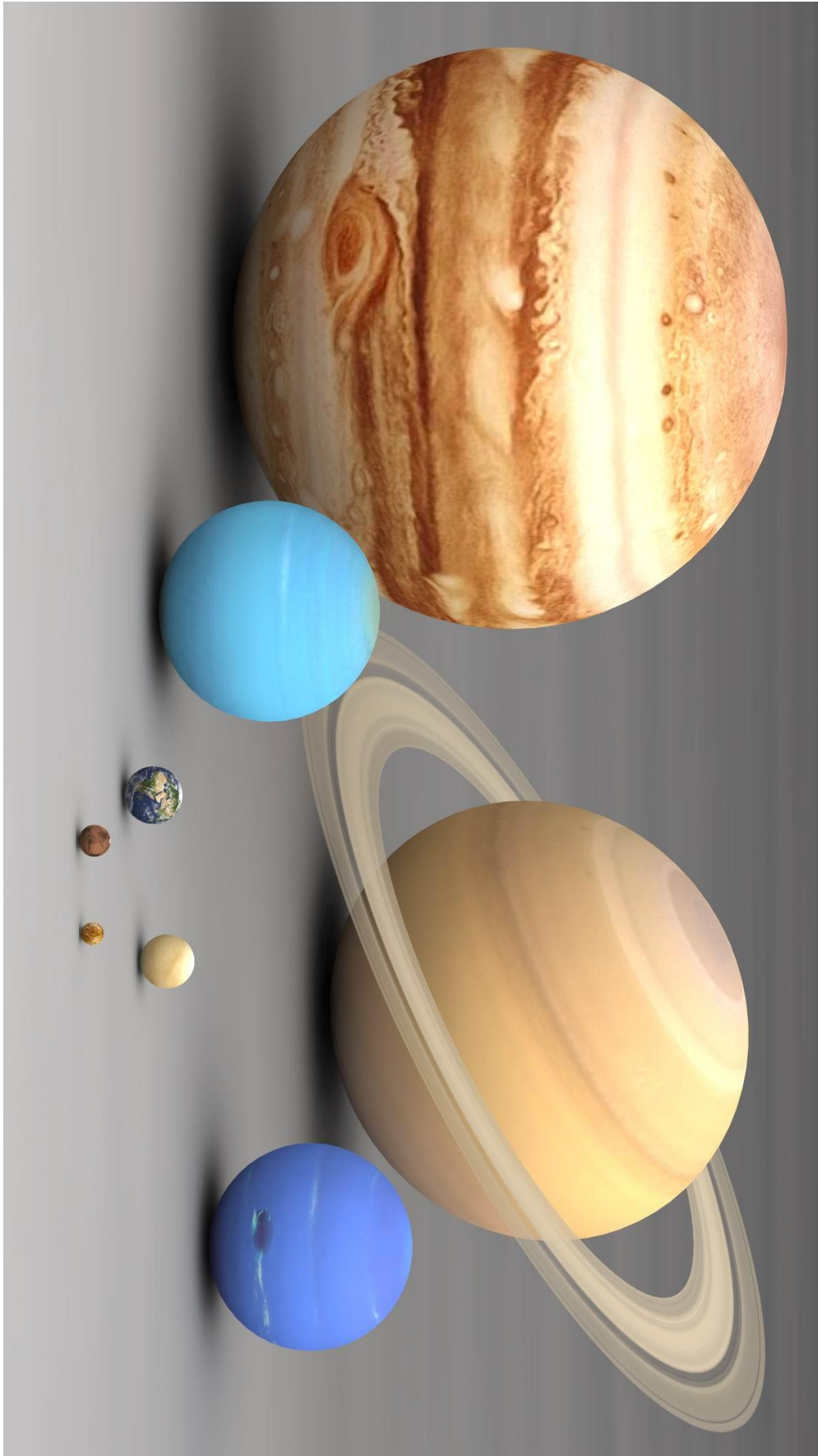
כמה פעמים כדור הארץ נכנס בתוך השמש? בערך 1,000,000 (מיליון!) פעמים !!

"As it turns out, we can stretch the marbles across the fish bowl in three directions, up/down, in/out and left/right, and everywhere in between. So, to fill the bowl we would need $100 \times 100 \times 100 = 1,000,000$ marbles. Or, **about 1,000,000 Earths would fit inside the sun.**"

מאת אתר נאס"א סוכנות החלל של ארה"ב

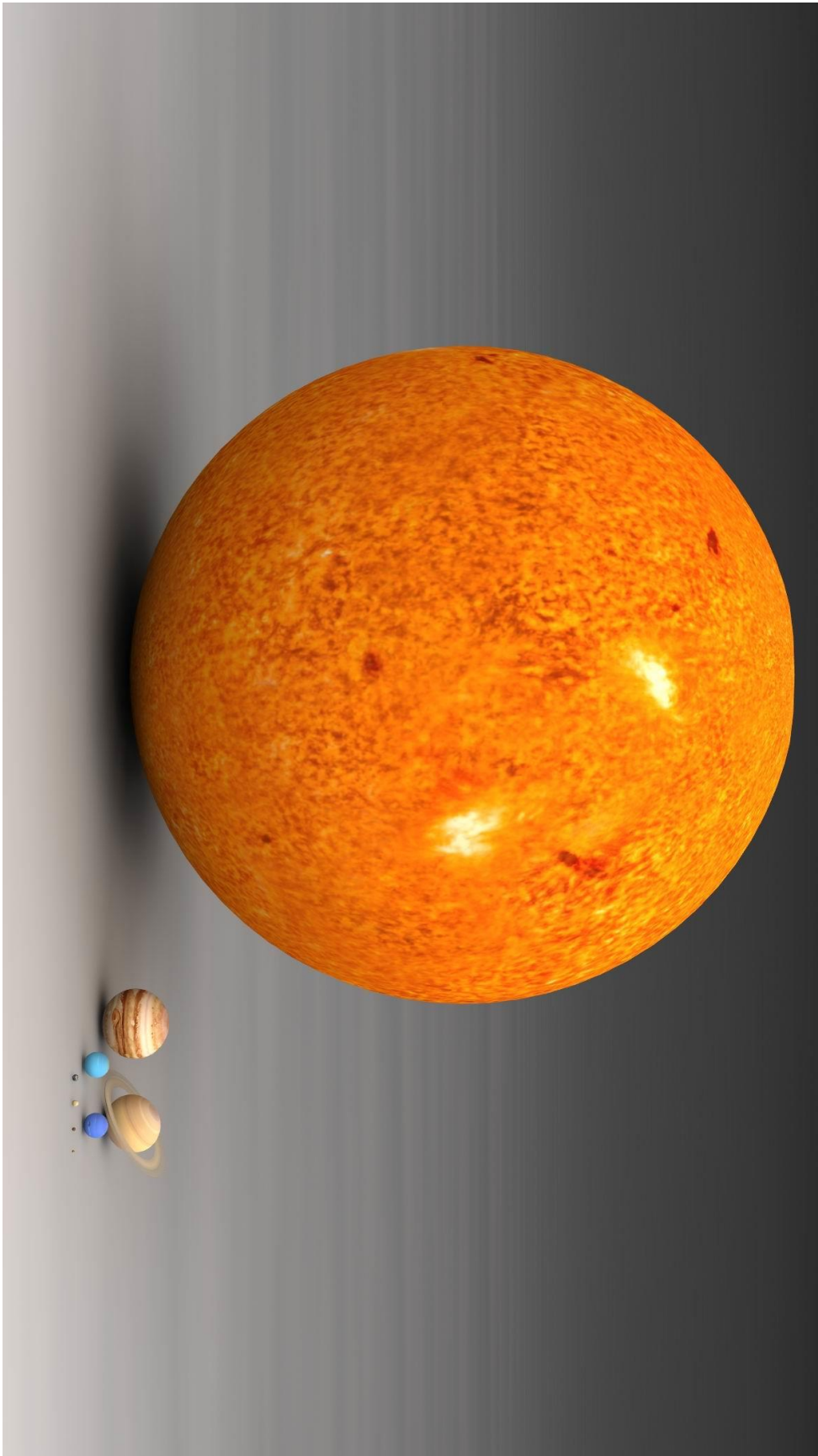
imagine.gsfc.nasa.gov/docs/ask_astro/answers/970518a.html

השוואת גדלים מבלי לקחת בחשבון את השמש - מספר גופים שיש במרחב שלנו:

(התמונה מאתר ויקיפדיה)

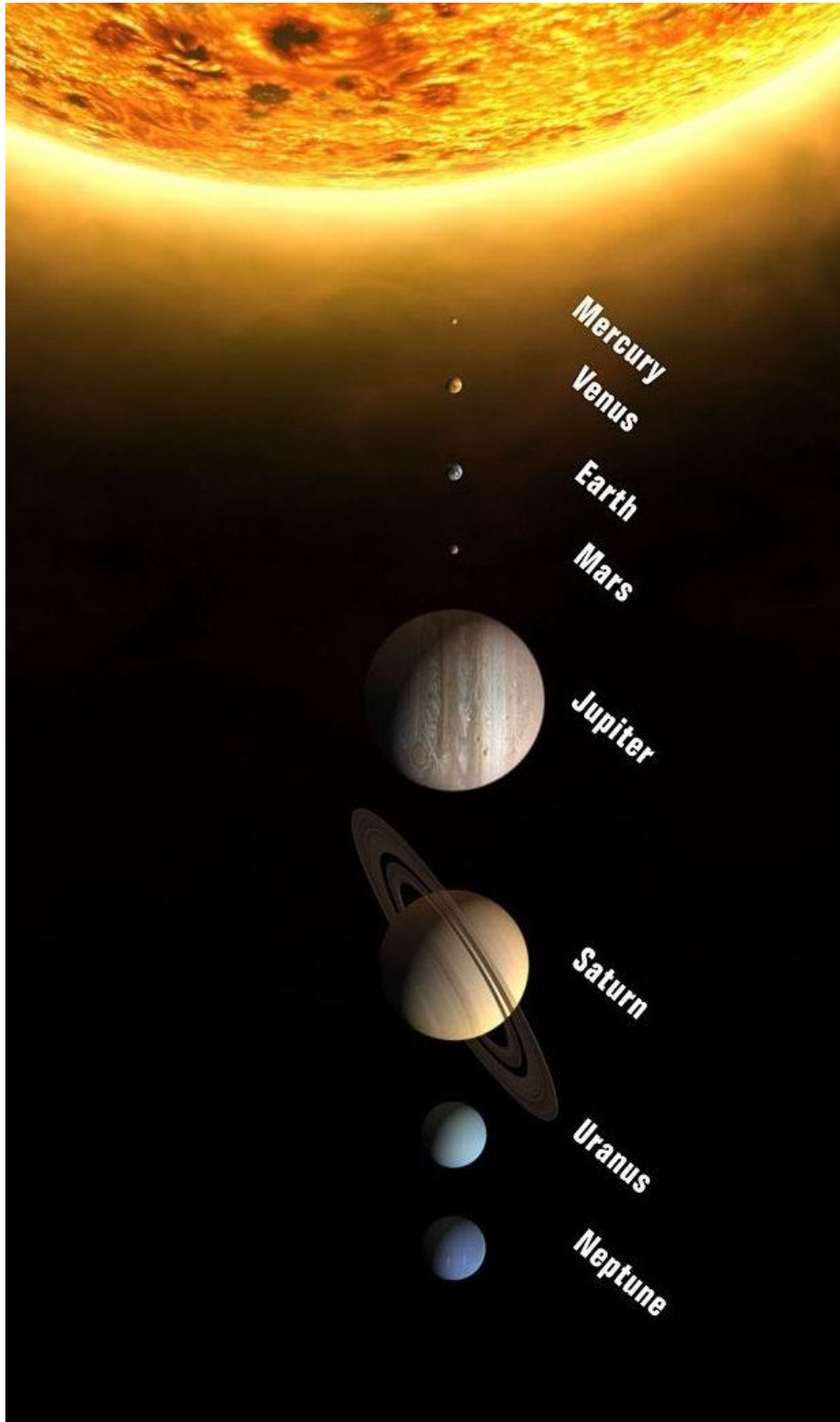
השוואת גדלים הפעם יחד עם השמש - מספר גופים שיש במרחב שלנו :

(התמונה מאתר ויקיפדיה)

עכשיו אפשר להבין עד כמה **גדולה** הבעיה שלנו. לא רק שכאשר לוקחים בחשבון 3 גופים בתנועה, אנחנו נכנסים למצב כאוטי מבחינה מתמטית, שאמור להוביל לחוסר קביעות מחזורית מוחלטת - אלא שככל שהיחסים בין הגופים שונה יותר, כלומר יש גופים בעלי מאסות שונות, כך הבעיה גדלה **פי מליון** (פשוטו כמשמעו)... אבל אם זה לא מספיק (וזה מעל ומעבר - ובחזרה!) - אז יש עוד הרבה גופים במרחב שלנו!

נס מתמטי. מדהים. (!!!) (התמונה מאתר ויקיפדיה)

התורה היא תוכנית הבריאה

על פי היהדות, העולם והיקום כולו נבראו על בסיס התורה. כל פרט ביקום מופיע בתורה, בין אם על ידי צופן בדילוג שווה, בין אם בדילוג של סדרה מתמטית, או ערכים מתמטיים מורכבים, או דילוג תלת מימדי, או שילוב שלהם, סופי תיבות, גימטריות וכן הלאה - הכל מופיע כבר בתורה (כנאמר "הסתכל באורייתא וברא עלמא")

"...וזהו הפירוש של "הסתכל באורייתא" - כאשר הקב"ה בא לברוא את העולם ורצה לקבוע מה ייחשב לטוב ומה ייחשב לרע, הסתכל כיצד התורה מביטה על העניינים האלו, ועל פי זה "ברא עלמא". "יקח למשל את מצות כיבוד אב ואם. רגילים בדרך כלל להבין, שמצוה זו ניתנה משום שישנה מציאות של אב ואם בעולם. אם נכונה הנחה זו, יש לשאול מדוע בכלל שיהיו אב ואם? מינות היא לחשוב שאב ואם מוכרחים שיהיו בבריאה, נהפוך הוא: משום שרצתה התורה להזהיר על מצות כיבוד וכדי שתוכל מצוה זו להתקיים, ניתנו לאדם אב ואם. נמצא לפי זה, שלא האב והאם סיבת המצוה, אלא להיפך, מצות כיבוד הביאה למציאות של אב ואם. גם יצירת האדם נעשתה בהתאם לאזהרות התורה ומצוותיה, וכפי שאמרו חכמים: "רמ"ח איברים ישנם באדם כנגד רמ"ח מצוות עשה, ושס"ה גידים כנגד שס"ה מצוות לא תעשה". כך גם כל הפרטים ופרטי הפרטים שבבריאה כולם נבראו על פי התורה."

מאת אתר "ישיבה"

הסתכל באורייתא וברא עלמא www.yeshiva.org.il/wiki/index.php?title=ברא_עלמא

לדוגמא המילה "הריון" משמעותה בגימטריה 271 וזהו הפרק זמן של הריון של תינוק אחד (לא תאומים ומעלה) ממוצע בעולם.

"...In 2005, the mean gestational age for singletons was 38.7 weeks..."

מאת

<http://www.cdc.gov/features/dsavgpregnancyduration/>

38.7 לפי האתר הסטטיסטי של ארה"ב הנ"ל בשנת 2005 הממוצע להריון - עובר אחר היה 38.7 שבועות. 38.7 שבועות כפול 7 = 270.9 ימים.

המילה "יד" מתכוונת לחלק של האצבעות ביד - ללא הכף, כלומר ללא "כף היד". אם תספרו את מספר העצמות שיש לכם באצבעות תגלו שזה בדיוק 14. (3 בכל אצבע 21 בעגודל).

המילה "אם" בערכה הגימטרי שווה ל 41 המורכבת מ 40 (מ') ועוד 1, (א') לאחר 40 ימים מתחילת ההריון העובר כבר מפותח בצורה מינימאלית - מוח/לב ומיד לאחר היום הזה ובתחילת היום ה-41 האשה נחשבת ל"אם". המילה "אב" היא 3 המורכבת מ 2 (ב') ועוד 1 (א') האב, לעומת האם נהפך לאבא רק כאשר העובר יוצא החוצה מרחם האשה והם, הגבר+האשה (2) נהפכים ל-3 על ידי האדם הנוסף שמגיע.

בפרק הזה נבחן קצת מהעבודה של פרופסור חיים שור מאוניברסיטת בן גוריון המתעסקת בבחינה של גימטריות של מילים מאד "פשוטות" בתורה והערכים המדעיים המתמטיים שלהם על פי הכלים המדעיים הנוכחיים.

מכאן לשונו ועבודתו - אני אוסיף בסוגריים תוספות ואכתוב שזוהי תוספת שלי במקומות מסוימים):

"עיון במקורותינו מגלה שוב ושוב דבר מפתיע: אבותינו האמינו כי קיים קשר הדוק בין העולם הפיזי המוכר לנו ובין מילותשפת הקודש. אמונה זאת באה לידי ביטוי לא רק באמירות כלליות כמו אלו שציטטתי בפתיח אלא מאמצים שונים, פזורים במקורות יהודיים שונים, להפיק מידע ממשי על העולם הפיזי מניתוח המבנה והערך המספרי של מלים בעברית. ייאמר מייד: אין הכוונה כאן לגימטרייה. האחרונה, מתייחסת להנחה, שהייתה מקובלת על חז"ל ועל פרשני מקרא יהודיים, שאם ערכים מספריים של שתי מילים שונות הם שווים - כנראה שיש "סוד" משותף המאחד אותם, ותפקיד הגימטרייה לגלות ההיבט משותף. אולם עיון במקורותינו מגלה שהייתה אמונה נוספת, נפרדת ובלתי קשורה לגימטרייה, והיא שמילות לשון הקודש מספקות מידע נסתר על

הנושא הגלוי בו עוסקת המילה, וזאת ללא קשר למלים אחרות. הציטטות המובאות לעיל הן המחשה לאותה אמונה, ועיון מדוקדק במקורותינו מגלה שחז"ל התייחסו לאמונה זאת ברצינות רבה והביאו דוגמאות לאמינותה בשפע.

אביא שתי דוגמאות מהמקורות. ערכה המספרי של המילה "הריון" מייצג את משך ההיריון האנושי 271 יום - (מובא במדרש רבה, פרשת בראשית, כ').

דוגמה שנייה היא המילה "אוזן" הנגזרת מאותו שורש כמו המילה "איזון", אם כי התגלית שאיזון הגוף היא פונקציה מרכזית של האוזן נמצאה רק בשלהי המאה ה-19.

כאמור, דוגמאות אלו ואחרות משכו את תשומת לבי במשך שנים רבות, ואם כי תחילה התייחסתי אליהן כקוריוז שאין לו כל בסיס מדעי עם השנים בטחוני שהדוגמאות מייצגות רק "מקרים של מקריות" (צירופי מקרים) התחיל להתערער.

בקיץ 2006 הגעתי למסקנה שמספר הדוגמאות שאספתי במשך עשרות שנים עבר "מסה קריטית" מסוימת אשר מצדיקה העלאתן בכתב. תוצאות מסקנה זאת הוא ספר שיצא לאור באנגלית בארה"ב בחורף של 2007, בשם "מקרים של מקריות במקרא ובלשון המקרא". השם שבחרתי לספר נועד להצביע על עמדתי ביחס לרב הדוגמאות המובאות בו: צירופי מקרים, ללא הוכחה מדעית, אך בכל זאת במספר כזה שאולי מחייב התייחסות קצת יותר רצינית.

במהלך כתיבת הספר קרה דבר נוסף: הרקע שלי בסטטיסטיקה יישומית ובמידול סטטיסטי האיץ בי לבצע בדיקה יותר מעמיקה אחת ולתמיד האם בערכים המספריים של מלים בלשון הקודש חבוי רובד נוסף של מידע, הרלבנטי לנושא הגלוי של המילה.

הנחתי שניתן לגלות רובד זה על ידי ניתוח סטטיסטי מתאים. לא היו אלו מחשבות בעלמא. היה לי מושג ברור למדי מה אני רוצה לבדוק ומה היא הגישה הסטטיסטית הנכונה לבדיקה. מיותר לציין שאם ניתוח סטטיסטי מגלה שהנתונים המנותחים הם בעלי מובהקות סטטיסטית, והמובהקות היא ברמה המקובלת במדע, הרי שאותם "מקרים של מקריות" מפסיקים להיות כאלו ובפועל נוצר **בסיס מדעי מוצק** לאמונה שקיים מידע חבוי במילות לשון הקודש. להפתעתי הרבה, התגלה לי **כי בלשון הקודש כנראה חבוי רובד של מידע נסתר**, שמספק מידע נוסף על האובייקט שהמילה מייצגת. התוצאה הסופית של הבדיקות הסטטיסטיות שבצעתי היו למעלה מעשרים ניתוחים סטטיסטיים, כולם מובהקים סטטיסטית, המובאים בספר תוך המחשות גרפיות המאפשרות הבנה גם למי שאינו אומן על המתודולוגיה הסטטיסטית. בדצמבר 2012 יצאה מהדורה שנייה של הספר שבו הובאו ניתוחים סטטיסטיים נוספים, עם מתודולוגיה המבוססת על ביצוע סימולציה ממוחשבת.

במאמר זה בכוונתי לפרט, בלשון לא סטטיסטית ומובנת לכל נפש, מהי גישת הניתוח בה נקטתי ולהביא מספר דוגמאות בולטות לממצאים שהתגלו באותם ניתוחים.

הסבר הגישה:

נשער שבידינו שתי קבוצות של נתונים. קבוצה אחת מייצגת מדידות של טמפרטורת הסביבה בסולם צלזיוס שנלקחו במהלך מספר ימים (נניח שישנן N מדידות). בקבוצה השנייה אותו מספר של נתונים N (ערכים מספריים), אך לא ידוע מה הם מייצגים. מדען מסוים טוען כי הנתונים בקבוצה השנייה הם מדידות טמפרטורה שנלקחו במהלך אותם ימים כמו בקבוצה הראשונה (כלומר, באותו יום נמדדה אותה טמפרטורה אך בשני מכשירי מדידה נפרדים וכנראה גם בסקאלות שונות).

כיצד נבדוק את טענתו של המדען? התשובה היא פשוטה: אם הקבוצה השנייה מייצגת אותן מדידות טמפרטורה, אך בסקלה אולי שונה, למשל, פרנהייט, אזי אם נסדר את שתי הקבוצות בסדר עולה, נקבל N זוגות של נתונים. עכשיו נצייר את הנתונים על פני גרף, כאשר בציר האופקי נרשום את הערך מהקבוצה הראשונה ובציר האנכי נרשום את הערך המקביל מקבוצת המדידות השנייה. יתקבלו N נקודות בסך הכל (מספר הנתונים בכל קבוצה). אם הנקודות יסתדרו על קו ישר, אזי ברור לכל שנתוני קבוצת המדידות השנייה (שמשמעותם, כאמור, אינה ידועה) מייצגים אותן טמפרטורות שנמדדו בקבוצה הראשונה, ואולם בסקלה אחרת.

מה החשיבות של העובדה שהמדידות יסתדרו על קו ישר? נזכר כיצד עוברים מסקאלת צלזיוס לסקאלת פרנהייט:

$$\text{מדידה בסקאלת פרנהייט} = (\text{מדידה בסקלה של צלזיוס}) \cdot 1.8 + 32.$$

כלומר, משוואה של קו ישר. מסקנה זאת נכונה באופן כללי:

מעבר מסקלה לסקלה של מדידה פרושה טרנספורמציה ליניארית. על כן אם מדידות מסוימות נמדדות בשתי סקאלות שונות, הצגתן בגרף תמיד תיתן קו ישר. המסקנה ההפוכה תקפה גם היא: אם קבוצה של זוגות של נתונים, שצוירו בגרף, תראה קשר ליניארי, ניתן להניח כי הנתונים מייצגים מדידה של אותו דבר, אם כי בסקאלות שונות. מסקנה זאת ניתן להחיל כדי לבדוק באופן מדעי את אמונת חז"ל, כפי שהתייחסתי אליה קודם. בדוגמאות שנביא להלן נבדוק קבוצות של מלים בעברית הקשורות ביניהן במובן מסוים, ונגדיר תכונה פיזיקאלית עיקרית בעלת ערך מספרי מדיד ביחס לכל אחד מהאובייקטים המיוצגים על ידי המלים בקבוצה. נציג את הנתונים המתקבלים בגרף, כאשר על הציר האופקי יוצג הערך המספרי של המילה ועל הציר האנכי הערך המספרי של התכונה הפיזיקאלית, כפי שידועה ביחס לאובייקט המיוצג על ידי המילה. נבדוק אם הנקודות שהתקבלו מסתדרות על קו ישר (כל זוג תצפיות ייוצג על ידי נקודה בגרף). כיוון שהקשר האפשרי בין ערך מילה בעברית והתכונה הפיזיקאלית של האובייקט שהיא מייצגת אינו קשר מתמטי (בניגוד לדוגמת ההתמרה של טמפרטורה מצלזיוס לפרנהייט), נזדקק לניתוח סטטיסטי שיקבע האם קירבת הנקודות המצוירות לקו ישר מספיק טובה כדי להניח שהסתדרות הנקודות בגרף אינה מקרית אלא היא מייצגת קשר ליניארי אמיתי בין המשתנה המיוצג על הציר האופקי לזה המיוצג על הציר האנכי. ניתוח סטטיסטי שיראה כי התכונה הפיזיקאלית מתייחסת באופן ליניארי לערכים המספריים של המלים המקבילות בעברית יוביל למסקנה ששני הצירים מייצגים אותה "ישות" ובפועל "מודדים" אותו דבר. ואם יימצא כי התופעה הזאת חוזרת שוב ושוב בשפת המקרא הרי שאמונת חז"ל, כי חבוי רובד נוסף של מידע במילות שפת הקודש (אמונה שהדגמתי קודם ממקורותינו), אמונה זאת יש לה כנראה על מה שתתבסס גם מהבחינה המדעית. בספרי מובאים למעלה מ- 20 ניתוחים סטטיסטיים מבוססים על הגישה שהצגתי. להלן נביא שלוש דוגמאות.

דוגמה ראשונה: מחזוריות של "יום, ירח, שנה"

(Day, Month, Year)

הייתכן שהערכים המספריים של קבוצת מלים זאת מייצגים את המחזוריות הקשורה באותן מלים? מחזוריות, או תדירות (frequency), היא התכונה הפיזיקאלית המרכזית המבדילה בין ה"ישויות" המיוצגות על ידי המלים).

כדי לבדוק את הדבר, עלינו לבטא את המחזוריות של כל ה"ישויות" ביחידת מדידה זהה. למשל, אם היינו בוחרים כי היחידה תהיה "מחזורים לשנה" אזי המחזוריות של יום תהיה $(29.53059 \cdot 12)$ בממוצע אורך הירח הוא 29.53059 (יום), המחזוריות של חודש תהיה 12 ושל שנה 1. אם היינו בוחרים ב"יום" כיחידת המדידה אזי מחזוריות השנה תהיה $1/354.37$ ליום. בפועל החלטנו להשתמש ביחידת מחזוריות המקובלת במדע והיא "הרץ" (מחזור אחד לשנייה).

נשים לב, כי אבותינו חלקו את השעה ל-1080 חלקים (בעוד אנו מחלקים ל-3600 שניות). לבחירת היחידה בה נשתמש לצורך הניתוח הסטטיסטי אין כל חשיבות מבחינת התוצאות המתקבלות כל עוד נעשה שימוש עקבי (קונסיסטנטי) ביחידות השונות. טבלה 1 מציגה את הערכים המספריים של המלים השונות ואת המחזוריות הקשורה בכל מילה.

טבלה 1

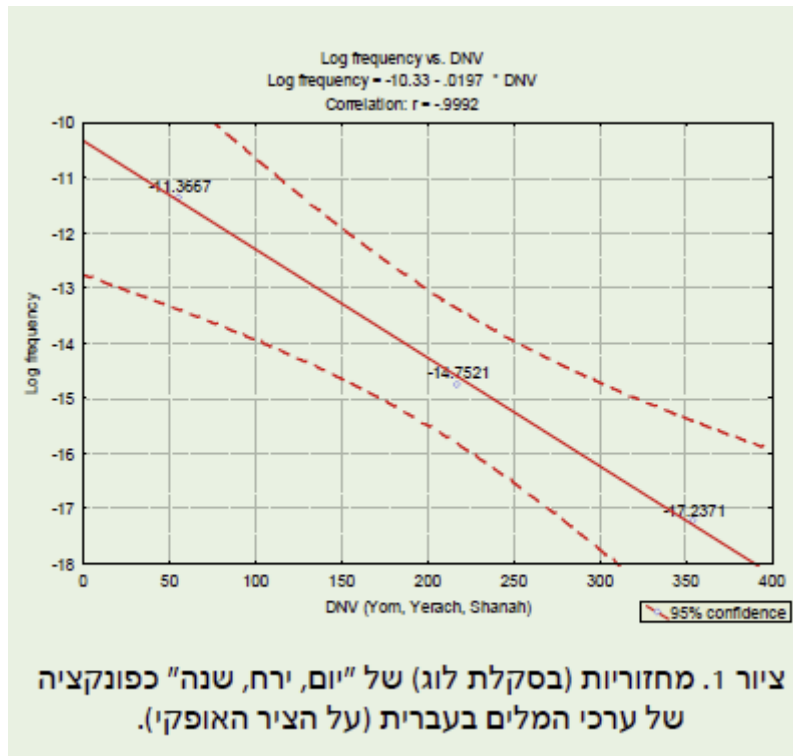
תדירות (בסקלת לוג)	תדירות (מחזורים לשניה)	DNV (Date Numerical Value)	מילה
-11.3667	1.1574E-05	56	יום
-14.7521	3.9194E-07	218	ירח
-17.2371	3.2661E-08	355	שנה

טבלה 1. נתונים עבור הדוגמה הראשונה (מחזוריות של "יום", "ירח", "שנה"). DNV מייצג את הערך המספרי של המילה. יחידת המדידה היא הרץ (מחזור לשניה). E-05 משמעותו: 10^{-5} .

שימו לב כי ערך מספרי כל שהוא יכול לקבל ייצוג על ידי המספר עצמו במערכת כלשהיא (למשל, המערכת העשרונית, כפי שאנו רגילים), או להיות מבוטא כחזקה. למשל: את המספר 7 ניתן לרשום בשני אופנים:

$10 = 7$ בחזקת 0.845. המספר 0.845 נקרא הלוג של המספר 7 לפי בסיס 10 (אני משחזר כאן חומר מלימודי ביה"ס התיכון ועם הקוראים הסליחה...). בפועל, כאשר ערכים מספריים של מדגם נתונים משתרעים על פני מספר סדרי גודל נהוג לייצגם, לצורך מידול סטטיסטי, על ידי ערכי לוג שלהם. כך גם נעשה כאן ביחס לשתי הדוגמאות הראשונות. ציור 1 מציג את שלוש הנקודות שערכיהן מובאים בטבלה 1.

ציור 1

בציר האופקי נרשמו הערכים המספריים של המלים בעברית, ואילו על הציר האנכי נרשמה המחזוריות של ה"ישות" המיוצגת על ידי כל מילה, בסקלה של לוג (לפי בסיס טבעי). אנו מוצאים כי הנקודות מסתדרות על קו ישר. בפועל, אם הנקודות היו מסתדרות בקו ישר מתמטי המתאם שהיה מתקבל היה -1. המתאם שקבלנו הוא 0.9992 (!). המובהקות הסטטיסטית המתקבלת היא 2.5%. בלשון עממית ניתן לומר כי ההסתברות שהנקודות יסתדרו באופן מקרי, כפי שהסתדרו בפועל, היא הסתברות קטנה מאד (רק 2.5%). בדרך כלל, קבלת ערכי מובהקות נמוכים מ- 5% מקובלת במדע כמעידה על חוסר מקריות (בלשון יותר מדעית, על כך שתחת ההשערה ההפוכה להשערה שאותה אנו בודקים, דהיינו השערת המקריות, ההסתברות לקבלת התוצאות שקבלנו בפועל היא רק 2.5%).

באמצעות מתודולוגיה סטטיסטית שונה, המתבססת על סימולציה ממוחשבת, נמצא כי ההסתברות לקבלת הנקודות בקו ישר במקרה היא אפילו יותר נמוכה, 0.5% (טבלה 21.2 במהדורה החדשה של הספר). מהבחינה המדעית הטהורה אפוא אפשר להטיל ספק כי הסתדרות הנקודות בקו ישר היא מקרית. יצוין, כי לא כל הניתוחים בספר מצטמצמים לשלוש נקודות בלבד (כמו בשתי הדוגמאות הראשונות). חלקם מתייחס לקבוצות שכוללות עד 7 תצפיות! הדוגמה השלישית שנביא להלן תדגים את התופעה שאנו מתייחסים אליה כאשר במדגם הנתונים בסך הכול ארבע תצפיות.

(תוספת שלי: הלוג הבסיסי שאיתו עובדים כדי להגיע למכנה משותף טבעי, הוא "לוג טבעי" אשר מסומן באות e ואשר הערך הקבוע שלו ידוע כבר מאות שנים והוא 2.718281828, כאשר אנחנו בוחנים את תדירות הלוג הטבעי למחזור לשנייה מסויים יש לנו למעשה לוג טבעי (e) בחזקת תדירות הסקלה וזה שווה בדיוק לתדירות המחזור לשנייה. או במילים אחרות 2.718281828 בחזקת (-11.3667) = 1.1574).

דוגמה שנייה: קוטר של "ירח", "ארץ", "שמש"

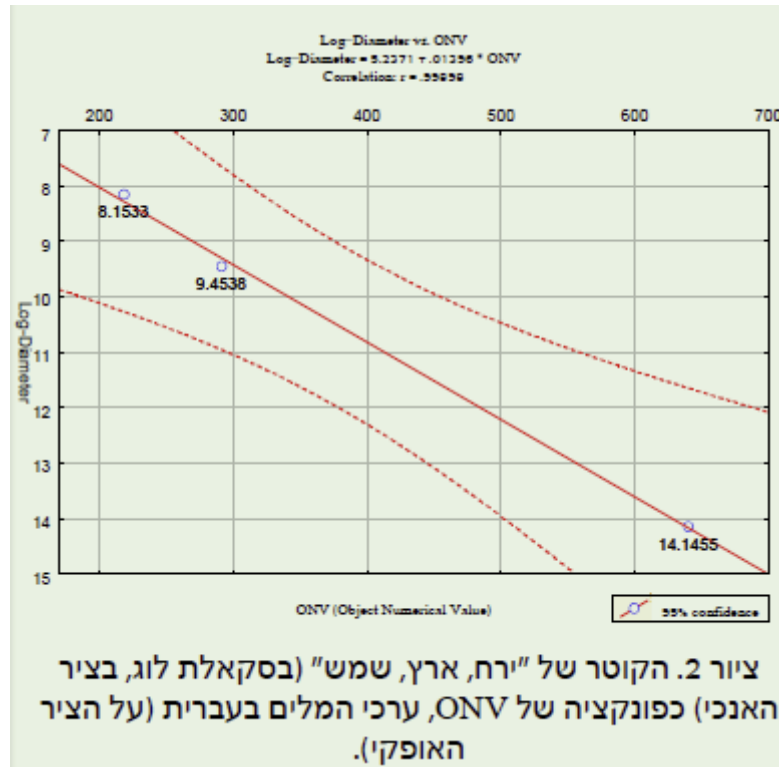
בדוגמה זאת אנו בודקים את אמירת חז"ל כי במילות העברית חבוי מידע על עולמנו, ביחס לתכונה פיזיקאלית מרכזית המבדילה בין שלושת העצמים השמימיים שבקבוצה: גודלם, כפי שהדבר מתבטא בקוטר. כמו בדוגמה הקודמת, עקב הבדלים של סדרי גודל בין הקטרים של הירח, הארץ והשמש, יירשמו הקטרים בסקלה של לוג. טבלה 2 מציגה את הנתונים (הקטרים נלקחו מהאתר של סוכנות החלל האמריקאית, NASA) וציור 2 מציג אותם כאשר על הציר האופקי מיוצג הערך המספרי של המילה ואילו הציר האנכי מייצג את הקוטר (כאמור, בסקאלה של לוג).

טבלה 2

קוטר (בסקלת לוג)	קוטר (km)	ONV Object Numerical Value	מילה
8153292	3474.8	218	ירח
9453779	12756.28	291	ארץ
14.14553	1,391,000	640	שמש

טבלה 2. נתונים עבור הדוגמה השנייה (קטרים של "ירח", "ארץ", "שמש"). ONV מייצג את הערך המספרי של המילה

ציור 2

התופעה שנצפתה בדוגמה הקודמת חוזרת על עצמה: שלוש הנקודות מסתדרות על קו ישר עם מתאם ליניארי של 0.999 (אם הקשר בין הערכים היה קשר ליניארי מתמטי היינו מקבלים מתאם של 1!). המובהקות המתקבלת עתה היא באותו סדר גודל כמו בדוגמה הראשונה (2.9%) באמצעות מתודולוגיה סטטיסטית שונה, המתבססת על סימולציה ממוחשבת, נמצא כי ההסתברות לקבלת הנקודות בקו ישר במקרה היא אפילו יותר נמוכה, 0.2% (טבלה 21.2 במהדורת החדשה של הספר). נציין, כי המובהקות המתקבלת בנייתוחים אחרים שבוצעו עבור מדגמים גדולים יותר (מספר גדול יותר של תצפיות, למשל, N=7) היא נמוכה הרבה יותר, מה שנותן משנה תוקף למסקנה שאולי עולה מכלל הניתוחים שבוצעו.

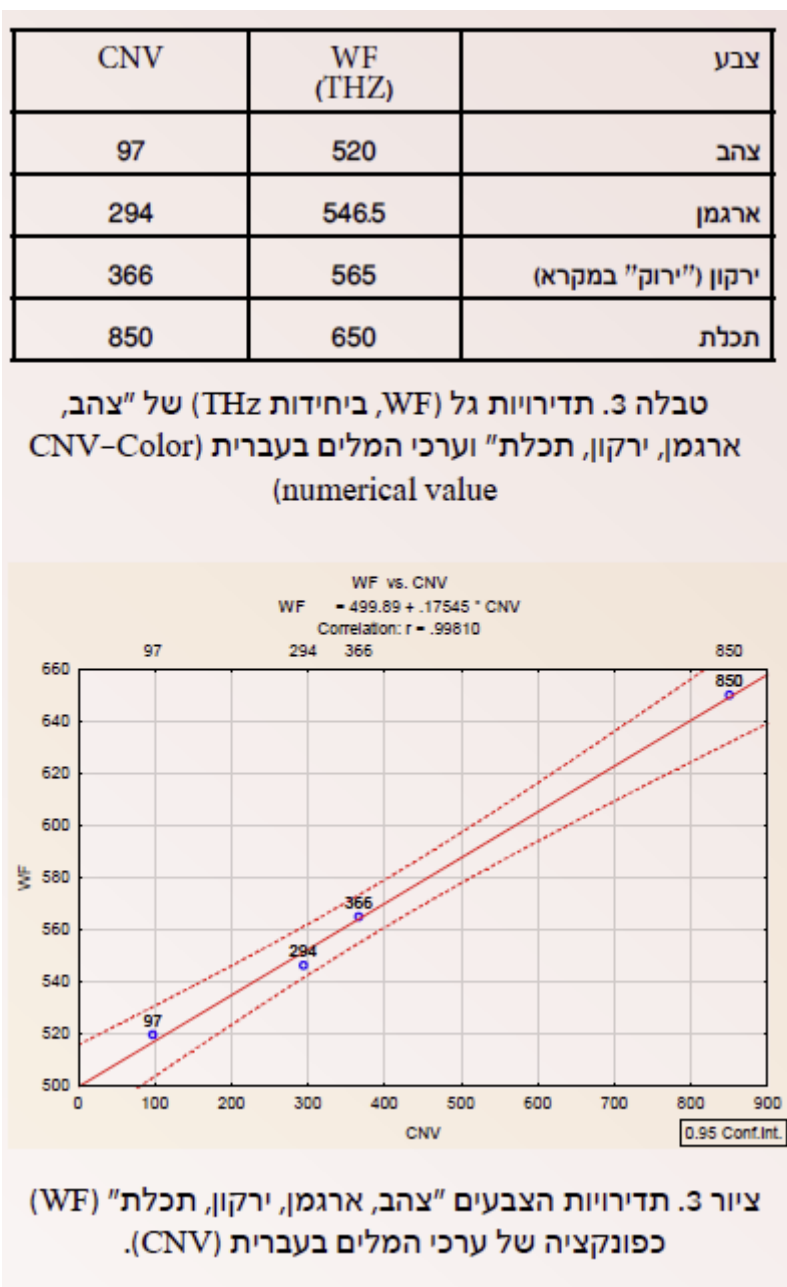
דוגמה שלישית: צבעים בעברית

הייתכן כי הערכים המספריים של שמות צבעים בעברית מייצגים את תדירות הגל של אותם צבעים? לצורך הבדיקה בחרנו ארבעה שמות צבעים המופיעים במקרא שלגביהם אין ספק אלו צבעים הם מייצגים: צהב, ירוק (ירקון, בשפת המקרא) וארגמן. נעיר מיד שהחלטה אם לכלול האות ו' במלה "צהב" נקבעה לפי השכיחות הגבוהה ביותר במקרא, והכללת ה-ו' במילה או השמטתה לא תשנה את משמעות תוצאות הניתוחים הסטטיסטיים שנביא מיד. כמו כן, המילה "ירוק" (במשמעותה המודרנית) אינה מופיעה כלל במקרא. המילה היחידה הקרובה לתאר צבע זה היא כנראה "ירקון" (ירמיהו ל', ו'). לדעת מרבית הפרשנים היהודיים (כמו מצודת דוד ורד"ק) משמעותה היא הצבע "ירוק". נעיר, כי השימוש בצבע "ירוק" לתיאור חיוורון, כמו במקור המוזכר מירמיהו, מקובל גם בשפות אחרות, למשל באנגלית (כשאומרים "פניו הפכו ירוקות" מתכוונים לתיאור חיוורון). המשמעות המודרנית של ארגמן היא המילה המקבילה למילה "purple" באנגלית, אך גם המילה הקרובה מבחינת הגוון, "Magenta", יכולה להתאים. להלן נניח כי זאת היא המשמעות של המילה ארגמן המופיעה במקרא (ראה פרטים על ההיגיון שבבחירה זאת בספר). שוב נציין כי בחירת הגוון השני לא תשנה באופן משמעותי את תוצאות הניתוחים שלהלן.

טבלה 3 מציגה את תדירות הגל (ביחידות של טרה-הרץ, 10¹² הרץ, כאשר הרץ זהו מחזור לשנייה). הערכים המספריים של המילים בעברית מוצגים גם הם בטבלה. כיוון שלכל צבע יש טווח אופייני של תדירויות, בחרנו

(שרירותית) את אמצע הטווח כערך מייצג. כמו כן, בעוד שירוק, צהב ותכלת הם צבעי יסוד (צבעים אלמנטריים), עם תדירות ברורה, לצבע ארגמן אין תדירות משלו כיוון שהוא נוצר מערבוב של הצבעים אדום וכחול. התדירות של ארגמן בטבלה מייצגת "תדירות אקוילנטית", שחושבה על סמך שיקולי אנרגיה של תדירויות האדום והכחול (ראה פירוט בספר, סעיף 12.3.3). הדבר הבולט מהתבוננות בטבלה הוא שערכי המילים בעברית, כאשר מסדרים אותם בסדר עולה, מסתדרים באותו סדר כמו ערכי תדירות הגל המתאימים.

ציור 3 מציג את הנקודות כאשר על הציר האופקי ערכי המילים בעברית ואילו על הציר האנכי התדירויות (ביחידות של THz). שוב מתקבלת בבירור תופעת הסתדרות הנקודות על קו ישר (עם מובהקות סטטיסטית של 0.2%).

עד כאן מדבריו של פרופסור חיים שור, בספרו ובמאמריו הוא מוסיף דוגמאות רבות מאד וניתוחים מרהיבים ומעמיקים המלווים בהסבר מפורט ומעניין - אני מאד ממליץ לקרוא!

להלן לינק לצפייה ישירה בספר של פרופסור חיים שור (שהוא פרסם בחינם בבלוג שלו):

http://haimshore.files.wordpress.com/2014/02/haim-shore_coincidences-in-the-bible-and-in-biblical-hebrew_feb-2014.pdf

מומלץ לבחון מאמרים נוספים (מאד מעניינים) שיש לפרופסור בבלוג שלו:

דיוק מתמטי בתורה:

http://haimshore.files.wordpress.com/2014/04/haim-shore_mathematical-precision-of-biblical-hebrew_april-2014.pdf

מוסר ומהירות האור:

http://haimshore.files.wordpress.com/2014/04/haim-shore_morality-and-the-speed-of-light_april-20141.pdf

אתר הבלוג עצמו:

<http://haimshore.wordpress.com>

ותודה רבה לפרופסור חיים שור שאישר לי להביא פה את הדברים ולהציגם על קצה המזלג.

האם יש רק חומר? - מטריאליזם

המילה "מטריאליזם" בעלת משמעות של חומר כפי שניתן לראות שבאנגלית, המילה MATTER היא "חומר" בעברית.

מה זה אומר "מטריאליזם"? יש למילה הזו שני פרושים שונים, אחד הוא האובססיה סביב חומר, מי שרץ אחרי כסף וחומריות כל הזמן אבל זוהי לא ההגדרה שנוגעת לנו כרגע (למרות שזו טעות קשה לעשות זאת, כפי שאני יכול להעיד שפעם הייתי שרוי ברצון עז לחומריות וכסף וכדומה).

ההגדרה השנייה היא: האמונה שכל מה שקיים זה אך ורק חומר, שאין דבר כזה "לא חומרי" או "רוחני" וכדומה, שאין "נשמה" ושאין חיים לאחר המוות וכן הלאה.

"מטריאליזם": (יש המתרגמים לעברית: **חומרנות**) היא גישה פילוסופית אשר רואה בחומר את המציאות היחידה הקיימת והמרכיבה ומפעילה את היקום. זו גישה מנוגדת לרוחניות הרואה את היקום כמורכב גם מישויות רוחניות ולאידיאליזם הרואה בחומר עצמו רק אידיאה או מושג.

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק במטריאליזם

he.wikipedia.org/wiki/מטריאליזם

אמונה זו, אשר גם אני חשבתי שהיא נכונה במשך הרבה זמן מחיי, כאשר מתעמקים בה ובודקים אותה על ידי ההבנה הפנימית והמהותית שלה היא מתגלה עירומה ופסולה אשר למעשה פוסלת וסותרת את עצמה.

כיצד זה קורה?

מכיוון שהמחשבה "אין משהו שהוא לא חומר" היא מחשבה לא חומרית. המחשבה עצמה היא לא חומר ולכן היא נפסלת וסותרת את עצמה, שכן היא משתמשת במושג לא חומרי כדי לומר שהוא לא קיים. זה כמו האדם שאומר "אני לא קיים", הוא משתמש בזה שהוא קיים, בגופו, בשכלו ובפיו כדי לטעון שכל זה לא קיים.

מי שמתעמק בזה יכול לנסות להערים קושיות כגון "מי אמר שהמחשבה זה לא חומר?" או: "לדעתי המחשבה זה משהו במוח שלי והמוח שלי הוא חומר, אז גם המחשבה היא חומרית".

כמו שאנחנו יודעים, קושיות זה טוב מאד וככל שיש קושיות חזקות יותר כך טוב יותר, שכן, מי שבא לבחון את האמת יצליח להתחזק, להתעלות ולהגיע למדרגות הבנה גבוהות יותר דווקא בזכות הקושיות!

אז בואו נראה אם יש תשובה לקושיה הנ"ל וכיצד מגיעים לתשובה הזו.

מי שטוען שיש רק חומר וכשאומרים לו שעצם המחשבה עצמה "יש רק חומר" היא מחשבה לא חומרית והוא טוען שהמחשבה נמצאת במוח והמוח חומרי ולכן הוא שב ואומר שלכן המחשבה היא חומר, עושה טעות לוגית.

מהי הטעות? זה שמשוהו נמצא בתוך מקום (המחשבה במוח) לא אומר שמה שנמצא במקום הזה הוא עצמו חלק מהדבר עצמו. לדוגמה, אם אני מכניס צ'ק על סה"כ 10,000 ש"ח לתוך כספת, הרי שיש צ'ק ויש כספת, הצ'ק לא נהפך להיות חלק מהכספת.

כשאנחנו מדברים על כך שהמחשבה היא לא חלק מהמוח עצמו אלא רק נישאת על גבי החומר של המוח זה גורם לאנשים לפעמים לטעות בדיוק בטעות של הצ'ק והכספת.

כדי להמחיש את זה יותר, בואו נבחן את זה בצורה נוספת.

נניח ואנחנו לוקחים דף נייר ומתחילים לכתוב עליו שיר או סיפור עם עט... אז עכשיו יש לנו דף שיש עליו דיו וביחד (הדף והדיו) יש להם משקל מסוים ומבנה כימי מסוים. החומר עצמו (הדף+הדיו) מוגדר כרגע במשקל, במבנה כימי, בכמויות ויחסים בין החלק של הדף והחלק של הדיו וכן הלאה.

מה יקרה אם נערבב את האותיות שעל הדף מבלי להוסיף או לגרוע אף לא טיפת דיו אחת? אז החומר יישאר בדיוק באותו מבנה כימי, באותה כמות ויחס בין דיו לדף וגם המשקל יישאר אותו הדבר למעט מיקום - כלומר **הסידור של החומר ולא החומר עצמו**.

מה כן קרה בכל זאת? המהות של האינפורמציה, הרעיון שכתבנו מקודם נעלם כליל ברגע שערבבנו את האותיות על הדף, ומי שישתכל על זה לאחר הערבוב, לא ידע מה רצינו להעביר באמצעות הדף והדיו האלו.

כלומר, המחשבה שלנו הועברה ונישאה על גבי הדף והדיו באמצעות הסידור הספציפי של הדיו - אבל המחשבה והרעיון הם לא חלק מהחומר עצמו שכן, החומר נשאר בדיוק באותה כמות, משקל, מאסה, יחס וכדומה גם כאשר אין את האינפורמציה וגם כשיש!

מה זה אומר? זה אומר שמה שמתנה אינו חומרי!

אותו הדבר בדיוק קורה במוח שלנו. המוח שלנו, שהוא אכן חומר... מאפשר למחשבות שלנו לעבור דרכו והוא נושא את המחשבות שלנו - אבל הוא אינו המחשבות עצמן!

כלומר, אדם החושב שיש רק חומר, סותר את עצמו בעצם זה שהוא חושב את המחשבה הזו.

המחשה נוספת תהיה כך: נניח שניקח את הדף והדיו שלנו שעליהם יש את האינפורמציה של הסיפור / שיר שכתבנו ונכניס אותו למכונת פקס ונשלח לחבר שלנו שגר בארה"ב. המדפסת שלו תדפיס דיו על גבי דף ותקבל את אותה אינפורמציה **מבלי שעבר החומר עצמו**. זה אומר שהאינפורמציה עברה אבל החומר לא עבר. שוב, מראה לנו שיש הפרדה בין חומר לבין מחשבה/אינפורמציה.

האינפורמציה בעולם המעשה (העולם שלנו) נישאת על גבי החומר על ידי סידור ספציפי של חומר, הסידור הספציפי הוא זה שמעביר את האינפורמציה הלאה ולא החומר ו/או מאפייניו. המיקום של כל חומר בפני עצמו לא מהווה אינפורמציה אלא המכלול של המיקומים העובדים בהרמוניה ושיתוף יחד הם שמייצרים לנו אינפורמציה (ככל שיותר בהרמוניה, ככל שיותר בשיתוף כך איכות האינפורמציה גבוהה יותר). אבל נשאלת שאלה, אם המאפיינים של החומר לא מהווים את האינפורמציה כצמה, איך מועברת האינפורמציה של מרכיבי החומר שכבר לא בנויים מחלקי חומר קטנים יותר (קוואנטום)? התשובה היא שיש חלקים "קטנים" יותר אשר אין להם מקום, אלו הם החלקים הרוחניים שמהווים את הרצף והסידור הספציפיים שמהווים את האינפורמציה האבסטרקטית שממנה החומר עצמו מורכב! כלומר הרוחניות מקיימת, מקיפה וממלאת את כל מה שקיים, כולל כל החומר כולו (לייבניץ הוכיח זאת - ומה שכתבתי כאן זוהי הוכחה מספקת שכל מי שרוצה ימיר אותה למתמטיקה ויראה שהיא עובדת בצורה מושלמת).

דבר נוסף שקורה למי שחושב שיש רק חומר, וזה משהו שחקרתי רבות כשהייתי שרוי בשגיאה הלוגית החמורה הזו ויעמיק חזק במשמעויות הנגזרות מהמחשבה הזו, כלומר מהנחת היסוד הלא מבוססת הזו... יגלה דבר מדהים.

כמו שאמרתי כבר מקודם, כאשר יוצאים מנקודת הנחה מוטעית, אנחנו עשויים להגיע למסקנות מאד שגויות אפילו אם מאותה נקודה מוטעית עשינו הכל נכון וכל המחשבה הייתה רציונאלית ולוגית טהורה.

מה שקורה למי שלוקח כהנחת יסוד את המחשבה שיש רק חומר ומעמיק בהשלכות של זה, בין היתר יבין שאין דבר כזה "בחירה חופשית".

אם כל מה שיש זה חומר ולחומר, כל חומר באשר הוא (אטומים, אלקטרונים, פרוטונים, נויטרונים וכדומה) יש מאפיינים של חומר, כי הרי זה בהגדרה עצמה של החומר אזי שהמאפיינים האלו מכתיבים לחומר מה יקרה וכיצד.

כלומר, נאמר שהאדם כולו רק חומר... אז היות ולחומר יש מאפיינים כגון מטען חשמלי ספציפי, מאסה ספציפית, הרכב כימי ספציפי, קרינה אלקטרומגנטית ספציפית וכן הלאה בהתאם למיקום הספציפי שלו במרחב בנקודת

זמן מאד ספציפית... אז הרי שהכל קבוע לחלוטין בכל רגע ורגע. עכשיו תעצרו לרגע את הזמן בראשכם ותסתכלו על האדם או על כל היקום.

אם יש רק חומר, אז בנקודת זמן שעצרנו עכשיו יש ערך אחד מוחלט לכלל החומר של היקום ועל כל החומר יש תכתיבים הכרחיים של מאפייני החומר ולכן יש רק אפשרות אחת למה שיקרה מהנקודה הזו והלאה וכן אחריה ואחריה "לעד" (במרכאות)... מה שאומר, על פי זה, שכשאתם מתכוון לבחור לעשות משהו, הוא בעצם לא בוחר, אלא המצב הספציפי של החומר של גופו, אשר מוכתב לחלוטין על ידי מאפייני החומר, מכריח את האדם לעשות פעולה כזו או אחרת.

יש מי שמנסה להחזיר את ה"בחירה החופשית" לגישה המטריאליסטית, מכיוון שברור לכל אחד שיש בחירה חופשית, אנחנו חשים ובונים את כל ההווה האנושית סביב הרעיון שיש לנו בחירה חופשית (הקדשתי פרק בספר שבוחן אם באמת יש בחירה חופשית או אין, ראו בהמשך). יש מצב מיוחד בפיזיקה מולקולארית שנקרא "סופר-פוזיציה", לא אכנס לכל הפרטים, אבל די לומר שהשם מסגיר את הרעיון המרכזי "סופר-מיקום" כלומר, מיקום מאד מיוחד. למעשה המיקום כל כך מיוחד ויוצא דופן שרוב האנשים מתקשים לקבל את זה, אבל אין ספור מחקרים וממצאים מדעיים ברחבי העולם מראים שזו עובדה מדעית ממש.

מהי העובדה? לחלקיקים קטנים של חומר אין מיקום קבוע כלומר, (מיקום כללי יש להם - למשל בחדר ספציפי, או בקופסה מסוימת, אבל מיקום סופי ומדויק אין לחלקיקים...), יש לחלקיק מסוים X מקומות שהוא יכול להיות בהם בזמן מסוים ובדרך כלל הX הזה מתאפיין במספר אדיר של אפשרויות - בתוך החדר/קופסה וכדומה.

כלומר, החלקיק הנבדק יכול להיות בהמון מקומות, אבל בכל זאת נקבעת לו נקודה אחת בלבד. כיצד זה קורה? לא יודעים בדיוק. מה שכן יודעים זה שכאשר יצור תבוני, כגון בן אדם - מתבונן בחלקיק, בין אם במיקרוסקופ, בין אם באמצעים אחרים, באותו הרגע נקבע מיקום לחלקיק, כתוצאה מההתבוננות של הגורם האינטליגנטי.

יש מי שמנסה לטעון שזה מה שמאפשר בחירה חופשית למרות הכל, אפילו אם יש רק חומר. זהו אמנם לפחות אחד מהמנגנונים שמאפשרים לבחירה-חופשית להגיע לידי השפעה ביקום שלנו, אבל זה לא מה שמהווה את הבחירה עצמה.

זוהי סתירה לוגית, מכיוון שאמנם זהו כנראה המנגנון שמאפשר לנו להשפיע על המציאות על ידי בחירה חופשית, אבל הבחירה עצמה היא לא מנגנון חומרי. הצופה לא העביר לחומר שום חומר, אין שום נגיעה בינו לבין החומר ובכל זאת החומר הושפע מהמחשבה עליו. כלומר, התודעה השפיעה על מיקום החומר - ולא היה מגע חומרי.

תחשבו על זה - נניח שיש חלקיק השרוי בסופר-פוזיציה שנמצא באזור ניו יורק ומאפשרים לאדם מישראל להתבונן על החלקיק בשידור חי, ההתבוננות של האדם מישראל היא שתקבע את מיקום החלקיק, ולו על ידי התבוננות פשוטה. אין ספור מחקרים מראים את זה, זה לא מדע בדיוני.

בנוסף, היות ולחומר בלבד תמיד יש מאפיינים קבועים, מהנקודה שכבר נקבע מיקום פעם אחת, כל שאר הרצפים אמורים להיות בהתאם מוחלט למאפייני החומר, דבר שסותר אפשרות לבחירה חופשית.

מי שטוען שחומר מאפשר בחירה חופשית, למעשה משתמש באלמנטים לא חומריים כדי לטעון את הטענה הזו, שכן אפילו במצב של סופר-פוזיציה החומר נשאר חומר, וככזה יש לו מאפיינים הנוגדים בחירה חופשית לחלוטין.

בואו נתבונן בזה בצורה מסודרת:

1. אם יש אך ורק חומר. אז כל מה שקיים זה רק חומר.
2. אם כל מה שיש זה אך ורק חומר, אז מה שקובע לחלקיק שנמצא בסופר פוזיציה את המיקום הסופי, זה חומר. כלומר גם אם נאמר "תודעה" נוכל להחליף את המילה הזו ב"חומר" מכיוון שעל פי סעיף 1 יש "אך ורק חומר" אז גם התודעה=חומר לפי זה.
3. פיצול לשתי אפשרויות:

א. מה שקובע את המיקום בסופר-פוזיציה זהו חומר אחר-שלא נמצא בסופר פוזיציה (תודעה), הרי שלחומר האחר הזה יש מאפיינים חומריים קבועים לחלוטין אשר הם אלה שפועלים בפעולת

- ה"בחירה". כלומר על פי האופציה הזו (3.א) האדם הטוען את הטענה בשה"כ לקח את הבחירה על ידי חומר לשלב אחד אחורה ושוב נכנס לסינדול עצמי שמראה שלפי זה אין בחירה חופשית.
- ב. מה שקובע את המיקום בסופר-פוזיציה זהו חומר אחר שגם הוא נמצא בסופר-פוזיציה.
4. סעיף 3.ב פוסל את עצמו מכיוון שחומר שנמצא בסופר פוזיציה, אין לו מיקום משלו - ולכן הוא לא יכול השפיע על מיקום של חומר אחר מכיוון שעדיין אין לו יכולת השפעה בעולם שלנו. מי שלא רואה את הסתירה, יגלה שכל מה שנמצא ב"סופר פוזיציה" צריך לקבל "פוזיציה" מיקום כלשהו מתישהו, אחרת אין מציאות **בפועל אלא רק פוטנציאל כלל המיקומים האפשריים (שזה היה המצב כשלא היה יקום חומרי)**. אז אותו "חומר משפיע" אם הוא במצב 3.ב (בסופר-פוזיציה) אז צריך להוסיף עוד חוליה לשרשרת אין סופית של חומרים הנמצאים בסופר-פוזיציה ולכן, כל המציאות קורסת בלי שיש משהו חיצוני שמתחיל אותה. או, לחילופין, להחליט שמתישוהו בשרשרת יש משהו חומרי שמשפיע על הכל ואז שוב אין בחירה חופשית כי מאפייני החומר הם שקבעו הכל.
5. אם אופציה 3.א היא זו שקורת, הרי שזה אומר שלא נעשתה בחירה - אלא תכתיבי החומר של "החומר-הבוחר" (תודעה-חומרית) הם אלו שהכתיבו ל"חומר-הבוחר" מה לעשות. מכיוון שלחומר יש חוקי-פיזיקאליים שמכתיבים לו את הצורה בה הוא פועל/זז וכדומה.
6. **הכרח שאין בחירה חופשית אמיתית, לפי הנחת יסוד "1"**.

מי שיחשוב לעומק על ההשלכות של "אין בחירה חופשית" יגלה דברים מגוחכים לחלוטין והיה לי קשה מאד לקבל את זה אפילו בזמן שלא ידעתי את האמת לגבי היקום, הבריאה, הנשמה וכדומה. רגע לפני שאני מראה לכם את אחד הדברים הכי מגוחכים ומדהימים שכל מי שבאמת מאמין בזה חייב לקבל כ"נכון" אני רוצה לתת דוגמא נוספת שתמחיש מדוע הכרח שאין זכות בחירה לפי הרעיון המטריאליסטי.

תאמינו או לא, יש אנשים שחושבים שכל ההווה של "בחירה חופשית" היא לא יותר מאשר אשליה מאד מתוחכמת.

נניח ותיקחו מחשב מאד משוכלל, הכי משוכלל שיש, מחשב על שיהיה כזה רק "בעוד מליון שנים" נניח. עכשיו, תכניסו למחשב הזה את כל הנתונים של כלל החומר ביקום, כולל משקל, מיקום, יחסים, קרינות, אנרגיות וכדומה וכדומה.

תזינו למחשב את כל החוקים הפיזיקאליים, כלומר כל החוקים שמחייבים את החומר לפעול כך או אחרת, בין אם חוקים ברמה המולקולארית, ובין אם חוקים קלאסיים של חומר מורכב וגדול יותר...

עכשיו תלחצו "הפעל" (play) אתם תקבלו תוצאה של סרט רץ בצורה חד ערכית, שם תראו את כל האנשים מבצעים דברים מאד ספציפיים וכדומה, אשר הכל קיבל הכתבה מלאה מחוקי הפיזיקה/כימיה כיצד לפעול ואין איש או אישה, ילד או ילדה אשר מקבלים איזושהי החלטה ומבצעים בחירה אמיתית.

השם של התופעה הזו, אשר היא ידועה מאד להוגי דעות ופילוסופים מכל העולם נקראת בשם "דטרמיניזם"...

"**דטרמיניזם** היא השקפה פילוסופית לפיה כל מאורע בעולם, פעולות, החלטות או מחשבות אנושיות נקבעים באופן בלעדי על ידי אירועים קודמים. דטרמיניזם עולה בהקשרים רבים, ביניהם המדע, הדת ופילוסופיה של המוסר."

מתוך ויקיפדיה, ערך שעוסק בדטרמיניזם

דטרמיניזם he.wikipedia.org/wiki/דטרמיניזם

כלומר, על פי הדטרמיניזם כל דבר שקורה, תלוי בצורה חד-ערכית במצב החומר שהיה קדום לנקודת הזמן הנוכחית. זה אומר שהכל קבוע מראש על ידי המצב הספציפי של החומר בתחילת הזמן. כבר אז, כל השתלשלות האירועים העתידית הייתה קבועה מראש על ידי הסידור הספציפי של החומר.

המילה "דטרמיניזם" כשורה למילה באנגלית Determined. כלומר, קבועה מראש.

שימו לב למה שכתוב בוויקיפדיה תחת הערך של בחירה חופשית:

"בחירה חופשית או רצון חופשי הם ביטויים הבאים לציין שמעשיו של האדם והחלטותיו הם פרי רצון עצמאי ובן-חורין, ואינם קבועים מראש ומוכתבים בידי הסיבתיות הדטרמיניסטית ואף לא על ידי הגורל, או כוחות עליונים. לפי תפיסה זו לאדם יש כושר החלטה וחופש בחירה לגבי מעשיו והאפשרות לשלוט בהם, ובכך לקבוע במידה מסוימת את השתלשלות חייו."

מתוך ויקיפדיה, ערך שעוסק ברצון החופשי

he.wikipedia.org/wiki/חופש_הרצון

כלומר, מי שמאמין שיש רק חומר מאמין שאנחנו מקבלים **תחושה** של "בחירה חופשית", כלומר לפי זה, אנחנו חשים כאילו אנחנו בוחרים אבל אנחנו למעשה לא בוחרים כלל, אלא תכתיבי החומר מכתביים לנו כיצד לחיות את החיים ומה לעשות בכל מצב ומצב.

להלן מספר דוגמאות מגוחכות לחלוטין שמי שמאמין שיש רק חומר צריך להתמודד איתן (למרות שכבר הוכחנו שהטענה "יש רק חומר" אינה נכונה כלל - בואו נבחן מספר השלכות מעניינות).

1. נניח וילד אומר לאמא שלו "אני אוהב אותך". לפי הגישה הזו, שיש רק חומר... הילד היה חייב לומר לאמא שלו שהוא אוהב אותה מכיוון שהחומר שממנו הילד עשוי היה במצב כזה שלא הייתה לו שום אפשרות אחרת חוץ מאשר לומר לאמא שלו שהוא אוהב אותה.
2. אדם הולך ברחוב ורואה אדם שוכב פצוע... הוא מחליט לעזור לו. אבל בעצם לא מחליט שום דבר אלא רק מרגיש כאילו הוא החליט. האדם הפצוע אמור להודות לו? הרי שהוא לא רצה לעשות את זה... בעל כורחו האדם הזה עזר לפצוע. החומר שמרכיב אותו, כביכול הכריח אותו.
3. חס וחלילה, מחבל רצח אדם כזה או אחר באמצעות גרזן. מה יש לנו להכניס את המחבל לכלא? הרי הוא לא החליט לעשות את זה, הוא קורבן של החומר של הגוף שלו והנסיבות החומריות של היקום באותה שעה... ובכלל, אם אנחנו מכניסים אותו לכלא אז למה לא להכניס גם את הגרזן לכלא? הרי ששניהם חומר בדיוק באותה מידה וכפי שיש על החומר של גופו תכתיבים הכרחיים שמכריחים אותו לעשות את מה שעשה... כך גם הגרזן בדיוק באותו האופן. (ומי שחושב שהדוגמא עם הגרזן מוגזמת, שיחשוב על זה רגע ויגלה שלפי הדטרמיניזם אין כל הבדל בין הגרזן לבין האדם מבחינת האחריות לביצוע המעשה.)

אפשר להמשיך את הרשימה הזו עוד הרבה אבל ברור שכל המנגנון האנושי, החברה והמארג האנושי, הערכים, המוסר, מערכת המשפט ועוד (ועוד) קורסים לחלוטין אם היינו מקבלים את הגישה הזו.

שוב אנחנו רואים שאדם יכול לומר בפיו משהו שסותר את עצמו ולעשות דבר אחר בחייו, כמו האדם שאומר שהוא לא קיים (שוב). הרי שאותו אחד שאומר "אני מאמין שיש רק חומר", כשאשתו וילדיו יאמרו לו שהם אוהבים אותו, הוא ירגיש טוב וישמח בזה. כשהוא יגיע לשופט בבית משפט הוא ירגיש שהשופט בוחר מה לומר...

כשהוא יבחר מה ללמוד באוניברסיטה הוא ירגיש שהוא בחר בזה, כשהוא יבחר לאיזו מסעדה ללכת ועם איזה חברים לבלות ועל מה לדבר וכן הלאה. הוא יחיה את כל החיים שלו בידיעה שיש בחירה, למרות שבמילים ובמחשבות מודעות הוא יכול לומר שלדעתו אין בחירה.

שוב אני צריך להראות ולומר שזה בדיוק כמו אותו אדם שאומר "אני מת" או "אני לא קיים"... הם אומרים משהו בפה וחושבים משהו במודע אבל בפועל חיים בסתירה מוחלטת לכך.

כח הבחירה שאלוקים נתן לנו - חזקה עד כדי כך שאנחנו מסוגלים לסתור את עצמנו לחלוטין במשך שנים רבות וארוכות. זוהי הבחירה! האפשרות לעשות טעויות לוגיות.

עכשיו יש מי ששואל את עצמו "כל זה טוב ויפה - אבל אם נניח שיש עוד דברים חוץ מחומר, אתה יכול להוכיח שיש בחירה חופשית?" אז קודם כל אני יכול להוכיח כבר בחלק הזה של הספר ש"אין בחירה חופשית" זוהי מחשבה שמבוססת, בד"כ על סתירה לוגית ("יש רק חומר") אבל יכול לבוא אדם ולהתחכם (בצדק) ולומר כנ"ל "בסדר, נניח שיש עוד דברים חוץ מחומר, האם עכשיו אתה יכול להוכיח שיש בחירה חופשית?"

התשובה היא שכן, אבל זה לא פשוט. למעשה זה אחד הדברים הכי מסובכים להסבר ולכן זה מופיע בהמשך הספר בפרק משלו.

לעת עתה הנה תמצות קצר של אחת הבחינות להוכחת העובדה שיש בחירה חופשית לאדם.
אם יש רק שתי אפשרויות, אחת "יש בחירה חופשית" והשנייה היא "אין בחירה חופשית".

1. יש בחירה חופשית

2. אין בחירה חופשית

3. לא קיימת אפשרות שלישית מכיוון שאם גם יש וגם אין, הרי שיש. כי החלק של ה"אין" יהיה רק במצבים שבהם אין בחירה חופשית (כורח נסיבות כזה או אחר) אבל זו תהיה שגיאה לוגית להשתמש באופציה הזו כקיימת מכיוון שברור שאם "גם יש וגם אין" כל מה שמעניין אותנו זה שיש לפחות "קצת" ואז האפשרות הראשונה נכונה.

לכן, אם אפשר להראות שהאופציה השנייה נפסלת שכן היא סתירה לוגית (ואפשר) אזי שיש בחירה חופשית בהכרח. (ראה בהרחבה בחלק של "יש לנו בחירה חופשית?" בספר זה).

יש גם אפשרות להוכיח שיש בחירה חופשית בצורה ישירה ולא על דרך השלילה של האפשרות השנייה - אבל זה דורש הבנה עמוקה מאד של הרבה היבטים של המציאות ולכן גם בזה אדון בהרחבה לאחר מספר פרקים נוספים בספר שמהווים בסיס ומצא לכך.

לסיכום, מי שטוען שיש רק חומר מוכיח שיש עוד חוץ מאשר "חומר" בעצם זה שהוא טוען את הטענה, מכיוון שהמחשבה של "יש רק חומר" היא מחשבה לא חומרית. בנוסף, מי שחושב ש"יש רק חומר" יצטרך להתמודד עם מסקנות לוגיות הכרחיות הנובעות מזה כאשר המדהימה ביניהן ביותר היא "שאין בחירה חופשית" והוא יצטרך לקבל שכל המערכת האנושית, צדק, משפט, ענישה, אהבה, תקשורת בין אישית וכדומה צבועה לחלוטין ומזויפת וכן הלאה. אם הוא ייקח רק את החלק של "יש רק חומר" בלי החלק של ה"אין בחירה חופשית" הרי שהוא עושה שגיאה לוגית נוספת על הראשונה.

יש מקרה בעולם? מבחן ה"מקריות".

רבים הם האנשים שאומרים "זה מקרי", "פשש איזה צירוף מקרים מעניין" (אבל רק "צירוף מקרים" בכל זאת), יש אף שאומרים שכל הבריאה כולה היא מקרה אחד גדול והשגיאות הלוגיות נערמות בזו אחר זו במיוחד כשמישהו אומר (וזה נפוץ יחסית) "הסיבה היחידה שאנחנו שואלים "איך זה שאנחנו פה - שיש קיום ובפרט הקיום שלנו" זה בזכות זה שאנחנו פה... אחרת לא היינו יכולים לשאול את השאלה."

כלומר, יש טענה כזו:

1. הסיכוי שיקום כמו שלנו יכול להתקיים גדול מ0, עובדה שיש יקום כמו שלנו.
2. יש אפשרות לקיום של אין סוף יקומים (זה לא אומר שבאמת יש, אלא רק שיש פוטנציאל לכך).
3. אם יש אין סוף יקומים, כלומר נניח שסעיף 2 אכן מתקיים גם בפועל אז, מתוך אין סוף יקומים המתקיימים להם, בלפחות אחד מהם יש חיים תבוניים. (למעשה יוצא שיש אין סוף יקומים עם חיים תבוניים לפי זה).
4. אנחנו פשוט "במקרה" נמצאים באחד היקומים האלו.

אם יש אין סוף יקומים שנוצרים בצורה מקרית ("רנדומאלית") אז היות והסיכוי שיקום כמו שלנו גדול מ0... אז הייתה חובה והכרח מתמטי לזה שהיקום שלנו ואנחנו נגיע לידי קיום. אבל איך הסיקו שיש פוטנציאל גבוה מ0? רק על ידי זה שיש את היקום שלנו, אז מראש מניחים את מה שרוצים להוכיח.

המחשבות האלו ממשיכות על ידי אמירות כמו "הכל מקרי", "שום דבר לא מכוון" וכמובן "אין בורא לעולם" ו"אין תכלית לעולם", "אין תכלית לחיים" וכן על זה הדרך...

המחשבה הזו נמצאת אצל לא מעט אנשים לצערי הרב ולכן החלטתי לדון בזה ולהתעמק בזה פה יחד אתכם כדי שגם מי שחושב או חשב או מהרהר על הדברים האלו יבחן את זה לעומק ויפרק את זה לגורמים לוגיים הכרחיים.

רגע לפני שאנחנו נכנסים לעובי הקורה של "מקריות" (רנדומאליות וכדומה) יש מי ששואל מהי השגיאה הלוגית במשפט "הסיבה היחידה שאנחנו שואלים "איך זה שאנחנו פה - שיש קיום" זה בזכות זה שאנחנו פה... אחרת לא היינו יכולים לשאול את השאלה."

התשובה היא שבנאדם שאל "איך זה שיש קיום?" במקום לענות, האדם שאומר את הנ"ל, מביע את המובן מאליו, שאם לא היינו פה לא היינו יכולים לשאול את השאלה. הכשל הלוגי הוא שזה לא עונה לשאלה.

למה הדבר דומה?

דמינו שיש מטוס נוסעים עם 829 נוסעים ואנשי צוות שהמריא מסין והוא בדרכו לארה"ב. במהלך הטיסה יש כשל בשני מנועים בבת אחת והמטוס מתחיל לאבד גובה. הטייס חסר האונים לא מצליח להשתלט על המטוס והוא מתרסק.

לאחר התאונה המחרידה, גילינו שיש אדם אחד בלבד ששרד את התאונה והוא ישב בשורה 63 במושב B. כל מי שעל ידו, לפניו ומאחוריו מת והוא... בלי פגע ובלי שריטה, עדיין יושב לו על הכיסא, בין כל ההריסות. כלומר 828 נוסעים ואנשי צוות מתו והאיש הזה משום מה שרד.

כתבים מכל העולם שבאו לסקר את התאונה מצלמים הכל ולפתע מבחינים בשורד שלנו. הכתבים מתקרבים אליו, מצמידים לפניו מיקרופונים ושואלים אותו "איך זה ששרדת את התאונה? איך זה שאתה פה - בחיים?" והוא עונה להם: "כי אם לא הייתי פה, לא הייתם יכולים לשאול את השאלה."

עכשיו זה כבר ברור - אין ספק שזה נכון שאם לא היינו קיימים לא היינו יכולים לשאול את השאלה - אבל איך זה עונה על השאלה עצמה? זה כשל לוגי שמי שרוצה להאמין ב"מקריות" לפעמים מעלה על דעתו מבלי להתעמק ולראות את השגיאה, וזה חוסם ממנו את הגישה והרצון לבדוק יותר לעומק.

כשמישהו אומר שמהו קרה בצורה "מקרית" הוא בעצם אומר שאין סיבה או כוונה מאחורי מה שקרה, הוא אומר "זה סתם קרה" כלומר "רנדומאלי לחלוטין".

מי שיסתכל על המחשבה הזו לעומק יוכל לראות שכאשר אנחנו נתקלים בדבר מה שאנחנו לא מבינים את השיטתיות או החוקיות שעל בסיסם הוא עובד, זה יכול להראות לנו "מקרי" או רנדומאלי והשאלה שאנחנו רוצים לשאול היא "האם יש משהו שהוא באמת רנדומאלי? באמת מקרי? כלומר בפני עצמו רנדומאלי, בלי קשר לזה שאנחנו מבינים או לא מבינים את החוקיות... שמצד עצמו אין לזה חוקיות."

כדי לחדד את הנקודה עוד ניקח דוגמא של ניסוי, נניח ונכניס אדם כלשהו לחדר ונדליק ונכבה את האור לפי שיטה שפיתחנו מראש, נניח שהפעם הראשונה תהיה בשעה 14:06 ואחר כך נכבה ונדליק את האור על פי סדרה מתמטית ברורה כגון כל 4 דקות, 8 דקות, 16 דקות וכדומה (כך זה יעלה ל 32, 64 וכדומה). נתן לאיש שלנו לשהות בחדר רק במשך 2 הדלקות/כיבויים, כלומר בשעה 14:06 ו 14:10.

כשהוא ייצא מהחדר ונשאל אותו אם יש לו רעיון למה או על בסיס מה האור כובה/הודלק ומתי, הוא יגיד שאין לו מושג ושזה היה רנדומאלי.

כלומר, מבחינתו זה היה רנדומאלי וזה נכון שעבורו זה **נראה** רנדומאלי, אך **האמת** היא שזה לא היה רנדומאלי בכלל, אלא מכוון ובעל חוקיות ושיטתיות מובהקת (סדרה מתמטית).

אז ברור שאנחנו יכולים לטעות ולומר שמהו הוא רנדומאלי כשהוא לא ולזה אנחנו קוראים מעתה והלאה "רנדומאלי מדומה". והשאלה הגדולה היא האם יש משהו שהוא רנדומאלי באמת, כלומר מצד עצמו...?

בואו נבחן דוגמא פשוטה נוספת ונתקדם משם, נניח שאתם יושבים בחדר שלכם וקוראים את הספר הזה כרגע ולפתע אתם רואים מהחלון אבנים עפות נגד כח המשיכה - כלפי מעלה... זה ייראה מוזר ו"רנדומאלי" אלא אם תצליחו לפענח מה עומד מאחורי העניין המסתורי הזה... אבל ילד בן 10 שיושב בחוץ ורואה את החבר שלו זורק אבנים מיד מבין בדיוק במה מדובר.

זה שאנחנו לא מבינים את החוקיות לא הופך את הדבר לרנדומאלי.

בואו נתבונן לעומק ונבחן את הדברים, מה זה אומר "רנדומאלי"?

יש מי שיגיד שזה אומר "שאין חוקים" אבל זוהי סתירה עצמית שכן, זהו חוק של מחסור בחוקים. (החוק הוא ש"אין חוקים").

מי שיאמר ש"רנדומאלי" זה משהו "שאין לו תבניות" אז בדיוק כמו במקרה של ה"חוק": משהו שאין לו תבניות, יש לו תבנית של חוסר תבניות. כלומר זוהי שוב סתירה עצמית מוחלטת. (התבנית היא "מחסור בתבניות").

ואם תגיע אלינו מחשבה יותר "מתוחכמת": אולי, "רנדומאלי" זה משהו שאין לו הגדרה!!

אז ככה... שוב מדובר בסתירה עצמית מוחלטת מכיוון שזוהי הגדרה. כלומר, כשאנחנו אומרים "אין הגדרה" זוהי הגדרה... היא פשוט הגדרה שסותרת ומבטלת את עצמה, אבל היא לגמרי הגדרה. בדיוק כמו (שוב) זה שאומר "אני לא קיים". הוא מבטל וסותר את עצמו בעצם זה שהוא אומר או חושב את זה. (ההגדרה היא ש"אין הגדרה")

יש מי שיגיד דבר מתוחכם נוסף - "רנדומאלי/מקרי" זה כל דבר שאין לו תיאור.

הבעיה היא... ש"אין לו תיאור" זהו תיאור! שוב סתירה עצמית מוחלטת. (התיאור הוא ש"אין לו תיאור")

בואו נראה מה כתוב במילון על המילה "רנדומאלי", אז דבר ראשון שאנחנו רואים זה ש"רנדומאלי" זה "אקראי" בעברית.

"**אקראיות** היא היעדר תבנית וסדר, או מצב של **מקרים** בהקשר למאורע נתון. בניסוח אחר אקראיות היא מצב כאוטי, שאינו מונע או מכוון לתכלית כלשהי, נעשה או מתרחש ללא מגמה או בחירה מודעת. בעולם הדיגיטלי התפיסה של אקראיות מתייחסת לחוסר סדר או אי-עקביות של רצף סמלים או צעדים, כך שלא קיימת בהן תבנית דטרמיניסטית או היעדר קורלציה."

מתוך ויקיפדיה, ערך **שעוסק ברצון החופשי**

he.wikipedia.org/wiki/אקראיות

הנה אנחנו רואים את ההגדרה המילונית למילה "רנדומאלי" (או, "אקראי" בעברית). כאשר אנחנו אומרים שזה משהו שאין בו סדר או אין לו סדר... הרי שזה שוב סותר את עצמו. (הסדר הוא ש"אין סדר")

המושג "אקראי" או "רנדומאלי" קיים רק בתור משהו מדומה, יכול להיות שמהו נראה לנו שמהו הוא אקראי, אבל למעשה הוא לא, כי זה פשוט לא קיים - כל תצורה אפשרית של מחשבה על מקריות סותרת את עצמה לחלוטין ומתבטלת.

לכן המושג עצמו קיים כמושג - אבל אין במציאות עצמה משהו שהוא באמת אקראי או רנדומאלי בפני עצמו! המושג עצמו קיים מכיוון שיש דברים שנראים רנדומאליים או עונים על קריטריון של רנדומיזציה כזה או אחר שקבעו, מתוך המושג - אבל לא מבחינת עצמו ו/או מבחינה אבסולוטית מוחלטת.

אגב, בעולם המחשב כשמייצרים פונקציה שמייצרת "רנדומאליות" בעצם משתמשים בנוסחאות מתמטיות כדי להביא לידי ביטוי תוצאה שתראה לאדם הנתקל בה כרנדומאלית על ידי כך שהוא לא יצליח להבין את השיטתיות והנוסחאות שאחראיות לתוצאה כזו או אחרת. עצם זה שיש נוסחה, מכריח שזה לא רנדומאלי.

נמשיך לבחון את זה, למשל כתוב בהגדרה "אינו מונע" או "מכוון לתכלית כלשהי".

הרי שזו שוב סתירה לוגית!) כי אם יש משהו שקורה בלי שהוא מונע או מכוון לתכלית כלשהי, הרי שעצם זה שמהו קרה, זה אומר שיש לו כיוון או תכלית. אם הדבר שקרה היה "לא מונע" בעצם הוא לא היה מתרחש שכן עצם זה שהוא מתרחש זוהי ההגדרה של כך שהוא "מונע", מונע אל המציאות מתוך הפוטנציאל. אותו דבר לגבי התכלית - אם למשהו "אין תכלית" אזי שזוהי התכלית - שאין תכלית וזוהי... שוב... סתירה עצמית. (התכלית היא ש"לא תהיה תכלית").

אם משהו קורה בלי שיש לו מכוון, אז זה כמו לומר שיש לו 0 מכוונים. אז איך יכול להיות שאותו משהו נע לאיזשהו כיוון? הרי כל כיוון שאליו יזוז, אפילו שיראה לנו לגמרי רנדומאלי, הוא עדיין כיוון! מה שאומר שיש כיוון ולכן הכרח שיש מכוון. היות ושוב, אם אין מכוון, כלומר יש 0 מכוונים, אזי שאין כיוון כלל. אם לא היה כיוון כלל, לא הייתה התרחשות במציאות. (הכיוון הוא ש"אין כיוון")

מי שעוד לא רואה את זה בואו נמשיך לבחון את זה. כאשר אדם אומר "זה קרה בלי סיבה".

אז הוא בעצם אומר שזה (הדבר) קרה ללא סיבה כלל, כי סיבה=משהו. אם דבר מסוים קורה בלי שמהו מאפשר שזה יקרה אזי שלא היה וגם לא יהיה לדבר הזה פוטנציאל לקרות, מכיוון ש"פוטנציאל זה בדיוק "משהו מאפשר". ברור שכל דבר שאין לו פוטנציאל לקרות לא יכול לקרות. אם הדבר קרה, סימן שהייתה אפשרות/פוטנציאל כלומר סיבה! (הסיבה היא ש"אין סיבה")

כלומר, היה משהו, הייתה סיבה שזוהי בעצם הבחינה העמוקה שמסתתרת מתחת למחשבה הזו. סתירה עצמית מוחלטת.

בהמשך ההגדרה כתוב "נעשה או מתרחש ללא מגמה או בחירה מודעת" ושוב אנחנו צריכים להבין שאם אנחנו לא מבינים את המגמה, או את הבחירה המודעת אין זה אומר שהיא לא קיימת ושוב, מבחינת "אקראיות מדומה" או "רנדומאלי מדומה" ההגדרה הזו נכונה, אבל מבחינה אמיתית: זוהי שוב סתירה עצמית כאשר בודקים את זה מבחינה אבסולוטית - אובייקטיבית, כלומר בפני עצמו ולא כפי שאנחנו תופסים את זה.

בואו נבחן את זה יחד:

משהו שמתרחש ללא מגמה. מה זה אומר? מה זו מגמה? בדיוק אותו הדבר כמו "כיוון" וזה נפסל לחלוטין. שימוש במילה אחרת שיש לה את אותה ההגדרה בדיוק דינה כדין המילה השנייה. (המגמה היא ש"אין מגמה")

מה לגבי "בחירה מודעת" כלומר, משהו שנעשה ללא בחירה מודעת. שוב, נניח שאנחנו נתקלים במשהו שמישהו עשה, הוא אפילו לא מודע לזה שהוא עשה את זה. האם זה אומר שזה רנדומאלי? או אקראי? לא, מכיוון שאין דבר כזה אקראי או רנדומאלי. אבל מה עם מי שמנסה לתפוס בשאלה "האם - ללא בחירה מודעת" זוהי סתירה בפני עצמה גם כן?

זה דורש בחינה עמוקה יותר:

אם משהו קורה ללא בחירה מודעת (כלשהי, שלנו, או של בורא היקום או כל אחד אחר) אז אנחנו בעצם אומרים שהדבר קרה בגלל סיבה כזו או אחרת אשר אין מישהו שבחר/אפשר באופן מודע שזה יקרה.

דבר ראשון אנחנו כבר רואים שזה לא רנדומאלי או מקרי מכיוון שזה קרה בגלל סיבה וחוקיות כלשהי.

דבר שני והוא היסודי יותר: האם יש משהו שיכול לקרות מבלי שמישהו, כלשהו ייתן על זה את הדעת ויבחר לאפשר לזה לקרות? מתוך ההוכחה האונטולוגית אשר נובע ממנה הכרח מוחלט שאלוקים הוא כל ההוויה כולה, המאפשר של הכל, מודע להכל, המקור של כל החוכמה והידע ועוד... ואם מישהו יאמר "אולי אלוקים לא מודע להכל" אז הרי שברור שאנחנו יכולים לתפוס אלוקים שכן מודע להכל ולכן הכרח אונטולוגי שהוא מודע להכל. לכן התשובה היא שזה לא יכול להיות שאין גורם מודע שמאפשר את הכל.

גם מכניקת הקוואנטים ובפרט ה"סופר-פוזיציה" מראים לנו שלכל חומר שנבחר לו מיקום, יש תודעה שמתבוננת בו.

עכשיו למשהו עוד יותר עמוק וזה הבחינה של המתבונן על ההגדרה עצמה:

שימו לב לדבר נוסף, עצם ההגדרה "כיוון" זוהי הגדרה הפוכה מאשר של "מקרויות" או "רנדומאליות" אז ככה שלומר שמישהו "רנדומאלי" הפיק "כיוון" זה דומה לאמירה שמכלום-מוחלט (רנדומאלי מוחלט) שהוא כלום-מכל-היבט יצא משהו (כיוון).

הגענו למסקנה חד משמעית שאין דבר כזה "רנדומאלי" או "מקרויות" או "אקראיות" מוחלטים. במקרה המקסימאלי, אנחנו עשויים להגיע למצב שאנחנו לא מבינים למה משהו קורה כך או אחרת בגלל מוגבלות שכלנו והעובדה שאין לנו את כל הפרטים שקשורים לאותו עניין. מצב כזה הוא "רנדומאלי מדומה" או "אקראיות מדומה" או "מקרויות מדומה" אבל לא באמת מקרי (או רנדומאלי או אקראי כלל).

אין דבר רנדומאלי או מקרי במציאות כלל! אלא רק נדמה לאנשים לפעמים שזה המצב. כשאדם אומר "אין קשר בין דבר ודבר" (ולא משנה על איזה דברים מדברים) זה כמו לומר "יש כלום המקשר בין דבר ודבר" והרי שבשני המקרים זוהי טעות לוגית. במקרה של "יש כלום" מיד רואים אותה - המילה "כלום" בפני עצמה - לא קיימת אז איך יכול להיות "כלום" בין דבר לדבר? הרי שה"כלום" הזה לא קיים - אז למעשה זה אומר בהכרח ש: "אין, אין כלום המקשר בין כל דבר לדבר" זה אומר "יש משהו המקשר בין כל דבר ודבר".

זה אומר שכל דבר שאנחנו עושים / חושבים קשור לכל דבר אחר שאיי פעם קרה ואיי פעם קרה במציאות כולה! הכל קשור אחד לשני ולמעשה - הכל חלק מאותו "דבר אחד" והוא כמובן אלוקים כפי שנובע בהכרח מההבנה הלוגית הזו מכיוון שחייב שהמקשר הוא אין סופי שכן יש אין סוף לאפשרויות, כל המספרים, כל הסוגים, כל האפשרויות... הכרח שהוא רוחני וגשמי כאחד מכיוון שהוא מאחד בין כל מה שרוחני וגם בין כל מה שגשמי והכרח שהוא גם מקשר בין כל הכוחות, כל המחשבות, כל האינטלקט וכן הלאה ואנחנו מקבלים בהכרח את ההגדרה של אלוקים - האין-סוף-ברוך-הוא.

מי שיודע את האמת יפסיק להתבלבל וגם כשהוא לא יודע מהי הסיבה לדבר מה, הוא יידע שיש לזה סיבה ושזה לא רנדומאלי כלל ובנוסף יבין שהסיבה הזו נובעת מאלוקים ושאלוקים מודע להכל.

בפרק העוסק בטוב ורע אנחנו גם נגלה שלא רק שיש לכל דבר סיבה, אלא שכל דבר ודבר מצד עצמו הוא בהכרח טוב ולטובה! (ובצדק מוחלט ונכון בהכרח!).

אנחנו, בגלל מוגבלותנו רואים כל הזמן במציאות הנוכחית דברים "רעים" הם בהחלט נראים ומרגישים כך לפעמים - אבל אין זו המציאות כלל ומי שיודע את זה לאט לאט יתחיל גם להרגיש את האמת - שהכל לטובה! (ראה בהרחבה הוכחות בחלק העוסק ב"המוסר. הטוב הרע והיצר המכוער." בספר זה). הדברים הרעים שקורים הם הנמכת הטוב וזה... לא טוב וצריך להפסיק עם זה, אבל הם לא "רעים" ממש כשם שחושך לא קיים בפני עצמו אלא הוא מחסור באור.

עכשיו בואו נחשוב רגע על מישהו שבכל זאת רוצה להחזיק באמונה שלו ש"היקום נוצר במקרה" ובכלל, שיש דבר כזה "מקרי". (למרות שאם הוא יתחבר לשכל אז המבחן הלוגי בנושא זה מוכיח שאין דבר כזה כלל... כנ"ל).

האדם שאומר או חושב ש"היקום נוצר במקרה" אומר דבר אחד בפה וחיי את חייו לפי אמונה הפוכה וסותרת לחלוטין!

הרי שאם היקום נוצר ב"מקרה" אזי שגם חוקי הפיזיקה למשל נוצרו ב"מקרה" והרי שזה אומר שהם לא "חוקים", כלומר אין משהו שמחייב אותם להישאר במתכונת הנוכחית שלהם... הרי שאם מה שעומד מאחורי החוקים זה... "מקרה" או יותר נכון "כלום" (כי הרי "מקרה", בהגדרה שלו מוביל לכלום בהכרח, מכיוון שבכל פעם שנבוא להגדיר את הדבר ה"מקרי" הזה... נגלה שאין לו הגדרה, אין לו חוקיות, אין לו תבניות וכן הלאה) אזי שבכלל לא היו אמורים להיווצר חוקים, כי רק "משהו" יכול ליצור חוקים.

אז בואו נסתכל על המחשבה הלוגית שכל מי שמאמין ולוקח כהנחת יסוד לחייו שהיקום נוצר במקרה או "באקראי" או בצורה "רנדומאלית" חייב להשלים איתה ואם הוא לא משלים איתה, הרי שהוא מתכחש לעצם האמונה והנחת היסוד שלו עצמו:

1. היקום נוצר במקרה ואיתו גם חוקי הפיזיקה (והכימיה וכדומה).
2. אין גורם מכוון, או גורם מקבע לחוקי הפיזיקה (והכימיה וכדומה).
3. אם היה גורם מכוון או גורם מקבע לחוקי הפיזיקה הם לא היו נוצרים ב"מקרה". אלא היה כח עליון אחראי ליצירתם כיוונים וקביעתם.
4. היות והנחת היסוד היא שהיקום נוצר במקרה (סתירה לוגית) ואין כח עליון האחראי ליצירת היקום וחוקי הפיזיקה (והכימיה וכדומה) אזי שהחוקים הם לא בעלי חוקיות שחייבת להמשיך.
5. חוקי הפיזיקה (והכימיה וכדומה) יכולים להשתנות בכל רגע ורגע.
6. אם החוקים יכולים להשתנות לכל אפשרות רנדומאלית אפשרית (אין סוף אפשרויות) בכל רגע ורגע, אזי שהסיכוי שהם יישארו דווקא במתכונת הנוכחית שלהם מתוך אין סוף אפשרויות, גם בעוד רגע... זהו סיכוי השואף ל0 ובטח ובטח בעוד רגע ואז שוב ושוב בכל רגע ורגע (אין סוף כפול בחזקת אין סוף אין סופי).
7. זה שמאמין בהנחת היסוד הזו, אמור להיות בפאניקה כל רגע ורגע מחייו כי לפי הלוגיקה, הוא מאמין שהיקום וחוקי הפיזיקה הולכים להשתנות לחלוטין בכל רגע ממש!
8. **עצם זה שבפועל הוא לא בפאניקה ולא חושב שהיקום וחוקי הפיזיקה הולכים לקרוס מוכיח שהוא אפילו לא מאמין לעצמו להנחת היסוד שלו.**
9. **בתת מודע שלו הוא יודע שהנחת היסוד שלו שגויה לחלוטין.**
10. **אם סעיף 9 לא היה נכון, והוא היה ממשיך להחזיק באמונה שלו, אזי שהוא היה חייב להגיע לידי שיגעון מחשבתי מוחלט וחרדות בלתי פוסקות.**

הרי שהאדם שחושב כך יצטרך להתמודד עם השאלה "אז למה שחוקי הפיזיקה יישארו במתכונת הנוכחית שלהם?" הרי כפי שהם הגיחו ליקום "במקרה", הם יכולים להשתנות בכל רגע... אם הוא היה באמת מאמין בזה אז הוא היה אמור להיות בהיסטוריה כל רגע ורגע שאולי פתאום חמצן יהפוך להיות ארס, או שהכח המחזיק אותו על הרצפה יתהפך והוא יתחיל לעוף באוויר, שאולי הקירות ייפלו עליו וכדור הארץ יתכווץ לגודל של אפונה וכן הלאה.

אם הוא יאמר שהוא זוכר שעד עכשיו החוקים נשארו במתכונת נוכחית שגם זה עומד בסתירה לאמונה שלו - שכן, אם הכל נוצר במקרה, גם הזיכרון שלו מקרי ומי אמר שניתן לסמוך עליו? ובכלל הסקת מסקנה כללית ממקרים פרטיים לגבי העתיד זהו דבר שבלתי ניתן לעשות אותו על בסיס "אקראיות" כי הרי **עצם הסקת המסקנה לוקחת בחשבון כהנחת יסוד שזה לא אקראי אלא שיש שיטתיות וחוקיות שניתן למצוא ועל בסיס זה להסיק מסקנות.**

עצם זה שמישהו חושב על חוק, אומר שהוא חושב על משהו לא אקראי.

עצם זה שלמישהו יש מחשבות מסודרות, זה אומר שהוא לא חושב בצורה אקראית.

אני יכול להמשיך ולהצביע על הכשלים הלוגיים הרבים שנובעים ממחשבה על "מקרים מוחלטת" או "אקראיות מוחלטת" וכן הלאה. יש בספר זה פרק שמדבר על "בעיית האינדוקציה" ואני מאד ממליץ לקרוא את זה, שם תמצאו פירוט של הבעיה הלוגית שגרמה לעמנואל קאנט לומר כשהוא נחשף "לבעיית האינדוקציה" - "העירה

אותי מתרדמתי הדוגמטית" (מה שכולנו חווים כהנחת יסוד בסיסית - שניתן לחשוב בצורה אינדוקטיבית לוגית) ובעקבות זה הוא כתב את ספרו המפורסם "ביקורת התבונה הטהורה".

"דייוויד יום" (אחד מגדולי ההוגים והמוחות הלא יהודיים) הגה את ה"בעיית האינדוקציה" והראה שבלי לייחס לה מוחלטות... האנושות כולה קורסת - לא ניתן לבצע מדע ותצפיות, לא ניתן להסתמך על זיכרון ועוד.

לנו, בני אדם מוגבלים, כשחסרים לנו נתונים ואפילו אם יש לנו את כל הנתונים אך אנחנו לא מצליחים להבין אותם עד הסוף, הדברים עשויים להראות לנו "מקריים" או "רנדומאליים" אבל מבחינת המציאות עצמה - זוהי סתירה לוגית לחשוב שיש משהו רנדומאלי! לכן רנדומאלי/מקרי קיים רק בתור תעתוע, רק בתור "רנדומאלי-מדומה" שזה נראה לנו כמו דבר רנדומאלי - אבל מצד האמת, זה לא, כי זה בלתי אפשרי שיהיה דבר מה מקרי/רנדומאלי.

מה זה אומר? זה אומר שאפילו דבר פשוט כמו ציוץ של ציפור ששמעת מחוץ לחלון כשקמת בבוקר, לא קרה במקרה. יש סיבה ששמעת את זה, לא רק לזה שזה קרה! יותר מזה - יש סיבה לזה שאתה/קוראת את השורה הזו כרגע! ולא רק מתוך זה שזה אפשרי שתקרא/י! כל דבר ודבר שקורה לנו בחיים, יש סיבה שבגללה זה קורה וגם סיבה ש**בעבורה** זה קורה לנו. "כל העולם לא נברא, אלא בשבילי" (כמובא על ידי חז"ל בסנהדרין).

בכל פעם שאנחנו חושבים שמהו קורה "סתם" או "בלי סיבה" אנחנו עושים טעות לוגית, ולכן, ברור **שהכל** מתוכן עד הפרט הקטן ביותר שאנחנו מסוגלים לחשוב עליו וגם כל מה שאנחנו לא חושבים עליו או מסוגלים לחשוב עליו.

כלומר, ברגע שהוכחנו שאין דבר כזה "מקרי" או "רנדומאלי" בכלל! אף פעם! באף סיטואציה/מצב/זמן וכן הלאה... המסקנה המדהימה הנובעת מזה היא... שכל החיים שלנו, כל מה שאנחנו רואים, שומעים, חושבים... כל מה שקורה, קרה או יקרה לנו - להכל יש סיבה מכל היבט שאנחנו יכולים לחשוב עליו.

כלומר, אם מישהו יאמר על משהו שקרה לו "אני מבין שזה קרה בגלל או בזכות דבר כזה או אחר"... אבל מבחינת ה"למה זה קרה" הוא יחשוב לעצמו שאין לזה ממש סיבה, הוא בעצם עושה טעות לוגית. אין היבט, ולו אחד, שניתן לחשוב עליו (בלי לבצע סתירות עצמיות), שבו אנחנו מסוגלים לתפוס שמהו קורה (או קרה, או יקרה) במציאות ללא סיבה.

דוגמאות להמחשה,

נניח שאתם הולכים ברחוב ואתם שומעים מישהו מדבר בטלפון... שמעתם "סתם שיחת טלפון רנדומאלית"... התשובה היא... לא! לא שמעתם שיחת טלפון "רנדומאלית" או "סתם" בכלל! לא רק שהשיחה הזו מתרחשת בגלל סיבה כלשהי, אלא שגם זה שאתם שמעתם אותה ועוד בעיתוי ספציפי גם לזה יש סיבה! הרי שאם נחשוב "אני מבין שיש סיבה לזה שיש שיחת טלפון" אבל "זה מקרי לחלוטין שאני שמעתי אותה" אנחנו נבצע טעות לוגית, שכן - **אין מקריות בכלל, בשום היבט ושום אפשרות.**

כלומר, כל דבר שאנחנו חושבים עליו, כל השאלות שעוברות לנו בראש לגבי אותו דבר, לכולן, כל השאלות כולן יש תשובה ואף אחת מהתשובות לא כוללות את המילים "במקרה" או "סתם" או "רנדומאלי"!

שאלות כמו, (אבל גם כל שאר השאלות) למה שמעת? למה דווקא עכשיו? "יש קשר בין זה לבין מה שראיתי אתמול בטלוויזיה?" "יש קשר בין זה לבין כל מה שקורה בכל שאר היקום?"

כפי שבוודאי שמתם לב השאלה האחרונה מובילה להבנה שכל מה שקורה (או קרה או יקרה וגם מה שמחוץ לזמן) בכל היקום כולו קשור אחד לשני. אנחנו כולנו מחוברים ומשפיעים אחד על השני כל הזמן בהכרח!

עכשיו נעבור לכמה ראיות מעניינות שמראות לנו על קצה המזלג דברים מאד (מאד!) לא מקריים ביקום שלנו... (כמובן, שמי שמבין את פרק זה, לא צריך ולו ראייה אחת, מכיוון שהמבחן הלוגי מוכיח ב 100% את המציאות.

יחס הזהב וסדרת פיבונאצ'י

מהו יחס הזהב? מהי סדרת פיבונאצ'י ולמה זה קשור לספר הזה?

המילה "טבע", מלשון הטבעה, כמו שחותמים במטבע צורה מסוימת, כך הטבע בעל הטבעה ספציפית, מאד לא מקרית ו/או אקראית.

ישנם אלמנטים מתמטיים מאד מתוחכמים בכל היצירה שבטבע, תדברו פעם עם אסטרופיזיקאי ותשאלו אותו כמה אלמנטים מתמטיים יש הקשורים ביכולת של כדור הארץ להוות מתחם לבעלי חיים. הרשימה המאד ספציפית של התנאים ההכרחיים המתקיימים כולם בשלמותם היא רשימה עצומה ואדירה, וכמובן שמכלול כזה גדול של דברים שכל אחד מהם בעל הסתברות מאד קטנה להתרחשות, כאשר מתחשים יחד מעידים כאלף עדים (מיליארד - מיליארדי עדים למעשה) שהבריאה מתוכננת.

מהו יחס הזהב?

"יחס הזהב (או חיתוך הזהב), הוא קבוע מתמטי המעסיק את המדע והאמנות כבר מאות בשנים. זהו מספר אי רציונאלי המסומן באות היוונית ϕ (ולעתים Φ)

$$\phi = \frac{1 + \sqrt{5}}{2} \approx 1.6180339887498948482045868343656 \dots$$

יחס הזהב הוא הפתרון החיובי של המשוואה $x^2 = x + 1$:

לפי ההשערות, יחס זה התגלה על ידי אחד מתלמידיו של פיתגורס: הוא תואר בספרו של אוקלידס, "יסודות", לפני כ-2,300 שנים. בימים ההם כונה היחס בשם "יחס קיצוני וממוצע". "לוקה פאצ'ולי, מתמטיקאי איטלקי מתקופת הרנסאנס, הקדיש ליחס הזהב ספר שלם, וכינה אותו "הפרופורציה האלוהית".

היחס מייצג מידות וגדלים רבים בטבע, והחל מתקופת יוון הקלאסית, הוא גם משמש באמנות ובאדריכלות. רבים רואים בו מספר מיסטי, אשר עצם קיומו מוכיח כי העולם הוא מעשה בריאה מתוכנן. את האות פי לתיאור היחס הציע המתמטיקאי האמריקני מארק באר.

מאת אתר ויקיפדיה, ערך העוסק ביחס הזהב

he.wikipedia.org/wiki/יחס_הזהב

"על הפרופורציה האלוהית (בלטינית De divina proportion): הוא ספר מתמטי בן שלושה כרכים שנכתב על ידי המתמטיקאי האיטלקי לוקה פאצ'ולי, מורו של לאונרדו דה וינצ'י, בשנים 1496-1498 בעיר מילאנו, ויצא לאור בוונציה בשנת 1509. הספר אויר על ידי לאונרדו עצמו, בעת שקיבל מפאצ'ולי שיעורים במתמטיקה.

הכרך הראשון עוסק ברובו ביחס הזהב, קבוע מתמטי הקרוב ל-1.618, שהיה בשימוש גם בענפים אחרים כמו אמנות ואדריכלות, וכן בפאונים. פאצ'ולי קובע בעמודו הראשון של הספר כי הספר הוא:

"יצירה... שבה ימצאו כל אוהבי חקר הפילוסופיה, הפרספקטיבה, הציור, הפיסול, האדריכלות, המוזיקה ושאר תחומי המתמטיקה תורה מעודנת, מחוכמת ומעוררת התפעלות, ויתענגו על השאלות הרבות והשונות שעניינן במדע סודי מאוד".

בהמשך הוא דן בסיבה שבגינה כינה את יחס הזהב בשם "הפרופורציה האלוהית", משווה את ייחודיות יחס הזהב לייחודיות הבורא, ונכנס גם להיבטים פילוסופיים ומיסטיים נוספים. "

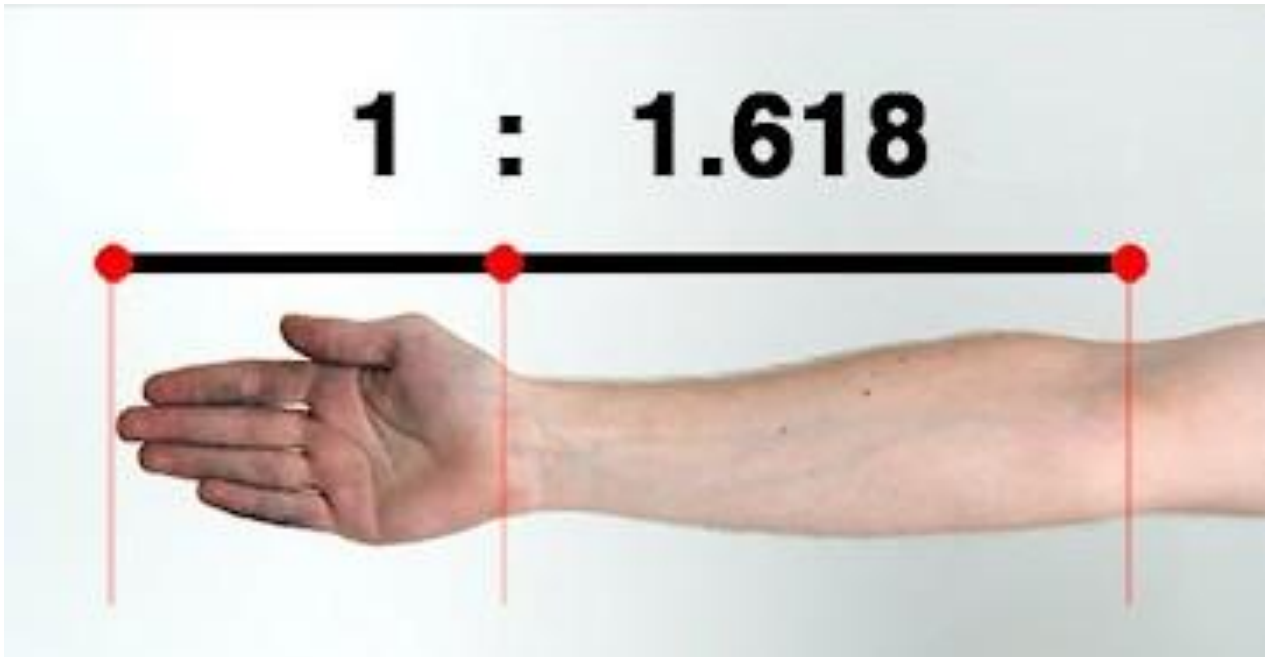
מאת אתר ויקיפדיה, ערך העוסק בפרופורציה האלוהית

he.wikipedia.org/wiki/הפרופורציה_האלוהית

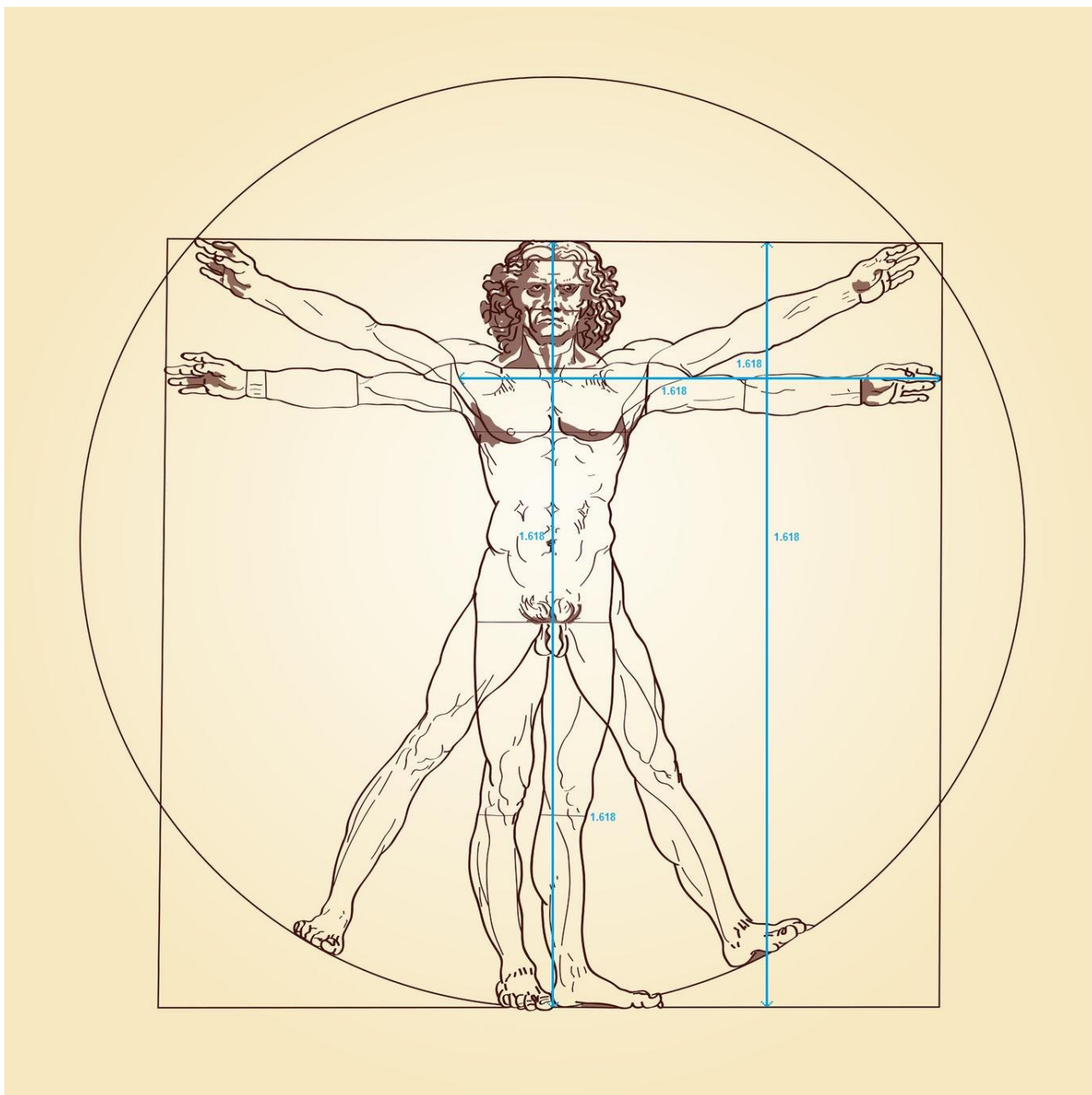
לענייננו, יחס הזהב מופיע בהמון מקרים בטבע והוא מהווה סוג של תביעת אצבע מתמטית, כשם שכאשר מבקשים מאתנו לחתום בבנק אנחנו עושים חותמים (ויש לזה ערך מתמטי כלשהו)... רק הרבה יותר מדויק - אצלנו זה יוצא קרוב אחד לשני אבל לא אותו הדבר וגם, הספציפיות של המסר (כנ"ל) היא אין סופית, שכן למספר הזה אין סוף ולכן, הוא הכי ספציפי וייחודי שיכול להיות.

אז אם ככה, למה אנחנו רואים אותו, דווקא אותו, בכל כך הרבה מקומות בטבע? הרי שהסיכוי שהמספר הזה יחזור על עצמו ולו פעמיים, שואף ל-0 אין סופי... אז שיחזור על עצמו כל כך הרבה פעמים ועוד בדיוק במקרים שגורמים לעין האנושית להתענג על יופי? מה הקשר בין המספר הזה לבין יופי? מסתבר שהכל. כאשר אנחנו קולטים משהו שעונה על הפרופורציה של מספר הזהב זה נתפס אצלנו כדבר יפה.

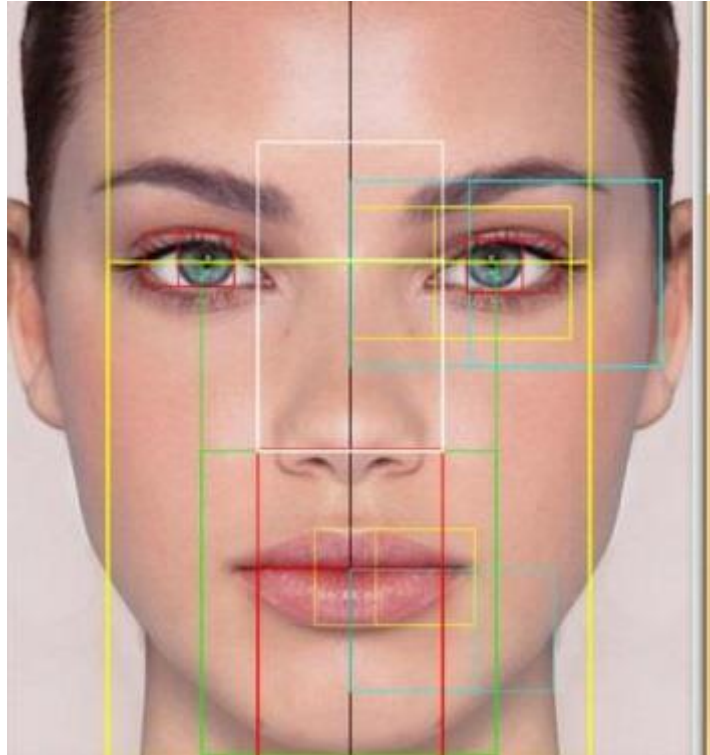
דוגמא, הפנים של בני אדם. מי שיש לו פנים על פי פרופורציית מספר הזהב, נחשב לאדם מאד נחשק מבחינת היופי שלו, בין גבר, בין אישה. אותו דבר לגבי פרחים, עצים, חרקים ועוד ועוד ולהלן מספר דוגמאות פה בספר...

כמו שניתן לראות, יד אדם מכוילת לפי יחס הזהב. מספר מאד מדויק וספציפי אשר חוזר על עצמו בהרבה מקומות בטבע.

כמו שניתן לראות בתמונה מפורסמת זו, פרופורציית מבנה גוף האדם מכוילת לפי יחס הזהב. מספר מאד מדוייק וספציפי אשר חוזר על עצמו בהרבה מקומות בטבע.

כמו שניתן לראות ביחסים בין המלבנים, פני האדם מכויילות לפי יחס הזהב. **מספר מאד מדוייק וספציפי אשר חוזר על עצמו בהרבה מקומות בטבע.**

8 לינואר 2010 התפרסם שמדענים גילו את יחס הזהב ביחידת החומר הקטנה ביותר - "קוונטום"! זו הפעם הראשונה שיחס הזהב נמדד בחלקיק חומר. קוונטום זוהי היחידה הבסיסית אשר מבחינה פיזיקאלית לא ניתן להגיע לחלוקה פיזית שלה גם מבחינת חומר וגם מבחינת אנרגיה. (בניגוד לאטום, אשר הסברה שהייתה פעם שהוא החלק הקטן ביותר, התבססה רק על תצפיות ולא חישובים מתמטיים ופיזיקאליים).

זוהי חדשה מרעושה ביותר! שכן, קוונטה (קוונטום ברבים) אלקטרומגנטיים הם הבסיס של כל היקום הזה, אשר נוצרו כבר מההתחלה של היקום מכילים בתוכם את תביעת האצבע המתמטית הזו! **ומוכיחים שוב שמהתחלה הכל בבריאה מתוכנן.**

הרי שאם ביחידה הבסיסית ביותר, זו שנוצרה כבר מהרגע הראשון של היווצרות האור הראשוני של היקום יש את תביעת האצבע המתמטית הזו... זה אומר שנמצאה אחת הראיות המדעיות המובהקות ביותר לקיום מסדר/מכוון/מתכנן ליקום. להלן הגדרה של קוונטום מתוך ויקיפדיה:

"בפיזיקה, **קוונטום** (ברבים: קוונטה) זו המנה המינימלית של ישות פיזיקלית כלשהי באינטרקציה. כאן מסתתר הרעיון הבסיסי שתכונה פיזיקלית (לדוגמה אנרגיה, תנע, וכדומה) היא **מקוונטט**, שנקרא "הנחת קוונטיזציה". זה אומר שהגודל המתאים לתכונה יכול לקבל ערכים בדידים בלבד.

פוטון, לדוגמה, הוא קוונטום בודד של אור, ומתייחסים אליו כמנת אור בדידה. האנרגיה של אלקטרון שקשור לאטום היא מקוונטט, מה שגורם ליציבות האטום. על מנת לתאר את העולם בקנה מידה קטנים מאוד (קנה מידה של חלקיקים), משתמשים ברעיון הקווינטוט, ומגיעים אל מכניקת הקוונטים."

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק בקוונטום

he.wikipedia.org/wiki/קוונטום

המחקר שהוכיח שיחידת החומר והאנרגיה הבסיסית והיסודית ביותר גם הוא מכויל למספר יחס-זהב 1.618 פורסם במגזין המדע היוקרתי והנחשב "SCIENCE".

מאת אתר ScienceDaily :

"Researchers from the Helmholtz-Zentrum Berlin für Materialien und Energie (HZB), in cooperation with colleagues from Oxford and Bristol Universities, as well as the Rutherford Appleton Laboratory, UK, have for the first time observed a nanoscale symmetry hidden in solid state matter. They have measured the signatures of a symmetry showing the same attributes as the golden ratio famous from art and architecture.

The research team is publishing these findings in the Jan. 8, 2010 issue of the journal Science.

When applying a magnetic field at right angles to an aligned spin the magnetic chain will transform into a new state called quantum critical, which can be thought of as a quantum version of a fractal pattern. Prof. Alan Tennant, the leader of the Berlin group, explains "The system reaches a quantum uncertain -- or a Schrödinger cat state. This is what we did in our experiments with cobalt niobate. We have tuned the system exactly in order to turn it quantum critical."

By tuning the system and artificially introducing more quantum uncertainty the researchers observed that the chain of atoms acts like a nanoscale guitar string.

Dr. Radu Coldea from Oxford University, who is the principal author of the paper and drove the international project from its inception a decade ago until the present, explains: "Here the tension comes from the interaction between spins causing them to magnetically resonate.

For these interactions we found a series (scale) of resonant notes: The first two notes show a perfect relationship with each other. **Their frequencies (pitch) are in the ratio of 1.618... which is the golden ratio famous from art and architecture.**"

Radu Coldea is convinced that this is no coincidence. "It reflects a beautiful property of the quantum system -- a hidden symmetry. **Actually quite a special one called E8 by mathematicians, and this is its first observation in a material,**" he explains.

לצפייה בכתבה המלאה - עברו ללינק הזה:

<http://www.sciencedaily.com/releases/2010/01/100107143909.htm>

בהמשך ליחס הזהב ישנה סדרה שנקראת "סדרת פיבונאצ'י" וגם היא סדרה מאד ספציפית, אשר מתארת דברים מורכבים ויפים בטבע והיא מגיעה כאשר מתחילים לייצר סדר על בסיס "האחד". אז אנחנו לוקחים את המספר 1 ומוסיפים לו את המספר שלפניו, והוא 0, אחר כך מתייחסים לכל שני איברים כאל יחידה ומקבלים שוב 1, ואז חוזרים על זה ומקבלים 0,1,1,2,3,5,8,13 וכן הלאה. לפעמים מראים את הסדרה ללא ה0.

להלן הגדרות והסברים מתוך: **מאת אתר ויקיפדיה, ערך העוסק בסדרת פיבונאצ'י**

"במתמטיקה, **סדרת פיבונאצ'י** היא הסדרה שאיבריה הראשונים הם:

$$1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144...$$

המספרים בסדרה נקראים **מספרי פיבונאצ'י**.

איבריה הראשונים של הסדרה הם 1 ו-1, וכל איבר אחר בה שווה לסכום שני קודמיו. הסדרה, שאת איבריה מקובל לסמן באות F , מוגדרת ברקורסיה על ידי נוסחת נסיגה ותנאי ההתחלתי:

$$\begin{aligned} F_{n+1} &= F_n + F_{n-1} \cdot \\ F_1 &= F_2 = 1 \cdot \end{aligned}$$

ניתן גם להגדיר את הסדרה לפי האיבר $F_0 = 0$.

היא קרויה על שם לאונרדו מפיזה, הידוע בכינוי "פיבונאצ'י", שתיאר אותה לראשונה באירופה בספרו ספר החשבוניה בשנת 1202 (קדמו לו מתמטיקאים הודים). שם הסדרה הוענק לה על ידי אדוארד לוקאס. פיבונאצ'י השתמש בסדרה כדי לתאר את מספר הצאצאים של זוג ארנבים אחד, אם מניחים שכל זוג ארנבים שהגיע לגיל חודשיים, ממליט מדי חודש זוג נוסף. באוכלוסייה כזו, מספר זוגות הארנבים בחודש ה-n יהיה שווה ל- F_n .

מספרי פיבונאצ'י יחס הזהב:

היחס בין שני איברים עוקבים של סדרת פיבונאצ'י שואף ליחס הזהב: מספר אי-רציונלי שערכו 1.61803398..., כפי שהראה לראשונה יוהנס קפלר. יחס הזהב מושג בקירוב טוב כבר באיבר ה-11 של סדרת פיבונאצ'י:

$$\frac{F_{11}}{F_{10}} = \frac{89}{55} = 1.6181818$$

ובאיבר ה-16 הדיוק משתפר לרמה של 5 ספרות אחרי הנקודה העשרונית:

$$\frac{F_{16}}{F_{15}} = \frac{987}{610} = 1.61803$$

תכונה זו אינה מפליאה אם מציגים את יחס הזהב כשבר המשולב: $\phi = 1 + \frac{1}{1 + \frac{1}{1 + \frac{1}{1 + \dots}}}$. תכונה זו אינה מפליאה אם מציגים את יחס הזהב כשבר המשולב:

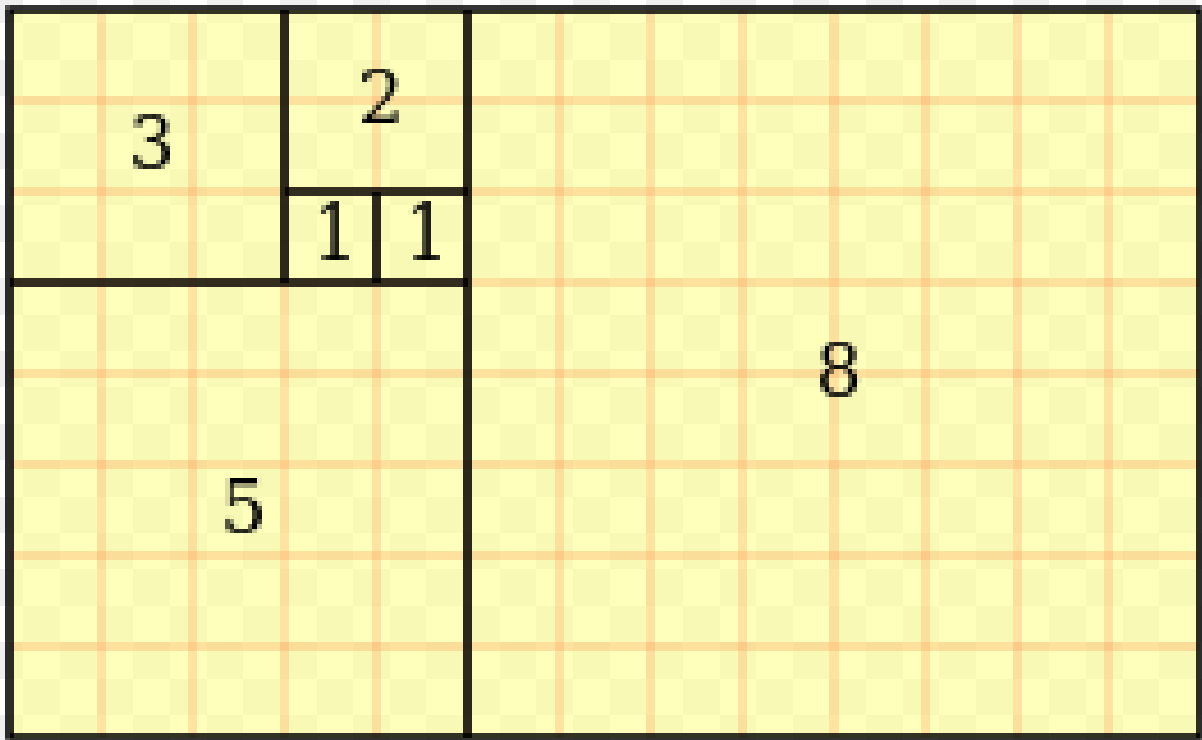
חלק סופי משבר אינסופי זה הוא יחס בין שני מספרי פיבונאצ'י עוקבים, אם קוטעים את החישוב במקום המתאים. לדוגמה, עבור האיברים 3 ו-5 השבר מקבל את הערך 1.666:

מאת אתר ויקיפדיה, ערך העוסק בסדרת פיבונאצ'י

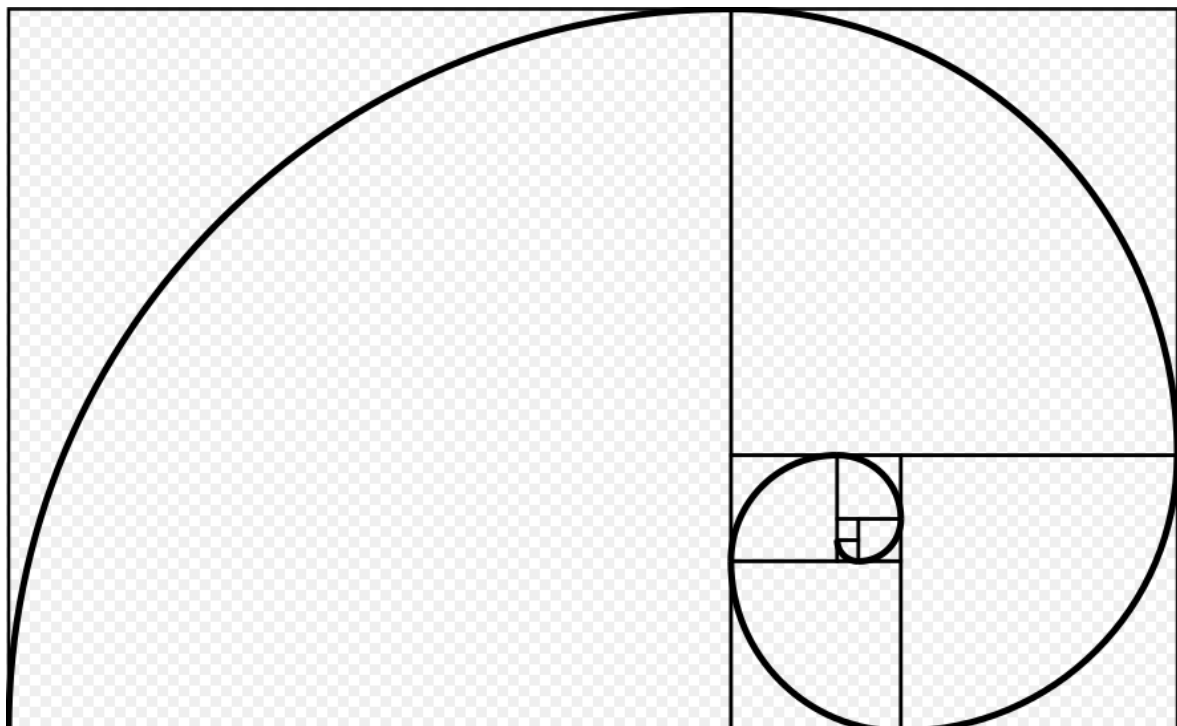
he.wikipedia.org/wiki/סדרת_פיבונאצ'י

הנה לינק לסרטון טוב ומומלץ לגבי סדרת פיבונאצ'י בטבע:

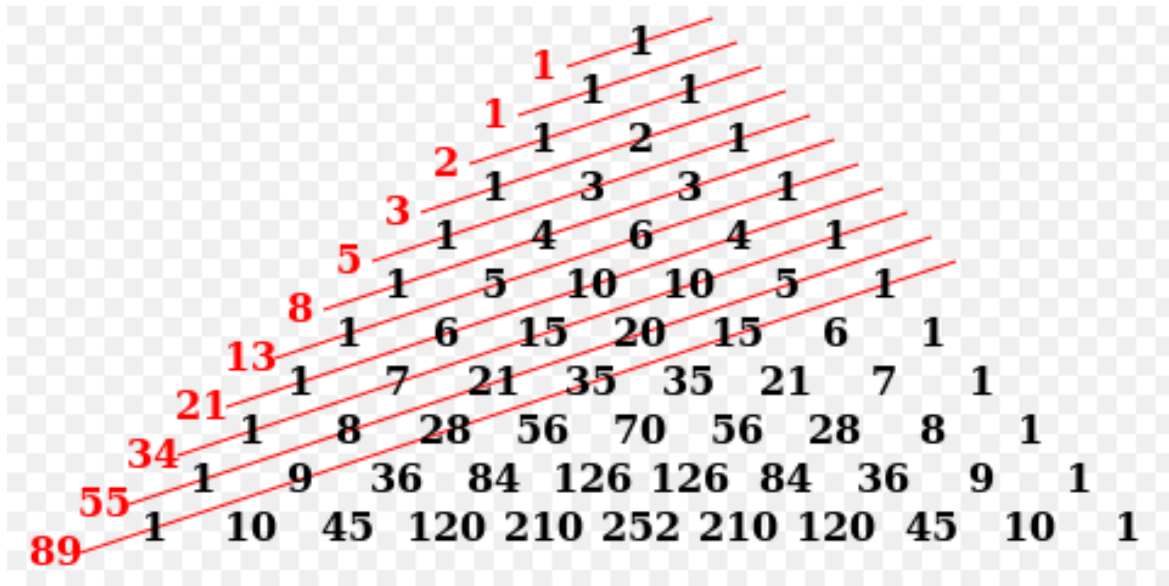
<http://www.youtube.com/watch?v=kkGeOWYOFoA#t=200>

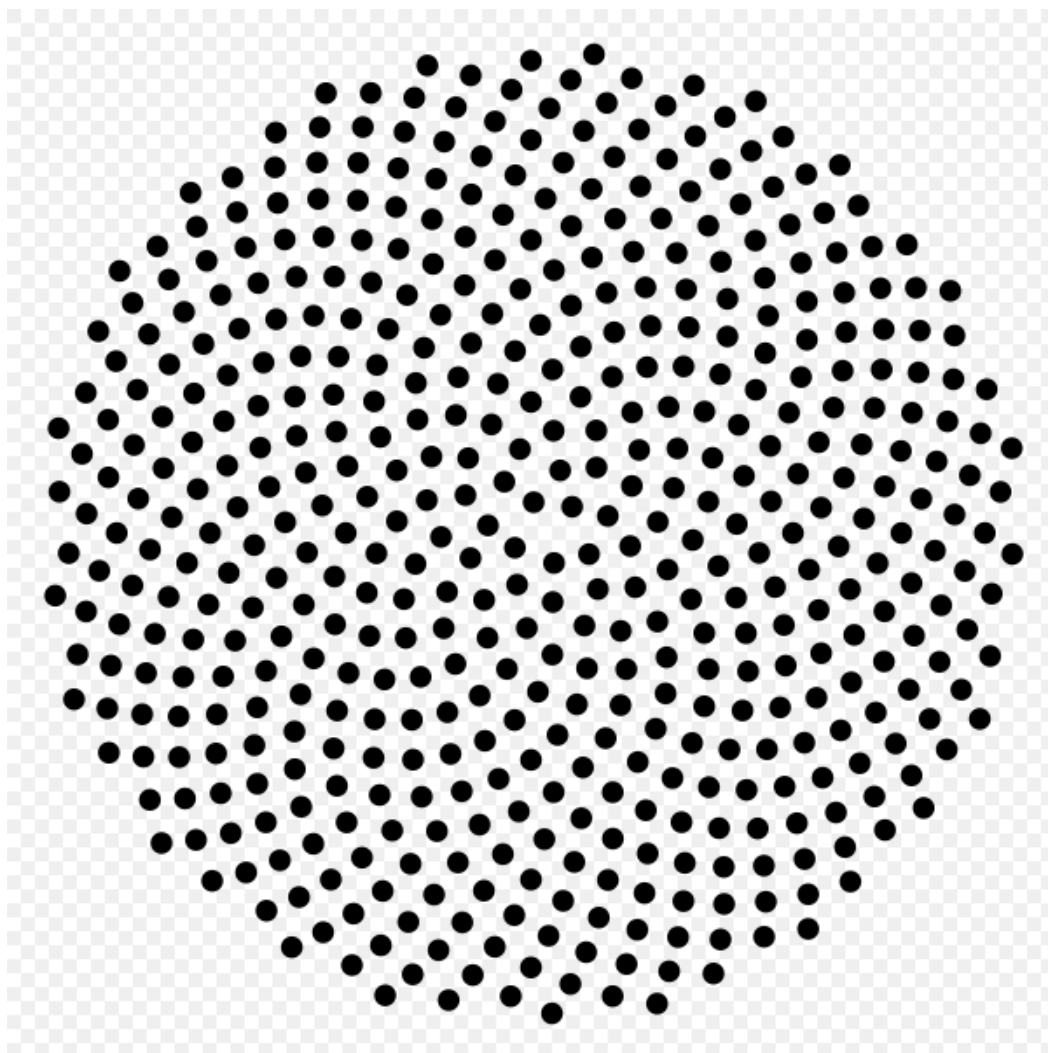
הנ"ל זוהי התבנית המתמטית של סדרת פיבונאצ'י בהמחשה ויזואלית על בסיס משבצות (מאתר מויקיפדיה בערך העוסק בסדרת פיבונאצ'י)

זוהי התבנית המתמטית של סדרת פיבונאצ'י בהמחשה ויזואלית המראה את הקו היוצא מתוך הסדרה המתמטית (כשם שניתן לראות גם במשבצות ובהמשך נראה גל בים). (מאתר מויקיפדיה בערך העוסק בסדרת פיבונאצ'י)

זוהי טבלת המספרים של הסדרה הפיבונאצ'ית כפי שהיא מומחשת בתור סדרה מתמטית. (מאתר מויקיפדיה בערך העוסק בסדרת פיבונאצ'י)

זוהי תבנית של ספירלה המבוססת על סדרת פיבונאצ'י (מאתר מויקיפדיה בערך העוסק בסדרת פיבונאצ'י)

ולהלן תמונות מועטות מתוך מגוון אדיר של המחשות כיצד סדרת פיבונאצ'י מופיעה בטבע, התמונות האלו מראות עד כמה הסדרה הזו מדהימה ומעניינת ומראה לנו, שוב, בחוש, עד כמה שהבריאה הזו מאופיינת על ידי מספרים וסדרות ספציפיים ומתמטיים :

פרח בהגדלה, כמו שניתן לראות, החלק הפנימי והיציאות החוצה מבוססות על בסיס סדרת פיבונאצ'י

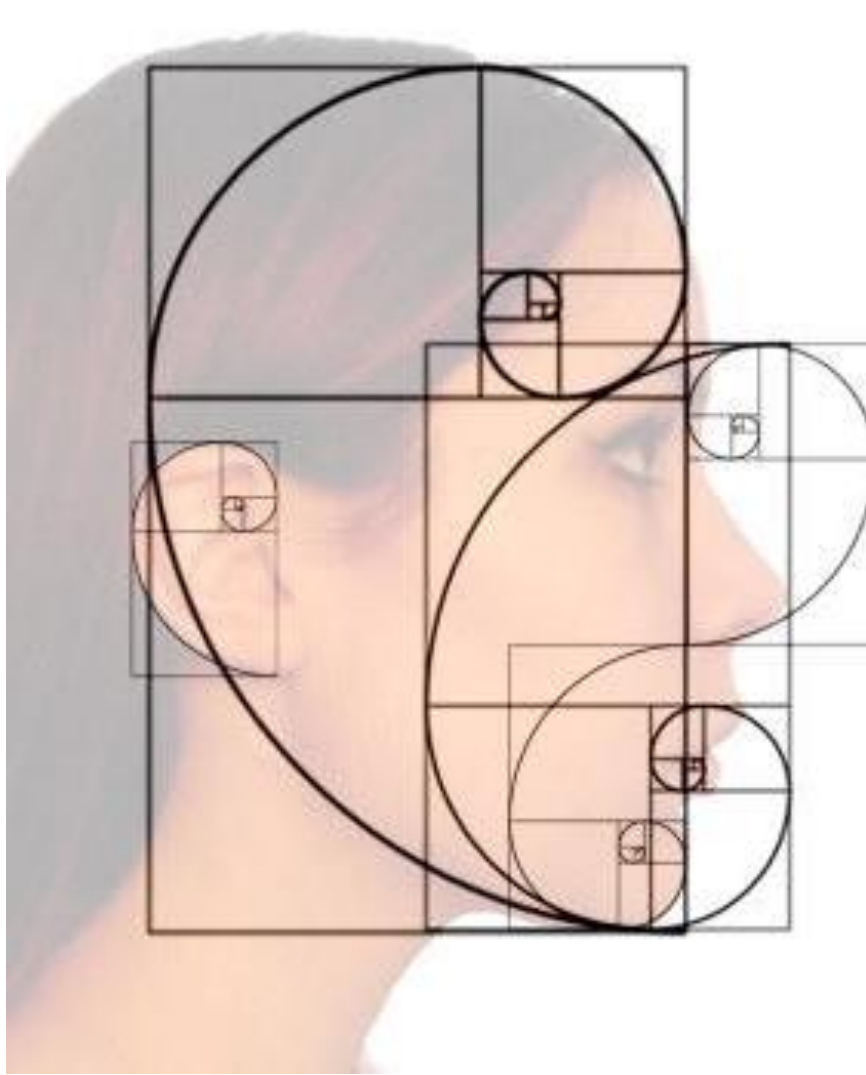
תמונה של מבנה השבלול - סדרת פיבונאצ'י מרהיבה וגם בעמוד הבא!

כל גל באוקיינוס, כאשר הוא מגיע לנקודת הנפילה חזרה שלו מייצר את סדרת פיבונאצ'י בצורה מושלמת!

עוד תמונה של פרח, כאשר אנחנו רואים את החלק הפנימי במבנה של סדרת פיבונאצ'י

פרופורציית הזהב וסדרת פיבונאצ'י בפנים של בני אדם - מחקרים מראים שבני אדם נמשכים הרבה יותר לגברים/נשים בעלי פרופורציה מתמטית סדורה וסימטרית.

שביל הזהב רצוף אומנות יפהפייה!

אדם פלוני ניגש בוקר אחד למכונית שלו וראה מחזה מעניין: טל נערם על המכונית במשך הלילה ועל החלון הקדמי של הרכב, ניתן היה לראות כבר מרחוק צורה גיאומטרית יפה על השמשה וככל שהוא התקרב ראה שהצורה הזו מסורטטת בצורת מגן דויד סימטרי לחלוטין עם פיתוחים גיאומטריים אחידים מכל הצדדים ובקיצור - צורה יפהפייה! צילם את זה והתפעל!

אותו פלוני סיפר לחבריו על הדבר שראה בהתלהבות! "תראו מה הטל שירד בלילה סרטט לי על המכונית!" וכמובן שהם כולם אמרו לו... "יש לך תמונה?" והוא הראה להם את תמונה והם אמרו לו "דבר כזה לא קורה מטל... מישהו צייר את זה..."

נכון! דבר כזה לא יכול לקרות לבד... כל אחד מאתנו מבין את זה שצורת מגן דויד לא יכולה פשוט להופיע לה בלי שמישהו יצייר ויסרטט אותה.

אז מה לגבי הצורה של פתית שלג? ראיתם פעם איך פתית שלג נראה? כל פתיתי השלג מבוססים על צורת משושה שווה צלעות (כמו זה שיש במגן דויד) ורוב פתיתי השלג אף מכילים בתוכם פיתוחים של המשולשים היוצאים מתוך המשושה בצורה סדורה, גיאומטרית וסימטרית! מי סרטט את הפתית שלג? החוקים הפיזיקאליים שמייצרים בסופו של דבר את הפתית - למה הם בנויים כך שהם מייצרים דבר כל כך מסורטט וברור ומאורגן ומסודר ומכוון וסימטרי ו... ו... ?

אני רוצה להדגיש דבר נוסף חשוב מאד, התמונות שאתם הולכים לראות בעמודים הבאים, הינם של פתיתי שלג כפי שהם תחת המיקרוסקופ בדו-מימד! במציאות פתיתי השלג הם תלת ממדיים אז על אחת כמה וכמה שאם צורה דו-ממדית של מגן דויד לא יכולה להיווצר לה סתם ככה... מה לגבי צורה תלת ממדית ומורכבת הרבה יותר?!

לא ארחיב עוד במילים, התמונות מדברות בעד עצמן...

להלן מספר תמונות פתיתי שלג כפי שהם נראים תחת מיקרוסקופ: (ראה עמוד הבא)

כמו שניתן לראות - המגן דויד שלנו נמצא גם בצורות החיצוניות של פתית השלג וגם בפנימיות!

הצלם Kenneth G. Libbrecht בארה"ב ע"י מיקרוסקופ פוטו-אלקטרי מיוחד לפתיתי שלג:

<http://www.its.caltech.edu/~atomic/snowcrystals/photos/photos.htm>

כמו שניתן לראות - המגן דויד שלנו נמצא גם בצורות החיצוניות של פתית השלג וגם בפנימיות!

הצלם Kenneth G. Libbrecht בארה"ב ע"י מיקרוסקופ פוטו-אלקטרי מיוחד לפתיתי שלג:

<http://www.its.caltech.edu/~atomic/snowcrystals/photos/photos.htm>

כמו שניתן לראות - המגן דויד שלנו נמצא גם בצורות החיצוניות של פתית השלג וגם בפנימיות!

הצלם Kenneth G. Libbrecht בארה"ב ע"י מיקרוסקופ פוטו-אלקטרי מיוחד לפתיתי שלג:

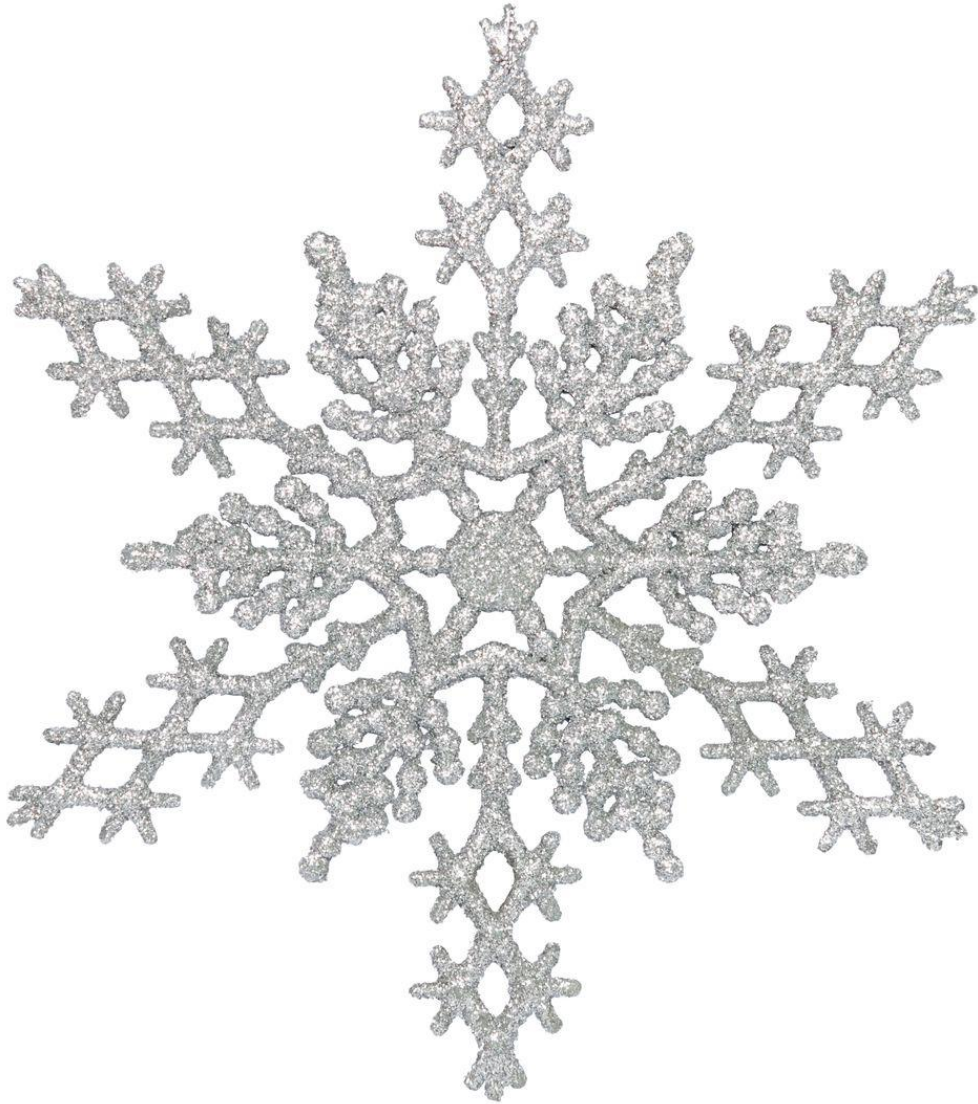
<http://www.its.caltech.edu/~atomic/snowcrystals/photos/photos.htm>

כמו שניתן לראות, מגן דויד "מסתתר" לו בתוך פתיתי השלג. בצורה הכללית של פתית זה ניתן לראות שני משולשים גדולים אחד ישר ואחד הפוך, מלאים בפיתוחים גיאומטריים אחידים וסימטריים!

כמו שניתן לראות - המגן דויד שלנו נמצא גם בצורות החיצוניות של פתית השלג וגם בפנימיות!

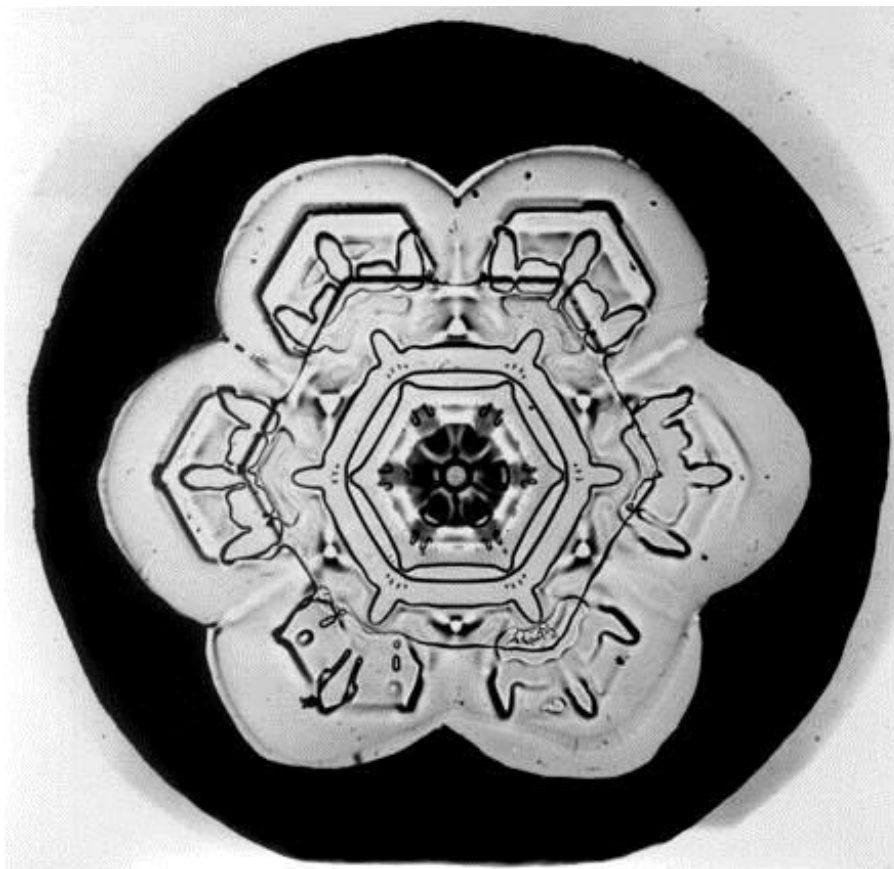

כמו שניתן לראות - המגן דויד שלנו נמצא גם בצורות החיצוניות של פתית השלג וגם בפנימיות!

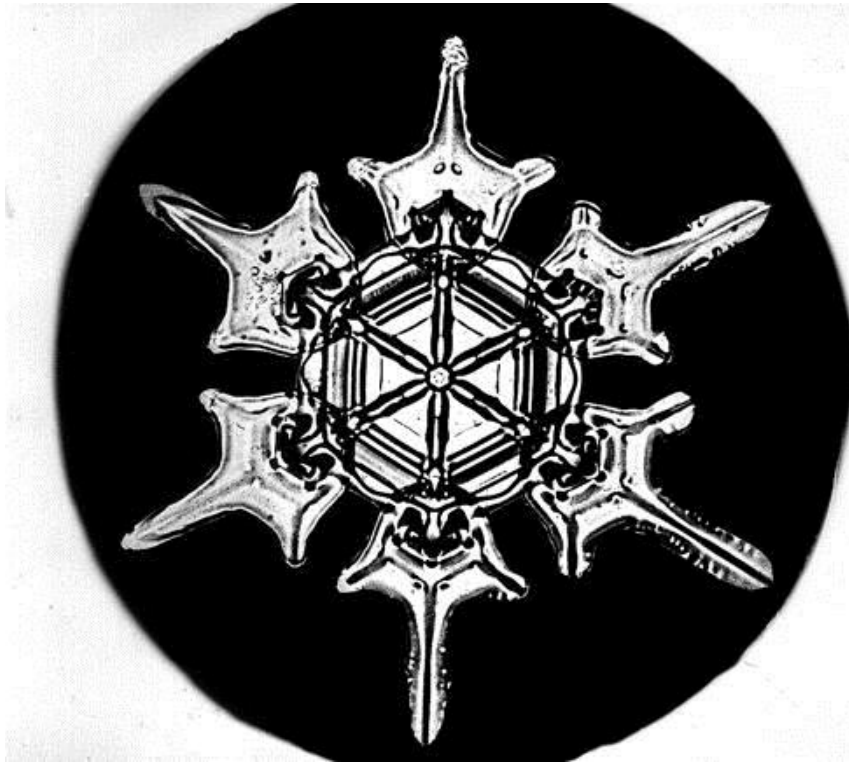
ותזכרו - במציאות הפתית שלג הוא תלת ממדי!!! (בניגוד לתמונה שטוחה)

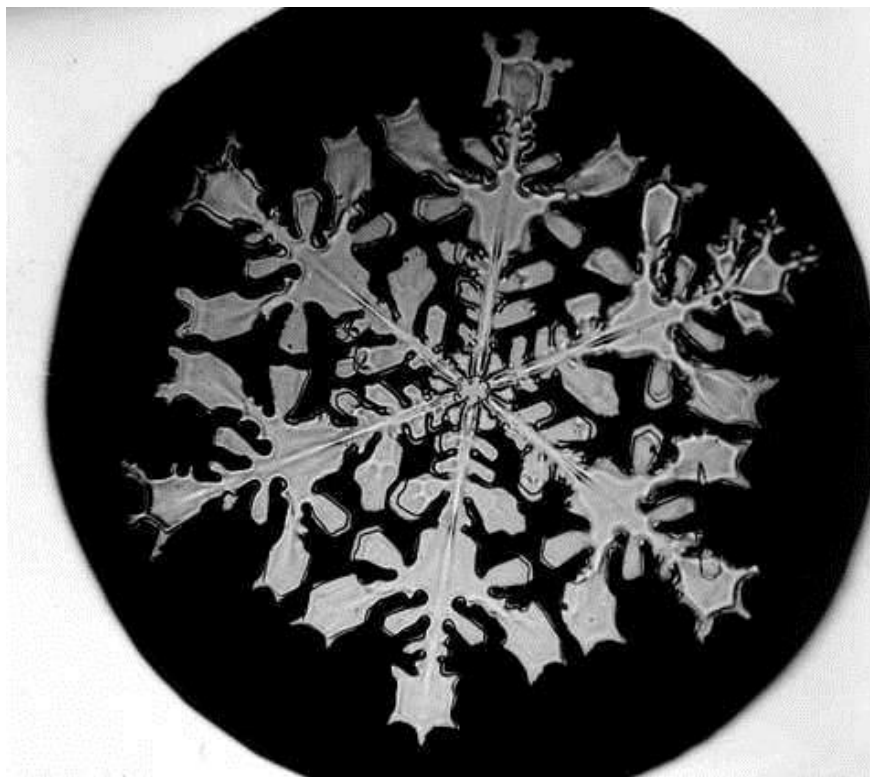
מתוך ויקיפדיה בערך העוסק בפתיתי שלג (ניתן לראות מגן דויד בצורה הכללית וגם בפנים, מספר פעמים)

מתוך ויקיפדיה בערך העוסק בפתיתי שלג (גם כאן ניתן לראות מגן דויד וגם את הבסיס של המגן דויד מספר פעמים)

מתוך ויקיפדיה בערך העוסק בפתיתי שלג (ניתן לראות מגן דויד גם בצורה הכללית וגם בפנים)

מתוך ויקיפדיה בערך העוסק בפתיתי שלג (ניתן לראות מגן דויד גם בצורה הכללית וגם בפנים מספר פעמים)

יש עוד המון תמונות ואני ממליץ להיכנס לפה כדי לראות פתיתי שלג מרהיבים! :

<http://www.its.caltech.edu/~atomic/snowcrystals/photos/photos.htm>

הסקפטי ה"נצחי" - "לא יכול להחליט"

מדי פעם אנחנו עשויים להיתקל באנשים שטוענים שהם "על הגדר" כלומר, לא פה ולא שם... הם טוענים שהם לא יכולים להחליט אם יש אלוקים או אין אלוקים, אם כן לקיים מצוות, חסדים ומעשים טובים (תורה) או לא לקיים...

לפעמים אותו אחד אף יאמר את זה בצורה כזו "ניסיון החיים שלי לימד אותי והראה לי שתיאוריות משתנות ומה שיודעים היום יגלו שזו טעות מחר או לפחות יכולים לגלות שזו טעות מחר ולכן, אני מודע לזה שאני לא יודע הכל ואני לא הכי חכם ולכן אני לא יכול להחליט".

איך זה גורם לכם להרגיש לגבי אותו אדם שאומר את זה? מה מסתתר מאחורי המילים וסגנון המחשבה הזה? אגב, אדם שטוען טענה כזו כנראה אדם חכם ונראה למה בהמשך.

כל סתירה לוגית, כל דבר שאינו נכון מגיע בסופו של דבר מהמלאך הנקרא ס.מ (היצר הרע, אשר את שמו המלא אני לא אביא בספר). כולל כל המחשבות הלא נכונות והסותרות הנבחנות בספר זה, הן כולן במקורן על ידי סמי... (כינוי לס.מ)

(כדי לקבל הוכחה שכל הסתירות והשגיאות הלוגיות מגיעות מהס.מ קראו את הפרקים של המוסר, הבחירה החופשית וה"אבולוציה").

גם במקרה הזה, כפי שתכף יתברר, מדובר בדבר לא נכון ויותר מזה, מטעה מאד ובעל מסך ערפל גדול וסמיך שגורם לאדם שאומר (או חושב) את זה להזדהות עם המחשבה שעברה לו בראש. צריך לזכור שגם הזדהות "רגשית" היא הזדהות מחשבתית.

הסיבה שהאדם יכול להזדהות עם מחשבה כנ"ל כל כך היא שהמחשבה הזו עושה רושם של מחשבה מאד ענווה, מאד ראויה, נראה שהאדם מנמיך את עצמו ומבין עד כמה הוא מוגבל ולא יודע... אנחנו מזדהים עם מחשבות נשגבות שנובעות מ"ענווה" ו"צניעות" וכדומה - אכן מעלות גבוהות מאד בפני עצמן ואשרי האדם שמשגיג אותן באמת. השאלה הגדולה היא - האם האמירה הזו צנועה ו/או ענווה באמת?

בואו נבחן את זה יחד...

מספר דברים נובעים מיד מהמחשבה הזו:

1. מי שטוען שהוא הגיע למסקנה שהוא לא יכול להחליט, כלומר להגיע למסקנות. סותר את עצמו לגמרי. (שכן, אם אי אפשר להגיע למסקנות, כיצד הגיע למסקנה שהוא לא יכול להגיע למסקנות?)
2. למעשה מי שחושב כך או אומר כך - על לפי הבנתו, תפיסתו ומחשבתו כל מי שכן מגיע למסקנה, בין אם לפה... בין אם לשם... כנראה עושה טעות מכיוון שלדעתו לא ניתן באמת להגיע למסקנות... לא ניתן להחליט.

אז מה שעובר בראש של אדם שחושב כנ"ל (אפילו אם הוא לא מודע לזה) שכל בני האדם שהחליטו לכיוון אחד. כלומר, מאמינים ומקיימים מצוות, חסדים ומעשים טובים (תורה), או במחנה השני: לא מקיימים מצוות ו/או חסדים ו/או מעשים טובים (תורה) - כולם, שני המחנות טועים לפי מחשבתו.

כשמישהו חושב שכולם טועים (למעט אנשים בעלי אותה מחשבה יוצאת דופן אשר היא עומדת בסתירה עם עצם המחשבה עצמה ונמצאת בעמדת מיעוט)... רוב הסיכויים שזה לא מגיע מענווה... אלא מגאווה גדולה מאד. רואים איזו הסוואה? איזה מסך ערפל? מחשבה שרוב הסיכויים שמגיעה מגאווה... מצופה בענווה. לא הכרח, שהמחשבה הזו נובעת מגאווה, אבל סיכוי גבוה מאד. הרי שניתן גם לעשות טעויות, וגם יש תהליך של למידה אשר במהלכו אנחנו עשויים לומר כל מני דברים אפילו מתוך מקום תמים ולטעות.

צריך לזכור שאם מישהו מחזיק במשהו שהוא נכון בהכרח, אז זו לא דעתו, אלא האמת האובייקטיבית ולכן הוא יכול להיות אחד ויחיד שמחזיק בזה וכל בני האדם יכולים לומר משהו אחר, זה לא יהפוך אותו לגאוותן. הוא יכול להיות גאוותן, אבל זה לא הכרח. גם אחד מול 100 מליון (או יותר) בני אדם, אם הוא מחזיק באמת אבסולוטית והם אומרים משהו שסותר את זה, אז הוא יכול לומר את זה בלי גאווה ולהגיע מתוך ענווה.

כאשר אנחנו מתבוננים באמת האובייקטיבית אנחנו מתחברים ומסתנכרנים אל ועם הקיום עצמו ואז זוהי לא הדעה שלנו - אלא האמת כפי שהיא. למשל זה שאני קיים זוהי עובדה שלא משנה איזה אדם יאמר שאני לא קיים זה לא ישנה את העובדה האובייקטיבית שאני כן קיים ומן הסתם שגם אם הייתי טוען את זה אל מול מיליארדי אנשים שטוענים הפוך, זה לא היה הופך אותי לגאוותן. אותו הדבר בדיוק קורה עם כל שאר הדברים שהם אמת-חד-ערכית אובייקטיבית ומוחלטת.

אדם שאומר או חושב שהוא לא יכול להחליט "לפה או לשם" סותר את דבריו אפילו במעשיו, לא רק בסעיף 1 לעיל, אשר סותר את עצמו מחשבתית ולוגית, הוא אף סותר את עצמו ביום יום.

איך? הוא הרי (כמעט בוודאות) לא מקיים תורה ומצוות ולכן הוא אומר את אשר הוא אומר וזה אומר... שהוא החליט שלא לקיים תורה ומצוות וכן לקיים את ההפך. אז זה לא שהוא לא יכול לבחור... או להחליט... אלא... הוא החליט... והוא לא מצליח להצדיק את ההחלטה שלו! לכן הוא נאחז במשהו שנראה לו ענוותני, צנוע וכביכול ראוי כדי לאפשר לו לרדת מעץ החיפושים אחר הצדקה למעשים שלו.

בואו נבחן את המחשבה הזו בצורה נוספת, אם אדם החליט שהוא לא החליט (כבר רואים סתירה "החליט שלא החליט") לכיוון אחד וגם לא לכיוון השני, זה כמו לומר שהוא מזדהה עם כיוון אחד כשם שהוא מזדהה עם הכיוון השני וגם לא מזדהה עם כיוון אחד כשם שהוא לא מזדהה עם הכיוון השני. הרי שאם זה לא היה 50-50 בדיוק, אזי שהייתה לו נטייה לצד כלשהו. זה אומר שהוא בעצם נמצא במחשבה המפוצלת לשני מקומות-תודעתיים סותרים באותו הזמן. זוהי סתריה לוגית גדולה מאד.

אפשר להראות את זה בצורה הבאה:

1. אדם אומר שהוא **מזדהה** עם מחשבה של "**חוסר הזדהות** עם כל מחשבה אפשרית".
2. אם האדם היה שרוי במצב של "חוסר הזדהות עם כל מחשבה אפשרית" הרי שהוא לא היה מזדהה עם המחשבה הזו מלכתחילה.
3. אותו אדם **לא באמת** מזדהה עם המחשבה של "חוסר הזדהות עם כל מחשבה אפשרית". **אלא רק טוען כך בפיו (או חושב כך במודע, אך עושה טעות לוגית).**

דרך נוספת להראות את זה תהיה:

1. אדם אומר שהוא **החליט** שזה בלתי אפשרי **להחליט** דברים כלל.
2. אם האדם החליט שזה "בלתי אפשרי להחליט דברים כלל", הרי שהוא לא היה מחליט שזה בלתי אפשרי להחליט דברים מלכתחילה.
3. אותו אדם **לא באמת** החליט שזה בלתי אפשרי להחליט דבר כלל, **אלא רק טוען כך בפיו (או חושב כך במודע, אך עושה טעות לוגית).**

אם בעקבות ההבנה הזו האדם יאמר "כן ניתן להחליט דברים, אך לא בנושא הזה" אז קודם כל להחליט שאי אפשר לקבל משהו זוהי החלטה בדיוק כשם שמחליטים כן לקבל משהו.

דבר שני, כל מה שהוא צריך לעשות כדי לבדוק אם הוא **באמת** לא מסוגל להחליט או לא... זה לבדוק איך הוא מנהל את חייו ולבחון האם זהו מימוש של החלטה, הרי שיש איזושהי צורה שבה הוא מנהל את חייו והרי שהצורה שבה הוא מנהל את חייו היא-היא החלטה שלו לגבי ניהול חייו, הרי שבמעשיו הוא מוכיח שהוא כן יכול להחליט. התשובה לעניין הזה הוא שזה **בלתי אפשרי לא להיות בצד אחד או בצד השני מכיוון שלאנשים שפויים יש רק 2 אפשרויות**, האפשרות השלישית היא אפשרות מדומה - זו של בחירה בשני הצדדים או אי בחירה באף צד (אשר אותה יכולים בערך לקיים רק אנשים לא שפויים שכל הזמן משנים את דעתם לגבי ההשקפה שלהם בחיים, וכשאני אומר "כל הזמן" אני מתכוון ממש כל הזמן, ואפילו אז... הם יהיו בכל רגע נתון עם החלטה בצד מסוים, הם פשוט יהיו מאד לא עקביים ולכן יהיו סגורים במוסד סגור אבל אפילו במצב כזה הם לא מסוגלים להגיע לאפשרות שלישית).

נסתכל על זה כך: אדם טוען שיש 3 אפשרויות להחלטה בנושא מסוים, נאמר בהחלטה אם לקיים משהו כמו אכילת פיצה. (או כל דבר אחר)

1. יש לאדם אפשרות לאכול פיצה.
2. יש לאדם אפשרות שלא לאכול פיצה.
3. כביכול יש לאדם אפשרות להרהר אם לאכול או לא לאכול את הפיצה כל זמן חייו.. (זוהי בעצם האפשרות של חוסר הבחירה).

כמו שניתן לראות אדם שמהרהר אם לאכול או לא לאכול את הפיצה... בזמן שהוא מהרהר הוא בעצם כבר החליט שלא לאכול את הפיצה. כי כל זמן שהוא מהרהר הוא לא אוכל. (אלא אם הוא "מהרהר", תוך כדי ביסים בפיצה" ואז הוא בצד השני)

אותו דבר קורה הפוך, נאמר שיש למשל משהו שנאמר "אל תעשה" כך או אחרת, ניקח דוגמא של "לא לדבר לשון הרע".

1. יש לאדם אפשרות לדבר לשון הרע.
2. יש לאדם אפשרות שלא לדבר לשון הרע.
3. יש לאדם אפשרות להרהר אם לדבר לשון הרע או לא לדבר לשון הרע כל זמן חייו.

אם האדם מהרהר ובזמן שהוא מהרהר הוא לא מבצע את הפעולה, כלומר לא מדבר לשון הרע, אז הוא באפשרות 2 - הוא לא מדבר לשון הרע. אז כמו שניתן לראות אדם תמיד נמצא בצד אחד או באחר כי יש רק 2 אפשרויות, ה"אפשרות" השלישית סתם מדומה וגורמת לחשוב שהיא קיימת, אך היא בעצם מהווה החלטה בפועל של מעשה או חוסר מעשה.

אגב, לשון הרע - דיבור של לשון הרע מביא את האדם לעשיית עשרות איסורים מהתורה כשהוא מדבר כך ואפילו אם רק שומע לשון הרע ומהנהן עם הראש ואפילו אם לא מהנהן.

לשון הרע, זוהי **אמירת אמת** שאין בה תועלת אמיתית. (אם בנוסף לזה, האמירה היא גם שקר... אז זו כבר הוצאת דיבה ממש).

הספר הזה לא מתמקד בהסבר דברים כגון זה אבל אם כבר הזכרנו את הנושא הכואב והקשה הזה, אני ארחיב קצת.

כאשר מדברים על אדם שלא בנוכחותו, הוא לא נמצא שם כדי להגן על כבודו. לפעמים זה יכול לגרום לריב בין אנשים, יכול להיות שבין אותו אחד לבין אלו ששמעו את הדברים, ויכול להיות שהם ימשיכו לדבר על זה ובין אדם אחר שאנחנו בכלל לא מכירים יתפתח ריב עם אותו אדם. אותו דבר לגבי קבוצה של אנשים, בין אם חתך אוכלוסיה או כל הפרדה אחרת.

בנוסף, האדם (או האנשים) שעליו מדברים, אולי מה שנאמר עליו לא נכון ואנחנו רק חושבים שזה נכון? אולי הכוונה שלו הייתה אחרת ממה שאומרים עליו וגורמים לו עוול? אם היה אדם חירש ו/או עיוור איתנו בחדר, היינו אומרים עליו דברים מבלי שהוא יידע? התחושה שמתלווה לדיבור על אדם שלא שומע/רואה בנוכחותו זוהי בדיוק התחושה שצריכה להתלוות לדיבור על מישהו שלא בחדר (באזור שבו הוא יכול לשמוע/לראות). הרי הוא לא רואה מה שקורה וגם לא שומע, הוא כמו עיוור-חירש.

מקור איסור לשון הרע הוא בתורה בספר ויקרא (יט', טז') "לֹא תִלְדָּךְ רֵכִיל בְּעַמֶּיךָ".

"אָרֹר מִפֶּה רָעָהוּ בִּסְתֵר" (ספר דברים פרק כז' כד') ייחסו חז"ל לאמירת לשון הרע, שהיא במובן מסוים הכאתו של אדם בסתר.

אנחנו חיים בחברה שבה במגזינים, בפרסומות, בחדשות יש המון רכילות ולשון הרע. יש מדורים שלמים שנקראים "מדורי רכילות". זה מראה שיש ביקוש לזה לצערי וגם ההפך, אלו שמייצרים את המדורים מייצרים את הביקוש. הנושא הזה כאוב מאד והוא אחד הדברים שגורמים לכך שאנשים ששומרים תורה ומצוות לפעמים סובלים מאד כשהם בחברה שלא.

מכאן נבין גם דבר נוסף - אחד ההבדלים הגדולים בין לראות סדרה בטלוויזיה לבין תוכנית "ריאליטי" זה שבתוכנית "ריאליטי" האנשים אמיתיים וכל הרכילות והלשון הרע שנאמרת עליהם... אמיתית. לעומת זאת

בסדרה, יש שחקן שמשחק תפקיד, גם אז צריך להקפיד שלא לדבר על השחקן עצמו אלא רק על הדמות הדמיונית שאותה הוא משחק, וגם זה רק לצורך! אפילו במצב כזה יש להקפיד על כך. עכשיו נבין עד כמה חמור הנושא הזה של "האח הגדול" ותוכניות מהסוג הזה.

נחזור לענייננו, אדם בעל מחשבה כזו (כנ"ל, - "לא פה ולא שם"), כמעט בוודאות בעל אינטליגנציה גבוהה מאד, אם הוא "הגיע" למחשבה כזו לבד מכיוון שהמנגנון שמאחורי המחשבה הזו מאד מתוחכם. הבעיה היא שסמי החביא את האמת בתוך-תוכי המחשבה כמו שראיתם למעלה. קבירת האמת והסוואתה נועדה למנוע מאותו אדם אינטליגנט שרגיל ביום-יום לבדוק ולחקור דברים... מלבדוק ולחקור את האמת לגבי הדברים שחשובים לחיים באמת. (כמו, האם יש מוסר אובייקטיבי, כיצד אדם צריך להתנהג בלי קשר למה שהחברה שבה הוא גדל אומרת או לא אומרת, האם יש תכלית לקיום שלנו וכן הלאה).

יש סיכוי שאותם שיש להם מחשבה כזו הם גם אנשים שהגאווה שלהם גועשת ומצד שני, יש סיכוי טוב שהנשמה שלהם מאד גבוהה, כי היצר הרע הלך רחוק מאד עם הסוואת האמת ועטיפתה בעטיפות צבעוניות ויפות של צניעות וענווה - זה אומר ש"משתלם" ליצר הרע להשקיע בשיקוע האדם הזה בגאווה, העולם הזה וכדומה. ככל שהנשמה גבוהה יותר, כך היצר הרע ישקיע יותר מאמץ. אותו דבר גם לגבי מעשה, ככל שהוא נשגב יותר, ככל שהוא אמיתי יותר, כך היצר ינסה למנוע אותו יותר.

למה? מכיוון ש"רוע" לא באמת קיים, אלא רק בחינה של רוע מתוך קיימות שהיא כל כולה טובה. לכן, ככל שאנחנו נרצה לחשוף יותר את האמת, כך יישאר לרע פחות מקום להיאחז בו. כל דבר רע מגיח מתוך זה שיש משהו טוב כנ"ל בחלקים אחרים בספר זה (רצח מתאפשר מתוך כך שיש את מי לרצוח, גניבה מתוך כך שיש מה לגנוב וכדומה) - ראה הרחבה נוספת של הנושא הזה בחלק שמדבר על "המוסר. הטוב, הרע והיצר המכוער" בספר זה.

כלומר, אנשים כאלו עשויים להיות מותקפים חזק (על ידי סמי - היצר הרע) כאשר מדברים איתם על נושאים כאלה, וצריך לדעת את זה.

דבר נוסף שאנחנו יכולים ללמוד מתוך כך על אותם אנשים שמדברים ו/או חושבים כך, אם אכן הגאווה שלהם גועשת כנ"ל, זה אומר שהם נוטים לכעסים מרובים, ריבים, וכחנות יתר, כוחניות, חומריות ועוד... מדוע?

מכיוון שהגאווה זה שורש שמוליד כמעט בהכרח את הדברים הנ"ל.

איך מגיעים לזה? על ידי התבוננות בשורש הלוגי של הגאווה ויש על זה ספרים שלמים ביהדות בכל מה שקשור לתיקון המידות ואין זה המקום להרחבה ועומק בנושאים אלו.

רק לצורך ההמחשה ניתן דוגמא קלה שתעזור לנו להבין עד כמה שורשי ומהותי כל הדיון הזה מכיוון ש"תיקון המידות" זהו חלק א-ד-י-ר בתשובה ובלהיות יהודי. לשאוף לתקן את המידות כל הזמן, להתחזק וללמוד מוסר מעצמנו ומאחרים, לבקש משובים ולהיות פתוח להקשיב להם, לתקן את המחשבה ולהתעלות מעל המידות הקיימות אצלנו ולשפר ולסנכרן אותן עם האמת האובייקטיבית. ראו הרחבה בחלק של המוסר בספר זה.

חז"ל אמרו שכל מי שכועס, זה כאילו שהוא עובד עבודה זרה בזמן כעסו. מה הקשר בין כעס לבין עבודה זרה? עבודה זרה זה כאשר אדם כלשהו לא מכיר במציאות הבורא וחושב או "מאמין" שיש משהו אחר, או חושב או מאמין שאין בורא.

מה הקשר בין זה לבין כעס? או גאווה?

התשובה היא, שלאדם יש רצון מסוים והוא נתקל במציאות שסותרת את הרצון שלו ואז כשיש את ההפרש הזה (בין מה שהוא רוצה לבין מה שהמציאות משקפת לו), אם הוא מרגיש "מגיע ליי", "אני קובע", "אני הכי חשוב", "אני אני אני" (גאווה) אז ההפרש הזה גורם לו לתחושת חוסר צדק בעבור עצמו ואז הוא כועס.

דוגמאות פשוטות מהיום יום... אדם מגיע לביתו, פותח את המקרר ברצון לאכול את השניצל שהוא השאיר לעצמו במקרר... פותח ורואה שהשניצל איננו... אדם ששרוי בגאווה עשוי לכעוס אפילו בגלל דבר כזה ולחפש את ה"אשם בדבר" ולהטיח בו "אבל אתה יודע שזה שלי! ואני שמת את זה שם במיוחד!". לעומת זאת אדם מתוקן ישמח שהשניצל שהוא השאיר הגיע למישהו אחר - כלומר בזכותו נעשה משהו טוב לאדם אחר ואם ירצה יוכל בדרכי נועם להעיר את תשומת לב האדם שאכל שזה חיכה לו - מתוך כך זכות שאותו אדם שאכל היה כנראה

מאד רעב וגם כנראה שלא ידע שזה שלו וכן הלאה ושוב, בצורה נעימה ועדינה וגם - תלוי מי הוא האדם, יש אנשים שאיתם בכלל לא היה מדבר מכיוון שאם הפעיל שיקול דעת ידע שהם לא יעמדו בניסיון שזה יכניס אותם אליו. ובכלל לא בכל מצב כדאי להעיר ולדבר - לפעמים שתיקה זה בדיוק מה שצריך וד"א, הרבה פעמים זה דורש הכי הרבה מאמץ והתעלות נפשית.

דוגמא נוספת, אדם מתעורר מהשינה ורוצה ללכת לסלון לשתי קפה ולקרוא עיתון כמו בכל בוקר. באותו הבוקר הוא מגלה שהעיתון לא הגיע (למחלק העיתונים הייתה תאונה, אבל הוא לא יודע את זה) והוא פותח את הדלת ורואה שאין עיתון. אם הוא גאווה הוא מיד מרגיש "אני רציתי לקרוא עיתון!" "מה?? לא מגיע לי עיתון בבוקר?!", "אני משלם בעבור עיתון! ואני אקבל עיתון! ובזמן!" הוא מיד מתקשר לחברה שאצלה הוא מנוי ומתחיל לנזוף בהם על כך שהוא לא קיבל עיתון. אוי כמה עצבים, כמה חבל. במקרה הזה גם נתתי בכוונה דוגמא להראות עד כמה מצפון יהיה לו כשהוא יגלה שהמחלק-עיתונים שהיה על האופנוע בדרך לחלק לו עיתון נהרג בתאונת דרכים בדרך... לחלק לו את... העיתון...

אבל גם אם יש תאונה, גם אם אין... מה יש לכעוס? זוהי בחירה שהאדם בוחר - כיצד להגיב למה שהמציאות מראה לו. לפעמים את הבחירה עשינו לפני כן, כשהחלטנו לבדוק דברים והרי שזה מאפשר לנו בשעת הקושי לקבל בחירה בצורה קלה יותר.

אז מה לעשות? קודם כל לא לכעוס, אלא להבין שאתה נמצא בניסיון שבזכותו אתה יכול להתעלות מעל המידות הנוכחיות שלך ולהגיע לשלווה ורוגע גבוהים יותר, לחיים טובים יותר ולנשמה בעלת דרגה גבוהה יותר! אז יש לשמוח מזה - ואז מיד גם מצליחים בניסיון. אדם מתוקן מיד ידע שהזכות שהוא חשב שמגיעה לו, תגיע או לא תגיע רק ברצון הבורא... כלומר אם הוא רצה לקרוא את העיתון הזה ואמנם זכות זו לא הגיעה למציאות והוא מודה על כך מכיוון שזה מאפשר לו לבנות את האישיות שלו, אז לא רק שטוב לו בעולם הזה, אלא הוא גם מתעלה ומתחזק במידות, בשלווה, ברוגע, באהבה שלו וכן הלאה בזכות דבר קטן כזה כמו עיתון שמתעכב או לא מגיע כלל...

אדם שנתקל בסיטואציה הזו בדיוק אבל מודע לזה שהכל מהשם, הכל לטובה והכל בצדק, יודע **שהוא** לא במרכז, אלא **השם הוא הכל** (אלוקים במרכז) - ולכן, הוא לא חווה את תחושת ה"אני אני אני" (גאווה) אלא חווה ענווה ומכאן הוא יכול להצטער שהדבר קרה כך או אחרת במקרים מסוימים, ועדיין לדעת שהכל לטובה ולא לכעוס כלל וכלל ושוב, להתעלות ולשפר את חייו הן בעולם הזה והן בעולם הבא.

חלק גדול מאד מהיהדות ומתהליך התשובה זה בדיקה עצמית יסודית ותיקון המידות.

אז כמו שאתם רואים, יש הרבה דברים שהשקר גורם לנו לראותם במבט שטחי כמבטיחים, איכותיים ונחשקים כגון כאן, האמירה שנראית צנועה וענוותנית הנזכרת בתחילת פרק זה, אך למעשה זוהי רק מעטפת חיצונית מזויפת שמחביאה את האמת או לפחות מנסה.

כך לגבי המון דברים בחיים. אדם השרוי בתאבת אכילה למשל, הרי שהוא נמשך לאוכל מתוך מחשבות שהתחילו טוב ויפה כגון "יהיה לך כייף אם תאכל את זה" ו"איזה ריח טוב יש לזה, זה בטח מאד טעים" וכן הלאה... כמו כל שקר חייב להיות בזה חלק של אמת.

אם בשקר אין לפחות קצת אמת, הוא מיד מתפוגג, שקר חזק הוא שקר שיש בו הרבה אמת אבל נסתרת. ככל שיש בו יותר אמת נסתרת כך הוא חזק יותר, זה קורה בגלל שהאמת זה הדבר היחיד שקיים, בהגדרה שקר זה דבר שלא קיים.

כלומר זה שיש שקר זה, השקר עצמו קיים, אבל התוכן שלו ריק ומי שמסתכל בו מגלה שהוא מסתכל על "כלום" (מצד אמת) והרי שזה בלתי אפשרי ולכן כל מה שרואים בשקרים זה דמיונות ותעתועים.

אותו אחד ששקוע בתאבת אכילה... אוחז באמת והיא שאוכל זה דבר טוב ויש מאכלים בריאים וטעימים. השקר הוא בזה שגם אחרי שהאדם שבע כבר... המחשבה של "זה יעשה לך טוב" עדיין מגיעה. השקר, במקרה הזה, הוא במימד הזמן/מינון האכילה שכן "זה יעשה לך טוב, אם תאכל את זה מחר" אבל לא כרגע, כי אתה שבע כבר. (או סוגים מסוימים של אוכל שאינם בריאים בעבור האדם הזה)

כך לגבי כל מה שפוגע בנו, זה תמיד (אבל תמיד) מבוסס על כשלים לוגיים, שקרים, "חצאי אמת" וכדומה.

אמרנו שבכל שקר יש קצת אמת... מהי האמת שיש במחשבה "לא יכול להחליט, אני לא פה ולא שם?" האמת שיש בזה היא שהאדם שחושב כך או לפחות אומר שהוא חושב כך, חושב שהוא מחזיק במשהו שיש לו קיום אמיתי גבוה מאד - ענווה.

כמובן שכאשר הוא יתבונן בזה לעומק הוא מיד יבין שזה לא המצב ואז השקר מתגלה ואדם כנה מיד ישחרר את המחשבה ההזויה הזו.

הלוגיקה יכולה לטעות?

לעיתים, כאשר אדם נלחם במחשבה ובמיוחד מחשבות כגון אלו הנזכרות בספר זה, אשר הן משמעותיות וחשובות לכל דרך החיים, השקפת העולם, הערכים, המוסר וההבנה לגבי המציאות - מצוי שאדם ינסה למצוא "מילוט" מההכרח הלוגי המוחלט.

(אגב, זה לא באמת האדם שמנסה להימלט, אלא סמי שלנו שמנסה לעוות את המחשבה ולהשאיר את האדם בתעותועים ודמיונות שווא).

דוגמא לכך היא שפתאום מתגנבת לה לראש מחשבה - "עד עכשיו הוכחנו הכל באמצעות הלוגיקה... אם נערער על הלוגיקה נוכל לצאת מכל הדברים המוחלטים האלו! אולי יש טעות בלוגיקה עצמה...?) אולי הלוגיקה לא נכונה בכלל...?)

שוב אנחנו צריכים לעשות הפרדה בין העובדה שאנשים עושים טעויות לוגיות ולכן גם כשאנחנו חושבים או מרגישים שעשינו עבודה לוגית טובה, צריך לבדוק בפרטי פרטים את כל ההגדרות שהובילו אותנו למסקנה כזו או אחרת ועוד יותר חשוב: לבדוק את היסודות המחשבתיים שעליהן כל שרשרת ההבנה הלוגית מתבססת ואשר מהן היא יוצאת מלכתחילה.

לדוגמא, אדם שיוצא מנקודת הנחת-יסוד שיש דבר כזה "רנדומאלי", הוא יכול להתחיל לייצר המון מחשבות "רציונאליות" שנובעות מאותה נקודת הנחת-יסוד, כגון "אין תכלית", "אני סתם פה" וכדומה וגם אדם שיוצא מנקודת הנחה ש"יש רק חומר ולא מעבר לכך" יכול להגיע למסקנות "רציונאליות" כגון "שאין בחירה חופשית".

כלומר שרשרת ההבנה שלו מאותה נקודת הנחה יסודית ראשונית, יכולה להיות נכונה, אבל הכל יהיה מושתת ומבוסס על דבר שלא נבדק היטב - וזהו מתכון לבעיות. יכול להיות שבמקרה הנחת היסוד שלו נכונה, ואז גם שאר המסקנות שלו יהיו נכונות במידה והוא לא עושה טעויות בדרך, אבל אם הנחת היסוד הראשונית אינה נכונה... זו בעיה חמורה.

מה זה אומר? זה שוב אומר שצריך לשים לב טוב לזה שניתן לעשות טעויות לוגיות כמוכן ועוד יותר חמור מזה: ניתן לחשוב בצורה נכונה ורציונאלית אבל לצאת מנקודות הנחה-יסודיות שהן עצמן שגיאות לוגיות ובכך להגיע למסקנות שגויות מאד - בעלות השלכות אדירות על חיינו ותפיסתנו.

אבל האדם שהגיע למצב שהוא לא רוצה לקבל את ההכרח הלוגי של דבר כזה או אחר, כגון שיש בורא לעולם, שיש נשמה (ראה בהמשך הספר), שיש גן עדן וגיהנום (ראה בהמשך הספר), שאין דבר כזה "מקרי" או "רנדומאלי" וכן על זה הדרך... אותו אחד לפעמים ינסה לטעון שהלוגיקה עצמה לא מושלמת, שהיא עצמה יכולה להיות טעות בכדי שיהיה לו מילוט וזהו חלק ממנגנון הבחירה החופשית שיש לאדם. גם כאשר הוא נוכח להכרח מוחלט הוא עדיין יכול לבחור להתעלם ממנו.

כלומר, במצב כזה, האדם לא טוען שהטיעונים הם לא לוגיים או שיש בהם טעות, מכיוון שאם הוא הבין והתבונן לעומק לפרטי פרטים הוא יהיה חייב לקבל שהם נכונים אפילו לפי ההבנה והלוגיקה "שלו" (הלוגיקה אובייקטיבית). מה שהוא מנסה לעשות עכשיו זה לומר שאולי הלוגיקה עצמה זהו כלי שלא ניתן לסמוך עליו - וזהו מבחן "הלוגיקה האובייקטיבית". על ידי כך הוא מנסה להתנער מהמסקנות ההכרחיות של קבלת האמת.

האם הלוגיקה מוחלטת? אבסולוטית ואובייקטיבית?

בואו נראה מה בעצם קורה כאן... יש שלוש אפשרויות:

1. הלוגיקה זהו כלי אמין ונכון בפני עצמו (כלומר מוחלט ואובייקטיבי). **אופציית האישוש.**
2. הלוגיקה לא נכונה בפני עצמה וזהו כלי לא אמין (לא מוחלט ולא אובייקטיבי). **אופציית הביטול.**
3. הלוגיקה אולי נכונה ואולי לא נכונה אולי אמינה ואולי לא אמינה (אולי מוחלטת ואובייקטיבית ואולי לא). **"אופציית הפקפוק".**

כלומר או שהלוגיקה נכונה לחלוטין (אישוש), או שהיא לא נכונה (ביטול) או שאולי כן ואולי לא (פקפוק).

כל תהליך מחשבתי שיעבור לאדם בראש כדי להגיע לידי יצירת משפט כגון "הלוגיקה אמינה" או "הלוגיקה לא אמינה" או "הלוגיקה אולי אמינה ואולי לא" או כל מסקנה אחרת, דורש לוגיקה כדי להגיע למחשבה הזו.

כלומר, האדם המבטל, אומר "הלוגיקה, מבחינתי זהו כלי לא אמיני".

כל מה שצריך לעשות זה לשאול אותו: "איך הגעת למסקנה הזו?"

הוא יאלץ לומר שהוא הגיע לזה על ידי הלוגיקה. הרי שאם היה מאמין למה שיצא לו מהפה, הוא היה מבין שזה לא יכול להיות - כי המסקנה שלו מצריכה שהלוגיקה שבאמצעותה הוא הגיע למסקנה זו תהיה אמינה.

שכן, אם הלוגיקה לא אמינה, איך אתה יכול להסיק שהיא לא אמינה?

אותו הדבר בדיוק קורה אפילו עם זה ש"מפקפק" בלוגיקה, מדוע?

מכיוון שאם הוא אומר "מבחינתי... אני לא יודע, אולי הלוגיקה אמינה ואולי לא". אז הוא הגיע למסקנה אישית ש...אולי הלוגיקה לא אמינה. שוב נשאלת השאלת "כיצד הגעת למסקנה הזו?" והוא ... הגיע אליה באמצעות כשלים לוגיים ושימוש ב...לוגיקה. מה זה אומר? זה אומר שאם הוא היה מפקפק בלוגיקה הוא היה צריך לפקפק בכל דבר ודבר שהוא חושב, כל מסקנה שהוא איי פעם הסיק או יסיק במהלך כל החיים ובמיוחד במסקנה שלו.

הרי שהוא לא יכול להחליט בצורה רציונאלית ש"אולי הלוגיקה לא נכונה", רק כאשר המסקנה ההכרחית מחייבת אותו לקבל משהו שהוא לא רוצה לקבל... ובכל שאר החיים שלו, להתבסס על הלוגיקה כאוות נפשו.

בואו ניקח את שלב אחד קדימה, אם הלוגיקה זהו כלי מפקפק באמינותו, הרי שעצם המחשבה שהלוגיקה זהו כלי מפקפק זוהי מחשבה מפקקת כי היא מבוססת על כלי מפקפק. אבל זה יותר מזה מכיוון שהאפשרות הזו בעצם אומרת לאדם שחושב אותה שאו אופציה 1 (אישוש) או אופציה 2 (ביטול) נכונה בהכרח. כלומר אם האופציה השלישית - הפקפוק, כל מה שהיא אומרת למעשה זה שאחת מהאופציות 1 או 2 הן נכונות. אז בכלל לא היינו צריכים לכתוב אופציה שלישית - היא לא קיימת! מבטלת את עצמה לחלוטין ברגע שמתבוננים בה.

אם אדם באמת חושב שיש סיכוי שהלוגיקה לא נכונה, או שיש אפילו סיכוי שהיא לא נכונה. כל החיים שלו אמורים להשתנות מהיסוד והוא אמור להגיע לשיתוק מוחלט. מדוע? מכיוון שכאשר הוא "יחליט" לעבור את הכביש, זה יהיה על בסיס הסקת מסקנה לגבי המרחק שיש לו מהרכבים, הוא לא יהיה מסוגל לחצות את הכביש אם הוא ישאל את עצמו כל הזמן "המרחק נכון?? אולי אני טועה??" אותו דבר לגבי אכילה... הוא יראה פיתה עם פלאפל ויצטרך לשאול את עצמו:

"זו באמת פיתה עם פלאפל? או שאולי אני מסיק פה מסקנה מוטעית? אולי זה רעל עכברים חס וחלילה?".

איך הוא יודע שהוא רואה מה שהוא רואה? שומע מה שהוא שומע? איך הוא חיי את חייו? הכל על בסיס הלוגיקה. הרשימה של הדברים שישתנו בחיים כל כך ארוכה שאין זה המקום לפרט, אך ברור כבר שמדובר בכל היבט והיבט בחייו, בין אישיים, בין חברתיים, בין עסקיים, בין פוליטיים, בין מחשבות פנימיות, בין דיבור החוצה וכדומה.

נתבונן שוב באפשרויות שלנו:

1. הלוגיקה זהו כלי אמין ונכון בפני עצמו (כלומר מוחלט ואובייקטיבי). **אופציית האישוש.**
2. הלוגיקה לא נכונה בפני עצמה וזהו כלי לא אמין (לא מוחלט ולא אובייקטיבי). **אופציית הביטול.**
3. הלוגיקה אולי נכונה ואולי לא נכונה אולי אמינה ואולי לא אמינה (אולי מולטת ואובייקטיבית ואולי לא. **אופציית הפקפוק.**

אם האפשרות הראשונה נכונה, אנחנו הרי מגיעים לזה על ידי הבנה שכלית לוגית שהיא נכונה, ולכן היא נשאר נכונה והכל עובד בצורה מושלמת. זה גם מתאים לצורה שבה אנחנו מנהלים את החיים וגם אין פה כשל לוגי כלשהו. אפשר לסמן וי ליד "אופציית האישוש".

אם האפשרות השנייה נכונה, אזי שהאפשרות הזו נפסלת, מכיוון שהדרך להסקת המסקנה חייבת להיות לא נכונה, כי היא הרי דרך לוגית. הדרך נפסלה ולכן גם התוצאה שלה. צריך לסמן X ליד האפשרות השנייה "אופציית הביטול". כמובן, כמובן שאנחנו לא מנהלים את החיים שלנו לפי האופציה הזו, למעשה לא היינו יכולים "לנהל" חיים כלל אם היינו חושבים באמת ולו רק שאולי (מפקפקים) והאופציה הזו נכונה. (כלומר, לחשוב את זה במודע או לומר את זה בקול, אפשר - אבל לא לחשוב את זה באמת).

אם הלוגיקה אולי נכונה ואולי לא נכונה (האפשרות השלישית), אזי שהאפשרות הזו נפסלת גם כן מכיוון שאם הייתה נכונה, אז בהכרח רק אחת משתי האפשרויות האחרות הייתה צריך להיות נכונה וזה אומר שהאופציה הזו נפסלת על ידי הקריטריונים של עצמה. צריך לסמן X ליד האפשרות השלישית **אופציית הפקפוק**". כמו כן, גם האפשרות הזו לא מתאימה לצורה שבה אנחנו מנהלים את החיים שלנו. (אנחנו לא מפקפקים בכל דבר) ולמעשה לא היינו יכולים "לנהל חיים" כלל אם היינו ולו "רק" חושבים באמת שהאופציה הזו יכולה להיות נכונה כנ"ל.

מדוע האפשרות השלישית גורמת לנו להבין שרק 2 האפשרויות האחרות קיימות? מכיוון שמה בעצם אומרת האפשרות השלישית? היא אומרת "או שאופציה אחת נכונה, או שאופציה 2 נכונה" כלומר, גם אם לא היינו כותבים את האופציה השלישית "או שאופציה 1 נכונה, או שאופציה 2 נכונה"! אז מה יש לכתוב אופציה שלישית? כאילו שיש אפשרות כזו? של פקפוק? זה תענוע - סתירה לוגית, לכתוב "אופציה שלישית" כאשר יש רק 2. (בניגוד למחשבה/אמירה שהיא רק בחלק המודע).

למה זה דומה? נניח שיש לי מטבע באחת משתי ידי בלבד. או בידי הימנית או בידי השמאלית. האם אני יכול לומר שיש 3 אפשרויות?

1. שהמטבע בידי הימנית.
2. שהמטבע בידי השמאלית.
3. שהמטבע או בידי הימנית או בשמאלית.

ברור ש"אפשרות 3" היא לא באמת אופציה - היא אומרת שיש רק את שתי האפשרויות שלפניה 1 ו 2. כלומר אם היו רק 2 האפשרויות 1 ו 2, אז היינו שואלים "איזו מהן נכונה"? וזוהי כביכול האופציה השלישית. היא לא באמת קיימת - אפילו בתור אופציה.

שם אדם **באמת** יערער על אמינות ונכונות הלוגיקה, הוא יגיע לידי שיגעון מוחלט וימצא את עצמו בבית משוגעים. אין דבר אחד בחייו שהוא יהיה מסוגל לעשות. הוא לא יוכל להוציא משפטים מהפה, הוא לא יוכל לחשוב והוא יהיה משוגע לחלוטין.

שוב אנחנו רואים כיצד כאשר אנחנו מתבוננים באמת אנחנו מסוגלים להבחין בין תענוע לבין אמת. שימו לב איזה כח הרסני יש למחשבות סותרות, הכח הזה משתק וגורם לאדם להפסיק לחקור דברים ויתרה מכך, כמעט תמיד - אם היה באמת חושב כמו שהוא טוען שהוא חושב הוא היה מגיע לידי שיגעון מוחלט. כמו שראינו למשל שמי שבאמת (כלומר, גם בתת המודע שלו) חושב שיש דבר כזה "רנדומאלי" מגיע לידי שיגעון מזה שהוא צריך לפקפק בחוקים הפיזיקה והזיכרון שלו ועוד... מי שבאמת חושב ש"הכל סובייקטיבי" אמור לפקפק בכל מה שהוא רואה סביבו אחרים לא רואים ושהם כולם תענועים ודמיונות ושלא ניתן לתקשר עם הסביבה מכיוון שזה רק בראש האישי שלו - מי שייקח את זה עוד שלב קדימה יוכל לומר לעצמו שהוא גם המציא את כל הסובבים אותו ושכולם חיים אצלו בראש... מגיעים לידי שיגעון. וכך הרשימה ממשיכה לה.

תשימו לב להבדל העצום בין זה שמישהו באמת יחשוב שהלוגיקה לא נכונה, או יפקפק בה, לבין מישהו שרק שואל ובוחר את האפשרויות האלו עם השכל - וזה טוב מאד ותהליך רצוי, מאיר, מזכך ומאפשר התחברות למקומות גבוהים יותר והתעלות.

תחשבו על זה ככה: אותו אדם שבאמת חושב שהלוגיקה לא נכונה, או מפקפק בלוגיקה. אמור להיתקע ולא להתקדם עם כל דבר שמצריך לוגיקה. כלומר, אם אתם רואים אותו עושה פעולה מאד פשוטה כמו לפתוח את המקרר... וכמו כן כאשר הוא צופה בטלוויזיה וצוחק (דורש הבנה), או אפילו "רק" מדבר... וכן על זה הדרך... אתם תבינו שהוא לא באמת חושב ש"הלוגיקה לא נכונה" או אף מפקפק בה...

הלוגיקה נכונה בצורה אבסולוטית, כל מחשבה אחרת שומטת את הקרקע המחשבתית שמתחתיה מידי.

האדם שחושב שהלוגיקה לא אמינה, או אפילו רק מפקפק ולו ב"אחוזה" אחד מאמינות הלוגיקה למעשה גודם את הענף עליו המחשבה שלו עצמו יושבת עליו. זה ממש כמו בסרטים המצוירים שבהם יש דמות מצויירת שרצה מעבר לצוק והיא לא נופלת... ממשיכה לרוץ ולרוץ עד שהיא מסתכלת למטה - ברגע שהאדם מסתכל ומבין עד כמה עמוק הוא חפר את הבור שמתחת לרגליו, הוא קולט שהוא נופל ולמעשה הוא כבר למטה.

עכשיו, כשאנחנו מבינים את הדברים יחד ומיישבים את הדעת שלנו ומסדרים את המחשבות שלנו ומבינים את האמת, אנחנו למעשה בונים את הבסיס למחשבה האנושית שלנו ואת היסודות להבנה עצמית וכללית והגעה אל האמת ואל הטוב. תן למחשבות האמיתיות לזרום וקבל את האמת כשאתה רואה אותה - כך תנצל ותגיע אל האמת. תן למחשבה הנכונה להגיע אליך - הושט ידך והחל את הטיפול בחזרה למעלה - אל האמת ואל האור.

טעויות לוגיות נפוצות

בפרק הקודם הוכחנו שהלוגיקה חייבת להיות 100% נכונה, מתוך הכרח המציאות עצמה. יחד עם זה, נפוץ מאד שאנשים עושים טעויות לוגיות, כלומר סותרים את עצמם או מדברים על דבר שלא קשורים לנושא וחושבים שזה עונה לשאלה מסוימת וכן הלאה. בפרק זה נדון במספר טעויות לוגיות נפוצות.

איש הקש (דחליל):

טעות הלוגית הנקראת בשם "איש הקש" היא טעות לוגית שבה האדם לוקח טיעון מסוים ומספר אותו מחדש בצורה כזו שמורידה מהטיעון המקורי חלקים מסוימים. כך, הוא למעשה לוקח את הטיעון והופך אותו לבובת קש ואותה קל לו מאד להביס. לכן זה נקרא "איש קש" למשל דוגמה טובה תהיה שמישהו מסביר שאלוקים קיים בהכרח ובלי אלוקים לא ניתן בכלל לחשוב ולדבר או לעשות כל דבר, האדם מהצד השני יאמר "עובדה, אני לא מאמין באלוקים, אז עובדה שאפשר" - הרי שלא נטען ולו לרגע שאין אפשרות לטעון בפה ו/או לחשוב במודע מחשבות כאלו - זה לא הטיעון המקורי כלל.

כך זה כתוב בויקיפדיה:

"בשימוש רטורי וככשל לוגי בלתי-פורמלי, **דחליל** או **איש קש** הוא נקודת מבט שנוצרה במכוון כדי להביס בקלות טיעון. יוצר טיעון דחלילי אינו משקף בצורה מדויקת את הטיעון הטוב ביותר של יריבו אלא מסיח או מעוות אותו כך שעמדת היריב נראית חלשה או מגוחכת.

המונח נגזר מ"דחליל", "בובה בדמות אדם, לרוב ממולאת בקש, המשמשת בדרך-כלל להפחדת ציפורים, כמטרה במטווח, מטרת הסחה, וכדומה."

מאת אתר ויקיפדיה בערך כשל לוגי - דחליל

he.wikipedia.org/wiki/כשל_לוגי_דחליל

דוגמאות נוספות:

אדם א': "אני מתחבר ליהדות".

אדם ב': "אתה לא יותר יהודי ממני!" (אדם א' לא אמר דבר כזה או אחר לגבי אדם ב')

אדם א': "אין דבר כזה רנדומאלי אמיתי".

אדם ב': "יש רנדומאלי - אנחנו משתמשים בזה כל הזמן, באמת..." (מי אמר שלא משתמשים ברנדומאלי מדומה הרבה פעמים? דיברנו על רנדומאלי-אמיתי, כלומר מוחלט)

אדם א': "כשאני אומר שהיקום נברא מכלום, הכוונה היא לכלום מבחינת חומר/אנרגיה/זמן".

אדם ב': "אני לא מסוגל להאמין שהיקום נברא מכלום, כי מכלום רק כלום נשאר". (והוא צודק - אבל זה לא מה שנאמר. מעבר לזה, מי שלא מאמין באלוקים מובל להאמין בדיוק בזה... - שכלום זה מה שיצר את היקום, כלומר במקום "אלוקים" אצלם זה "כלום").

אפשר להמשיך עם הדוגמאות האלו עוד הרבה אבל נעבור לטעות הלוגית הנפוצה הבאה בתור.

אד הומינס:

זוהי טעות לוגית שבה אדם לא עונה בכלל למה שנאמר לו או נטען בפניו אלא טוען כנגד האדם השני ו/או מקצועו ו/או השכלתו ו/או מראהו וכן הלאה. כלומר במקום להתמקד בטיעון שלפניו, הוא מתמקד באדם עצמו. דומא לכך תהיה שמישהו שומע את ראש הממשלה אומר משהו והוא לא מתייחס למה שהוא אומר, אלא לזה שהוא לא אוהב את ראש הממשלה הזה, אם את אותו הדבר הוא היה שומע ממישהו שהוא כן אוהב, הוא היה מקבל את זה

ואני לא מדבר על התחייבויות עתידיות הקשורות לאישיותו של האדם, אלא לטיעון מסוים שהוא אומר כששואלים אותו שאלה.

כך זה מופיע בויקיפדיה:

"טיעון אד הומיננס (מלטינית - argumentum ad hominem), "טיעון לגופו של אדם", הוא כשל לוגי שבו משיבים לטיעון או לקביעה באמצעות התייחסות לאדם המציג את הטיעון או את הקביעה, במקום להציג טיעון אחר; או מצב שבו במקום להציג טיעון מצביעים על היעדר עקביות בין ההשקפה המובעת על ידי האדם לבין שאר דעותיו או אמונותיו.

הכשל בטיעוני אד הומיננס טמון בכך שההנחה הראשית וההנחה המשנית (הכלל והמקרה) אינם קשורים זה בזה, ולכן, המסקנה אינה רלוונטית להנחות המוצא. המונח אד הומיננס נטבע על ידי ג'ון לוק ב"מסה על שכל האדם" (Essay concerning Human Understanding) משנת 1690.

הכשל קיים במקום שבו משיבים לגופו של טוען במקום לגופו של טיעון, כאשר למציג הטיעון אין כל נגיעה לעניין הנוטען. כאשר הטיעון כולל, במפורש או במשתמע, עדות אישית, אמינותו של הטוען נעשית חלק חיוני בטיעון, ואז תשובה לגופו של הטוען עשויה להיות תקפה מבחינה לוגית (גם אם היא בלתי נעימה). קל וחומר כאשר הטוען מציב את עצמו בחזית הטיעון - "הסיפורים על חלקיק שיכול להיות בשני מקומות בו בזמן אינם נראים לי סבירים" - "ומה בכך, הרי גם פיזיקה ניוטונית אינה ידועה לך".

"מאת אתר ויקיפדיה בערך "אד הומיננס"

he.wikipedia.org/wiki/אד_הומיננס

דוגמאות נוספות:

אדם א': "קראתי בספר הוכחה מוחלטת לכך שיש אמת אבסולוטית".

אדם ב': "אתה מאמין לכל מה שאתה קורא בספרים? יש טעויות בספרים רבים". (נכון, יש, אבל לא בדקת את הטיעון עצמו - תבדוק אותו ואז תשפוט - מה אתה תוקף את כל הספרים פתאום כשלא בא לך להקשיב לטיעון? - סביר מאד שאם היינו אומרים לאותו אדם משהו שהוא אוהב לשמוע, הוא היה אומר "אדיר, איפה אני יכול למצוא את זה?")

אדם א': "הפרופסור האמריקאי הראה הוכחות מתמטיות בהרצאתו שהסבירות ליצירת מערכות שלא ניתנות לצמצום - מבחינה מתמטית על ידי מנגנון עיוור כגון זה שיש באבולוציה שואף ל0".

אדם ב': "הפרופסורים האמריקאים האלו, אם כל הכבוד להם... הם טועים המון פעמים". (נניח וזה נכון, אז מה? תבדוק את הטיעון ותתמודד איתו...)

אדם א': "יש טיעון שמראה שיש מוסר אבסולוטי בהכרח מוחלט, למעשה זהו הכרח מתוך הלוגיקה עצמה".

אדם ב': "מי אמר את זה?!" (נכון שזה מעניין מי אמר את זה, אבל עוד יותר מעניין מה בדיוק נאמר ואיך - אם זה גורם לך להבין שאם זה נכון אז זה משמעותי - לך תבדוק את הטיעון עצמו).

ברור שאם היינו בודקים כל דבר שכל אחד אומר, היינו יכולים למצוא את עצמנו מוצפים בבדיקות כל הזמן - אבל, כאשר כבר נתקלים בטיעון כלשהו, יש לבדוק את הטיעון עצמו ובמיוחד אם זה בנושא שמעניין אותנו.

פנייה אל סמכות (אד ורקונדיאם):

זוהי טעות לוגית מאד נפוצה שבה אנשים טוענים את הטיעון שלהם על בסיס סמכות כלשהי במקום לדבוק בטענות עצמן. כלומר, כשאדם בא לבסס את טיעונו הוא אומר "כולם יודעים את זה" או "כמעט כל מי שתשאל יאמר לך ש...". או "רוב המדענים חושבים ש...". וכן הלאה. נניח ואפילו שהוא צודק ויש מצב שבו קבוצה ענקית של אנשים אומרים משהו - זה הופך את זה לנכון? יש מיליארד מוסלמים, זה הופך את הקוראן לאמת? נניח שכל האנשים בכדור הארץ יחשבו שכדור הארץ שטוח - כמו שפעם חשבו, זה הופך את זה לנכון? ברור שלא.

כך זה מופיע בויקיפדיה:

"היא קבוצת כשלים לוגיים של אי-רלוונטיות השייכת לקבוצת כשלי היסק. קבוצת טיעונים זו ידועה גם בשם "איפסה דיקסיט" (לטינית ipse dixit הוא עצמו אמר זאת). בטיעוני אד ורקונדיאם נעשה ניסיון לשכנע את המאזין באמצעות פנייה למידת הצניעות, כלומר, היעדר מומחיות או ידיעה אצל המאזין. רוב הטיעונים כאן מבקשים לבטל את היכולת לשפוט את הטיעון כשלעצמו ומבקשים להסתמך כהוכחה על ציטוט או אמירה של בעל סמכות."

אד ורקונדיאם אינו תמיד כשל לוגי. לעתים, פנייה אל הסמכות מוצדקת והגיונית לחלוטין, במיוחד כאשר הנושא הנדון הוא הסמכות לטעון משהו או סמכותה של הסמכות. לדוגמה:

- "אם עשרה פודיאטרים מומחים אמרו לך שיש לך יבלת בכף הרגל, נראה שיש לך יבלת בכף הרגל."

במקרה זה, רופאי כף הרגל הם מומחים לענייני כף הרגל, ולכן קביעתם בנושא זה רלוונטית ומהווה בסיס הגיוני לטיעון. לעומת זאת, אותו טיעון, בשינוי נושא, יהיה כשל לוגי מובהק:

- "אם עשרה פודיאטרים מומחים אמרו לך שמכבי חיפה תיקח את אליפות הכדורגל בקלות, נראה שמכבי חיפה תיקח את האליפות בקלות."

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק בפנייה אל סמכות

[אד_ורקונדיאם](http://he.wikipedia.org/wiki/אד_ורקונדיאם)/he.wikipedia.org/wiki/

דוגמאות נוספות:

אדם א': "המשפט "הכל יחסי" זוהי טעות לוגית - והכרח שזה לא נכון."

אדם ב': "תשאל את מי שאתה רוצה, כולם יגידו לך שהכל יחסי". (אפילו אם זה נכון ובסביבה שבה הוא חי "כולם" יגידו שהכל יחסי, זה לא הופך אותם לצודקים... ואם כולם היו אומרים שהירח עשוי מגבינה, זה היה נכון?)

אדם א': "אלוקים קיים בהכרח מתוך התבוננות עמוקה במבחן האונטולוגי וגם המבחן הקוסמולוגי".

אדם ב': "לא כולם מאמינים באל ולכן הטיעון שלך לא נכון." (האמת היא שמי שיקרא את הספר הזה יגלה שכל מי ששפוי מאמין לפחות בתת מודע שלו בקיום האל באמונה מוחלטת של 100% - הבעיה היא "רק" בחלק המודע - ובכל מקרה, מה הקשר בין זה שאולי יש קבוצה של אנשים שלא מאמינים במשהו לצורך זה שזה קיים? ואם הרבה אנשים יאמרו ש 1+1 זה 7? או לא יאמינו ש 1+1 זה 2? זה יהפוך את זה לנכון?)

כל טיעון שאתם רואים/קוראים/שומעים וכן הלאה, צריך להיבדק על בסיס הטיעון עצמו. זה שיש פרופסורים מעורבים זה מחזק אותנו להבין שכדאי להעמיק וכדומה, אבל זה לא החוזק של הטיעון, כל טיעון צריך להבחן בפני עצמו והוא חזק כפי חוזקו הספציפי של הטיעון. שוב, אם אנחנו רואים שפרופסורים רבים אומרים דבר כזה או אחר ובמיוחד אם אלו פרופסורים נכבדים וידועים שמדברים בתחום התמקצעותם, שיש להם שם להפסיד והם רוצים לשמור עליו וכן הלאה, כך אנחנו יכולים ללמוד לסמוך עליהם יותר ולדעת שכדאי להעמיק בדבר ולכן זה חשוב לדעת את זה - אבל עדיין, תמיד הדברים צריכים להבחן על ידי הטיעון עצמו ולכן חשוב מאד לעשות הפרדה בין נתונים שמציגים בפנינו לבין מסקנות. גם את הנתונים צריך לבדוק את דרך האיסוף שלהם וכדומה במקרים רבים - ולגבי המסקנות, אנחנו צריכים לוודא שאין שום טעות לוגית במסקנות, כי אנשים מביאים את השקפותיהם לשלב המסקנות - ורק כאשר אין טעויות לוגיות כלל, ניתן לדעת שהמסקנה נכונה ובפרט כאשר לא מדובר במשהו שמתבסס על ראיות אלא על הגיון טהור כגון דברים רבים בספר זה.

צריך לזכור גם, שאם מומחה לתחום מסוים טוען משהו, אז עוד יותר צריך להעמיק בנושא, כלומר אם פרופסור לפסיכולוגיה טוען שטיעון מתמטי כלשהו לא נכון, ואילו מומחה בעל שם עולמי גדול למתמטיקה בדיוק בתחום שבו נטען הטיעון ההופכי אומר שהטיעון כן נכון, אז יש פער גדול בין השניים, וכדאי להעמיק בטיעון. ובכלל יש מה להקשיב למומחים.

יחד עם זה, אדם יכול להיות יחיד בעולם שתופס את האמת, גם אם כל שאר האנושות תאמר ההפך ממנו, במידה והוא **באמת** מחזיק בדבר נכון, אז זה לא משנה כמה ומי טוענים נגדו. כמובן, שכמויות ו/או תארים וכדומה של אנשים עוזרים לנו להבין היכן להקדיש את זמננו אבל יש עיקרון אחד יותר חשוב והוא זה שצריך להיות המנחה העיקרי שלנו כשאנחנו חושבים לאיזה טיעונים להקשיב והוא: כגודל ההשלכות של הטיעון כך ראוי שנקשיב לו יותר. ככל שטיעון מסוים יותר משמעותי וחשוב לחיים שלנו ו/או לקיום וטוען דברים יותר ויותר משמעותיים כך אנחנו צריכים לייחס יותר זמן ומאמץ לבדוק את הטיעון הזה.

כשם שאם יאמרו לכם שיש מאכל חדש מסוים שכשאוכלים אותו זה עושה איזה אפקט נחמד של פצפץ בפה לאו דווקא תלכו לבדוק... אבל אם יאמרו לכם שיש מאכל חדש שהגיע מסין שמוכח מדעית שהוא מאפשר לחיות חיים בריאים יותר, שורף שומן, משמיד חיידקים רעים ומעלה את תוחלת החיים - הייתם כנראה בודקים במה מדובר.

בספר הזה אנחנו דנים בשאלות שקשורות לאלוקים, תכלית החיים (מה יש יותר מזה?) חיי נצח, גן עדן, גיהנום, נשמות, כל הקיום כולו וכן הלאה, ולכן לעניות דעתי צריך להקדיש רצינות רבה לנושאים כה משמעותיים ולבחון אותם לעומק.

כדאי לאדם לשקול את זמנו ולהקדיש את מחשבתו לדברים מהותיים, ולצערי בתרבות של ימינו החדירו חזק מאד את הנוסחה של "בוא נחפש משהו להעביר איתו את הזמן" ורואים כל מני דברים מאד לא רציניים בטלוויזיה ובמקומות אחרים. (ופעמים רבות לא רק שרואים דברים לא רציניים, אלא גם דברים הרסניים ביותר).

אלוקים סידר שאנחנו נצטרך **לאכול כדי לחיות** (מכל מני סיבות - לא נכנס לזה כרגע).

ויש אנשים שחיים כדי לאכול.

סתירות במחשבה של חילוני - אז מה?

בהמשך לזה שיכולה להתגנב פתאום המחשבה ש"אולי הלוגיקה יכולה להיות לא נכונה"... כפי שראינו מקודם... לפעמים מגיעה אלינו מחשבה כגון "אז מה אם יש סתירות? מה אכפת לי."

כלומר, אדם שנחשף לאמת יסודית ועמוקה ורואה שהמחשבות, או לפחות חלק מהמחשבות שהוא החזיק עד אותה העת סותרות את עצמן או דברים אחרים יסודיים מאד שעליהם כל החיים שלו מושתתים... פתאום יכולה לבוא טענה רגשית לחלוטין כגון:

"סתירות? אז מה? לא אכפת לי". זוהי הדרך האמוציונאלית, הלא הגיונית לנסות לברוח מהאמת ולהמשיך לאחוז בשקר שאותו אדם כל כך התרגל להחזיק בו ולהמשיך את חייו כשהיו לפני כן. זוהי מחשבה שהיצר הרע, סמי, כשאינו לו הרבה ברירות, כי הוא רואה שהאדם מתבונן באמת... מנסה לומר לו "עזוב אותך, אפילו אם זה נכון... למי אכפת?!" אבל הוא לא אומר לו את זה ככה, כי זה היה מציק לכל אחד ומיד האדם היה מתקומם נגד מחשבה עצמית כזו.

"אפילו אם זה נכון ואפילו אם מה שחשבתי עד עכשיו לא נכון - למי אכפת?", אבל הרי שזוהי בדיוק המחשבה "סתירות? אז מה?!" זוהי אותה משמעות. סתירה ובמיוחד סתירה עצמית, כגון מחשבה שהלוגיקה לא נכונה או אף "אולי לא נכונה" הן סתירות שצריכות לעורר אותנו למשמעות האמיתית של החיים והמחשבה.

כל המחשבות שסותרות את עצמן - הן אינן נכונות (בהגדרה). בהכרח מוחלט-אובייקטיבי ושכלי לחלוטין.

לפעמים, בשביל להוסיף בלבול בליבו של האדם שמנסה לחקור את האמת, בנוסף למחשבה ש"למי אכפת אם זה נכון שיש אמת אבסולוטית וכדומה... ואז מה אם מחשבה כזו או אחרת לא נכונה?" - מגנבת לה מחשבה "אבל דבר והיפוכו יכולים להתקיים ביחד". כאילו שזה אותו הדבר כמו "סתירה".

הרי שבהחלט דבר והיפוכו מתקיימים כל הזמן. כל דבר שאנחנו אומרים או חושבים עליו, באותו הזמן שאנחנו חושבים עליו, אנחנו חושבים גם על ההפך שלו באותו הזמן, בד"כ לא במודע. דוגמא, אם אנחנו מתארים אחוזים מסוימים אז ניתן היה לתאר בדיוק את אותם אחוזים על ידי ההפך.

למשל נניח 30 אחוזים בלבד אוהבים את הצבע סגול. ניתן היה לומר שמתוך סה"כ האנשים (100%), 70% "בלבד" לא אוהבים את הצבע סגול.

כשאנחנו אומרים את המשפט בצורתו הראשונה אנחנו אומרים אותו גם בצורתו השנייה באותו הזמן, פשוט לא ממש שמים לב לזה.

תסתכלו למשל על הדף הזה. יש פה דיו על גבי נייר, שחור על גבי לבן - החלקים השחורים מתארים את החלקים הלבנים והחלקים הלבנים מתארים את השחורים באותו הזמן.

כלומר, אם היינו גוזרים את הדף בדיוק באופן שמשאיר את המקום של הדיו כמו שהוא, אבל מורידים את הדיו ושמים דף שחור מאחורי הדף הזה, אז עדיין היינו קוראים את הצבע השחור אפילו שזה נעשה רק על ידי התיאור של הדף עצמו ולא באמצעות הדיו וגם ההפך.

דוגמא פשוטה יותר, דמיינו שיש דף שיש בו עיגול שחור באמצע ואנחנו גוזרים אותו כך שיש חור עגול באמצע הדף. אנחנו יכולים להסתכל על הדף הזה ולומר "זה דף עם חור עגול באמצע" ואנחנו יכולים גם לומר "יש פה חור עגול ומסביבו דף".

לעומת זאת. כאשר "סתירה" מחשבתית קורת היא לא מאפשרת לעצמה להתרחש באמת. בניגוד להפכים אשר משלימים זה את זה (30 אחוזים, כל חלקי הדף, יום ולילה, פלוס ומינוס וכדומה וכדומה).

אם משהו עומד בסתירה למחשבה שהחזקנו עד כה... הרי שאם הדבר הסותר הוא נכון בוודאות מוחלטת אזי שמה שחשבנו עד כה בהכרח לא נכון, כלומר לא מתקיים. זוהי המשמעות של נכון או לא נכון - מתקיים או לא מתקיים - סותר או לא סותר.

דבר נוסף, אם משהו שאנחנו חושבים סותר את עצמו - הרי שזהו החוסר קיום הגדול ביותר ובפרט אם המחשבה הזו סותרת את עצמה בצורה יסודית ומלאה.

מי שרוצה להעמיק קצת יותר להלן הגדרה והבנה מתמטית של סתירות לוגיות :

"בלוגיקה, **טאוטולוגיה** (מיוונית ταυτολογία) היא פסוק שהוא תמיד אמת בכל מבנה. פסוק שהוא תמיד שקר נקרא **סתירה** : כך, שלילתה של טאוטולוגיה היא סתירה, ולהיפך.

בתחשיב הפסוקים, פסוק הוא טאוטולוגיה אם הוא תמיד אמיתי ללא תלות לערכי האמת של תת-פסוקיו. לדוגמה, המשפט "או שכל הבתים לבנים או שיש לפחות בית אחד שאינו לבן" הוא טאוטולוגיה לוגית שכן הוא אמיתי תמיד, בלי תלות בצבע הבתים (על פי כלל השלישי מן הנמנע). בצורה פורמלית, כאשר X ייצג את הביטוי "כל הבתים לבנים" יתקבל X מסויים שיהיה מתוך X אמיתי תמיד וללא תלות בערך האמת של X הביטוי מכסה את כל האפשרויות הקיימות ולכן לא ייתכן שיהיה שקר.

לודוויג ויטגנשטיין, בספרו "מאמר לוגי פילוסופי", מציג את המשפטים המתארים טאוטולוגיות וסתירות כמשפטים "ללא-מובן" המייצגים את גבול הטענות שעל אודותיהם, לדעתו, ניתן לדבר. מעבר אליהם נמצאות הטענות "חסרות המובן" (שלא ניתן להצמיד אליהם ערך אמת או שקר כלל מאחר שאינם מייצגים תמונה לוגית בעולמנו) שעל אודותיהם, על פיו, עדיף לשתוק.

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק בטאוטולוגיה

[he.wikipedia.org/wiki/סתירה_\(לוגיקה\)](http://he.wikipedia.org/wiki/סתירה_(לוגיקה))

כל זה נחמד אבל מה עם התשובה לשאלה "סתירות אז מה??" התשובה היא - שאם מישהו מעוניין להמשיך בחייו למרות שהוא יודע שזו טעות, יש לו את זכות הבחירה לעשות זאת. חבל מאד מכיוון שהוא לא אמיתית עם עצמו והוא יהיה בהדחקה כל חייו ובדיסוננס עם עצמו ובנוסף... הוא לא מסונכרן עם האמת ולא מקיים את התכלית של החיים שלו.

אז "סתירות למי אכפת??" לכל מי שיש לו דעת.

בנוסף לכל זאת...

מי אמר שצריך לדעת את האמת? אם זה לא מספיק ברור שכדאי לדעת את האמת - גם השם אומר זאת במפורש.

שנאמר בתורה: (דברים ד') "וידעת היום והשבות אל לבבך, כי ה' הוא האלוהים" שממחיש עד כמה חשוב לדעת, הנה דבריו של "רבינו בחיי" מספרו חובת הלבבות:

"והראיה שההשגה אל הלב הוא עיון השכל-הוא מה שאמר הכתוב (ישעיה מד') ולא ישיב אל לבו ולא דעת ולא תבונה וגו'. ואמר דוד המלך עליו השלום (דה"א כח') ואתה שלמה בני דע את אלוהי אביך ועבדהו בלב שלם ובנפש חפצה, כי כל לבבות דורש ה' וגו'.

ואמר (תהילים ק') דעו כי ה' הוא האלוהים וגו'. ואמר (שם צא) אשגבהו כי ידע שמי. ואמר (ירמיה ט') כי אם בזאת יתהלל, המתהלל השכל וידוע אותי. ואמרו רבותינו זיכרונם לברכה: הווי שקוד ללמוד תורה, ודע מה שתשיב לאפיקורוס. ואמרה תורה (דברים ד') ושמרתם ועשיתם, כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים וגו'. ואי אפשר שיודו לנו האומות במעלות החכמה והבינה, עד שיעידו לנו הראיות והמופתים ועדי השכל על אמיתת תורתנו ואומן אמונתנו. וכבר הבטיחנו יוצרנו לגלות מסך הסכלות מעל שכלם, ושייראה כבודו הבהיר לאות לנו על אמיתת תורתנו. כאשר אמר (ישעיה ס') והלכו גוים לאורך וגו'. ואומר (שם ב') והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל ה' וגו'. וכבר התבאר מן השכל ומן הכתוב ומן הקבלה, שאנו חייבים לעיין במה שנוכל להשיג

בירור בדעתנו. "מתוך חובת הלבבות של רבינו בחיי"

ומה כתוב בדיבר הראשון בתורה?

”אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּיַת עַבְדִּים לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל פְּנֵי”

לא כתוב "האמת בי" או משהו כזה, כתוב בצורה חד משמעית - ידיעה ברורה ומוחלטת.

דרך אגב, זה מאד ברור אבל מי שאומר ש"לא צריך לדעת..." מאיפה הוא יודע את זה?

תמיד - אבל תמיד כשמישהו אומר משהו שנוגד את התורה, האמירה עצמה היא או סתירה בעצמה, או משתמשת בסתירות או לוקחת בתור הנחת יסוד איזושהי סתירה. או אמירה רגשית לחלוטין שעדיף היה... לא לומר.

כמובן שגם במקרה הזה - הוא סותר עצמו לחלוטין.

אדם א' אומר: "האמת לא מעניינת אותי".

אדם ב' אומר לו בחזרה: "באמת?"

אדם א' אומר:

שתיקה.

אם יאמר "כן" אז הוא הודה שכן מעניינת אותו האמת.

אם יאמר "לא" אז שוב יאמר שהאמת כן מעניינת אותו (כי הוא אומר שמה שאמר לפני כן לא נכון).

הטלאולוגיה ומה ש(כמעט) כל תינוק יודע

מהי "טלאולוגיה"? למה זה כל כך חשוב לדבר על זה ולמה זה מופיע רק בחלק הזה של הספר? וגם - אם זה מופיע רק עכשיו ואני הרי הולך לספר לכם שהיינו צריכים להבין כמה דברים לפני שאנחנו נכנסים לזה בצורה רצינית - אז זה מוזר לומר ש" (כמעט) כל תינוק יודע את מה שאנחנו היינו צריכים לקבל רק אחרי כ-200 עמודים?

אז נתחיל בהתחלה: מהי טלאולוגיה?

"**טלאולוגיה** (מיוונית עתיקה; **Τελεολογία**: ביוונית **Τέλος** "טלוס" = סוף, תוצאה; ו"טלאוס" = מושלם, שלם) היא החקר הפילוסופי של תכלית. טלאולוגיה היא אחת מארבע סוגי הסיבות על-פי אריסטו. אחד הטיעונים הקלאסיים להוכחת מציאותו של האלוהים הוא הטיעון הטלאולוגי, שלפיו כל היקום (ובעיקר הדברים החיים) נבנו באופן מכוון מטרה ולא באופן כאוטי, ולכן הם ככל הנראה תוכננו על ידי ישות רציונאלית.

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק בטלאולוגיה

he.wikipedia.org/wiki/טלאולוגיה

אז טלאולוגיה זהו חקר התכלית ולמעשה זוהי **ההבנה** של התכלית ושל תכליתיות בכלל. ללא הבנה "תכליתית" לא הייתם מסוגלים להבין (להבדיל מ"לקרוא") את השורה הזו מכיוון שהמוח שלכם היה מראש מניח שאין תכלית למלל והיה דוחה בכל תוקף כל שיוך של משמעות. כלומר, הייתם מסוגלים לקרוא את המשפט, כשם שמחשב מסוגל להכניס נתונים אבל לא הייתם מסוגלים לעבד את הנתונים. מי שיחשוב על מה שאמרתי עכשיו יגלה שזה עוד יותר משמעותי מזה... מכיוון שפעולת הקריאה עצמה דורשת הבנה שיש **אפשרות** לביצוע פעולה כזו, וכיצד מגיעים לידי הבנה שניתן לקרוא? על ידי הבנה טלאולוגית שמתחילה עוד כשהיינו קטנטנים.

תינוק מגיע לעולם, הוא מתחיל לחוש את הגוף שלו בעולם שלנו, יש לו מסרים רבים שמציפים אותו, חלק מגיעים על ידי חושים החשים את הסביבה, וחלקם מסרים פנימיים ממערכת העצבים וכדומה. התינוק רואה את "אנשים", שומע "דיבור" ורעשים אחרים, מרגיש ליטוף ומגע, מרגיש את המסרים של הגוף שלו מבפנים וכדומה.

כשהוא נחשף לכל הגירויים האלו, הוא למעשה מקבל אוסף גדול של נתונים ומה שנשאל עכשיו זה מה לעשות איתם. אם הוא היה מתעלם מהם, הוא היה נשאר במצב משותק כל ימי חייו, מצב דומה לזה של "צמח" שבו הוא רק מקבל נתונים כי מערכות-החיים עדיין מתפקדות ברמה אינסטינקטיבית, אבל החלק שאחראי על איסוף הנתונים והבאתם לידי מימוש גבוה יותר, עיבוד הנתונים וסיווגם לסוגים שונים, מגדרים שונים - הגדרות שונות וסדר לא היה עובד. יכול להיות שאותו אדם היה פועל בצורה אינסטינקטיבית, אבל לא היה מבצע שום דבר בצורה מודעת - מכיוון שכל מה שהיה מגיע אל ה"מודע" שלו, היה מיד מקוטלג ומוגדר כ"זבל חסר משמעות" ועם זבל חסר משמעות, לא עושים שום דבר, אלא מתעלמים מזה (או מנקים את זה, אבל פעולת ניקיון דורשת גם היא הבנה שיש סיבה לנקות - תכלית כלשהי).

במילים אחרות, תינוק בריא נולד עם מערכת טלאולוגית מפותחת מאד שמתחיל לעבוד כבר בהתחלה! הוא אוסף את הנתונים ומעבד אותם מתוך הנחת יסוד טלאולוגית והיא: שלגירויים האלו יש **משמעות** - יש **תכלית**. הנחת היסוד הבסיסית הזו היא זו שמאפשרת לו לסווג את מה שהוא רואה בצורה מסוימת, את מה שהוא שומע בצורה אחרת, את המסרים הפנימיים של הגוף שלו בצורה אחרת וכן הלאה. בזכות זה הוא ילמד ללכת, הוא יבין מה אומרים לו וכיצד לדבר, הוא ילמד להפעיל את עצמו ולעבוד בעולם. הכל בזכות העבודה שהוא לוקח בתור הנחת יסוד בלתי מעורערת את זה שלכל דבר יש משמעות, לכל דבר יש תכלית.

הנחת היסוד הזו היא הנחה א-פריורית של כלל ההבנה האנושית והיא זו שמאפשרת לכל שאר האנושיות שבנו לצאת ולצמוח החוצה - זוהי הסיבה שזהו הגרעין, זהו השורש של כל החוכמה והיכולות האנושיות וזוהי הסיבה שזה כל כך חשוב להבין את זה. כל מה שאנחנו לומדים בשלבים אחרים במהלך החיים שלנו נכנס לעולם ההבנה שלנו כשכבה נוספת מעל הטלאולוגיה. מי שבמודע שלו מתכחש לטלאולוגיה וטוען שאין תכלית ליקום ו/או אפילו לדבר אחד, אז הוא למעשה מתכחש לעצם העובדה השכלית שמאפשרת לו לחשוב מלכתחילה - הוא לא מבין את זה כמובן ובשלב הזה של החיים, יש לו כבר מערכת של אמונות וידע משוכללים כך שהוא גם לא מרגיש את הנזק העצום שמחשבה כזו עושה לו כי הוא ממשיך לחיות בצורה יחסית דומה. אבל האמת היא שזה לא נכון, הסיבה

שזה נראה שהוא ממשיך לחיות בצורה דומה - היא שהוא כבר החליט את ההחלטה / התכחות הזו כבר לפני כן, ואם הוא היה בוחן את חייו ביחס לנקודה הספציפית שבה הוא שבר את המחשבה הטלאולוגית בפעם הראשונה בחייו היה רואה שינוי גדול.

כאשר מתחברים מחדש לטלאולוגיה בצורה טהורה ובסיסית ומנקים את המחשבות בצורה העמוקה ביותר, מתחילה לצמוח לה אפשרות מחשבה עמוקה ורחבה הרבה יותר, אשר ממנה מגיעים לעומקים מחשבתיים והבנה עצומה על מי שאנחנו, מה אנחנו, למה, מתי ועוד. ניתן על ידי זה להגיע לחקר היקום והמציאות ולנצל את המוח שלנו הרבה יותר.

העניין הוא, שכל מי שמניח ש"לכל דבר יש משמעות ותכלית" למעשה מניח הנחה הקודמת לקיום העצמי שלו והיא שיש לכלל היקום והמציאות תכלית ומתוך כך שיש הגיון לכל ובכל המציאות כתוצאה מתבונה הקיימת במציאות עצמה. כלומר, ההנחה שבכל ולכל דבר יש משמעות ותכלית זוהי הנחה של קיום אלוקים. מי שמוחו יתכחש להנחה הזו, אם הוא היה מתכחש לזה מגיל "0" אז הוא היה נשאר "צמח" כל חייו, ומי שעושה את זה בשלב מאוחר יותר מונע מעצמו הרבה מאד התפתחויות שכליות, מחשבתיות פיתוח ההבנה וכו' הוא מתכחש לעצם מה שמאפשר לו לחשוב גם ברמה "הפרקטית" וגם ברמה הפילוסופית (שהיא גם פרקטית) - אלוקים שהוא מקיים כל המציאות כולה הוא זה שמקיים אותנו בכל רגע ורגע, כמו שאנחנו מבינים מהמבחן האונטולוגי - בהוכחה של 100% ועכשיו אנחנו רואים שגם ברמה הפרקטית עצם ההתפתחות המחשבתית והאנושית שלנו תלוי לחלוטין בקשר שלנו עם אלוקים.

מי שינתק את הקשר הזה לחלוטין, תודעתו תפסיק להתקיים והוא עצמו יחדל להתקיים, לכן אם אדם מסוים ינתק את הקשר הזה בחלק המודע של התודעה שלו, הוא יוכל להמשיך לטעון כך עד רמה מסוימת, אבל אם היה עושה זאת מההתחלה, אז החלק המודע של התודעה שלו בכלל לא היה מתפתח. זה מצחיק מאד כשחושבים על וזה ויש מי שיאמר עצוב מאד - תלוי בזווית ההסתכלות.

מצד אחד אדם שלא מתחבר לטלאולוגיה שלו ובמיוחד אם היה במצב כזה מגיל ינקות, אזי שהוא היה נשאר במצב "צמח" ואילו מי שמתחבר לטלאולוגיה וככל שיתחבר חזק יותר - כך המודע שלו צומח יותר, גרעין ויסוד ההבנה עצמה נמצא אצלו ומצמיח שורשים, ענפים והסתעפויות שמאפשרות תפקוד אנושי ברמה גבוהה יותר ויותר ככל שיבחן את הדברים יותר לעומק.

אז מצד אחד יש לנו את "הצמח" ללא יכולת מודעת ואנושית כשהוא מתנתק, ומהצד השני את שיא צמיחת האינטלקט האנושי והמודעות לכלל היקום והקיום.

להלן מאמר שהתפרסם ב"טלגרף" הבריטי בנובמבר 2008 ולאחריו יבוא תרגום לעברית:

"Dr Justin Barrett, a senior researcher at the University of Oxford's Centre for Anthropology and Mind, claims that young people have a predisposition to believe in a supreme being because they assume that everything in the world was created with a purpose.

He says that young children have faith even when they have not been taught about it by family or at school, and argues that even those raised alone on a desert island would come to believe in God.

"The preponderance of scientific evidence for the past 10 years or so has shown that a lot more seems to be built into the natural development of children's minds than we once thought, including a predisposition to see the natural world as designed and purposeful and that some kind of intelligent being is behind that purpose," he told BBC Radio 4's Today programme. If we threw a handful on an island and they raised themselves I think they would believe in God."

In one study, six and seven-year-olds who were asked why the first bird existed replied "to make nice music" and "because it makes the world look nice".

Another experiment on 12-month-old babies suggested that they were surprised by a film in which a rolling ball apparently created a neat stack of blocks from a disordered heap.

Dr Barrett said there is evidence that even by the age of four, children understand that although some objects are made by humans, the natural world is different.

He added that this means children are more likely to believe in creationism rather than evolution, despite what they may be told by parents or teachers.

Dr Barrett claimed anthropologists have found that in some cultures children believe in God even when religious teachings are withheld from them.

"Children's normally and naturally developing minds make them prone to believe in divine creation and intelligent design. In contrast, evolution is unnatural for human minds; relatively difficult to believe."

מאת אתר החדשות "טלגרף" (ראו את המאמר המלא בלינק הבא)

www.telegraph.co.uk/news/religion/3512686/Children-are-born-believers-in-God-academic-claims.html

תרגום לעברית:

ד"ר ג'סטין בארט, מדען ותיק במרכז לאנתרופולוגיה וחקר המוח באוניברסיטת אוקספורד (שהוא היום פרופסור לפסיכולוגיה ודירקטור ב"מרכז השגשוג ופיתוח מנטאלי") טוען שיש לאנשים צעירים נטייה מוקדמת לאמונה בישות עליונה בגלל שהם מניחים שכל דבר בעולם נוצר עם תכלית.

הוא טוען שלילדים קטנים יש אמונה אפילו אם לא המשפחה ובית הספר לא לימדו על זה דבר והוא אף טוען שאפילו אדם שיגדל לבד על אי בודד יגיע לידי אמונה באלוקים.

(ציטוט שלו מתוכנית רדיו BBC) "העדויות המדעיות רבות העוצמה שנאספו בסביבות 10 השנים האחרונות שיש הרבה יותר יסודות טבועים בהתפתחות הטבעית של מוחות ילדים מאשר חשבו פעם, כולל נטייה לראות את העולם כמתוכנן, בעל תכלית ושאיוזושהי אינטליגנציה אחראית לאותה תכלית. אם היינו ממקמים מספר ילדים על אי בודד והם היו מגדלים את עצמם, אני חושב שהם היו מאמינים באלוקים".

במחקר שבו ילדים בני 6 ו 7 נשאלו למה הייתה ציפור ראשונה? הם ענו "כדי שתהיה מוזיקה יפה" ו "בגלל שזה עושה את העולם יפה יותר". במחקר אחר שנעשה על תינוקות בני 12 חודשים עלה הרושם המחקרי שהם הופתעו מסרט שבו כדור שהתגלגל יצר תוך כדי גלגול חפיסה יפה ומאורגנת של בלוקים כשלפני כן הבלוקים היו מבלגנים.

ד"ר בארט אמר שיש ראיות שבגיל 4 הילדים מבינים שיש אובייקטים מסוימים שנוצרו על ידי בני אדם וששאר העולם הטבעי שונה ממעשה בני האדם. הוא הוסיף ואמר שזה מצביע על כך שילדים נוטים להאמין בבריאה ולא אבולוציה, למרות מה שאומרים להם הורים או מורים.

ד"ר בארט טען שמדענים לחקר התפתחות המוח ואנתרופולוגיה מצאו שבתרבויות מסוימות ילדים קטנים מאמינים באלוקים למרות שמנעו מהם הוראות וחינוך דתי. "התפתחות טבעית אצל ילדים מובילה לאמונה בישות עליונה, בריאה ותכנון-אינטליגנטי. לעומת זאת, אבולוציה זה לא טבעי למוח אנושי וקשה להאמין בזה".

עד כאן לתרגום.

למה חיכיתי עד לשלב הזה של הספר כדי לדבר על הטלאולוגיה? מכיוון שאם תחשבו על זה, זה הבסיס של כל שאר הדברים, ומה שהיה כל כך פשוט וטבעי לנו כשהיינו תינוקות קטנים, במהלך הזמן נדחק הצידה והמודע שלנו אם הוא לא קיבל הזנה נכונה של מחשבות, החל להתנתק מהטלאולוגיה הבסיסית המאפשרת אותו ולא הגענו לידי מימוש המוח שלנו בצורה מלאה, כתינוקות היה חסר לנו מה שיש לנו כמבוגרים, אונטולוגיה, מתמטיקה, הבנה משוכללת ומסודרת יותר, ניסיון חיים, וכן הלאה, וכשאנחנו גדלים, אם לא גדלנו בסביבה הנכונה אז הניתוק מהעקרונות הטלאולוגיים (ולאחריהם האונטולוגיים) שמאפשרים לנו לחשבון ולהבין דברים החל לקרות, כתוצאה מזה הגענו לסוג של חסימה או תקרת זכוכית לאינטליגנציה שלנו ולכן כאשר אנחנו באים לבחון את הטלאולוגיה, אנחנו למעשה מגיעים מהצד ההפוך היום, כשאנחנו בוגרים.

אנחנו בודקים מה "נפסיד" אם לא נתחבר לטלאולוגיה, ואם היינו ממשיכים את הניתוק מה היה קורה - כל ההבנה השכלית שלנו והתפיסה שלנו הייתה קורסת לחלוטין, ולכן מובן לנו כמה זה משמעותי וגם מובן לנו שאנחנו לא מנותקים לחלוטין אלא אולי רק מתכחשים לזה באופן המודע שלנו. הגיע הזמן לשנות את זה. בואו נבחן האם לכל דבר יש תכלית?

יש 3 אפשרויות:

1. לכל דבר קיים יש תכלית.
2. אין דבר קיים שיש לו תכלית (הכל "רנדומאלי"/אקראי)
3. יש דברים קיימים שאין להם תכלית.

אופציה א': (לכל דבר שקיים יש תכלית) - אם לכל דבר יש תכלית, אז גם לסיבה שבגללה "יש תכלית לכל דבר" - יש תכלית והמשפט הזה סוגר את עצמו ומתפקד עם עצמו באופן עקבי לחלוטין.

אופציה ב': (אין דבר קיים שיש לו תכלית) - אם אין דבר שיש לו תכלית אז גם למחשבה "אין דבר שיש לו תכלית" אין תכלית, וזה אומר שזוהי מחשבה שאין לה שום סיבה ומשמעות. משמעות 0, כלומר המחשבה הזו וגם חוסר המחשבה הזו, שתיהן אותו הדבר. מה שאומר שהמחשבה הזו לא באמת קיימת.

אופציה ג': (יש דברים קיימים שאין להם תכלית) - אם יש משהו שאין לו תכלית, אותו הדבר לא יכול היה להיות קיים, מכיוון שהוא קיים בדיוק כמו אופציה ב' הנ"ל, אותו הדבר שקיים עם "חוסר תכלית" הרי שהקיימות שלו וחוסר הקיימות שלו זה בדיוק אותו הדבר - לשתיהן אין משמעות כלל. מה שאומר שאין דבר כזה משהו "קיים"

שאינן לו תכלית! למצוא "דבר שאין לו תכלית" זוהי סתירה לוגית וזה בלתי אפשרי למצוא משהו שאין לו תכלית. עצם הקיום שלו מכריח שיש לו משמעות, אחרת לא היינו מסוגלים בכלל לחשוב עליו, עצם זה שאנחנו חושבים עליו, זוהי משמעות.

בואו נסתכל על זה בעוד דרך,

1. לכל דבר שקיים יש תכלית.
2. אין דבר שקיים שיש לו תכלית (הכל "רנדומאלי"/אקראי)
3. יש דברים קיימים שאין להם תכלית.

על ידי זה שנבחן מהי המשמעות של "קיים" נגלה את הסוד. מה זה "קיים"? קיים זה אומר שהדבר עקבי עם עצמו מבחינה הגדרתית וגם עם כל הגדרה שעליה הוא נשען. דבר שמקיים את הכלליים האלו "קיים" ומה שלא, יש לו אפשרות להיות "בחינה של קיים" כלומר יכולה להיות לו השפעה, על ידי תעתוע/דמיון אבל לא קיימות עצמית. כשם ששקר שמישהו אומר, יכול להשפיע הרבה מאד, אבל מהות השקר עצמו לא קיימת אחרת זה לא היה שקר. המעטפת החיצונית של השקר מסוגלת להשפיע על דברים קיימים אחרים ולשאוב מהם השפעה, אבל השקר עצמו לא קיים. אז כאמור כל מה שקיים הוא עקבי לחלוטין מבחינה לוגית, וזה אומר שהוא לא יכול להיות מבוסס על דברים סותרים (זהו הצד השני של "עקביות מחשבתית" - "חוסר עקביות מחשבתית" - או "מבוסס על דברים סותרים").

אז אם מישהו אומר שיש משהו קיים שאין מאחוריו הכוונה לקיום או רצון לקיום, אותו אדם למעשה אומר שהדבר קיים "סתם" או "בצורה רנדומאלית" ושתי האפשרויות האלו הן סתירות לוגיות מכיוון ש"סתם" זה "ללא סיבה" ואם אין סיבה אזי שהדבר לא יכול להתקיים, כי סיבה=פוטנציאל ו/או הוצאתו לאור לצורך כיוון או רצון כלשהו. אם הסיבה לא מתקיימת אזי שאפילו פוטנציאל קיום אין, ואם אין פוטנציאל לקיום הדבר לא קיים בהכרח. אותו הדבר קורה עם המילה "רנדומאלית" (מקריית/אקראית) כנ"ל בספר, אין דבר כזה וזוהי סתירה לוגית (חוסר חוקיות זהו חוק, חוסר הגדרה זוהי הגדרה, חוסר תבניות זוהי תבנית, חוסר סדר זהו סדר וכן הלאה).

כמאמר מוסגר: מי שינסה להעמיק עוד יותר ויטען שלפוטנציאל אין תכלית, יגלה שפוטנציאל קיים בזכות זה שיש לו פוטנציאל להתקיים, כלומר גם אצל הפוטנציאלים יש שרשרת של קיום כאשר האחד תלוי בשני, השרשרת הזו לא יכולה להמשיך לנצח ללא הגעה לנקודה שממנה הדברים נובעים, הנקודה יכולה להיות נצחית, אבל היא חייבת להתקיים בצורה ממשית שמייצרת את השרשרת והסיבה פשוטה: אם כל הפוטנציאלים תלויים בפוטנציאלים אחרים ללא הגעה לנקודה שממנה הפוטנציאל מגיח אל המציאות עצמה, אז אין "פוטנציאל ראשון" וזה אומר שאין שני, וזה אומר שאין שלישי וכן הלאה, ולכן אם "אין ראשון, אין אחרון" וזה אומר שאין פוטנציאל קיום לאף פוטנציאל, ואז נשאלת השאלה - מהי אותה נקודה שממנה הכל נובע? והכרח שהדבר הזה מתקיים במישור שאיננו חומרי והוא מהווה את כלל הפוטנציאלים של כל המציאות, הוא חייב להיות אין סופי מכיוון שיש אין סוף פוטנציאלים, או לפחות יש פוטנציאל לקיום אין סוף פוטנציאלים (ולו ברמת המספרים האין סופיים) ולכן מגיעים שוב להגדרה של אלוקים.

מכאן נובע שלכל דבר שקיים (עקבי לחלוטין מבחינה לוגית) יש תכלית בהכרח. **האפשרות שיש דבר קיים שאין לו תכלית זוהי סתירה לוגית.**

בואו נעבור להוכחה הטלאולוגית לקיום אלוקים:

רגע לפני שניגשים לטיעון עצמו, נבין שהטיעון הטלאולוגי הוא מן הוותיקים שבטיעונים להוכחת קיומו של האל ועד עצם היום הזה עומד באופן היציב ביותר שניתן לעמוד. ביהדות הועלה הטיעון לראשונה ע"י אברהם אבינו בכבודו ובעצמו (שחי לפני כ 3826 שנים נכון לכתובת שורות אלו - ראה בהמשך), במדרש בשם התנא רבי עקיבא (ראה בהמשך) וכן על ידי הפילוסוף בן ימי הביניים "בחי אבן פקודה" בספרו "חובות הלבבות" (ראה בהמשך).

אפשר למצוא לו הדים בטימאיוס של אפלטון וב"על טבעם של האלים" של קיקרו הטיעון כבר מפותח באופן מלא.

נפריד בין הטיעון הטלאולוגי הבסיסי והיסודי של המחשבה אל מול ההסבר שניתן לאנשים לאור תצפיות, אנלוגיות ודימויים (כדוגמת "השעון" של התיאולוג האנגלי ויליאם פיילי ועוד), יש מי שמבין את היסוד הבסיסי ביותר ואז הוא מצליח להתחבר לשורש ההבנה שלו בעצמו ויש מי שמתחבר רק למסקנות ונבחן כאן יחד גם את זה וגם את זה.

להלן המבחן הטלאולוגי שיצרתי :

1. תכלית מגיעה רק על ידי כוונה ו/או רצון של גורם אינטליגנטי.
2. לכל מה שקיים יש תכלית.
3. המציאות קיימת.
4. לכלל המציאות יש תכלית.
5. המציאות קיימת כתוצאה של כוונה ו/או רצון של גורם אינטליגנטי.
6. אם המציאות קיימת, אלוקים קיים בהכרח מוחלט.
7. אלוקים קיים בהכרח מוחלט.

בואו נבחן את הדברים :

הסעיף הראשון : בסה"כ משתמש בהגדרה של המילה "תכלית" והיא הכוונה ו/או רצון של גורם אינטליגנטי למעשה או הוויה כלשהי.

הסעיף השני : פה למעשה מתחיל המבחן הטלאולוגי - ההבנה שלכל מה שקיים יש תכלית דורשת הסתכלות עמוקה על הנושא הנבדק והנבחן והוא "תכלית". כפי שצינתי מקודם, על דרך האלימינציה מוכרח שלכל דבר יש תכלית מכיוון ש"האפשרות שיש דברים שאין להם תכלית" זוהי אפשרות שמבטלת את עצמה במינימום ואף סותרת את עצמה לחלוטין בהתבוננות עמוקה יותר (שתי הדוגמאות שלמעלה).

הסעיף השלישי : זוהי הנחת יסוד במחשבה שלנו, אם לא נקבל את זה שהמציאות קיימת נתכחש לעצם זה שאנחנו מסוגלים לחשוב. זה שאדם מסוגל להתכחש (סוג של מחשבה) מוכיח שיש מציאות.

הסעיף הרביעי : אם לכל דבר שקיים יש תכלית, ו"כל דבר שקיים" = המציאות, אזי שלכל דבר במציאות יש תכלית.

הסעיף החמישי : אם לכלל המציאות יש תכלית, אזי שבמילים אחרות, לכלל המציאות יש כוונה ו/או רצון אינטליגנטי מאחוריה.

הסעיף השישי : אם המציאות עצמה קיימת, זה מכריח אותנו להבין - שגם הגורם בעל הכוונה ו/או הרצון מתקיים וזהו אלוקים.

הסעיף השביעי : אלוקים קיים בהכרח מוחלט. כל זמן שאנחנו מקבלים את המציאות כקיימת, גם אלוקים קיים בעברנו.

יש גם צד שני להתבוננות :

1. אלוקים קיים.
2. אלוקים מקיים את כל המציאות כולה.
3. לכל דבר קיים יש תכלית ורצון אלוקי מאחוריו.

האפשרות הזו נותנת לנו את ההבנה של התינוק (הבריא) והיא שלכל דבר יש תכלית ורצון אלוקי המהווה את הדבר.

ויש צד נוסף סוג של "הנדסה הפוכה" - לקחת את התוצאה ולבחון אותה אחורנית (זוהי הדרך הנפוצה להסתכל על הדברים):

1. במציאות יש שימוש לכל דבר קיים.
2. שימוש מהווה דוגמא לתכלית.
3. לכל המציאות יש תכלית.
4. לכל המציאות יש גורם אינטליגנטי מכוון ו/או שמקיים אותה על ידי רצונו/כוונתו.
5. אלוקים קיים בהכרח.

הסעיף הראשון: לכל דבר קיים יש שימוש, ולו בעצם זה שניתן לחשוב עליו. אם לא היה ניתן לחשוב עליו, אז לא היה לו שימוש, אבל הדברים היחידים שלא ניתן לחשוב עליהם הם דברים שיש בהם סתירה לוגית והם גם ככה לא קיימים, אזי שכל דבר שניתן לחשוב עליו - זהו שימוש באותו הדבר ולכן הכרח שיש שימוש בכל דבר קיים.

הסעיף השני: שימוש מהווה דוגמא לתכלית, מהי תכלית שוב? הכוונה ו/או רצון שמגיע לידי מימוש במציאות, כלומר שמאחורי כל דבר יש מחשבה של גורם אינטליגנטי ואם אנחנו רואים שכל דבר שיש לו שימוש יש מחשבה שמאפשרת שימוש בדבר, אזי שלכל דבר יש גם תכלית על בסיס אותו עקרון - ולו שהתכלית תהיה האפשרות להשתמש בדבר (ולו שהשימוש יהיה במחשבה "בלבד"). (כמאמר מוסגר: זה לא הזמן להיכנס לזה, אבל הכל קיים "במחשבה בלבד").

הסעיף השלישי: לכל המציאות יש תכלית מכיוון שלכל המציאות יש שימוש ולכל מה שיש שימוש יש תכלית.

הסעיף הרביעי: לכל המציאות יש גורם אינטליגנטי מכוון ו/או שמקיים אותה על ידי רצונו/כוונתו - זהו הכרח של הסעיף הקודם, בסה"כ החלפתי את המילה/הגדרה "תכלית" במשמעות שלה.

הסעיף החמישי: אלוקים קיים בהכרח מכיוון שאם אלוקים מקיים את כל המציאות והמציאות קיימת - אז גם הוא קיים בהכרח.

בואו נתבונן בהוכחות המפורסמות של היהדות על בסיס הטליאולוגיה, שהיא כאמור מהווה את החלק הבסיסי והעמוק ביותר של ההבנה האנושית - בפרק הבא יש כתבים יהודיים המוכיחים את קיום האלוקים. רוב הבסיס הלוגי שעליהן מושתתות ההוכחות האלו הוא בסיס טליאולוגי הכתוב ומועבר בשפה פשוטה יחסית.

הוכחות לקיום אלוקים על ידי חכמים ביהדות

המקור לקטעים הבאים: אתר הידברות ע"י דניאל בלס

כיצד הבין אברהם אבינו שיש בורא לעולם?

(פרקי דרבי אלעזר פרק כו'):

"כשהיה אברהם קטן (כנראה בערך בגיל 3), הוא שאל את עצמו "מי ברא את השמים ואת הארץ, ומי ברא אותי?" הביט אברהם על השמש המאירה את העולם וחשב שהיא יצרה את השמים ואת הארץ. עמד אברהם והתפלל אל השמש כל היום כולו. לקראת הערב שקעה כמובן השמש במערב, ועלה הירח במזרח. כשראה אברהם את הירח והכוכבים חשב שהם חזקים מהשמש, ואמר לעצמו: "הירח ברא את השמים והארץ ואותי, והכוכבים הללו הם כולם העבדים שלי". אז התפלל אברהם אל הירח במשך כל הלילה כולו. לעת בוקר שקע הירח במערב ושוב זרחה השמש במזרח, אז הבין אברהם ואמר: "אין בידיהם של אלה שום כח, אדון יש עליהם - אליו אתפלל ואליו אשתחוה."

על כן מסביר המדרש מדוע התגלה הא-לוהים לאברהם (בראשית רבה, לט', א'): משל לאדם שהיה עובר ממקום למקום עד שהוא ראה אור בעיר אחת. אמר לעצמו האיש - "האם יתכן שאין לעיר מנהיג?" ראה אותו בעל העיר ואמר לו - "אני הוא בעל העיר". כך פנה הא-לוהים לאברהם ואמר לו - "אני הוא בעל העולם". (בראשית רבה, לח', יג')

"אביו של אברהם (תרח) היה עובד פסלים וגם מוכר אותם לאנשים. פעם אחת הלך האב למקום כלשהו, והשאיר את אברהם בנו בחנות למכור פסלים. ובכל פעם שהיה מגיע אדם כדי לקנות פסל, היה אומר לו אברהם: "בן כמה שנים אתה אתה?" היה עונה לו האיש שהוא בן חמישים או שישים. אז היה אומר לו אברהם: "אוי לו לאותו אדם שהוא בן שישים וצריך לעבוד פסל בן יומו! (-כלומר פסל שנוצר היום)". אז היה מתבייש האיש והולך משם. באחת הפעמים הגיעה אשה אחת עם קערה של סולת, וביקשה מאברהם: "לך ותן את הסולת לפסלים." לקח אברהם פטיש ושבר את כל הפסלים, ואז הניח את הפטיש ביד הפסל הגדול ביותר.

כשהגיע אביו של אברהם, הוא מיד שאל את בנו: "מי עשה להם את זה?" ענה לו אברהם: "באה אשה אחת והביאה להם קערה של סולת וביקשה שאתן להם את הסולת, אז הנחתי לפנייהם את הסולת. אבל אז אחד הפסלים אמר - אני אוכל ראשון, והפסל השני אמר - אני אוכל ראשון, קם הפסל הגדול שבניהם - לקח פטיש ושבר את כל הפסלים האחרים". אמר לו אביו: "האם אתה צוחק לי, הרי הם לא יודעים דבר" אז ענה לו אברהם: "רק ישמעו אוזניך מה שפיך מדבר!" ראה זאת אביו של אברהם, והחליט לקחת אותו לנמרוד שהיה מלך עובד אלילים.

מיד ציווה נמרוד על אברהם: "התפלל לאש!", ענה לו אברהם: "אולי נתפלל למים, שמכבים את האש?" אז אמר לו נמרוד: "אם כן, התפלל למים!", ענה לו אברהם: "אם כך, אולי נתפלל לענן שמחזיק את המים?" אמר לו נמרוד: "אז התפלל לענן!", ענה לו אברהם: "אם כך, אז אולי נתפלל לרוח שמפזרת את העננים?" אמר לו נמרוד: "אז התפלל לרוח!", ענה לו אברהם: "אם כך, אז אולי נתפלל לבן-אדם, שמסוגל לעמוד ברוח" (האדם הרי מסוגל להזהר מהרוח וגם לבנות בניינים גבוהים שעומדים ברוח חזקה).

כעס נמרוד על אברהם ואמר לו: "הרבה אמרת, אבל אני משתחוה רק לאש, ועכשיו אשליך אותך באש, ונראה אם יבוא הא-לוהים אליו אתה מתפלל כדי להציל אותך משם..." - ואכן נעשה לאברהם נס והוא ניצל מן האש. וכך כתב הרמב"ם (משנה תורה, הלכות עבודה זרה, פרק א') "מאז שאברהם היה קטן, הוא היה חושב ביום ובלילה, ושואל את עצמו: "איך אפשר שהעולם מתנהג בצורה מסויימת, ואין לו מנהיג? ומי מסובב אותו, שהרי לא יכול להיות שהוא מסובב את עצמו? ולא היה לאברהם מי שילמד אותו, אלא הוא היה בין עובדי עבודה זרה טפשים. וגם אביו ואמו וכל העם היו עובדי עבודה זרה, והוא היה עובד יחד איתם, אך חושב בלבו עד שהבין את האמת. אז הוא הבין שיש א-לוהים אחד, והוא מנהיג העולם, והוא ברא את הכל, ואין בשום מקום כח-גדול ממנו.

והוא ידע שכל העם טועים, ומה שגרם להם לטעות היה עבודת הכוכבים, שהם היו עובדים את הכוכבים והצורות עד שאבדה מהם האמת. וכשהיה אברהם בן ארבעים שנה הוא הכיר את בוראו.

מכיוון שידע אברהם שיש א-לוהים, הוא התחיל לדבר עם בני העם ולענות להם תשובות, להסביר להם שעבודת האלילים אינה האמת, והוא היה שובר פסלים ומודיע לעם שאין להתפלל אלא לבורא העולם, ורק לו ראוי להשתחוות ולהקריב. ועל כן צריך לשבור את כל הפסלים כדי שלא יטעו בהם העם. מכיוון שהצליח אברהם לנצח את עובדי-האלילים בויכוחים, ביקש המלך להרוג אותו, אך נעשה לו נס, ויצא אברהם לחרוץ. אז התחיל לעמוד ולקרוא בקול לכל העם, להודיע להם שיש א-לוהים אחד לכל העולם, רק אותו ראוי לעבוד. והוא היה הולך ממקום למקום ומעיר לעיר והולך וקורא לעם... עד שהגיעו אליו אלפים ורבבות, והם היו אנשי ביתו. אברהם שתל את היסוד הגדול הזה, וחיבר ספרים המסבירים אותו, והודיע את הדבר גם לבנו יצחק שהיה מלמד ומחזיר בתשובה, ויצחק הודיע לבנו יעקב ומינה אותו ללמד את הדבר."

הסביר הרב דסלר זצ"ל (נוסח מחדש מן הספר "מכתב מאליהו", חלק א', עמוד 178) חוק טבע הוא חוק בבריאה אותו הציב הבורא כדי שיתנהג הטבע בצורה מוגבלת של סיבה ותוצאה. כמו הזריעה, החרישה וההשקיה - כל אלו הן הסיבות הטבעיות שגורמות לגידול התבואה, אבל באמת לא נדע את הסיבה לתהליך הזה, רק נדע שהוא חוזר על עצמו. האם זהו לא נס שקורה תמיד, נס שאנו פשוט התרגלנו אליו?

תארו לעצמכם שהיינו רואים קבר שהאדם כבר הפך בו לעפר, והנה לפתע נוצר מן הקבר הזה גוף אדם שצומח מהקרקע, עד שיוצא אדם חי ההולך ומדבר כמו כל אדם אחר - מה היינו אומרים על זה? האם זה לא היה נס של תחיית המתים? אם כן, למה אנחנו לא מבחינים בנס הזה גם בתבואה, בזרע הנזרע באדמה, זרע שנרקב לגמרי, ואחר כך מתחיל לפתע לצמוח מתוך הריקבון - האם זה לא ממש נס של תחיית המתים? בודאי שגם זה נס, אלא שלנס של תחיית המתים לא התרגלנו, ולנס של תבואה התרגלנו.

אם היינו רגילים להיפך - היינו קוראים לתחיית המתים שבבית הקברות בשם "טבע", ולתחיית המתים של תבואה היינו קוראים "נס". אבל האמת היא שאין הבדל בין "נס" ובין "טבע", כי הכל הוא נס. כל העולם כולו אין לו שום סיבה להתקיים מלבד רצונו של הבורא, כלומר מעשיו והנהגתו של הבורא. כי כל אשר רוצה הבורא נור מאליו. ומה שאנחנו קוראים לו "נס" הוא רק דבר שלא הורגלנו אליו, והחידוש בטבע גורם לנו להתעורר ולהבחין שהכל קורה על פי הבורא. ומה שאנחנו קוראים לו "טבע" הוא מה שבחר הבורא שיתנהג תמיד באופן אחד אליו נתרגל. ויש בכך נסיון לאדם, האם הוא יראה את רצון הבורא גם בטבע בו הוא מורגל, או שאולי הוא יחשוב כי הבורא יצר כוחות בטבע שהאדם יכול להפעיל בכוחות עצמו. ולפי זה ה"טבע" איננו המציאות בכלל, אלא הוא כמו אחיזת עיניים, כדי שתהיה לאדם אפשרות לטעות, או לחשוב ולבחור באמת".

ומי שבאמת עמד בנסיון הזה של הבנת האלוקות שמאחורי ה"טבע", כך שכבר אין לו נסיון שכזה בכלל, אדם שכזה אינו צריך שיעזרו לו משמים דרך הטבע בסתר, ועל כן מתרחשים אצלו נסים. והוא מה שאמר רבי חנינא בן-דוסא בגמרא (תענית כה'): "מי שאמר לשמן וידלוק, יאמר לחומץ וידלוק" - כלומר, הוא לא ראה שום הבדל בלבו בין הנס והטבע, ובמילא הם היו שווים בעיניו להדלקה של הזמן והחומץ!

ונתאר זאת במשל: תארו לעצמכם אדם שמסתכל לתוך בית דרך חור המנעול שבדלת, ודרך החור הזה הוא רואה קצה של עט כותבת על נייר, ויחשוב שהעט כותבת בעצמה. כך הוא הכופר במציאות הבורא שחושב שהטבע פועל מעצמו. אבל אם יפתח האדם את הדלת - הוא יראה את האיש הכותב. כך המאמין רואה שהבורא הוא העושה ומסובב את הכל, וכל הסיבות ומעשי-האדם הם בידי של הבורא כמו עט ביד הכותב, אשר יעשה בה כרצונו. המילה "טבע" היא רק ביטוי שטחי מאוד של החוכמה האדירה הנמצאת בבריאה, שלא יתכן בשום דרך שתהליך "טבעי" ללא רוח-חיים וכוונה יברא עולם נפלא שכזה. אין טפשות גדולה ממחשבה זו.

השם "טבע" הוא בסך הכל ביטוי המכסה בשטחיות נוראה את החכמה הנוראה הגלומה בתוך הבריאה, שלא ייתכן בשום אופן שבעולם שמהלך "טבעי" בלי רוח חיים ובלי מגמה תכליתית יברא עולם נפלא כזה. אין חוסר-דעת גדול ממחשבה שכזו! כל חוקר טבע מחפש תשובה לשאלות - איך, כמה, והיכן - אבל הוא לא יכול לענות על השאלה "למה ומדוע מתנהג הטבע כפי שהוא מתנהג?" האם אין מי שדואג שהכוכבים ינועו במסילות שלהם, מי

שדואג שריכוז החמצן ושכבת האוזון ישארו בצורה קבועה. בדרך זו מתרחשים כל התהליכים, הגדולים הוקטנים, הקבועים והחוזרים, אשר נקראים בשם "טבע" שפירושו הרגל.

סיכום ההוכחה :

אברהם אבינו גילה שיש כוחות רבים בבריאה הפועלים בתיאום, בשעות קבועות ועל פי חוקים קבועים (חוקי הטבע). מכיוון שקיימים חוקים בבריאה, חייב להיות גם מחוקק - חכם שהוא בעל יכולת וכוונה המנהיג את היקום בכל רגע נתון, ומאפשר את הקיום העדין של העולם. (כלומר מאחורי התהליכים שקורים עומדת אינטליגנציה ותכלית).

וכך זה כתוב בתנ"ך:

בספר נחמיה נאמר (פרק ט', י'): "אתה הוא ה', לבדך אתה עשית את השמים, שמי השמיים וכל צבאם, הארץ וכל אשר עליה, הימים וכל אשר בהם, ואתה מחייה את כולם." גם בתפילת שחרית אנו קוראים בכל יום: "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית."

כיצד לימד רבי עקיבא שיש בורא לעולם?

(סוף מדרש תמורה):

יום אחד הגיע כופר אחד אל רבי עקיבא, ושאל אותו: "העולם הזה, מי ברא אותו?" ענה לו רבי עקיבא: "הקדוש ברוך הוא." אמר לו הכופר: "הראה לי הוכחה ברורה." אמר לו רבי עקיבא: "בוא לכאן מחר." למחרת חזר הכופר. שאל אותו רבי עקיבא: "מה אתה לובש?" אמר לו הכופר: "בגד." שאל אותו רבי עקיבא: "מי עשה אותו?" ענה לו הכופר: "האורג." אמר לו רבי עקיבא: "איני מאמין לך, הראה לי הוכחה ברורה." אמר לו הכופר: "יומה אראה לך? האם אינך יודע שהאורג עשה אותו?" ענה לו רבי עקיבא: "ואתה אינך יודע שהקדוש ברוך הוא ברא את עולמו?" הלך משם אותו כופר. אז פנו התלמידים אל רבי עקיבא ושאלו אותו: "מהי ההוכחה האמיתית?"

ענה להם רבי עקיבא: "בני, כשם שהבית מעיד על הבנאי, והבגד מודיע על האורג, והדלת על הנגר, כך העולם מודיע על הקב"ה שהוא בראו" [הופיע בספר "אוצר המדרשים", מהדורת אייזנשטיין, מדרש תמורה, עמוד 583].

הרמב"ם (נוסח מחדש מתוך משנה תורה, הלכות יסודי התורה, פרק ב', ב'): ומהי הדרך לאהוב את הבורא ולירא ממנו? כאשר יתבונן האדם במעשיו של הבורא, וביצירותיו הגדולות והנפלאות, אז הוא יראה בהם חוכמה שאין לה סוף, ומי הוא יאהב ויהלל וירצה מאוד להכיר את ה' הגדול. כמו שאמר דוד "צמאה נפשי לאלוקים לאל חיי", וכשהאדם חושב על הדברים האלה, מיד הוא מוריד את ראשו, כשהוא מבין שהוא יצור קטן ומוגבל בדעתו העומד לפני מי שנתן את כל הדעות... ולפי הדברים האלה אני מסביר לכם כללים גדולים ממעשיו של יוצר העולם, כדי שיהיה פתח למבין לאהוב את הא-לוהים, כמו שאמרו חכמים בענין האהבה - שמתוך דברים אלה מכיר את מי שברא את העולם."

כך כתב רבנו בחיי (נוסח מחדש מתוך ספרו "חובות הלבבות", פרק ו'): יש בני-אדם שאמרו שהעולם נוצר במקרה, בלי בורא שהתחיל אותו או יוצר שיצר אותו, ודבר זה מוזר בעיני, איך בכלל תעלה על הדעת של יצור חי ומדבר - מחשבה שכזאת. ואם הקורא היה שומע על אדם שראה גלגל של מים המתגלגל להשקות שדה או גינה, וחשב שהגלגל הזה הגיע לשם בלי כוונת אומן שהתאמץ בחיבורו והרכבתו של הגלגל, היה הקורא חושב אותו כטיפש בתכלית הטפשות וממהר לדחות את דבריו. ומכיוון שהקורא היה דוחה את הרעיון הזה בגלגל-מים קטן ופשוט, שסך הכל משמש רק חלקת שדה או גינה קטנה, איך הוא ירשה לעצמו לחשוב רעיון שכזה על כדור הארץ הסובב כולו (והוא מה שמאפשר את תופעת היום והלילה, עונות השנה והגשמים!! וחוכמת הטבע היא כה גדולה, עד שאפילו טובי החכמים החוקרים את הטבע עדיין רחוקים מהשגתה, וכל הדברים הללו מאפשרים את הארץ וכל היצורים שעליה. ועכשיו איך יכול אדם לומר שהדבר הזה נוצר בלי כוונת מתכנן, ומחשבה של חכם בעל יכולת!?

הרי ידוע לכל אדם כי הדברים הנוצרים בלי כוונת מתכנן - לא ימצא בהם סימן לחוכמה או ליכולת. כך לדוגמה, אם פתאום יישפך דיו על נייר לבן, אי אפשר שיצא מזה כתב מסודר ומובן כמו של מישהו הכותב בעט. ואם היה מגיע אדם עם דף שעליו כתב מסודר, ומספר לנו שהדיו נשפך מעצמו על הנייר וכך נוצר הכתב מעצמו, היינו דוחים את דבריו מיד, כי הסדר דורש כוונת מתכנן. ומכיוון שאנחנו מבינים שצורות הכתב לא יכולות להיווצר סתם כך, איך יוכל אדם לומר על דבר הרבה יותר מורכב ועדין, שהיצירה שלו עמוקה עד אין גבול, שהוא נוצר בלי כוונת

המתכנן, החוכמה של מי שהוא חכם, והיכולת של מי שהיה יכול לעשות זאת. וכל מה שהסברתי על מציאות הבורא מובן מצד מעשיו של הבורא, ודי בכך למי שמבין ומודה על האמת, וזו התשובה לפילוסופים המאמינים שהעולם קדמון ונמצא מעצמו.

כותב הרב דסלר זצ"ל (מכתב מאליהו חלק ג, עמוד 161): "כשהאדם מתבונן בפלאי הבריאה, ומברר לעצמו שהם המעשים של הא-לוהים המגלים על חוכמתו האינסופית, כמו שאמר דוד המלך (תהילים קד'): "מה רבו מעשיך ה', כולם בחוכמה עשית" - אז מתחזקת באדם האמונה הפנימית. אפילו שאין הוא יכול להבין את הבורא מתוך הטבע שסביבו, בכל זאת יכול הוא להתפעל מנפלאות הטבע, מהסדר הנפלא שקיים בבריאה, מהתיאום הנפלא בין כל החלקים של הבריאה, איך שכל דבר מתאים עם הדבר האחר, שהכל עוזר בתכלית אחת, וכמו אלה."

כותב רבי אלחנן וסרמן (מאמר האמונה, קובץ מאמרים): "איך יוכל אדם עם דעת לומר על הבריאה כולה שהיא נעשתה מעצמה, אחרי שאנו רואים בכל צעד סימני חוכמה ברורה עד שאין גבול, וכמה חוכמה נפלאה יש בגוף האדם וסידור איבריו וכוחותיו, כמו שמלמדים חכמי הרפואה והניתוח. ואיך אפשר לומר על מכונה נפלאה שכזאת שהיא נוצרה מעצמה בלי כוונת עושה. והרי אם יאמר אדם על שעון שהוא נוצר מעצמו, יחשבו אותו למשוגע בלא ספק."

סיכום ההוכחה:

רבי עקיבא הסביר שכל יצירה חכמה מעידה ישירות על החכם שיצר אותה. הדלת או השולחן מעידים על הנגר, כי מובן שחוכמה לא תיעשה מעצמה בלא חכם. למקרויות אין שכל, ואין ביכולתה ליצור דברים מסודרים והגיוניים. ומכיוון שכל אדם מבין שאפילו דלת של בית נוצר בידי יוצר, פשוט ומובן שהעולם שהוא הרבה יותר מורכב מדלת או שולחן נוצר על ידי בורא חכם מאוד. טיעון זה מוכר יותר בניסוח המודרני שלו: "אם נמצא שעון בשדה, האם נאמר שהוא נוצר מעצמו? לא. ודאי כי נבין שהוא נוצר על ידי שעה. אם כן, העולם שהוא מורכב הרבה יותר משעון היה חייב להברא על ידי בורא."

וכך זה כתוב בתנ"ך:

בספר תהילים נאמר (פרק צד') "בינו בערים בעם, וכסילים מתי תשכילו, הנוטע אוזן - הלא ישמע, אם יצר עין - הלא יביט". ובלשון פשוטה: "התעוררו בורים שבעם, וטפשים מתי תחכימו? מי שיצר את האוזן - האם הוא לא ישמע? מי שיצר את העין - האם הוא לא יביט?"

(תהילים, פרק יט'): "מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית." ובספר ישעיהו נאמר (פרק מה', יח'): "כי כה אמר ה' בורא השמיים הוא הא-לוהים, יוצר הארץ ועושה הוא כוננה, לא תוהו בראה, לשבת יצרה, אני ה' ואין עוד."

הקיום עצמו מחייב את מציאות הבורא:

פעם אחת פנה אדם אחד לרבי מאיר וביקש ממנו: "תראה לי את הקדוש ברוך הוא." אמר לו רבי מאיר: "בוא אלי מחר בצהריים, ואראה לך." הגיע אותו איש למחרת. אז אמר לו רבי מאיר: "הסתכל במרכז השמש." הסתנוור האיש ואמר לו: "איני יכול." ענה לו רבי מאיר: "אינך יכול להסתכל אפילו על בריאה קטנה שברא הקב"ה, ואתה רוצה לראות את הקב"ה שברא את כל העולם כולו!?"

וכן כתב הרמב"ם (נוסח מספרו ה"מורה נבוכים", פרק ע"א, חלק א') "אי אפשר לברוח מהמסקנה - או העולם היה קיים תמיד, או שהוא נברא. ואם הוא נברא, יש לו בורא ללא ספק, וזהו מושכל ראשון, כי מה שהוא נברא לא ברא את עצמו אלא נברא בידי בורא, ולכן מי שברא את העולם הוא הא-לוהים... וזו הוכחה שיש מי שאינו שייך לעולם החומרי, ואין לו גוף, אלא הוא אחד נצחי שקיים תמיד, אשר אין לו סיבה, ולא יתכן שהוא ישתנה. הוא אפוא הא-לוהים."

וכן כתב רבנו בחיי (חובות הלבבות, פרק ה' ו') (1) כל עצם שקיים חייב להיות אחד משני הדברים: או שהוא יצר את עצמו, או שמישהו יצר אותו. ואם הוא יצר את עצמו, אז יש רק שתי אפשרויות: או שהוא עשה את עצמו לפני שהוא נוצר, או שהוא עשה את עצמו אחרי שהוא נוצר. ושתי האפשרויות הללו לא יכולות להיות, כי אם הוא יצר את עצמו אחרי שנוצר - הוא לא עשה כלום, כי הוא כבר היה קיים. ואם נאמר שהוא יצר את עצמו לפני שהוא נוצר, הרי לפני כן לא היה כלום, ולא יכול הכלום ליצור דבר. אם כן לא יכול להיות שדבר כלשהו יברא את עצמו. (2) עוד נלמד שכל מה שיש לו סוף, יש לו גם התחלה, ומי שאין לו התחלה גם אין סוף. ומה שיש לו סוף, נדע כי היה לו ראשון שאין לו התחלה. וכל דבר מן הדברים הקיימים בעולם צריך התחלה, על כן היה לכולם ראשון אשר

אין לו מתחיל לפניו, והוא היה קיים תמיד... והראשון הוא שאין לו סיבה, ומה שאין לו סיבה גם אין לו התחלה, ומה שאין לו התחלה גם אין לו סוף... וכיוון שאי אפשר שדבר יעשה את עצמו, צריך שיהיה לעולם יוצר שהתחיל וחדש אותו... והוא הבורא אותו חיפשתי במחשבה והשכל. הוא הראשון הקדום אשר אין לו ראשית, ואין סיבה לקדמותו. כמו שאמר הכתוב (ישעיהו, מד'): "אני ראשון ואני אחרון", ועוד אמר (מא'): "אני ה' ראשון ואת אחרונים אני הוא".

סיכום ההוכחה:

עצם העובדה שקיים יקום, שקיימת שמש, שקיים עולם, שקיימים כוכבים, וזאת במקום שלא יהיה קיים דבר - היא ההוכחה לקיום א-לוהים. אם לא קיים דבר אז לא קיים דבר, ואם בכל זאת קיים דבר מה - חייב שיש לו יוצר שהתחיל והגביל אותו. היקום שלנו הוא סופי, יש לו גבולות, ולכן חייב שיש לו יוצר שתכנן והגביל אותו. בסופו של דבר עלינו להגיע לסיבת הסיבות, ליוצר האינסופי שאינו צריך צריך סיבה - בגלל שהוא אינסופי. ולכן היקום מלמד על א-לוהים שהוא בורא כל הדברים הקיימים, והשמש והכוכבים מעידים על עוצמתו הבלתי נתפסת של הבורא האינסופי.

וכך זה כתוב בתנ"ך:

בפסוק הראשון בספר בראשית נאמר (פרק א', א') "בראשית ברא א-לוהים את השמים ואת הארץ." (דברים ד', לו'): "אתה הראת לדעת, כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו." ספר ישעיהו נאמר (פרק מ', כו'): "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, המוציא במספר צבאם לכולם בשם יקרא." בספר תהילים נאמר (פרק ח'): "כי אראה שמיד, מעשה אצבעותיך - ירח וכוכבים אשר כוננתה" עוד נאמר בספר תהילים (פרק יט'): "השמים מספרים כבוד אל, ומעשה ידיו מגיד הרקיע, יום ליום יביע אומר, ולילה ללילה יחוה דעת, אין אומר ואין דברים בלי נשמע קולם, בכל הארץ יצא קום, ובקצה תבל מליהם, לשמש שם אוהל בהם."

קיום הבורא מתוך הסתכלות פנימית של האדם בגופו ונשמתו:

בספר דברים (פרק ד') נאמר: "ראה לימדתי אתכם חוקים ומשפטים כאשר ציוני ה' א-לוהי לעשות כן בקרב הארץ אשר אתם באים שמה לרישתה. ושמרתם ועשיתם - כי היא חוכמתם ובינתכם לעיני העמים, אשר ישמעון את כל החוקים האלה, ואמרו רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה. כי מי גוי גדול אשר לו א-לוהים קרובים אליו כה אלוהינו בכל קראנו אליו, ומי גוי גדול אשר לו חוקים ומשפטים צדיקים ככל התורה הזאת אשר אנוכי נותן לפניכם היום. רק הישמר לך ושמור נפשך מאוד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חיך, והדעתם לבניך ולבני בניך - יום אשר עמדת לפני ה' אלוהיך בחורב."

ובשפה פשוטה: "ראו כי לימדתי אתכם חוקים ומשפטים כפי שציווה אותי ה', אותם עליכם לעשות בארץ שאותה אתם עומדים לקבל. שימרו את המצוות ותעשו אותן, כי המצוות הן החוכמה והידע שלכם בפני כל העמים שישמעו את כל החוקים האלה ואמרו - "כמה חכם ונבון העם הגדול הזה", כי היכן יש עוד עם כה חשוב שא-לוהים כל כך קרוב אליו כמו הא-לוהים שלנו - כשאנו קוראים אליו (!?), והיכן יש עוד עם כה חשוב שיש לו חוקים ומשפטים צודקים כמו התורה הזאת שאני נותן לכם היום (!?), רק תזהר מאוד שלא תשכח את הדברים שראית בעיניך, ולא תשכח אותם כל חיך, ותודיע לבניך ונכדיך על היום אשר עמדת לפני ה' אלוהיך בחורב." ספר התורה הוא כידוע ספר ההדרכה היחיד בעולם הנטען להמסר מן הבורא עצמו - העוסק בכל ענייני המשפט, הרוח והחברה.

וכך כותב הרב דסלר זצ"ל: "וכן אם יתבונן בעולם הפנימי של האדם, אם יסתכל ביצר הרע ותחבולותיו, בהתרועצות התמידית בקרבו בין מצפוניו וכוחות הרע, מה צרכה ומה תכליתה, יכיר גם בזה את תכלית הבריאה - להתגבר בכוח הטוב על הרע, ויווכח שהכל נוצר למטרה אחת: גילוי הרוחניות. כך יוכל ללמוד אמונה על-ידי ההתבוננות בתוך עצמו כמו שכתוב: מבשרי אחזה אלוך". וכפי שכתוב בתורה (דברים ל', יט'): "והחיים והמוות נתתי לפניך, הברכה והקללה, ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך" - נמצאנו למדים שכח הבחירה מייחד את האדם משאר הנבראים ומעיד על משמעות חייו ותכליתם. מכיוון שמשמעות חיי האדם היא העמידה בניסיון, מחייבת תכלית זו את מציאות כוחות טוב ורע בתוכו, כדי שלא יהיה מוכרח במעשיו. גם טיבו של המצפון, המייצג את התת-מודע האלוקי ואמור לכוון את האדם מבפנים (אם האדם לא הרס או השתיק אותו), מובן יותר לאור תכלית זו של חיי האדם.

סיכום ההוכחה:

האדם מביט בפנים נשמתו, נפשו ויכולותיו הפיזיות והנפשיות - הוא מבין שיש לו בחירה חופשית במעשיו, שיש לו יצר טוב ורע הטבועים בנפשו, משיכה לחומר ומשיכה לרוח, שאיפה לידיעת האמת, רצון למשמעות, תכלית ומטרה בחיים, וכן משיכה לדת וחיי נצח. האדם מבין שיש לו יכולת לדבוק בחומר, או להתעלות על טבעו הבהמי. האדם יכול להודות בקיום הבורא, או למרוד ולכפור בו. האדם שונה מכל יצור חי אחר בכך שיש לו בחירה על מעשיו, שיש לו טבע, ושהוא יכול להתגבר על הטבע. על כן מבין האדם שיש לו בורא אשר טבע בו תכונות אלו, תכונות נועדו להביא אותו למציאת הבורא וקיום הדת. תכונות המחייבות הוראות יצרן מפורטות מן הבורא. ספר הוראות היצרן היחיד אי-פעם שנטען להמסר על ידי הבורא לעם - הוא ספר התורה, בו מצויים כל יסודות ההלכה המאפשרים את קיום רצונו של הבורא בכל דור ובכל מצב על ידי לימוד ושינון של הלכות אלו, יסודותיהן ופריטיהן. ואכן התורה היא ספר ההדרכה היחיד לאדם, ולכן גם כותבת: "ומי גוי גדול אשר לו חוקים ומשפטים צדיקים ככל התורה הזאת אשר אנוכי נותן לפניכם היום". זוהי ההוכחה, עצם העובדה שניתנו הוראות יצרן מן הבורא עצמו לבני-האדם, ואין ספר שישתווה לתורה בכך.

וכך זה כתוב בתנ"ך:

(דברים ד'): "ומי גוי גדול אשר לו חוקים ומשפטים צדיקים ככל התורה הזאת אשר אנוכי נותן לפניכם היום". (דברים ל', יט'): "והחיים והמוות נתתי לפניך, הברכה והקללה, ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך". (איוב, פרק י, ח): "ידיך עצבוני ויעשוני, יחד סביב ותבלעני. זכר נא כי כחומר עשיתני, ואל עפר תשיבני. הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני; עור ובשר תלבישני, ובעצמות וגידים תשוככני. חיים וחסד עשית עמדי, ופקדתך שמרה רוחי". (תהילים (פרק נא', יב'): "לב טהור ברא לי א-לוהים ורוח נכון חדש בקרבי, אל תשליכני מלפניך, ורוח קודשך אל תיקח ממני". (בראשית רבה, פרק יד', ו'): "רבי לוי בשם רבי חנינא: על כל נשימה ונשימה שהוא נושם צריך לקלס להקב"ה שנאמר כל הנשמה תהלל י-ה".

כיצד מלמדת התורה שיש א-לוהים?

התורה מלמדת שיש א-לוהים על פי יציאת מצרים וההתגלות האלוקית של א-לוהים לכל עם ישראל. וכך נאמר בספר הכוזרי (מאמר א', קטע כה'): "האמונה שאני חייב בה, התחייבנו בה כל האומה הישראלית, אשר התבררה להם מציאות הא-לוהים במראה עיניהם במעמד הר סיני. ומשם ממשיכה המסורת שנמסרה מדור דור, והיא בבחינת מראית העין לדורות הבאים". ואכן התורה מתארת את ההתגלות האלוקית לעם ישראל כיחידה בהיסטוריה, המוכיחה ומלמדת על מציאות הבורא ותורתו.

בספר דברים (ד') אומר ה' את ההבדל בין הדת היהודית לכל דת אחרת בעולם: "כי שאל נא לימים ראשונים אשר היו לפניך, למן היום אשר ברא א-לוהים אדם על הארץ, ולמקצה השמים ועד קצה השמים, הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמהו (!?), השמע עם קול א-לוהים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי (!?), או הניסה א-לוהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסות, באתות ובמופתים ובמלחמה וביד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה לכם ה' אלוהיכם במצרים לעיניך (!?). אתה הראת לדעת כי ה' הוא הא-לוהים, אין עוד מלבדו, מן השמים השמיעך את קולו ליסרך ועל הארץ הראך את אשו הגדולה, ודבריו שמעת מתוך האש, ותחת כי אהב את אבותיך ויבחר בזרעו אחריו ויוצאך בפניו בכוחו הגדל ממצרים להוריש גוים גדלים ועצמים ממך מפניך, להביאך לתת לך את ארצם נחלה כיום הזה, וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא הא-לוהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, ושמרת את חוקיו ואת מצותיו אשר אנכי מצוך היום, אשר ייטב לך ולבניך אחרים ולמען תאריך ימים על האדמה אשר ה' אלהיך נתן לך כל הימים".

ובשפה פשוטה: "לך ותשאל על הימים הראשונים שהיו לפניך, מהיום שבו ברא א-לוהים את האדם על הארץ, ובכל רחבי העולם - האם היה דבר גדול כזה או אפילו רק נשמע כמוהו (!?), האם היה עוד עם ששמע את קול הא-לוהים מדבר אליו מתוך האש כמו שאתה שמעת וחיית (!?), או האם ניסה א-לוהים לבוא ולקחת לו עוד עם בנסים גדולים ועצומים כמו שעשה לכם ה' אלוהיכם במצרים לעיני כולכם (!?). אתה ראית וידעת כי ה' הוא הא-לוהים, אין עוד מלבדו, מן השמים השמיע הא-לוהים את קולו ללמדך, ועל הארץ הראה לך הא-לוהים את כוחו הגדול, ושמעת את הדברים שאמר מתוך האש, ובגלל שא-לוהים אהב את אבותיך הוא בחר בצאצאים שלהם והוציא אותך בכוחו הגדול ממצרים כדי שתירש עמים גדולים וחזקים ממך, להביא לך את ארצם של הגויים כדי לשבת בה, וידעת היום והבנת בלבך כי ה' הוא הא-לוהים בשמים ובארץ, חוץ ממנו אין עוד, ושמרת את החוקים ואת המצוות אותם אני מצווה אותך היום, כדי שיהיה טוב לך ולבנים שלך אחרים, כדי שתחיה זמן רב על האדמה אותה ה' א-לוהיך נתן לך לתמיד".

וכך כתב הרמב"ם (אגרת תימן): "שהדבר הגדול הזה שנראה במציאות שהעידו עליו מבחר העדים שלא היה כמוהו וכן לא יהיה אחריו כמוהו, והוא שתשמע אומה אחת בכללה דבור הקב"ה, ושתראה כבודו עין בעין ודבר זה היה שתתחזק האמונה חזוק שלא ישנהו משנה ויגיע לנו על ידו האמת, כדי להעמיד רגלנו לבל ימעדו אשורינו".

וכן כתב הרמב"ן (דברים, פרק ד', ט'): "הכתוב הזה לדעתי מצות לא תעשה, הזהיר במ 'מאוד' כי כאשר אמר שנוהר בכל המצוות ונשמור החוקים והמשפטים לעשות, חזר ואמר: רק אני מזהירך מאוד לשמור עצמך מאוד מאוד ולזכור מאין באו אליך המצוות, שלא תשכח את מעמד הר סיני מכל הדברים אשר ראו עיניך שם 'הקולות', 'והלפידים', 'את כבודו', 'ואת גדלו', 'ודבריו אשר שמעת מתוך האש', ותודיע כל הדברים אשר ראו עיניך במעמד הנכבד ההוא לבניך ולבני בניך עד עולם, כי ה' עשה המעמד ההוא כדי שתלמדו ליראה אותו כל הימים ואת בניכם תלמדון לדורות עולם... והנה קודם שיזכיר הדברות שנאמרו שם, הזהיר במצות לא תעשה שלא תשכח דבר מן המעמד ההוא ולא נסירהו לעולם, וצוה במצות עשה, שנודיע בו לכל זרענו מדור לדור כל מה שהיה שם בראיה ובשמיעה... כי כשנעתיק גם כן את הדבר (התורה) לבנינו, ידעו שהיה הדבר אמת בלא ספק, כאילו ראוהו כל הדורות, כי לא נעיד שקר לבנינו, ולא נחיל אותם דבר הבל".

רבי יוסף אלבו כתב בספרו (ספר העיקרים, מאמר א, פרק יט'): "... כל מה שהושג בחוש לאנשים רבי-המספר, תהא האמת יותר מתקבלת וכו', ובעבור זה רצה השם יתברך שתנתן התורה על ידי משה בפרסום גדול וריבוי עצום מששים רבוא... שהיו בהם אנשים חכמים ונבונים וריבוי דעות מתחלפות (דעות ואופי שונים) כדי שלא ישאר שום חשש ספק בלב המקבלים והנטפלים אליהם ולא בלב הבאים אחריהם בעול. "ותהיה הקבלה נכונה ואמיתית בתכלית מה שאפשר".

וכן כתב המלבי"ם בפירושו לתורה (שמות, פרק יט', ט'): "רצה ה' שתנתן התורה בפרסום גדול, וברבוי עצום של שישים ריבוא (רק של הגברים, מלבד הנשים והטף), והם הנחילו הקבלה הזאת אשר ראו בעיניהם לבניהם אחריהם לדור אחרון, ועל כן כל מי שיקום לאמור שהוא שליח מן ה' ליתן תורה לעם, נשיב אליו: תורה שלא תנתן מאת האלוקים בפרסום גדול כזה, אינה אלוקית, וכל שכן שבא לבטל התורה הנתונה ממשה שישיבו לו שצריך שיתראה ה' בעצמו לפני שישים ריבוא, בפרסום גדול כמו שהתגלה בעת נתינתה, כי בדבר המצטווה לנביא בינו לבין עצמו יש חשש וספק בדבריו אפילו בדורו, וכל שכן בדורות אחרים".

סיכום ההוכחה:

הבורא התגלה רק פעם אחת בהיסטוריה האנושית לעם שלם כדי למסור להם את ספר התורה, את דת האמת ומשמעות החיים. הבורא התגלה במעמד רם ונשגב לכל עם ישראל, וזאת לאחר שהראה את כוחו הגדול בעשרת מכות מצרים (המוכיחות שהעושה אותם שולט בכל סדרי הטבע, נמצא בכל מקום ובכל זמן). באמצעות יציאת מצרים ומעמד הר-סיני הוכיח הבורא על קיומו לעם ישראל ונתן להם את התורה. עם ישראל מעביר את ההתגלות האלוקית מדור לדור במשך יותר משלושת אלפים שנה, חוגג חגים לזכר המאורעות המסופרים בתורה, ומקיים מצוות לזכר יציאת מצרים. מכיוון שעם ישראל מעביר את המאורע הלאומי מדור לדור (התגלות אלוקית לעם שלם ללא יוצא מן הכלל), אנו יודעים שאכן קרו הדברים, והם מהווים עדות לדורות.

וכך זה כתוב בתנ"ך:

(דברים ד', לו'): "אתה הראת לדעת, כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו". "הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעולם" (שמות יט', ט'). וגם נכתב גם בתורה (שמות, פרק יט', ט'): "ויואמר ה' אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך... ויוצא משה את העם לקראת הא-לוהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר". וכך נאמר גם בספר תהילים (פרק עח'): "אשר שמענו ונדעם ואבותינו ספרו לנו. לא נכחד מבניהם לדור אחרון מספרים תהלות ה' ועוזו ונפלאותיו אשר עשה. ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל אשר צוה את אבותינו להודיעם לבניהם. למען ידעו דור אחרון בנים יולדו יקומו יספרו לבניהם".

נבואה ושליטה בהיסטוריה: התורה תיארה בצורה מפורטת מאורעות לא הגיוניים, ואף בלתי אפשריים בדרך הטבע, אשר עתידים לקרות לעם ישראל. בכך התורה מוכיחה שנותן התורה נמצא בכל זמן ויודע את העתיד לקרות, ולא רק זה - אלא שהבורא שולט בהיסטוריה ומאפשר את קיומו וגורלו הבלתי-טבעי של עמו. בספר דברים (פרק ד') נאמרה נבואת הגלות, תפוצת עם ישראל בכל העולם, המספר המצומצם של עם ישראל בגלות, אנטישמיות, השיבה לארץ אחרי הגלות באחרית הימים, ותחיית הארץ רק על ידי העם היהודי. וכך נאמר

שם: "כי תוליד בנים ובני בנים ונושנתם בארץ, והשחתם ועשיתם פסל תמונת כל, ועשיתם הרע בעיני ה' אלוהיך להכעיסו, העידותי בכס היום את השמים ואת הארץ כי אבד תאבדון מהר מעל הארץ אשר אתם עוברים את הירדן שמה לרשתה, לא תאריכון ימים עליה, כי השמד תשמדון, והפיץ ה' אתכם בעמים, ונשאתם מתי מספר בגוים אשר ינהג ה' אתכם שמה ועבדתם שם אלוהים מעשה ידי אדם עץ ואבן, אשר לא יראון ולא ישמעון ולא יאכלון ולא יריחון, ובקשתם משם את ה' אלוהיך ומצאת, כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך בצר לך, ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים, ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקולו, כי אל רחום ה' אלוהיך, לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את ברית אבתיך אשר נשבע להם".

ובשפה פשוטה: "כי עם ישראל יוליד בנים ובני בנים וישבו על הארץ, וחטאו ובנו פסלים, ועשו את הרע בעיני ה' הא-לוהים להכעיס אותם - השמים והארץ יהיו העדים שלי היום - כי אתם תעלמו מהר מעל הארץ שאותה אתם הולכים לקחת, לא תהיו זמן רב עליה כי אתם תאבדו - ואז ה' יפיץ אתכם בעמים, ותישאר שם במספר קטן, בעמים לשם ה' יוליד אתכם, ועבדתם שם אלים מעץ ואבן אותם יצרו בני-אדם, אלים שלא יראו ולא ישמעו ולא יאכלו ולא יריחו, ותבקשו משם את ה' אלוהיכם ותמצאו אותם, כי אתה תבקש את ה' בכל ליבך ובכל גופך מתוך הקושי בו תהיה, וכל הדברים האלה יקרו לך באחרית הימים, ואז תחזור אל ה' אלוהיך ותשמע בקולו, כי ה' הוא אל רחום, הוא לא יעזוב אותך ולא ישמיד אותך, והוא לא ישכח את הברית שנשבע לאבותיך".

התורה כתבה מספר דברים, שכולם "נגד ההגיון הפשוט" - שאדם שלא רואה את העתיד יכול היה לצפות:

1. העם היהודי ישרוד תמיד.
2. העם היהודי ירחק מאדמתו.
3. העם היהודי יתפזר בכל רחבי העולם.
4. העם היהודי יהיה קטן כל הזמן הזה (כידוע היהדות אוסרת התבוללות, ומנגד מקשה גיור).
5. העם היהודי יהיה נרדף בכל העולם כולו (אנטישמיות).
6. ינסו להשמיד את העם היהודי, וזאת למרות שזהו העם העתיק ביותר, אשר הביא כל כך הרבה נאורות וקידמה לעולם ומעולם לא יצר צבא כיבוש אלא רק צבאות להגנה... אך לעולם לא יצליחו.
7. ארץ ישראל תשאר שוממה במשך הזמן שהיהודים יהיו בגלות.
8. אחרי כל זה ישוב עם ישראל לארצו מכל רחבי העולם.
9. ארץ ישראל תפרח כאשר העם היהודי יחזור לארץ ישראל - הפרחנו את השממה והביצות...

סיכום ההוכחה:

תרבויות עצומות כמו יוון, רומא, פרס ובבל נעלמו כליל, ורק עם ישראל נותר כנבואות התורה והנביאים. אלפיים שנים של רדיפות, והעם היהודי חזר מכל רחבי העולם עם אותה תורה ואותן מצוות. הרי כל אדם ישר רואה כאן התערבות אלוקית. הרי איש לא היה מעלה על דעתו שאחרי אלפיים שנות גלות העם היהודי עדיין ישרוד, לא רק מפני פגעי הטבע והזמן (כל עם בסופו של דבר נכבש ומתבולל, אך הדת היהודית אוסרת התבוללות מחד, ומקשה גיור מנגד), אלא מפני הרדיפות האנטישמיות הבלתי-הגיונית באלפי השנים האחרונות. תרבויות ענק רדפו אחרי עם ישראל בכל העולם כולו במטרה להשמידו. מי היה מאמין לפני מאה שנה שתקום אומה שתרדוף יהודים בכל רחבי העולם כולו כדי שלא להותיר מהם זכר? ועוד שאחרי כל זה עם ישראל ישוב לארצו? ועוד לומר שכל זה היה כתוב במפורש בהבטחות התורה והנביאים? מי שמביט בהיסטוריה היהודית, רואה לפניו התערבות אלוקית בכל דור ודור, ובכל יום ויום, לא רק בבריאת העולם והפעלתו, כי אם בשליטה תמידית בהיסטוריה האנושית. מכיוון שמאורעות אינם אפשריים בדרך הטבע (ומאות תרבויות אחרות שנכחדו מוכיחות זאת), ומכיוון שהדברים כתובים במפורש בספר התורה - מהווה הדבר הוכחה לשליטה האלוקית בהיסטוריה, לכך שנותן התורה הוא הבורא אשר קורא את כל הדורות מראש, ומכוון את ההיסטוריה בהתאם לנבואותיו.

איך זה כתוב בתנ"ך?

בספר ישעיהו נאמר במפורש (פרק מא, ד'): "מי פעל ועשה, קורא הדורות מראש, אני ה' ראשון ואת אחרונים - אני הוא". תהילים (פרק צו', טי-יג'): "השתחוו לה' בהדרת קודש, חילו מפניו כל הארץ, אימרו בגוים - ה' מלך, אף תיכון תבל בל תימוט, ידין עמים במישרים, ישמחו השמים ותגל הארץ, ירעם הים ומלואו, יעלוז שדי וכל אשר בו, אז ירננו כל עצי יער לפני ה', כי בא, כי בא לשפוט הארץ, ישפוט תבל בצדק, ועמים באמונתו".

לראות את הקולות - שפת התורה

אחד הדברים המדהימים שכתובים בתורה זהו מעמד הר סיני, אשר התרחש לאחר יציאת מצרים וכל הניסים האדירים שהתרחשו באותה תקופה ואשר באמצעותם הקדוש ברוך הוא הוציא את עם ישראל ממצרים.

במהלך מעמד הר סיני, אלוקים העלה את כלל עם ישראל והערב רב (המון מצרי ועבדים שהיו יחד אתנו בעבדות במצרים ואשר יצאו יחד אתנו) לדרגת נבואה גבוהה ואז הם יכלו לראות את הקולות ולחוות חוויה אלוקית.

כתוב "וכל האם רואים את הקולות ואת הלפידים ואת קול השופר..." מה? "רואים?" הרי מדובר בקול... מסתבר שבימינו עם התקדמות הטכנולוגיה אפשר לראות קולות. על ידי אולטרה-סאונד למשל וגם יש דרכים נוספות שמאפשרות לכל אחד לעשות ניסוי בביתו ולראות איך קול נראה.

כך זה מופיע בתורה:

"וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת וְאֶת הַלְּפִידִים וְאֶת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת הַהָר עָשָׁן וַיֵּרָא הָעָם וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמְדוּ מֵרָחֵק"

שמות, כ', פסוק יד'

והעולם עצמו וכל היקום נברא בדיבור, קול הבורא ב10 אמירות. כנאמר

" וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, יְהִי אוֹר; וַיְהִי-אוֹר."

בראשית א', פסוק ג'

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם, וַיְהִי מְבַדֵּיל, בֵּין מַיִם לְמַיִם."

בראשית א', פסוק ו'

כן הלאה, 10 אמירות שבהן הבורא ברא ומקיים כל הזמן את העולם והיקום, בדיבור, כמו שנאמר בברכה "ברוך אתה השם, אלוקינו מלך העולם, שהכל נהיה בדברו".

כפי שכבר הוזכר לעיל, ה"קול" הוא זה שמאפשר לכל הבריאה להתקיים בכל רגע ורגע- לכל חומר באשר הוא יש קול (רטט/תדר) המחייב אותו ומאפשר לו את הקיום הספציפי שלו ואף את מרכיב הזמן שבו. לכל חומר יש תנועה, גם אם היא מיקרוסקופית, התנועה הזו מיוצרת על ידי קול והיא עצמה ויברציות של תדרים.

אנחנו קוראים לדומם "דומם", מלשון חוסר תנועה (דום), אבל זה חוסר תנועה רק למראית העין האנושית, בימינו ידוע שלכל חומר באשר הוא יש תנועה, לאטום יש אלקטרונים מסביב לגרעין הנעים במהירות גבוהה מאד וגם להם יש תת חלקים קטנים יותר ואף לאנרגיה/חלקיק הקטן ביותר (קוונטום) יש תנועה ורטט. גם חז"ל ידעו זאת כבר לפני אלפי שנים ואמרו שלכל הדומם יש נפש המחיה אותו. לדוגמא: המהרח"ו ז"ל לפני כ500 שנה בספר קיצור אבי"ע פרק י' דף קיז: "הדומם הם המתכות והאבנים וכו', הנפש שבהן...לכן נקרא לה נפש המרכבת והמעמדת ומקיימת אותן על עומדן בלי שינוי ממה שהיה נמצא כי אין לנפש הזו רק כח אחד בלבד."

כנ"ל, ישנו ניסוי שכל אחד יכול לבצע אצלו בבית שיאפשר לו לראות המחשה של קול. אחרי שאדם רואה את זה... הוא מתחיל להבין את ההשפעה האדירה שיש לקול שיוצא לו מהפה. אנחנו משפיעים על כל המציאות, מייצרים תדרים ומשנים לסביבה שעל ידינו את הצורה (תרתי משמע) ברמה המיקרוסקופית, אך השינוי הזה הוא שינוי תהומי.

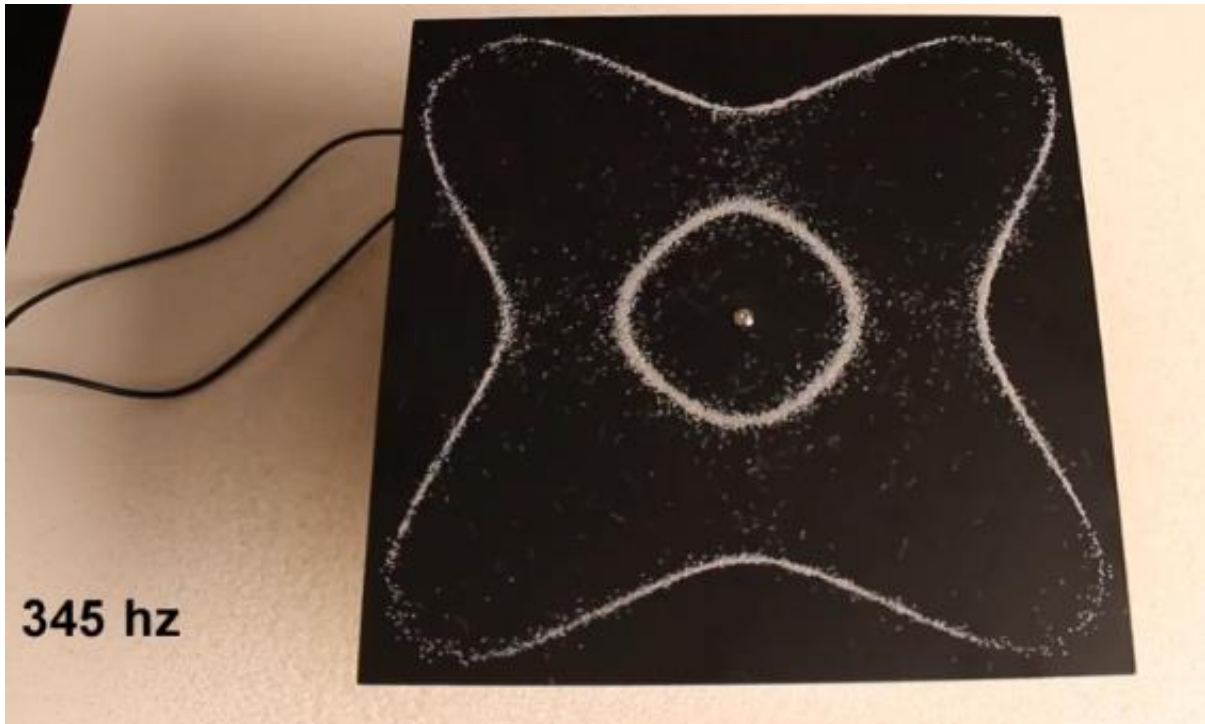
להלן מספר דוגמאות לצורה שמיוצרת על ידי תדרים שונים. אני רוצה להדגיש שההמחשה הזו היא דו ממדית בעוד שהקול שלנו מייצר ויברציות תלת ממדיות.

כיצד זה קורה? הקול שהוא למעשה התדר, משנה את הצורה שהחומר זו כי התזוזה מבוססת על התדר. לתדר יש מבנה מתמטי מסוים וכן לקול/דיבור שלנו והמבנה המתמטי הזה מייצר את הצורה שאנחנו רואים. מי שמבין בקבלה מיד רואה בחוש את מה שכתוב בספר יצירה על האותיות של השפה והערך המתמטי של כל אות וביחד

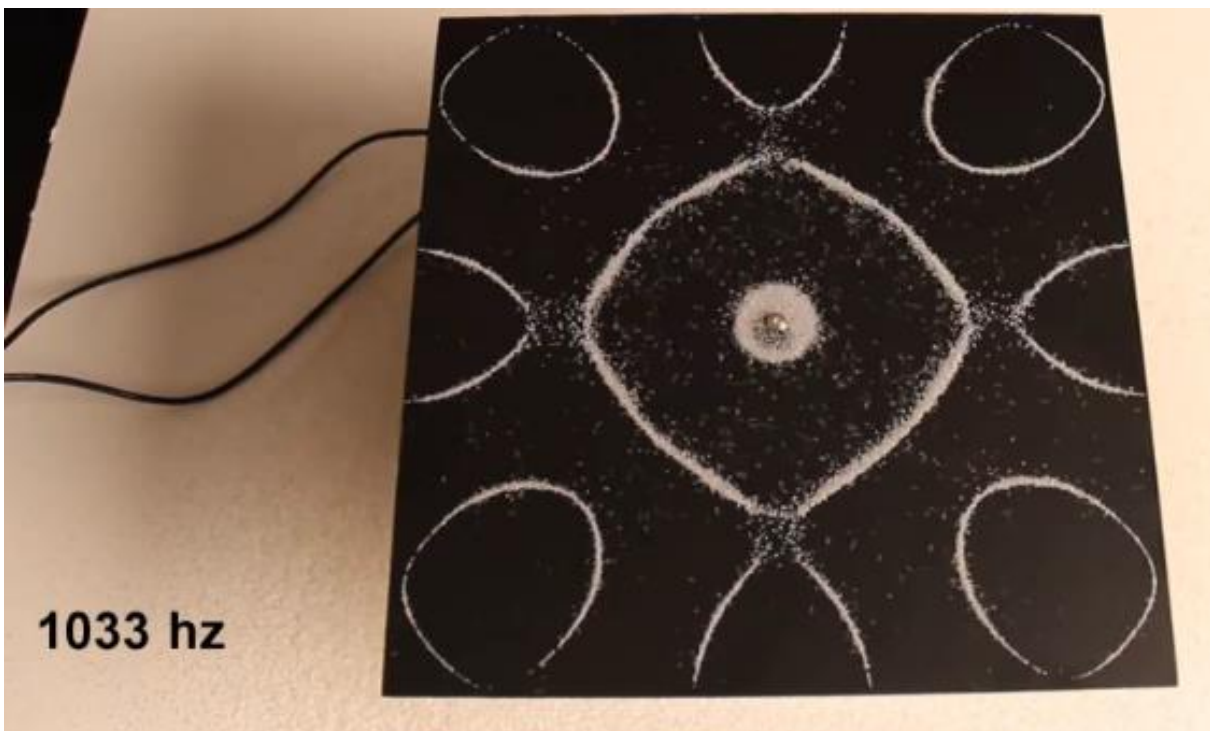
(סוגי גימטריות שונים המהווים את "שנה" שזהו מימד הזמן בקבלה). **דוגמאות:** (אני ממליץ לצפות בסרטון כדי לראות את זה טוב יותר).

כמו שתוכלו מיד לשים לב, ככל שהתדר גבוה יותר, כך הצורה המתקבלת בעלת מורכבות גבוהה יותר, הצורה משוכללת יותר וצריך כל הזמן לזכור - מה שאנחנו רואים זוהי המחשה דו-ממדית בעוד שבמציאות הקול מייצר ויברציה תלת ממדית!

ראה תמונות בעמודים הבאים.

כך נראה הקול/תדר 345HZ

כך נראה הקול/תדר 1033HZ

כך נראה הקול/תדר 1820HZ

כך נראה הקול/תדר 3240HZ

כך נראה הקול/תדר 5201HZ

כל התמונות הנ"ל לקוחות מסרטון שאני מאד ממליץ לצפות בו - אורך מספר דקות.
<http://www.youtube.com/watch?v=wwJAgUBF4w>

את המגן דויד הנ"ל קיבלנו כאשר אישה שרה לתוך מכשיר בייתי (שכל אחד יכול להכין) לבדיקת הצורה שנוצרת מהדיבור/קול.

לראיית הסרטון המלא היכנסו לכאן :

<http://www.youtube.com/watch?v=KU84ckD1AcA>

והנה סרטון שמראה לכל אחד כיצד הוא יכול לבצע ניסוי כזה בביתו :

http://www.youtube.com/watch?v=Kc_8pBrrzj0

איך הניסויים האלו עובדים? לוקחים רמקול, שמים עליו פלטה ישרה שיכולה לרעוד על ידי הקול שייצא מהרמקול. שמים על הפלטה חול או מלח ומפעילים צלילים בתדרים מסוימים או מוזיקה על ידי הרמקול. התדרים עוברים דרך הפלטה ומעבירים את המבנה (רטט) המתמטי שלהם לפלטה אשר מעבירה היא את אותו המבנה לחול/מלח והיות והגרגרים קטנים וקלים, הם זזים מהר למיקום שלהם ביחס למבנה המתמטי של התדר.

אני מאד ממליץ לצפות בסרטונים הבאים, כל אחד מהם אורך מספר דקות בלבד :

<http://www.youtube.com/watch?v=GtiSCBXbHAg>

<http://www.youtube.com/watch?v=Bs3uPbhIZxc>

<http://www.youtube.com/watch?v=x7rm4yElfpE>

נעבור לניסויים יותר מיקרוסקופיים עם השלכות אדירות לחיי היום יום שלנו. בימינו כבר הרבה שמעו על הניסויים של ד"ר מסארו אימוטו. למי שלא שמע על זה, מדובר בחוקר יפני שהחליט לבדוק מה קורה למים כאשר מדברים על ידם. הוא גילה שהמבנה הכימי כמובן נשאר אותו דבר (H₂O), אבל הצורה התלת ממדית משתנה. זה ברור לכל מי שמתעמק בנושא התדרים, מכיוון שכל דבר מקבל צורה מהקול - כלומר מהתדר שבו הוא רוטט - ובדיוק על זה מתבססת תיאורית המיתרים (כמובן שהיא מסובכת הרבה יותר ומדברת על מימדים נוספים, פנימיים שמהווים את מרכיבי החומר מבפנים וכדומה).

זוהי הסיבה שכשמשמיעים קול בתדר ועוצמה מסוימים זכוכיות יכולות להתנפץ, מכיוון שהתדר משנה לזכוכית את המבנה וממצב של יציבות מולקולארית שנובעת מהמבנה התלת מימדי והקשרים הפנימיים של הזכוכית, אותה זכוכית משתנה ואנחנו רואים את זה כפיצוץ.

דבר מדהים קרה בשנים האחרונות, מחקרים שמראים שתדרים - קול ודיבור משפיעים על כל הסביבה אבל במיוחד על נוזל ומבין המוזלים במיוחד על מים. הנושא הזה גורם לאנשים, הרבה פעמים לצעוק "פסאודוסיינס" (מדע שאין עליו קונצנזוס בחברה המדעית) - בד"כ כאשר הקהילה המדעית נחשפת למחקר שעשוי לשנות ממצאים או שיטת עבודה, יש קיבעון מחשבתי ולעג גדול לגבי המחקרים החדשים. כך היה עם מציאת ה"די אן איי" בהתחלה, כך היה עם תורת היחסות וכך קורה עם דברים רבים נוספים. אדם אינטליגנט צריך לקרוא את המחקרים, לבדוק מהן התצפיות וכיצד הן נאספו ולהתעלם ממסקנות החוקרים. להמשיך ולהעמיק בנתונים עצמם, לבדוק כיצד בודדו את המשתנים, איך וידעו שאין נתונים שישפיעו על הנתונים או יטו את החוקרים לדיווח כוזב של הנתונים וכן הלאה.

יש הבדל גדול ותהומי בין **תצפיות מחקריות** לבין **מסקנותיהם** של החוקרים, בעוד שתצפיות כאשר נעשות בצורה סטריילית, מתודית ומסודרת מהווים ראיות אובייקטיביות. המסקנות, מצד שני, עשויות להיות שגויות ולקבל הטיה על ידי חוקרים והנחות היסוד שאיתן הם ניגשים לבחינת הממצאים המדעיים. לכן אנחנו צריכים להתבונן ולבדוק כיצד המחקר בנוי, אילו קבוצות ניסוי ודמי יש לו, תנאי הניסוי וכן הלאה.

מדוע אני מדבר על כל זה? מכיוון שבדפים הקרובים אנחנו הולכים לדבר על משהו שעדיין יש הרבה שחושבים שמדובר ב"פסאודו-מדע" ואם היו מודעים לכל המחקרים הנוכחיים בנושא לא היו מדברים כך. לכן אביא כאן סיפור שבעיניי הוא חשוב גם בשביל להציג פה את התצפיות המדהימות ובעלות ההשלכות המשמעותיות שאני רוצה להביא בדפים הבאים וגם ללמד אותנו דבר או שניים לגבי כיצד לשפוט מחקרים.

כמובן שהנושא הזה עדיין מאד רגיש ויש קולות בקהילה המדעית שקוראים לא לקבל את המחקרים האלו, בין היתר מכיוון שזה נותן לגיטימציה מדעית לרוחניות ולתרופות הומאופתיות וזה עשוי לפגוע בחברות התרופות -

יש הרבה מאד מניעים פוליטיים ואגינדות שמשפיעות על עולם המדע וכאשר מדובר בדברים עם כל כך הרבה השפעה צריך להיות זהירים. אכן, הנושא הזה נחשב לנושא עם הרבה מחלוקות, יחד עם זה אני רוצה להראות לכם כתבה שפורסמה בעיתון הידוע TheGuardian בנושא הזה ולדעתי אפשר ללמוד מזה הרבה.

הנה לינק לכתבה המקורית:

<http://www.theguardian.com/science/2001/mar/15/technology2>

להלן התרגום - חלקים נבחרים (לא כל הכתבה):

שם הכתבה: תודה על הזיכרון

"מחקרים מגבים מה שפעם נחשב ל"כפירה" מדעית, כך אומרת ליונל מילגרם

פורסם ביום חמישי ה 15 למרץ 2001 בעיתון TheGuardian

הפרופ' Madeleine Ennis מאוניברסיטת קווינס בבלפסט, כמו רוב המדענים, מאד סקפטית מטבעה. שתמיסה רפואית שהוציאו ממנה את כל החלקים הרפואיים עדיין תכיל אפקט ריפוי זוהי קריאת תיגר למדע הביוכימיה והתרופות הקונבנציונאלי, שהרי הם מבוססים על השפעה ישירה של מולקולות.

אותו הדבר תקף לגבי ההשפעה של ההומאופתיה - שאיכשהו נשאר סוג של "זיכרון" למים לגבי דברים שבעבר היו באותם מים.

הטענה האחרונה הזו (שלמים יש זיכרון) ידועה על ידי הביולוג הצרפתי ד"ר Jacques Benveniste, אשר עלתה לו בכך שלקחו ממנו את המעבדות שלו, את המימון שלו ולבסוף את האמינות המדעית שלו (היה מדען מאד ידוע בתחומו וראש המוסד המחקרי-רפואי של צרפת).

אך כל זה לא הרתיע את הפרופ' Madeleine Ennis... היא קפצה על האפשרות להצטרף לקבוצה גדולה של חוקרים מאירופה בתקווה לשים סוף ל"כפירה" של Benveniste.

היא הייתה בהלם: קבוצת החוקרים גילו בממצאיהם האחרונים מראים Benveniste כנראה צדק כל הזמן הזה...

3 מתוך 4 המעבדות שהיו מעורבות בניסויים דיווחו על ממצאים בעלי משמעות סטטיסטית גבוהה לגבי התמיסות המהולות...

דברי הפרופ' "למרות ההסתייגויות שלי כנגד מדע ההומאופתיה, הממצאים מחייבים אותי להפסיק את חוסר האמונה שלי ולהתחיל לחקור הסבר רציונאלי לממצאים שלנו".

Benveniste לא התרשם במיוחד ואמר "הם הגיעו בדיוק לאותה נקודה שהתחלנו בה לפני 12 שנים!"...

הנה ציטוט נוסף ממחלקת המדע של ה BBC

<http://www.bbc.co.uk/science/horizon/2002/homeopathy.shtml>

"Homeopathy undergoes more tests

Since the Benveniste case, more scientists have claimed to see measurable effects of homeopathic medicines. In one of the most convincing tests to date, Dr. David Reilly conducted clinical trials on patients suffering from hay fever. Using hundreds of patients, Reilly was able to show a noticeable improvement in patients taking a homeopathic remedy over those in the control group. Tests on different allergies produced similar results. Yet the

scientific community called these results into question because they could not explain how the homeopathic medicines could have worked. Then Professor Madeleine Ennis attended a conference in which a French researcher claimed to be able to show that water had a memory. Ennis was unimpressed - so the researcher challenged her to try the experiment for herself. When she did so, she was astonished to find that her results agreed."

כתוב כאן שלאחר המחקרים של ד"ר Benveniste עוד חוקרים דיווחו על ממצאים דומים, בין היתר ד"ר David Reilly וגם פרופסור Madeline Ennis כנ"ל.

בהמשך נטען שצוות נוסף שניסה להגיע לאותם ממצאים לא הצליח - בדיוק כמו שקרה לד"ר Benveniste ועכשיו התחילו להשמיץ גם את פרופסור Madeleine Ennis שהייתה סקפטית בהתחלה וניהלה את הכל בסקפטיות, עם מעבדות שלא קשורות זו לזו.

הנה ציטוט נוסף מפי פרופסור לכימיה מרטין צ'פלין (מאוניברסיטת לונדון):

(כפי שמופיע באתר ידוע לפיזיקה)

"There is strong evidence concerning many ways in which the mechanism of this 'memory' may come about. There are also mechanisms by which such solutions may possess effects on biological systems which substantially differ from plain water."

"Science has a lot more to discover about such effects and how they might relate to homeopathy. It is unjustified to dismiss homeopathy, as some scientists do, just because we don't have a full understanding of how it works."

Professor Chaplin and Dr Peter Fisher, editor-in-chief of the journal, agree that the current evidence brings us a step closer to providing an explanation for the claims made for homeopathy and that the memory of water, once considered a scientific heresy, is a reality. "These discoveries may have far reaching implications and more research is required," comments Dr Fisher.

מאת:

<http://phys.org/news105191502.html>

בגדול כתוב כאן שוב שיש צורך שאנשי המדע יהיו פתוחים יותר מכיוון שיש הרבה ממצאים שמראים שיש דבר אמיתי בתופעה ההומאופתית ובזיכרון של המים.

בהמשך תוכלו לראות בעצמכם תמונות שנטען על ידי פרופסורים ואנשי מדע שונים שכך המולקולות נראות כשהן מושפעות ממוזיקה/תדרים מסוימים.

בניסויים רבים לקחו תמיסות של מים עם צמחי מרפא, אחר כך הוציאו את כל החומר של צמחי המרפא כך שנשארו רק מים. לקחו את המים האלו וחילקו לאנשים בתור תרופה הומאופתית המבוססת על צמחי המרפא שהיו במים לפני כן.

בדקו האם יש השפעת "פלסיבו", על ידי כך שנתנו לקבוצות של אנשים מים מהברז ללא השרייתם ומהילתם מתמצית הצמחים והשוו את הנתונים בינם לבין אלו שקיבלו את המים שהיו בהם צמחי המרפא לפני כן.

מה שגילו זה שמים הרגילים יצרו אפקט פלסיבו קטן, ואילו המים שהיו עם צמחי המרפא הובילו לממצאים של הפוגה, הקלה והשפעה רפואית של ממש על הנבדקים. בעקבות זה מדענים החלו לבדוק מה בכל זאת יש במים

האלו... הרי הוציאו מהם את כל הצמחים... אלו "מים רגילים" מבחינה כימית (הרכב החומר) הם צודקים, יש שם בסה"כ H₂O. אבל, כך מתגלה יותר ויותר בימינו באמצעים טכנולוגיים מפותחים - התדר של הצמחים, ברגע שהיו במגע עם המים, השפיע על המבנה המרחבי של ה H₂O וגם כאשר הצמחים עצמם יצאו החוצה המבנה של המים נשאר והמבנה הזה, הוא זה שאח"כ מגיע לגוף של הנבדק.

הנה סרט ראיון מאוגוסט 2011 (ניו יורק) עם ד"ר לוק מונטנייה, חתן פרס נובל שנת 2008 ל"פיזיולוגיה או רפואה" (בשל עבודתו לגילוי נגיף האיידס) שמסביר עד כמה עמוק וחשוב הנושא הזה וכמה ממצאים מדעיים יש בתחום. מאד מומלץ לראות:

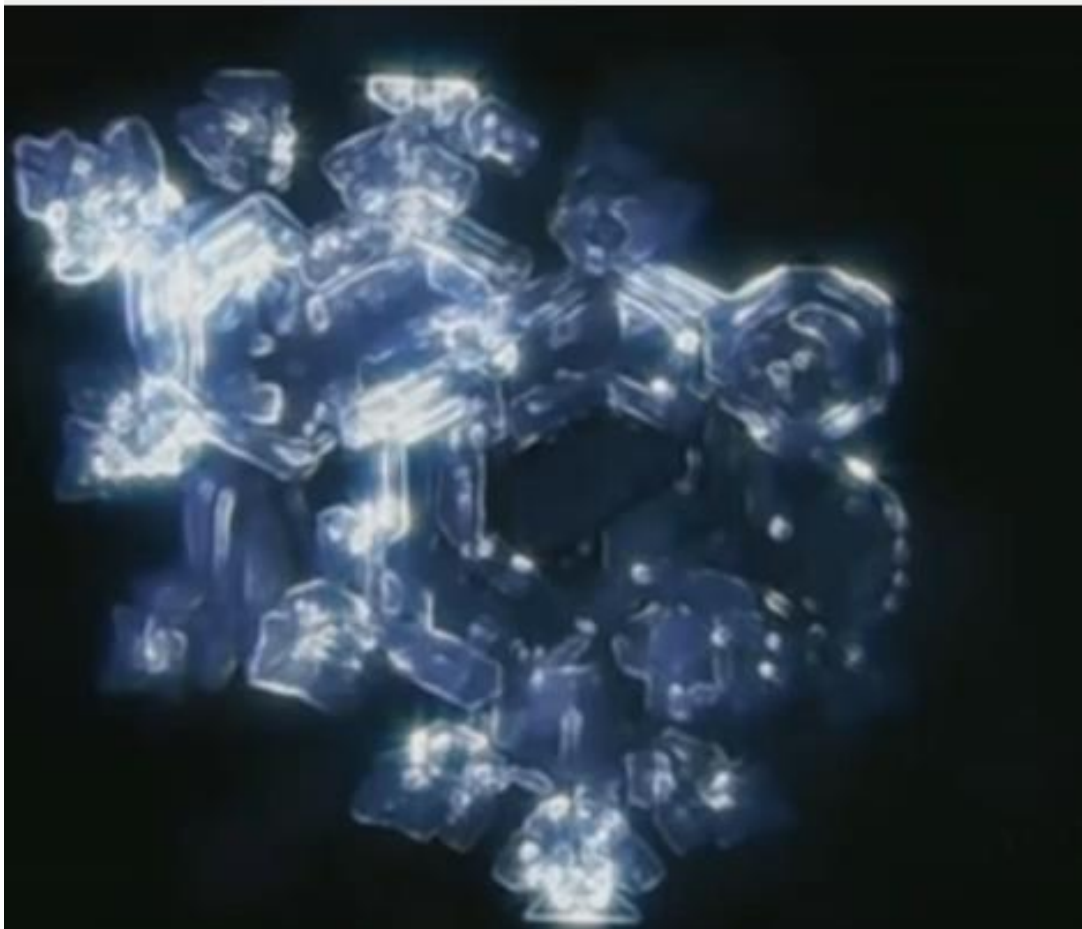
<http://bitcast-a.v1.sjc1.bitgravity.com/larouche/videos/20110820-montagnier-interview.mp4>

הוא מראה שניתן להשפיע על המים על ידי תדרים חיצוניים למים כך שהמבנה של המים במצבם הנוזלי ישתנה למבנה קריסטלי שיכול להשפיע על הדי-אן-איי ופעולות שרשרת בגוף ביולוגי. הוא מדבר על הרצפים השונים שנמצאים בדי אן איי באורגניזמים חד תאיים וגם מגוף בן האדם - מושפעים על ידי התדרים של הסביבה שלהם והמים. הוא גם אומר שחבל שהרבה מדענים לא שומרים על ראש פתוח ובוחרים את הנתונים כפי שהם.

בסרטון הוא מסביר כמה סברות מדעיות שהוא בוחן במעבדות וגם על הרבה עובדות על בסיס תצפיות באמצעים מאד מתוחכמים. אני ממליץ לצפות בסרטון.

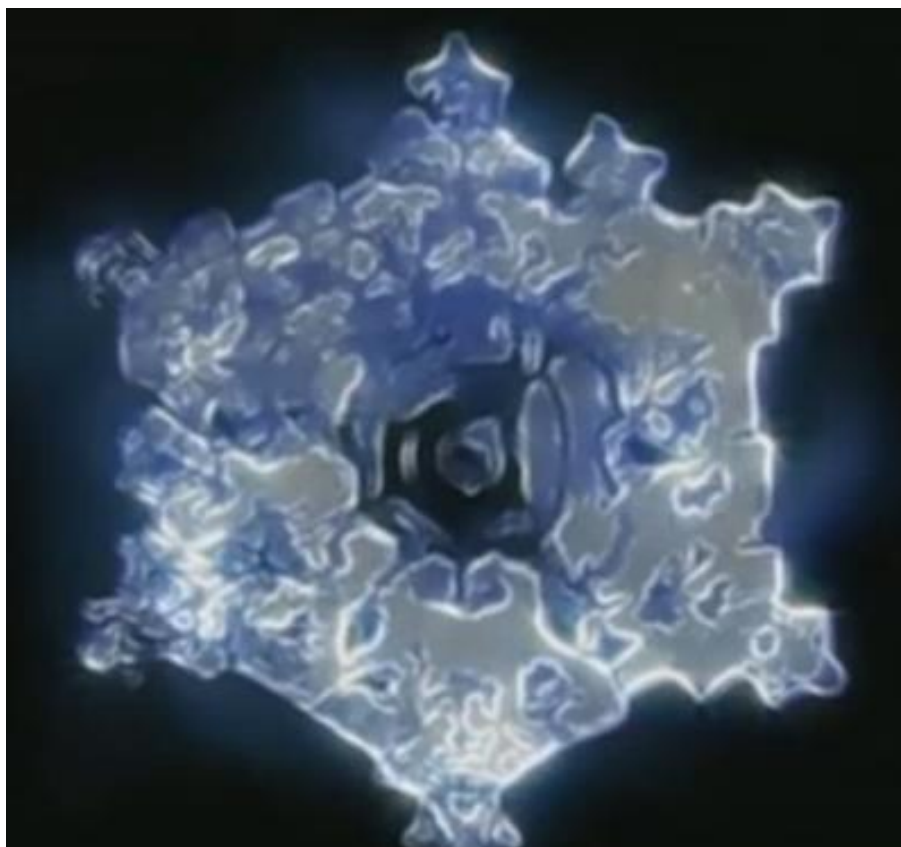
בעמודים הבאים תמצאו תמונות של מולקולות מים כפי שהן צולמו על ידי מיקרוסקופים מיוחדים תוך שהפעילו על המים תדרים שונים (מוזיקה), על ידי חברת AQUAPHI.

(בעמוד הבאה)

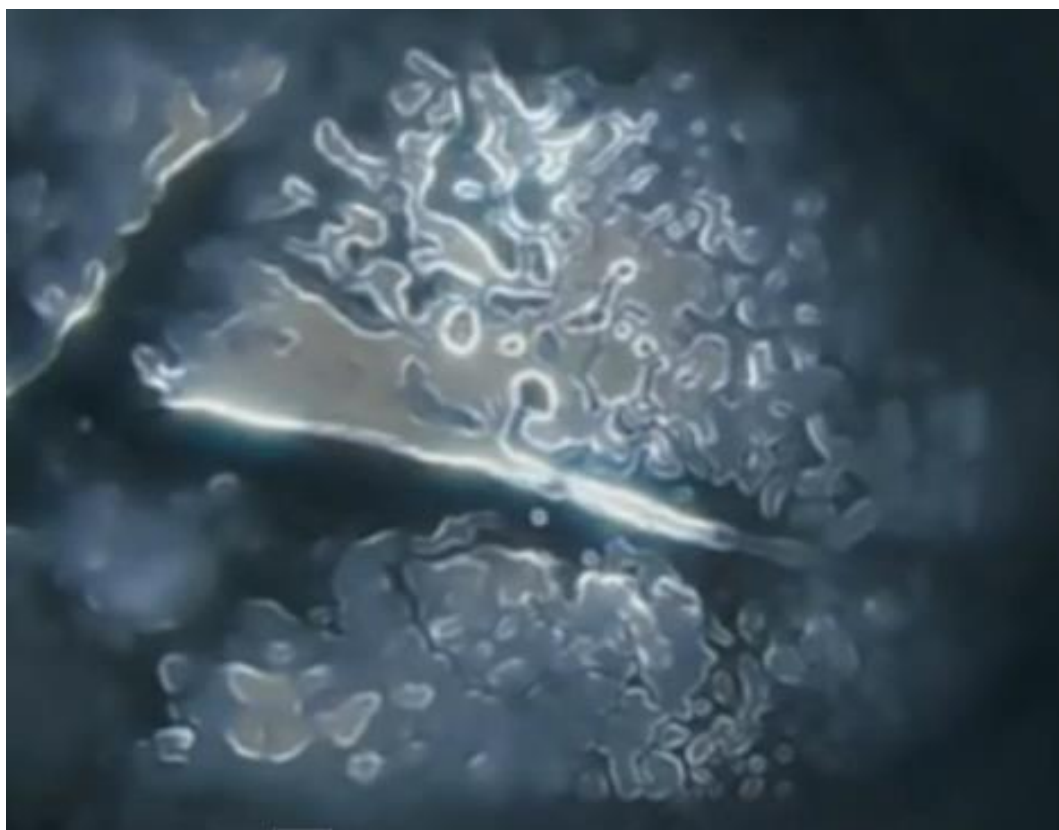

מולקולת מים בתדר של מוזיקת "באד"

<http://www.youtube.com/watch?v=YwaNfNcurvQ>

מולקולת מים בתדר של מוזיקת "בטהובן"
<http://www.youtube.com/watch?v=YwaNfNcurvQ>

מולקולת מים בתדר של מוזיקת "רוק כבד"
<http://www.youtube.com/watch?v=YwaNfNcurvQ>

מולקולת מים בתדר של מוזיקת "מוצארט"

<http://www.youtube.com/watch?v=YwaNfNcurvQ>

חלק מהמחקרים הנ"ל נעשו על ידי פרופסור "רוסטום רוי" מאוניברסיטת פנסילבניה, ארה"ב ויש מידע רב נוסף שניתן למצוא - כמו כן אני רוצה שוב להמליץ מאד לראות את הראיון עם חתן פרס נובל ד"ר לוק מונטנייה.

מסתבר, שכל דבר שמסדר תדרים לסביבה ונמצא על יד מים או בתוך מים, משפיע על המבנה של המים. למים יש סוג של "זיכרון" צורני טבוע במולקולות המים אשר נתקלות בתדרים מהסביבה והמים שומרים על הצורה הזו גם לאחר שהתדרים מפסיקים מבחוץ מכיוון שאם סף קריטי של השפעת התדרים הופעל על המים, אז המים עצמם מייצרים את התדר ומשפיעים על עצמם - המים עצמם ממשיכים לרטוט באותו התדר. מה שכן, כאשר המים מועלים באידוי ויורדים מחדש בתור מי-גשמים, הם למעשה מוחקים את "ההיסטוריה" ונהיים טהורים שוב - ללא התדרים הקודמים.

אגב, הנושא הזה מופיע גם בסרט המדע/דוקומנטרי WhatTheBleep שם מביאים את מחקריו של ד"ר אמוטו מסארו באריכות.

מעניין ש"מים חיים" (מושג מהתורה) המשמשים למקווה וכדומה חייבים להגיע מגשמים ולא להישאב... ומעניין שבפועל השאיבה התדר כמעט תמיד ישתנה על פי המחקרים של היום! ואילו המים שלא נשאבו, למעשה עדיין מהדהדים בתדר טהור!

"מים חיים" לפי תורת ישראל:

"... עָזְבוּ מִקּוֹר מַיִם חַיִּים לְחַצְב לְהֵם בְּאֵרוֹת בְּאֵרֹת נְשִׁבְרִים אֲשֶׁר לֹא יִכְלוּ הַמַּיִם."

ספר ירמיהו, פרק ב', פסוק יג'

על כן (וגם על מקורות נוספים שבהם המושג "מים חיים" מופיע בתנ"כ), שאלו מהם מים חיים? והנה הסבר:

"על פי התורה מקוה מים חיים זה מים נובעים [זורמים ומתחלפים] כאשר כתוב "וצמאון למבועי מים" וכן גם "נחל נובע מקור חכמה" ואלה הם על פי התורה מקוה מים חיים נהר או נחל או אגם או ים או מעין מים חיים או באר מים חיים"

מאת

http://tora.us.fm/tnk1/messages/prqim_t0101_6.html

עצם זה שאבותינו ידעו את הסוד של "המים החיים" (גשמים שלא נשאבו) וגם את היחס של כמויות "המים חיים" למים "רגילים" שצריך לשים כדי שהתדרים הטהורים של "המים החיים" ינקו את התדרים משאר המים, זהו דבר גדול ומדהים שמתגלה רק עכשיו באמצעים מדעיים מתוחכמים ומתקדמים מאד. כיצד ידעו? (מי שיודע כיצד עובד מקווה, מבין על מה אני מדבר, ומי שלא, אני ממליץ מאד לבדוק את זה!)

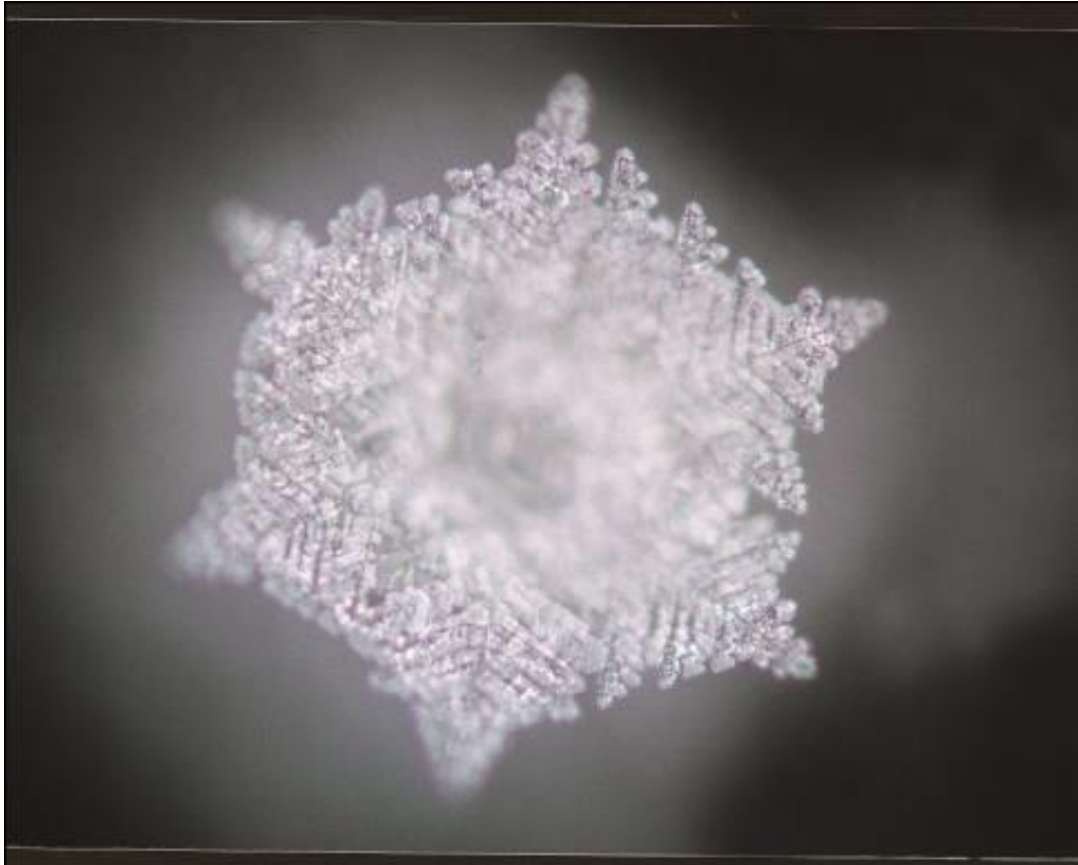
כמו כן, ישנם ניסויי המים המפורסמים של ד"ר מסארו אימוטו:

התמונות הבאות (בעמוד הבא) מתוך האתר של ד"ר מסארו:

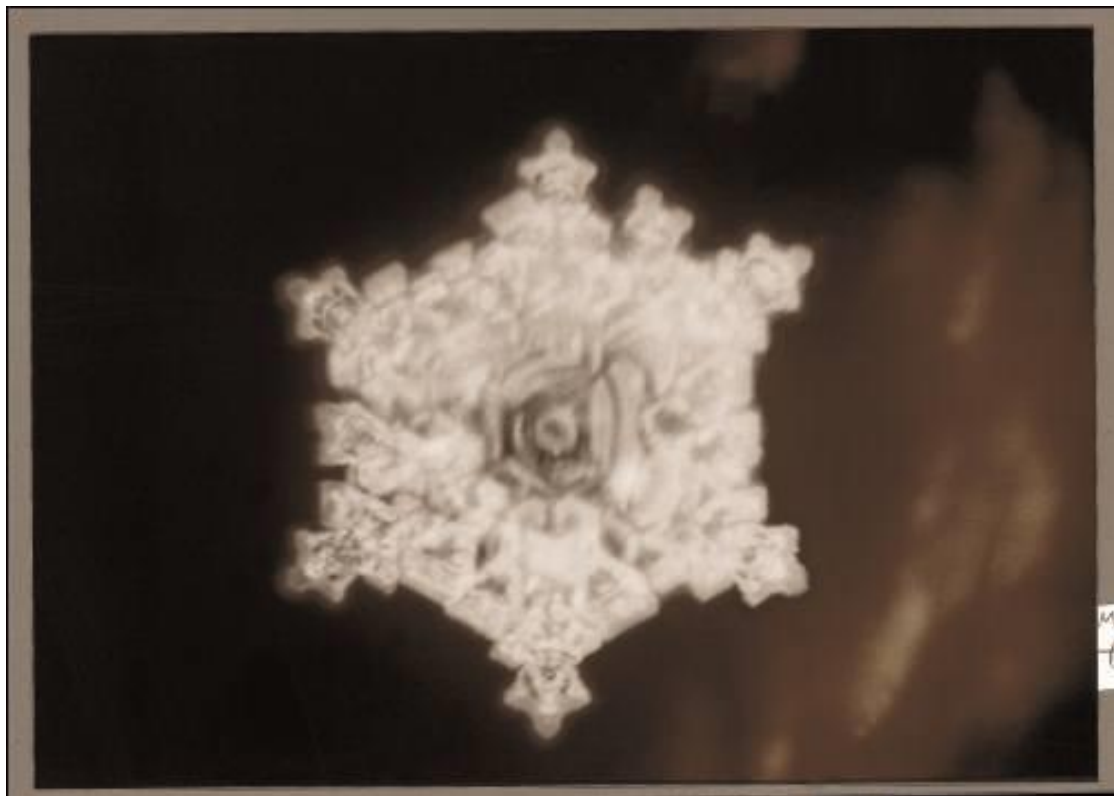
<http://www.masaru-emoto.net/english/water-crystal.html>

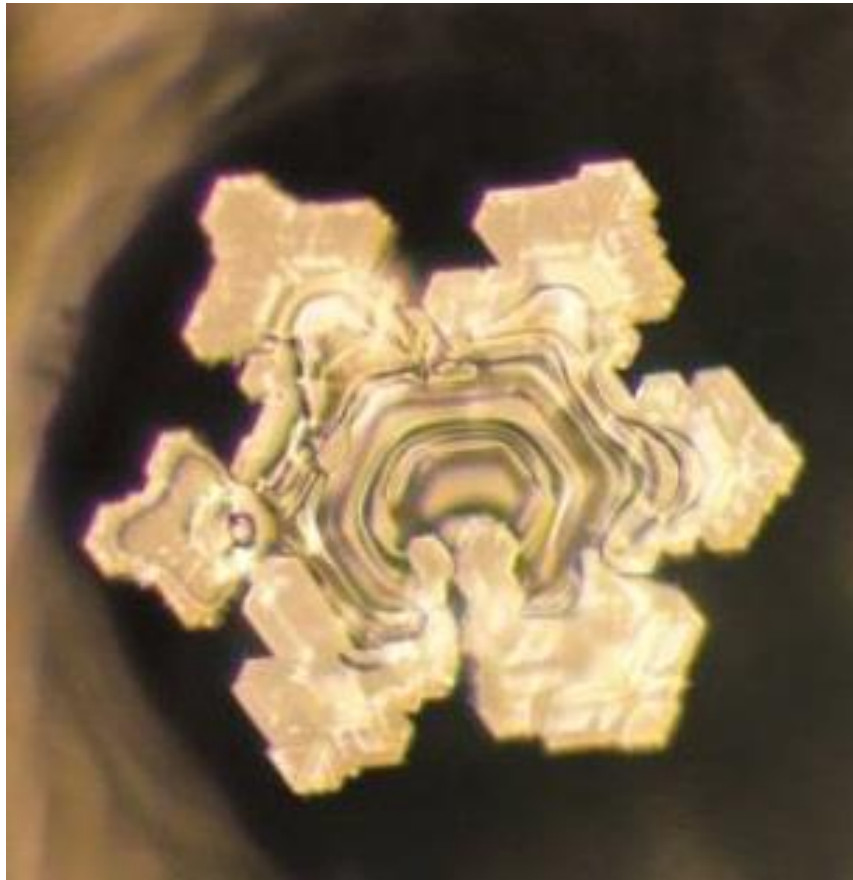
מולקולת מים תחת השפעה של מוזיקה

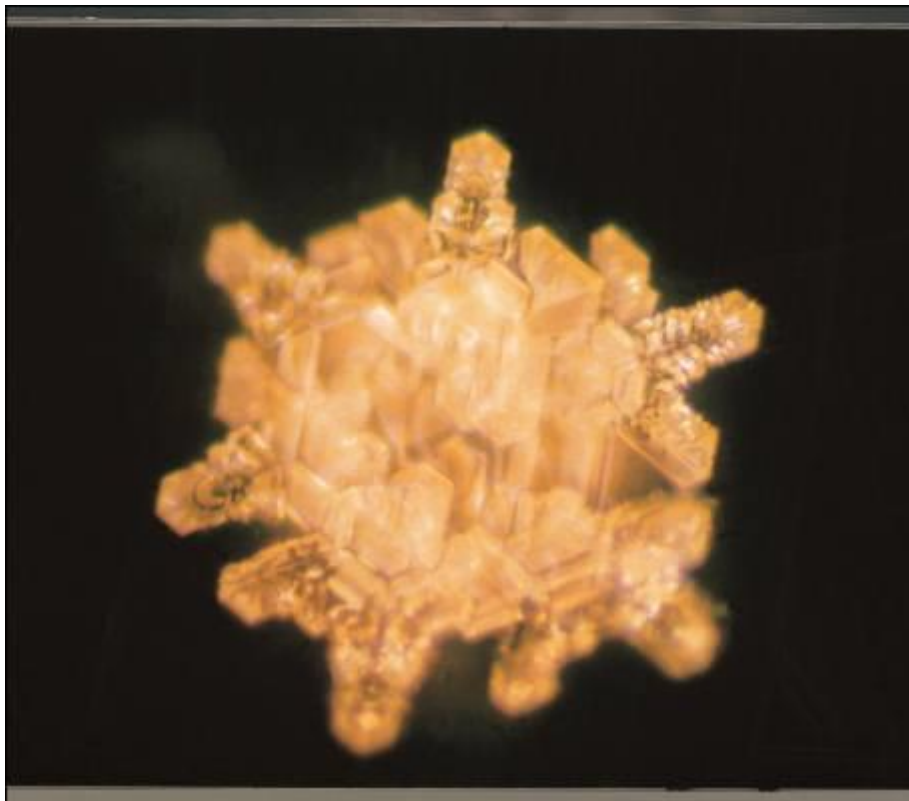
מולקולת מים תחת השפעה של מוזיקה

מולקולת מים תחת השפעה של מוזיקה

מולקולת מים תחת השפעה של מוזיקה

מולקולת מים תחת השפעה של מוזיקה

בנוסף - ישנו ממצא חדש יחסית שלעניות דעתי צריך להוביל לפרס נובל. ד"ר יעקוב גוגנהיים אשר על פי עדותו האישית, היה חילוני עד אשר גילה תגלית מדהימה והיא שכאשר מתרגמים את הקול שבני אדם מוציאים מהפה להיבט מתמטי על פי סולם הצלילים הכללי של המוזיקה והתווים (שהינו אובייקטיבי וקבוע כבר מאות שנים) והצורה הספציפית בה האוזן האנושית קולטת ומתרגמת צלילים, מתקבלת צורה גרפית מאד מעניינת!

ד"ר יעקוב גוגנהיים גילה שכאשר מקליטים את הקול שמשמיע אדם בהיגוי אותיות בשפת הקודש, המחזה הגרפי שנראה מבחינה מתמטית הינו הצורה עצמה של האות כפי שאנחנו כותבים אותה ורואים אותה בשפת הקודש!!!

כלומר, הצורה של האות, בניגוד לשפות אחרות, שהן שפות הסכמיות - אנשים הסכימו שמילה מסוימת מייצגת משהו ואות מסוימת תראה כך או אחרת. בשפת הקודש, הצורה הגרפית של האותיות מהוות את מהות הצליל עצמו שהן מייצגות! הוא בדק שפות אחרות והשפה היחידה שבה המצג הזה עובד זה בשפת הקודש!

הוא נותן לאדם מיקרופון, אותו אדם מדבר ואומר שם של אות, כמו ע' "עין" או ב' "בית" וכן הלאה, והמסך מציג את הקול בצורה גרפית ונראית האות עצמה!

דוגמא לצורה שנוצרת מהאותיות ז', ט', ל'

דוגמא לצורה שנוצרת מהגיית האותיות C-E-G

התמונות של האותיות והמצג הגרפי הנ"ל (בעמוד הקודם) הן מתוך ספר "הצופן" של הרב זמיר כהן בחלק המדבר על מחקרו והפטנט של ד"ר יעקוב גוגנהיים.

כאשר עושים את זה באנגלית למשל, ואומרים G כלומר "גיי" אין שום קשר גרפי בין צורת האות G לבין הצורה המופיעה.

ד"ר יעקוב גוגנהיים הוציא על זה פטנט ומכר את זה לרווח כלכלי, דבר המחזק מאד את האובייקטיביות של התוכנה והמחקר שלו.

בנוסף, כשד"ר גוגנהיים החל לבדוק את האותיות אז למשל האות ג' (גימל) לא עבדה טוב. הוא ניסה להקליט שוב את האמירה של שם האות ג' (גימל) וזה לא הצליח, זה גרם לו לחשוב שאולי אנחנו לא הוגים את האות נכון או שאולי המבטא שלו לא טוב, אז הוא ביקש מקבוצה של אנשים להקליט את עצמם אומרים את האות ג' וזה לא עבד טוב, התצוגה הגרפית שהמחשב הראה לא תאמה לצורה שאנחנו כותבים את האות גימל... עד שהגיע אדם תימני והגה את האות גימל כמו שהתימנים הוגים אותה - כמו שהם טוענים שהם שימרו את השפה העברית הקדומה בצורה הכי טובה מכולם - והוכיח שהוא צודק! התימנים צדקו כל הזמן הזה, הם שימרו את השפה בצורה הכי טובה מכולם! כשהוגים את האות ג' בצורה הנכונה, כמו שהתימנים הוגים אותה, הצורה הגרפית המתקבלת זהה לזו שאנחנו כותבים והמופיעה בתורה!

לקריאה נוספת בהקשר של קול הבורא והיצירה דווקא על ידי דיבור, ראה את המפץ הגדול והבריאה "יש מאין" בספר זה.

כמו שזכר בחלק אחר בספר, על פי התורה, כל הבריאה כולה - כל החומר נעשה והתהווה (וממשיך להתהוות) על ידי קול. קולו של השם.

עכשיו נוכל להבין מספר דברים מהותיים מאד לחיינו :

1. הדיבור שלנו משפיע על המציאות, על הסביבה שלנו ואף על גופנו ומזוננו.
2. כשאנחנו מברכים אוכל ובמיוחד נוזל, כגון מים אנחנו מקבלים שפע חומרי בנוסף לזה שאנחנו מקבלים שפע רוחני עצום וגם שליטה ביכולת הבחירה והרצון שלנו על ידי האיפוק וגם המילים עצמן מאפשרות לנו לקבל הבנה גבוהה יותר של המציאות, גם למי שכבר מבין - זה עוזר להרגיש את זה כל פעם מחדש.
3. יש מחקרים שמראים שלמים יש סוג של "זיכרון" הקשור לתדרים שעברו בהם בעבר ויכול מאד להיות שהברכות שאנחנו מברכים משפיעות על המים שבגופנו שהי כ-70% מגוף האדם מים.
4. הגאולה שעתידה להגיע תהיה למעשה, בין היתר, שינוי תדרים גדול מאד. התדרים של העולם ישתנו וירוממו את האנושות לרמה אחרת לגמרי. כאשר התדרים ישתנו, גם מולקולת הדי-אן-איי תעבוד בצורה אחרת וכל היכולות האנושיות יהיו שונות לגמרי, המציאות תהיה שונה לחלוטין. למה אני מזכיר את זה פה? מכיוון שעכשיו אנחנו יכולים להבין... שמי שהכין כלי כיבול מתאים לתדרים שיגיעו, יוכל לעמוד בתדרים האלו ואף ייחנה וישודרג מאד מהם. מי שלא... אנחנו יודעים מה קורה לזכוכית שלא עומדת בתדר שמוקרן עליה.
5. כעת נבין גם מדוע מוזיקה כל כך משפיעה על מצב הרוח שלנו, המוזיקה משנה את התדרים שלנו בעת שאנחנו מקשיבים לה וגם כמובן מעלה זיכרונות אסוציאטיביים. גם תינוק - שאין לו עדיין זיכרונות יחווה את המוזיקה על פי התדרים שהיא מייצרת אצלו ומי שיתבונן בזה עוד יותר לעומק יגלה שלמעשה הדיבור של האדם, זוהי חשיפה מאד פנימית ויסודית של המהות שלו. לכן אנחנו כל כך רגישים לטון הדיבור ולכן זמרה כל כך משפיעה עלינו.

כיצד מגיעים לתדרים הרצויים? אלו שמקיימים הרמוניה עם המציאות.

מתחברים ל"אני האמיתי" שלנו, מוקיעים את כל המחשבות הלא נכונות ומקבלים את כל האמת והטוב. בודקים לעומק את המציאות ומתחברים לבורא העולם. מבינים שהכל לטובה, הכל בצדק והכל מהשם, עד סוף הספר כל הדברים האלו כבר יהיו מוכחים לחלוטין לכל קורא שיתעמק בספר בצורה אמיתית עם התבוננות ורצון לדעת. יחד עם זה, קבלת המצוות זה החלק המעשי שנובע מתוך ההבנה הזו והכל ביחד משנה את המחשבות שלנו לטובה, לאהבת האחר, אהבת העולם והבריאה, שמחת חיים, אהבה והרמוניה ועוד וזה גורם לזה שהתדרים שלנו ישתנו לחלוטין.

כלומר, כשאנחנו עושים מצוות, צדקות, אהבת אחינו והבריות, מתקנים את המידות שלנו, עובדים על כל שורשי הבעיות של ההווה הנוכחית שלנו על ידי חיבור לאמת המוחלטת, אנחנו למעשה יותר ויותר מתרפאים ומגיעים לגאולה הפרטית, אשר חלק גדול ממנה הוא גם ההבנה שאין מקום לגאווה כלל אלא רק ענווה וזה אומר שצריך לקיים גם את כל המצוות של בן אדם למקום, אשר עצם קיומן עוזר לנו להתחבר לענווה ולצניעות אמיתית, שלווה ורוגע.

ככל שמתקדמים בדברים הנ"ל אנחנו למעשה מתחברים עוד ועוד לשפע ולטוב שיש ביקום והתדרים שלנו משתנים.

הדרך הזו היא לא פשוטה מכיוון שסמי מאד מפחד מזה שנלך בדרך הזו, היא מורידה ממנו את החיות המדומה שלו מכיוון שהוא בצד ההפוך מהקיום, ההפוך מהאמת והטוב (הסיתרא אחרא, הצד האחר) וכאשר אנחנו מתבוננים ומגלים שהצד הזה בכלל לא קיים, הוא לא יכול להמשיך ולשאוב מאתנו את החיים כפי שעשה עד עכשיו. מי שסמי יושב עליו ושואב ממנו, כביכול לא מרגיש את זה כי הוא כבר רגיל, אבל ברגע שנפטרים מסמי בחלקים מסוימים, מרגישים את זה טוב מאד. וגם בפעמים הראשונות שזה קרה הרגשנו טוב מאד. מה הרגשנו? תקיפות מצפון, קשיים להרדם, חלק חוו סיוטים וכן הלאה.

מי "שעושה תשובה" (מברר את האמת), המעשים הרעים שעשה יכולים להימחק לו לחלוטין, ואף להפוך לזכויות בעבורו. מדוע זה כך? מכיוון שכאשר אדם מצליח לעשות תשובה (לברר את האמת) **למרות** הדברים הרעים שעשה בחייו (דיבור לא נכון, רכילות, שקרים, גניבות - גניבה זה לא רק רכוש, זה גם זמן של מישהו אחר שעמד לפניך בתור, אמירה שמישהו אחר עמד לומר ואנחנו הקדמנו אותו והרשימה ארוכה, אצל כל אחד אחרת כמובן) אז כל המעשים הרעים האלו מקשים עליו מאד את התשובה (מקשים על הרצון לברור האמת), מכיוון שהוא צריך לקבל ולהשלים עם זה שאלו מעשים רעים ולהתחרט עליהם באמת ובלב שלם ולהתחיל לקבל את עצמו מחדש וזה תהליך קשה בהרבה מאשר התהליך שעובר על מישהו שלא עשה דברים כאלו או פחות.

לכן, אם הוא מתחבר לתהליך התשובה שלו מתוך מקום של אמת, מתוך מקום של אהבה וחיוביות אזי שכל המעשים הרעים שמהווים קליפות טומאה שמפריעות לו בתהליך הופכות לחיוביות מכיוון שהוא שבר אותן והראה מסוגלות יתרה.

מי שעושה תשובה מתוך פחד, זה ברמה נמוכה יותר, אבל עדיין פי אין סוף עדיף מאשר מי שלא עושה בכלל, (ואני לא אוהב לדבר על מה שזה אומר בפועל אבל אביא פה בספר במספר מקומות את הדברים ההכרחיים של העניין, ראה עוד בהרחבה בחלקים של מוסר/גן עדן/גיהנום).

מי שעושה תשובה מפחד (מפחד מעונש וכדומה), הדברים הרעים שעשה מתבטלים לו כגובה התשובה. כלומר, למשל ומישהו עשה משהו לא טוב כגון דיבור לא נכון. יש דרגות של חרטה שהוא יכול לקבל, אם יגיע לגובה המקסימאלי של החרטה ויקבל על עצמו שלא לחזור על זה, בצורה אמיתית אז זה ימחק ממנו - ככל שהתשובה יותר אמיתית וכנה, כך זה יתבטל יותר וכן כגובה הסליחה שהוא מבקש.

יש מי שקורה לתהליך הזה "וחסל" לחסל את המעשה הרע וזה נכון מאד.

זה ראשי תיבות של: **וידוי - חרטה - סליחה לקבל לעתיד** (שלא לעשות את זה או לחשוב את זה שוב).

כלומר מודאים על המעשה בפה - אומרים בקול רם ומביעים חרטה מתוך הבנה אמיתית שזה לא בסדר ולא מהשפתיים והחוצה, מבקשים סליחה מעומק הלב ומקבלים שלא לחזור על זה לעתיד לבוא. כדי להבין שיש מוסר אבסולוטי וטוב/רע אבסולוטיים ראה את החלק בספר שדן בסוגיות אלו.

ככל שהאדם עושה "ו.ח.ס.ל" עמוק ויסודי יותר, כך הוא מתנקה מהדבר יותר, כשם שכשאנחנו רוצים לנקות לכלוך, ככל שנשפשף יותר ועם יותר חומרים מועילים, כך זה יתנקה יותר. עד שזה יתנקה לגמרי ולא יהיה צורך לשפשף יותר.

כל המציאות היא שפה - דיבור

נתחיל בשאלה מעניינת - האם יש הבדל בין תקשורת של בעלי חיים לבין תקשורת של בני אדם? כלומר, האם יש הבדל מהותי - כזה שאפשר "לשים עליו את האצבע" ולומר שזה משהו שיש רק לבני אדם ולשאר בעלי החיים אין?

לפי התורה, הרמה הראשונית והבסיסית ביותר (אשר גם לה יש צד רוחני, כמו לכל דבר) נקרא "דומם". לדומם יש יכולת תזוזה, אך היא פנימית. אחר כך מגיע עולם הצומח, אשר יש לו יכולת תזוזה חיצונית, בד"כ איטית מאד (למעט מספר צמחים טורפים, אשר גם להם יש תנועה מוגבלת, שכן הם מוגבלים לאיפה שהם שתולים), לאחר מכן יש לנו בעלי חיים ובסוף יש לנו **מדבר** (בני אדם), כלומר - מה שמפריד ומבדיל בעיקר, בין בני אדם לבין שאר בעלי החיים זה יכולת **דיבור**.

אבל כולנו יודעים שגם בעלי החיים מתקשרים, גם איתנו וגם זה עם זה. ציפורים מציצות, כלבים נובחים ומקשקים בזנב, גם חתולים מביעים את עצמם וכן שאר בעלי החיים.

תוכי, מסוגל להעתיק קול אנושי ואף להוציא "מילים" ממקורו... האם זה דיבור? מהו דיבור והאם זה דבר נבדל ושונה במהותו ממה שאר בעלי החיים מסוגלים אליו?

אז מסתבר שכן, דיבור שונה במהותו משאר התקשורת של בעלי החיים בעצם העובדה שהוא מחולק, מסודר ומושתת על כללי יסוד מובנים, הגהות ועיצורים וכן - כוונה מאחורי המילים. (הבדל מהותי בין דיבור אנושי לבין הקלטה, או תוכי - כוונה).

הנה ההגדרה מאתר ויקיפדיה:

"דיבור הוא תקשורת באמצעות שפה קולית. דיבור נוצר מהרכבת מילים מתוך מבחר רחב שנקרא לקסיקון, לפי כללי תחביר קבועים. כל מילה מורכבת מרצף מסוים של הגאים מתוך סט מצומצם של תנועות ועיצורים שהם היחידות הבסיסיות של השפה המדוברת. **הדיבור קיים אצל המין האנושי בלבד...**"

"מאת אתר ויקיפדיה בערך **"דיבור**"

he.wikipedia.org/wiki/דיבור

הדיבור ניתן רק לבני אדם ואפשרות הדיבור עושה הבדל משמעותי בכל צורת ההתנהלות שלנו הן כשאנחנו לבד והן בקבוצה. עצם זה שאנחנו מסוגלים לדבר מעיד על חשיבה מסוג אחר ויכולות קוגניטיביות שונות מאשר לשאר בעלי החיים.

על ידי זה שאנחנו בוחנים את הדיבור שלנו אנחנו יכולים ללמוד הרבה מאד לגבי כל היקום כולו ומהותו, הן בזכות זה שאנחנו יכולים לדבר ולחשוב בצורת דיבור במוחנו ואף על ידי דבר עמוק יותר ויסודי יותר - בדיקת הדיבור והלוגיקה של החשיבה עצמה.

בואו נשאל את עצמנו שאלה יסודית ביותר:

האם יש משהו שאין לו הגדרה?

כל אדם יחשוב לעצמו האם יש דבר כזה... משהו שאין לו הגדרה.

הגדרה, זהו תיאור כלשהו אשר מאפיין את הדבר ונותן לו את המשמעות שלו.

הגדרה לפי אתר ויקיפדיה:

"הגדרה היא תיאור מדויק, ממצה וקצר של מושג (עצם מוחשי או מושג מופשט), בעזרת מושגים אחרים (לא במילים נרדפות ולא במילים מאותו שורש של המושג) לשם זיהויו והבדלתו ממושגים אחרים. בחלק

מתחומי הידע, הגדרת מושג חייבת להיעזר רק במושגים שהוגדרו שלא בעזרת שימוש בו (איסור יצירת הגדרה מעגלית).

שימוש בהגדרות הכרחי בתחומי המתמטיקה, המדע, המשפט, ההלכה והמילונאות. בשל העובדה, שהגדרה מוצלחת צריכה להיות גם מדויקת וגם שימושית, בתחומים שונים קיים שוני בנהלי ההגדרה. מלאכת ההגדרה, במיוחד בתחומים שאינם ניתנים למדידה ולתצפית מדויקת, אינה תמיד פשוטה ולפעמים היא אפילו נחשבת לבלתי אפשרית."

"מאת אתר ויקיפדיה בערך "דיבור"

he.wikipedia.org/wiki/הגדרה

כל דבר שאנחנו חושבים עליו יש לו הגדרה, ולו אפילו אם ההגדרה שלנו היא בשלב כזה או אחר "לא יודע". כלומר, כשאני מגדיר שאני לא יודע משהו, אני עדיין מגדיר את ההווה של הדבר מזווית הראייה שלי.

אין זה אומר שאין לדבר הגדרה אפילו במצב הזה יש הגדרה ואפילו על ידי זה שאני יודע שאני לא יודע - כלומר שאני שלא מודע להגדרה הנכונה לאותו עניין.

נמצא, שאין דבר שאין לו הגדרה, שכן, אם יש משהו שאין לו הגדרה הוא לא קיים ונגלה שהוא עומד בסתירה עם עצמו (כמו שראינו כבר, שמה שעומד בסתירה עם עצמו, זהו חוסר הקיום הגבוה ביותר).

נניח שאנחנו אומרים שיש משהו, נקרא לו "X" ונגיד שאין לו הגדרה.

אז כבר אנחנו רואים שקראנו לו X, וכבר יש "משהו", גם המילה X וגם "משהו" אלו הגדרות. יתרה על כך אפילו אם ננסה לנקות את המחשבה שלנו עד הקצה הסופי שלה ונחפש משהו ללא הגדרה זה ייראה ככה:

אין הגדרה.

הבעיה היא... ש"אין הגדרה" זוהי הגדרה. הגדרה של מחסור בהגדרות. הדבר היחיד שאין לו הגדרה הוא דבר שאין לו קיום במציאות כלל. הוא אינו חלק מהמציאות. נמצא, שכל מה שקיים במציאות יש לו הגדרה, שזה אומר **שכל דבר ודבר במציאות יש** "תיאור מדויק, ממצה וקצר של מושג (עצם מוחשי או מושג מופשט) בעזרת מושגים אחרים (לא במילים נרדפות ולא במילים מאותו שורש של המושג) לשם זיהויו והבדלתו ממושגים אחרים".

במילים אחרות, כל המציאות כולה מתוארת ומוגדרת על ידי שפה תחבירית.

כלומר אנחנו יכולים להגדיר עכשיו על ידי הכרח לוגי שכל המציאות כולה, היא שפה, המציאות היא הגדרה בעצמה והיא: "אוסף כלל ההגדרות כולן".

מה זה אומר? זה אומר שכל המציאות כולה קיימת כשפה. כדיבור!

השאלה שנשאלת מיד היא... הדיבור של מי? מי מדבר? אני חושב שבשלב הזה של הספר כבר ברור מי. התשובה הברורה היא שכפי שמופיע בתורה שהכל נברא ומתהווה (בכל שיניה ושיניה) על ידי דיבורו של הקדוש ברוך הוא, כך התשובה גם על ידי השכל, שכן אם נבדוק את השמעות המתמטית, הלוגית וההכרחית של מי שמדבר נקבל את ההגדרה של אלוקים כפי שאנחנו מכירים אותה מהיהדות. (מי שמדבר הוא זה שהוא, הוא כלל המציאות כולה, מכיוון שאחרת יהיו חסרות לו הגדרות שהן חלק מהמציאות).

כלומר כך:

1. כל הגדרה היא תיאור מדויק על ידי מילים-שפה.
2. לכל מה שקיים במציאות יש הגדרה.
3. סה"כ כל המציאות כולל את סה"כ כל ההגדרות שיש.
4. המציאות כולה מוגדרת כאוסף כלל ההגדרות הנמצאות בתוכה והמהוות את עצמה.

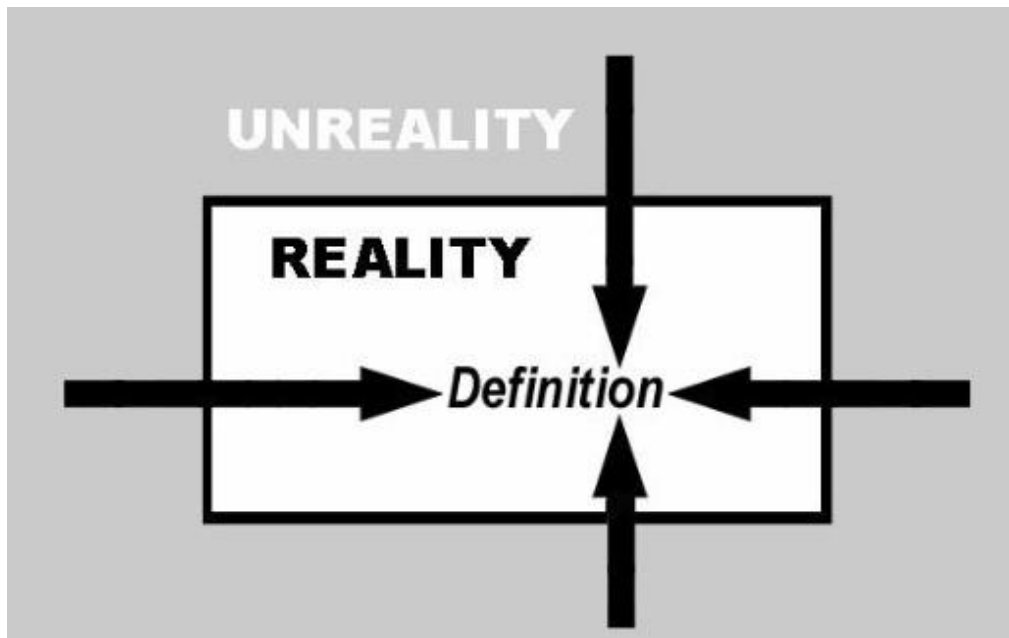
5. המציאות עצמה היא דיבור. היא שפה.

הכרח הוא... שאין משהו במציאות שאין מישהו/משהו שמדבר את אותה הגדרה!

עכשיו שוב אנחנו נתקלים באחד הדברים היסודיים ביותר שיש בבריאה שלנו - כמו שנאמר " **ויאמר א-לוהים: נעשה אדם בצלמנו כדמותנו**" ומבואר ביהדות שהדיבור זהו אחד הדברים המהותיים שניתנו לאדם אשר מדמה כוח אלוקי באדם. "כדמותנו" דומה לנו. מדוע ברבים? יש בזה מספר הסברים, אחד מהם הוא שלא לוקים יש מספר הנהגות, כפי שידוע שכל שם בתורה מהווה הנהגה מסוג אחר. למשל "י-ה-ו-ה" זה חסד, "א-לוהים" זה דין וכוחות וכן הלאה.

הערת אגב, גם הרצון ויכולת הבחירה אלו יכולות של בני אדם בלבד, אצל בעלי חיים יש דברים שנראים לנו לפעמים כבחירה, אבל מדובר באינסטינקטים בלבד. אך זה נושא מורכב וזה לא המקום להרחיב עליו.

להלן תרשים שממחיש את זה שאין משהו בתוך המציאות שאין לו הגדרה. זה חלק מעבודת חיים של אדם בשם "כריסטופר מייקל לנגאן" אשר לפי מבחנים שעשו לו, נמצא שהוא האיש בעל האיי קיו הגבוה ביותר בעולם, או לפחות בארה"ב - על פי הצהרות שונות שהיו באתרי חדשות בארה"ב וחברות תקשורת.

מתוך ה CTMU של כריסטופר לנגאן דיאגרמה 5

(The Cognitive Theoretic Model of the Universe)

קצר על כריסטופר לנגאן (אמריקאי, לא יהודי) לפני שנתקדם:

"כריסטופר מייקל לנגאן (אנגלית; Christopher Michael Langan; נולד ב-1952) הוא אוטודידקט אמריקני אשר מנת המשכל (IQ) שלו, כפי שדווח על ידי תוכנית הטלוויזיה 20/20 של רשת ABC ומקורות תקשורתיים אחרים, נאמדת בין 195 ל-210. לנגאן התפרסם בשנת 1999, בעודו עובד כמאבטח בארים בלונג איילנד, כ"איש החכם ביותר באמריקה" על ידי כמה מקורות תקשורתיים. לנגאן פיתח תאוריה על הקשר בין הדעת (mind) לבין המציאות, אותה הוא מכנה "דגם תאורטי-קוגניטיבי של היקום", לטענתו ניתן באמצעות תיאוריה זאת להוכיח את קיומו של אלוהים על בסיס רציונאלי ומתמטי, והיא מהווה בסיס ל"תאולוגיה לוגית".

"מאת אתר ויקיפדיה בערך "כריסטופר לנגאן"

he.wikipedia.org/wiki/כריסטופר_לנגאן

כריסטופר גדל בסביבה מאד קשה וסבל מהתעללות קשה מאד מהסביבה ומבית בעיקר. למרות זאת הצליח להתקדם בחיים והוא בעלים של חווה ומשק חקלאי גדול ובזמנו הפנוי עוסק רבות בפיזיקה, מתמטיקה, כימיה ומקצועות נוספים.

להלן מספר ציטוטים של כריסטופר לנגן מתוך ויקיפדיה:

"לנגן מסביר באתר האינטרנט שלו שהוא מאמין כי "כיוון שתיאורים מקראיים של היווצרות עולמינו והמינים הם אמיתיים אבל מטאפוריים, המשימה שלנו היא לפענח נכונה את המטאפורה לאור ראיות מדעיות, שגם הן ניתנו לנו על ידי אלוהים".

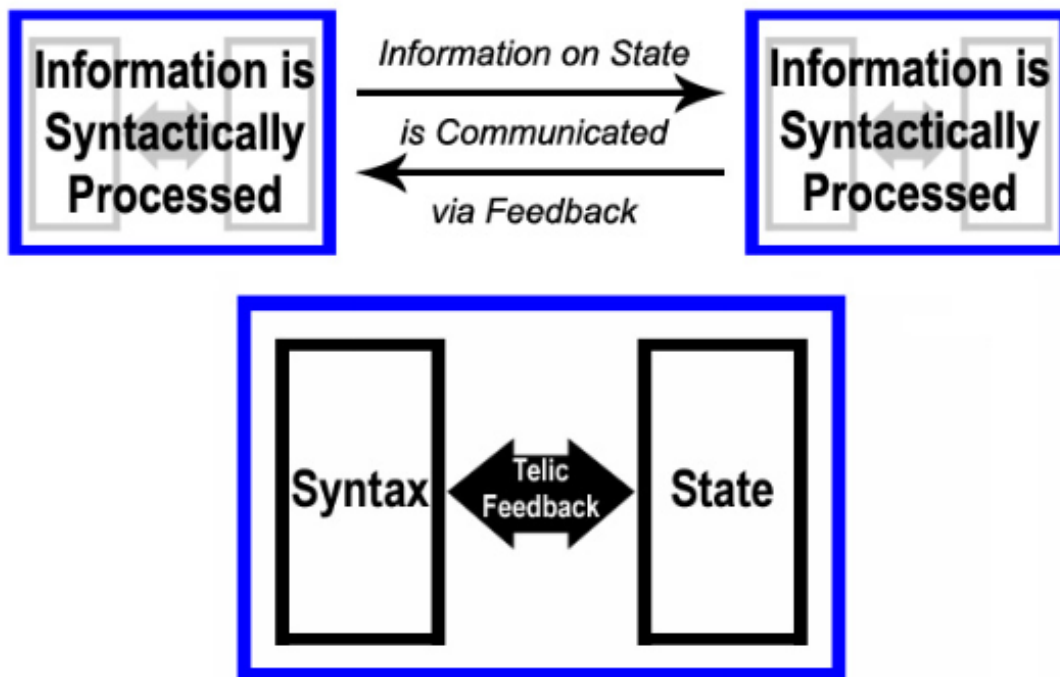
הנה תשובה שהוא מביא כשהוא נשאל מיהו המדבר ואחרי זה נגע קצת יותר בהרחבה לגבי המודל שהוא פיתח וממשיך לפתח כל הזמן:

"בהסבירה את הקשר הזה [שבין הדעת והמציאות], ה-CTMU מראה כי המציאות היא בעלת תכונה מורכבת הדומה במהותה למודעות עצמית. כלומר, כשם שהדעת (mind היא אמיתית, המציאות היא במובנים מסוימים כמו דעת. אבל כאשר אנו מנסים לענות על השאלה המתבקשת "דעתו של מי?", התשובה הופכת להגדרה מתמטית ומדעית של אלוהים. יוצא מזה שכולנו קיימים במה שניתן לקרוא לו "דעתו של אלוהים", ושהדעות הפרטיות שלנו הן חלקים של דעתו של אלוהים. הן לא חזקות כמו דעתו של אלוהים, כי הן רק חלקים ממנה; עם זאת, הן מחוברות ישירות אל המקור הגדול ביותר של הידע והכוח הקיים. חיבור זה של דעתנו לדעת של אלוהים, שהוא כמו חיבור של חלקים אל השלם, הוא מה שאנחנו מכנים לעתים הנפש או הרוח, והוא החלק המכריע והחיוני ביותר של היות האדם."

עוד טענה מצויה (מתוך ויקיפדיה) שכריסטופר משמיע ואף מוכיח אותה במספר מקומות, גם בעבודה שלו, גם בראיונות ארוכים שהוא התראיין אליהם וגם באתרים שמאפשרים לו לפרסם את עבודותיו:

"טען לנגן כי "אתה יכול להוכיח את קיומו של אלוהים, הנפש והחיים שלאחר המוות, באמצעות המתמטיקה." (זה נכון ואפשרי בהחלט!).

בספר זה אנחנו גם נבדוק ונוכיח את כל הנ"ל ועוד... אגב, גם כריסטופר לנגן מוכיח את קיום הגן עדן והגיהנום ודברים נוספים, אבל אנחנו מקדימים את זמננו ונחזור לעניין שעליו אנחנו מדברים כעת.

לצפייה בקובץ מלא של ה CTMU על ידי כריסטופר מייקל לנגאן בחינם (בגרסה באנגלית) השתמשו בלינק הזה
להורדה ישירה :

http://www.megafoundation.org/CTMU/Articles/Langan_CTMU_092902.pdf

כמו שניתן להבין, השפה מושתתת על עקרון לוגי מעגלי, כמו הרבה דברים בחיים שלנו (מתמטיקה ברובה, הבנה עצמית של קיום, הלוגיקה עצמה ועוד). מה זה אומר? זה אומר שהשפה משתמש בכלים שהיא מייצרת לעצמה בעבור עצמה כדי שאנחנו נוכל לדבר ולהשתמש בשפה.

למה הכוונה בדיוק?

הכוונה היא לזה שהשפה עושה שימוש בעצמה כדי לגדול, להתרחב, להעמיק ולבנות את עצמה ואת התקשורת.

נניח שאנחנו רוצים לומר מילה כלשהי, אזי שלמילה הזו צריכה להיות משמעות, או שאנחנו ניתן לה משמעות חדשה, כמו בכל השפות ההסכמיות וזה אומר שאנחנו משתמשים בהגדרות קיימות כדי להגדיר דבר חדש, או שאנחנו משתמשים במילה שכבר יש לה הגדרה.

אגב, צריך לומר פה שהעברית התורנית - שפת הקודש היא שפה בעלת ערך פנימי עצמי והיא לא שפה הסכמית... ראה עוד בערך של "שפת הקודש על קצה המזלג". אני לא מדבר על עברית של "מחיה השפה העברית" שאנחנו מדברים היום. קודם כל כמו שכבר ראינו הצורה של האותיות לא נבחרה באופן שרירותי, אלא יש לצורת האותיות ערך מהותי מאוד! (ראה למעלה מחקרו של ד"ר יעקוב גוגנהיים) והשפה העברית בנויה כמו נוסחאות כימיות מתוחכמות מאד המבוססות על שורשים ותתי שורשים וערכים מתמטיים מאד (אבל מאד) מורכבים!

אם נתחיל לבנות שפה מס, כמו תינוק - אבל כזה שאין לו ממי ללמוד. כשנתחיל מההתחלה, אז בשפה הסכמית, צריך לבחור מילה, כלומר צליל או סימן מסוים שיהווה משמעות כלשהי, בדרך כלל משהו שכבר קיים במציאות, מכיוון שאין לנו את הכלים לחשוב על דברים שעוד לא חשבנו עליהם. אנחנו נבחר צליל כלשהו שאנחנו מסוגלים להשמיע ונתייחס לחפץ או מצב כזה או אחר כשאנחנו משמיעים את זה וננסה לגרום לשאר הסביבה להבין על בסיס הקשר אינדוקטיבי (כלומר שיסיקו מסקנה מהפרט אל הכלל, שאנחנו מתייחסים לדבר ספציפי).

בסופו של תהליך, כלל המילים מוגדרות על ידי עצמן, כלומר אם נבחן את כל המילים שיש בשפה הסכמית כלשהי, נגלה שמילה מורכבת מהגדרה של מילים אחרות, אך המילים האחרות מורכבות ממילים אחרות וגם מאותה מילה שבדקנו קודם, וכן הלאה, זה כל הזמן חוזר לעצמו בהגדרה מעגלית.

הערת אגב למי שרוצה להרחיב: לעומת השפות ההסכמיות, בשפה מהותית, כמו שפת הקודש, לא רק שיש הסכמה על המילים וההגדרות שלהן, אלא לכל מילה יש מהות המבטאת את עצם הרעיון וההגדרה על בסיס שורש עמוק ויסודי, צורת הכתיבה, הערכים המתמטיים ועוד אשר הם כולם קשורים ישירות בצורה חד ערכית עם ההגדרה הספציפית - כלומר המילה היא לא רק "שם" של דבר/הגדרה אלא המילה עצמה היא גם השם וגם הדבר עצמו כמו פונקציה בשפות תכנות מתקדמות במחשבים.

כריסטופר לנגן מראה במודל שהוא מפתח שכל המציאות מורכבת מאינטליגנציה שמודעת לעצמה, מסדרת את המחשבה לעצמה ואף מעבדת את המחשבה לכדי יצירה של שפה. הוא קורא לזה SC SPL

.Self Configuring, Self Processing Language

(שפה המתאפיינת בעצמה ומעבדת את עצמה)

על ידי זה שהוא מראה שכל המציאות מתנקזת לנקודה לוגית של אינטליגנציה אין-סופית, אשר בין היתר מראה לנו חלק מהקיום שלה ביקום הזה על ידי מימוש של שפה שהמקור שלה הוא השפה עצמה, הוא בעצם מראה לנו שהסרט "המטריקס" מבוסס על עקרון נכון. והרי שהסרט מבוסס על תורת הקבלה, וזה מדהים.

כשנתקלתי בעבודותיו של כריסטופר לראשונה, הייתי מרותק, במשך ימים על גבי ימים רק קראתי עוד ועוד ממה שהוא כותב ומה שהוא אומר, שכן, הוא מראה בכלים לוגיים איך מגיעים למסקנות מאד עמוקות המופיעות כמשפטים "סתומים" בזוהר ובקבלה, בכח השכל והאינטלקט כפי שנתקלתי בזה בעצמי בתהליך הפרטי והאישי שעברתי ואני עודני עובר. יש דרך להוכיח שיש נשמה ושהיא נצחית, מוסר אבסולוטי, טוב אבסולוטי ושאיך דבר

כזה רע באמת, אלא רק רע מדומה, גן עדן וגיהנום - כולם נכונים בהכרח על פי הלוגיקה וזה הכל חלק ממנה שהאינטלקט הכללי מראה לנו (ראה חלקים שונים בספר זה).

כל תהליך ההבנה של בני האדם בנוי על השפע שזורם אלינו דרך מאגר האינפורמציה הגדול יותר שאליו אנחנו כולנו מחוברים.

למעשה, מי שמתחבר לשפה האוניברסאלית שבין היתר נמצאת ביקום שלנו, מתחבר לאותו אינטלקט וזה חלק ממנה שכריסטופר מתכוון כשהוא אומר:

"חיבור זה של דעתנו לדעת של אלוהים, שהוא כמו חיבור של חלקים אל השלם, הוא מה שאנחנו מכנים לעתים הנפש או הרוח, והוא החלק המכריע והחיוני ביותר של היות האדם."

כשכריסטופר אומר "mind" הוא מתכוון ל"תודעה" הרבה יותר מאשר הוא מתכוון לדעת, למרות שגם "דעת" זה חלק מהתודעה.

לכן (בין יתר הדברים), מי שאומר בפיו, בחלק המודע של קיומו דברים שסותרים את האמת, שסותרים את קיום הבורא וכדומה, למעשה משתמש בבורא עצמו ובזכות הבחירה שניתנה לו, כדי לסובב אותה כנגד עצמה.

זה לא בדיוק אותו דבר אבל אנלוגיה טובה מאד לתאר את המצב הזה הוא כזה:

אדם מסוים מתווכח עם אדם אחר, האחד שואל את השני "שמעת על הדבר הזה שנקרא אוויר? אומרים שזה משהו בלתי נראה שאתה ואני כל הזמן משתמשים בו" - השני אומר לו "אני לא מאמין באוויר. אין דבר כזה".

איזה ידע חסר לו? הוא לא יודע (במודע) שהוא משתמש באוויר עצמו כדי לטעון "אין דבר כזה" הרי שאם לא היה דבר כזה (אוויר), הוא לא היה מצליח לנשום ובטח שלא לדבר ולהוציא אוויר מהפה שלו כדי לטעון את הטענה שנישאת לאוזן חברו על ידי האוויר ודרך האוויר.

אותו דבר פה, אנחנו משתמשים ביכולת להבין דברים, שאותה הבורא נותן לנו בכל רגע ורגע כדי שנבחר בטוב, ויש מי שמשתמש בזה בצורה שגויה המתכחשת לעצם קיום עצמה. אני הייתי שם תקופה ארוכה בחיי והיום, כשאני רואה על כמה דברים שסותרים את עצמם לחלוטין הושתתה השקפת החיים שלי אני מבין עד כמה חזק הכח של השקר.

סביר מאד להניח שתוך כדי קריאת שורות אלו וגם חלקים רבים אחרים בספר הזה. הקורא חש לא בנוח, רוצה להפסיק את הקריאה מסיבה כזו או אחרת וזה ברור לחלוטין מכיוון שמי שמתחבר לאמת ואפילו רק מי שבוחן ובודק את האמת בצורה אמיתית, מסכן מאד את הקיום של החלק הלא אמיתי. אותו חלק לא אמיתי, יש לו חיים רק בזכות החלק האמיתי. בדיוק כשם ששקר לא יכול להתקיים ללא אמת.

דוגמא, מישוהו משקר ואומר משהו לא נכון... הרי שאם הוא היה משתמש במילים שלא קיימות גם הן, אזי שלא היה שקר, כי אף אחד לא היה מקבל אותו - תרתי משמע (גם ברמת הדעת וגם ברמת המעבר עצמו של המסר). ברמה אחת מתחת לזה, אם הוא היה ממציא דברים שאין בהם אמת כלל וכלל אז כל מי שהיה שומע את זה, מיד היה מבין שזה שקר וזה לא היה מתקבל (על הדעת). לכן, ככל שהמשקר רוצה שהשקר שלו יתפוס, הוא דורש יותר ויותר אמת ותחכום של החבאת האמת בפרטים "קטנים" וכדומה.

אני אביא פה קצת מדבריו של כריסטופר לנגן באנגלית למי שמעוניין, שוב הלינק לעבודה בגרסה הפשוטה שלה (יש גרסה מתמטית מסובכת ויש גרסה יותר "עממית" - הפשוטה) הוא זה:

http://www.megafoundation.org/CTMU/Articles/Langan_CTMU_092902.pdf

"By the nature of its derivation, this theory, the Cognitive Theoretic Model of the Universe or CTMU, can be regarded as a supertautological reality-theoretic extension of logic.

Uniting the theory of reality with an advanced form of computational language theory, the CTMU describes reality as a Self-Configuring Self-Processing Language or SCSPL, a reflexive intrinsic

language characterized not only by self-reference and recursive self-definition, but full self-configuration and self-execution (reflexive read-write functionality). SCSPL reality embodies a dual-aspect monism consisting of infocognition, self-transducing information residing in self-recognizing SCSPL elements called syntactic operators.

The relationship between physical and informational reductionism is a telling one, for it directly mirrors Cartesian mind-matter dualism, the source of several centuries of philosophical and scientific controversy regarding the nature of deep reality.

As long as matter and information remain separate, with specialists treating one as primary while tacitly relegating the other to secondary status, dualism remains in effect.

To this extent, history is merely repeating itself; where mind and matter once vied with each other for primary status, concrete matter now vies with abstract information abstractly representing matter and its extended relationships. But while the formal abstractness and concrete descriptiveness of information seem to make it a worthy compromise between mind and matter, Berlinski's comment demonstrates its inadequacy as a conceptual substitute.

What is now required is thus what has been required all along: a conceptual framework in which the relationship between mind and matter, cognition and information, is made explicit. This framework must not only permit the completion of the gradual ongoing dissolution of the Cartesian mind-matter divider, but the construction of a footworthy logical bridge across the resulting explanatory gap.

Mathematically, the theoretical framework of Intelligent Design consists of certain definitive principles governing the application of complexity and probability to the analysis of two key attributes of evolutionary phenomena, irreducible complexity and specified complexity.

On one hand, because the mathematics of probability must be causally interpreted to be scientifically meaningful, and because probabilities are therefore expressly relativized to specific causal scenarios, it is difficult to assign definite probabilities to evolutionary states in any model not supporting the detailed reconstruction and analysis of specific causal pathways. On the other hand, positing the "absolute improbability" of an evolutionary state ultimately entails the specification of an absolute (intrinsic global) model with respect to which absolute probabilistic deviations can be determined. A little reflection suffices to inform us of some of its properties: it must be rationally derivable from a priori principles and essentially tautological in nature, it must on some level identify matter and information, and it must eliminate the explanatory gap between the mental and physical aspects of reality.

Furthermore, in keeping with the name of that to be modeled, it must meaningfully incorporate the intelligence and design concepts, describing the universe as an intelligently self-designed, self-organizing system.

How is this to be done? In a word, with language.

כמובן שכפי שאמרתי מקודם, מי שמעוניין להעמיק עוד, אני מאד ממליץ לקרוא את כל הטקסט ולפחות במינימום את ההקדמה ואת החלק האבסטרקטי המקדים להקדמה. אגב, השפה של כריס מאד עשירה ומאד מדויקת אז זה יכול לקחת קצת זמן להבין את זה לעומק, אבל זה שווה את הזמן.

בשורה התחתונה אנחנו כולנו חיים בתוך המוח של הבורא, כולנו מחוברים זה לזה ואליו כל הזמן ומי שמנתק את עצמו על ידי הזדהות עם מחשבות שיש בהן סתירה, החלק שמתנתק יכול להתחבר מחדש כשאנחנו פה בעולם הזה יחסית בקלות, על ידי בדיקה ותשובה. אבל כשעוזבים את העולם הזה, אז מגיעים לעולם שבו אין זמן ולכן התהליך של החיבור מחדש לא יכול להתבצע כפי שהוא יכול להתבצע בעולם הזה.

1. כל הגדרה היא תיאור מדויק על ידי מילים-שפה.
2. לכל מה שקיים במציאות יש הגדרה.
3. סה"כ כל המציאות כולל את סה"כ כל ההגדרות שיש.
4. המציאות כולה מוגדרת כאוסף כלל ההגדרות הנמצאות בתוכה והמהוות את עצמה.
5. המציאות עצמה היא דיבור. היא שפה.

מי הוא המדבר?

6. מי שיכול לדבר ולהכיל את כל המציאות כולה בתודעתו.
7. זה שנמצא מחוץ לזמן מכיוון שיש הגדרות רבות הדורשת יכולת כזו.
8. זה שמבין הכל ויודע הכל וכן הלאה, כי אלו הגדרות עקביות והכרחיות.
9. אלוקים זוהי ההגדרה הנובעת בהכרח מכך והוא מקיים ומהווה את כל המציאות כולה בהכרח.
10. אנחנו כולנו נמצאים בתוך תודעתו של אלוקים והוא מקיים אותנו במחשבתו ואת כל המציאות כולה כל הזמן בדיבור - הוצאה לפועל של המחשבות.

שפת הקודש - שפת התורה על קצה המזלג

בפרקים הבאים אנחנו נדון קצת בדברים הקשורים לשפת הקודש עצמה. אני לא יכול להדגיש מספיק עד כמה שהדברים פה מתומצתים ומהווים בסיס יסודי בלבד - מי שרוצה להעמיק בזה, יגלה שצריך לקרוא עשרות ספרים שכל כולם מתעסקים רק בנושא הזה בלבד.

בניגוד לכל השפות בעולם, שפת הקודש (לא העברית ה"מודרנית") היא שפה שלמילים עצמן יש ערך המשקף את עצם הדבר-עצם הדיבור. הערך נובע מהבנה עמוקה של התבוננות מחשבתית, מתמטיקה ולוגיקה והאמת שלכתוב על זה דורש ספרים שלמים המוקדשים רק לנושא הזה, אם לא ספרייה שלמה. כדי בכל זאת קצת להבין להלן מילה אחת בשפת הקודש, גם היא מוסברת ממש על קצה המזלג ולאחריה הסבר מאד קצר על שלושת האותיות הראשונות בשפת הקודש. אני רוצה להדגיש שוב - זה ממש קצה הקרחון. את המאמרים הבאים ליקטתי מהאתר www.lehavin.co.il

לשון הקודש היא הלשון בה נכתבו 24 כתבי הקודש (כלומר, 24 ספרי התנ"ך), והיא גם לשונו של הקב"ה, בה פונה הוא אל ברואיו.

עד כמה שהדבר נשמע מפתיע, התורה כתובה דווקא בלשון הקודש ולא בעברית. ההבדל הוא יסודי מאוד.

לפני כמה אלפי שנים, כאשר הפכה לשון הקודש לשפה מדוברת, התלוו לכך 2 השלכות ששינו את המפה. ההשלכה הראשונה: החכמה וסודות הלשון נותרו נחלת החכמים בלבד. ההשלכה השנייה: כשפה מדוברת אירע ללשון הקודש מה שקורה לכל שפה בעולם - היא הושפעה מאינטראקציות חברתיות, כלכליות ופוליטיות. גם השפעתם של העמים סביב חלה עליה? השפעת המלחמות, הגלויות ועוד.

התוצאה היא, שלמרות שתחילתה של העברית (כלומר, השפה המדוברת) הייתה בלשון הקודש, נותרה ממנה רק החיצוניות. פנימיות השפה וחכמתה הפכו לנחלתם הבלעדית של חכמי התורה שלימדו אותה דור אחר דור.

מילים רבות משפות זרות חברו לעברית המדוברת: ארמית, פרסית, ואפילו לטינית ויוונית. נוסף לכך, הפכו כללי הדקדוק והמבטא לדינמיים, משתנים ומתפתחים - כמו בכל שפה אחרת.

לכן, נדגיש שוב, עיסוקנו במאמר זה אינו בשפה העברית, אלא בשפה בה נכתבו כתבי הקודש - "לשון הקודש".

מהי שפה מדוברת?

שפה היא אוסף סימנים שרירותיים ומוסכמים. לדוגמה, חתול נקרא באנגלית cat. אדם שאינו יודע אנגלית, אינו מסוגל להבין מהמילה cat, שהכוונה היא לחתול. מעבר לכך, גם אדם המכיר את כל השפה האנגלית מלבד מילה זו, אם נשאל אותו: כיצד אומרים 'חתול'? האם יוכל לדעת זאת? לא ולא!

כל שפה מדוברת היא שרירותית. אנשים הסכימו ביניהם להשתמש בסימנים אלו ותו לא. נוסף לכך, אותה שפה משתנה בהתאם לאזורים, לתקופות וכדומה. לא ניתן להשוות את האנגלית שמדברים בסקוטלנד לזו שמדברים בלונדון. גם בלונדון עצמה ניתן למצוא דיאלקטים שונים! בוודאי שאין טעם לשאול: מי דובר את האנגלית הנכונה יותר? כולם נכונים (או בלתי נכונים) במידה שווה. אם נלך לאחור, למאה ה-17, יתקשו דוברי אנגלית מבטן ומלידה כיום להבין את שייקספיר! ואם נלך למאה ה-14, אין סיכוי שאדם, אשר האנגלית היא שפת אמו, יבין את שאוסר. רבים שמעו על 'קאוטר ביירי טיילס', ואף קראו על כך, אך איש מהם לא קרא זאת באנגלית המקורית, משום שזו שפה אחרת, בלתי מובנת כיום.

השפה, אם כן אינה רק שרירותית, אלא גם דינמית ביותר. ממילא, אין קשר כלשהו, וגם לא יכול להיות קשר מהותי בין סימני השפה לבין מה שהשפה מייצגת.

דוגמה פשוטה לכך ניתן לקבל מתחום שונה, מהדגל. מהסתכלות בדגל, לא ניתן אף פעם למצוא או להבין את כל הרגשות שחש האדם כלפי מולדתו! המושגים מולדת, לאומיות ורגשות אינם קשורים לאריג הכותנה הצבוע בחומרים כימיים. מישוהו החליט אודות קשר זה, ומישוהו גם החליט אודות הצבע והצורה שינתנו לפיסת הבד. הנושא הינו שרירותי לחלוטין למרות היותו אפוף רגשות רבים.

כך הם פני הדברים גם בנושא השפה. מוסכם על החוקרים שבשפה רגילה (כל השפות לדעתם), לא ייתכן שיהיו סדר, תכנון או חכמה. לפיכך, מחקר השפות הצטמצם לתחום הנקרא 'אטימולוגיה', מחקר השוואתי-היסטורי של שורשים, התפתחות משפה לשפה וכדו'.

ננקוט דוגמה. כיצד הגיעה המלה salary (משכורת) לשפה האנגלית? מהו מקורה של מילה זו? מסתבר ששורש מילה זו הוא מהמילה הלטינית sal, שפירושה: מלח. מילה שממנה נבעו ה-salt האנגלי, ה-salz הגרמני וה-sel הצרפתי. ומהו הקשר בין מלח למשכורת? משכורת אמורה להיות מתוקה, לא?

הוברר שהרומאים היו משלמים במלח לצבא השכיר שלהם. ברבות השנים הפך יום חלוקת המלח ל'משכורת'...

הרקע הינו מקרי או היסטורי, אולם אינו מהותי מבחינה לשונית. המחקר ההשוואתי מסוגל להיות מעניין ביותר. ניתן ללמוד ממנו איזו שפה התפתחה מאיזו שפה, ואילו גורמים סוציו-אקונומיים או פוליטיים השפיעו עליה. אולם חכמה וסדר לא ניתן למצוא במחקר, כי הם אינם מצויים גם במקור!

העובדה שהשפות אינן מסודרות, ועם זאת ריקות מתוכן אמיתי, קשורה לעתים לבעיות קומוניקציה. כולנו יודעים שקיימות בעיות תקשורת, כאשר המילה אינה יכולה להביע בדיוק את מה שהאדם רוצה לומר, וכשהוא כבר אומר זאת, חברו מבין את כוונתו באופן שונה לחלוטין. השפה אינה אפוא מכשיר מדויק, אולם היא נועדה לתקשורת, וההוצאות טובות למדי.

שפה מהותית? מה זה

הבה ננסה לצעוד בנתיב שונה במטרה להבהיר מהי שפה מהותית, שפה השונה לחלוטין מהשפות ההסכמיות עליהן כתבנו עד כה.

כאשר אדם נכנס לחנות ומבקש 'בקליט' (סוג של פלסטיק ששימש שנים רבות כמבדד חשמל). המוכר יודע מה הוא רוצה, אך אם ישאל אותו הקונה מדוע החומר נקרא 'בקליט'? או מה מקורו של השם? קרוב לוודאי שהוא לא ידע להשיב על שאלותיו.

מהו מקור השם 'בקליט'? מהממציא ד"ר לאו בקלנט.

גם המלה 'ניילון' היא דוגמה מעניינת. החומר כה נפוץ, עד שכל שקית נקראת 'ניילון', גם אם היא מיוצרת מחומר אחר...

מהו אפוא מקור השם? סוכן מכירות שהתבקש להמציא שם לחומר כימי חדש שפותח על ידי חברת דיו-פונט, התבונן בנייר המכתבים, בו היו רשומים כל סניפי החברה. בין היתר היה לה סניף בניו יורק וגם סניף בלונדון. ניו יורק ולונדון יוצרים את הצירוף 'ניילון'. האם אפשר לבוא אליו בטענה שהשם שבחר אינו נכון? לא ולא! הוא דווקא בחר בשם שנקלט היטב!

דוגמה נוספת הממחישה שנושא שמות החומרים סובל מאותה בעיה שסובלת כל שפה בעולם, היא המילה 'פורמייקה'. מהו מקור המלה? 'פורמייקה' בלטינית היא 'נמלה'. מה הקשר? פשוט מאוד. לפני מעט פחות מ-300 שנה לקח כימאי גרמני נמלים וזיקק אותן. הוא קיבל נוזל בעל ריח חריף וטעם חמוץ מאד. הוא החליט שזוהי חומצה, וקרא לה פשוט: חומצת נמלים... (פורמזויריה בגרמנית, או פורמיק אסיד באנגלית). זמן רב לאחר מכן פותח החומר 'פורמלין', שהוא חומר שנועד לשימור עוברים. כעבור שנים רבות גילה מישהו שמפורמלין (או בשמו הכימי פורמאלדהיד) בתערובת חומרים נוספים, מפיקים פורמייקה!

דוגמאות אלה נועדו להמחיש עד כמה אין לצפות לחכמה או לסדר בשפה, אולם עם זאת, הדוגמה מתחום הכימיה מורה לנו שקיימת אלטרנטיבה אחרת! קיימת דרך לקרוא לחומרים בשמות, כך שבאמצעות השם ידעו בדיוק מהי הכוונה. ויותר מכך, גם אם אותו אדם לא ראה ולא שמע מעולם על חומר זה, לא זו בלבד שידע על מה מדברים, הוא גם יוכל לדעת ממה מורכב חומר זה.

קיימת שיטה למתן שמות - שיטה שהיא אינה הסכמית, אינה שרירותית ואינה ריקה מתוכן. על פי שיטה זו, כאשר אני אומר את השם, אני מוסר בכך את כל האינפורמציה האפשרית על אותו חומר.

לדוגמה, נוכל לומר 'מלח בישול' או 'זלץ' ולא אמרנו מאומה. אולם, אם נאמר 'נתרן כלורי' - אמרנו הכל. המלח בנוי מנתרן ומכלור! כשיודעים כימיה תיאורטית, הרי שמנוסחת המבנה הכימי יודעים כל מה שאפשר לדעת על המלח. מכירים את הצורה, הצבע, הטעם, המשקל ועוד. הדבר נודע מהסיבה הפשוטה שכל מה שהופך מלח למלח, היא העובדה שהוא מורכב מנתרן ומכלור. הגענו, אם כן למסקנה שהנוסחה הכימית שונה משם סתמי הניתן לחומר. היא 'צילום' של החומר לשפה מיוחדת מאד, שפה המתרגמת את החומר לסימנים שאינם שרירותיים. "שפה כימית" זו מהווה דוגמה ליצירת שפה מהותית וברת משמעות.

מערכת "כימית" זו אינה מושלמת. חסרונה נובע מכך שבכימיה מצויים כ-100 אטומים, ובאם איננו מכירים את סימוניהם ואת תכונותיהם, חסר לנו את הבסיס הראשוני. לענייננו, חשוב לדעת שאמנם חיסרון זה קיים בכימיה, אך הוא אינו מצוי בלשון הקודש!

נוסחה מדויקת?

כפי שתואר, לשון הקודש מתייחסת למהות. היא מביעה את תכונות הדבר ואת פרטיו המהותיים. כאשר אנו אומרים בלשון הקודש: 'כיסא', איננו מתייחסים למרכיבים הכימיים של העץ, אלא להגדרה ולתפיסה מה יוצר כיסא. כמו כן, 'אדם' בנוי משלוש אותיות, וזוהי הנוסחה של המושג 'אדם'. נוסחה זו מגדירה את המהות הפנימית של האדם, כפי שיבואר בהמשך.

במקום כ-100 אטומים שונים, יש בלשון הקודש 22 אותיות. מובן המילה 'אות' בלשון הקודש אינו סימן. סימן בלשון הקודש הוא תו (האות ת'). אולם תו הוא סימן חומרי בלבד. 65 פעמים מופיעה המלה 'אות' בתנ"ך. 'אות' מבטאת תמיד כוח רוחני המגלה את עצמו בדבר חומרי. בלשון הקודש 'אות' היא גם 'נס', שינוי מסדרי הטבע. הנס מצביע על גורם שמעל הטבע, והוא מלמד אותנו להתבונן בחומר, בדיוק כפי שאנו מתבוננים בקצה קרחון ומבינים שאיננו רואים את כולו, כי אם את קצהו. החומר קשור לגורם הנמצא ברמה גבוהה יותר ורק קצהו נגלה. בכל חומר מצוי לוז פנימי, שאמנם נסתר מעין רואים, אך הוא המהווה את המהות האמיתית.

בלשון הקודש לכל אות יש משמעות. כאשר מצרפים אותיות, למעשה, מצרפים גם את הרעיונות הטמונים באותיות. המלה כוללת אוסף של רעיונות מסודרים לפי סדר האותיות שבמילה. כלומר, מילה בעלת אותן אותיות אך בסדר שונה תביע רעיון שונה!

לדוגמה, המילה הקשורה למיתת האדם היא המילה **קבר**. סדר שונה של מלה זו הוא **רקב**. הדבר מלמד שאחת ממטרותיו של **הקבר** הוא להביא לידי **רקב** הגוף. יש לציין, **שרקב** מורכב מ-**רקב**, האות **ב** במשמעותה הפשוטה היא מלשון בית, **רקב** היא התרוקנות הבית החומרי המכסה ומלביש את הפנים - הגוף המולבש על הנשמה. אותיות **קבר** **רקב** הם גם אותיות **בקר**, בוקר מרמז על העולם הבא, בניגוד לעולם הזה שהינו בבחינת חושך ולילה. בוקר, הוא מלשון בקור, כי באור הבוקר יכול האדם להבחין ולבקר בין הדברים השונים, מה שאינו יכול לעשות בלילה. בעולם הבא שכולו אור, יוכל האדם להבחין ולהכיר באמת הצרופה.

קבר, **רקב**, **בקר** - הם שלושה שלבים זה אחר זה, קבר מביא לרקב, המכשיר את רוח האדם לבקר, לעולם הבא. התהליך של קבר ובקר דומה לתהליך של זרע הנזרע באדמה וצומח לאחר מכן. כידוע חלק גדול מהזרע נרקב באדמה ורק חלק ממנו צומח, בדומה לכך, גוף האדם נקבר באדמה ונרקב, ורק חלק קטן ממנו יהווה את היסוד של יצירת הגוף בתחיית המתים, עם הבוקר.

צורת האות בשפת הקודש

יש להדגיש שלא זו בלבד שהאותיות אינן שרירותיות, אלא גם צורתן אינה שרירותית. בכתב המקודש של לשון הקודש קיימת צורה ברורה ומוסכמת לכל אות.

צורת האותיות בעברית של היום היא למעשה קליגרפיה. גם כתב רש"י אינו כתב לשון הקודש. מי שלומד את התורה כיום, לומד אותה בדפוס רגיל, בו צורת האותיות מוסכמת בלבד. לעומת זאת, ספרי תורה, תפילין ומזוזות נכתבים עד ימינו בכתב ייחודי של לשון הקודש.

כתב זה, הנקרא כתב אשורי, אינו נקרא בשם זה בגלל שבט אשור (כידוע, האשורים כתבו בכתב יתדות). השם נובע מלשון 'אשור', שפירושו התאמה בין צורת האות למשמעותן. האותיות הן בעלות צורה מורכבת, ובכתיבתן סת"ם (ספרי תורה, תפילין, מזוזות) חייבים להקפיד באופן מדויק על צורת האות ועל כל פרטיה ההלכתיים.

בספר תורה יש כ-304,000 אותיות. אפילו אות אחת בלבד הכתובה באופן לא נכון - פוסלת את הספר כולו! הבה נבהיר מה פירוש "לא נכון". לדוגמא, האות **מ** בנויה מ-**כ** ו-**ו**. האות **ה** היא **ד** עם **י** הפוכה בתוכה. **צ** היא **נ** כפופה שעל גבה רוכבת האות **י**. כמו כן, יש אותיות שיש עליהן תגים, כגון אותיות **ג**, **ז**, **ט**, **נ**, **ע**, **צ**, **ש**. די בכך שהתגים נוגעים באות אחרת, נוגעים זה בזה או אפילו נפרדים מגוף האות - והספר כולו פסול. הדיוק צריך להיות מושלם.

גם הצורה של האותיות אינה מקרית. בהמשך נראה את התחכום בתכנון צורת האות ואת הקשר שלו למשמעות.

משמעות ספציפית לכל אות?

השאלה הראשונה החשובה היא: מנין אנו מכירים את משמעות האותיות? ובכן, שורשי משמעות האותיות הם חלק בלתי נפרד משפת התורה! במלים אחרות - שורשים אלו עתיקים בדיוק כשפה עצמה. המפתחות להבנת משמעות האותיות מונחים בספר היצירה עצמו.

המפתח הראשון - שם האות. בניגוד לשפות אחרות, שבהן מעולם לא נטען שלאותיות יש משמעות, הרי שבלשון הקודש לא זו בלבד שלאותיות יש משמעות, אלא שהמשמעות מקופלת בתוך שם האות! (בשפה האנגלית, לאות Q במקרה יש משמעות לשונית. פירושה הוא 'תור'. אולם משמעות זו הינה מקרית לחלוטין מסיבה פשוטה: הא-ב האנגלי, יחד עם יתר השפות הגרמניות, התפתח משפות אחרות, כאשר המקור הראשון שלהן הוא הא-ב העברי. נוסף עוד, שאפילו בשפה הערבית, שביסודה היא קרובה למדי לעברית, אין משמעות לשמות האותיות - אליף, בא, ג'י, דל וכן הלאה).

שם האות בלשון הקודש הוא שורש המשמעות. **א** מייצגת מושג של כוח, שלטון (אלוף), וגם חכמה (כמו הרצאה מאלפת). **ב** קשורה לבית. **ג** קשורה לפועל גומל (חסדים). **ד** לדלת, וכן הלאה עד האות **ת** שמשמעותה הוא תו - סימן, רושם חומרי.

המפתח השני למשמעות האותיות מונח בתורה שבעל פה. במסכת שבת (דף ק"ד, א') מופיעה רשימה של האותיות עם פירושיהן. אחת המלאכות האסורות בשבת היא מלאכת הכתיבה. בדיון על מלאכת הכתיבה מובאת רשימה של שמות האותיות עם משמעותיהן.

המפתח השלישי רמוז בתורה שבכתב. המפתח הוא כדלהלן: נניח שרוצים לחפש את שורש האות ט. המלה הראשונה בתורה שבכתב המתחילה באות ט היא 'טוב': "וירא אלוקים את האור כי טוב" (בראשית א', ד'). אם כן, 'טוב' הוא השורש של האות ט, ומה הוא טוב? ברגע שמצאת את ההגדרה הכוללת, המדויקת והנכונה של מילה זו, מצאת את האות ט! בשלב זה ניתן לאמת זאת על ידי בדיקת כל השורשים המתחילים באות ט, תוך ניסיון לאתר את הטוב הכלול במשמעות כולם. השיטה היא תמיד אחידה ועקבית! שורש האות מצוי במילה הראשונה בתורה שמתחילה באות זו.

השיטה מתייחסת למילים עצמן, והיא אינה כוללת את אותיות בכל"מ, המופיעות לפני המילה, וכן את הידיעה או את החיבור.

כל אותיות ה-א-ב שורשיהן נכתבו בתורה במעשה בראשית, שם מופיעות כל המילים הפותחות בהן, מלבד האות ו. אין מלה כלשהי בלשון הקודש המתחילה באות ו, מלבד המלה 'ו' עצמה ('ווי העמודים' במשכן. המלים 'וילון' ו'ירד' אכן מתחילות ב-ו, אך הן אינן בלשון הקודש. וילון היא מילה פרסית, ו'ירד' הוא תרגום מלטינית של שושנה. רוזה הוא ורוד, ותרגמו זאת למלה ורד).

אם כן, שלושת המפתחות הם: **א.** שם האות, **ב.** בתורה שבעל פה, במלאכת הכתיבה בהלכות שבת, **ג.** בתורה שבכתב, לפי מפתח ההופעה הראשונה. כל המפתחות הללו הם קדומים, והם חלק בלתי נפרד מהלשון ומהתורה.

מדוע יש צורך בשלושה שורשים? למעשה, מספר זה הינו משמעותי, והוא מתייחס למושג הקיום של הדבר ('על שלושה דברים העולם קיים" אבות א', י"ח).

אנו חיים בעולם תלת-מימדי. כאשר ארכיטקט מתאר בית, הוא עושה זאת באמצעות שלושה חתכים, כי הבית הוא מרחבי, ואילו הנייר שטוח. גם במילים המונחות על הנייר - קיימים שלושה שורשים המבטאים את המימדים השונים. בהמשך נוכל להיווכח כיצד השלושה מתחברים יחד לתמונה מרחבית.

מבנה השורש של המילה

קודם פתיחת המסע בין האותיות, מן הראוי להסביר פרט הקשור למבנה מערכת השורשים. אשר כל אחד יכול לאתרו גם בלי להתעמק בנבכי הלשון.

חוקרים זרים רבים עמדו על פלא זה, אולם הם לא הבדילו בין לשון הקודש המקורית לבין התפתחותה המאוחרת יותר. מסיבה זו הם הצליחו לפענח רק חלק משלבי המערכת.

נסביר מעט את המושג: מערכת השורשים. בלשון הקודש כל מילה בנויה משורש, וכל שורש בנוי משלוש אותיות.

כיצד בנויים שורשי לוקחים שתי אותיות, המהוות את הגרעין, להן מוסיפים אות שלישית, ההופכת את הגרעין לשורש. אם הגרעין מורכב מ-ג-ד, השורש יכול להיות, לדוגמה: ג.ד.ל., ג.ד.ע., ג.ד.ד., ג.ד.ר., ג.ד.מ. ועוד. כל

אחד מהשורשים משמש כשורש שמסתעפות ממנו הטיות רבות. לדוגמה: מהשורש - **ג.ד.ל.** ניתן לקבל את ההטיות: גידול, גדלתי, התגדל, גדולה וכן הלאה. כל הטיה היא מילה שונה לגמרי, אולם המשותף לכולם הוא השורש **ג.ד.ל.**

ניתן להוסיף לאותיות הגרעין גם אחת מאותיות אהו"י (אמות הקריאה) ולקבל שורש כמו: **ג.ו.ד., א.ג.ד.** ועוד.

משמעות הגרעין היא חיבור המשמעות של **ג** בצירוף המשמעות של **ד**. עתה נוצרת מערכת שורשים, שלכולם קיימת משמעות משותפת לה מעניק הגרעין. האות השלישית קובעת את הווריאציה.

נתעכב מעט על אודות הסתעפות השורשים. לדוגמה, קורה שלאות **ג** יש שתי משמעויות, ואילו לאות **ד** יש שלוש משמעויות. במקרה זה לגרעין **ג-ד** תהיינה ארבע משמעויות. לכאורה, צריכות להיות שש משמעויות, כי כל אחת מהאפשרויות של **ג** יכולה להתחבר עם כל אחת מהאפשרויות של **ד**. אולם אם מתעמקים מעט, נוכחים לדעת ששתי אפשרויות תישללנה מבחינה לוגית, מאחר שהן סותרות האחת את רעותה. (לדוגמה, נניח שמושג אחד משמעותו גידול, והמושג השני משמעותו דלדול. האם ניתן לחבר גידול עם דלדול? לא יכולה להיות צמיחה בכיוון של להיות קטן!). לכן, במקרה זה נותרות רק ארבע אפשרויות חיבור.

הקדמנו לעיל שהשורשים בלשון הקודש הם בעלי שלוש אותיות. אולם למעשה, הדבר אינו מדויק. מצויים שורשים מעטים שהם מרובעים. ניווכח בכך בדוגמה הבאה: לפועל המתאר לקיחת דבר והזנתו ממקומו, קוראים: 'להסיח'. אנו מכירים פועל זה בביטוי: 'היסח דעת'. למעשה, קיים שורש חזק יותר שמשמעותו היא להזיז בכוח, זוהי המלה **נ.ז.ח.** - להזיח. שורש זה מופיע בתורה: "ולא יזח החושן מעל האפוד" (שמות כ"ח, כ"ח). יש לקשור את החושן בכוח ובחוזק, כדי שלא יזוז ממקומו.

כל השורשים המרובעים, ללא יוצא מן הכלל, הם מורכבים. קיימות מספר שיטות הרכבה. ניתן ליטול גרעין ולהכפיל אותו, כמו לטלטל, אולם ניתן לעשות זאת גם באופן שונה.

אם היה עלינו להגדיר במשפט אחד אלכוהוליזם (שכרות), היינו מתייחסים למשמעויות: לשכוח! לברוח! שהרי מי שמר לו בחייו מנסה להטביע את יגונו בטיפה המרה. השיכור מבלה את עיתותיו בבית מרזח. מהו פירוש המלה: מרזח? זהו צירוף של 'מר', 'זח'. שיכור הוא מי שנפשו מרה ודעתו זחה. המלה מגדירה במדויק את משמעות הדבר!

לסיכום: הסדר המצוי בלשון הקודש גורם לכך, שכל השורשים הנבנים מאותו גרעין שומרים על המשמעות בצורה מושלמת ומוכיחים שמקור אחד להם.

הגרעין פ.ר.

הצירוף הראשון שנצביע עליו הוא **פ-ר**. האות **ר** מבטאת חומר גלם העומד לקבל צורה, גורם העומד לקבל פעולה והוא פאסיבי.

האות **פ** מבטאת פְּתַח. כל פתח שיוצא ממנו משהו נקרא פה. יש פה שיוצא ממנו הדיבור, יש פי הטבעת, ובאדמה יש פי הבאר. **פ** הוא אפוא פתח, יצירת חור, פירוק. המקום שהפה נוצר נקרא שפה. המפגש בין פנים וחוץ גם הוא נקרא שפה.

נתבונן בשורשים הבאים:

פ.ר.א. - "עיר פרא", לא ניתן לכלוא אותו, הוא פורק עול. גם על אדם ניתן לומר פרא, "פרא אדם". כשם שבעל חיים פרא יכול לפרוק את השרשרת, כך גם אדם יכול לפרוק מעליו עול.

פ.ר.ז. - להפריד דברים מחוברים.

פ.ר.ה. - פריה ורבייה. וכן גם **פ.ר.ח.** = פריחה, שפירושה להפרות מאחד הרבה. הפרח מפיץ את הזרעים כלפי חוץ ומתרבה.

פ.ר.ז. - עיר פרזות, עיר המתפשטת מחוץ לחומה. זוהי עיר שאנשיה בוטחים בכוחם, ולכן הם מתפזרים ומתגוררים גם מחוץ לחומה.

פ.ר.ט. - לפרק כלל לפרטים.

פ.ר.כ. - לפורר גוש לחתיכות קטנות.

פ.ר.מ. - לפרק את הבגד לאורך התפרים.

פ.ר.ס. - לפרוס לחם לחתיכות, לפרוסות.

פ.ר.ע. - לפרוע, לפרק.

פ.ר.ר. - לשבור לחתיכות קטנות.

פ.ר.ש. - לצאת החוצה, לפרוש מן הציבור.

פ.ר.ש. (ש' שמאלית) - לפתוח חפץ מגולגל, לאפשר לפנימיות לצאת החוצה.

בדוגמאות שהובאו לעיל נוכחנו שהלשון מבטאת את המציאות. בעקבות זאת נשאל: מהי המשמעות כאשר אות בלשון הקודש חוזרת על עצמה? ובכן, מכיוון שהלשון היא צילום של המציאות, אזי הכפלת האות פירושה הכפלת הפעולה! כאשר אין מדובר בפעולה שיכולה לחזור על עצמה, מדובר על הכפלת העוצמה או על הגברת האיכות וכדומה.

נציין דוגמה: מהו ההבדל בין לפרוך לבין לפורר, שורש שבו האות ר כפולה? לפרוך משמעותו לשבור חומר לגושים. לפורר משמעותו לחזור על הפעולה שוב ושוב, עד שיתקבלו פירורים קטנים. כלל זה נקרא כלל ההכפלה.

הגרעין פ.צ.

נתעכב על הגרעין פ-צ. כאמור, פ מציינת תנועה לכיוון חוץ, פירוק. צ משמעותה תוספת כוח. לבצע דבר בכוח, לפרוץ ולהתגבר על התנגדות. כך גם נבין את ההבדל בין הפעלים לפרוס, לפרוך, לפרוע, לפורר לבין לפרוץ (שורש פ.ר.צ.). השורש 'לפרוץ' מציין עשייה תוך התגברות על התנגדות.

משמעותו אם כן, של השורש פ.צ. דומה לשורש פ.ר. אולם לא זהה באופן - בכוח.

פ.צ.ה. - לפתוח את הפה בקושי.

פ.צ.ח. - לפצח גרעינים. גם גרעיני אטום ניתן לפצח – להפגין אותם בחלקיקים בעלי אנרגיה עצומה. כתוב בפסוק: "יפצחו הרים רינה" (ישעיהו מ"ט, י"ג). למרות שמדובר במטאפורה (ביטוי מושאל), משתמש הפסוק בביטוי 'יפצחו', כי זקוקים כאן לפעולת התגברות על הטבע.

פ.צ.ל. - שימוש במכשיר חד.

פ.צ.ע. - לפצל את העור.

ומהי המשמעות כאשר מכפילים את האות צ? מקבלים פ.צ.צ., שמשמעותו כמו פ.צ.ח., אולם לרסיסי רסיסים.

ל – לימוד

האות ל פירושה לימוד. נדגיש שבלשון הקודש, לימוד פיזיקה או ארכיטקטורה, לדוגמה, אינם נקראים לימוד, כי אם השכלה. גם לימוד מדע הוא השכלה.

הבה נבהיר את הדברים:

לימוד מהותי קיים כאשר אדם שואל: לשם מה אני חי? מהי משמעותם של דברים שונים? המדע מלמד דברים מבחינה ביולוגית / פיזית / אנטומית.

לדוגמה, הרפואה עוסקת בשאלה כיצד מסייעים לבני אדם לחיות, אולם בתחום זה ישנן שאלות עקרוניות וערכיות, כגון: מהו סדר הקדימויות? איזה חולה להקדים כאשר יש רק מכונה אחת בלבד עבור שני חולים? האם מותר או אסור לבצע השתלת אבר, כאשר לא ברור שמערכת החיסון של הגוף מתאימה, או כאשר לא בטוחים שהתורם אכן מותר האם מותר לערוך ניסיונות בתרופות על אנשים, והאם יש לקבל את הסכמתם לשם כך? כל השאלות הללו והדומות להן קשורות ללמידה.

קיים לימוד הנלמד רק בתורה. התורה באה לענות על שאלות מהות, אך תחום זה אינו מצוי בעולם. בעולם יש חומר, אבל אין בו תשובות. חוקי הכימיה אינם מחייבים לייצר רעל או תרופות, האדם הוא המחליט איזה שימוש לעשות בחוקים הכימיים. המדע משמש כאמצעי להשגת התכלית, אולם תחילה יש להחליט עקרונית כיצד נשתמש במדע ולאילו מטרות נועיד אותו.

תורה היא מלשון הוראה. אין הכוונה להוראה מלשון פקודה, אלא מלשון הוראת כיוון, היא מראה לאדם את הדרך ומנחה אותו.

לימוד בלשון הקודש כוונתו לתורה, כי ל ו-מ כוונתן לעיסוק בשאלות של סיבה ותכלית - מאין ולאן. ה-מ היא 'מאין', וה-ל שואלת 'לאן'. ל מציינת תנועה לתכלית, וכלולה בה הבחנה מה כן ומה לא. לעומת זאת, המדע אינו מסוגל לקבוע מה חשוב יותר ממה, זוהי שאלה אנושית ולא מדעית. רק האדם מעניק סדר עדיפויות על פי החלטותיו האישיות.

אגב, המכשיר המנחה ומכוון את הבהמה ללכת לכיוון מסוים קרוי: מלמד הבקר.

הגרעין פ.ל.

הגרעין פ-ל פירושו חלל עם פירצה, אולם לא הכל יוצא ממנו החוצה, אלא רק מה שלא שייך או לא מתאים. הדבר הנצרך להיות בפנים נותר בפנים. זוהי תרומתה של האות ל.

מהי התכלית העליונה של ה-ל? כלומר, מהי הרמה המופשטת והרוחנית ביותר שיכולה להיות שייכת לאות ל (הרמה הנמוכה היא הרמה של מלמד הבקר)? התכלית העליונה של האדם היא כאשר הוא מגיע לתכליתו ונעשה אדם טוב ומוסרי. אם כן, הדרגה הגבוהה ביותר של ה-ל היא סילוק השליה, סילוק הרשע ועידוד המוסריות, הבחנה בין צדק לבין רשע.

ניגש עתה לשורשים:

פ.ל.א. - את הפלא אין אפשרות להבין. הוא נמצא בחוץ, מחוץ לתודעתנו.

אגב, פלצות פירושה פלא פסיכולוגי - אירוע הגורם לאדם לאבד את עשתונותיו, כאשר הוא אינו מסוגל להתמודד עמו מבחינה פסיכולוגית.

פ.ל.ג. - מפלגה. אנשים היוצאים מחברה מסוימת ויוצרים לעצמם חברה אחרת. פלג הוא גם יובל מים היוצא ופורש ממעיין או ממקור מים אחר.

פ.ל.ט. - להיפלט. פליטים מקומם בחוץ.

פ.ל.ל. - לפי כלל ההכפלה זוהי ההגדרה המדויקת של עריכת ההבחנה בין צדיק לרשע: עריכת דין, ומחשבות וקביעה לאן עלינו ללכת וממה עלינו להתרחק.

הגרעינים ק.צ., נ.ד.

נעבור לגרעין ק-צ, שהוא עניין של קצה.

ק.צ.ב. - הקצב יוצר קצה על ידי פעולת החיתוך.

ק.צ.ר. - כשמקצרים חומר יוצרים קצה חדש.

ק.צ.צ. - לחתוך לחתיכות קטנות ביותר (הכפלת האות צ על פי כלל ההכפלה, מורה על הכפלת הפעולה. כלומר, לחזור ולחתוך שוב ושוב עד להשגת חתיכות קטנות ביותר).

הגרעין נ-ד משמעותו להרחיק דבר ממקומו.

נ.ד.ה. - נידוי או נידה.

נדר ונדבה, משמעותם לקיחת רכוש השייך לאדם ולנדב או לנדור אותו לבית המקדש, כלומר, לשנות את ייעודו הקודם.

נ.ד.ח. - "והנידחים בארץ מצרים", וכן הדחת נשיאים והרחקתם.

נ.ד.ד. - לחזור ולהיזיז שוב ושוב.

נ.ד.נ.ד. - להיזיז לפה ולשם שוב ושוב. אם נתקדם אות אחרי אות בשורש מרובע זה, נקבל נ.ד.נ., נ.ד.נ. פעלים המראים על כיוון הפעולה - הלוחך ושוב (רעיון זה טמון גם בפעלים: להבהב, לטלטל, לפרפר, לסכסך, לפצפץ וכיו"ב).

נדגיש שלא כל צירוף הוא משמעותי בלשון הקודש, וכמובן, במובן מושאל גם בכימיה לא כל צירוף הוא אפשרי.

התאמת שורשים לאחר שינוי האות

הבאנו עד כה דוגמאות בודדות שמטרתן להראות כי במערכת הלשון קיים לא רק סדר, כי אם גם התאמה.

המערכת מורכבת מאוד ולמרובית הפלא, ההתאמה קיימת בכל חלקי השורש.

כל שורש מתאים מבחינת משמעותו לכל השורשים המקבילים לו, בין אם נחליף את האות הראשונה של השורש, את האות השנייה או את האות האחרונה!

ניטול לדוגמה את השורש **נ.ש.ל.** עליו להתאים לסדרת השורשים: **נ.ש.א.**, **נ.ש.ה.**, **נ.ש.ר.** (החלפת האות האחרונה). ובאותה מידה גם ל-**נ.ה.ל.**, **נ.ז.ל.**, **נ.פ.ל.** (החלפת האות האמצעית), וגם ל-**כ.ש.ל.** (החלפת האות הראשונה). ולא זו בלבד! עליו להתאים גם לשורש **ש.ל.ב.** שבו משתנה סדר האותיות של השורש. מערכת מורכבת זו מורה על חכמה דווקאית מסודרת ומותאמת מכל זוויותיה. ההתאמה היא מלאה ומעוררת השתוממות.

ניטול לדוגמה את הגרעין **ד-ק** שפירושו לצמצם, לעשות דק. שורשים נוספים הנגזרים מגרעין זה הם: **ה.ד.ק.** וגם **ד.י.ק.** לדייק פירושו לעשות את הטעות דקה יותר ומצומצמת יותר.

כללי הלשון בלשון הקודש נקראים דקדוק. לפי כלל ההכפלה הכוונה היא לדיוק ולעוד דיוק, כלומר, דיוק מרבי ומושלם החוזר על עצמו. ואכן, כללי לשון הקודש (להבדיל מכללי הלשון שלומדים לבחינת בגרות...) כפי שהם מובאים בחיבורו של המלבי"ם ("איילת השחר"), מאירים את עינינו ומאפשרים לנו להבין את הכתוב בתורה בעומק רב הרבה מעבר למה שאנו משערים. ב"איילת השחר" מופעים תרי"ג (613) כללים שעל פיהם דייקו חז"ל והבינו את עומק משמעות הכתובים, אשר עליהם הם בנו את דרשותיהם המדויקות. המשמעויות המיוחדות של הלשון, לפי אותם כללים, מאפשרות לנו להבין את התורה בצורה מדויקת ועמוקה לאין שיעור.

מילה בשפת הקודש - על קצה המזלג

לאחר הרקע שקראנו בפרק הקודם, הבה ננסה לערוך 'תרגיל'. דמו לעצמכם שאיננו ממש יודעים עברית, ואנו מנסים לבנות מילה בלשון הקודש.

שאלו פעם את מיכאל אנג'לו, הפסל האיטלקי הנודע, כיצד הוא מצליח ליצור פסלים יפהפיים משיש. הוא ענה תשובה מעניינת: הדבר כלל אינו מסובך! הביאו לסטודיו שלי גוש גדול של שיש, הפסל כבר היה בפנים, נותר עלי רק לסלק את המיותר...

זוהי הגדרה מסוימת לתהליך הפיסול. ישנם שלושה אפשרויות ליצירת פסל: ניתן לקחת חלקים שונים ולחברם יחד, כשם שאמנות מודרנית יוצרת פסלים (בלשון הקודש, חיבור של כמה חלקים יחד קרוי 'לקרוץ'), קיימת אפשרות נוספת, והיא 'גלגף'. אפשר גם ליצוק מתכת נוזלית לתבנית. הצורה המתקבלת בתבנית נקראת בלשון הקודש 'מסיכה' (מלשון 'לנסוך', 'לצקת'). בעברית יש 'מיסיכה' מובן שונה. מעצבי העברית החדשה ניסו לחפש תרגום למילה האנגלית mask, ו'מסיכה' הייתה המילה הקרובה ביותר.

בתנ"ך אנו מוצאים פסל-מסיכה - זהו פסל שמכינים אותו באמצעות יציקה לתוך תבנית. את התבנית יוצרים על ידי סילוק החומר המיותר.

אם נשאל מישהו כיצד עושים פסל, נקבל את התשובה הבאה: ראשית נוטלים גוש חומר חסר צורה, נוטלים מפסלת ומתחילים לחרוץ בחומר חריצים כדי לסלק את המיותר. בשלב הראשון יש ליצור פרצה בשטח הפנים. יש להמשיך בסבלנות עד הסוף, כי 99% פסל, עדיין אינו פסל מושלם. היופי שבפסל הוא בכך שכל חלק נמצא במקומו הנכון והתבנית מושלמת!

שנית, יש לקיים את דברי חכמים: 'סוף מעשה במחשבה תחילה'. להחליט מראש כיצד תראה צורת הפסל, ואז, תוך כדי עבודת הפיסול נדע להחליט מה נצרך ומה לא נצרך. ברגע שנותר בפסל מה שהיה בתכנון התיאורטי בתמונה הסופית - הסתיימה העבודה...

שלוש פעולות אלו הן ההגדרה של פסל. עתה ננסה לראות כיצד יש לקרוא למילה זו בלשון הקודש, לפי יסודות התהוותה.

א. האות שמסמלת פרצה בשטח הפנים היא **פ**. המלה הראשונה שמתחילה בתורה ב-**פ** היא '**פני**' - 'ורוח אלוקים מרחפת על פני המים' (בראשית א', ב').

'פני' = שטח הפנים, החיצוניות (אפשר ליצור פתח רק מבחוץ. לא קיים פתח שניתן ליצרו מבפנים...).

ב. ההחלטה (כן או לא) כיצד לפעול על פי התמונה הסופית, היא האות **ל** (לימוד).

עתה ננסה להסביר את הסילוק הרצוף עד לקבלת התבנית המושלמת.

מהו ההבדל בין מכונית מורכבת לבין מצב שבו כל חלקיה מונחים בנפרד? כאן יש סדר וכאן אין. סדר = **ס**. נוסף לכך, **ס** מסמלת גם צורה סגורה. לאות **ס** יש שתי משמעויות.

ההכרה בעובדה שבשלם יש יותר מסך כל החלקים, הייתה ידועה, כנראה, מאז התחילו בני אדם לחשוב. אולם היא צפה ועלתה למדרגה חשובה בפסיכולוגיה של התפיסה לפני קרוב למאה שנה. במרכז אירופה, בעיקר בגרמניה, החלו החוקרים להכיר בחשיבותה של תפיסת הצורה הכוללת. הם קראו לה בשם 'גשטאלט' בגרמנית, שפירושה 'תבנית' או 'תבניתיות'. הצורה כוללת שני דברים. אחד מהם - "מה נמצא על יד מה". נסו להרכיב מכונית, בלי להתחשב בשאלה: מה נמצא על יד מהר ונראה אם תצליחו!

המתבקש כאן אם כן, הוא מעבר לסדר. לא רק מה נמצא בתוך מה, אלא מה נמצא ליד מה ומה מחובר למה.

שם האות סמ"ך הוא מלשון סמוך, לסמוך. בתחביר יש סומך ונסמך. הכוונה היא לשני חלקי משפט שהאחד נשען על גבי משנהו ומשלימו, ויחד הם מהווים יחידה אחת! האדם נסמך על רגליו (לעומת זאת, במקל נתמכים ולא נסמכים, כי כאן אין השלמה). האות **ס** אם כן, כוללת את שני המרכיבים של 'הגשטאלט', שהם: **א**. מה מהווה

חלק ממה (סדר). ב. מה נמצא ליד מה (סמיכות). האות ס היא הצורה היוצרת את התבנית, את הסטרקטורה. לכן, היא בדיוק האות המתאימה לסמל מלאכת פיסול זו.

על פי הכרה של נתוני המהות דלעיל הצלחנו ליצור את המילה 'פסל'! המלה מתגלית בשלמותה, כשטמונים בה כל העקרונות של מלאכת הפיסול:

מתחילים בפרצה בשטח הפנים (פ), מסלקים את המיותר עד שתקבל תבנית מושלמת (ס), תוך כדי כך אנו מחליטים על כל פרט האם הוא שייך או לא (ל), לפי התמונה שיש לנו מראש.

לאחר ש"המצאנו" בעצמנו את המלה פסל וכללנו בה את כל מסריה, נברר ונמצא שאמנם קיימת מלה בעלת אותיות זהות וסדר זהה בלשון הקודש...

העמקה נוספת במבנה המילה 'פסל'

אך הסיפור עדיין לא תם.

החומר שמסולק על ידי הפיסול נקרא פסולת. לפסולת ולפסל יש אותו שורש, כי ההחלטה מה לפסל זהה בדיוק להחלטה מה לא לפסל... וממילא, מכיוון שבלשון הקודש גם הפסל וגם הפסולת הן פעולות שוות ערך של אותה פעולה, לכן, שורשי המילים שלהן שווים.

גם המלה 'פסול' קשורה למערכת זו (כשמדובר, לדוגמא, על עד פסול לעדות. הסיבה היא, משום שפסלו אותו למטרה זו. כמוכן, אין הכוונה שהעד הפסול הוא פסולת).

נבדוק כמה שפות, ובכל שפה המלים 'פסל', 'פסולת' ו'פסול' הן מילים שונות לחלוטין. לפעמים אין למילים השונות תרגום... לדוגמה, באנגלית אין תרגום למלה 'פסול'. הם משתמשים במילים דומות אשר אינן מבטאות אותו רעיון (כמו abstain). לעומת זאת, בלשון הקודש הסדר והשלמות מחייבים שהכל יהיה קשור לאותו שורש.

שלב נוסף - כולנו פסלים! אלא שאיננו עובדים בשיש אלא בנשמות. התפקיד של האדם עלי אדמות הוא בסופו של דבר ליצור מעצמו יצירה רוחנית. הגוף נולד מוכן - עם רפלקסים ועם אינסטינקטים שונים, המאפשרים לאדם לנשום או לאכול באופן טבעי, בלי ללמוד. לעומת זאת, מה לראות וממה להתעלם, מה לומר ומתי לשתוק - צריך ללמוד, ויש ללמוד הרבה! כל אחד מאיתנו נולד עם ערכת יעשה זאת בעצמך. להיות אדם זוהי עבודה. לאמתו של דבר היא דומה לעבודת פסילת הפסל. כלומר, כל דבר יש לשקול בפלס - האם לעשות או להימנע מלעשותו, עלינו לסלק ללא הרף את המיותר. כמו שכוונו במשלי: "פלס מעגלי רגליך", (משלי ד' כ"ו) - על כל מעשיך להיות שקולים בפלס.

נדייק עוד: מדוע ב'פלס' ה-ל היא לפני ה-ס, שלא כמו במילה "פסל"? כי פסל מסתיים עם המכה האחרונה על הפטיש, ואילו האדם, בכל רגע עליו לעשות את המעשה הנכון. לאחר מכן מגיע רגע נוסף, וגם בו צריך לעשות מעשה נכון. התכלית (האות ל) קודמת לפעולת הסילוק (האות ס). האות ל, אות הלימוד ושיקול הדעת היא דומיננטית ללא הפסקה.

שתי המלים 'פלס' ו'פסל' הן בנות אותן האותיות, מכיוון שמדובר בדיוק באותו תהליך, אלא שהוא לא נעשה במפסלת ובפטיש אלא באמצעות כח הרצון. האדם אינו משליך הצדה חתיכת שיש, אלא מתגבר לדוגמה, על תאוות הממון. הוא "זורק" הצדה מעט עצלות ומעט גאוה, כותש הרגלים שליליים ומעודד הרגלים חיוביים.

זאת ועוד, היות שיש לאדם בחירה חופשית, לא נתפלא אם נמצא גם את הפועל 'לסלף' "סלף בוגדים ישורם" (משלי י"א, ג'), כלומר, לעשות פעולה הפוכה מ'פלס', לעוות את הפעולות ואת התוצאות כאחת.

כל המשמעויות והמובנים כלולים בלשון הקודש, ומושגים דומים - דומים הם גם באותיותיהם.

הגרעין פ.ס.

אם נסתכל במילה פסל מבחינת הגרעין פ.ס.

פ.ס.ק. - להפסיק.

פ.ס.ח. - לפסוח, לדלג.

פ.ס.ט. - שורש המלה פסים, שגם הם משמעותם הפסקות החוזרות על עצמן.

וגם **פ.ס.ל.** כמבואר לעיל.

את שלושת השורשים הראשונים **פ.ס.ק.**, **פ.ס.ח.** ו-**פ.ס.ט.** ניתן לתאר באופן הבא: לפנינו כביש, שהוא קו אספלט כהה ורציף, פתאום הוא מפסיק ויש בו פסיחה (**פ.ס.ח.**) על פסי (**פ.ס.ט.**) מעבר חציה, ושוב הכביש ממשיך, ושוב מפסיק (**פ.ס.ק.**) על ידי פסיחה (**פ.ס.ח.**) על פסי (**פ.ס.ט.**) מעבר חציה נוספים.

שלושת השורשים הנ"ל מבטאים בדיוק אותו רעיון.

אגב, גם השורש **א.פ.ט.** מבטא רעיון דומה, שפירושו: הפסיק להתקיים = חדל להיות. כפי שנאמר בפסוק: "פסו אמונים מבני אדם" (תהילים י"ב, ב'). הפסקה היא חידלון. **א.פ.ט.** גם הוא חידלון. הם מבטאים רעיון דומה.

מצד השורש **פ.ס.**, ברור, שתהליך הפיסול מתרחש כאשר מפסיקים את תהליך החיבור של החתיכה לגוש, מדלגים למקום אחר, ושוב מפסיקים. ושוב מדלגים למקום אחר ושוב מפסיקים, כפי שתואר לעיל. נמצא איפוא, שפעולת הפיסול קשורה גם להפסקה ולפסיחה, וכל העניינים הללו קשורים יחדיו.

אגב, כשדיברנו על 'לפרוס' - הגרעין **פ.ר.** משמעותו לפרק דבר לחלקים (לפרוס, לפרוך, לפורר, להפריד). במילה 'לפרוס' נוכל לראות את השפעת האות **ס** - לפרוס משמעותו דווקא פריסה לפסים-פסים! הפעולה של תלישת חתיכות מכיכר הלחם אינה נקראת 'לפרוס'. פרוסות אחידות ומסודרות מתקבלות דווקא על ידי פריסה. לסדר זה דואגת האות **ס**. כאמור לעיל, האות השלישית המצטרפת לגרעין אינה משנה את משמעות הגרעין **פ.ר.**, אולם היא דואגת לגוון המסוים של שורש זה.

הגרעין **ס.ל.**

אם כן, מצד ה-**פ.ס.** ברור מדוע ה-**פ.ס.ל.** שייך בדיוק לכאן.

ומה קורה מבחינת הגרעין **ס.ל.ר** גם מבחינה זו הוא שייך בדיוק לכאן.

במשפחה של **ס-ל** מופיעים:

ס.ל.ק. - לסלק. לא די כאן להפריד, אלא יש להרחיק בכוח.

ס.ל.ל. - על פי כלל ההכפלה משמעות ה-**ל** היא משהו שלא צריך להיות. כשיש אבן נגף בדרכי, עלי לעקוף אותה או לסלקה. עלי לחזור על פעולה זו שוב ושוב, כך סוללים דרך.

'לפלס' שייך ל'לפסל' - אלו הם שורשים בני אותן אותיות. לעומת זאת, בפועל לסלול, כאמור לעיל, הדגש הוא על חזרה רצופה של הפעולה, כאשר סוללים דרך, מקבלים בצד סוללה.

בשורש **ס.ל.ח.** טמון אותו רעיון, למחוק. כשמישהו פוגע בי, נוצרת מחיצה בינינו. כך נאמר מפורש בפסוק בנביא: 'עוונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין האלוקים' (ישעיהו נ"ט, ב'). העוון יוצר מחיצה, והסליחה מסלקת מכשול נפשי זה ומקרבת מחדש. לכן, כאשר אדם חוטא, הוא מקריב קרבן אשר יוצר קירבה. עצם העובדה שהאדם מתחרט על מעשיו ובכך מביא לסליחה, לפירוק המחיצה.

ניתן אם כן, להיווכח שאנו עוסקים במערכת מושלמת. בונים מילה לפי המשמעות של האותיות ושל הגדרת המילה, מגלים שכל המושגים הקשורים - לפלס, פסולת, פסול, סלוף - יוצרים יחידה אחת שלמה. מגלים שצירוף האותיות של המילה (במקרה שלנו 'פסל') שייך למערכת מורכבת מהרבה יותר של שורשים, והרעיון חוזר על עצמו בשלמות - כי השפה היא שפה מושלמת!

פנים וחוץ

האות **ב** משמעותה בית, בתרגום לאנגלית – home. בעוד house הוא בית אבנים, home הוא משהו שאי אפשר למשוש. פירוש המלה 'בית' הוא הפנימיות. אמנם מבנה הבית יוצר חלל פנימי מסוים בו מתנהלים חיי יושביו, אולם כשמדברים על 'הבית היהודי' אין מדברים על הקירות, אלא על הקשר שבין איש לאשה, על הלכות טהרת המשפחה ועל היחס המיוחד הקיים בין בני הזוג. הפירוש המילולי איפוא של 'בית' הוא פנימיות.

כאשר בנה נח את התיבה, היה עליו לצפותה 'מבית ומחוץ' בכופר. בביטוי אויבים מבית, אין הכוונה לאויבים בתוך המבנים, אלא לאויבים מתוך העם, מבפנים. וכשכתוב בספר ויקרא 'מבית לפרוכת', כל המפרשים אינם מהססים, ומסבירים שהכוונה היא לקודש הקודשים, הנמצא בפנים!

הוכחה נוספת - מיהי האות המתארת הימצאות בפנים? האות **ב**. אנחנו בבניין, בחדר, המפתחות בכיס, התיק במכונית. **ב** מציינת פנימיות. פנימיות נתפסת בשכל ולא בחושים.

מהי ההגדרה של פנים וחוץ? במתמטיקה קיים ענף העוסק בתחום זה שנקרא בשם טופולוגיה. כדי שגורם כלשהו יהיה 'בפנים', עליו להיות סגור מכל הצדדים. 'חוץ' פירושו מקום שאפשר להגיע אליו בלי לפרוץ מחיצה. כדי להגיע ל'פנים' יש לפרוץ מחיצות. לכן את ה'חוץ' קולטים בחושים, ומסיבה זו הגוף קרוי חוץ. לעומת זאת, את הנשמה תופסים רק בשכל, ומשום כך היא נקראת פנימיות. הכלל הוא: מה שנתפס בחושים לא נקרא 'בפנים', ולעומת זאת, מה שנתפס בשכל נקרא 'בפנים'.

המילה בינה מתחילה באות **ב**, ופירושה הבנת דבר מתוך דבר. רואים גוף נופל, ומבינים שקיים כוח משיכה. כוח המשיכה נמצא בפנים (לא בתוך הגוף הנופל, כמובן). השכל מתבונן (הוא רואה ובונה בניין של היקשים).

החושים תופסים את החוץ, ואילו הבינה 'תופסת' את הפנים.

איזו אות מבטאת חיצוניות? האות **פ**. זוהי האות שמבטאת יצירת פתח שדרכו יוצאים החוצה. כשיש חור אין פנימיות!

האות **פ** מתארת חיצוניות, כי **פ** היא פרצה.

האות **ב** מתארת פנימיות.

צורת האות

אם נתבונן היטב בצורת האות **פ** (כפי שהיא כתובה בספר תורה), נראה בתוכה את האות **ב** ללא צבע. הבליטה בתוך ה-**פ** יוצרת את האות **ב** על כל חלקיה. מובן, שאין זה מקרה, מדובר בפרי תכנון מדויק.

במקרה זה את האות **פ** רואים בעיניים, ואילו את האות **ב** רואים בעין השכלית בלבד (כי אם "נקלף" את ה-**פ** המקיפה את ה-**ב**, ה-**ב** לא תישאר! היא תיעלם!). כאמור, את הפנימיות אפשר לתפוס בעין השכל, ואילו את החיצוניות תופסים בחושים.

הציור של האות מתאר בשלמות את היחס בין פנים לחוץ.

עתה גם יובן מדוע אין בכל לשון הקודש שורש שכולל גם **פ** וגם **ב**, כי מה שעושה ה-**ב** סותר ה-**פ**! הפנים והחוץ מבטלים האחד את משנהו. כמובן, יש לתופעה זו סיבות נוספות. קשה לבטא יחד **פ** ו-**ב**, כי שתיהן הן אותיות שפתיות, ולשון הקודש היא לשון שיש בה הקפדה רבה על הצחות, אולם הסיבה העמוקה יותר היא, שלא ייתכנו פנימיות וחיצוניות ביחד.

עכשיו, אחרי שראינו קצת, על קצה המזלג רק מילה אחת בשפת הקודש, וזאת מבלי להתעמק בסוד המתמטי של האותיות, המילים והשורשים, אנחנו יכולים להתחיל להבין עד כמה התורה שניתנה לעם ישראל היא מורכבת ועמוקה. את הדוגמא הזו ועוד הרבה מאד מידע לגבי סוד האותיות ומורכבות ועומק שפת הקודש שלנו ניתן למצוא, בין היתר באתר www.lehavin.co.il.

יש ספר שמרחיב על סודות שפת הקודש, הנקרא "הצופן" מעת הרב זמיר כהן, ואני ממליץ מאד לקרוא אותו.

קצת על קצה - קצה המזלג אותיות בשפת הקודש: האות א'

האות אַלֶף

אחדות הא-ל וריבונו

א' - נצחיות

שמה של האות אל"ף, צורתה והגימטריה שלה מצביעים על אחדותו של הבורא, על ריבונותו ועל היותו אינסופי.

צורתה הגראפית של האות א' מסמלת את מציאותו הנצחית והאינסופית של ה' יתברך. חלקה הימני העליון הוא י', וחלקה השמאלי התחתון גם הוא י'. הללו מחוברים ביניהם על ידי אלכסון בצורת ו'. אם נחשב את הגימטריה של האותיות המרכיבות את האות א', נקבל תוצאה מפתיעה. הגימטריה של י' היא 10 ושל ו' היא 6. הסך הכולל של שתי אותיות י' בצירוף ו' הינו 26, בדיוק כמו הגימטריה של שם הבורא בעל ד' אותיות: י-ה-ו-ה (י-10, ה-5, ו-6, ה-5). ארבע האותיות של שם זה יוצרות את המלים: היה, הוה, יהיה, מלים המורות על נצחיות ה'. מדהים לגלות, שאפילו סימונה הגראפי המיוחד של האות א' מורה על מציאות ה' ועל נצחיותו.

א' - אחדות וריבונות

ערכה המספרי של האל"ף הוא אחד. הדבר מצביע על עקרון הייחוד שהוא מיסודות האמונה. קיים רק אל אחד, יחיד ומיוחד, אשר אין ליחס לו מושגים של זמן, מקום, פירוד או שינוי. ייחודו של הא-ל מתבטא בשני אופנים עיקריים: א. אין א-ל מלבדו. ב. הא-ל הוא יחיד מבחינת מהותו ועצמותו. אין גורם כלשהו שניתן להשוותו אליו. אנו מכנים אותו בתארים שונים: חנון ורחום, א-ל קנא, חכם, שופט וכדומה, אולם הדבר אינו מציין מצבי רוח מתחלפים או גישות משתנות, כפי שמקובל אצל בני אדם. ה' הוא אחד, וכל תוארי ה' מקורם בהווה אחת, שמהותה היא מעבר להשגתנו. באין לנו אפשרות אחרת, אנו מפרשים את דרכי ה' בעזרת המושגים המוגבלים המצויים בתחום תפיסתנו. אנו נזקקים למילים שונות, הרווחות אצלנו, כדי לתאר מקצת מדרכיו המופלאות של הבורא.

ניתן לדמות זאת להתבוננות בקרן אור העוברת דרך מנסרה. על אף ריבוי הצבעים והגוונים המתגלים לעינינו, אין זו אלא קרן אור אחת. הוא הדין בהתגלויותיו השונות של ה', המהוות למעשה יחידה אחת. "אל"ף" קרובה למלה אלוף, שפירושה אדון, שר, נשיא או מנהיג, וכמובן, הכוונה לה' יתברך, בורא העולם ומנהיגו. המדרש מגלה, שהקב"ה עצמו עיטר את האות אל"ף בתגים, כלומר, בכתרים, כאות וכסימן למעמדה המיוחד, בהיותה עדות לריבונותו יתברך.

קשר בין השמים לבין הארץ

כל אות מהאותיות הקדושות היא מעין ערוץ תקשורת בין השמים לבין הארץ. הדבר בולט באות א'. היא נראית כסולם המוצב ארצה, וראשו מגיע השמימה. האותיות י' שבאל"ף, העליונה והתחתונה, מסמלות את העולם השמימי ואת העולם הגשמי. האות ו' האלכסונית, שבין שני היו"דים הללו, מקשרת בין כוחותיו הרוחניים של האדם לבין אלו הגשמיים. הסמליות שבסולם התגלית בחלום יעקב (בראשית כ"ח, י"ב). וכך כותב רבי אברהם אבן עזרא, מפרש המקרא: "ודברי מטה תלויים בעליונים, וכאילו סולם ביניהן, שיעלו המלאכים בו להודיע הדברים אחר שהתהלכו בארץ. ומלאכים אחרים יורדים למלאות שליחות ה'". כלומר, הסולם הוא הקשר שבין העולם השמימי לבין העולם הארצי, או כפי שרש"י הירש מבאר שהסולם מגלה ש"כל אשר בארץ מוזמן ומיועד להתעלות למטרה עליונה בשמים". האות א' מזכירה לאדם, שאם יש ברצונו לנער מעליו את כבלי הגשמיות, עליו להשפיע שפע רוחניות על ישותו הגשמית, וכך יוכל להתעלות ולהגיע אל הפסגה, שמאפייניה הם קדושה וקרבה לה'.

בעולם הזה, בחיי המעשה, הקשר בין האדם לבוראו מתבטא על ידי קיום מצוות התורה. הן המכוונות את חי האדם לתחום הרוח. הזרוע שמניחים עליה תפילין והפה האומר ברכה של הודאה לאחר הארוחה - שניהם הינם כלים לעשיית רצון ה', ובתפקיד זה ה' משפיע עליהם רוחניות וקדושה.

הא' מסמלת אפוא את הסולם, את קשר הגומלין שבין הבורא לברואיו, מחד גיסא את מצוות האדם, ומאידך גיסא את השכר, את הרוחניות האינסופית והנצחית, שה' מזרים לברואיו הגשמיים בני התמותה. נבראים אלו מיוצגים על ידי האות ב', האות הבאה באל"ף-בי"ת.

א' – ראשוניות ומלכות

נוכחנו לדעת שהאות א' מסמלת את הא-ל הכל יכול, הנצחי, היחיד והמיוחד. היא מבטאת את התגלות ה', בורא העולם ואדוניו. כאמור, הגימטריה (הערך המספרי) של האות א' היא אחד. הגימטריה של האותיות המרכיבות אותה מבחינה גראפית רומזת לשמו הקדוש של ה'. גם שמה: אל"ף – שם הקרוב למלה אלוף (אדון), מסמל את מלכות ה' בעולם. המדרש מלמדנו, שהקב"ה בכבודו ובעצמו פנה לאות א' ואמר: "אתה ראש לכולן כמלך. אתה אחד, אני אחד, והתורה אחת". מטעם זה פתח הקב"ה את 'עשרת הדברות' באות א': "אנכי ה' אלוהיך" (שמות כ', ב').

האלף היא האדון של כל האותיות והמנהיגה שלהן. כל נברא נוצר על ידי צירוף אותיות מיוחד, המייצג מהות רוחנית מיוחדת. במערך הכללי של צירופים אלו, שהם אבן פינה לבריאה כולה, ממלאת האל"ף תפקיד בסיסי ומכריע.

ייצוגו של האדם

האות א' מסמלת גם את האדם, נזר הבריאה. ספר דברי הימים פותח בשמו של 'אדם הראשון' – אדם, וזאת כדי להצביע על גדלותו של 'אדם הראשון' ועל שלמותו. שלוש האותיות של שם האדם רומזות לייחודו ולעליונותו על שאר הנבראים.

א - אדם, יצור אנושי.

ד - כנגד כוח הדיבור (מוסבר להלן).

מ - כנגד כוח המעשה (מוסבר להלן).

כאשר נברא האדם, טעו בו המלאכים וחשבוהו לאלוה. הוא השיג בשכלו את מהות כל הנבראים. חכמתו הייתה גדולה אף מזו של המלאכים, שכן הוא נתן שמות לכל בעלי החיים שזה עתה נבראו, שמות שביטאו את מהותם הפנימית.

ה' שאל את האדם: "מה יהיה שמך?" האדם השיב: "אדם שמי, שנבראתי מן האדמה". וה' הוסיף ושאל: "ואני מה שמי?" והאדם השיב: "לך נאה לקרוא אדוני, שאתה אדון על כל הבריות".

גם לאחר חטא 'עץ הדעת' נותר האדם שנברא בצלם אלוהים, יצור דמוי-אל. הוא ממשיך לפעול בעולם כשליח של ה' יתברך עלי אדמות. רק האדם יכול להכיר בבוראו ולהיזדמות לו, ועל ידי כך להשרות את שכינתו של ה' בעולם.

על עם ישראל מוטל התפקיד למלא את ייעודו של 'אדם הראשון', כלומר, להיות אדם בהתגשמותו המלאה. במשך עשרים דורות אחרי חטאו של 'אדם הראשון' שקעה האנושות בחשכת האלילות והשחיתות המוסרית. מתוך חשכה זו זרחה שמשו של אברהם אבינו, ממשיכו הישיר של 'אדם הראשון', אבי האומה הישראלית - עם ה'.

אדם - משמעותו

אלף, פירושו גם ללמד, כפי שאומר הפסוק (איוב ל"ג, ל"ג): "ואאלפך חכמה", הקב"ה נקרא אלוף, היות והוא מלמד לאדם דעת וחכמה.

לפי ההנחה שהאות א' רומזת לקב"ה מקבלת המלה "אדם" משמעות עמוקה יותר. לפי דברי חז"ל "שלושה שותפים באדם, אביו אמו והקב"ה שנותן בו נשמה". השם "אדם" מביע זאת, א-ד-ס. ה-א מרמזת לקב"ה, אלופו של עולם, ו-ד-ס – חיותו הגשמית שמקבל מאביו ואמו.

גם מיקומן של האותיות במלה, יש בהן ללמוד על משמעות המלה. לפי חז"ל, כינויי : אדם ואיש, מציינים את חשיבות האדם, האות א' שולטת על היסוד הגשמי **דס**, וכן באיש ה-א שולטת על ה-יש. גדלותו של האדם היא שהיסוד הרוחני שהוא חלק א-לוק ממעל, המסומן באות א' מנהיג ומדריך את גשמיותו.

אלף – לימוד

אל"ף, מביעה לימוד הבא לידי ביטוי חיצוני בדיבור, או באופן חיצוני אחר. אילוף חיות הוא כעין הדרכה חינוכית המביאה לשינוי נוהג החיה.

האל"ף, במקוריותה מרמזת לחכמה האלוקית הבאה לידי ביטוי בתורה ובמצוות, כלומר, במעשה. אדם שמוזניח את כוח חכמתו ואינו מביאה לידי ביטוי מעשי של קיום תורה ומצוות אלא לומד רק לשם ידיעה, מביא **אף** לעולם, כי בחסרון ה-ל' המחברת את המחשבה למעשה נותרות האותיות **אף**.

אחר התבוננות באות **א'**, נתבונן באות שלאחריה בסדר האל"ף – בי"ת – האות **ב'**.

שוב, זה ממש לא כל מה שיש להבין ולדעת על האות **א'**. אלא רק ההתחלה. אני אביא פה גם את האותיות **ב'** וג' על קצה המזלג בחלק הבא וכל מי שרוצה להמשיך ולהתעמק (ואני מאד ממליץ לעשות זאת) בסוד האותיות, שיפנה לאתר :

<http://www.lehavin.co.il>

ולספר "הצופן" של הרב זמיר כהן, לזוהר הקדוש, מדרש רבי עקיבא, ספר יצירה ועוד.

קצת על קצה - קצה המזלג אותיות בשפת הקודש: האות ב'

האות ב'ית

אות הבריאה

ב' – אות הבריאה

עוקצה השמאלי העליון של האות ב' פונה לכיוון מעלה, כלפי השמים. הוא מצביע בצורה סמלית על מציאות הבורא יתברך. הוא מעיד שהנבראים המופלאים והמורכבים המצויים בטבע וביקום, לא נוצרו במקרה, אלא נארגו על ידי א-ל אחד. בסיסה של הב' פונה לאחור, לכיוון הא', האות המסמלת את אחדות ה'. פרט זה בא ללמדנו, כי האדם מסוגל להשיג את הבנת אחדות הא-ל יתברך על ידי התבוננות בבריאה - המיוצגת על ידי האות ב'.

האות ב' היא השנייה באותיות הקודש. הקב"ה פתח בה את התורה, במלה "בראשית", כי בה מתחילות המלים 'ברכה' ו'בריאה'. המדרש מבאר כי העולם נברא באות ב', משום שכל הבריאה, החל בצבא השמים וכלה ביצור הזעיר ביותר, כולם מברכים את ה' ב'ב' ואומרים: "ברוך ה' לעולם, אמן ואמן" (תהילים פ"ט, נ"ג). קיומם בעולם ותפקודם הינם שירת שבח והודיה לבורא שבראם.

ערכה המספרי של האות ב' הוא שניים, והיא מייצגת את רעיון ה"שניות". כל חלק מהבריאה הוא בר חלוקה, אין הוא אחד ואינו שלם. רק אצל הבורא עצמו קיימת אחדות מוחלטת.

לפי פשוטה של הלשון, ביי"ת – משמעותה בית, והיא מרמזת לבית המקדש - מוקד הקדושה עלי אדמות. היא מרמזת גם למעונו של האדם, אשר עשוי להפוך לבית מקדש מעט, כאשר ישרה בו ה' את שכינתו בהתאם למעשי האדם.

התורה פותחת ב'ב' רבתי (כלומר, אות ב' גדולה) במלה "בראשית", כדי להדגיש את העובדה שמכל אותיות האל"ף-בי"ת בחר הקב"ה דווקא ב'ב' כדי לברוא את עולמו. במדרש נאמר, שכל עשרים ושתיים האותיות חקוקות היו בכתרו של הקב"ה. כאשר ביקש הקב"ה לברוא את העולם, ירדו האותיות מן הכתר והתייצבו לפניו, כביכול, כאשר כל אחת מהן מבקשת שייברא בה העולם. בתחילה שטחה האות ת' את זכויותיה, לאחר מכן האות ש', וכן הלאה. לבסוף ניגשה האות ב' ואמרה: "ריבונו של עולם, רצונך שתברא בי את עולמך, שבי משבחים לפניך כל באי עולם".

מיד קיבל הקב"ה את טיעונו ואמר: "בך תחל הבריאה".

הערך המספרי של האות ב' הוא שניים, והיא מסמלת את עולמו, כי בכל דבר ארצי יש ריבוי ופילוג. כאמור, אחדות מוחלטת קיימת רק אצל ה' יתברך. כל מה שנברא לצורך האדם נברא בזוגות: התורה - תורה שבכתב ותורה שבעל פה; המצוות - מצוות עשה ומצוות לא תעשה; המתווכים - משה ואהרן; העולם - שמים וארץ; המאורות - שמש וירח; האדם - זכר ונקבה.

שני לוחות הברית

עשרת הדברות ניתנו לבני ישראל על ידי ה', והם חקוקים על "שני לוחות העדות" (שמות ל"א, י"ח). על הלוח הראשון נכתבו המצוות שבין אדם למקום, ועל הלוח השני נכתבו המצוות שבין אדם לחברו. המלה "שני" שבפסוק מצביעה על כך שהלוחות היו זהים בכל, הן מבחינה גשמית - בגודל ובמשקל, והן מבחינה רוחנית - חשיבותם זהה וקיים קשר הדוק ביניהם. התורה רומזת על השלמות הבלתי ניתנת לחלוקה של הלוחות, בכותבה את המלה לוחות בכתב חסר – "לחת". באופן זה ניתן לבטא את המילה: לחת - לוח אחד.

מצוות התורה נחלקות לשניים: מצוות שבין אדם למקום ומצוות שבין אדם לחברו. לא ניתן להפריד בין שני חלקים אלו. קיום חלק אחד בלבד ללא החלק האחר, אינו נחשב לעשיית רצון ה' המלא. לוח המצוות שבין אדם למקום ולוח המצוות שבין אדם לחברו - לשניהם משקל שווה וחשיבות זהה. שניהם יחדיו מייצגים את היסודות של תורת ה'.

ב' – ברכה ובריאה

המהר"ל מקשר את ה' של הריבוי עם ה' של הברכה ועם ה' של הבריאה. הקב"ה ברא את עולמו ב' והשרה על העולם ברכה. ה' יתברך - ברוך הוא, הוא מקור הברכה האמיתית. אלא שברכה אמיתית אפשרית רק כאשר שני הפכים משתפים פעולה במטרה להגיע לתכלית מועילה. בפעולת הגומלין המתרחשת בבריאה נוצרת הרמוניה בין דברים מנוגדים, כגון בין השמים והארץ, האור והחושך, הזכר והנקבה וכיוצא באלה. שיתוף פעולה זה מבטיח המשך קיום מבורך למין האנושי. ולפי שהאות ב' היא תחילת הריבוי, היא מיטיבה לסמל את הברכה השורה על מעשים הנעשים מתוך שיתוף פעולה.

למעשה, פעולת הגומלין בין כל הזוגות בבריאה מביאה לקיומו של העולם. השמים מספקים אור וגשם, האדמה מקבלת אותם ומצמיחה את פירותיה. הירח מחזיר את קרני האור הנשלחות מן השמש. אדם וחיה – איש מהם לא היה מושלם ללא האחר. הם משמשים אב-טיפוס לדורות לכל בני זוג המשלימים זה את זה. האדם חייב לזכות בזכויות רוחניות רבות בעולם הזה, כדי שיוכל לזכות לחיים נצחיים בעולם הבא. למעשה, העולם כולו נברא כדי לאפשר לאדם להגיע למדרגה גבוהה זו.

האדם והעולם – השפעות גומלין

התפקוד הנכון של הטבע תלוי ביכולתו של האדם להתגבר על דו הפרצופיות שבו ועל פיצול הכוחות שבקרבו - וכל זאת על ידי הכנעת יצרו הרע ליצרו הטוב באמצעות קיום מצוות התורה. כך כרת הקב"ה ברית עם הבריאה, כדברי הנביא ירמיהו: "אם לא בריתי יומם ולילה, חוקות שמים וארץ לא שמתי" (ירמיהו ל"ג, כ"ה). כך גם מבטיחה התורה: "אם בחוקותי תלכו, ואת מצוותי תשמרו, ועשיתם אותם - ונתתי גשמיכם בעתם, ונתנה הארץ יבולה, ועץ השדה יתן פריו... ונתתי שלום בארץ" (ויקרא כ"ו, ג' ו'). כאשר ציווי הא-ל יישמר על ידי האדם, יתפקד הטבע במקביל ללא הפרעה: כל זרע יפלט את דרכו כלפי מעלה, כל ניצן ילבלב, כל פרי יבשיל, השמש תזרח והטל ירד. לעומת זאת, יסודות קיום העולם מזדעזעים, כאשר החברה האנושית חותרת תחתיהם על ידי הידרדרות מבחינה אנושית ומוסרית.

לאורך ההיסטוריה אנו רואים בעליל, כיצד מנהל ה' את הטבע בהתאם לפעולות האדם עלי אדמות. כאשר קולל אדם הראשון בעקבות חטאו, נתקללה גם האדמה עמו (בראשית ג', י"ז). בדורו של נח, כאשר השחית כל בשר את דרכו במעשי תועבה, בפריצות ובעבודת אלילים, נחרץ גורל העולם להשמדה על ידי המבול (בראשית ה'). גם ברכות הפוריות - בניס לאדם וגשמים המצמיחים את יבול האדמה, מותנות בהתנהגותו של האדם, ולא בחוקים המכניים של הטבע או בתחזית מטאורולוגית כלשהי.

התוצאה של שמירת חוקי התורה על ידי האדם מתוך הרמוניה פנימית מביאה לכך, שגם כוחות הטבע הרבים מספור מתפקדים בהרמוניה. כאשר האדם מתבונן בפלאי הטבע, ובעיקר כאשר הוא מבין שהטבע נמצא תחת השגחתו המתמדת של הבורא, הוא מבין גם כמה גדול כוחו של אדון הכל, אשר עינו פקוחה על פעולותיו של כל פרט מן המין האנושי.

מתוך רגשות התפעלות והערצה מכריז אפוא משורר התהילים: "מה גדלו מעשיך, ה', כולם בחכמה עשית". (תהלים צ"ב, ו'). האות ב' יוצרת באדם מודעות לשניות ולריבוי שבבריאה, ומודעות זו מאפשרת לו להשרות ברכה בבריאה כולה.

לפי הגמרא במסכת שבת, (דף ק"ד, א') אות ב, בי"ת, מרמזת לבינה, להתבוננות פנימית. משמעות בית היא פנים. קשר הבית לבינה מובן גם לפי הכלל שאותיות המשתייכות לאותה קבוצה – מתחלפות, האות ת' והאות נ' שהן בקבוצת דטלני"ת מתחלפות, וה-בית הופך לאותיות בין. הבינה יסודה בבנין רוחני. גם בצורתה מזכירה האות ב' בית.

אות ב' שבה מתחילה התורה בסיפור בריאת העולם באה לרמז על בנין ובית. המאמר הראשון מעשרת מאמרות שבו נברא העולם הוא, בראשית, מה שרמוז במלה **בראשית** עצמה, **ראשית ב'**, בית, ראשיתו של בנין בית העולם הזה.

ו... שוב, זה ממש לא כל מה שיש להבין ולדעת על האות א'. אלא רק ההתחלה. כל מי שרוצה להמשיך ולהתעמק (ואני מאד ממליץ לעשות זאת) בסוד האותיות, שיפנה לאתר:

<http://www.lehavin.co.il>

ולספר "הצופן" של הרב זמיר כהן, לזוהר הקדוש, מדרש רבי עקיבא, ספר יצירה ועוד.

קצת על קצה - קצה המזלג אותיות בשפת הקודש : האות ג'

האות גימל

חסד והתעלות לשיא

ג' – גמילה ובגרות

צורתה של האות גימל, בעלת הצוואר הארוך, מזכירה את מבנה גוף הגמל. הגמל קיבל את שמו בזכות העובדה שהוא מסוגל להתקיים במשך זמן רב ללא שתיית מים, כמו ילד שנגמל, שאינו זקוק לשתייה תמידיה. הגמל ניחן בכוח סבל רב שבזכותו הוא מסייע לרוכבים עליו לעבור בשלום את אימי המדבר. וכך, למעשה, הגמל גומל עמם חסד.

האות גימל קרובה לשורש ג-מ-ל. משמעות שורש זה היא לכלכל ולזון עד לבשלות מושלמת. כמו שנאמר בפסוק: "ויגמל שקדים" (במדבר י"ז, כ"ג). משמעות המלה היא שהמטה של אהרן הצמיח שקדים בשלים. על יצחק אבינו אומרת התורה: "ויגדל הילד ויגמל" (בראשית כ"א, ח'); הפועל ג-מ-ל מתייחס להתפתחותו של העולל עד שהוא מגיע למצב שבו הוא יכול לחיות בלי שאמו תניק אותו (רש"ר הירש. וראה בתהלים קל"א, ב'). במצב זה הוא מגיע לבשלות מסויימת, ל"גמילות חסד", המציינת פעולה העוזרת לזולת, מסייעת לו ומקדמת אותו.

"החוט המשולש"

הגימטריה של גימל היא שלוש. מספר זה מייצג את התפיסה, ששני גורמים מנוגדים מסוגלים להתאחד כדי ליצור שלמות חדשה ואיכותית יותר. אחדותה של האות אל"ף מסמלת את השלמות המוחלטת הקיימת רק אצל ה', ואילו הזוגיות של האות ב' מסמלת פיצול וחוסר אחידות או ריבוי ואי התאמה. לעומת זאת, הגימל מצביעה על היכולת לגשר על אי ההתאמה בין הכוחות המנוגדים וליצור מהם יחידה אחת מושלמת ובת קיימא. לעיקרון זה התכוון שלמה המלך באמרו: "והחוט המשולש לא במהרה יינתק" (קהלת ד', י"ב).

האופי המשולש של העולם ומלואו

האדם הינו הנעלה שבברואים. הקב"ה השתתף בבריאתו כאשר נפח בו נשמת חיים ורומם אותו מעל כל שאר היצורים. "שלושה שותפים הם באדם - הקב"ה, אביו ואמו" (מסכת קידושין דף ל', ב'). המזיגה שנוצרה משלושת השותפים מהווה את האדם, נזר הבריאה. גם בתחום נוסף, החשוב ביותר, בתחום הרוחני, אנו מגלים את היסוד המשולש. מבחינה רוחנית האדם מורכב מנפש שהיא הנפש הבהמית המחיה את האדם; מרוח – שהיא המנשאת את האדם מעל הבהמה; ומנשמה – שהיא חלק אלוך ממעל, והיא המקנה קדושה מיוחדת לעם ישראל.

שלמה המלך כותב בשם ה': "הלא כתבתי לך שלשים במעצות ודעת" (משלי כ"ב, כ'). ומסביר המדרש: "זו תורה שאותיותיה משולשים: אל"ף, בי"ת, גימל, והכל היה משולש" (תנחומא יתרו). בפירוש "ענף יוסף" שם מסבירים את המדרש: ניתן לחלק את עשרים ושבע האותיות שבאל"ף בי"ת העברי (עשרים ושתיים אותיות רגילות וחמש סופיות) לשלוש. כאשר מסדרים אותן בקבוצות אלו, הגימטריה של האות האמצעית בכל שלישייה היא הממוצע של שתי האותיות האחרות (שים לב לגימטריה המיוחדת של האותיות הסופיות). הטבלה הבאה מדגימה תופעה מופלאה זו:

אב"ג	דה"ו	זח"ט	יכ"ל	מנ"ס	עפ"צ	קר"ש	תד"ם	ןף"ץ
1	4	7	10	40	70	100	400	700
2	5	8	20	50	80	200	500	800
3	6	9	30	60	90	300	600	900

אם נצרף את הסכום של שלוש האותיות בכל אחת משלוש אותיות אלה, ונחלקו לשלוש, נקבל את ערכה של האות האמצעית.

רבי יהושע בן נחמיה (במדרש תנחומא שם) מוסיף ומבאר את הפסוק: "הלא כתבתי לך שלשים...". כרמז, שכל מה שניתן לישראל, ניתן בשלוש. "תורה משולשת – תורה, נביאים וכתובים, משנה משולשת – תלמוד, הלכות ואגדות. הסרסור (השליחים אשר הוציאו את ישראל ממצרים) משולש – משה, אהרן ומרים, תפילה משולשת – ערב, בוקר וצהרים, 'קדושה' משולשת (תפילת ה'קדושה' שאומרים אותה המלאכים וישראל) – "קדוש, קדוש, קדוש", ישראל משולשים – כהנים, לויים וישראלים.

רעיון זה מסמל את חשיבות המספר שלוש, המקנה קיום והמשך ל"חוט המשולש"

שאלות ותשובות עם כריסטופר לנגן

החלטתי להביא פה מספר שאלות ותשובות שאנשים ברחבי העולם שואלים את כריסטופר ואת התשובות שהוא מספק להם. אביא את זה גם באנגלית ואחרי זה בתרגום לעברית. הסיבה שהבאתי את זה גם באנגלית היא שתוכלו לקרוא את זה בשפת המקור ושתהליך התרגום לא יפגע בחוויה.

מי שרוצה לראות את כל השאלות והתשובות יכול לעיין כאן :

<http://www.megafoundation.org/CTMU/Q&A/Archive.html#Matter>

שאלה/תשובה באנגלית:

Q: Scientists understand how the universe was made. My question is, where did the matter, or the energy which eventually became the matter, come from to form the universe?

Bob Cannarsa, Glen Head, NY

A: By definition, there is nothing outside of reality that is real enough to contain reality. So reality is self-contained. A self-contained medium must provide that which is necessary to its own existence. So if energy is necessary for the existence of reality, reality must find that energy within itself. Because matter consists of energy according to Einstein's famous equation $e=mc^2$, this applies to matter as well. That is, the universe, using its own energy, made its own matter. How could it do this? By configuring itself in such a way that the matter it made would be "recognized" as such by other matter.

שאלה:

"מדענים מבינים איך היקום נוצר. השאלה שלי היא, מאיפה כל החומר או האנרגיה שבסופו של תהליך נהפכו לחומר-עצמו, הגיעו ליקום?"

תשובה (ע"י כריס לנגן):

על פי הגדרה, אין משהו שיכול להיות מחוץ למציאות שהוא מציאותי מספיק כדי להכיל את המציאות עצמה. כלומר המציאות מכילה את עצמה (ואת כל מה שניתן להכיל כחלק מהמציאות). כל דבר שמכיל את עצמו חייב להפיק את כל מה שהכרחי בשביל הקיום העצמי של הדבר. אז אם אנרגיה זה דבר הכרחי בשביל קיום המציאות, המציאות חייבת למצוא דרך להפיק את האנרגיה מתוך עצם המציאות עצמה. היות וחומר מתהווה על ידי אנרגיה לפי המשוואה המפורסמת של איינשטיין $e=mc^2$, העיקרון הזה חל גם על חומר.

איך המציאות עשתה את זה? על ידי כך שהמציאות הגדירה את עצמה (או את החלק הספציפי מתוך עצמה) בצורה כזו ש"חומר" מאופיין כ"חומר" ומזוהה כ"חומר" על ידי "חומר אחר".

במילים אחרות, כריס אומר שאין משהו מחוץ למציאות, הרי שזה הכרח מתוך ההגדרה שאנחנו אומרים "כל מה שקיים הוא חלק מהמציאות והמציאות מכילה את כל מה שקיים" אז המציאות חייבת להכיל את עצמה מכיוון שמהו שלא קיים לא יכול להכיל דבר, היות והוא לא קיים.

מה שזה אומר זה שכל מה שנוצר ביקום, בין היתר חומר/אנרגיה, נוצר על ידי המציאות לשם המציאות ובתוך המציאות ומוכל על ידי המציאות.

במקרה הזה השואל מבקש לדעת על חומר, ולכן התשובה מתייחסת לחומר/אנרגיה, אבל זה תקף לכל דבר.

בחלק שבו כריס אומר שהחומר יזהה את החומר כ"חומר" הכוונה היא שהמציאות לקחה חלק מעצמה (מתוך ה-0 - אין חומר/זמן) והגדירה את החלקים ששייכים לחומר כחומר ואז הפרידה (את ה-0) בין עצמה לעצמה כך שיהיו חלקים שיזדהו עם הגדרה חדשה, ההגדרה החדשה הזו היא בעצם חלק משפה שכן "הגדרה" זוהי מהות של שפה וההגדרה הזו היא, במקרה הזה "חומר" בעל כל המאפיינים שלו. בנוסף המציאות מחויבת ליצור את ההגדרות כך שלא תהיה סתירה לוגית בהגדרה בשום מקום, מכיוון שסתירה לוגית זוהי יציאה מתוך המציאות החוצה וזה הרי בלתי אפשרי כי אין דבר בחוץ - זה בלתי אפשרי לצאת מחוץ למה שנחשב ל"כל מה שיש" - שזוהי המציאות".

לא רק שלא תהיה סתירה לוגית בתהליך ההגדרה של החומר, אלא שהחומר צריך לקבל מאפיינים מסוימים שמאותו הרגע יתאפיינו כמילה החדשה הזו הנקראת "חומר" ולכן אנחנו חוזרים שוב לזה שלמעשה כל המציאות היא שפה וכל הבריאה זהו מימוש של דיבור (שפה) אשר מזהה כל חלק מהמציאות בהגדרה ספציפית.

שאלה/תשובה באנגלית:

Q: Chris, I'm not a mathematician or physicist by any stretch, but I am a curious person and would like to know more about the **CTMU** (Cognitive-Theoretic Model of the Universe). I am particularly interested in the theological aspects. Can you please explain what the **CTMU** is all about in language that even I can understand?

A: Thanks for your interest, but the truth is the **CTMU** isn't all that difficult for even a layperson to understand. So sit back, relax, kick off your shoes and open your mind...

Scientific theories are *mental* constructs that have *objective reality* as their content. According to the scientific method, science puts objective content first, letting theories be determined by observation.

But the phrase "a theory of reality" contains two key nouns, *theory* and *reality*, and science is really about both. Because all theories have certain necessary logical properties that are abstract and mathematical, and therefore independent of observation - it is these very properties that let us recognize and understand our world in conceptual terms - we could just as well start with these properties and see what they might tell us about objective reality.

Just as scientific observation makes demands on theories, the logic of theories makes demands on scientific observation, and these demands tell us in a general way what we may observe about the universe.

In other words, a comprehensive theory of reality is not just about observation, but about theories and their logical requirements. Since theories are mental constructs, and *mental* means "of the mind", this can be rephrased as follows: *mind* and *reality* are linked in mutual dependence at the most basic level of understanding.

This linkage of mind and reality is what a **TOE** (Theory of Everything) is really about. The **CTMU** is such a theory; instead of being a mathematical description of specific observations (like all established scientific theories), it is a "metatheory" about the general relationship between theories and observations...i.e., about science or knowledge itself. Thus, it can credibly lay claim to the title of **TOE**.

Mind and reality - the abstract and the concrete, the subjective and the objective, the internal and the external - are linked together in a certain way, and this linkage is the real substance of "reality theory".

Just as scientific observation determines theories, the logical requirements of theories to some extent determine scientific observation. Since reality always has the ability to surprise us, the task of scientific observation can never be completed with absolute certainty, and this means that a comprehensive theory of reality cannot be based on scientific observation alone.

Instead, it must be based on the process of making scientific observations in general, and this process is based on the relationship of mind and reality. So the **CTMU** is essentially *a theory of the relationship between mind and reality*.

In explaining this relationship, the **CTMU** shows that reality possesses a complex property akin to *self-awareness*. That is, just as the mind is real, reality is in some respects like a mind.

But when we attempt to answer the obvious question "*whose* mind?", the answer turns out to be a mathematical and scientific definition of God. This implies that we all exist in what can be called "the Mind of God", and that our individual minds are parts of God's Mind.

They are not as powerful as God's Mind, for they are only parts thereof; yet, they are directly connected to the greatest source of knowledge and power that exists. This connection of our minds to the Mind of God, which is like the connection of parts to a whole, is what we sometimes call the *soul* or *spirit*, and it is the most crucial and essential part of being human.

Thus, the attempt to formulate a comprehensive theory of reality, the **CTMU**, finally leads to spiritual understanding, producing a basis for the unification of science and theology.

The traditional Cartesian divider between body and mind, science and spirituality, is penetrated by logical reasoning of a higher order than ordinary scientific reasoning, but no less scientific than any other kind of mathematical truth.

Accordingly, it serves as the long-awaited gateway between science and humanism, a bridge of reason over what has long seemed an impassable gulf.

שאלה:

כריס, אני לא מתמטיקאי או פיזיקאי... אבל אני אדם מאד סקרן ואני רוצה לדעת עוד על ה-CTMU (המודל שכריס פיתח). מה שמעניין אותי במיוחד אלו ההיבטים התיאולוגיים (מה שקשור לקשר בין אדם לאל). אתה יכול בבקשה להסביר על מה מדובר ב-CTMU בשפה שאפילו אני יכול להבין?

תשובה (ע"י כריס לנגן):

תודה על הבעת העניין, אבל למען האמת ה-CTMU זה לא משהו מסובך וכל אדם מהישוב יכול להבין את זה. אז שב, תירגע, תוריד את הנעלים ופתח את הראש/מחשבה שלך...

תיאוריות מדעיות הן למעשה מבנים שכליים ומחשבתיים שהתוכן שלהם הוא המציאות האובייקטיבית. לפי השיטה המדעית, המדע משתמש קודם כל בתוכן אובייקטיבי ונותן לתיאוריות להיקבע על פי תצפיות.

אבל הביטוי "תיאוריה של המציאות" מורכב משני שמות עצם חשובים, **תיאוריה** ו**מציאות**, והמדע מתעסק בשניהם. היות ולכל התיאוריות יש מאפיינים לוגיים הכרחיים אבסטרקטיים ומתמטיים, אזי שבלי קשר לתצפיות, אותם מאפיינים הכרחיים הם אלו שמאפשרים לנו, לזהות ולהבין את העולם בצורה הסכמית - לכן, אנחנו יכולים להתחיל לחקור את המאפיינים האלו עצמם ולבדוק מה המשמעויות שנגזרות מהם לגבי המציאות האובייקטיבית עצמה.

בדיוק כשם שתצפיות מדעיות מחייבות תיאוריות מדעיות, הלוגיקה של התיאוריות מחייבות את התצפיות המדעיות. מה שנובע מהחיוב הזה מאפשר לנו לדעת מה שניתן לצפות ביקום.

במילים אחרות, תיאוריה מקיפה וכוללת של המציאות לא בנויה רק על תצפיות לבד, אלא על תיאוריות והצרכים הלוגיים שלהן. היות ותיאוריות הן מבנים מחשבתיים ו"מחשבתיים" זה אומר "של התודעה", ניתן לנסח את זה מחדש כך: תודעה ומציאות קשורים זה לזה בקשר הדדי בחלק הבסיסי ביותר של ההבנה עצמה.

הקשר הזה בין התודעה לבין המציאות זה מה שה-TOE (Theory of Everything) התיאוריה של הכל) מדברת עליו. ה-CTMU זה סוג כזה של תיאוריה (תיאוריה של הכל - כל המציאות עצמה) במקום להיות תיאור מתמטי של הקשר ספציפי בתצפיות (כמו כל התיאוריות המדעיות המבוססות), זוהי תיאורית בסיס-תת-הבנתית לגבי הקשר הכללי שבין תיאוריות לבין תצפיות. כלומר CTMU מדברת על המדע והידע עצמם. לכן זה יכול להיחשב כתיאוריה של הכל (TOE).

תודעה ומציאות - האבסטרקט והקונקרטי, הסובייקטיבי והאובייקטיבי, הפנימי והחיצוני - כולם מחוברים יחד בצורה מסוימת והחיבור הזה הוא המהות האמיתית של "תיאורית המציאות".

בדיוק כשם שתצפית מדעית קובעת תיאוריות, הלוגיקה הבסיסית של תיאוריות קובע את התצפיות המדעיות ברמה מסוימת.

מכיוון שהמציאות יכולה תמיד להפתיע אותנו, המשימה של איסוף תצפיות מדעיות לעולם לא יכולה להיות שלמה ומושלמת בוודאות מוחלטת וזה אומר שתיאוריה מקיפה ושלמה של המציאות לא יכולה להתבסס על תצפיות בלבד (מכיוון שהיא תמיד תהיה חסרה).

במקום שתהיה מבוססת על תצפיות מדעיות בלבד, התיאוריה חייבת להיות מבוססת על תהליך יצירת התצפיות המדעיות בכלליות, והתהליך הזה מבוסס על הקשר בין התודעה לבין המציאות. אז ה-CTMU זוהי תיאוריה לגבי הקשר בין התודעה לבין המציאות.

כשמסבירים את הקשר הזה, ה-CTMU מראה לנו שיש למציאות מאפיין בסיסי של מודעות עצמית. זאת אומרת, בדיוק כשם שהתודעה היא אמיתית (חלק מהמציאות), כך המציאות עצמה שותפה למאפיינים מסוימים של תודעה.

אבל כאשר אנחנו מנסים לענות על השאלה "תודעה של מי?" התשובה שנובעת היא הגדרה מדעית ומתמטית של אלוקים. זה אומר שכולנו קיימים בתוך מה שאפשר לקרוא לו "התודעה של אלוקים" והתודעה של כל אחד מאתנו קיימת כחלק מהתודעה של אלוקים.

התודעה שלנו לא חזקה כמו התודעה של אלוקים, שכן, הן רק חלק מהתודעה של אלוקים, אבל התודעה שלנו מחוברת ישירות למקור הידע והכח האדיר ביותר שקיים. החיבור הזה של התודעה שלנו לתודעה של אלוקים שהוא כמו הקשר בין חלקים לבין מכלול והוא מה שאנחנו לעיתים קוראים לו "נשמה" או "רוח" וזה החלק הכי מהותי בלהיות "בן אדם".

לכן, באמצעות יצירת תיאוריה מקיפה ולוגית של המציאות - ה-CTMU, יש סוף סוף דרך להבין את החלקים הרוחניים, המהווה גם בסיס לאיחוד החלקים המדעיים עם החלקים התיאולוגיים. הפיצול הקרטזיאני בין הגוף לתודעה, מדע ורוחניות מתחבר על ידי חיבור לוגי המקשר ביניהם ומביא אותנו להבנה עמוקה וגבוהה יותר

מאשר הבנה מדעית רגילה, אבל זהו קשר לא פחות מדעי מאשר כל אמת מתמטית. לפיכך, ה CTMU מהווה כשער שחיכינו לו כל כך, המגשר ומקשר בין המדע לבין האנושיות, גשר שבמשך הרבה זמן נראה היה כמרדף שווא.

שאלה/תשובה באנגלית:

Q: If I have interpreted you correctly, you maintain that the universe created itself. How did this come about? What existed before the Universe and when did the Universe create itself or come into being? - Celia Joslyn

A: You're asking three distinct but related questions about cosmology: how, when and as what did the universe self-create?

The universe can be described as a cybernetic system in which freedom and constraint are counterbalanced. The constraints function as structure; thus, the laws of physics are constraints which define the structure of spacetime, whereas freedom is that which is bound or logically quantified by the constraints in question.

Now, since there is no real time scale external to reality, there is no extrinsic point in time at which the moment of creation can be located, and this invalidates phrases like "before reality existed" and "when reality created itself".

So rather than asking "when" the universe came to be, or what existed "before" the universe was born, we must instead ask "what would remain if the structural constraints defining the real universe were regressively suspended?" First, time would gradually disappear, eliminating the "when" question entirely. And once time disappears completely, what remains is the answer to the "what" question: a realm of boundless potential characterized by a total lack of real constraint.

In other words, the real universe timelessly emerges from a background of logically unquantified potential to which the concepts of space and time simply do not apply.

Now let's attend to your "how" question. Within a realm of unbound potential like the one from which the universe emerges, everything is possible, and this implies that "everything exists" in the sense of possibility.

Some possibilities are self-inconsistent and therefore ontological dead ends; they extinguish themselves in the very attempt to emerge into actuality. But other possibilities are self-consistent and potentially self-configuring by internally defined evolutionary processes. That is, they predicate their own emergence according to their own internal logics, providing their own means and answering their own "hows".

These possibilities, which are completely self-contained not only with respect to how, what, and when, but why, have a common structure called SCSPL (Self-Configuring Self-Processing Language). An SCSPL answers its own "why?" question with something called teleology; where SCSPL is "God" to whatever exists within it, teleology amounts to the "Will of God".

שאלה:

אם הבנתי אותך נכון, אתה טוען שהיקום ברא את עצמו. איך זה קרה? מה היה קיים לפני היקום ומתי היקום ברא את עצמו והגיע לידי קיום?

תשובה (ע"י כריס לנגן):

אתה שואל 3 שאלות נפרדות אך קשורות זו לזו לגבי קוסמולוגיה. איך, מתי ומה היקום ברא בעצמו?

היקום יכול להיות מתואר כמערכת קיברנטית (מערכת בעלת משובים/פידבקים דו סטריים מבחינה מתמטית) שבה החופש וההגבלה מאזנים זה את זה.

ההגבלה מתפקדת בתור מבנה: כלומר, החוקים של הפיזיקה מאפיינים את המבנה שמגדיר את הזמן-מרחב, בעוד שהחופש הוא הדבר שמקבל הגבלה כללית או הגבלה לוגית על ידי המבנה (כל מבנה ספציפי בתוך רצף הזמן-מרחב שמגביל את החופש).

היות ואין ציר-זמן מחוץ למציאות, אין נקודה ב"זמן" שאפשר למקם על ציר "זמן" (מכיוון שציר זמן כזה לא קיים מחוץ למציאות), זה מוציא מחוץ לאפשרות לוגית ביטויים כגון "לפני שהמציאות הייתה קיימת" או "מתי שהמציאות יצרה את עצמה".

אז במקום לשאול "מתי" היקום נברא", או מה נוצר "לפני" שהיקום נברא, אנחנו מוכרחים לשאול "מה יישאר אם המבנה המגביל את היקום במציאות היה נעצר לאט לאט? דבר ראשון, הזמן לאט לאט ילך וייעלם ויחד איתו השאלה "מתי" תמחק לחלוטין. ברגע שהזמן ייעלם לגמרי, מה שיישאר זוהי התשובה לשאלה "מה": מחוז של אין סוף פוטנציאל המאופיין במחסור מוחלט של הגבלה ממשית (אלוקים).

במילים אחרות, היקום הממשי נוצר מתוך המחוז של אין סוף פוטנציאל המאופיין במחסור מוחלט של הגבלה ממשית ואשר לא חלים עליו ההגבלות של זמן/חלל.

עכשיו לגבי השאלה של ה"איך" שלך. מתוך מחוז של אין סוף פוטנציאל, כמו זה שממנו היקום נברא, הכל אפשרי וזה אומר ש"הכל קיים" מבחינת אפשרויות (כפי שראינו במבחן האונטולוגי, אלוקים זו ישות אפשרית ואפשרויות זה קיום כלשהו ומתוך זה כל שאר המציאות מגיחה).

חלק מהאפשרויות לא עקביות (סותרות) לגבי מהותן העצמית ולכן הן מובילות למבוי סתום מבחינה אונטולוגית: הן מחסלות את עצמן מתוך הניסיון להגיח אל המציאות (אלו הן הסתירות הלוגיות, וזוהי המשמעות של האמירה - שאלוקים יכול לעשות את כל מה שניתן לעשות ו/או להוות את כל מה שניתן להוות וכדומה!). אבל אפשרויות אחרות הן עקביות עם מהותן העצמית ויש להן פוטנציאל להגדרה עצמית על ידי הגדרות פנימיות המייצרות תהליך של התפתחות (האל האין סופי הגדל ומתקדש כל הזמן - מהות האין סוף כולל בתוכו גדילה אין סופית, ללא גדילה אין סופית, האין סוף מוגבל ולכן זהו הכרח לוגי). כלומר, האפשרויות האלו (העקביות) צופות את הגחתן אל המציאות מתוך הלוגיקה הפנימית שיש להן, מייצרות את האמצעים של עצמן ועונות על שאלות ה"איך" של עצמן.

לאפשרויות האלו, אשר מכילות את עצמן לחלוטין מבחינת ה"איך", ה"מה" ה"מתי", למעט ה"למה" יש מבנה מרכזי שמשותף לכולן והוא נקרא SCSPL - שפה המאפיינת (מגדירה) ומעבדת את עצמה. מערכת SCSPL עונה על השאלה "למה" בעצמה באמצעות משהו שנקרא "טלאולוגיה" (חקר ההכרה והתכלית): כאשר ה SCSPL הוא אלוקים לגבי כל מה שקיים בתוכו והטלאולוגיה משקפת את ה"רצון של האלוקים".

עד כאן דבריו של כריסטופר לנגן.

כמו שאמרתי מקודם, אני ממליץ מאד לחקור את עבודותיו, הוכחותיו המתמטיים, הלוגיים ובכלל לשמוע מה יש לו לומר.

שימו לב שכריס מראה את החיבור שבין המבחן הקוסמולוגי לבין המבחן האונטולוגי ומראה לנו שהם מתקשרים זה עם זה בצורה הרמונית. היקום הוא תוצר של ההגדרות הפנימיות האין סופיות של הקיימות המודעת לעצמה

ולכל הקיום כולו ולכן, אחד הדברים הראשונים שאנחנו רואים זה שאין פרט בבריאה שאין לו תכלית, שאין לו מטרה.

אנחנו יכולים להבין את זה בשכל מתוך ההכרח הלוגי שנובע מעצם הניסיון לחשוב על הגדרה של משהו שאין לו תכלית ואז אנחנו רואים שזה עומד בסתירה עם עצמו. מה שאומר שלהכל יש תכלית. (מה שעומד בסתירה עם עצמו, כפי שהזכרתי מקודם וגם כפי שכריסטופר לנגן מראה, בעצם הניסיון של הדבר להגיח לידי המציאות, הוא סותר ומבטל את עצמו ולכן לא מתקיים).

גם כשאנחנו מתבוננים בבריאה כולה אנחנו רואים תכלית וסיבה בכל מקום. מי שלא רואה, או שהרגיל את עצמו לראיה לא נכונה (אשר אין לה קיום עצמי) או שהוא לא רוצה לראות או שהוא פשוט לא חקר ובדק מספיק.

אך מספיק שנבין את ההכרח הלוגי - להכל יש תכלית והכל חלק מהאין סוף ברוך-הוא והוא מודע להכל גם מה שקורה בעולם והיקום שלנו, המוגבל וגם מעבר.

צריך לזכור שכריסטופר לנגן איננו יהודי וכנראה לא מכיר את היהדות, אבל הרבה מהתשובות שהוא נותן גם מאלו שהזכרתי כאן וגם המודל שהוא מכין ה-CTMU וגם טקסט נוסף שהוא העלה לאינטרנט מראה שהוא מתאר חלקים גדולים מהיהדות.

הסיבה לזה פשוטה, כל מה שמתאר את האמת האבסולוטית, מתאר את היהדות מכיוון שאלוקים הוא זה שאחראי ליהדות ואלוקים הוא האמת עצמה וכל הקיום כולו.

כשכריסטופר לנגן נשאל לגבי "דמוקרטיה", הוא הראה את הכשלים הלוגיים שיש מאחורי הרעיון של ממשלה דמוקרטית, שכן, הרוב יכול לטעות טעויות קשות ואם הרוב קובע מי יהיו האנשים שנמצאים בשלטון הרי שניתן להכניס אנשים שיעשו שגיאות רבות - לשלטון. זוהי רק טעות לוגית אחת עם הדמוקרטיה, אני לא אכנס לנושא בהרחבה כאן, אבל די לומר שהמודל שהוא מציע במקום זה מתבסס על זה שיהיה מנהיג שבראש ובראשונה נבחן בכלים של מוסר וערכים אובייקטיביים ורק לאחר שהוא נמצא בכשרות מרבית מהבחינה המוסרית, הוא ייבחן ביכולת ניתוח והבנה של דברים מאד מורכבים והאיש המוסרי והחכם ביותר הוא זה שצריך להגיע לראש המודל. (עיין ערך המשיח).

מתחתיו יהיו כ-100-120 אנשים שגם הם, כל אחד ואחד מהם צריך להבחן באותם הכלים וקריטריונים. כלומר, הוא מתאר בדיוק את הכנסת הגדולה של היהדות ובע"ה בקרוב יגיע המשיח ואנחנו נזכה להחיות את המודל הזה.

התודעה של המציאות

כמו שראינו כבר במבחן האונטולוגי שניתן לקמט אותו למשפט אחד:

"אלוקים = הדבר האדיר ביותר שניתן להעלות על הדעת ויותר".

כל מה שקיים, קיים בצורה האין סופית שלו אצל אלוקים (טוב אין סופי, אהבה אין סופית, חוכמה אין סופית, אין סוף מיקומים - נמצא בכל מקום וכן הלאה). יש לנו תודעה ומודעות עצמית, לכן אנחנו מסוגלים לתפוס את המושג "תודעה ומודעות עצמית" ולכן הישות האדירה ביותר שאנחנו מסוגלים לתפוס חייבת להיות בעלת "תודעה ומודעות עצמית" אין סופית.

מודעות עצמית אין סופית, משמעותה מודעות לכל דבר ודבר שקורה במציאות, מתוך זה שהיא אין סופית, היא אינה מוגבלת להיות מודעת רק לחלקים מהמציאות. יתרה מכך, היות וכל המציאות היא הישות עצמה והישות גם מהווה את כל המציאות בכל "רגע" במימד הזמן ובכל הוויה גם מחוץ למימד הזמן, אזי הכרח הוא שכל מה שקורה בחיינו, מחשבותינו וכל דבר ודבר אינו נעלם מאלוקים, יתרה מכך, הוא זה שמאפשר לזה בכלל להתרחש מלכתחילה.

שם השם בתורה הנחשב לגבוה ביותר הוא שם שאנחנו קוראים אותו "אדנות" (נאמר אדו-נ-י) והוא נכתב "י-ה-ו-ה" והוא למעשה מראה על כל הזמנים שאנחנו מכירים על בסיס הניקוד השונה של השם, היה הוה ויהיה אבל בנוסף לזה השם מראה לנו גם את המצב נטול הזמן, המצב שבו הזמן אינו זורם - מצב של הוויה.

בואו נחשוב על זה מזווית ראייה נוספת:

האם אנחנו חלק מהמציאות? שכל אחד ישאל את עצמו - "האם אני (כלומר החלק בעל המודעות העצמית שלי) חלק (בלתי נפרד) מהמציאות?" ברור שהתשובה חייבת להיות "כן" מכיוון שעצם זה שאנחנו מסוגלים לשאול את השאלה מחייב שיש "מי" ששואל את השאלה, כגון השאלה "אני קיים?" - אני חושב, משמע אני קיים.

משמעות הדבר שאנחנו מוכרחים לקבל ש"מודעות עצמית" זה חלק (בלתי נפרד) מהמציאות. המציאות מודעת לעצמה.

1. אנחנו חלק (בלתי נפרד) מהמציאות.
2. אנחנו מודעים לעצמינו.
3. מודעות עצמית זה חלק (בלתי נפרד) מהמציאות.

אם מישהו יחשוב "אני לא חלק מהמציאות" אזי שאם זה היה נכון הוא היה מחוץ מהמציאות, כלומר לא היה ניתן לקיום במציאות. אם כך, הוא לא יכול היה לחשוב שהוא "לא חלק מהמציאות". ולכן הכרח שאנחנו חלק בלתי נפרד מהמציאות כל זמן שאנחנו חיים, לכל הפחות. במקום אחר בספר נדון בהרחבה בנושא הנשמה, האם יש דבר כזה והאם הנשמה נצחית או לא וכן הלאה, ראה בספר זה בהמשך.

זה עונה על הרבה שאלות שיש לאנשים כמו "האם אלוקים מתערב במעשם של בני אדם?" - התשובה היא שכן בהכרח, בראש ובראשונה על ידי זה שהוא ברא את בני האדם ואת כל היקום הזה, דבר שני על ידי זה שאנחנו יודעים שהוא מתבונן על הכל ומאפשר את הכל. בנוסף לזה, אלוקים מהווה חוויה כל כך אישית לכל אחד ואחד מאתנו - מכיוון שהוא זה שמקיים את כל המהות שלנו והסביבה שלנו בכל רגע - זה הקשר האינטימי ביותר שיכול להיות והוא מכיר אותנו יותר טוב ממה שאנחנו מכירים את עצמנו, לא רק בגלל שהוא יודע גם על כל החלקים המודעים והלא מודעים שלנו, ולא רק בגלל שהוא יודע על כל הזיכרונות שלנו בלי שהוא צריך לעצור ולחשוב עליהן מכיוון שהוא מחוץ לזמן, אלא שהוא מודע לכלל הקיום העברי והעתידי שלנו וגם לכל קיום שיש לנו מחוץ לזמן - אין מערכת יחסים יותר אינטימית ממה שיש לנו עם אלוקים.

מתחום הראיות המדעיות יש לנו את מכניקת הקוונטים, (זהו תחום בפיזיקה שנוגע לחיי כולנו, למשל המחשבים, האינטרנט, הפלאפונים ועוד הם תוצרי טכנולוגיה המבוססת על הבנה של מכניקת הקוונטים) המאפשרת לנו להציף הצצה נוספת על הקשר בין תודעה ליקום על ידי תצפיות מדעיות שמראות לנו שיש מצב מאד מיוחד הנקרא "סופר פוזיציה" (הנזכר למעלה).

הנה ההגדרות של מכניקת הקוונטים וסופרפוזיציה:

"מכניקת הקוונטים (באנגלית **Quantum mechanics**): , או בשמות אחרים: **פיזיקה קוונטית, תורת הקוונטים** או **QM**, היא תורה פיזיקלית המתארת את התנהגות החומר בסקאלות (אורך, טמפרטורה, עוצמת שדה כוח, זרם חשמלי ועוד) קטנות ביותר. התורה מספקת תיאור כמותי של מספר תופעות שלא ניתנות להסבר במסגרת המכניקה הקלאסית והאלקטרודינמיקה הקלאסית... (הורדתי דוגמאות המופיעות בויקיפדיה).

במצבה הנוכחי, מכניקת הקוונטים היא תורה פיזיקלית **הסתברותית-סטטיסטית**. כלומר, בניגוד למכניקה הקלאסית, מכניקת הקוונטים אינה יכולה לחזות איזו תוצאה תתקבל בניסוי, אלא רק את ההסתברות לקבל אותה. מבדיקות שנעשו על צבר של ניסויים זהים, התפלגות התוצאות שנתקבלה הייתה זהה בדיוק רב לסטטיסטיקות שחזתה מכניקת הקוונטים."

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק במכניקת הקוונטים

he.wikipedia.org/wiki/מכניקת_הקוונטים

סופרפוזיציה במכניקת הקוונטים:

"בתורת הקוונטים מתואר מצב המערכת על ידי פונקציית גל, המתארת את ההסתברויות לאפשרויות השונות של מצב המערכת. בהינתן בסיס וקטורי הפורש את מרחב המצבים של המערכת ניתן לתאר את מצב המערכת כסופרפוזיציה של מצבי הבסיס. אם נמדוד את המערכת בבסיס זה לא נקבל תוצאה דטרמיניסטית אלא התפלגות התואמת את התפלגות מצבי הבסיס בסופרפוזיציה, מלבד במקרה הפרטי בו הסופרפוזיציה מכילה מצב בסיס בודד. במקרה זה כל מדידה שתעשה בבסיס הנ"ל תיתן תמיד את התוצאה המתאימה לאותו מצב בסיס".

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק בסופר-פוזיציה

he.wikipedia.org/wiki/מכניקת_הקוונטים

אני ממליץ מאד לראות את הסרטון הבא: (הוא מסביר בצורה מאד ידידותית ופשוטה כיצד עקרון הסופרפוזיציה קשור לתודעה ובכלל)

http://www.youtube.com/watch?v=UMqtiFX_IQQ

(הסרטון באורך 6 דק' ושוב, אני ממליץ לצפות בו).

בדיקות ותצפיות שנעשו ברחבי העולם במעבדות רבות מאד הגיעו לאותה מסקנה: כאשר צופה מתבונן בתהליכים של קביעת מיקום ברמה הקוונטית, החלקיקים (שמתפקדים גם כגלים) יוצרים תבנית פעולה שונה מאשר כשאין תצפית אנושית על המתרחש.

למעשה, החלקיקים נמצאים בכל האפשרויות שבהם הם יכולים להיות באותו הזמן ובאותו המקום ואף לא במקום אחד בלבד, כך ששתי האפשרויות סותרות ומבטלות זו את זו, והדבר שבסופו של דבר קובע את המיקום זה עצם ההתבוננות של זה שער לעצמו.

מה שנובע מזה, זה שבלי מודעות המתבוננת במתרחש, אין התרחשות. כשם שהבנו מקודם שאם אין מחשבה, אין קיום, אזי שאם אין מחשבה, אין מתבונן, אם אין מתבונן, אין תודעה, אם אין תודעה המתבוננת במשהו - אין את המחשבה לגבי אותו עניין ואז התופעה לא מתרחשת כלל כי התנאי היסודי נשמט.

נובע מזה שכל מה שמתרחש ביקום (ומעבר) חייב להתרחש תוך כדי התבוננות תודעתית כלשהו על המתרחש. ברור שבני אדם לא מסוגלים להתבונן על כל היקום בכל זמן ובכל מקום ובטח שלא בו-זמנית ובטח ובטח שלא, בכל רמות ההתבוננות השונות, כגון מרחב, זמן, חלקיקים בגדלים שונים וכדומה ובטח ובטח שלא במצב שאין בני אדם - לפני האדם הראשון... לכן ישנה מודעות אחרת שרואה ומתבוננת בהכל ובעצם הפעולה הזו מאפשרת את

כלל הקיום כולו. אחרת לא הייתה יכולה להיות מציאות "לפני" שהמודעות העצמית הראשונה התלויה בזמן הגיעה לידי ביטוי ביקום שלנו מה שמחייב, שלפני היקום שלנו כבר הייתה מודעות קיימת שלא תלויה בזמן.

דרך נוספת להסתכל על זה ולהעמיק עוד יותר תהיה על ידי זה שנשאל "האם יש משהו שקיים ללא מחשבה?" כלומר, האם יש משהו שיש לו קיימות בלי שיש מחשבה של מישהו/משהו איפשהו לגבי אותו הדבר? לפני שאנחנו עונים צריך לשאול עוד שאלה: האם יש משהו שאין לו הגדרה?

מהר מאד נגלה שאם יש משהו שאין לו הגדרה, הרי שזוהי הגדרה. כלומר, כשאנחנו אומרים:

"אין לזה הגדרה" - למעשה יצרנו הגדרה משום ש:

"אין לזה הגדרה" = הגדרה.

מה זה אומר? זה אומר שאין דבר כזה "משהו ללא הגדרה" (כנ"ל בחלק אחר בספר) - לכל דבר שקיים יש הגדרה. למה זה חשוב? מכיוון שהגדרה קיימת רק כצורה של מחשבה. כלומר אין הגדרה אם אין מחשבה על הגדרה. המחשבה זהו שלב קדום יותר של הגדרה. אם אנחנו אומרים "משהו קיים ואין לגביו מחשבה" אנחנו בעצם שוב סותרים את עצמנו כי אנחנו חושבים על אותו הדבר שאמרנו שלא זקוק למחשבה.

"אין לזה מחשבה" - זוהי מחשבה.

כלומר, הכרח שכל היקום כולו ובכלל כל המציאות כולה, כל מה שקיים, קיים כמחשבה - וזאת נמצאת אצל ישות שחושבת אותה והרי שזוהי המודעות העצמית הגבוהה ביותר והגדולה ביותר האפשרית, המודעות העצמית האין סופית שמודעת להכל - כל המציאות כולה..

ניתן להגיע למסקנה הזו גם מתוך המבחן האונטולוגי המופיע בספר זה והנ"ל. גם המבחן שעשינו עכשיו הוא סוג של אונטולוגיה ובואו נראה כיצד זה נראה:

1. כל מה שקיים במציאות, קיים כהגדרה.
2. כל מה שיש לו הגדרה, קיים כמחשבה.
3. כל מחשבה קיימת בתוך ישות החושבת אותה.
4. כל מה שקיים במציאות נמצא בתוך ישות החושבת אותה באמצעות מחשבה שיש לה הגדרה.
5. יש ישות שחושבת ומודעות לכל המתרחש בכל המציאות כולה בכל זמן ובכל הוויה (גם מחוץ לזמן).

"פילוסופיה זה לא בשבילי"

המשפט/טענה הזו יחסית נפוצים בקרב מי שלא אוהב את מה שהוא שומע, כשהוא שומע חיזוקים למה שהוא כבר חשב לפני כן אז בד"כ כולם מקשיבים ונהנים. ברגע שהאדם שומע דברים שמתנגשים עם מה שהוא חשב או חושב עד אותו הרגע, הוא חווה התקפות מהיצר הרע ולכן הוא עשוי לחוש ברע ולהתחיל לומר דברים כמו "טוב טוב, תעזוב אותי, פילוסופיה זה לא בשבילי".

מה שחבל אצל מי שנעל על ידי משפטים מהסוג הזה, זה שקודם כל הם לא בודקים את האמת וזה החלק הכי מצער, אבל מעבר לזה, אפילו בעצם האמירה עצמה הם סותרים את עצמם ואת הצורה שבה הם חיים את כל חייהם.

המילה "פילוסופיה" גורמת לפעמים לאנשים לחשוב שמדובר בדברים "באוויר" וכביכול מדובר בטחינת מים.

העניין הוא, שכמעט כל המדעים, מתמטיקה, פיזיקה, כימיה הכל נחשב לפילוסופיה... מה זה PHD? האות P מייצג את המילה Philosophy באנגלית...

דבר ראשון טחינת מים זה אומר שאין התקדמות וזה כמו הליכה במעגלים והאמת היא שבזכות הפילוסופיה הגענו לטכנולוגיה מדהימה והבנה עמוקה של מי אנחנו, מה התכלית, כיצד לנהל את חיינו ועוד...

החלק הכי מצחיק בעיני במחשבה של "פילוסופיה זה לא בשבילי" זה שעצם המחשבה עצמה זוהי פילוסופיה.

כלומר, מי שדוגל בפילוסופיה ש"פילוסופיה זה לא בשבילי" למעשה סותר את עצמו, כי אם הוא היה מאמין בזה אז הוא לא היה מפתח את הפילוסופיה הזו שלו. יותר מזה, לא רק שהוא כן עושה שימוש בפילוסופיה אפילו במחשבה הזו של "פילוסופיה זה לא בשבילי", אלא שהוא משתמש בפילוסופיה שהיא שגויה, סותרת את עצמה ואשר לא מניבה כלום והיא מעגלית עם קצר בהתחלה ובסוף כך שכל מה שהוא טוען כנגד "פילוסופיה" חוזר כנגדו:

1. הוא טוחן מים בעצם המחשבה.

2. הפילוסופיה שלו באמת לא בשבילו, כי זה לא קיים.

יתרה מכך, כל החיים שלו הוא מדבר עם אנשים על פוליטיקה, על מדעים, על מזון, על התנהגות, חינוך, ערכים וכן הלאה והלאה - כל חיינו מלאים בפילוסופיה. מה קרה שפתאום ודווקא עכשיו כשהוא נתקל בדברים כמו מה שמופיע בספר הזה פתאום "פילוסופיה זה לא בשבילי"? כי אנחנו מדברים פה על דברים שמשפיעים על החיים וניהולם, ערכים, צורת חשיבה והכי חשוב - על מה שבאמת חשוב לצורך החיים האלו - למה אנחנו פה ומה אנחנו אמורים לעשות כאן ואפילו איך.

מתוך ויקיפדיה באנגלית:

"PHD=Doctor of Philosophy

Doctor of Philosophy, abbreviated as **PhD**, **Ph.D.** **D.Phil.** or **DPhil** in English-speaking countries and originally as **Dr.Philos.** (for the Latin *philosophiae doctor* or *doctor philosophiae*), is in many countries a postgraduate academic degree awarded by universities. The academic level known as a Doctorate of philosophy varies considerably according to the country, institution, and time period, from entry-level research degrees to higher doctorates. A person who attains a doctorate of philosophy is automatically awarded the academic title of doctor."

מאת:

http://en.wikipedia.org/wiki/Doctor_of_Philosophy

מהי ההגדרה של פילוסופיה?

"היא חקר מושגי יסוד בהכרה האנושית כמו קיום, מציאות, נפש, הכרה, היגיון, מוסר, סיבתיות, ידע ושפה. גישתה של הפילוסופיה לשאלות אלה היא גישה ביקורתית, שיטתית ומסתמכת על בניית טיעונים רציונליים".

מתוך ויקיפדיה ערך העוסק בפילוסופיה

he.wikipedia.org/wiki/פילוסופיה

כלומר, פילוסופיה זה הבסיס של הכל, כי הכל חלק מהמציאות והכל מתבסס על הגיון ומושגים. עצם זה שאדם חושב זוהי כבר ההתחלה של הפילוסופיה - תפיסת העולם שלו.

בעיית האינדוקציה וקריסת האנושות

מה אם, מישהו היה מראה לכם שכל המערכת האנושית קורסת לחלוטין כאשר מתבוננים בצורה לוגית ושכלית בדבר פשוט יחסית... פשוט - אבל כל כך בסיסי ועמוק שלמעשה רוב המחשבה האנושית והתפיסה החברתית-מדעית של כלל בני האדם מאז שחר ההיסטוריה מושגת על אותו עניין בסיסי ושמבחינה לוגית - יש בעיה קשה מאד להצדיק את המחשבה הזו - ואם אין לכך הצדקה אזי שכל מה שמבוסס על היסוד המחשבתי הזה קורס לחלוטין.

הבעיה שנקראת "בעיית האינדוקציה" (שהגה הפילוסוף הגאון הנודע דייוויד יום) היא בעיה כל כך משמעותית עד כדי שהיא גרם לעמנואל קאנט לומר שזה "העיר אותי מתרדמתי הדוגמתית" ("דוגמתית" - הכוונה לדבר שלוקחים כמובן מאליו בלי לבסס ולבדוק אם הוא בכלל נכון - מה שנקרא "אמונה עיוורת") ובעקבות זה שהוא התבונן והעמיק בבעיית האינדוקציה הוא כתב לבסוף את אחד מספריו המרשימים ביותר שנקרא "ביקורת התבונה הטהורה" (ספר מאד מרשים, עם עומק מדהים - אבל אחד הקשים והמסובכים ביותר לקריאה שאיי פעם נתקלתי בהם).

כשאנחנו מדברים על "בעיית האינדוקציה" אנחנו לא מדברים על אינדוקציה מתמטית אלא על אינדוקציה לוגית טהורה. המשמעות של "אינדוקציה" ברמה הלוגית הטהורה היא "הסקת מסקנה מהפרט אל הכללי".

הדבר שאנחנו הולכים לבחון עכשיו הוא אחת הדוגמות הגדולות ביותר של האנושות! אמונה עיוורת ואצל המון אנשים - גם לא מוצדקת ואם היו ערים לכך, כמעט כל מרכיבים האנושות היו קורסים לחלוטין - עד כדי כך.

למה הכוונה "הסקת מסקנה מהפרט אל הכללי"? הכוונה היא שאדם נתקל בדבר כלשהו במהלך חייו ואחרי שהוא נתקל בזה שוב ושוב הוא מחליט להסיק מסקנה, שיש חוקיות - תבנית. כך, כשהוא ייתקל בסיטואציה הזו שוב, הוא כבר ידע למה לצפות. דוגמאות:

נניח שאנחנו רואים שבכל פעם שאנחנו עוזבים אבן באוויר, היא זזה ומגיעה לקרקע, שם היא נעצרת. נבדוק את זה עוד פעם ועוד פעם ובסוף נגיע ל"מסקנה" שיש חוקיות תבניתית של "נפילת עצמים כלפי הקרקע". כמובן, שכל המדע מבוסס על העיקרון הזה של "הסקת מסקנה מהפרט אל הכללי". מבצעים תצפיות, אוספים נתונים מקבצים אותם יחד ובודקים איזה תבניות וחוקיות אנחנו מקבלים. על בסיס כמות גדולה של נתונים ואסיפתם על ידי כמה שיותר גורמים כך אנחנו יותר בוטחים בחוקיות שגילינו וכך כל המדע התפתח.

למעשה לא רק המדע התפתח בצורה הזו. איך למדנו ללכת? בגיל צעיר מאד התחלנו להניע את גופנו וגילינו שהפעלה מסוימת מאפשר תזוזה כזו, הפעלה אחרת מאפשרת תזוזה אחרת ועל ידי ניסיון ובדיקת החוקיות גילינו בסוף כיצד ללכת.

אותו דבר לגבי דיבור, איך אנחנו יודעים לדבר? הבנו שכל פעם שנתקלנו במילה מסוימת, למשל "אמא" יש הופעה של אלמנט מסוים, במקרה הזה משהו שמזוהה על ידינו כגורם אוהב ומחבק ולבסוף הבנו שיש חוקיות וש"אמא" זוהי ההופעה של הדמות הזו. כך גם לגבי שאר המילים. אם היינו לרגע אחד חושבים שמילה שלמדנו היום, נניח "ספר" מחר הייתה יכולה להיות בהגדרה של "פיל" לא היינו מסוגלים לדבר. כלומר, אנחנו מניחים שמה שעבד עד עכשיו יעבוד גם בהמשך.

הסקת מסקנה על בסיס העבר, על בסיס הפרטים של העבר, לגבי העתיד.

הדבר הזה נקרא "אינדוקציה".

נו... מה הבעיה!?

"בעיית האינדוקציה היא בעיה פילוסופית ששורשיה נעוצים עוד בעת העתיקה. את הטיעון בצורתו המפורסמת כיום הציג הפילוסוף הסקוטי דייוויד יום. הטיעון מראה שכל הצדקה לוגית של האינדוקציה משתמשת בעצמה באינדוקציה. כלומר היא כבר מניחה במובלע שאינדוקציה היא שיטת היסק תקפה, ולכן היא מעגלית.

מטרת הטיעון להראות כי מקורה של האינדוקציה המדעית הרגילה (ולא אינדוקציה מתמטית), אינו במציאות החיצונית (במישור האובייקטיבי) אלא בנפש האדם (בסובייקט), ובכך לערער על אמינותה כשיטת היסק תקפה. בפשטות, הטיעון גורס כי העובדה שמאורע חוזר על עצמו פעמים רבות, ולעולם אינו משנה ממהלכו (למשל - השמש זורחת מדי יום) אין בה כדי לנסח כלל אובייקטיבי על הישנות מקרה זה גם בפעמים הבאות (על פי הדוגמה: הכלל כי השמש תזרח תמיד, המנוסח על פי תצפיות בלבד, הוא יציר דמיונו של האדם ולא אמירה על המציאות עצמה).

הפילוסוף עמנואל קאנט אמר שבעיית האינדוקציה "העירה אותו מתרדמתו הדוגמטית" והביאה אותו לכתובת ביקורת התבונה הטהורה.

בעקבות הצגה זו של בעיית האינדוקציה, היא אינה מקובלת כגישה להיסק לוגי מסורתי תקף, להסקה ממספר מוגבל בהכרח (מגבולות הניסיון) של תרחישים במציאות החיצונית.

מתוך ויקיפדיה, בערך שעוסק ב"בעיית האינדוקציה"

בעיית האינדוקציה he.wikipedia.org/wiki/בעיית_האינדוקציה

הבעיה של האינדוקציה היא לא שהיא "מעגלית" - יש הרבה טענות מעגליות טובות מאד מכיוון שהן עקביות. **הבעיה של טענות מעגליות היא רק כאשר הן סותרות את עצמן** כמו שראינו "הכל סובייקטיבי" "רנדומאליות מוחלטת", "אין אמת אבסולוטית" וכן הלאה, הן כולן טענות מעגליות שסותרות את עצמן. לעומתן, הנה כמה טענות מעגליות שהן עקביות ואין איתן בעיה "2=1+1" זו טענה מעגלית תקינה. "אני חושב משמע אני קיים" זוהי טענה מעגלית תקינה.

העניין הוא... כמעט כל הטענות הן מעגליות בסופו של דבר, בין אם קל לראות את המעגל ובין אם קשה. הבעיה נוצרת, כאשר הטענה סותרת את עצמה או לא מסוגלת להצדיק את עצמה וזקוקה למנגנון **חיצוני** שיצדיק אותן, כמו במקרה של בעיית האינדוקציה ותכף נראה איך זה עובד...

אנחנו מבינים שאנחנו מאד **רוצים שהמנגנון האינדוקטיבי יהיה מנגנון אמין** מכיוון שאת כל המערכת האנושית ביססנו על המנגנון הזה.

השפה שלנו, המדע שלנו, התקשורת שלנו ואפילו הזיכרונות האישיים שלנו!

בואו נפשט את זה ונתבונן בזה יחד,

בכל פעם שמישהו **מסתמך** על עיקרון האינדוקציה, הוא בעצם יוצא מנקודת הנחה שהמנגנון האינדוקטיבי, כלומר "הסקת מסקנה מהפרט אל הכלל" הוא **מנגנון אמין**.

השאלה היא - איך הוא **יודע** שזה מנגנון אמין?

אם יאמר: עובדה, אני יכול לדבר - אז במבחן המציאות זה **עובד**.

הוא למעשה יעשה טעות לוגית מכיוון שהמקסימום שהוא יכול **באמת** לומר זה:

"עובדה, אני יכול לדבר, אז במבחן המציאות זה **עבד עד עכשיו**". הרי שכל הסקת מסקנות לגבי המשך יהיה מבוסס על עקרון האינדוקציה. מאיפה הוא יודע שזה ימשיך לעבוד?

אבל אם חשבתם שזה כבר בעייתי... הבעיה גרועה בהרבה יותר מזה... מכיוון שאפילו את המשפט "אני יכול לדבר, אז במבחן המציאות זה עבד עד עכשיו" הוא לא באמת יכול לומר! מדוע? מכיוון ש... איך הוא **יודע**? איך הוא **הסיק** ש"זה עבד עד עכשיו"? ניחשתם - הוא שוב השתמש באינדוקציה! כי זה בעצם כמו לומר "הזיכרון שלי לגבי זה שזה עבד הרבה פעמים בעבר מראה לי שזה... עבד הרבה פעמים בעבר..." אבל הוא מתבסס על "הזיכרון" ומאיפה הוא יודע שהזיכרון שלו אמין? כמו שאתם מתארים לעצמכם - שוב על ידי האינדוקציה!

בכל פעם שהוא השתמש ב"זיכרון" שלו, הוא גילה שזה עבד, למשל המילה "אמא" מאתמול, עובדת גם היום. אז הוא קיבל פרט אחד של זיכרון שעבד, אחרי זה המילה "אבא" ואחרי זה מילים אחרות, ופעולות שהוא "עשה"

בעבר לדוגמה לזחול, ללכת, לרוץ להרים ידיים, לזרוק כדור וכן הלאה הכל ביסס לו את זה ש"הזיכרון שלך אמין". איך זה ביסס את זה? על בסיס האינדוקציה!

כלומר, בחיי היום יום שלנו אנחנו משתמשים בהנחת היסוד "האינדוקציה אמינה" המון פעמים, ובוודאי כשאנחנו עוסקים במדע וכל דבר אחר.

מישהו ניגש למכונת - מדוע שהיא תעבוד ותאפשר לו לנסוע? כי הוא יודע שבד"כ (אינדוקציה) היא עובדת... אבל אם עיקרון האינדוקציה מעולם לא נבדק ונחקר והוכח כאמין אנחנו אמורים לפקפק בזה שהוא אמין...

הרי שעד שלא הוכח לנו שהעיקרון אמין, אנחנו לא יודעים שהוא אמין - זוהי אמונה עיוורת גרועה מאד מכיוון שכל ה"אימותים" האלו שנעשים במהלך החיים, לא נחשבים לאימותים למנגנון האינדוקציה כלל וכלל.

מכיוון שהם משתמשים באינדוקציה מלכתחילה ומבוססים עליה.

משל למה הדבר דומה?

נניח שאני אשאל אתכם, "מה האורך של מטר? אתם יכולים לצייר לי על הלוח מטר כדי שאני אוכל להשתמש בו?" ואתם תציירו משהו (מבלי להשתמש במשהו חיצוני). עכשיו אני אשאל אתכם "מה ציירתם?" ותגידו לי "מטר".

אני אומר יופי! אז זה מטר, אבל בואו נבדוק אם זה באמת מטר, כדי שנוכל להשתמש בזה לכל הדברים שאנחנו זקוקים למידת המטר בשבילם.

אין לנו כלים מבחוץ להביא כדי לבדוק אם מה שציירתם זה מטר... אז מה נעשה? נחליט שאנחנו לוקחים חתיכת קרטון וחותכים אותה בדיוק באורך של הקו שציירתם על הלוח.

עכשיו יש לנו "מטר" פיזי! וכשאנחנו נבוא לבדוק את ה"מטר" שציירתם על הלוח... זה ייצא בדיוק מטר לפי המטר הפיזי שלנו! איזה יופי! עכשיו אפשר לבנות בתים, למדוד את גובה הילדים ולחשב חישובים...

כמובן שבכל הבתים שאבנה, כל המדידות שאבצע וכן הלאה, תמיד ייצא לי שמטר=מטר... אבל לא על בסיס מקור חיצוני שבאמת נותן תוקף ואמינות למדידות - אלא רק על בסיס קביעה שרירותית שאתם עשיתם כשציירתם את ה"מטר".

אולי בטעות עשיתם 67 ס"מ? או 82 ס"מ?

בדיוק אותו הדבר פה רק יותר גרוע, אנחנו משתמשים ב"אינדוקציה" שזה הסרגל "מטר" שלנו - שאנחנו החלטנו על בסיס עצמנו וצידוק מהזיכרון שלנו שלמעשה לא מקבל תוקף משום דבר חוץ מאשר אותו סרגל "אינדוקציה" גם כן.. ולכן הבעיה עם אינדוקציה גרועה יותר - אם אין צידוק חיצוני, אז האנלוגיה שנתתי נמצאת במצב הרבה יותר טוב כמו שאתם מבינים, כי אולי בכל זאת הייתם מדויקים כשציירתם מטר? הרי ראיתם את המידה הזו הרבה בחייכם.

אנחנו לוקחים את ה"סרגל" אינדוקציה שלנו ובודקים על המון דברים ותמיד... יוצא לנו שזה "עובד" - כלומר השפה עובדת, התקשורת שלנו, המדע, וכן הלאה...

מי שיתבונן בזה לעומק יגלה שכל מי שאין לו צידוק מוחלט של 100% לבעיית האינדוקציה... במהלך כל החיים שלו הוא נמצא במצב של שימוש בדבר שאין לו צידוק ומתוך כך, אם הוא היה אמיתי עם עצמו הוא היה אמור לפקפק בכמעט כל דבר ודבר.

הוא היה אמור לשאול את עצמו "אולי החוק שמאפשר לחמצן להישאר טוב בשבילי ישתנה, כי הרי שאני לא יכול לדעת שזה אמין." או אולי כח "המשיכה" יתהפך ופתאום אני אתחיל לעוף באויר? ואולי כל מה שאני זוכר... אני בעצם לא זוכר נכון וכל החיים שלי בכלל לא שלי... ואין לי ילדים? ואולי בכלל לא קוראים לי "בשם מסוים"... ומי שחושב שהוא יכול לומר "טוב, אז האינדוקציה נכונה ב-99%" מאיפה הוא יודע שזה 99%? כשהוא יבוא לבדוק הוא יגלה שהוא יודע את זה על בסיס האינדוקציה ואז יצטרך להוריד עוד קצת, יגיע ל-98% וכן הלאה ל-97 ועד שזה ישאף ל-0! כלומר, מי שיתבונן בזה לעומק, ולא יצליח להוכיח שהאינדוקציה אמינה יש לו 3 אפשרויות:

1. להיות לא אמיתי ולומר "מבחינתי זה אמין, אני מאמין בזה בצורה עיוורת".
2. להיות אמיתי ולהבין שאין לו צידוק לאינדוקציה ולסגור את עצמו במוסד למשוגעים מכיוון שהוא יפקפק בכל דבר ודבר שהוא רואה, מרגיש, משתמש, זוכר וכן הלאה. זוהי הסיבה שדייויד יום נחשב **לפקפקן הגדול**. כשהוא גילה לאנושות את בעיית האינדוקציה (הוא לא לגמרי המציא אותה לבדו אבל בהחלט הכניס אותה לרשימת הדברים הדחופים לפתור).
3. **להגיע לצידוק לבעיית האינדוקציה, ולחבר את מחשבתו למקום גבוה בהרבה שיאפשר שלוה ורוגע וחיבור לוגי עמוק עם המציאות.**

השאלה הגדולה היא... האם סעיף 3 אפשרי בכלל? האם אפשר להוכיח שהאינדוקציה אמינה?!

נסכם בפשטות לפני שנתקדם :

אם האינדוקציה אינה כלי אמין, או שאין דרך להוכיח שהאינדוקציה אמינה, אז רוב רובו של המארג האנושי קורס לחלוטין :

1. מערכת הדיבור תתערער מהיסוד.
2. המתמטיקה תקרוס.
3. כל החוקיות והתבניות המדעיות יקרסו.
4. מערכת המשפט והצדק נעלמת.
5. כל מערכות היחסים הבין אנושיות יתערערו מהיסוד.

וזאת, אם האנושות תכיר בזה ש... "אין צידוק לאינדוקציה". כל זמן שלא מכירים בבעיה הזו אז מאמינים באינדוקציה בצורה עיוורת.

משל למה הדבר דומה?

מכירים את זה בסרטים המצוירים רואים איזו דמות רצה במהירות אדירה והיא המשיכה לרוץ מעבר לאיזשהו צוק גבוה? הדמות ממשיכה לרוץ... וממשיכה... באוויר... מתוך אמונה עיוורת שיש לה קרקע מתחת לרגליים... אבל ברגע שהיא מסתכלת למטה... בום טרח והיא נופלת ומתרסקת.

כלומר, עד שלא בדקנו - יכולנו להמשיך לרוץ על "עיוור", וכשבדקנו או שגילינו שיש "אוויר" מתחת - אנחנו נופלים. או שאנחנו מגלים שיש המשך של הצוק ואנחנו לא נופלים (אופציה 3). או שאדם אומר לעצמו "אין לי צידוק אבל אני מאמין אמונה עיוורת" והוא בעצם לא יודע אם הוא נופל או ממשיך לרוץ, כי אין לו אפשרות לבחון את זה. הוא רק "מרגיש" שהוא ממשיך לרוץ ואז הוא משקר לעצמו כל החיים.

יש דרך אחרת להסתכל על בעיית האינדוקציה. נניח שראינו 100 ברבורים שחורים. האם זה אומר שגם הברבור ה-101 יהיה שחור? ומה אם ראינו 1,000 ברבורים? או 10,000? אין מספר שבאמת ישנה את העובדה שהברבור הבא, אם האינדוקציה לא אמינה, יכול להיות לבן ולכן אין קשר לתצפיות ולאירועי העבר לגבי העתיד.

דוגמא נוספת תהיה "עד שנת 2014 כל האבנים נפלו לקרקע כשעזבו אותן באוויר". אבל אם עיקרון האינדוקציה אינו אמין, אז זה לא עוזר לנו במאומה לגבי קביעה עתידית. יתרה מכך, כמו שראינו מקודם, אפילו את התצפיות של העבר אנחנו לא יכולים לאגור ולהשתמש בהן מכיוון שגם הן דורשות אינדוקציה אפילו רק כדי לתעד את עצם זה שהן קרו.

מהו הפתרון אם כך? האם יש פתרון?

אכן יש פתרון. אבל הפתרון דורש מספר רבדים של הבנה לוגית, לא אינדוקטיבית אלא אונטולוגית שרק לאחר הבנתם ניתן להבין את הפתרון לבעיית האינדוקציה ולכן ראה חלק אחר בספר זה שמדבר על "פתרון בעיית האינדוקציה"

המוסר. הטוב, הרע והיצר המכוער

בפרק זה נעסוק בכמה מהשאלות הטורדניות והמשמעותיות ביותר שיש לנו במהלך החיים. "האם יש טוב ורע אבסולוטיים?"

"למה שאקבל את החוקים של המדינה?"

"מי קובע מה טוב ומה רע?"

"אם יש אלוקים, למה יש רע בעולם?"

"האם יש מוסר אבסולוטי?"

בימינו מאד נפוץ לראות ב"טוב" ו"רע" כמשהו סובייקטיבי שכל אחד מאמץ לעצמו. יש מי שחושב שהטוב והרע נקבעים לפי המיקום הגיאוגרפי, כלומר לפי הערכים של החברה שבה האדם גדל, כך הערכים שלו יהיו ושאיך דבר כזה "טוב ורע מוחלטים" או "אובייקטיביים".

בשביל להתחיל לבחון את הדברים האלו ולהתעמק בנושא בצורה רצינית ועניינית צריך לקחת אויר ולהחליט שאנחנו רוצים לבדוק באמת.

הנושא הזה מאד טעון אצל הרבה אנשים מכיוון שיש הרבה מאד שמונח על המאזניים בכל מה שקשור לזה.

כבר ראינו מוקדם יותר בספר שמי שטוען ש"הכל סובייקטיבי" עושה שגיאה לוגית, כי זה בעצם כאילו הוא אומר ש"אין דבר מוחלט כלל".

ובעצם האמירה עצמה היא מוחלטת וזה סותר את עצמו. מי שצריך רענון שיסתכל בחלק של "כח האינרציה" בתחילת הספר.

אחרי שהוכחנו כבר הרבה פעמים בספר הזה שיש דברים מוחלטים ואובייקטיביים נשארה השאלה "האם הטוב והרע אובייקטיביים?"

נניח ומישהו חושב שאין דבר כזה טוב ורע אובייקטיביים... למה שמישהו יקשיב למה שהוא מחליט שזה טוב או רע? הרי לפי שיטתו עצמו, כל אחד יחשוב מה שהוא רוצה, ואפילו הוא - יכול לשנות את דעתו מהיום למחר, ואפילו מהבוקר לאחרי הצהריים...

אז למה שמישהו יקשיב למה שאותו אדם טוען שזה טוב או רע?

מכיוון שהוא רוצה חוקים כאלו או אחרים? יבואו אנשים ויגידו שהם רוצים חוקים אחרים לגמרי.

מי מהם צודק? יש בכלל "צודק"? אולי צריך לתת לחזק לקבוע... הרי שמי שיש לו הכי הרבה עוצמה יכול לכפות את דעתו על שאר האנשים, חס וחלילה, לא?

אולי צריך לבנות מנגנון של דמוקרטיה ושהרוב יקבע? אבל מה ימנע מהרוב לעשות דברים רעים למיעוט? ובכלל, מי אמר שהרוב יחליט החלטות נבונות וטובות בעבור עצמו?

אם הרוב הוא זה שקובע, אז הרוב יכול לטעות, מן הסתם... ולטעות בגדול כמו שקרה עם ספינת הדגל של הדמוקרטיה באותה תקופה לא רחוקה מהיום... לפני כ-70 שנה, גרמניה שנחשבה לשיא הדמוקרטיה חוקקה חוקים על פי שלטון הרוב... חוקים שהגדירו שבני אדם כאלו ואחרים לא נחשבים כבני אדם כלל ולכן, מותר ואף רצוי לעשות להם דברים איומים.

גרמניה החליטה, **לטובת** האנושות, להפטר מכל מי שלדעת הדמוקרטיה שלהם, מזיק לאנושות. אנשים נכים, פיסחים, יהודים וכן על זה הדרך...

מי שיחקור היטב את הנושא הזה יגלה שתחת גישה של "טוב ורע סובייקטיביים" הצרות האיומות ביותר של האנושות לא רק ש"יכולים" להגיע, אלא אף הגיעו בפועל להיסטוריה של העולם ושל עמנו.

אז אולי בכל זאת שווה לפחות להיות עם ראש פתוח ולבדוק אפשרות אחרת? אם היא לא נכונה, בסדר, נפסול אותה וזהו, אבל אם היא כן נכונה? אולי זה יכול להוביל למהפכה אמיתית ורצינית ובאמת טובה?

בנאדם שואל את עצמו "למה שאקבל את החוקים של המדינה?". הרי אם היינו חיים תחת שלטון שבו החוקים הם... שכל מי שעובר גובה מסוים ייתלה בכיכר העיר, כנראה שלא היינו מקבלים את זה... ואם היה חוק של איסור קריאת ספרים, שזה חוק כבר פחות "נורא" גם אותו לא היינו מקבלים. אבל למה? הרי שאם זה רק עניין של גיאוגרפיה, הרי שהיינו אמורים לקבל את זה. יתרה מכך, למה היו מהפכות בכל כך הרבה מקומות בעולם? הרי אם האדם מקבל את הערכים שלו רק מהסביבה... אז כל מי שנולד בסביבה מסוימת למשל הכושים שכבר נולדו לתוך עבדות היו אמורים לקבל את זה וזהו.

למה שיחשבו בכלל שזה לא צודק ולא מוסרי? מאיפה זה מגיע? הרי הם גדלים בסיטואציה מסוימת... במיקום מסוים עם סביבה מסוימת שבה... ככה זה מתנהל.

אדם שואל את עצמו אם לקבל או לא לקבל את שלטון החוק במיקום שבו הוא גר כל הזמן. ובהתאם לחיבור המוסרי שלו הוא מחליט כן או לא ומה כן ומה לא, ובד"כ הפחד מסנקציות ו/או נידוי חברתי מצליחים להשפיע עליו וגם מה שהוא לא מקבל, בכל זאת לעשות, למרות שבתוכו הוא לא מקבל.

האמת היא, שאנחנו לא אמורים לקבל את החוק של המדינה בצורה עיוורת, אלא לבדוק מה הוא אומר, מה המשמעות ולמה זה ככה ולא אחרת ומתוך הזדהות, בתקווה, אם אנחנו במדינה טובה, לקבל את זה באהבה כי זה טוב באמת. אבל הדיון שלנו הוא - מה זה טוב באמת והאם יש דבר כזה.

מי קובע מה טוב ומה רע?

אם האדם קובע מה טוב ומה רע, יבוא אדם אחר ויקבע ההפך.

בואו ניקח כמה דוגמאות קיצוניות כדי להעביר את הנקודה.

בדיון שהשתתפתי בנושא הזה, נאמר "כל אחד יקבל חוק שאומר שהוא יכול לעשות מה שהוא רוצה כל זמן שהוא לא פוגע במישהו אחר".

אבל זה לא נכון. למה? כי מי אמר שמה שאתה חושב ומגדיר כ"פוגע" עובד אותו הדבר אצל כולם? מה עם המזוכיסטיים?

ומה לגבי האנשים שמחזיקים בכח צבאי גדול וחזק? אולי הם ירצו לקחת להם את כל הרכוש שיש, ואולי אף להתייחס לאנשים כאל רכוש? מבחינתם זה החוק שצריך לחוקק... הרי להם יש את הכח והם רוצים חוקים שמאפשרים להם לנצל אותו...

ברור שהיום יש להם כח ומחר יכול להיות שכבר לא, אבל עדיין יש סיכוי טוב מאד שאפילו על חוק מאד כללי ובסיסי כנ"ל לא יסכימו איתנו.

נניח שהיינו חיים בסיטואציה שבה במקום שיהיה מיעוט מזוכיסטי, יש רוב מזוכיסטי... מה אז? החוק יהיה לפגוע באנשים כל הזמן כי זה מה ש"עושה טוב"?

נפוץ שאנשים בדיונים כאלו פתאום קם ואומר: "מה הבעיה, ניקח כמה חוקים מהתורה". הרעיון הזה טוב מאד - רק שיש בעיה במצב שבו "לוקחים" רק חלק מהחוקים וחוקים אחרים לא. למשל נניח שמישהו מחליט לקחת חוק אחד כמו "לא לגנוב" אז אדם אחר יכול לקחת חוק אחד כמו "כבד אביך ואימך" ומצד שני לרצוח את אותו אחד שהחליט לא לגנוב.

אם אפשר לקחת רק חלק מהחוקים, כי אז תמיד יהיו כאלו שישאלו ובצדק, על בסיס מה החלטנו את החוק הזה כן והחוק ההוא לא - הרי שאם לקחנו מהתורה חוקים בתור סמכות עליונה שקובעת לנו כיצד להתנהג ואיך לנהל את חיינו, אז איך אנחנו יכולים להחליט שחוקים מסוימים כן ואחרים לא? הרוב מחליט איזה כן ואיזה לא? זה שוב חוזר לאותה נקודה.

ברור שהחוקים לא יכולים להיות של בסיס רוב כזה או אחר כי מה אם הרוב רוצה להרוג את המיעוט? או אף לחוקק חוקים שפוגעים ברוב בטווח הארוך ובטווח הקצר מאפשרים לו "לשגשג"? אם כך איך אפשר לבסס אנושות שהיא באמת טובה?

צריך קודם לבדוק אם יש דבר כזה "באמת טוב" ורק אחרי זה אפשר יהיה לראות את הפתרון.

אנחנו יכולים להמשיך את הדיון הזה עוד הרבה מאד זמן ולהראות שמצב שבו אין טוב ורע מוחלטים זה דבר הרסני מאד בשביל האנושות.

בשלב כזה או אחר משהו בד"כ אומר משהו כמו "אבל הוגי הדעות הגדולים בד"כ מגיעים לניסוח דומה מאד של חוקים". זה נכון, הוגי הדעות החכמים ביותר באמת מגיעים בד"כ לניסוח של חוקים דומים והסיבה לזה היא... שבדרך של בדיקה לוגית מוחלטת ניתן להגיע לאמת אבסולוטית אפילו במה שקשור לטוב ורע!

מה עם מי שמאמין באבולוציה? מצוי שיש אנשים שמאמינים באבולוציה ומדברים על צדק, טוב, ורע וכן הלאה בצורה סותרת לחלוטין למה שהם מאמינים בו. (ראה הרחבה בחלק שעוסק באבולוציה בספר זה)

בקצרה, מי שמאמין באבולוציה, מאמין שיש התפתחות על ידי זה שהמתאים ביותר מביא את מירב הצאצאים וכן הלאה, ומה שקובע את "המתאים" זה תנאי הטבע המשתנים. יש הרבה פרדוקסים, הרבה סתירות לוגיות וגם מדעיות לכל מי שמאמין באבולוציה ואני אדבר על דברים אלו בהרחבה בחלק שעוסק באבולוציה בספר זה, אבל לצורך הדיון של הטוב והרע אני רוצה להעלות מספר נקודות.

אותו אחד שמאמין באבולוציה, למעשה מאמין שהשבחה גנטית זה הדבר הטוב ביותר, צריך לתת למתאימים ביותר להביא את מירב הצאצאים ולא להם להביא צאצאים. הרי מנגנון האבולוציה, לפי אמונתו זהו המודל הטוב ביותר שיש - אנחנו חווים לו את חיינו וכך גם כל שאר בעלי החיים בכדור הארץ והצמחים... כך לפי אמונתו.

אני חייב לומר שבמשך שנים מסוימות אני האמנתי בזה גם בעצמי לצערי, לא העמקתי וחקרתי באופן פרטי, אלא פשוט האמנתי לכל מה שהאכילו אותי בתקשורת ובמקומות אקדמיים אשר הם מראש פוסלים כל מה שסותר את האבולוציה ויש על כך הוכחות רבות, כולל סרט דוקומנטרי של בן סטיין. אני אפנה ואדבר על זה עוד בחלק של האבולוציה בספר זה.

בכל מקרה, כיצד יכול אדם כזה לטעון ש"להרוג בעלי חיים" זה לא טוב? ובמיוחד אם זה לצורך אכילה למשל. הרי שהוא לא יאמר "איזה אריה נבזי" וכן הלאה. מה זה המוסר הכפול הזה? הרי לפי הגדרתו של האדם שמאמין באבולוציה, בני אדם זה סוג של בעל חיים. אז למה אריה יכול לטרוף וזה בסדר גמור, אבל אדם לא?

יתרה על כך, למה לטפל באדם נכה? הוא לא מתאים להביא את מירב הצאצאים... ומה עם אנשים טיפשים? או לפחות להגדרת אותו אחד שהם טיפשים? גם הם לא מתאימים להביא מירב הצאצאים... ומה עם אלו שפשוט שונים? הרי שמהו צריך להיות מתאים יותר מאשר אחר, ולכן המתאים ביותר יביא את המרב. כיצד זה נקבע על פי האבולוציה? המתאים יותר יקח לשני את האוכל, ירעיב אותו, או ילחם וישמיד אותו כשם שאריות נלחמים על טריטוריות וכן על זה הדרך...

מזכיר לכם משהו?

איזו אומה דגלה בשיטה "מוסרית" שעובדת על בסיס האבולוציה? ניחשתם נכון - הנאצים ימד שמים.

לפעמים זה מגיע לידי גיחוך מדהים שבו אדם יכול לטעון ש"הריגת בעלי חיים זה רצח כמו שעשו הנאצים בשואה" והוא בעצמו מאמין באבולוציה. אמונתו שלו מצדיקה את מה שהנאצים עשו, הוא לא שם לב לזה כי הוא לא העמיק, ופתאום הוא אומר דברים אחרים.

יתרה על כך, היות וכבר הבאתי את הנושא של צער בעלי חיים פה, בואו נראה מאיפה מגיע המושג הזה :

"צער בעלי חיים הינו כינוי לאיסור ביהדות על פגיעה בבעל חיים או התעללות בו שלא לצורך. **הביטוי מופיע בתלמוד הבבלי במקומות רבים.**

מתוך הגישה של הגנה על בעלי החיים הוטלו איסורים אחדים: איסור על שחיטת בעל חיים וצאצאיו ביום אחד, איסור העבדת בעלי חיים בשבת, איסור חריש על ידי צמד של שור וחמור בשל ההבדלים שביניהם, איסור "לחסום שור בדישו", וכן חובות שהוטלו על האדם ביחס לבעל חיים כגון: "עזוב תעזוב עימו" לפיה מצווה אדם לעזור לחמור הכורע תחת משאו."

מתוך ויקיפדיה, ערך העוסק ב"צער בעלי חיים"

[/צער_בעלי_חיים_wiki/he.wikipedia.org](https://he.wikipedia.org/wiki/צער_בעלי_חיים)

שאר העולם החל לקק חוקים להגנת בעלי החיים רק בשלב הרבה יותר מאוחר. המקור של ההכרה בצער בעלי חיים הוא מהיהדות.

"הממלכה המאוחדת הייתה חלוצה במערב בחקיקת חוקים כנגד התאכזרות לבעלי חיים. החוקים הראשונים נחקקו במאה ה-18 נגד התאכזרות לבעלי חיים הקשורים לאדם כמו כלבים וסוסים במקביל להיתר להמשיך לצוד בעלי חיים דומים כמו שועלים. חוקים אלו עודכנו במהלך השנים והכילו תחומים נוספים בעקבות בריטניה, לרוב אחרי מאבקים, נחקקו חוקים דומים בארצות רבות נוספות, בארצותה ברית ובקנדה יש סדרת חוקים להגנה על בעלי חיים; למרות חוקים אלו, מעמדם המשפטי וזכויותיהם של בעלי החיים נחותים מזה של האדם. רוב החוקים הקיימים נועדו להגן על חיות מחמד ומשק, ומאשרים את זכותן של חיות אלו למחסה, מים, מזון, טיפול רפואי אלמנטרי. כמו כן הם אוסרים על עינוי בעלי חיים ועל הריגתן באכזריות. בחלק מהמדינות נטען כי שחיטה כשרה נכנסת לקטגוריה של הריגה באכזריות.

מתוך ויקיפדיה, ערך העוסק ב"צער בעלי חיים"

[/צער_בעלי_חיים_wiki/he.wikipedia.org](https://he.wikipedia.org/wiki/צער_בעלי_חיים)

אגב, השחיטה היהודית אינה גורמת צער או סבל לבעל החיים כלל. מחקרי מוח בזמן אמת על ידי מכשירי MRI מוכיחים את זה בצורה חד משמעית, וניסויים רבים נוספים מוכיחים את זה, וזה אפילו התקבל בבתי משפט של גויים בהרבה מדינות.

בכל מקרה, על פי היהדות, אין לאכול בעלי חיים, למעט אלו המותרים לאכילה, שהם כולם בעלי חיים שאינם טורפים, ואשר הם טהורים על פי כל הסממנים שמופיעים בתורה ובכלל האדם לא היה אמור לאכול בשר, מציאות זו קרתה רק לאחר חטא אדם ראשון ודור המבול ומבוער בתורה שבעתיד לאחר התיקון של בני האדם לא תהיה עוד שחיטה וגם בני האדם וגם בעלי החיים יתעלו לדרגתם הראויה. בעלי החיים גם ירדו מדרגתם המקורית בעקבות חטא אדם ראשון ודור המבול.

להלן קטעים מאת אתר "ישיבה" בערך העוסק בדיני צער בעלי חיים, שוב, על קצה המזלג:

"מלכתחילה על פי האידיאל הבראשיתי, אסור היה לאדם להרוג בעלי חיים כדי לאוכלם, כפי שמבואר בתלמוד מסכת סנהדרין (נט, ב') לכאורה יש מקום לשאול, הואיל ולמדנו שמלכתחילה אסור היה לבני האדם לאכול בשר, כיצד אכילת בשר שהייתה אסורה על פי האידיאל הראשוני הפכה כיום למצווה? התשובה הפשוטה היא, שכיוון שמצבנו המוסרי השתנה, בפועל אין כיום בעיה מוסרית באכילת בשר, ומאחר שמצווה עלינו לשמוח בשבתות וימים טובים, והבשר גורם לשמחה, ממילא מצווה לאוכלו.

אבל ישנו באור מעמיק יותר של חכמי הקבלה, לפיו במצבנו המוסרי הנוכחי ישנו ערך באכילת בשר. והעניין הוא, שלפי דברי האר"י הקדוש, בעקבות החטא, כל העולם ירד ממדרגתו, הדומם, הצומח, החי והמדבר, כולם נפלו ממדרגתם ונתערב בהם רע. וכן לגבי הבהמות, נתערב בהן הרע, ועל ידי שיהודי אוכלם בקדושה - הרע שבהם נפרד מהטוב, והטוב הולך ומתעלה על ידי האדם.

שכשהאדם אוכל מן הבהמה, החלק הרע שבה יוצא כפסולת בבית הכסא, והטוב שבה נספג בגופו והופך לאנרגיה הנותנת כוח לעשיית מעשים טובים, וכך הבהמה מתעלה למדרגת אדם. וכן הצומח יונק את מזונו מן הדומם, ועל ידי כך מרומם את הטוב שבדומם למדרגת צומח. וכשהבהמה ניזונה מן הצומח,

היא מעלה את הטוב שבצומח למדרגת חי. וכך כאשר בני האדם אוכלים מן החי ומתנהגים במוסריות ודבקים בה, על ידי סולם המזון הם מחזירים את כל העולם אל מדרגתו הראשונה. ובמיוחד כאשר אוכלים בשר בסעודות שבת ויום טוב, או בסעודות מצווה, אז הבשר נעשה שותף לשמחה של מצווה ומסייע בקיומה."

מאת אתר "ישיבה" בערך העוסק בדיני צער בעלי חיים

<http://www.yeshiva.org.il/midrash/1995>

על פי היהדות בעלי החיים נחשבים בדרגה גבוהה יותר מאשר צמחים והם משניים רק לבני אדם, ולכן חלים על אכילתם איסורים רבים, לא לערב בשר וחלב, הלכי כשרות, סוגי בעלי חיים מותרים, אסורים וכן הלאה. כמו כן, על פי היהדות, לאדם מותר לאכול בשר רק אם הוא מרומם את בעל החיים לדרגה גבוהה יותר על ידי עשיית מצוות, חסדים ולימוד תורה!

כל מי שאוכל בשר ולא מקיים מצוות, חסדים ותורה, אסור לו לאכול בשר. זוהי אחת הסיבות שבגללן ממליצים לאכול בשר רק בשבת וחגים, שכן, לפחות בזמנים האלו אנשים בד"כ מתעסקים בדברי תורה, חגיגת החג משמחת וזה מוביל גם למצוות, חסדים ובכלל רוממות רוח.

שתי שאלות כל אחד מיד ישאל עצמו:

1. למה בכלל אסור לאכול בשר אם לא מקיימים חסדים/מצוות ותורה?
2. למה שוחטים כל כך הרבה בעלי חיים, גם למען אלו שאסור להם לאכול?

התשובות (על רגל אחת, ואני ממליץ ללמוד את הנושאים האלו בהרחבה):

תשובה אחת: כשאנחנו אוכלים, האוכל נהפך לחלק מהגוף שלנו. אנחנו מפיקים מהבשר אנרגיה, חלבונים, מינרלים וכדומה וזה מגיע לגוף שלנו, לתאים שבמות, בלב ובכל מקום. בנוסף, האנרגיה עצמה מאפשרת לנו לפעול, לזוז, לדבר, לעשות מצוות או עוונות, חסדים או מעשים רעים, תורה או ליצנות.

כלומר, אם אדם אכל בשר ועכשיו הוא משתמש באנרגיה הזו שמאפשרת לו לפעול כדי לעשות דברים טובים, הרי שהאנרגיה הושקעה בדבר טוב ורוממה את הבעל חיים, כי האנרגיה הזו הייתה במקור אצלו. פרה, לצורך הדוגמה אינה מסוגלת לתת צדקות, לדבר יפה, לחנך נכון, להעניק חום ואהבה אנושיים, לקרוא תורה וכן הלאה.

לכן, כאשר אנחנו משתמשים באנרגיה ובחומר שקיבלנו מהבשר ועושים עם זה מצוות, חסדים ותורה אזי אנחנו מרוממים את הפרה לדרגה גבוהה יותר.

לעומת זאת, פרה גם לא מסוגלת לשקר, לרצוח, לגנוב, לנבל את הפה וכן על זה הדרך, ולכן אדם משתמש באנרגיה ובחומר שקיבל מהבשר ועושה עם זה דברים רעים, הוא מוריד את הפרה לדרגה נמוכה יותר וזהו עוול נוראי.

תשובה שנייה: למה שוחטים יותר בעלי חיים מאשר מה שצריך לצורך רק אלו שבאמת מותר להם? התשובה היא שזוהי בחירה ברעה קטנה יותר מאשר באפשרות השנייה. גם התורה אומרת שזה צער בעלי חיים להרוג את בעלי החיים לצורך אכילה לא ראוייה. העניין הוא, שאם בני האדם שלא מקיימים תורה, מצוות וחסדים **בכל מקרה** ישחטו את הבשר בשביל שיהיה להם לאוכל, אזי שעדיף שאם כבר זה קורה, שיקרה בשחיטה היהדות, שהיא ללא סבל וצער בשעת השחיטה.

דבר נוסף, אם אותם אנשים, אשר התורה אוסרת עליהם לאכול בשר בכל מקרה יאכלו. עדיף שיאכלו כשר, מכיוון שלפחות זה איסור אחד פחות וגם, לפחות הבעל חיים מת ללא כאבים - כי השחיטה הכשרה היא הכי הומאנית.

יש הרחבות נוספות רבות מאד על הנושא הזה ואני שוב, ממליץ לבחון את זה מחוץ לספר זה, יש ספרים שמוקדשים לנושא הזה.

נחזור לנושא שלנו, אדם צריך לעשות בדק בית רציני לגבי האמונות שלו, הבנות היסוד שלו ובדיקה מדוקדקת של המידות שלו, הערכים שלו וכן הלאה ובדיקה והתאמה שלהם אל מול המערכת האובייקטיבית שתכף נראה אם היא קיימת או לא ומה המשמעות שלה במידה וכן.

מצאנו שבלי טוב ורע אבסולוטיים האנושות לא תצליח לעולם להגיע לשלווה ורוגע והרמוניה ושלו. אז עד כמה שאנחנו רוצים שיהיה דבר כזה... זה לא נותן לנו זכות להמציא דבר כזה, רק אם יש טוב ורע אובייקטיביים, אבסולוטיים באמת אז ניתן להשתמש בהם. אם לא, אז לא.

בשביל לראות ולהבין את זה בעצמנו אנחנו צריכים להגדיר מה זה טוב ומה זה רע.

בשביל שמשוהו יהיה "טוב" הוא קודם כל צריך להיות "משהו". הרי ש"משוהו טוב" דורש "משהו". כלומר, התנאי הבסיסי ביותר כדי שמשוהו יהיה "טוב" זה שהוא יתקיים. מה זה אומר "להתקיים"? זה אומר שהוא חייב להיות עקבי עם עצמו מבחינה לוגית וגם עם כל מה שהוא נשען עליו. זה אומר ש"טוב" זה מה שמאפשר את הקיום העצמי שלו על ידי זה שאין בו שום פגם לוגי, שום סתירה לוגית וגם לא נשען על אף סתירה לוגית כתנאי ראשון והכרחי.

לאחר מכן אנחנו מגיעים לבחינה נוספת, והיא שאם הקיימות נובעת רק מתוך מקור אחר, כלומר - לא עצמי, אז הקיימות לא נובעת בזכות עצמו ולכן הכרח שיש בה פגם לוגי כלשהו ולכן אין לה קיום-עצמי ולכן היא אינה טובה. לכן הלשב הבא במחשבה מוביל אותנו להכרח ש"טוב" זה משהו שקיים ומאפשר את הקיום של עצמו. לאחר מכן נשאל את עצמנו מה "יותר טוב", שזוהי שאלה יחסית - לעצם הדבר הנבדק.

בשלב הזה אנחנו נבין שגדילה במושג "טוב" היא למעשה גדילה במושג הקיימות עצמו, לכן "טוב יותר" תמיד יהיה מה שמאפשר לעצמו יותר היבטים-קיימים רציפי מחשבה ועקביים וטוב עוד יותר יהיה מה שמאפשר גם לדברים "אחרים" היבטים קיימים (רציפים מחשבה ועקביים).

אז מה זה טוב? "טוב" זהו שגשוג המציאות. המילה "מציאות" המשמעות שלה "כלל הקיים" (כל מה שקיים) והמילה "שגשוג" זוהי העצמה, צמיחה, הצלחה, התפתחות חיובית, גדילה חיובית, פריחה וכן הלאה.

אז טוב זה :

1. משוהו שקיים בזכות עצמו (עקבי לחלוטין - ללא טעויות לוגיות) - כל מה שקיים.
2. ככל שהדבר הקיים מאפשר לעצמו יותר אפשרויות קיום כך הוא טוב יותר - מעצים את מה שקיים והשגשוג.
3. ככל שהדבר הקיים מאפשר לדברים נוספים (קיימים) אפשרויות קיום נוספות, כך הוא טוב עוד יותר - מעצים עוד יותר את מה שקיים ואת השגשוג.

ומכאן נבין מהו הדבר הטוב ביותר :

הטוב הגדול ביותר הוא הטוב שעצם הקיימות שלו היא הכרח הקיימות עצמה, והוא זה שמאפשר את כלל האפשרויות הרציפות והעקביות לעצמו ולכל דבר קיים אחר בצורה אין סופית מכל היבט, בכל זמן ובכל הוויה. שמים לב מה יצא לנו: הגדרה של חלק מאלוקים.

בואו נבחן את הדברים ברמה בסיסית יותר כדי שהדברים יישבו טוב בראשנו (תרתני משמע). טוב זה ההפך של רע ו"רע" זה ההפך של "טוב" אבל מה זה טוב ומה זה רע?

הגדרות :

טוב, זה כל דבר שמאפשר קיום, ו/או מעצים קיום של עצמו ו/או של כל דבר קיים אחר.

ההפך = רע:

רע (או "רוע") זה כל דבר שמוחק (או "מבטל") קיום, ו/או גורע קיום של עצמו ו/או של כל דבר קיים אחר.

לפי ההגדרות הנ"ל, הטוב מקיים הרמוניה ומעצים אותה ואילו הרע מנסה לא לאפשר להרמוניה להתקיים והוא גורע ממנה.

למעשה טוב ורע די דומים במהות ההגדרתית שלהם ל"חוס" ו"קור". האם "קור" קיים? לא, אין דבר כזה "קור" יש רק היעדר של חוס, כלומר, מה שאנחנו קוראים לו "קור" זהו למעשה מצב של חוס אשר הוא פחות ממצב חוס אחר. כאשר שני גופים או גורמים בעלי טמפרטורה שונה נפגשים, החוס מתאזן בין הגופים/גורמים והמעבר הזה הוא מה שמתפרש אצלנו כקור/חוס, אם המעבר של החוס של הגוף שלנו הוא זה שיוצא החוצה, זה נחשב כ"קור" או שנגענו בדבר "קר" וכאשר אנחנו נוגעים במשהו שמעביר את החוס שלו לגוף שלנו - מכיוון שהוא נמצא במצב חס יותר מהגוף שלנו זה יתפרש כדבר "חס".

הקור עצמו לא קיים, אלא רק חוס. אותו דבר ניתן לדמות בצורה של אור (מהשמש/מנורה) וחושך. האם "חושך" קיים? לא - החושך הוא בסי"כ היעדר של אור. אותו הדבר קורה בהקשר של "טוב" ו"רע" - הרע לא קיים באמת, אלא הוא בסי"כ פונקציה של שימוש לקוי במה שכן קיים וזה "טוב".

להלן חלק קטן ממה שכריסטופר מייקל לנגן אומר בנושא קשור:

"due to the fact that God's Self-creative freedom is distributed over the universe, i.e. His "Mind", **human volition arising within the universe is free to be locally out of sync with teleology.**

This requires a **set of compensation mechanisms** which ensure that teleology remains globally valid despite the localized failure of any individual or species to behave consistently with it.

In part, these mechanisms determine the state of your relationship to God, i.e. your *soul*. If you are in harmony with teleology – with the self-realization and self-expression of God – then your soul is in a state of grace.

If you are not [*in sync*], then your soul is in danger of interdiction by teleological mechanisms built into the structure of the universe."

מתוך שאלות ותשובות ע"י כריסטופר לנגן

<http://www.megafoundation.org/CTMU/Q&A/Archive.html#Self-Awareness>

תרגום דבריו של כריסטופר:

"היות וחופש היצירתיות של אלוקים עובר ביקום, כלומר ה"תודעה" שלו, רצון בני האדם חופשי לצאת מסנכרון מהתכלית הלוגית.

זה דורש מכלול של מנגנונים שיבטיחו שהתכלית ברמה הגלובלית תישאר תקינה למרות כשלים מקומיים של אדם או מין שלא מתנהגים באופן עקבי עם התכלית.

המנגנונים האלו קובעים את מערכת היחסים שלך (מדבר אל השואל) עם אלוקים באופן חלקי, כלומר, הנשמה שלך. אם אתה בהרמוניה עם התכלית - ההגשמה-העצמית וההבעה-העצמית של אלוקים - אז הנשמה שלך נמצאת במצב של ברכה/חן." (עד כאן התרגום)

מה שכריס אומר זה שהאפשרות להיות חופשי ובאותו הזמן מוגבל ולא לראות את הכל, כלומר להיות בן-אדם זהו מצב שבו אנחנו חופשיים לבחור באופן אמיתי וכשאנחנו בוחרים לא נכון, אנחנו למעשה יוצאים מסנכרון מהאמת והיא אלוקים. בחירה באופן אמיתי דורשת שתהיה אפשרות לטעות ולבחור בדברים שאינם קיימים, כאלו שאנחנו מתבלבלים וקוראים להם "רע", הדברים האלו אינם קיימים משום שהם מחוץ לכלל המציאות כולאה כלומר, נובעת מחוסר סנכרון עם ההרמוניה של המציאות האין-סופית שהיא - אלוקים.

(יותר נכון יהיה לקרוא לו "האין סוף ברוך הוא" השם "אלוקים", עם האות ה' במקום ק' כמובן, זוהי בחינה של אלוקות של כלל הכוחות כולם, אבל לא נכנס לזה כרגע. עזבתי את הנקודה הזו עד לרגע זה בספר, וכאן אני מביא את זה כהערת אגב - אבל דעו שזו נקודה חשובה מאד.)

כריס מסביר שכשאדם יוצא מסנכרון, זה למעשה מוציא את כלל הבריאה מסנכרון, היות והאדם הוא חלק מהבריאה, חלק מהמציאות, אם הוא לוקח באופן אקטיבי משהו שקיים ומנסה להוציא אותו החוצה מהקיום עצמו, אז המציאות כולה מקבלת זעזוע. לכן, אלוקים יצר את היקום בצורה כזו שתהיה מערכת של פיצויים שתאפשר ספיגה של הזעזועים האלו לפחות עד רמה מסוימת, אשר ממנה והלאה חובה יהיה להתערב.

דוגמא לזה תהיה בדור המבול, שבו אלוקים התערב ועשה התחלה מחדש לכל העולם בצורת טיהור על ידי מים רותחים ועל ידי פרופורציות של "מקווה" כמו זה שאנחנו הולכים אליו לטבול רק הרבה יותר גדול.

מנגנונים נוספים שאלוקים הטביע בבריאה שמאפשרים לאזן בין הדברים הם מנגנוני המצפון והמוסר הטבעיים באדם וגם הלוגיקה. שני הדברים האלו מאזנים את המצב, אבל גם ניתן להשתמש בהם לצאת מסנכרון - אותם דברים ממש שאמורים להחזיק אותנו בסנכרון יכולים להוביל אותנו החוצה.

איך? כשאנחנו חשים את המצפון לא נכון ומשתמשים בלוגיקה בצורה שגויה. כשמגיעים למסקנות על בסיס הנחות שגויות, כשפועלים בשם "מוסר" שמונח על יסודות לא נכונים. אחרי הרבה זמן שמחזיקים במחשבות לא נכונות החושים מתקנים ולא מרגישים יותר את המצפון בצורה הנכונה. זו אחת הסיבות שדיונים על אמת, על טוב ועל רע כל כך סוערים בימינו.

גם מתן התורה מאזן את המציאות כי בזכות התורה יש התעלות בסנכרון של חלק מהאנשים וזה מאזן את המציאות ומפצה על אלה שלא מסונכרנים. זוהי הסיבה שאומרים שעם ישראל ערב זה לזה.

למה הדבר דומה? זה דומה לספינה ששטה באוקיינוס ומים מתחילים לחלחל פנימה. בודקים למה זה קורה ומגלים שיש אנשים שהחליטו לקדוח בקירות החיצוניים של הספינה. הם כמובן לא מבינים את הנזק שהם עושים, הם חושבים שהם עושים טוב - כי הם יגדילו את הספינה ויהיה יותר מקום. אלו שכן מבינים, אסור להם לגעת באלו שקודחים, בהוראת המפקד של הספינה, כל מה שמותר להם לעשות זה לספר להם שזה לא טוב ולהוציא מים מהספינה ולחזק את הדפנות האחרות שלה כדי שכשאותם אנשים שרוצים לקדוח יבואו לשם יהיה להם קשה.

אם אלו שקודחים לא מוכנים להקשיב, כשניגשים אליהם הם נאטמים לחלוטין ומתחילים טיעונים רגשיים, כמו "מה אכפת לך מה אני עושה?" "בא לי, זה כייף", "אני אוהב את המים שנשפכים פה - זה עושה לי טוב", "אני בנאדם טוב, מה אתה רוצה, אני מדבר יפה לכולם" (לפי דעתו כמובן) וכן הלאה... אז האנשים שיודעים את האמת יפסיקו לבזבז עליהם את הזמן כי חבל עדיף להוציא עוד מים בזמן הזה וגם לצפות את הספינה עוד ועוד.

המשל כמובן בא לתאר את אלו שמסונכרנים למציאות ומנהלים את חייהם לפי האמת המוחלטת ואלו ש... לא. יש רמות שונות של מסונכרנים ושל - לא מסונכרנים כמובן.

בחזרה לעניין:

למה ה"רע" לא קיים? וכן האם יש דבר כזה מוסר אבסולוטי?

בכל פעם שמישהו בא לעשות משהו רע, הוא מנצל משהו שקיים כדי לפגוע בדבר אחר שקיים או לבטל אותו לחלוטין, זוהי הנוסחה, זה תמיד ככה, כנ"ל בהגדרה של רע.

מתוך כך, כבר ניתן לראות שהרוע עצמו לא קיים, אלא רק ניצול הטוב כנגד עצמו זה מה שיש, וזה נקרא רע. ככל שמשתמשים ביותר "טוב" כדי לנצל אותו בצורה משמעותית יותר כנגד עצמו כך זה רע יותר.

דוגמא, רוב האנשים יסכימו שרצח על רקע לאומני זה דבר רע. שימו לב שאם מישהו רוצח מישהו, פעולת הגניבה מתאפשרת על ידי זה שיש אדם לרצוח ועל ידי זה שיש אדם שמסוגל לבחור לעשות את המעשה או לא לעשות. העובדה שיש את שני האנשים האלו היא עובדה טובה. מה הם עשו עם הבחירות שלהם זה כבר דבר אחר.

ישנם מצבים קיצוניים שבהם הכרחי לעשות מעשה שהוא לכשעצמו שלילי, רק כדי למנוע דבר שלילי יותר, כגון "הקם להורגך השקם להורגו". כלומר, מישהו שיצא מסנכרון עד כדי כך שהוא רוצה לעשות את המעשה הרע ביותר - המחיקה הגבוהה ביותר, אזי שהמעשה הטוב יהיה לעשות הוא להרוג אותו לפני שיספיק. מדוע? מכיוון שאותך הוא רוצה להרוג, אין לך דרך אחרת. זה או אתה או הוא, והוא לא מסונכרן עם המציאות ועם ההרמוניה, אז הטוב יהיה להמשיך את הקיום.

ואפילו המצב הקיצוני הזה נעשה על פי הנוסחה של הטוב כנ"ל וכאן :

טוב, זה כל דבר שמאפשר קיום, ו/או מעצים קיום של עצמו ו/או של כל דבר קיים אחר.

זוהי הסיבה שאנחנו רואים באנשים שמגניים עלינו מפני רוצחים ומחבלים כגיבורים. הם מסכנים את עצמם כדי לאפשר קיום.

בואו נסתכל על מספר דוגמאות נוספות :

ילד חוזר לביתו ואימו ואומר לאימו "שלום אמא, מה שלומך?" עם חיוך על פניו. דבר כזה פשוט והוא כבר קיים מצוות של בין אדם לחברו, וגם כמה וכמה מצוות מהתורה, (כבד אביך ואמך, להיות בשמחה ועוד) ומה קרה פה בעצם? הוא גרם לאמא שלו לתחושות טובות. מהן "תחושות טובות", תחושות שנובעות מזה ש"אני קיים" ו"אני מועצם". לכן הרבה אנשים רודפים אחר "כבוד", כי כשהם מקבלים כבוד הם מקבלים גם "אני קיים" וגם "אני מועצם". הבעיה היא, שהמרדף אחר כבוד גורם לאחרים לחוש בזה ואז לחוש בוז כלפי רודף הכבוד והוא יקבל כבוד-מזויף ובין אם הוא יאמר זאת לעצמו או לא, הוא יחוש בזה.

אז לקבל כבוד זה דבר טוב, אבל איך זה שרדיפת כבוד זה דבר לא טוב? התשובה היא שאם הרדיפה נעשית בצורה הנכונה זוהי דווקא רדיפה מאד טובה וחיובית וזה מה שכל כך מבלבל. כלומר המטרה של האדם הרודף כבוד שהוא יקבל כבוד - השאלה היא מהי הדרך שבה הוא פועל כדי להשיג את המטרה הזו ושם נכנס האלמנט שיכריע אם זוהי בחירה בטוב או ברע וכתוצאה מזה... התוצאה של זה - אם זה טוב או רע.

כבוד זה לא דבר שדורשים אלא דבר שמקבלים - שמענו את זה כבר פעם נכון? אבל זה בדיוק כך. שיא רדיפת הכבוד בצורה הנכונה ביותר זה על ידי זה שנבין שאנחנו לא במרכז, השם הוא זה שבמרכז, אנחנו רק צריכים להתמקד בלעבוד על המידות שלנו, על שפה נקייה, על אוויר נקייה, על אוירה טובה, אהבת האחר, אהבת השונה, התמקדות בחוכמה אמיתית, בתכלית החיים וכן הלאה וכתוצאה מזה כבר אוטומטית נקבל כבוד - אמיתי ולא מזויף. מי שעושה את זה בצורה הגבוהה ביותר מבין שזה לא לשם קבלת כבוד, אלא שהכבוד זה בשה"כ תוצר לוואי שיכול להגיע - תלוי בסביבה שלנו. יש כאלו שנמצאים כל כך עמוק בתוך השקרים, שהם לא מעריכים את האמת ויותר מכך, כשהם רואים מישהו שהולך בדרך האמת זה גורם להם להרגיש לא טוב מכיוון שזה מקרין להם על עצמם.

בין אם הם יאמרו שזו הסיבה ובין אם לא, זוהי הסיבה שתהיה מתחת למה שזה יהיה שהם אומרים לעצמם. מכיוון שאמת זה דבר חד ערכי.

חבר שלי פעם שאל אותי "למה זה חייב להיות חד ערכי?" כביכול שכולם יכולים להיות צודקים באותה מידה כשאומרים דברים סותרים. התשובה פשוטה, עצם המחשבה זוהי סתירה גדולה, מכיוון ש"למה זה חייב להיות חד ערכי" זוהי בקשה חד ערכית. היא פשוט דורשת מהסביבה את מה שהיא עצמה לא מצליחה לקיים ואף סותרת עצמה. יתרה מזה, זה חייב להיות חד ערכי מכיוון שהאמת היא חד ערכית, אם היא לא הייתה חד ערכית היא לא הייתה האמת אלא עוד דעה... שיכולה להיות נכונה ויכולה שלא...

דוגמה נוספת שהיא מאד ברורה אבל מי שיתבונן בזה יש בזה הרבה מוסר ועומק, אדם בוחר בדבר טוב כמו "לשיר שירים שמחים" אבל אם הוא ישר שירים שמחים בלוויה של מישהו - אז הוא בחר בדרך לא טובה. אותו דבר לגבי בדיחות. אותו דבר לגבי דיבור על מישהו אחר, אם זה לצורך הטוב/הקיום אז זה טוב, אם לא... ולרוב לצערי זה לא... אז לא נותר לי מה עוד לומר חוץ מאשר שזה... לא טוב. מהו העומק? שוב, שלא הדבר שאנחנו עושים הוא שקובע אם זה טוב או רע. יכול להיות שאנחנו לוקחים למישהו אחר את החיים אפילו - וזה דבר טוב שנקבל עליו מדליה כי אנחנו גיבורים.

מה שקובע אם הדבר הוא טוב או לא, זוהי הדרך, הסיבה, המניע והרצון שלנו כמו גם המשמעויות שברור לנו שנובעות מעשיית הדבר.

לכן לימוד תורה מאפשר להתעלות ולהגיע לרמות גבוהות יותר, מכיוון שזה סולל לנו את הדרך, מלמד אותנו את הסיבה, מכיוון אותנו למניע ולרצון הטוב ביותר ואף מלמד אותנו משמעויות נוספות שנובעות מעשיית דבר כזה או אחר.

ככל שאדם לומד יותר תורה, כך המחשבות שלו נעשות עמוקות יותר וכך כשהוא עושה מעשה מסוים, אם אדם אחר יעשה את אותו המעשה, במידה וכל שאר הפרמטרים זהים, לומר התורה יקיים מציאות גבוהה בהרבה, או במילים אחרות יקיים טוב גבוה בהרבה וכבונס ("קטן") מהצד הוא יקבל על זה גם תגמול אין סופי בגן עדן - אשר אותו עוד לא הוכחנו שקיים וגם ניתן להציף לתוך גן עדן בצורה יותר עמוקה מאשר רק להוכיח שהוא קיים. אני יודע שקצת הוצאת את העניין בזה שכבר אמרתי שגן עדן קיים, אבל זה חשוב להבנה כבר עכשיו וחוצץ מזה, יש הבדל בין סתם לקרוא את זה שאני אומר שזה קיים (שזה דבר ששמעתם בעבר הרבה פעמים מן הסתם) לבין ממש לראות הוכחות חד משמעיות לדבר.

נזכור את הנקודה והיא שעצם הקיום עצמו זה תמיד טוב, השאלה היא מה עושים עם הקיום - מאפשרים לו להישאר? רמה מסוימת של טוב... מעצימים אותו? רמה אחרת לגמרי. עד כמה מעצימים? רמות שונות גבוהות יותר ויותר של טוב. זוהי הסיבה שחסדים, מצוות, עזרה לזולת, אהבת השני והשונה, מילים טובות וכן הלאה זה טוב ולימוד תורה כנגד כולם. מדוע? מכיוון שזה מה שמכניס את האדם לסנכרון האולטימטיבי, שמאפשר לו, לא רק לקיים את המצוות, החסדים והדברים הטובים - אלא גם להכניס כוונות הרבה יותר גבוהות לכל מה שהוא עושה והרי שהמצאות עצמה היא לא החלק הגשמי המוגבל הזה, כפי שראינו בכמה מקומות בספר, המציאות היא מחשבה. אז אם בנאדם עושה את הדברים עם מחשבה מסוימת ואחר עושה בדיוק את אותו הדבר עם מחשבה אחרת - הם בסנכרון ברמות שונות עם המציאות!

מצד שני, אדם יכול חס וחלילה לבחור לגרוע מאחרים ומעצמו ובכלל, על ידי זה שהוא לא מעריך את עצמו, על ידי זה שהוא מבזה אחרים, מפעיל ציניות כלפי עצמו והסיבה, מעליב, משקר, מרכל, צוחק על חשבון, שמח לאיד וכן הלאה.

על כן, מערכת הפיצוי נכנסת לפעולה בצורה של גן עדן וגיהנום, ונדון על זה בהרחבה בהמשך. אני אומר כבר עכשיו למרות ההרחבה בהמשך שמי שעושה את אשר עושה מתוך הכרה בגן עדן/גיהנום, זה טוב. אבל טוב בהרבה שהכוונה שלו תהיה עוד יותר טהורה ומסונכרנת עם האמת - שהוא עושה את זה בגלל שזה הדבר הנכון לעשות. איך מגיעים לזה? הרבה עבודה, הרבה התבוננות ובספר זה אני אתן חלק מהכלים להגיע לזה. אשר את חלקם כבר נתתי. המבחן האונטולוגי למשל זהו אחד הכלים החזקים ביותר.

אז אנחנו יכולים לראות על בסיס דוגמאות וגם הבנה שכלית, שהרע תמיד נגזר מתוך טוב ואם לא היה טוב בכלל, לא היה רע. אבל ההפך כן יכול להיות - מצב שבו יש רק טוב בלי רע. כלומר רע בלי טוב לא קיים. טוב בלי רע לא כן קיים.

מדוע? מכיוון ש"רע" דורש שמהו ייצא מסנכרון, ועצם זה שיש "משהו מסונכרן" מלכתחילה, זה כבר טוב מאד ובנוסף, משהו מסונכרן יכול להישאר מסונכרן. לכן, על קצה המזלג, כשאלוקים ברא את היקום הוא "וירא" "כי טוב" על פרטים גדולים, "וירא" "טוב מאד" על כל אשר עשה. זוהי סיבה אחת, וכדי להתעמק ב"וירא כי טוב" באמת, צריך להקדיש לזה הרבה עמודים.

כשהתחלנו לחקור אם יש בורא לעולם גילינו שיש ולמעשה גילינו שאנחנו לא מסוגלים לחשוב עליו בצורה אמיתית בלי מיד להבין שהוא קיים ונמצא בכל מקום, בכל מצב ושהוא המקור של הכל והמילים ממשיות לצאת לי פה מכיוון שיש עוד המון דברים שאני בבת אחת מוכרח לראות כשאני רק חושב עליו. שהוא כל יכול, שהוא המקור של כל האהבה, הטוב, האנרגיה, החוכמה, הבינה, הרגשות וכדומה. מכיוון שכשאני חושב על "הישות האדירה ביותר שניתן לתפוס" אני מיד מוכרח לתפוס אותה כישות קיימת, שנמצאת בכל מקום, בכל זמן, בכל מצב, וכן הלאה.

מכאן נובע שהוא האין סוף של כל האין סופים, כלומר אם לכל היבט יש את מימד האין-סוף שלו, אזי שאלוקים מאחד את כל ההיבטים האלו יחד. לדוגמה ההיבט של חוכמה הוא משהו שאין לו סוף, לכן אלוקים מאחד לתוכו גם אין סוף חוכמה. דבר נוסף יהיה "מקום", למקום יש אין סוף אפשרויות קיום ולכן גם הוא אין סופי ואלוקים

מאחד גם את ההיבט הזה לתוכו. מי שאיבד אותי מדוע זה כך - מכיוון שאני מסוגל לתפוס שהישות האדירה ביותר מאחדת לתוכה את כל מה שקיים וכל מה שקיים גם בתור אפשרות ופוטנציאל (שזה כולל בתוכו גם את כל הזמנים וכל המצבים וכל ההוויות וכן הלאה).

משום כך ולכאן חתרתי, כפי שהזכרתי כבר בתחילת הספר, אלוקים הוא גם הטוב האין סופי.

נראה, על פניו שמתוך כך אנחנו מיד יכולים לשאול את השאלה האם אלוקים הוא גם בחינת הרוע האין סופי.

למעשה השאלה היא, האם יש דבר כזה רוע אין סופי. כי אם זה מבטל וסותר את עצמו אז זה לא קיים ואם זה לא קיים, אז כל ההתעסקות עם זה זו התעסקות עם דמיונות-לא-קיימים ותעתועים. אז בואו נבדוק אם יש דבר כזה רוע אין סופי.

וגם אם יש דבר כזה טוב אין סופי, שוב אני אביא כאן משהו שכבר הזכרתי בספר. זה הכרחי וחשוב להבנה כדי להגיע להבנה עמוקה של המוסר המוחלט, יסוד הנשמה ונצחיותה, גן עדן וגיהנום (ואפילו כף הקלע).

כעת נחזור לטיעון המקורי שלנו כאשר מישהו טען "אז אם אלוקים הוא הכל אז הוא גם המקור של הרע והוא הרע עצמו".

טוב, זה כל דבר שמאפשר קיום, ו/או מעצים קיום של עצמו ו/או של כל דבר קיים אחר.

ההפך = רע:

רע (או "רוע") זה כל דבר שמוחק (או "מבטל") קיום, ו/או גורע קיום של עצמו ו/או של כל דבר קיים אחר.

לאחר שבחנו שוב את ההגדרה של טוב ואת ההגדרה של רע ואף התבוננו במספר דוגמאות נבחן יותר לעומק את הטענה הזו.

הטענה הזו מתבססת על כך שנובע מהמבחן האונטולוגי שאלוקים נמצא בכל, הוא מהווה את הכל והוא אין סופי בכל היבט ובכל הוויה, שכן אם אנחנו מסוגלים לחשוב על משהו אדיר יותר מהאין סוף (שזה בלתי אפשרי מכיוון שההגדרה של המחשבה החדשה הזו גם היא תהיה "אין סוף") זו תהיה חלק מהמהות של אלוקים.

כלומר, הטענה הזו בעצם אומרת כך "לפי ההכרח הלוגי של הטענה האונטולוגית, שאלוקים הוא האין סוף של כל היבט ושל כל דבר - הוא אמור להיות גם המקור של הרע ולהוות את הרע בעצמו".

משמעות הטענה היא, שהרע הוא קיים בצורתו האין סופית שכן הוא חלק מאלוקים שהוא למעשה "האין סוף האין סופי הגדול ביותר שניתן להעלות על הדעת ויותר".

אם כך, הכרח שהרע האין סופי הזה משפיע על כל ההוויה של הקיום כולל על עצם הרע עצמו ומתוך כך הוא מתבטל לחלוטין ואנחנו מקבלים את ההגדרה של חוסר קיום מוחלט מההיבט של "רע". כלומר, מצד האמת האבסולוטית, אין בכלל דבר כזה "רע"!

כאשר אנחנו מתבוננים בהגדרה ובמהות של "רע", אנחנו מגלים ש"רע אין סופי" מבטל את עצם קיום לחלוטין! הוא שואף לס ומגיע להגדרה הכי גבוהה של חוסר קיום שניתן להגדיר: "שואף לס אין סופי".

משל למה הדבר דומה? דמיינו ש"רע אין סופי" זו מכונה מאד גדולה ומרשימה עם המון זרועות וידיים כמו מנוף גדול ומורכב. המכונה הזו שלנו מבצעת פעולות של "מחיקה/ביטול" ו "גריעה" מכל דבר ודבר.

עכשיו המכונה הזו משפיעה על אנשים על ידי שהיא מוחקת להם דברים או גורעת להם מהדברים שלהם. פוגעת באיזיק, פוגעת בשרית, פוגעת בסמי וכן הלאה... היות והמכונה היא אין סופית, היא פוגעת וגורעת גם מעצמה!

כך אנחנו רואים שהיא פוגעת בכלם ואז בעצמה ונעשית קטנה יותר מכיוון שהיא גורעת ומוחקת ו/או מבטל את עצמה כל הזמן! כך היא פוגעת שוב בכלם ונעשית קטנה עוד יותר, פוגעת שוב ונעשית קטנה עוד יותר וכן הלאה עד אין סוף! כלומר, המכונה נמחקת ונעלמת עד אין סוף - קטנה עד כדי חוסר קיום מוחלט מכיוון שהיא שואפת לס בצורה אין סופית.

מסקנה: אין דבר כזה "רע" בכלל! זוהי הדרגה הגבוהה ביותר של חוסר קיום שניתן להעלות על הדעת (שכן, חוסר קיום לא קיים, ולכן זוהי ההגדרה הכי קרובה לזה שאנחנו מסוגלים לתפוס). כל מה שאנחנו חווים כ"רע" זה לא רע בהיבט אבסולוטי! אלא רק נדמה לנו כ"רע" וזה גורע מהקיום ולכן בחיים המוגבלים האנושיים שלנו זה לחלוטין נחשב לרע (כל מה שמוחק/מבטל ו/או גורע מדבר אחר שקיים).

לצורך העניין בואו נבדוק מה קורה בחלק של ה"טוב האין סופי" (בדיוק ההפך):

הכרח שהטוב האין סופי הזה משפיע על כל ההוויה של הקיום כולל על עצם הטוב עצמו ומתוך כך הוא מאפשר קיום ומעצים קיום גם של עצמו עד אין סוף - ואנחנו מקבלים את ההגדרה של הקיום הגדול ביותר, המוחלט והאבסולוטי מההיבט של "טוב". כלומר, מצד האמת האבסולוטית, הטוב הוא הקיום עצמו!

כאשר אנחנו מתבוננים בהגדרה ובמהות של "טוב", אנחנו מגלים ש"טוב אין סופי" הוא זה שמאפשר קיום של כל דבר ואף של עצמו! הוא שואף לקיום כללי ואוניברסאלי אין סופי ומגיע להגדרה הכי גבוהה של קיום שניתן להגדיר: "שואף לקיום אין סופי שרק הולך וגדל, הולך ומתעצם".

משל למה הדבר דומה? דמיינו ש"טוב אין סופי" זו מכונה מאד גדולה ומרשימה עם המון זרועות וידיים כמו מנוף גדול ומורכב. המכונה הזו שלנו מבצעת פעולות של "אפשר קיום" ו"העצמה" של כל דבר ודבר.

עכשיו המכונה הזו משפיעה על אנשים על ידי שהיא מאפשרת להם דברים או גורעת להם מהדברים שלהם (כולל חייהם עצמם). משפיעה על איציק, משפיעה על שרית, משפיעה על סמי וכן הלאה... היות והמכונה היא אין סופית, היא משפיעה, מעצימה ומאפשרת את הקיום גם של עצמה!

כך אנחנו רואים שהיא משפיעה על כולם ואז על עצמה ונעשית גדולה יותר מכיוון שהיא מאפשרת את הקיום ומעצימה את הקיום של עצמה כל הזמן! כך היא משפיעה שוב על כולם ועל הכל ונעשית גדולה עוד יותר, ושוב... ונעשית גדולה ועוצמתית עוד יותר וכן הלאה עד אין סוף! כלומר, המכונה גדלת ומתעצמת עד אין סוף - גדלה עד כדי הקיום המוחלט והגבוה ביותר שיש! מכיוון שהיא שואפת לקיום בצורה אין סופית.

מסקנה: ה"טוב" הוא הקיום עצמו והוא ההגדרה הגבוהה ביותר של קיום שניתן להעלות על הדעת! כל מה שאנחנו חווים כ"טוב" זה החלק האמיתי של הקיום גם מצד האמת האבסולוטית ולכן זוהי האמת ולזה אנחנו צריכים להתחבר.

עכשיו אנחנו יכולים להבין קצת את המשפט "יתגדל ויתקדש שמי רבא" ככל שעושים יותר דברים טובים, בין אם במחשבה, בדיבור, או במעשים אחרים, כך הקיום עצמו גדל ומתקדש! בואו נעמיק עוד יותר.

ההגדרה של "טוב" ברמה האבסולוטית היא:

טוב, זה כל דבר שמאפשר קיום, ו/או מעצים קיום של עצמו ו/או של כל דבר קיים אחר.

שימו לב שכתבתי "כל דבר", המושג "כל דבר" כבר מניח בתוכו קיימות. כלומר כדי להיות "טוב" זה צריך להיות קיים. איך? על ידי זה שזה יהיה אפשרי להיות קיים, זוהי המשמעות של קיום-עצמי. כלומר, לפני שאנחנו נכנסים להמשך המשפט (העצמה של דברים קיימים אחרים) אנחנו כבר רואים שאם נעשה להגדרה הזו הפך נקבל חוסר קיום.

אבל שימו לב, אם נאמר ש"רע" עונה להגדרה הבאה (הפך מוחלט):

רע, זה כל דבר שלא קיים, שלא מאפשר קיום, ו/או גורע קיום עצמי ו/או של כל דבר קיים אחר.

אז עכשיו זה כבר ממש ברור שרע זה דבר שהוא לא קיים בהגדרה ואם הוא לא קיים, אז הוא גם לא יכול לגרוע ממשוהו אחר. למעשה אנחנו לא יכולים לומר "הוא" או "זה" או כל דבר אחר כשאנחנו מדברים על "רע" אבסולוטי. אנחנו בכלל לא יכולים לתאר את ה"רע" האבסולוטי מכיוון שההגדרה ההופכית של הטוב לא קיימת.

אנחנו לא יכולים לומר "רע לא קיים". מכיוון שעצם זה שהגדרנו "רע" בתחילת המשפט "רע לא קיים" מייחס לו קיימות כלשהי. אלא אנחנו צריכים להבין שהמקסימום שאנחנו מסוגלים לומר בצורה אבסולוטית מוחלטת זה "שהכל טוב" בהכרח!

אז מה שנובע מכל זה, זה שאין להתייחס למושג הזה "רע" ברמה האמיתית של המציאות, מכיוון שאין הגדרה כזו בכלל. ההגדרה היחידה שקיימת היא טוב. והטוב הוא אין סופי מתוך עצם הטבע של המהות הבסיסית והעמוקה של "טוב".

מתוך כך תשימו לב מה קורה לאדם שעושה דברים "רעים" /או חושב דברים "רעים" /או אומר דברים "רעים". .. אותו אדם מוחק את עצמו ואת נשמתו מכיוון שהוא מתחבר לחלקים שלא באמת קיימים ואז כשהוא מגיע לעולם האמת, שבו כבר לא מסתירים את מה שקורה מאחורי הקלעים (מה שצריך התבוננות רבה בעולם הזה כדי להבין, כמו שאנחנו עושים עכשיו ומציצים אל מאחורי הקלעים) הוא יגלה שהוא מחק את עצמו חס וחלילה וזה בדיוק הנושא של כניסה ל"סיטרא אחרא" (הצד האחר בעברית, כלומר ההפך מהצד הקיים) - צד השקר, לצד הלא קיים, לצד הרע, אם ימשיך וימשיך עד כדי שלא ישאר מה להציל ממנו... הוא חס ושלוש יעלם כליל מתוך כך שההזדהות המחשבתית שלו, הנשמה שלו נשאבה על ידי עצמו לתוך מעין ריק ותוהו ובוה מחשבתית ורוחני. זה גרוע יותר מהגיהנום, מכיוון שמהגיהנום אפשר לצאת בסופו של דבר (לאחר תקופת "זמן" אדירה של ייסורים וניקיונות) נקיים וראה עוד בהרחבה על נושאים אלו בהמשך הספר.

מתוך כך נלמד כמה יסודות לגבי היצר הרע, שקראתי לו מכוער, והסיבה לזה היא שאם תבדקו מה נתפס כיפה, זה משהו שיש לו שיטתיות, פרופורציות, תבניות, הגיון צרוף וכן הלאה וההפך מזה זה מכוער.

תחשבו על זה, אם האדם הראשון היה כבר מסונכרן, והרי על פי היהדות אכן הוא היה מסונכרן. כלומר כל מה שהוא עושה, זה מקיים את הטוב מתוך הטוב על ידי הטוב ולמען הטוב. זו המשמעות להיות מסונכרן, והיות והאדם הראשון גם נחשב לגאון בקנה מידה שקשה לנו לתפוס, אזי שגם הכוונות שלו היו גבוהות ועמוקות מאד. כתוב בתורה שהוא ידע לתת את השם הנכון לכל יצור חי ומי שידוע קבלה, יודע שלתת שם נכון בשפת הקודש זה דבר מורכב מאד (מאד!) ודורש הבנה מאד יסודית ועמוקה של מושא הנבדק שלו ניתן השם.

אז נשאלת שאלה - איך משהו שהוא מסונכרן לחלוטין יכול לצאת מסונכרון? התשובה היא, שמהו מבחן חיב להיות מה שמוציא אותו מהסנכרון.

כי אם המערכת הפנימית, ההזדהות המחשבתית הפנימית שלו מכוילת לחלוטין, אז זה לא אמור להשתנות. רק גורם חיצוני יכול לעשות שינוי במצב כזה, ואיך? על ידי מניפולציה וסילוף הדברים. מדוע הכרח שזה יהיה בצורה הזו? מכיוון שאם הגורם החיצוני ינסה להשפיע על ידי דברים אמיתיים ללא סילוף כלל, הכרח הוא שזה רק יעצים את הסנכרון של האדם.

כבר אנחנו מבינים שהכרח, שהאדם הראשון, לפני החטא לא שמע שני קולות מדברים מבפנים כמו שאנחנו שומעים, אלא הקול הרע היה חיצוני - התורה קוראת לזה, היצר הרע - הנחש.

נשאלת שאלה, מדוע בכלל אלוקים אפשר לאדם לצאת מסנכרון? ומדוע אחרי שברא את האדם בצורה כזו שזה אפשרי בשבילו לצאת מסנכרון עוד הביא עליו את הגורם שמסוגל, שיש לו את הפוטנציאל להוציא את האדם מסנכרון?

התשובה היא, שהיצר הרע, למרות כל השיטות המכוערות והמניפולטיביות שלו - נברא כדי לעשות דבר טוב מאד! וזה, **לאפשר בחירה חופשית** לאדם אשר בזכותה יכול להתעלות ולקבל תענוג אמיתי כשמצליח בזכות עצמו.

אם האדם מתוכנת מראש לבצע את כל רצון השם ולהיות מסונכרן עם האמת והטוב תמיד, בכל מצב, כלומר לא יכול לצאת מסנכרון, ואין לו פיתוי (חיצוני) לצאת מסנכרון, אז איזה שכר ניתן לתת לו? לא ניתן לתת לו דבר חוץ מאשר חסד מעל לרמת הצדק. למה? כי אם אדם מתוכנת (לסנכרון תמידי) למי מגיע הקרדיט? האדם המסונכרן או זה שתכנת אותו?

ברור שזה שתכנת אותו.

מתי בפעם האחרונה אמרתם תודה למיקרוגל שלכם על זה שהוא חימם לכם את האורז? הוא מתוכנת לעשות את זה. אגב, גם אם הוא מתוכנת לעשות את זה, היות ואנחנו לא אלוקים, והמיקרוגל יכול להפסיק את פעולתו

המתוכנתת מתוך כך שאנחנו לא מסוגלים לתכנת משהו "לתמיד", אנחנו בכל זאת צריכים להוקיר תודה כשה עובד. (למי? לזה שבאמת מאפשר את זה, מתוך בחירה ורצון, וזה השם - הוא שם אפילו כשמדובר במיקרוגל... הוא בכל מצב ובכל מקום ובכל זמן וכן הלאה).

בשביל לתת הטבה שלמה... "שלמה" הכוונה לומר שהיא המקסימאלית בכל היבט אפשרי מצד האמת עצמה, צריך שמי שמקבל את ההטבה השלמה יאפשר קבלה כזו, כלומר שהכלי יהיה מסוגל לקבל. זה כמו שנרצה למזוג אין סוף מים לכלי מוגבל. צריך קודם כל להכין כלי שמסוגל לקבל כזו כמות של מים. אנחנו כמובן משולים לכלי הזה. אם אנחנו מזדהים מחשבתית עם האמת (שזה בעצם כמו לומר שאנחנו מזדהים עם הטוב), אנחנו מגדילים את גודל הכלי שלנו, כמו שראינו שטוב זה דבר שמעצים את עצמו ומאפשר את עצמו ואם ההפך, אז הכלי שלנו קטן, בהתאם לכלי שאנחנו בונים לעצמנו במהלך החיים פה עלי-אדמות, כך ההטבה שלנו תוכל להגיע אלינו - **בדיוק בהתאם מושלם למעשינו ומחשבותינו.**

עכשיו נבין שאלה נוספת: למי מגיע יותר? מי שמבצע משהו מתוך בחירה או מישהו שעושה משהו ללא בחירה? התבוננות קלה תראה לנו שכשיש בחירה אמיתית אז מגיע יותר שכן, כלומר פוטנציאל ההטבה המושלמת תלוי בזכות בחירה אמיתית. זכות בחירה אמיתית זה אומר שיש באמת אפשרות לבחור ולעשות שגיאה, כלומר לצאת מסנכרון!

נאמר ולמישהו בעתיד, עם טכנולוגיה שעוד לא קיימת, נולד ילד והאבא יכול לתכנת אותו במהלך ההריון להתנהגות מסוימת... למשל שכשיהיה בן שנתיים יתחיל לומר לאבא שלו שהוא אוהב אותו כל שעתים משעות הערות שלו, ושיכין לאבא שלו כוס קפה כל יום בשעה 8 בבוקר עד גיל 9 ושתמיד יעשה את כל השיעורים שלו מבית הספר בזמן.

ברור שכאשר הילד יאמר לאביו "אני אוהב אותך" האבא יחוש כאילו הוא אמר את זה לעצמו - דרך הילד ולא שהילד עשה את זה מעצמו - שכן האבא תכנת אותו לזה. אותו דבר לגבי הכנת שיעורי הבית והקפה. במקרה הזה, היות והילד יכול לעשות עוד המון דברים בעצמו, תהיה הנאה וסיפוק לשניהם אבל מה אם האבא היה מתכנת את כל מה שהילד יעשה בעתיד?...

השם העניק לנו מצפון, לוגיקה, שכל, רגשות ועוד כדי שנשתמש בהם לבנות את עצמנו בצורה הטובה ביותר.

צריך לזכור שמתוך בחירה, יכולה לצאת גם בחירה שגויה, שכן זה כל העיקרון של "בחירה", ובלי האפשרות לבחור ב"רע" - הבחירה בטוב שווה הרבה פחות ולמעשה הבחירה לא קיימת במצב כזה. (ישנם מצבים היפוטטיים נוספים, אבל לא אפרט כאן, כי הכל מתכנס לאותו השורש).

כאשר בחירתנו נעשית מתוך בחירה חופשית אמיתית, הערך של בחירה נכונה גדל בצורה אין סופית ביחס למצב שבו אין בחירה-חופשית אמיתית.

אדם מסונכרן לחלוטין, הוא אדם שמחובר לאמת, לצדק ולמשפט ורוצה לקבל מה שמגיע לו וכן הלאה, אז איך ירגיש אדם שיקבל דבר שלא מגיע לו? אפילו אם מדובר במשהו קטן כמו כמה שקלים. נאמר שילד מצא כמה שקלים על הרצפה והניח שזה שלך, הוא הרים את זה ורץ להביא לך - אתה מקבל את הכסף ואתה לא מרגיש לא בנוח עם זה, כי זה לא שלך (בהנחה שלא לך נפל הכסף) ומה עם מישהו שעשה מבחן במתמטיקה וטעה ב 4 תרגילים מתוך 10 ובכל זאת קיבל ציון 100? וכן הלאה. אז תארו לעצמכם איך היה מרגיש האדם החכם ביותר - האדם הראשון, אשר כולנו היינו כלולים בתוכו, אם היה מקבל את כל השפע והחסד והעונג שאלוקים רוצה להעניק למי שמקיים את הטוב מתוך בחירה חופשית (כלומר, טוב ועונג אין סופיים) ונותן לו את זה מבלי שהוא קיים את מה שצריך בשביל לקבל את זה?

הרי שמתוך הטוב שבו, הוא היה מרגיש בושה גדולה מאד.

ככל שאדם מבין יותר לעומק למה מגיע לו לקבל משהו, כך כלי הקיבול שלו לקבל גדול יותר. מכך נובע שככל שהניסיון קשה יותר, אמיתי יותר ובעל השלכות חמורות יותר לצד הבחירה השגויה, כך כשמשיגים את האמת ואת מה שנלווה לה, ההנאה גדולה בהרבה. נניח שמישהו יכול לקבל 100 בכל מבחן, רק על ידי לחיצת כפתור ה"לחץ כאן לקבלת 100", איזה סיפוק יהיה לו כשיקבל 100 במבחן? לעומת זאת מישהו שיכול לטעות, צריך

ללמוד ולבחון ולבדוק את עצמו ייגש לבחינה ויקבל אפילו 95 ולא 100... ירגיש סיפוק אדיר ביחס לאדם הראשון - זה שמקבל את ה-100 על ידי לחיצת הפתור.

כמה סיפוק יהיה לאנשים שעושים את המבחן גם יהיה נגזר של איזה סוג לימודים אלו, האם אלו לימודים טובים, פוריים ומספקים? אשר במידה ויצליחו בהם, יפתחו להם דלתות לאושר בעתיד? ככל שהתשובה לזה תהיה יותר חיובית כך הסיפוק וההנאה גדולים יותר גם מהדרך אל המטרה וגם במימוש היעד.

כלומר, זה יותר טוב בהרבה לאפשר בחירה מאשר שלא לאפשר בחירה וככל שהבחירה הזו יותר משמעותית, כלומר אפשרות היציאה מסנכרון/עשיית טעויות היא יותר אמיתית ובעלת השלכות משמעותיות יותר, כך זה טוב יותר וגם מאפשר הנאה וסיפוק גדולים יותר במהלך הדרך כאשר מצליחים להתגבר על היצר הרע (המכוער) ומתקנים ומסנכרנים את עצמנו.

עמנואל קאנט עמד על שיטה לוגית מאד יפה ושכלית להדגים כיצד ניתן לבדוק אם מעשה מסוים הוא טוב או רע מבחינה אובייקטיבית אבסולוטית.

כל דבר שאנחנו רוצים לבחון האם הוא טוב או רע, נבחן בצורה הבאה:

1. מהו המעשה.
2. מהו המניע למעשה.
3. יש לקחת את 1+2 ולהכיל אותם בצורה המקסימאלית שלהם כדי שהם יהיו מחויבים להשפיע על עצמם ועל ידי כך נבדקים בכלים של עצמם ומבלי להוסיף גורמים חיצוניים שמאפשרים את הקיום של המעשה הנבדק, כומר לבדוק רק מה קורה מתוך המעשה עצמו.

כנ"ל במקום אחר בספר, כל דבר שהוא בתצורה המקסימאלית שלו מחבר את הקצה האחד שלו עם הקצה האחר, כלומר מתוך זה שהמעשה נהפך לאין סופי, בהגדרה הוא חייב לגעת בכל נקודה שאפשרי בעבור לגעת, וזה כולל את עצמו. כי כל דבר נוגע גם בעצמו כשהוא אין סופי. קו, לכיוון אחד יכול לצאת ממקום מסוים ולא לחזור לשם לעולם, אבל אם הוא אין סופי, אזי שהוא אז לכל הכיוונים שמאפשרים לו לזוז, במקרה של "קו" זה יהיה רק לשני צדדים הופכיים (ימינה/שמאלה, למעלה/למטה, קדימה/אחורה וכדומה - יש מימדים נוספים) אבל ברגע שהוא אין סופי, הוא אז גם מצד אחד לשני וגם מהשני אחורה, ולכן כל נקודה בקו נוגעת בעצמה ולא רק זזה מעצמה והלאה.

ברגע שהתחלנו לבחון מעשה מסוים בצורה הזו אנחנו נגיע ליקום אפשרי או ליקום בלתי אפשרי, אם היקום הוא אפשרי, אז זה אומר שהמעשה לפחות ברמה המינימאלית שלו מאפשר קיום עצמי, וזה כבר הגדרה של טוב. אם הגענו למצב של יקום בלתי אפשרי, אז הכרח שהדבר לא מאפשר אפילו קיום עצמי מה שאומר שזה רע.

יותר מזה, זה אומר שזה תעתוע ולא באמת קיים, כי זה סותר את עצמו - בדיוק כפי שכל מה שרע, אכן באמת תעתוע וסותר את עצמו ולא באמת קיים כנ"ל.

בואו נבחן מספר דוגמאות:

המעשה שנבחן הוא גניבה של רכוש או כל דבר שנחשב לסוג של ממון (משהו בעל ערך) מתוך מניע שנקרא "תאבת בצע" כלומר, "כדי שיהיה לי את זה".

1. המעשה = גניבה.
2. המניע = תאבת בצע.
3. יקום מקסימאלי של 1+2: יקום שבו כל בני האדם בכדור הארץ כל הזמן גונבים מאחרים את מה שיש להם על בסיס תאבת בצע זהו יקום שבו כל בני האדם מבינים שיש סוג של "חוק טבע" כזה, שבני אדם מתנהגים בצורה הזו מהמניע הזה.

היות וזה המצב, כל אחד ינסה לברוח משאר בני האדם ולעצור כל אדם שהוא נתקל בו בדרך מכיוון שזה מגיע לידי כך שאפילו את הבגדים שאדם לובש, אדם אחר בא לגנוב לו. אפילו את הפיתה שהוא מחזיק ביד באים לגנוב לו. אדם לא מסוגל להיות עם בת זוג, כי היא כל הזמן גונבת לו הכל והוא לה, ואנשים מתים מרעב, מכיוון שאין להם מה לאכול. תזכרו, אלו שגונבים אוכל, גונבים את זה בשביל תאבת בצע, ולא בשביל לאכול.

כלומר, אדם יכול להיות עם הרבה יותר אוכל ממה שהוא צריך ועדיין להמשיך לגנוב. וזהו עולם שמביס את עצמו תוך זמן קצר.

היות ואנחנו בוחנים את זה בצורה המקסימאלית, העולם נבחן על "ציר זמן" אין סופי.

בואו ניקח את אותה דוגמא והפעם נשנה את המניע. רק מי שצריך אוכל בשביל להתקיים גונב, ורק אוכל.

1. המעשה = גניבה.

2. המניע = מזון לאכול מתוך הכרח קיומי.

3. יקום מקסימאלי של 1+2 : יקום שבו כל בני האדם שנמצאים במצב של הכרח קיומי לאכול, גונבים אוכל בכל פעם שהם במצב הזה. כלומר לאחר שהם אוכלים, ו/או שבעים הם לא גונבים, וגם אם יש להם דרך להשיג אוכל, אז הגניבה זה לא דבר הכרחי בשבילם ולכן גם אז הם לא גונבים. נמצא שיקום כזה מקיים את עצמו, כי האנשים שגונבים, גונבים את המינימום הנדרש להם כדי להתקיים וזוהי הפעולה הבסיסית שבכלל מאפשרת להם את הקיום.

מתוך כך אנחנו מיד מבינים שבמצב כזה, הפעולה של הגניבה נהפכת להיות טובה. היא זו שמאפשרת לאותו גנב להתקיים. כלומר, כשהגניבה מגיעה מתוך צורך אמיתי לקיום ממש, אז היא נהפכת להיות טובה.

ניקח עוד דוגמא:

רכילות.

האם רכילות זה דבר טוב או רע? נגדיר רכילות כפי שהיא מוגדרת בתורה: כל דיבור שלילי, בין אם נכון ובין אם לא נכון, על אדם, או ישות, או קבוצה של אנשים שלא נמצאת בסביבה שבה נעשים הדיבורים וכל זמן שזה לא נעשה לצורך גדול יותר מאשר הפגיעה. כלומר מותר לרכל כאשר זה לצורך אמיתי.

1. המעשה = אמירת רכילות.

2. המניע = הנאה.

3. יקום מקסימאלי של 1+2 (ללא הוספת גורמים חיצוניים שמאפשרים קיום המעשה):

נדמיין עולם שבו כל בני האדם באשר הם כל הזמן מדברים על מי שלא על ידם עם אנשים אחרים, דברים לא טובים שעוברים להם בראש, לצורך ההנאה האישית שלהם. אני כבר מרגיש שהקורא אומר "זה לא נשמע עולם טוב". ואני מסכים, אבל בואו נמשיך לבחון את זה בכלים לוגיים ונראה איך זה עובד.

באותו עולם, כולם כבר הבינו שיש מן חוק טבע כזה, שכולם ידברו על כל דבר שנתפס אצלם כלא טוב אצלם, אז כל בני האדם, שניזוקים מהדיבורים האלו ימנעו מלהראות לאנשים אחרים פעולות שלהם ואף ימנעו מלדבר איתם. פן זה ישמש כנשק כנגדם בדיבור שמאחורי גבם בשלב מאוחר יותר.

בעקבות זה, הקשרים האנושיים בחברה יתחילו להתפורר, חברים ייפרדו - כי גם אם זה החבר הכי טוב שלו או היא החברה הכי טובה שלה, עדיין הם כל הזמן ירכלו עליהם מאחורי הגב, זה החוק של העולם הזה. כלומר, אין כח שמפסיק אותם מלעשות את זה. אז מוסד הנישואים מתפרק, משפחות, חברים... כל אחד הולך לענייניו ולא מעוניין להיות בחברה. מה עם מפעלים? חברות מסחריות? הכל קורס, מי רוצה ללכת לקנות במכולת ממישהו שירכל עליו מאחורי הגב? קונים רק מה שהכרחי, וזהו.

בסופו של דבר מגיעים למצב שאפילו להביא ילדים הופך להיות משהו שאף אחד לא רוצה לעשות כי כולם נמנעים מלהיות עם איש/אישה אחרת - ועוד בסיטואציה אינטימית??? מה הם יספרו עליי? וזכרו, אין משהו שנקרא "דחף" או "אינסטינקט" שמאז כסוג של כח שמתגבר על הבעיה. הרי שאם היינו משתמשים בכח כזה, אז כל ה"חיות" והקיום של ה"רכילות" היה מגיע מאותו הכח ולא מהרכילות עצמה, אשר אותה אנחנו בודקים כרגע.

נמצא, שכל האנושות הייתה נעלמת ובמצב כזה, הרכילות הייתה נפסקת ולכן זה לא מקיים את עצמו וקרט לחלוטין על בסיס אמות המידה של עצמו.

בואו נבחן 2 דוגמאות חיוביות ונראה איך זה עובד:

בואו נבחן מתן צדקה לנזקקים מתוך מקום של הנאה. לא נלך על מעלה גבוהה יותר "זה הדבר הנכון לעשות", אלא נסתפק במניע אנוכי כמו "הנאה".

1. המעשה = מתן צדקה לנזקקים.
2. המניע = הנאה.
3. יקום מקסימאלי של 1+2 (ללא הוספת גורמים חיצוניים שמאפשרים קיום המעשה):

בעולם שלנו יש "חוק טבע" שעל פיו, כולם כל הזמן תורמים למי שנוזק לתרומה.

בעולם הזה, אם התורם איי פעם יגיע למצב שהוא זקוק לתרומות, כולם כל הזמן יתרמו לו עד שיפסיק להיות נזקק. האם להיות נזקק זה דבר נעים? לא, זה לא נעים ולכן יש הרבה אנשים שימנעו מלהגיע למצב של נזקקות, אבל עדיין אין שום מניעה שכל מי שאינו נזקק ייתן כל הזמן צדקה לכל מי שנוזקק ויהנה מזה.

מה שקורה זה שכל פעם שצץ לו נזקק חדש, כולם תומכים בו ועוזרים לו, זה עולם שבו האנושות מאוחדת וחיה חיים מהנים וטובים.

בואו נבחן עוד דוגמא:

"ואהבת לרעך כמוך" - כל יום לפני הנחת התפילין רבים מהיהודים בארץ מצהירים באופן רשמי "הרי אני מקבל על עצמי מצוות עשה של ואהבת לרעך כמוך". מה היה קורה אם כולם היה מבצעים את זה? שוב ניתן מניע של הנאה.

1. המעשה = אהבת כל בני האדם כבני אדם כפי שהם אוהבים את עצמם (לא המעשים שלהם).
2. המניע = הנאה.
3. יקום מקסימאלי של 1+2 (ללא הוספת גורמים חיצוניים שמאפשרים קיום המעשה):

בעולם שלנו כל בני האדם אוהבים את שאר בני האדם כפי שהם אוהבים את עצמם! אני כבר מרגיש עד כמה נפלא העולם הזה, מה איתכם? דבר ראשון שאנחנו רואים זה שיהיו מעט מאד מקרי אלימות, כי מי היה מרביץ לעצמו? רק מזוכיסטים. יש כאלו, אבל זה מצמצם מאד את מקרי האלימות. בנוסף, אנשים יפרגנו אחד לשני כל הזמן, הרי שאנשים מפרגנים לעצמם כל הזמן - רוצה לקנות משהו, קונה אותו, נהנה ושמח עם עצמו וכן הלאה, כך יהיו עם כולם, כל הזמן.

העולם הזה מוביל לאהבה ואמון, ידידות וקשרים אנושיים חזקים וחיוביים וכמו שכמובן ברור לנו - העולם הזה, לא רק שיתקיים, אלא שהוא ישגשג.

אז מה ראינו פה? ראינו שנוסחה לוגית שבוחנת את המעשים של בני האדם בכלים של המעשה עצמו מוכיחה שכל מה שלא בסנכרון עם הטוב - אין לו קיום בפני עצמו, הפעולה הזו תמיד תביס את עצמה אם רק היא מתבצעת. לכן שוב אנחנו רואים ש"רע" לא באמת קיים, הוא קיים רק כנגזר של זה שיש טוב.

עכשיו נוכל להתחיל להבין כיצד יש "תעשה" ו"לא תעשה" שהם בחינות מוסריות אובייקטיביות!

אם מישהו הולך ברחוב ומריח פרח - האם הוא עשה מעשה טוב? כן, למה? מכיוון שהריח עשה לו טוב וזה העצים את הקיום שלו. אגב, מה אם הוא חושב (באמת ובתמימות) מראש שזה יעשה לו טוב ובפועל זה לא? אז עדיין הוא ביצע מעשה טוב אבל מיד עם ההבנה שזה לא עושה לו טוב צריך להבין שבשבילו לא כדאי להמשיך - מאותה נקודה זה מתהפך בעבורו.

מה עם אדם שחושב בראשו לעשות מעשה רע? הוא עושה מעשה רע? אם הוא לא מסלק את המחשבה או בוחן אותה בצורה כזו שבה הוא נלחם בה ורוצה למגר אותה, אז עצם המחשבה לבצע מעשה רע היא עצמה מעשה רע. למה? מכיוון שכאשר האדם מזדהה, ולו לרגע עם מחשבה רעה, אז הוא מחבר את מחשבתו למשהו שלא קיים, וזוהי ההגדרה של פגיעה או מחיקה עצמית - וזה רע.

בואו נדבר קצת על "היצר הרע",

"ביהדות, יצר הרע הוא כינוי לכוחות מולדים אצל בני האדם, הגורמים להם לפעול באופן שמספק את צרכיהם המידיים, גם אם על חשבון אחרים. מקור השם בפסוק מספר בראשית" כי יצר לב האדם רע מנעוריו", המרמז לפעולתם של כוחות אלו כבר מיום היוולדו של התינוק.

על פי המסורת היהודית על האדם לכבוש את יצרו; ואף נאמר במשנה במסכת אבות: "איזהו גיבור הכובש את יצרו". בתוך כל אדם שוכנים שני יצרים: היצר הטוב והיצר הרע. בספר התניא מובא שיצר הטוב ויצר הרע הם שתי נפשות."

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק ביצר הרע

he.wikipedia.org/wiki/יצר_הרע

ברגע שמתחילים להבין את ה"טוב" וה"רע" והמוסר האבסולוטיים וכמו כן שהעובדה שבכלל כל המחשבות הרעות שמגיעות אלינו אלו לא מחשבות שלנו אלא של "היצר הרע" - שאיתן אנחנו צריכים להתמודד ואתן אנחנו צריכים להביס בכח הבחירה שלנו ושאסור להזדהות עם המחשבות הרעות של היצר הרע אלא לכוון את הרצון שלנו להיות טובים יותר, מחוברים יותר לאמת ומתוך רצון להיות בתוך הרמוניה - זהו הרגע של התשובה מהמקום הכי טהור ומשם מתחילים לצמוח.

להלן כתבה יפה בנושא הזה מאתר "ערכים":

"משחר ילדותנו סופר לנו, כי אי-שם בתוך תוכו של האדם קיימים שני יצרים חיים ותוססים: היצר הטוב והיצר הרע. שני אלה, כך שמענו, הם פקחים, חכמים וערמומיים, ומנהלים ביניהם מלחמה מתמדת, עקבית ובלתי מתפשרת, על השליטה באדם, ועל הזכות לנתב את התנהגותו. אמנם אין ביכולת שניהם להביא להכרעה סופית. האדם, בעל "האכסניה", הוא האחראי על תוצאות הקרב הסופיות. בידו לסייע לאחד מהם לגבור על יריבו. נדגיש, הוא מצווה לתמוך ביצר הטוב, לעודד אותו ולמסור לידי השלטון המוחלט.

כשהתבררנו הבנו, ששני יצורים אלו אינם ביולוגיים, ומלחמתם אינה התכתשות הדדית. אף האדם עצמו אינו גוף שלישי העומד מחוץ למלחמה וצופה בה כמשקיף. האדם עצמו מעורב באותו מאבק, בחזות הקרב.

התברר לנו, שכשם שישנן בגוף האדם מערכות שונות: מחזור דם, עיכול, נשימה ועוד, כך קיימת מערכת נוספת: מערכת הרצון, התשוקה והתאוה. מערכת זו, יותר משהיא ביולוגית, היא יצרית, אך גורמיה, תוצאותיה והשלכותיה הן ביולוגיות מובהקות. התאוה למזון, למשל, היא מערכת יצרית, אך היא נוצרת בשל צרכים ביולוגיים - הצורך לספק לדם את הדרוש לו. תוצאותיה אף הן ביולוגיות - המשך בניין התאים וקיומו של הגוף.

לפיכך, אין היצר רע במהותו כפי שחושבים, נהפוך הוא: הוא טוב מאד, בלעדיו אין קיום לגוף האדם ואין המשך למין האנושי!

ואכן, כך אמר רב שמואל בר נחמן על הפסוק: "וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד" (בראשית א', לא): "והנה טוב" - זה יצר טוב, והנה טוב מאד" - זה יצר רע... שאלולי יצר הרע לא בנה אדם בית, לא נשא אשה, לא הוליד ילדים, ולא נשא ולא נתן (בר"ר פ"ט).

וכאן ישאל השואל: אם אמנם כך הדבר, מה לנו כי נלין על המערכת היצרית הזאת, ולמה יכונה היצר בשם "רע"? מדוע מעודדים אנו מלחמה נגדו, ומדוע עתיד הקב"ה ל"שחוטו" בבוא היום?

לסילוק קושי זה עלינו להסביר, כי דרכם של אותם יצרים, רצונות ותשוקות, להפריז בדרישותיהם ולבקש הרבה מעבר למידה הדרושה לצורך קיומם. אין הם יודעים שובע, ואין הם אומרים די לתאוותיהם. במיוחד כמהים הם לדבר איסור. אם הדרישה או התשוקה חורגת מן המידה הסבירה, או שהיא מספקת עצמה בדרכים הנוגדות לרצון הבורא - תיקרא דרישה זו בשם "רע", והיצר הוא, איפוא, "יצר הרע". לעומת זאת, אם הדרישה או התשוקה מרוסנת, ואין היא חורגת מן המידה הנדרשת, מספקת את עצמה בדרכים נכונות - תיקרא דרישה זו בשם "טוב", והיצר הוא, איפוא, "יצר הטוב".

לדוגמה: אדם רעב, שהגיעה שעתו לאכול. אין ביצר האכילה שלו כל מעשה רע. צורך גופני הוא, ומהווה חלק ממערכת הקיום של האדם. מבחן היצר, לטובה או לרעה, יבוא לידי ביטוי בדרך בה מספק האדם את צורך

האכילה שלו. אם הרבה לאכול, מעבר לכמות הדרושה לו, אם הפריז בסיפוק צרכיו, או אכל מאכלים אסורים – הרי שהפנה את יצר האכילה לכיוון רע, ולפנינו "יצר הרע"!

לעומת זאת, אם אכל במידת הצורך, קיים את הלכות הסעודה ומזונו היה כשר הרי לפנינו "יצר הטוב"! נוסף על כך: אם בעת סעודתו יהגה במחשבתו, כי הוא סועד את לבו כדי שיהיה בכוחו להמשיך ולעבוד את הבורא ולקיים את מצוותיו - הרי שאכילה זו עצמה הפכה לעבודת קודש, והיצר הטוב התעלה לדרגת "עובד ה'". (ראה שו"ע או"ח סימן רל"א).

עלינו לראות את המלחמה בין שני היצרים לא אך כמאבק בין שני גופים הקיימים בלב האנוש, אלא מאבק בין דרישות הגוף ונטיותיו החורגות לבין שכלו של האדם, האחראי לרסן דרישות אלו, לשלוט עליהן ולנתבן לאפיק נכון.

מקור היצר הרע בצרכים הגופניים, ואילו מקור היצר הטוב במחשבת האדם, בכוח השכל שבו וביכולתו למתן את הצרכים הללו. הרקע ליצר הרע הוא דרישות הגוף – לעומת זאת, הרקע ליצר הטוב הוא הבנת תכלית חיי האדם ומילוי דרישות הבורא, כפי שבאו לידי ביטוי בתורה.

מאבק זה, שבין היצר לבין השכל, אינו מצטמצם לתחום קיום מצוות הבורא בלבד. הוא קיים בכל תחום, שבו קיימות דרישות גופניות, הנוגדות את התבונה. אדם הנוהג, לדוגמה, במכונית, בדרך טובה ובטוחה, עלול לפתח אי שם בתת הכרתו ויכוח נוקב בין היצר לבין התבונה והשכל. היצר מבקש להאיץ במכונית ולהגביר את המהירות מעבר למגבלה המותרת, ואילו התבונה, דהיינו: היצר הטוב, מנסה לעצור בעדו. בשעה שהראשון יטען: "יתן לי ליהנות", יזהיר השני לעומתו: "סכנה!"

דרישות היצר חזקות מן ההיגיון הכולם והמווסת.

אומנם, ברא הקב"ה, שני יצרים, אחד טוב ואחד רע (ברכות ס"א ע"א), אך בעוד ש"יצר לב האדם רע מנעוריו" (בראשית ח', כא') האדם נולד עם נטיותיו ודרישותיו השליליות – הרי שהיצר הטוב (השכל וההגיון) מתחיל במלאכתו, רק בהגיעו לגיל שלוש עשרה. אין זו רק עדיפות של "שנות ותק", זו גם הסתגלות בת שנים לכיוון שלילי. בסיטואציה זו עתידה היצר הטוב להיתקל בקשיים, גם להיכשל במלאכתו.

פעולתו של זה היצר קשה עד מאד: הוא אינו עוסק רק בהגנת הגוף מפני אויבו הרע ובלימת הידרדרותו, הוא נדרש גם להפעיל את איברי הגוף לקיום המצוות וליצור מוטיבציה אקטיבית לעשות את רצון הבורא. גם בתחום זה קיימת עדיפות ברורה לפעילותו של היצר הרע על פני יכולתו של היצר הטוב. פרט זה ניתן להסיק מניסוח דבריו של בן עזאי: "הוי רץ למצוה קלה ובורח מן העבירה" (להלן פ"ס, מ"ב).

מהניסוח המדוקדק משתמע, שהמצוה נמצאת, בדרך כלל, בריחוק מן האדם, שהרי עליו לרוץ לקראתה. לעומת זאת נמצאת העבירה בתחומו של האדם, ממש סביבו ועליו רק לברוח ממנה.

נוסיף לכך גם את העובדה, שהיצר הרע הוא, בעצם, נטייתו הטבעית של הגוף, ואילו היצר הטוב אינו אלא תוצאה של יוזמה, רצון ומחשבה מאומצת. עתה נבין, עד כמה קשה היא עבודתו של היצר הטוב. לא לחינם הוכתר הממליכו בתואר הכבוד: "איזהו גיבור הכובש את יצרו".

אם יתעצל האדם, ויניח לגוף לפעול כאוות נפשו – תשגשג מאלה הנטיה לכיוון הרע. ככל שתלכנה ותגברנה נטיות הגוף ללא פיקוח וללא מעצורים – תחול לעומתן נסיגה מתמדת בתגובה השכלית, ההגיונית. כל התרשלות בבלימת היצרים הרעים מזמינה בהכרח דרישות נוספות מצד הגוף. ההרגל לפעילות שלילית נעשה לתופעה של קבע, וההסתגלות לחיים של חטא, נעשית טבעית, נוחה ורצויה.

אפשר, שזה מה שקרה לחוה, שנתפתה לאכול מעץ הדעת. לדעת הספורנו, (בראשית ג' א') לא היה שם נחש מציאותי, ששוחח עם חוה והסיתה. הנחש אינו אלא כינוי ליצר הרע, בהיותו דומה לנחש, אשר תועלתו מעטה ונוקו רב. וזה מה שקרה כשהופיע הנחש, ואמר לאשה: "אף כי אמר אלוקים לא תאכלו מכל עץ הגן" ! הוא לא דיבר אל האשה ודחף אותה לדבר עבירה, אלא ש"שכלה החלוש התעצל מהתבונן, ולא התקומם על הדמיון הכוזב...". כי זה כוחם של רצונות הגוף ונטיותיו, הם מצליחים לשבות את השכל ולהשתלט עליו, והוא, השכל,

נכנע לדרישותיהם, ואף מסכים עמם. מסגל לעצמו מערכת חשיבה התואמת את רצונות הגוף, ואף נותן גושפנקה לכל פעוליו השליליים.

כדי לעמוד מול פיתויי היצר נרבה בתפילה לפני אדון הכל: "ותצילנו היום ובכל יום... מפגע רע ומשטן המשחית".

”

עד כאן הכתבה מאתר ערכים.

arachim.org/FAQSDetail.asp?FaqID=37

עצם זה שיש "יצר רע" זה דבר טוב מאד, כי בלעדיו לא הייתה לנו בחירה חופשית כל כך חזקה שמאפשרת לנו לסלול את דרכנו בעצמנו ולזכות לסנכרון עם האמת בזכות ולא בחסד. יתרה מכך, הגוף שלנו מושתת על יצרים ובזכות הגוף אנחנו נמצאים בעולם הניסיון שמאפשר לנו לבנות את עצמנו. אנחנו צריכים ללמוד לאלף את היצר ולא לתת לגוף ולאינסטינקטים לשלוט בנו (כפי שהרבה ממאמיני האבולוציה חושבים וראה על זה בהרחבה בהמשך), אלא להחליט מה לאכול, כמה לאכול, מתי ואפילו איך - בצורה מתורבתת, לא לדבר עם פה מלא, לאכול עם סכין ומזלג, לאכול כשר, לאכול רק כשרעבים ולא סתם משעמום או סיבות אחרות, לאכול רק אוכל מזין, לברך לפני שמתנפלים על האוכל וכן הלאה.

ואותו עיקרון החל על האוכל חל על כל דבר ודבר. למעשה הבריאה מסודרת כך שאין עונג מסוים שנגזר על האדם (לפי התורה) שלא לקבל אותו - אלא לכל דבר יש זמן ומקום וצורה. שלא כמו במזרח שחושבים שצריך להפוך להיות רוחניים בלבד ואז הם צמים כמה שהם רק יכולים, ביהדות צמים רק במצבים מסוימים ולהפך בחגים ובשבת למשל, זו מצווה גדולה לאכול ולהתענג, אותו דבר לגבי סקס למשל - במזרח וגם חלק מהנוצרים מנסים להימנע מסקס לחלוטין. ואילו ביהדות - לא רק שמותר, זו מצווה גדולה, כשזה נעשה בצורה הנכונה - גבר ואישה נשואים לפי דת משה וישראל ובזמנים הטובים ובמיוחד בשבת ובחגים.

כך על כל דבר, אפילו טעם של חזיר מותר ליהודי לטעום, רק לא מהחזיר עצמו. יש דג שנקרא "שיבוטא" ויש לו טעם של חזיר למי שממש רוצה להגיע גם לזה. אין משהו טוב שנאסר על האדם, אלא על האדם לבנות את האישיות שלו ולשלוט על עצמו, על גופו, מחשבתו ומעשיו ולהסתנכרן עם האמת והקיום הטוב והאמיתית - שהוא היחיד שבאמת קיים.

חטא זה מלשון **להחטיא** את המטרה. יציאה מסנכרון עם הדבר היחיד שקיים - וזה הטוב. אין דבר כזה "רע" ולכן כשמישהו מבצע פעולה "רעה" הוא בעצם מחטיא את המטרה, הוא מבצע דבר שאין לו זכות קיום בפני עצמו והוא בחוסר סנכרון עם ההרמוניה של הקיום והיקום.

אם אדם עשה טעות, בעת עשיית הטעות הוא יצא מסנכרון, כשהוא מתחרט על הטעות ומבין למה זה לא טוב, מביע סליחה ומקבלו על עצמו לא לעשות את זה יותר - מה הוא עשה בעצם? סנכרן את עצמו מחדש. כמו רכבת שירדה מהפסים, הוא רואה לאן זה מוביל ורואה שזה מוביל למבוי סתום, כלומר מבין שזה לא טוב, מתחרט, מבקש סליחה מכיוון שזה פגע בכל הנוסעים ובכלל בכל המציאות, מקבל על עצמו לסדר את זה וכך הרכבת תיסע בצורה תקינה על המסילה שלה והוא צריך לשאוף לוודא שזה לא יחזור על עצמו - הוא בעצם **החזיר את עצמו למסלול הנכון, למסלול היחיד שקיים.**

מיהו האדם האמיתי? מכלול ההזדהות המחשבתית שיש לו באמצעות התודעה שלו על שלל אפשרויות ההווה שלה - אז אם האדם מזדהה עם מה שלא-קיים, הוא בעצם נמחק ולכן, כשמגיע לעולם האמת צריך לסנכרן אותו מחדש בכח. במקום שישתמש בזכות הבחירה שלו, ביכולת הבחירה החופשית שלו כדי לסנכרן את עצמו "בקלות" ועל ידי עצמו - שזה החלק הכי חשוב. הוא בעצם דורש מקיום אחר שיסדר אותו בשבילו ואז הוא "נוקק לבריות" והוא כמו טפיל - כמה אנחנו אוהבים את היתושים שעוקצים אותנו? לא מאד...

למה? כי הם מקבלים את החיות שלהם מאתנו. אותו דבר לגבי מי שיצא מסנכרון - הוא מקבל את החיות שלו ממי שנמצא בסנכרון.

כשאדם עושה טעות הוא יוצא מסנכרון עם (הקיום, עם המציאות), עם אלוקים, וניתן לומר את זה גם הפוך: כשאדם מסונכרן עם (הקיום, עם המציאות), עם אלוקים, הוא לא עושה טעויות.

תחשבו על זה, כל דבר קיים כמחשבה וכהגדרה, אז אם המחשבות שאדם מזדהה איתן אינן נכונות, הרי שהן סותרות את עצמן, והרי שהן לא באמת קיימות, אז בהגדרה חסר לאותו אדם חלק מכלל הדברים שהוא יכול לקבל. חלק מההגדרה הרחבה של אפשרויות הקיום שלו חסר לו.

למה הכוונה? הרי שהאדם הוא החלק הרוחני, הנשמה, זה למעשה מכלול המחשבות שאיתן הוא מזדהה. אם היכולת שלו היא להזדהות לדוגמא עם עד 10,000 מחשבות והוא מזדהה עם 10,000 מחשבות, אשר 5,000 מהן שגויות, אז הן לא קיימות ולכן יש לו רק 5,000. אבל במציאות זה עוד יותר גרוע. מכיוון שהרבה מאד מהמחשבות תלויות במחשבות אחרות. לכן, מי שמזדהה עם מחשבות שגויות, הרבה מאד מחשבות אחרות לא יכולות להגיע אליו ואז, אם נניח הוא יכול להגיע ל-10,000 מחשבות נכונות כדי להגיע למקסימום שלו, אז כל מחשבה לא נכונה, עשויה לחסום לו מאות מחשבות אחרות וכך הוא עשוי למצוא את עצמו עם עשרות או מאות מחשבות נכונות בלבד.

יתרה מכך, מחשבה מסוימת לא זהה למחשבה אחרת, יש מחשבות שערכן גבוה יותר מאשר אחרות ולכן ה"10,000" הזה הופך להיות אין סופי מבחינת הערך שהולך לאיבוד למי ששרוי במחשבות לא נכונות.

זה מתחיל להסביר לנו למה כשיבוא המשיח והגאולה, יכול להיות שהרבה אנשים לא יוכלו "לעמוד בזה" והם לא יהיו בעולם הזה יותר. מכיוון שהכלי שלהם מוגבל כל כך שהם לא יוכלו לעמוד בעומס של הקיום, כלומר של הטוב, שיגיע לעולם.

כלומר, לדוגמא כשאני הזדהיתי עם המחשבה ש"כל יכול" זה מושג שסותר את עצמו, ואכן אחזתי בדבר נכון כאשר ההגדרה שחשבתני שעליה מדברים היא "כל יכול = עשיית כלל הדברים כולם" (כולל מה שבלתי אפשרי) אז בעצם זה שהזדהיתי עם המחשבה הזו מנעתי אפשרות כניסה של מחשבות עמוקות יותר לגבי הזהות האמיתית שלי, מי אני, מה אני, למה פה, למה עכשיו, מה התכלית, האם יש נשמה, גן עדן ועוד המון המון מחשבות - הן פשוט לא היו יכולות להגיע אלי, כי הייתי סתום.

כמאמר מוסגר אני אומר גם, שמי שאוכל אוכל לא כשר עשוי לגלות שהוא סותם את יכולתו לקלוט דברים מסוימים, כנאמר בחז"ל שאוכל "טמא" גורם לאטימות. אם כבר הזכרתי את זה, אז אני אומר גם שיש משהו שנקרא "פלואוריד" וסוף סוף עושה רושם שישארל תפסיק לשים אותו במים, לאחר הרבה שנים שבהם כן שמו. הסיבה ששמו את זה מלכתחילה היא בשביל למנוע עששת וכדומה - אני לא אכנס לזה, כי זה סיפור ארוך אבל דעו לכם שהחומר הזה "פלואוריד" גורם ליצירה של שכבה קשיחה סביב בלוטת האצטרובל שבמוח. לא ברגע, אבל לאורך צריכה של שנים זה קורה, וכתוצאה מזה האדם מאד יכולות של דעת.

מצאנו שיש טוב מוחלט ואבסולוטי ואף מצאנו שכל מה שיש, כל מה שקיים זה רק טוב. הרע לא קיים והרע הוא רק תעתוע, אפילו מעשה רע, הוא מעשה שנובע מתעתועי המוח. מאיפה הגיעה מחשבה כל כך שגויה לראש? מהיצר הרע, אשר הוא מייפע לאדם לעשות דברים לא נכונים כל הזמן, ואדם שלא בודק טוב טוב את הדברים, נופל ועושה את הטעויות. מה האינטרס של היצר? היצר מקבל את החיות הזו שהאדם מבזבז בזה שהוא מתנתק ממה שקיים - יוצא מסנכרון. אותו חלק שעכשיו מנותק מגיע ליצר ומזהה הוא שואב את החיות שלו.

גילינו שכל מה שאינו מוסרי, לא באמת קיים. כלומר, כל מה שהוא לא מוסרי - זה כשל לוגי. (סותר את עצמו ולא מאפשר את הקיום של עצמו).

מהו מוסר? מוסר זה מכלול המערכת של ההבנה לגבי טוב ורע. מי שמבין את הפרק הזה בספר יתחיל לעבוד על המידות שלו ועל השקפת העולם שלו, בעקבות זה הוא יתחיל להסתכרן עם הטוב, עם הקיים, עם האמיתי וזה יהיה קשה. היצר הרע ינסה להפיל אותו בפח כל הזמן כי מבחינתו זו מלחמת קיום.

לכן, זה קשה וזה טוב שזה קשה - למה? כי ככל שזה יותר קשה, כך אנחנו יודעים שזה יותר שווה להלחם בעבור זה אבל יותר מזה, ככל שזה יותר קשה ואנחנו בכל זאת מתגברים כך הסיפוק וההנאה גדלים בעולם הזה ובעולם הבא השכר יהיה עצום מאד בזכות הקושי הזה.

זוכרים שדיברנו על הילד שאביו תכנת אותו לומר לו שהוא אוהב אותו? ככל שיש בחירה חופשית יותר אמיתית, יותר קשה, ככה השכר גבוה יותר מכיוון שניתן באמת להעריך את המעשה.

זה כמו שניקח בחור שלומד בתיכון וניתן לו מבחן של ילד בכיתה ג'. האם נעריך אותו כשהוא יקבל 100? אבל מה אם זה היה ההפך? וילד בכיתה ג' יקבל 100 במבחן של מקצוע וחמר שנלמד בתיכון?

כל אחד מאתנו מקבל ניסיונות שהוא יכול לעמוד בהם. איך אני יודע שלא ניתן ניסיון שהאדם לא יכול לעמוד בהם? מכיוון שזה הכרח מוחלט מבחינה לוגית, זה בלתי אפשרי שאלוקים ייתן לאדם ניסיון שהוא לא יכול לעמוד בו. אגב, כשהאדם עומד בניסיון, הוא מתחזק ועכשיו הוא יכול לעמוד בניסיון עוד יותר קשה וכך יש הרבה אנשים שמתחילים להשתפר וזה נראה להם שהם יורדים, כי הם ציפו שילך וייעשה קל יותר כשלמעשה זה נשאר באותה "דרגת קושי" מבחינתם, אבל מבחינה חיצונית, זה הכל עלייה והתחזקות ושיפור אמיתי.

כיצד ניתן להוכיח שאלוקים נותן ניסיון שאדם מסוגל לעמוד בו?

אז ככה, היות ואלוקים זהו הטוב בעצמו, והוא הישות המסונכרנת ביותר עם הקיום והטוב, למעשה הוא עצמו הוא הסקאלה של הסנכרון, הקיום והטוב בעצמו. לכן, הוא אינו יכול לעשות מעשה שאינו מוסרי מתוך הבחירה החופשית שלו - זוהי סתירה לוגית.

מדוע זו סתירה לוגית? מכיוון שכמו שראינו, כשעושים מעשה שהוא לא טוב אין לו קיום בפני עצמו, והיות ואלוקים הוא עצם הטוב בהכרח הגדתי מוחלט, הרי שהוא לא מסוגל לעשות משהו שהוא לא טוב. לכן, אם הוא נותן ניסיון לאדם, הכרח שהניסיון הזה בעל קיום ממשי להתממש וזה אומר שהוא בהכרח מסוגל לעמוד בניסיון.

כלומר כך:

1. כל מה שאינו מוסרי הוא בהכרח כשל לוגי, סתירה עצמית.
2. אלוקים הוא כל יכול, יכול לעשות את כל מה שאפשרי לעשות, לא יכול לבצע את מה שלא אפשרי - מה לא אפשרי? כל הכשלים הלוגיים.
3. לתת לאדם ניסיון שהוא לא יכול לעמוד בו, זה מעשה לא מוסרי.
4. לתת לאדם ניסיון שהוא לא יכול לעמוד בו, זוהי סתירה לוגית.
5. היות ומי שאחראי למתן הניסיון לאדם, זה מי שמהווה את המציאות עצמה, כי זה לא חלק מהבחירה של האדם עצמו אלא חיצוני לו - זה אלוקים.
6. אלוקים לא יכול לבצע סתירה לוגית ולכן הניסיון לא יכול להיות לא מוסרי.
7. הכרח שהניסיון שיש לאדם הוא ניסיון מוסרי וזה אומר שהוא כן יכול לעמוד בו.

ניתן להגיע להבנה הזו בצורה זריזה יותר על ידי זה שמבינים דבר פשוט: אלוקים לא יכול לעשות טעויות. כי אלוקים הוא בהגדרה, כל הקיום כולו וכל האמת כולה, שזה אותו הדבר - ולכן מה שקיים בהכרח בעל צידוק לוגי.

אגב, זה גם מוכיח שיש בחירה חופשית לאדם. אחד הדברים הקשים לעשייה זה להוכיח שיש בחירה חופשית, אבל על בסיס מה שכתבתי כאן מי שמתעמק בדברים אולי יכול לראות את המסלול להבנה הכרחית שמאפשרת לנו לקבל תשובה סופית ולשאלה "האם יש בחירה חופשית" וראה עוד בהרחבה על כך בחלק קצר בספר שדן בבחירה חופשית.

אז מה זה מוסר?

"המוסר הוא סוג של מודעות אנושית שמטרתו לתת כללים מנחים להתנהגות האדם בכל תחומי החיים החברתיים, אשר לא בהכרח עולים עם רצונותיו האינסטינקטיביים."

מתוך ויקיפדיה, בערך המדבר על מוסר

he.wikipedia.org/wiki/מוסר

כאשר המודעות האנושית מסונכרנת לאמת האבסולוטית, המוסר הוא בעצם המכלול של כלל המערכת חוקים הזו. מה שמדהים זה שלמרות שבהתחלה רציתי לא לקבל את היהדות. לא רציתי מצוות, כיפה, תפילין ולמעשה היום אני יודע שזה "אני לא רציתי" אלא היצר נלחם בי כדי שאני לא אבדוק את היהדות ולא אכנס לזה... כשבסופו של דבר כן עשיתי את זה מה גיליתי!?

גיליתי שכל, אבל כל מה שכתוב בתורה מקיים את כל הכללים הלוגיים של המוסר המוחלט והשלם.

אז אם אתם רוצים ספר של מוסר - הרי אני מציג בפניכם את התורה של עם ישראל.

אגב, תשימו לב לדבר חשוב שקשור למוסר - גם אם "לא בא לי" או יש לך "אינסטינקט" לעשות משהו לא טוב, כשאתה מסתנכרן לטוב האמיתי ולמוסר האבסולוטי אתה תתחיל לשלוט בגוף שלך, ובכל הדברים ה"טבעיים" האלו ותתעלה לדרגה שהיא מעל הטבע של עצמך.

דוגמא קטנה למשהו שעוזר להתעלות מעל הטבע שלנו: לפני שבאים לאכול... יש כבר ריח טוב והכל כל כך יפה, הבטן משדרת לנו "תן ביס" והעיניים נהנות ממראה כל הטוב שמולנו מה התורה מלמדת לעשות? לחשוב על מה שיש מולנו, לבחון את זה, ועל בסיס מה שאנחנו מבינים לברך עם כוונה של הבנת הבריאה והבורא - עצם הטוב והשפע, ורק אז לאכול.

מה זה עושה כשיש את העצירה הזו בין "אני רוצה לאכול" לבין "אני אוכל"? זה גורם לאדם להתאפק, לשים את הצורך הגופני והאינסטינקטיבי שלו קצת בצד ולהתעלות מעל הטבע של עצמו. אפילו דבר כזה "קטן" נהפך לדבר גדול מאד וילדים שגדלים מגיל צעיר עם ההבנה הזו מגיעים להישגים גבוהים בהרבה כשהם גדולים. מחקרים כגון "מחקר המרשמלו" המפורסם מראים שכשנבחנו ילדים לתכונת איפוק לאחר הרבה שנים, כשבחנו את הילדים שהתאפקו גילו שההישגים הלימודיים, הכלכליים, החברתיים והרגשיים שלהם טובים בהרבה מאשר של אחרים.

במבחן הזה בחנו היבט נוסף והוא "אנחנו לא מברכים רק בשביל להתעלות מעל הטבע" - ממש לא. זו רק תופעת לוואי. מה אנחנו בעצם עושים? אנחנו מפנימים את האמת ומייצרים בפה שלנו את ההוצאה לאור של המחשבה שלנו - הברכה. לשם קיום הטוב והנצחתו. מעבר לזה שזה בורא מציאות - הרי שכל מה שאנחנו אומרים זה חלק מהמציאות, אז כבר ניתן לראות שזה בורא מציאות, אבל מעבר לזה, מי שיעמיק יגלה שמאחורי המילים יש כח רוחני ושהדיבור שלו ממש מייצר הווייה רוחנית שתעמוד שם לצדו כשהוא יגיע לעולם האמת. כמו כל הדברים שיעמדו לצדו, בעדו ונגדו, אשר הוא אמר, חשב, עשה ואפשר.

למעשה האדם שמבצע פעולה כזו פשוטה וקלה כמו ברכה עם כוונות - עושה את זה למען דברים עתידיים ביחד עם דברים עכשוויים על ידי ביטול הרצון שיש לו באותו הרגע והשמתו בצד. כשהוא עושה את זה הוא מקיים את "ניסוי המרשמלו" והרבה הרבה מעבר לזה. הכל תלוי בעד כמה הוא מכניס כוונה לדבריו.

מהו מצפון?

"מצפון הוא מרכיב של נפש האדם המנחה אותו בתחום המוסר: מוביל לתחושות, רגשות או חרטה, המדריכים את האדם או מייסרים אותו, בנוגע לפעולות, מעשים או חוסר מעשים, המנוגדים לתפיסת צווי ההתנהגות המוסרית כפי שהם נתפסים על ידי האדם, או עולים אתם בקנה אחד".

מתוך ויקיפדיה, בערך המדבר על מוסר

he.wikipedia.org/wiki/מצפון

המצפון שלנו זהו למעשה חלק מהמערכת של הפיזיולוגיה של האדם שמאפשרת לאדם לקבל פידבק על הדברים שהוא עושה. ככל שאדם מרגיל את עצמו לבצע עבירות ולצאת מסנכרון, כך למעשה בסופו של דבר ההווייה שלו, כלומר ההזדהות המחשבתית שלו עם החלקים הלא מאופסים (אלו שיצאו מסנכרון) היא כל כך גבוהה, שזה כבר לא גורר תחושה מצפונית. מדוע? מכיוון שהמצפון פועל כסוג של "אנרגיה" שמנסה להחזיר את האדם בחזרה למסלול.

אז זה יכול לעבוד כל זמן שהאדם נמצא קרוב למסלול, או לרגע נופל ומיד בודק איפה הוא נמצא. ביום שבו האדם מחליט שאין יותר מה לבדוק - כלומר הוא לא שואל "איפה אני נמצא" מבחינה מוסרית, זהו היום שבו הוא מזדהה עם המחשבות שעוברות לו בראש. עכשיו, יכול להיות שהוא חושב על דברים טובים ואז המצפון לא יעבוד, כי אין מה לסנכרן, ויכול להיות שהוא חושב על דברים רעים, אבל כבר מזדהה איתם, אם הוא ממש מזדהה איתם המצפון שלו לאט לאט יפסיק לתפקד עד שהוא יזדהה עם הדברים הרעים ממש ואז תפתח לו האפשרות לעשות את הדברים בלי "המצפון המציק".

לפי היהדות, מי שבא לעשות דברים טובים, מסייעים בידו, מי שבא לעשות דברים רעים, פותחים לו - כלומר מאפשרים. אם לא היו מאפשרים, לא הייתה בחירה חופשית אמיתית, ואם לא הייתה בחירה חופשית אמיתית - אז כבר הבנו מה זה אומר בחלק אחר בספר. כל המנגנון האנושי היה קורס, הטוב היה מונמך מאד מכיוון שזה הרבה יותר טוב שיש בחירה מאשר שאין בחירה ועוד.

מצפון, זה מלשון מצפן - מראה לבנאדם את הכיוון ברגע שהוא זקוק להכוונה. מתי אדם זקוק להכוונה? כשהוא סוטה מהדרך. כל זמן שהוא הולך לפי הדרך הנכונה, אז הוא והמצפון מראים את אותו הכיוון ומשום כך, הוא לא נזקק למצפון באותו השלב, אלא "רק" לידעה שהוא קיים - מדוע? מכיוון שעצם זה שהאדם יודע שיש לו מצפון, מאפשר לו, כשהוא לא מרגיש בו, לדעת שהוא בכיוון הנכון.

אבל זוהי חרב פיפיות, כלומר חרב שיכולה לחזור ולפגוע באדם כמו בומרנג וזה אחד הכלים החזקים ביותר שהיצר הרע משתמש בהם כדי לפגוע באדם ולגרום לו לסטות מהדרך. הכיצד? ככה: האדם חוטא בגיל כלשהו, מרגיש רע ואחרי זמן מה התחושה מתחילה להעלם ומצוי שהוא אומר לעצמו, (במידה והוא לא נתפס ושלם מחיר נוסף על התחושה הרעה שהייתה לו) - אולי נעשה את זה שוב? (למעשה מי שאומר לו את זה, זה היצר הרע) ואז יש סיטואציה נוספת שבה זה מתאפשר לו, והוא שוב עושה את זה.

מתגבר על התחושה הרעה שהמצפון עושה לו וכן הלאה ואפילו עושה גרוע יותר וגרוע יותר, למשל, בהתחלה גנב 5 ש"ח, אחר כך שוב 5 ש"ח, אחרי זה 50, אחרי זה 500 וכן הלאה. המצפון נשחק יותר ויותר ולבסוף, כשהוא לא מגביר עוד את הסטייה, אז המצפון כבר לא מפעיל אצלו רגש - עד שיעשה תשובה ביום מן הימים או באיזה לילה שהוא יתהפך במיטה וישאל את עצמו "זה בסדר מה שעשיתי"? עד שהוא עושה את זה, הוא בעצם נמצא במצב של הזדהות עם הדבר שעשה, וכל זמן שהוא בהזדהות, המצפון לא מתפקד כי הוא אמור להורות על בעיה עם סנכרון. ואם האדם שולח מסר של הזדהות זה כאילו שהוא שולח מסר "הכיוון נכון".

מפה נבין דבר יסודי ועמוק - ככל שאדם עושה יותר עבירות, יוצא יותר מסנכרון במהלך חייו, הן על ידי כמות (מספר הפעמים) והן מבחינה עוצמת המעשים - כך יהיה קשה לו יותר לשוב לאמת ו"לעשות תשובה".

המעשים הרעים שהוא עשה למעשה מייצרים מעין "קליפות" - מה שנקרא "קליפות טומאה". מדוע? מכיוון שכשהוא יתחיל להתיישר, הוא יצטרך למצוא את הדרך ממקום מרוחק מאוד, כמה מרוחק? כמה שהוא התרחק - כמה מעשים ועוצמתם. כדי להמשיל את זה דמיינו שאנחנו שוב רואים את רכבת המוסר המסונכרנת שלנו נוסעת על הפסים.

פתאום הכתר יורד מהפסים ולאט לאט נוסע לכיוון אחר לגמרי. פתאום הוא גם מגביר עוצמה, נוסע מהר יותר לכיוון הלא נכון. אחרי זה הוא משדרג את הרכבת ומוסיף לה מנוע "טורבו" ונוסע עוד יותר מהר לכיוון הלא נכון. כמה זמן? שנים על גבי שנים.

ככל שיותר זמן, וככל שיותר מהר, כך הדרך חזרה ארוכה וקשה יותר. כשהאדם ירצה לשוב אל האמת, (ב"ה שירצה! אם יש רצון, יש דרך!) אז הוא יצטרך לעשות "וחס"ל" (וידוי, חרטא, סליחה, לקבל לא לעשות שוב) על הרבה דברים וזה יוביל לצער גדול מאד, מכיוון שהוא יצטרך קודם כל לזהות את המסלול האמיתי, וזה אומר שזה ימחיש לו עד כמה הוא טעה בהרבה מהדברים שעשה.

נניח אדם שניבל את פיו, פתאום יגלה שזה לא טוב לעשות זאת. הוא יתחיל לחוות צער על כל הפעמים שעשה את זה, וישחזר מקרים שבהם זה קרה לו וככל שהוא יבין יותר לעומק עד כמה זה לא טוב מה שהוא עשה, כך הוא יצטער יותר - וככל שהוא יבין יותר עד כמה זה לא טוב - כך הוא למעשה מבין מה **כן טוב**. מתוך זה שהוא מבין מה **כן טוב** הוא מבין כמה זה היה רחוק, וזה מוביל ליותר צער.

הצער שלו מכפר לו על העוון, מכיוון שהצער מחזיר אותו למסלול. מה שיבטיח שהוא יישאר במסלול זה שהוא יאמר בפה מלא, ועדיף מול אשתו או מישהו נוסף שהוא מקבל על עצמו שלא לעשות את זה יותר, אבל לא סתם יאמר את זה מהשפה והחוצה, אלא יתכוון לזה ויסביר את עצמו גם למה. חוץ מזה שאלוקים יודע אם הוא מתכוון לזה או לא, יש לזה היבט עצמי גדול מאד - ככל שהוא יסביר את עצמו יותר, כך הוא יתחבר לזה יותר וכך יהיה לו קל יותר להיות באמת מכוון.

אני כותב את הדברים פה בספר ואני רוצה לומר לכם שאני אוהב אתכם קוראים יקרים, מי שמגיע לקרוא את השורות האלו, זה אומר שהוא בכיוון הנכון - ואני רוצה לחזק אתכם מאד ולומר לכם שמתוך המקום הכי עמוק בלב שלי, אתם כולכם חשובים לי ואני רוצה שיהיה לכם ולכולם טוב - טוב אמיתי - טוב יסודי - נצחי.

מי שיתעמק במציאות יגלה שאנחנו כולנו יחד. ואהבת לרעך כמוך זו לא סיסמה שנאמרת סתם מהשפה אל החוץ, ויש גם דרגה של "ואהבת את רעך כמוך" שניתן להגיע אליה על ידי התבוננות עמוקה בלוגיקה ובקיום ובאמת. אני אוהב אתכם. מי שזה לא יהיה שקורא את השורות האלו. אני איתך. תהיה חזק, תתגבר על היצר הרע, תבחן את האמת ותשוב אל הסנכרון הטוב שלך - תגיע בחזרה אל האמת.

האם אלוקים נותן לאדם ניסיון שהוא לא יכול לעמוד בו? התשובה היא שהכרח **שלא** - אין אדם שמקבל ניסיון שהוא לא יכול לעמוד בו! מדוע זה הכרח? מכיוון שזה מעשה לא מוסרי לתת לאדם ניסיון שהוא לא יכול לעמוד בו. תריצו את זה במשוואות ותראו! מתוך כך אנחנו למדים שאין דבר כזה "לא יכול" יש רק "לא רוצה" או "לא רוצה מספיק".

נשמה נצחית? - יש בכלל דבר כזה?

מהי נשמה בכלל? נשמה זהו חלק לא חומרי, כלומר רוחני שמקיים את החלק הארי בהגדרה של אדם וזהו החלק שאפשר הפעלה של הגוף, תודעה ובחירה חופשית.

יופי, אז נתתי הגדרה יפה - אבל האם ניתן להוכיח שיש דבר כזה? מסתבר שכן!

נתחיל ממשוהו בסיסי, כולנו מרגישים את עצמנו ויש הרבה אנשים שמחוברים ומרגישים שיש להם נשמה ורוחניות - אבל יש מי שיטענו שזוהי אשליה ושאין באמת נשמה ורוחניות - מהי הדרך להוכיח שיש? ויתרה על כן, האם יש דרך להוכיח שלנו - לכל אחד מאתנו יש נשמה?

אדם נפטר מהעולם, כלומר הגוף שלו לא חיי יותר, הלב מפסיק לפעום והמוח מפסיק לתפקד. מה קרה פה? לפני רגע הוא היה חיי. הרי שנשאלת שאלה - אם כל האיברים נמצאים, הלב, הכבד, המוח וכן הלאה... מדוע אין יותר חיות כפי שהייתה לפני?

נניח שנהנדס אדם, נבנה תא אחד בכל פעם על ידי די-אן-איי של מישהו ונתחיל לאט לאט, ניצר לו את התאים של כף רגל ימין, אח"כ כף רגל שמאל, ואז את שאר הרגליים, הבטן וכן כל שאר האיברים, נכניס כל איבר בצורה מושלמת שיתחברו זה לזה בדיוק כמו שצריך, גם הלב, גם המוח, העיניים ובקיצור - הכל, כל הגוף של האדם יהיה בנוי אצלנו במעבדה. מישהו חושב שהגוף הזה יהיה חיי?

אני לא מדבר על הפגשת ביצית וזרע ויצירת עובר. לא. אני מדבר על די-אן-איי של אדם כלשהו ועכשיו נסנתז את כל תאי הגוף שלו עד כדי יצירת הגוף שלו מחדש. האם הגוף הזה יהפוך לחיי כשנסיים? ברור שלא. כשם שהגוף של אדם מת אינו בחיים, וכל האיברים והתאים עדיין שם. יש משהו מעבר לחומר שהוא זה שמקיים את החיות של החומר והתודעה האנושית בפרט.

נתחיל מהבסיס, היבטים לא חומריים, הם היבטים רוחניים מתוך כך שהם לא חומריים או לא קשורים לחומר ולא עשויים מחומר. כלומר, אם אנחנו יכולים להוכיח שיש משהו מעבר לחומר, משהו שמתקיים בלי קשר לחומר - אנחנו מוכיחים שיש דבר כזה "רוחניות" אם אנחנו מוכיחים שלמרכיב הרוחני הזה יש גם מודעות עצמית, אז אנחנו כבר מוכיחים שיש דבר כזה נשמה. אם אנחנו יכולים להוכיח שלכל אחד מאתנו יש דבר כזה, ושהוא אישי וקשור באופן אינטימי לאותו אדם, מעשיו, מחשבותיו וההזדהות שלו ומה שנקרה לו בחייו - אז אנחנו מוכיחים למעשה שיש נשמה פרטית ואם, כפי שאמרת, היא לא קשורה לחומר, אזי שהיא נצחית מכיוון שכשאיננו חומר, אין זמן.

מי ששם לב, אז כבר בפרק שנקרא "המבחן הקוסמולוגי" הוכחנו בצורה מוחלטת את החלק הראשון של מה שאנחנו רוצים לבדוק פה.

בקיצור נמרץ מה שראינו במבחן הקוסמולוגי זה (ועוד בעמוד הבא):

1. מוכח מדעית שהיה מצב בו לא היה חומר ולא היה זמן בתיאורית המפץ הגדול. גם על ידי חוק פיזיקאלי (החוק השני בתרמודינאמיקה מוכיח את זה שהייתה נקודת התחלה בהכרח), וגם תצפיות אין ספור משחר ההיסטוריה ועד היום שמראות שכל דבר שקיים במצב שבו יש זמן, יש לו התחלה - אם כך, היות והיקום מתקיים במצב שבו יש זמן, הייתה לו נקודת התחלה.
2. למרות שלא היה חומר וזמן, המצב השתנה ולפתע נהיה חומר ונהיה זמן.
3. הכרח שגם במצב שבו לא היה חומר ולא היה זמן, התקיים פוטנציאל לקיום החומר והזמן. כלומר, הפוטנציאל הינו מרכיב רוחני - לא חומרי.
4. היות ופוטנציאל לבדו לא היה מתממש ללא כח שממש את הפוטנציאל. הכרח שהיה כח, שהתקיים במצב שבו אין זמן ואין חומר ואשר הוא שהוציא את הפוטנציאל לידי מימוש. כלומר, הכח הזה חייב להיות רוחני. (לא חומרי/זמני).
5. היות והכח הזה מתקיים במצב שבו אין זמן ואין חומר, הכח הזה חייב להיות נצחי. הוא לא קשור לזמן, היות ולא היה זמן במצב הקיום של הכח הזה.

6. הכח חייב להיות בעל אפשרות בחירה עצמית ומתוך כך הכרח שהוא בעל מחשבה. הכרח ש"מחשבה" זה משהו לא חומרי ולא קשור בזמן. והכרח שיש דבר כזה "נשמה" מכיוון שהסעיפים האחרונים יחד מרכיבים "נשמה".

כלומר, יש לנו הוכחה חד משמעית שיש דבר כזה "נשמה". ונשמה זה דבר נצחי. השאלה הגדולה היא האם לכל אחד מאתנו יש נשמה פרטית שלו והאם היא נצחית?

אז ככה, קודם כל כן - יש לכל אחד מאתנו נשמה, הנשמה נצחית והיא מאד פרטית ואינטימית ויחד עם זה, היא גם קשורה לכולם, לכל העולם ולכל המציאות, היא מקבלת את כל החיות שלה מאלוקים, כמו כל דבר והיא למעשה חלק מאחדותו - שכן, הכל זה אחד, כל המציאות - אפילו זו שאנחנו רגילים לראות בה חלקים. החלקים הם מכלול של שלם אחד.

טוב, כל זה נחמד ויפה שאני אומר את זה... אבל איפה ההוכחה? ההוכחה תגיע מיד והיא דורשת התבוננות רבה וסבלנות. למה סבלנות? מכיוון שבהתחלה יש הרבה התנגדויות בד"כ, וזה דורש הבנה של הרבה פרטים. מי שתהיה לו מספיק סבלנות לעבור שוב ושוב על כל מה שצריך יזכה להוכחה של 100% לקיום של הפסקה הקודמת.

המהות המרכזית של האדם היא במחשבתו, והחלק העיקרי שעליו צריך לדבר זוהי התודעה שלו. מהי התודעה של האדם? התודעה היא ההזדהות המחשבתית והרגשית עם כלל המחשבות והרגשות (שהן למעשה מחשבה גם) של האדם. כלומר, אם יש לנו מחשבה כלשהי ואנחנו מזדהים איתה אז זה נהפך לחלק מאתנו ואם יש לנו מחשבה כלשהי ואנחנו לא מזדהים איתה אנחנו מסלקים אותה מהזדהות שלנו. כך אם למשל עשינו מעשה טוב ואנחנו מזדהים עם המעשה - כלומר עם המחשבה שיש לנו לגבי המעשה אנחנו מחברים לתודעה שלנו את החלק המחשבתי הזה ואם אנחנו אף שמחים עם עם המעשה אז אנחנו מזדהים עם השמחה שלנו שנובעת מהמעשה וזה מעצים עוד יותר את ההזדהות המחשבתית שלנו עם המעשה בצורה המחשבה לגבי המעשה. אותו דבר הפוך, אם אנחנו עושים מעשה לא טוב ולא מזדהים עם המעשה, כלומר עם המחשבה שיש לנו לגבי המעשה, אז אנחנו מנסים לנתק אותו מהתודעה שלנו - ככל שלא נזדהה עם המעשה יותר, כך ננתק אותו יותר. כיצד עושים את הניתוק? על ידי וידוי המעשה, חרטה, בקשת סליחה וקבלה לא לבצע את זה בעתיד. זוהי למעשה ההגדרה של חוסר הזדהות עם מעשה. "מעשה" יכול גם להיות אפילו רק מחשבה לגבי משהו, מכיוון שעצם זה שאנחנו חושבים אנחנו עושים פעולה - פעולה חשיבה. אז אפילו מחשבות לא טובות ולמעשה בעיקר מחשבות לא טובות - שם העבודה האמיתית לזהות ולסנן את מה שאנחנו מזדהים איתו ומה שלא.

כך אנחנו בונים את התודעה שלנו, ואם אנחנו עושים את זה נכון, על פי האמת האבסולוטית, אז אנחנו מתחברים רק לטוב ואת כל מה ש"רע" אנחנו לא מקבלים ולא מזדהים איתו ולא עושים אותו ומתרחקים ממנו ובכך אנחנו מתעלים וגדלים בתודעה שלנו.

היות וכבר ראינו בחלקים אחרים בספר שמחשבה היא בהכרח מוחלט לא חומרית ולא עשויה מחומר - אז הכרח שכאשר הגוף החומרי חדל מלתפקד/להתקיים, כל מה שחומרי נעלם אבל כל מה שלא חומרי, לא קרה לו כלום חוץ מאשר זה שהוא לא יכול להיות קשור לשאת על גבי אותו החומר שהיה לפני כן. במצב הזה המחשבות המאוגדות תחת "תודעה" שזהו אוסף כלל ההזדהות המחשבתית שלנו - מגיע למצב שבו הוא מנותק לחלוטין מהחומר וכשאיך חומר - אין זמן! לכן התודעה שלנו נצחית.

שימו לב, כאשר מגיעים לשלב הניתוק מהחומר, התודעה תקועה בלי יכולת שינוי עצמית, מכיוון שהיא כבר לא מסוגלת לבצע תהליכי ניתוק - כי תהליך דורש "זמן" ואנחנו כבר מחוץ לזמן. מי ששם לב, נתתי פה הוכחה לקיום הנשמה הנצחית ואף את הבסיס להבנת גן עדן וגיהנום ואף הרבה מעבר לכך, גלגולים ועוד.

כלומר כך :

1. יש לכל אחד מאתנו תודעה.
2. תודעה = אוסף ההזדהות המחשבתית שלנו עם כל שאר המחשבות שעברו/עוברות דרכנו איי פעם. (כלומר גם זה שמישהו מדבר אלינו, הדיבור שלו נכנס אלינו כמחשבה ואנחנו צריכים להחליט אם להזדהות עם זה או לא. לכן למשל נבין כמה זה חמור לשמוע לשון הרע - צריך בכל רגע לנתק את עצמנו מהנאמר).

3. תודעה היא מחשבת-על: המחשבה המאגדת את כל שאר המחשבות שנשארו בהזדהות המחשבתית של האדם (שוב נזכיר ש"רגשות" זה גם סוג של מחשבה).
4. מחשבה היא לא חומרית - בהכרח לוגי (כנ"ל).
5. כשהגוף של האדם חדל להתקיים / לתפקד, החומר של האדם חדל להתקיים / לתפקד ברמה שמגדירה אותו כגוף חי (החומר עצמו / אנרגיה ממשיכה להתגלגל).
6. כל מה שלא חומרי ממשיך להתקיים גם ללא החומר.
7. כל מה שממשיך להתקיים ללא החומר, נכנס למצב שבו הוא לא מסוגל לבצע שינויים יותר מכיוון שהוא במצב ללא זמן (כי אין חומר) - והוא במצב נצחי.
8. התודעה נצחית וממשיכה גם לאחר מות הגוף.

חלק מהנקודות הנ"ל דורשות העמקה והבנה של פרקים קודמים יותר בספר.

אגב, מפה נלמד מוסר גדול מאד - מדוע למשל גבר יהודי לא מסתכל על אישה שלבושה בלבוש פרובוקטיבי? מי שהיה אבי פעם בנעליו של גבר יודע שהמחשבות שמתגנבות לראשו באופן כמעט אוטומטי לחלוטין הן מחשבות הקשורות למעשים מיניים כאלו ואחרים עם אותה אישה. למעשה סקרים מראים שהדבר הראשון שגברים בתרבות המערבית עושים כשהם רואים אישה זה חושבים עליה ערומה לחלוטין. אז הוא צריך עכשיו להלחם בהזדהות המחשבתית הזו והיצר הרע עושה לו הרבה בעיות במלחמה כנגד המחשבה הזו מכיוון שזוהי מחשבה מאד טעונה רגשית והיצר נלחם באמצעותה במלוא העוצמה. זוהי אחת הסיבות שבגללן אנשים מוכנים אפילו לפרק את ביתם ולפגוע בכל השלום בית שלהם העיקר להשביע את היצר המכוער הזה ולו לכמה דקות... עכשיו גם נבין כיצד אישה משפיעה על המציאות כשהיא הולכת בצורה פרובוקטיבית "שצו האופנה" שהגיע אלינו מתרבויות מערב "מכתיב" לה - והיא חושפת את עצמה בציבור. ללא שום ספק היא גורמת להמון גברים להזדהות עם מחשבות כנ"ל ולמעשה הם או נלחמים במחשבה - וזה קשה מאד או נכנעים לה, לפחות ברמה כזו או אחרת ואז התודעה שלהם מתחברת למחשבות לא טובות. ובמיוחד אם הם נשואים, ובמיוחד אם גם היא נשואה ויש עוד הרבה קריטריונים בנושא. אבל לא ארחיב כעת.

עכשיו נעבור להסתכלות נוספת - מזווית אחרת:

המוסר הוא אבסולוטי. כלומר, יש דבר כזה טוב מוחלט. ואין דבר כזה "רע" במציאות עצמה, אלא רק בחינה של "רע" מתוך הטוב והתפיסה האנושית המוגבלת, כמו שהוכחנו בפרק הקודם מבחינת המציאות עצמה, אשר היא האין סוף בעצמו - אין דבר כזה "רע" בכלל, זה מושג שקיים רק למי שנמצא במעטה של מוגבלות אנושית או מוגבלות כזו או אחרת.

משל למה הדבר דומה?

תארו לכם שאתם עומדים במקום מסוים ומסתכלים לעבר הים. באמצע הים יש מגדל יפה וגבוה שמאיר לספינות שבאות ויוצאות מהנמלים. הגלים מתנפצים, הרוח מנשבת ואתם נהנים מהשקפת העולם שלכם. אתם מסתכלים על המגדל ובראשו למעלה יש ריבוע מושלם, כל הצלעות שלו שוות וכל זוויותיו ישרות... יום אחד אתם הולכים לים ומתקרבים למגדל ורואים שבכלל, מה שיש שם בחלק העליון זה כל מני עמודים שלא קשורים ולא מחוברים זה לזה.

מזווית הראייה שלכם מקודם, זה נראה היה כמו משהו מסוים, אבל מי שרואה את המציאות כפי שהיא בלי בלבולים, יודע שזה לא ריבוע.

"מה שרואים משם, זה לא מה שרואים מפה".

האם יש דבר כזה "חושך"? לא, אין. חושך זה היעדר של עור. רוע זה עיוות של טוב. זה לא באמת קיים.

מתוך זה שאנחנו מבינים בצורה מוחלטת שיש טוב ורע מוחלטים, ומתוך כך שאנחנו מבינים גם את הדרגה הבאה בתור והיא שיש "מוסר מוחלט" על ידי מה שעמנואל קאנט הראה לנו - שברמה המקסימאלית, כלומר האין סופית, כל דבר שקיים, יחיה ויקיים את עצמו, וכל מה שלא, בעצם לא באמת קיים. וראינו שכל המעשים הרעים, לא באמת קיימים - זהו הרקע שחייבים להבין כדי להיות מסוגלים להבין את ההוכחה של השארות הנשמה, הנצחית.

מה הקשר?

היות ויש מוסר אבסולוטי, חוסר צדק - מבחינה אמיתית, לא קיים.

מי שהבין את המשפט המודגש הזה, יכול באמצעות הכח הטמון בו לזכות בחיי נצח מדהימים בגן עדן. צריך להדגיש שחוסר צדק מדומה, כזה שאנחנו עם המוגבלות שלנו חושבים ורואים בו כ"חוסר צדק" ואף צודקים על פי האינפורמציה שיש לנו - זה בהחלט קורה ומתרחש (וצריך להיפסק כשמבינים את האמת השלמה כנ"ל) - אבל, וזה ה-אבל הגדול והעצום! **"חוסר צדק" מצד האמת עצמה האובייקטיבית והמוחלטת - זה לא קורה ולא קיים.**

בואו נבין ונבחן את זה לעומק.

העולם שלנו נמצא בתוך מארג של זמן אשר הזמן הוא מה שמאפשר את התזוזה, וההתקדמות בתוכו. אבל המציאות האמיתית היא ללא זמן וללא חומר. פה, זה עולם של "עשייה", עולם של הסתר מהמציאות האמיתית.

כיצד אפשר ללמוד על המציאות האמיתית? על ידי הלוגיקה והשכל, בדיקת כלל המחשבות ונקודות הייחוס הראשוניות שעליהן המחשבה מתבססת ואשר דרכן היא עוברת, כפי שאנחנו עושים בספר זה וגם על ידי קריאה של ספרים אחרים וכמובן - התורה. בתורה, השם נותן את כל האינפורמציה.

מה אני אומר פה בעצם?

אני אומר שאנחנו חיים את החיים שלנו בעולם שמרגיש מאד אמיתי אבל יש בו הרבה מאד חלקים של חוסר אמת, כל מה שיוצא מסנכרון נמצא בחלק הלא אמיתי, והרי שאי אפשר להיות "פיזית" בחלק לא אמיתי - כי זה בלתי אפשרי לתפוס במשהו שלא קיים!

אז בעצם מה שאנחנו עושים כאשר אנחנו מתבלבלים ויוצאים מסנכרון, בין אם אנחנו מבינים שזה מה שקורה לנו ובין אם לא. בין אם אנחנו אומרים "אני לא קיים" ובעצם סותרים את עצמנו - ומבינים את זה או לא. האמת היא שכאשר אנחנו מתבלבלים ויוצאים מסנכרון אנחנו **חושבים** שאנחנו אווזים במשהו שקיים ובאמת הוא לא קיים. אנחנו לא **באמת** אווזים בזה, כי זה בלתי אפשרי. כלומר, התבודדות והסתכלות פנימית עמוקה תוביל אותנו להכרח ההבנה שזה לא באמת קיים, שזה סתם דמיונות ושקרים ובלבולים. מה זה "זה"? זה - ההסתר, זה השקר - זה "הרע".

מי שעדיין אווז ראש ונשאר פה איתי הולך לקרוא דבר, שכשאתי קלטתי אותו לראשונה, דמעות ירדו על לחיי, אחרי הרבה זמן של התבוננות מחשבתית קלטתי את גודל הדבר והתחלתי גם לחוש את זה - ואז השם זיכה אותי אפילו בהתנסות מדהימה שעליה אני אדבר בהמשך.

היות והמוסר אבסולוטי, חייב שכל מה שמגיע לכל מי שמגיע יגיע לכל מי שמגיע על בסיס מה שמגיע לו באופן הכי אישי ונכון וצודק.

נמשיך לבחון את הדברים,

מה הקשר בין כל הדברים האלו לבין "נשמה"?

יהיה קל לי יותר לשאול שאלה בשלב זה :

"האם זה מוסרי שאדם צדיק ימות כשהיה לו רע בחיים?"

"האם זה מוסרי שאדם רשע ימות כשהיה לו טוב בחיים?"

מה שנקרא "צדיק ורע לו - רשע וטוב לו". האם יכול להיות מבחינה מוסרית שיהיה מצב של "צדיק ורע לו" ו"רשע וטוב לו"?

רגע לפני שאנחנו ממשיכים : אנחנו עשויים לטעות במחשבה שלנו שלאדם מסוים טוב ולאחר רע, מתוך זה שאנחנו לא מבינים היטב את הדברים ולא רואים את המשך הדרך, לפעמים נראה שרע לאדם מסוים כשבעצם מה שזה יהיה הגיע לטובתו וגם ההפך. למשל נניח ואדם מסוים קיבל 78 במבחן חשוב במדעים והוא מאד מאוכזב מהציון

שלו. החליט לגשת למועד ב', למד ברצינות, הפנים והבין את החומר בצורה מאד טובה וקיבל 98. האם היה עדיף בשבילו שיקבל 85 במבחן הראשון? הרי שאז אולי לא היה נגש למבחן השני.

ומה עם אדם שזכה בלוטו? ונאמר ואחר כך התמכר להימורים כי ראה עד כמה זה "טוב" היה ההימור הראשון שלו ולאחר שנה מצא את עצמו בחוב של 3 מליון דולר? זה היה טוב שהוא זכה בלוטו?

אבל, ולזה אני חותר - יש מצבים שבהם **באמת** מצד **האמת** יש צדיק שבמקום להיות לו טוב, סובל כל החיים, כמו איוב למשל. ויש גם רשעים, **שבאמת** מקבלים שפע וטוב במהלך החיים.

לאחר שהאדם נפטר, היה חשבון! כלומר, מבחינה מתמטית היה איזון מסוים של איך שהוא פעל בחיים האלו ומה שקרה לו בחיים האלו! אם האיזון הזה מגיע לידי כך שהוא **לא קיבל** את הטובה בעבור הטוב שעשה - הרי שהוא עזב את העולם בצורה כזו שהמוסר **האבסולוטי** לא היה הוגן איתו, נשאר לו המון נקודות זכות שהוא לא קיבל.

אותו דבר, רק הפוך, חס וחלילה, לאותו אחד שסיים את חייו והמאזן של הדברים מבחינה **מוסרית אובייקטיבית מוחלטת** - לא התאזן והוא נשאר **חייב** בסיום החיים שלו.

הכרח לוגי מוחלט, שהמאזן הזה יתאזן ומי שמגיע לו זכות, יקבל זכות ומי שמגיעה לו חובה, ישלם חובה.

למה!?

מכיוון שהמוסר הוא מוחלט, אובייקטיבי, ואבסולוטי! כפי שכבר ראינו ועל ידי שאלה "קטנה" כל המשוואה הזו מסתדרת!

"האם זה מוסרי שאדם ייפטר מהמציאות (לא "מהעולם", אלא מהמציאות) מבלי שזכויותיו ישולמו לו?"

או ההפך:

"האם זה מוסרי שאדם ייפטר מהמציאות (לא "מהעולם", אלא מהמציאות) מבלי שחובותיו ישולמו על ידו?"

למה כתבתי "מהמציאות" ולא "מהעולם"? מכיוון שיש 2 אפשרויות לגבי השארות הנשמה וקיומה הנצחי:

1. יש נשמה והיא נצחית מתוך הגדרה (קיימת ללא זמן).

2. אין נשמה.

אז אם אדם נפטר מהעולם, אם אין לו המשכיות - לאותו אדם, אזי שהוא נעלם מהמציאות כולה. ואז המשוואה **לא מתאזנת! וזה לא מוסרי שהמשוואה לא תתאזן!!**

אם המשוואה **חייבת** להתאזן מכיוון שזה לא מוסרי - אזי שחייב שהאדם שנפטר, עדיין **קיים במציאות, שבה הוא יקבל את שכרו או ישלם את חובותיו.**

אבל למה המשוואה חייבת להתאזן!?

מכיוון שהמוסר האבסולוטי מחייב זאת. איך אפשר להוכיח את זה שהמוסר האבסולוטי מחייב את זה?

מתוך כך שאם המשוואה לא מתאזנת, זהו מעשה רע, וכלל המעשים הרעים לא קיימים, אז **במציאות האמיתית** - שבה אין טעויות ותעתועים, רק מה **שקיים באמת** - מתקיים (ובכלל, רק מה שקיים באמת מתקיים, רק אנחנו, לפעמים טועים וחושבים שדברים שלא קיימים כן קיימים) ולכן, הכרח **שאי איזון המשוואה** זוהי לא אפשרות בכלל - זה בלתי אפשרי, לא קיים ולא מתקיים אלא רק האפשרות השנייה והיא:

המשוואה מתאזנת בצורה מושלמת. וזה אומר שיש נשמה והיא נצחית. (יש דרך נוספת להוכיח שהנשמה נצחית ביתר קלות, ראה בפרק הבא).

כמה דברים אנחנו לומדים מזה...!?

1. יש גן עדן (ראה חלק בספר שמדבר על זה)

2. יש גיהנום (ראה חלק בספר שמדבר על זה)
3. חזרה בתשובה זה סוג של תחיית מתים.
4. מי שדן בעולם הזה לכף זכות, ידונו אותו לכף זכות גם - מכיוון שזה המאזן שהוא מייצר לעצמו.
5. יש דרגות שונות של גן עדן (ראה חלק בספר שמדבר על זה)
6. יש דרגות שונות של גיהנום (ראה חלק בספר שמדבר על זה)
7. מי שעושה חסדים בעולם הזה, יזכה לחסדים בעולם הבא. מה זה אומר? זה אומר שיקבל "מעבר" למה "שמגיע" - בגלל שזה לא יהיה "מעבר" אלא מה שמגיע לו!! זה משפט מדהים, שבו ה"מגיע" הראשון הוא דמיון וה"מגיע" השני הוא האמת. תחשבו על זה.
8. גלגולי נשמות. (ראה חלק בספר שמדבר על זה)
9. ועוד. ועוד.

בואו נסכם את ההוכחה בצורה מתודית:

1. הטוב הרע והמוסר הם מוחלטים ואובייקטיביים, אשר כל אחד מאתנו כבני אדם מתבוננים עליהם בצורה סובייקטיבית, כשם שאנחנו מתבוננים על בקבוק ואנחנו מתאימים את עצמנו לאמת. ככל שיותר נכון, יותר מדויק ומלא פרטים (כוונה והעמקה) כך הסנכרון שלנו טוב יותר.
2. אין רע בכלל, כל ה"רע" זה רק תעתוע וכל מה שקיים זה "טוב".
3. היות וזה לא מוסרי לא לשלם לאדם את זכויותיו וגם לא מוסרי שאדם לא ישלם את חובותיו, הכרח שהמציאות היא שכן משלמים את הזכויות למי שיש לו ואת החובות כל אחד חייב לשלם בעצמו.
4. מתוך כך, חייב להיות המשך לחיינו לאחר מות הגוף. (כי לא שילמו לנו את הזכויות שלנו במהלך החיים וגם ההפך).

דבר נוסף שנובע מזה, זה שכל מה שאנחנו עושים בחיים מתועד, כל מה שאנחנו עושים נשמר ומגיע לידי מציאות של זכות או חובה ואפילו התולדות של מה שאנחנו עושים מגיע לזכותנו או חובתנו. כלומר אדם שגידל את ילדיו לערכים טובים, יש לו חלק במעשיהם וההפך. (זה יהיה לא מוסרי לא לתעד את החלקים שצריך עוד לדון עליהם בעתיד - אבל זה גם יהיה לא מוסרי להמשיך ולתעד את מה שנעשה עליהם תשובה וניקו אותם, לכן הם נמחקים).

אם הנשמה ממשיכה להתקיים לאחר שהגוף מפסיק לחיות, אזי שהנשמה לא חומרית, אלא רק נישאת על גבי החומר, בדיוק כמו מחשבה ואינפורמציה - וזה אומר שהמחשבה נמצאת במצב שבו אין זמן והיא נצחית.

יש דרך נוספת להבין את זה, וזה על בסיס ההבנה האונטולוגית, אלוקים נמצא בכל מקום, בכל הוויה ומתבונן בכל דבר, הוא המקור של התודעה והוא התודעה כולה, וכן הלאה - לכן אין דבר שאנחנו עושים שיכול להיעלם ממנו - הוא מודע להכל, והיות ואנחנו מסוגלים לתפוס את זה שניתן גם לזכור את הכל, לאלוקים יש "זיכרון" אין סופי. המחשב עוזר לנו להבין איך זה אפשרי וגם יש אנשים שהמוח שלהם לא מאפשר להם לזרוק פרטים והם זוכרים כל דבר שקרה להם כל חייהם מהפרט הקטן ביותר. כמובן שהם, זוכרים רק את מה שנכנס לתודעה שלהם, ואילו אלוקים, זוכר את כל מה שקורה וגם את הסיבות והמניעים, והמצב של הנשמה וכדומה.

כיצד עובדת התשובה אם כן?

כאשר אדם מבין מה טוב ומה רע באמת הוא יכול להתחיל להתבונן על חייו רטרואקטיבית ובמוחו לחזור לזיכרונות של אותם אירועים. כשהוא עושה את זה, התודעה שלו בעצם מתבוננת באירוע מהעבר, והיות והתודעה נמצאת בכל הזמנים כי היא נצחית, אז בעצם כשהיא מסתכלת על אותו אירוע בעבר מתוך הבנה של "ההווה" היא רואה את הקונפליקט, שבין ההבנה לבין הפעולה וחווה את הדלתא - את ההפרש בין מה שהיא מבינה שצריך להיות לבין מה שבפועל היה.

ואז הנשמה חווה צער, ואז אדם אמיתי, יצטער על הדבר ויתבונן בזה יותר לעומק ויתוודה שזה לא בסדר, ולא יברח מזה, ויבקש סליחה, ולבסוף יקבל על עצמו את הדרך הנכונה. במצב כזה, מה שהיה לו לרועץ הופך לו לטובה! מדוע? מכיוון שהוא התגבר על משהו מאד קשה ועל זה יש שכר בהתאם לגודל המאמץ והקושי שהיה טמון בזה!

זה נקרה לעשות תשובה מתוך "אהבה". למה "אהבה"? מכיוון שאהבה זה הרצון לתת. כשיש לך רצון לתת - אתה בעצם מתחבר לאמת, ואז אתה רוצה להיות חלק מההרמוניה של המציאות. להיות חלק מההרמוניה של המציאות זה אומר לרצות לקיים את עצמך **במינימום** ולעזור לשאר המציאות, ולכלל המציאות במקסימום. כשאתה תרצה לקיים את עצמך, אתה כבר עוזר לכל המציאות, ולכן אפילו מי שעושה תשובה מאהבה בדרגה ה"נמוכה" ביותר - זוהי כבר דרגה מאד מאד גבוהה. וכמו שראיתם, החטאים שלו הופכים להיות לזכויות! כי הוא ממיר אותם לזכויות! בזכות ולא בחסד.

לעומת זאת, מי שעושה תשובה מתוך פחד, כלומר מחליט לשנות את דרכו הרעה ולהסתנכרן עם האמת - עם הטוב - עם המציאות מתוך הפחד מעונש, או מתוך הפחד של הפסד השכר. כלומר מה שמניע אותו זה רק "גן עדן וגייהנום", זה עדיין **טוב מאד מאד**. אבל זה לא בדרגה של "חזרה בתשובה מאהבה". למה? מכיוון שמה שקורה בתהליך התשובה הזה שונה בתכלית:

האדם שחוזר בתשובה מתוך פחד, מתבונן במה שעשה ומרגיש פחד שעל זה הוא יקבל עונש או לא יקבל שכר. מתוך כך, כשהוא מתבונן בדברים הרעים שעשה בעבר הוא מוחק אותם - מבטל אותם ומסלק אותם, הוא לא רוצה לראות אותם יותר. אבל הוא לא מתבונן בהם ומבין שהם לא בסדר בגלל ההכרח של המציאות שמכתיב שהם לא בסדר. מה זה אומר? זה אומר שהוא מתפקד טוב מאד לאחר התשובה וכל החטאים שעליהם עשה תשובה נמחקים לו, אבל הם לא הופכים לו לזכות.

תשובה מאהבה מונעת מהבנה שכלית של עשיית התכלית והנכון. הבנה והפנמה עמוקה של איך המציאות עובדת, בין על ידי שהוא מבין שאלוקים קיים בהכרח ומתוך כך כל מה שהוא אמר צריך לעשות כי זה הדבר הנכון לעשות, ובין אם מקבל את ההבנה אחרת, כמו שמופיע בספר זה.

הבנה מפחד נובעת ממקום שהוא יותר אנוכי - אני רוצה שכר/להימנע מעונש.

לעשות תשובה ולקיים תשובה זוהי תכלית החיים, להיות מסונכרנים עם **האמת** שזה מושג מקביל ל"האין סוף-ברוך הוא" ולהתענג על בסיס האמת, כלומר על ידי ומ"האין סוף-ברוך הוא". זוהי תכלית החיים בהכרח מוחלט.

וזה אומר לחיות את החיים במנטאליות של התבוננות עמוקה, עזרה לזולת, אהבת ישראל והעמים, העצמת האחר, ביטול העצמי והשלילי, חשיבה חיובית ואופטימית, נתינת חסדים, העמקה פנימית, החלת השונה והאחר ונתינה של מקום וזמן לאחרים, הקשבה, סובלנות וסבלנות, הענקה והרשימה ארוכה. כל זה, זה חלק מהסנכרון עם האמת. אשרי האדם שמגיע לדרגת הסנכרון המקסימאלית שהוא מסוגל להגיע אליה - הוא הגשים את תכלית החיים שלו.

בין היתר, הוא ייהנה מגן עדן. זה לא התכלית, אלא תוצר לוואי מדהים שמתלווה לתכלית.

אני ממליץ לקרוא את הפרק הזה שוב ושוב עד שתרגישו שזה יושב הרמטי, כי זה חלק גדול מאד מההבנה הכי חשובה שניתן להגיע אליה והיא מובילה, כמו שראיתם להרבה דברים נשגבים וגבוהים נוספים (ראה למעלה).

גן עדן וגיהנום וגלגולי נשמות

אני שוב ממליץ לכל מי שלא הפנים את הפרק הקודם עד הסוף, שיחזור ויקרא אותו שוב ושוב.

שנייה לפני שניגע ב"מהו גן עדן" וגיהנום וגלגולי נשמות נתבונן שוב בנושא "נצחיות הנשמה" - רוב האדם הוא ההזדהות המחשבתית שלו - כולל ההזדהות הרגשית שלו. הרגש הוא גם סוג של מחשבה.

האם מחשבה היא חומרית? כבר ראינו שלא, מחשבה נישאת כל גבי החומר על ידיד הסידור הספציפי של החומר בעולם שלנו, אבל החומר עצמו לא מהווה את המחשבה. לכן, אם הגוף חדל לחיות, החומר מפסיק לתפקד בעולם הזה, אבל ההזדהות המחשבתית אשר היא עצמה מחשבה גם כן, היא המחשבה המאגדת בתוכה את כל המחשבות שאותו אדם מזדהה איתן היא למעשה ה"גוף" האמיתי של אותו אדם ואנחנו קוראים לזה "נשמה".

היות והמחשבה לא חומרית, גם המחשבה שמאגדת את סה"כ ההזדהות המחשבתית והרגשית של האדם אינה חומרית והיות והיא אינה חומרית היא לא מפסיקה להתקיים בהתאם לחומר, היות והחומר מסוגל רק לשאת את המחשבה כשהוא מסודר בצורה מסוימת, אבל הוא לא המחשבה עצמה - הכרח שלאחר שהגוף חדל להיות מסודר בצורה שמכילה את המחשבות של האדם (הגוף מפסיק לחיות) המחשבה עצמה - זו שמאגדת בתוכה את כל ההזדהות המחשבתית של האדם ממשיכה לחיות, מכיוון שהיא לא חומרית, ומה שאינו חומרי לא תלוי בזמן ומה שלא תלוי בזמן הוא נצחי, או לא קיים. אם הייתה לא קיימת אז לא הייתה קיימת גם כשהגוף היה קיים, ואם היא הייתה קיימת באיזשהו שלב, אז היא מתקיימת תמיד - נצחית בתור הגדרה והכרח מחשבתית.

1. מחשבה היא לא חומר.
2. מחשבה זה דבר נצחי ולו אם היא קיימת פעם אחת (קיימת=עקבית עם עצמה ולא סותרת את עצמה או נשענת על סתירה).
3. המחשבה שמאגדת את סה"כ ההזדהות המחשבתית של האדם, זהו עיקר האדם.
4. המחשבה מסעיף 3 נצחית כל זמן שהיא עקבית עם עצמה ועם מה שהיא נשענת עליו.
5. החלקים שמחוברים למה שקיים - לאמת ממשיכים להתקיים לנצח.
6. מה שיוצא מסנכרון ומזדהה עם שקר, אין לו קיום.
7. כשמגיעים למצב שבו רואים את כל האמת רואים את החלקים שגדלו והפכו להיות חלק מהמציאות על ידי הסנכרון עם האמת בעולם שלנו וההפך. מה שנדבק לשקר ולדברים שלא קיימים מזדהה למעשה עם החלק שלא קיים - הוא מחוץ למציאות.

מהו גן עדן? גן עדן זוהי חוויה. אנחנו בעולם הזה רגילים לחשוב במושגים של "מקום", ולכן אנחנו שואלים "איפה זה?" אבל כמו שאפילו ה"מקום" שנמצא בעולם, כלומר נניח עיר כזו או אחרת, ת"א, ירושלים וכדומה שיש להם **מיקום גיאוגרפי** הן כולן (הערים) והם (המיקומים) קיימים בתור מחשבה בסופו של דבר מכיוון שאין משהו שמתקיים לא "כמחשבה", אם אין מחשבה לגבי דבר מסוים, אז אין הגדרה לגבי הדבר המסוים הזה, ואם אין הגדרה, הדבר לא קיים.

אז בין אם אלוקים יעשה "מקום" שהוא בבחינת גן עדן, ובין אם לא, הנושא נשאר בדיוק אותו הדבר: גן עדן (וכנ"ל על גיהנום) אלו חוויות.

מהן החוויות האלו? כשאדם נפטר מהעולם הזה, הגוף שלו מפסיק לחיות והרי רק לפני דקה הנשמה הייתה עדיין בגוף והאדם עדיין היה חי.

כשהוא נפטר הוא עוזב את העולם הזה, אשר בו יש זמן, ומגיע לעולם שבה אין זמן. מתוך כך, כלל ההזדהות המחשבתית של האדם בשעת פטירתו היא אותה הזדהות שתהיה לו גם אחרי פטירתו ואין יותר זמן! מה שאומר שהוא לא יכול לשנות את התפיסה שלו. למה? מכיוון ששינוי התפיסה דורש "שינוי" ושינוי דורש "זמן"!

אותו אחד פתאום מוצא את עצמו מחובר מחשבתית להרבה דברים שפה בעולם נראו לו אמיתיים ומגלה שהם לא אמיתיים. מדוע? מכיוון שכשהוא עוזב את העולם הזה, הכרח שהוא נמצא בעולם שבו אין חומר. אם אין חומר אז אין מוגבלות של "מקום". אם אין מוגבלות של מקום אז הוא נמצא בכל מקום שמחשבתו מסוגלת להגיע אליו! מכיוון שהיא לא מוגבלת למקום ספציפי - **כי אין מקום ספציפי, אין מקום (חומר)**.

מתוך כך, האדם הזה מסוגל לחוות רק את החוויה שהוא מסוגל "להגיע אליה" כלומר ה"מקום" הופך להיות חוויה. אז האדם שהיה מלא בתענועים, דמיונות ושרוי במקומות לא קיימים בעולם הזה, למעשה ניתק את נשמתו מהרבה מאד מקומות טובים שהוא יכול היה להגיע אליהם.

מה זה אומר? זה אומר ש"גן עדן" זוהי חוויה בעלת דרגות אדירות ורבות! מדוע? מכיוון שבהתאם לתשובה ולסנכרון של האדם כשהוא היה בעולם הזה, שבו הוא יכול באופן אקטיבי לשנות את התפיסה שלו ולהסתנכרן עם כלל הקיום כולו - כלומר כל המציאות, שהיא מקבילה למושג "האין סוף-ברוך-הוא" - כלל הטוב וכלל האמת, כך הוא קבע לעצמו, ובעצמו את המקומות האמיתיים שאליהם הוא יוכל להגיע לאחר המוות, מה שנקרא גם "עולם האמת". מכיוון ששם הוא נחשף לאמת עצמה.

ואז האדם למעשה שפט את עצמו במהלך החיים שלו עצמם. עכשיו גם נבין כמה גדול הכח של "הרהורי תשובה", שכן אפילו אם לאדם שעומד להפטר מהעולם יש "רק" הרהורי תשובה לפני מותו, הרי שהוא מנסה להסתנכרן עם האמת, ככל שיעמיק יותר ויעשה גם תשובה ממש, כך יזכה ליותר - אך אפילו הרהורי תשובה ילוו אותו לעולם האמת שם הוא יזכה בזכות אותם הרהורים השגה של חוויות מקבילות.

אבל כל זה טוב ויפה - מה עם ההוכחה שגן עדן קיים בכלל... התשובה היא, שמי שקרא והפנים את הפרק הקודם כבר יודע בוודאות שיש גן עדן. מהי ההוכחה?

1. יש מוסר אובייקטיבי מוחלט.
2. המוסר מחייב שכל מי שיש לו זכויות יקבל אותן.
3. היות ובני אדם עוזבים את העולם מבלי לקבל את שכרם, הכרח שהם מקבלים אותו לאחר מכן.
4. קבלת הזכויות האלו זה מה שאנחנו קוראים לו "גן עדן", שהוא בבחינת חוויה. וככל שיש יותר זכויות, כך החוויה גדולה יותר וניתן "להגיע" ליותר "מקומות".

כלומר, יש "מקומות" שרק צדיקים גבוהים מאד יכולים "להגיע" אליהם בגן עדן "עליון". מכיוון שיש להם השגה של החוויה הזו, או במילים אחרות: הם הצליחו במהלך החיים שלהם בעולם הזה, לסנכרן את המחשבה שלהם וההוצאה לפועל של המחשבה שלהם (המעשים) בצורה כה נשגבת וגבוהה, כה מסונכרנת עם האמת, עם הקיים, עם הטוב, שזה הקנה להם את האפשרות להגיע ל"מקומות" האלו בגן עדן.

גן עדן בעל רמות שונות אשר אדם לא יכול להגיע לרמות שהתודעה שלו לא מסונכרנת איתם, מכיוון ש"מקום" מתחלף ב"השגה מחשבתית" וזה בעצם אומר - ההזדהות המחשבתית עם דבר כזה או אחר. עם אמת או חס ושלוש עם תענוע, עם שקר. והמעשים של האדם הם ההוצאה לפועל של ההזדהות המחשבתית שלו, לפעמים אנחנו שוגים ועושים משהו שלא משקף את ההזדהות המחשבתית שלנו, מכיוון שהמידות שלנו לא היו מתוקנות והושפענו מלחץ חברתי, או אדרנלין, או עייפות וכן הלאה...

אנחנו צריכים לעשות תשובה אדירה על כל מקרה כזה מכיוון שהמחשבה של המעשה מלווה אותנו - ועד שלא נעשה עליו תשובה לא נסלק את החלק הזה מהתודעה שלנו. מי שיעשה תשובה שלמה על המעשה, זה יכופר לו לחלוטין. אבל לעשות תשובה שלימה על משהו זה דבר קשה שדורש התבוננות רצינית ובנוסף - היצר הרע תמיד ינסה לעצור בעדינו!

אז אוי לו לזה שאומר "אעשה את הדבר הזה ואח"כ אעשה תשובה", הרי שהוא מזדהה עם מחשבה לא טובה בכלל ויצטרך לא רק לעשות תשובה על המעשה, ותשובה שלמה - אלא גם על המחשבה שקדמה למעשה וזו תהיה תשובה קשה מאד מכיוון שהוא נתן לעצמו כל מני צידוקים והסברים מדוע "זה בסדר" לחשוב כמו שחשב! כמובן שאם יעשה תשובה שלמה על הכל, הכל יכופר לחלוטין זה בתוך ההגדרה "תשובה שלמה". אבל להגיע לרמת "שלמה" זה קשה - קשה מאד ובמיוחד על משהו שחוזר על עצמו, מכיוון שככל שאדם עושה דבר יותר פעמים כך הוא מוסיף עוד צידוקים לעצמו.

הרי שהוא צריך לספר לעצמו שהוא בסדר, שהוא טוב ולישון טוב בלילה, ואז סמי שלנו, מחדיר לו המון מחשבות לראש והוא נהנה מהן כי הן כולם מצדיקות אותו על מעשיו הרעים.

רגע לפני שאנחנו עוברים לדבר על הגיהנום, יש דבר נוסף שאני מאד רוצה לומר לכולם. החוויה הזו שאני מדבר עליה - בגן עדן... זהו הכרח מוחלט שהיא קיימת וזהו הכרח מוחלט שהיא בעלת דרגות אדירות כמסופר ומבוער פה! ו... זוהי חוויה נצחית!! **מדוע? מכיוון שהיא מתקיימת במצב שבו אין זמן.**

כשאין זמן, יש 2 אפשרויות:

1. דבר מסוים (במקרה הזה חוויה של גן עדן) מתקיים לנצח.
2. דבר מסוים (במקרה הזה חוויה של גן עדן) לא מתקיים כלל.

כל דבר בין "מתקיים לנצח" ל"לא מתקיים כלל" יהיה תלוי בזמן והיות וזמן לא קיים, כל מה שבין "מתקיים לנצח" ל"לא מתקיים כלל", לא נמצא בתור אפשרות.

היות והכרח מוחלט שגן עדן מתקיים מתוך ההכרח המוחלט של קיום המוסר האובייקטיבי. הכרח שהחוויה של גן עדן היא חוויה נצחית! אז זה אומר שבכל דבר טוב שאנחנו עושים, כל סנכרון לאמת, כל התבוננות עמוקה, כל מצווה, כל חסד, כל קריאה בתורה שזה הדבר שמסנכרן הכי טוב... כל דבר כזה **קונה לנו חיי נצח של עונג בלתי פוסק, ברמות שונות כל אחד לפי מדרגתו והכמות של הדברים שהוא עושה.**

איך הדרגה נקבעת? יש פה חוסר צדק? אדם חכם יותר יכול להגיע לדרגות גבוהות יותר? ככל שהאדם חכם יותר יש לו ניסיון קשה יותר, כי החוכמה מביעה אדם לידי גאווה ופה נכנס גם הנושא של גלגולי נשמות ראו למטה. אל תקנאו באיש, היו עסוקים בסנכרון האישי שלכם ונחשו מה? לא לקנא זה חלק גדול מהסנכרון, כי אין סיבה לקנא כלל ומי שמתחבר לאמת מבין את זה.

מה זה אומר לגבי גיהנום?

זה אומר שגם הגיהנום קיים:

1. יש מוסר אובייקטיבי מוחלט.
2. המוסר מחייב שכל מי שיש לו חובות לשלם, ישלם אותן.
3. היות ובני אדם עוזבים את העולם מבלי לקבל את לשלם את כלל חובותיהם (לפעמים אלוקים נותן להם לשלם על ידי סבל קצר וכשהם מגיעים לעולם האמת הם מודים לו שנתן להם את זה במינון כה נמוך פה בעולם), הכרח שהם מקבלים אותו לאחר מכן.
4. תשלום החובות האלו זה מה שאנחנו קוראים לו "גיהנום", שהוא בבחינת חוויה. וככל שיש יותר חובות, כך החוויה קשה יותר.

ההבדל הגדול בין גיהנום לבין גן עדן, זה שגן עדן, כמו ששמתם לב זוהי השגה מחשבתית של חוויה, ואילו הגיהנום הוא החיבור בכח מבחוח, כלומר לא בזכות, אלא בחסד וסנכרון הנשמה עם מה שקיים. הרי שעד שהנשמה לא תהיה מסונכרנת עם מה שבאמת קיים, כלומר עם הטוב, כלומר עם האמת, כלומר עם ה"אין סוף-ברוך הוא" (כל אלו מושגים ששייכים לאותו הדבר למי שמבין את ההוכחה האונטולוגית ו/או הקוסמולוגית ו/או תורה/זוהר/קבלה וכדומה) - עד אז, הרי שהנשמה נמצאת בסחרור כי היא מזדהה עם דברים שלא קיימים, וזה דבר שבעולם האמת הוא בלתי אפשרי אז כמו שיש Computer ERROR

ככה הנשמה הזו נמצאת בסוג של "לימבו" וזה צער אדיר, מכיוון שכמו שראינו תהליך התשובה דורש הבנה של האמת ואז מרגישים את ההפרש בין מה שעשינו וחשבנו לבין האמת עצמה ומרגישים צער - אז במצב נצחי, זהו צער אדיר וככל שהמחשבה הייתה במקום מרוחק יותר והמעשה היה גרוע יותר, כך ההפרש גדול יותר - כלומר הצער גדול יותר והכל במכפלה אדירה בגלל שזה נעשה לנו בחסד ולא בזכות.

הגיהנום הוא סוג של בית חולים, רק עולם שלם שהוא כל כולו בית חולים. אם תחשבו על זה, תגלו שבית חולים זה מקום שנראה מבחוץ למי שלא רגיל ולא מבין מה עושים שם, כמו דבר אכזרי ביותר. יש אנשים מיומנים שחותכים אנשים, מוציאים מהם דם, תופרים אותם, מעירים אותם בלילה, מחברים אותם למכשירים וכדומה. אבל הכל נועד כדי **לתקן את הפגמים** שיש להם בגוף עד כמה שניתן אבל לא מתחילים לבנות לאנשים שרירים ומייצרים להם חדר כושר וכדומה, אלא רק בפיזיותרפיה ומכוני כושר שהם לא בדיוק חלק מהבית חולים, כלומר בית החולים נועד בעיקר לטפל בבעיות ולהפסיק אותן אבל לא לבנות את הגוף עצמו. אותו הדבר "גיהנום", רק

שלהבדיל אלפי הבדלות, בית החולים בסה"כ מתעסק עם גוף שנועד לתקופה קצרה - הגיהנום מתעסק עם נשמה שנועדה לנצח.

הגיהנום נועד לתקן את הפגמים, כלומר להפסיק את אותן שגיאות לוגיות, מה שנקרא "בחירה והזדהות עם הרע" שהרי הוא לא קיים, ולכן אלו שגיאות לוגיות. הגיהנום מסוגל להפסיק את השגיאות, אבל לא לבנות את הזכויות של האדם ולכן משם חוזרים בגלגול כדי שתהיה אפשרות לבנות את הנשמה מחדש. לפעמים הנשמה לא חוזרת בגלגול אחרי תיקון החלק

"כמה זמן" תהיה הנשמה במצב הזה בגיהנום? קשה לומר וזה משתנה ממקרה למקרה ובמיוחד שה"זמן" לא עובד שם כמו שהוא עובד פה, צריך זמן גם בעולם הגיהנום שהוא עוד לא עולם האמת ולכן יש בו בחינה של זמן. מה שיקרה זה שהזכויות שיעמדו לאותה נשמה, על בסיס המעשים הטובים שעשתה ו/או הזכויות של עילוי נשמתה על ידי מי שבעולם הזה ו/או על ידי מעשים טובים של הילדים והנינים שגודלו נכון וכן על זה הדרך יפלו את הדרך של הנשמה הזו החוצה. כשהנשמה תצא בסוף החוצה, היא תהיה מאופסת, אבל לא יגיעו לה זכויות של "בזכות" אלא היא תהיה מסונכרנת רק "בחסד".

לכן לא יהיה לה מקום ב גן עדן, ואם יעשו איתה חסד גדול אולי יכניסו אותה למה שנקרא "גן עדן התחתון" - אבל הנשמה תהיה מאד מבושת כי בעולם האמת היא יודעת שזה לא מגיע לה, אז זה לא מעשה ממש "טוב" להכניס נשמה לנצח למקום שבו היא תרגיש "מבושת" ולכן סביר מאד (מאד) שזה לא יקרה, למעט מקרים שבהם משהו נוסף יקרה בעולם שיאפשר להטות את המאזניים ומכך חסד זה יהפוך לזכות. מה למשל? למשל הילדים שחונכו על ידי אותו אדם ילמדו תורה, יעשו מצוות, חסדים ודברים טובים וזה ייוחס לאותה נשמה.

אז יקרה דבר נוסף:

הנשמה עכשיו מסונכרנת, אז היא כבר מבינה טוב ורע כמו שצריך ולכן חטא עץ הדעת עבר מבחינת אותה נשמה... אבל מתוך כך הנשמה הזו תהיה בצער אפילו כשהיא כבר בגן עדן מכיוון שהיא יודעת שהיא שם רק בחסד ומי שיודע את האמת לא רוצה לקבל משהו שלא מגיע לו.

נלמד מזה גם דבר גדול, מדוע עולים לקבר של אדם כשהוא נפטר ואומרים תפילות לעילוי נשמתו - מכיוון שעל ידי הצער שאנחנו חווים בעולם הזה, הרי שאנחנו נחוה יותר צער ככל שאנחנו מחוברים יותר לאמת וגם על בסיס מי ומה שהיה אותו אדם בשבילנו ובכלל. ולכן, כשאנחנו נתעלה ונשתפר, על ידי זה שנתחבר לאמת ונעשה מצווה של "עילוי נשמת" אנחנו נתרומם ונשתפר וזה יהיה בזכות אותו אדם שנפטר. וזה מה שמוסיף לו זכויות ומעלה ומרומם אותו.

נשאלת שאלה, כשהאדם נפטר עושים לו משפט, במשפט הזה מראים לו את כל מה שהוא עשה וחשב במהלך החיים, למעט החלקים שעליהם הוא עשה תשובה, הם נמחקים ואף נהפכים לחיוב - אם נהפכו לחיוב (תלוי בסוג התשובה) אז כן מראים לו אותם, אבל בצורה הפוכה, כשם שניתן להראות כל דבר בשני צדדים. ואיזה צד, זה על בסיס ההזדהות - כלומר התשובה. אז השאלה היא - אחרי המשפט, שהוא משפט צדק מוחלט הנשמה מגיעה למקום מסוים - מדוע אחרי שנה אנחנו עולים שוב לקבר ושוב מבצעים "לעילוי נשמת"?

מכיוון שבמהלך השנה כל מה שהוא השאיר אחריו בעולם הזה, האנשים שאיתם הוא דיבר והשפיע עליהם, הילדים שחינך, המוסדות שעליהם הוא השפיע, המקומות שלהם הוא תרם, הכל ממשיך לפעול פה בעולם - ומה שמגיע לו בזכות, הוא יקבל וזה יעלה אותו. על כן, אלוקים פותח משפט נוסף כל שנה ומאפשר לנשמה לעלות גבוה יותר על בסיס הנ"ל וזו העת לשוב ולהתפלל לעילוי נשמתו, להראות לאלוקים, כלומר לאמת שלמרות שעברה שנה, אותו אדם עדיין משפיע עלינו לעשות את דברינו בעולם הזה לטובה ולהתרוממותנו. וזה מגיע לזכותו ומרומם אותו.

מתוך כך אלוקים מעניק לנו חסד עוד יותר גדול שנקרא בשם "גלגול נשמות" והוא בעצם לוקח את הנשמה שעזבה את עולם העשייה, העולם שלנו ומפריד בין החלק המסונכרן לחלק הלא מסונכרן. היות והנשמה לא חומרית, הפרדה לא חומרית אין בה את מה שאנחנו קוראים לו "פירוד" או "חילוק" או "בידול" חומרית, שמשאר כל חלק כשהוא חסר מהחלק השני, אלא זוהי "חלוקה רוחנית". מה זה אומר? זה אומר שהחלקים השונים של הנשמה מתפקדים כנשמות תקינות לחלוטין. על דרך המשל ניתן לראות בתהליך של חלוקה תאית דבר כזה, שהיה תא אחד ועכשיו יש שניים ולא חסר לאף אחד מהתאים משהו, אבל אצלנו - בעולם החומר התאים לקחו חומר אחר בשביל זה.

דרך נוספת להבין את זה, תהיה על ידי "העברת אש" לוקחים נר ומחברים את הפתיל שלו לנר דלוק, ומקבלים מאותה האש, אש כפולה. כמובן שפה מדובר בשריפה של חומר, אבל על בסיס המשל ניתן להבין איך יש פיז ללא חסרון.

אם כן, במציאות הלא חומרית, הפירוד הזה נעשה ללא "חומר" נוסף ולכן אין חיסרון לנשמות המפוצלות. אבל... הפירוד הזה דורש ממה שעד עכשיו קראנו לו "אני" והזדהינו איתו לעזוב את החלק המתוקן, כלומר לא רק שהוא עוזב... האני שלנו עוזב את החלק היפה והמתוקן שלו, זה שהוא כנראה... כל כך אוהב. (והחלק המתוקן שלו - באיזו דרגה מתוקן? בהתאם למה שעשה וחשב האדם במהלך חייו) כמו שניתן מיד להבין, ברור שהתהליך הזה של היפרדות מחלק מהזהות העצמית שלנו זהו תהליך שובר-לב, מצער וכואב מאד.

למה אלוקים עושה את זה, בכל זאת? כי האדם חטא והוא רוצה לעזור לו. על ידי הזדמנות נוספת להתעלות, לתקן, לעזור לאחרים, להתחבר לאמת ולהגדיל ולקדש את כל המציאות. כל אדם משפיע על כלל המציאות כולה בכל רגע ורגע. זה הכרח לוגי מוחלט. היות והאדם חלק מהמציאות, והמחשבות שלו חלק מהמציאות, הכל מחובר ולכן כל דבר שאנחנו חושבים, עושים, מקבלים וכדומה משפיע על כלל המציאות כולה.

מתי אלוקים מחזיר בגלגול ומתי לא? אני לא יודע לקבוע את זה בצורה חד משמעית, חייב שזה יהיה על פי אמת מוחלטת אבל מהם כלל השיקולים אני לא יודע. מה שכן אני יודע זה שהחלק שיש לו זכויות יכול לעזור לחלק השני, במיוחד אם הזכויות האלו אלו "זכויות מעל הטבע" כמו זכויות של חסד והענקה, אהבת הזולת וכדומה. מדוע? מכיוון שכמו שהוא נתן חסד בחייו, כך מצד האמת יש לו זכות לקבל חסד והחסד לא ייחשב כ"חסד" אלא כזכות ממש! ואז כשם החסדים שעשה בחיים האלו כך יזכה לחסדים בעצמו ואולי יזכה לחזור בגלגול נוסף.

למה הכוונה "מעל הטבע" כנ"ל בספר זה, לכל אדם יש טבע שאיתו הוא נולד, מידות וכדומה, וגם את הטבע הנוכחי שלו. אם אדם מתעלה מעל הטבע של עצמו ומוותר לאחר, נותן יותר ממה שהטבע שלו הכתיב, הבליג בצורה יתרה וכן הלאה, זה הכל התעלויות מעל הטבע.

דוגמא, נניח שיש אדם כעסן שכדרך הטבע כשנחשף לדבר מסוים בביתו הכעס התחיל לחדור לליבו. אם יצליח לעצור את עצמו באותו הזמן, להתבונן פנימה ולהבין שאין מה לכעוס ויצליח לכבוש את יצרו, הרי שהוא מתעלה מעל הטבע שלו. לכן, מיהו הגיבור? הכובש את יצרו.

כל מה שאני כותב פה, למעט מה שאני מסייג, הכל הכרח לוגי גמור - וניתן לראות ולהבין את זה מתוך הדברים עצמם ודבר נוסף משתמע בהכרח וזה שיש גבול למספר הפעמים שניתן לחזור בגלגול, מדוע?

מכיוון שעולם העשייה ממשיך להתקדם על ציר הזמן ובסופו של דבר, ייגמר זמן התיקון בעולם הזה ואז... לא ניתן יהיה יותר לחזור בגלגול.

מה לגבי מי שאלוקים כן משלם לו בעולם הזה!?

הרי שכל מה שאמרתי עד כה... התבסס על זה שאלוקים לא שילם לאדם בעולם הזה את הזכויות שלו וגם... שהוא לא פרע את חובותיו בעולם הזה...

אבל תשימו לב אילו מנגנוני פריעת חוב אלוקים נתן פה בעולם הזה... וזה הכל חסדים גדולים מאד. צער, סבל וכדומה שעד עכשיו נתפסו כלא טובים... והם באמת לא טובים, אלא מה - שאם עשינו השתדלות ובכל זאת הגיע סבל וצער זה הכל לטובה. בכל מקרה הכל לטובה, כי אין דבר כזה רע בכלל - יש רק טוב באמת. אבל אדרבה יש אדם שחוזר בתשובה למשל, ועושה התבוננות ומתחיל להתחזק ולהסתנכרן עם האמת ופתאום יש לו משבר בחיים ודברים לא טובים.

לכאורה זה נראה מוזר, דווקא כשהתחיל לחזור בתשובה פתאום נהיו לו כאבים ומכאובים? ופתאום הוא נחשף לכל החוסר-סנכרון של האחרים ונהיה לו צער אדיר ועצום שהוא אפילו יכול למצוא את עצמו בוכה כשהוא מבין שאנשים חס וחלילה בכל רגע מזדהים עם חלקים לא קיימים, כלומר עושים "רע" בעולם הזה. דברים שעד עכשיו עיניו לא היו מסוגלות לראות מכיוון שהוא עצמו היה בתוך מערבולת חוסר הסנכרון - זה מוביל לצער גדול. אבל מי שיגדיל ויעשה תשובה עוד יותר עמוקה, אפילו זה יהפוך לטוב בעיניו מכיוון שהוא יצליח להתחבר לאמת והיא שאין דבר רע כלל. ויתר על כך, כל הבריאה כל כך יפה פתאום, השמים והדומם, הצמחים והפרחים, בעלי

החיים, ואף האנשים. לוקח זמן להגיע לזה אבל תשובה מובילה לשמחה וזוהי מצווה גדולה מאד לשמוח כמה שיותר.

מי שמתבונן מבין שהכרח שמה שקורה לו - בא לטובה. ויכול להיות, וזה דבר מעניין! - שאם הוא לא היה חוזר בתשובה, הוא לא היה זוכה לאותם דברים לא נעימים ומצערים (כנ"ל). מדוע? מכיוון שהיה יותר צודק שישלם את חובותיו בעולם הנצח והאמת ולא שייפרע מחובותיו בקלות יחסית בעולם הזה בזמן מוגבל. לעומת זאת, השם רצה לזכות ולטהר אותו על זה שהוא מתחזק ומשתפר ועל כן, הוא קיבל קצת ייסורים בעולם הזה בשביל לכפר על מעשיו ומחשבותיו הרעים מלפני כן **במקום לשלם על זה בגלגול (קריעת הנשמה לחלקים) או בגיהנום.**

מתוך כך אנחנו לומדים דברים נוספים מדהימים... קודם כל, **צריך להודות לאלוקים על הדברים הרעים כשם שאנחנו מודים על הטובים!** כמובן תמיד להתפלל ולרצות שגם נרגיש בחוש גם בחיים האלו רק טוב. אבל מצד האמת, הכל לטובה.

דבר נוסף, אדם שמרגיש צער כלשהו, או סבל, אם יעשה תשובה מלאה - כלומר התבוננות שלמה על כל היבטי חייו יש סיכוי טוב שיוכל לבטל את הסבל והצער. מדוע "רק" סיכוי? מכיוון שיכול להיות שהוא סוחר דברים מגלגולים קודמים שבעבורם זה מגיע ולכן החיים האלו לא רק שבאים לכפר על המעשה של הגלגול הקודם אלא גם על מה שקורה איתנו פה. תחשבו איזה דבר זה...

פה קבור יסוד וסוד שנאמר על ידי חז"ל שלפעמים יש צדיק שבאמת רע לו ורשע שבאמת טוב לו. ויכול להיות שהם "צדיק בן רשע" ו"רשע בן צדיק" והכוונה היא לא שההורים שלהם היו צדיקים/רשעים **אלא שהיות וגלגול = תולדה של הנשמה שהייתה לפני כן, הנשמה המגולגלת היא בבחינת "בן".**

אדם התגלגל לעולם הזה כדי לתקן את שעשה לפני כן, וזה היה בחסד אדיר במקום להיכנס לגיהנום זכה לגלגול - ומגיע לפה ומוסיף חס וחלילה עוד חטאים... ברוך השם שאלוקים שיודע הכל מראש כיוון את הדברים ככה שרוב בני האדם מגיעים לידי סנכרון בסופו של תהליך, ואולי לא לדרגות גבוהות של גן עדן אבל לפחות לא גיהנום. איך אני יודע שכך הדבר?

מכיוון שלשם בחירה אמיתית, שתי האפשרויות גם גן עדן וגם גיהנום חייבות להיות קיימות ולבוא לידי ביטוי, אבל זה **יותר טוב** לכוון את הדברים כך שבני האדם, בסך הגלגולים שלהם, לרוב יזכו להגיע לצד הטוב ולא לסיתרא אחת (לצד ההפוך מהטוב) - מדוע "רוב" טוב, מכיוון שצריך בחירה אמיתית והיות וזה **יותר טוב** והקדוש ברוך הוא, הוא הטוב האין סופי ועצם הטוב ממש, הכרח לוגי שהוא מכוון את הכל מראש למקסימאליות של הטובה.

דבר נוסף אנחנו לומדים מזה... שימו לב איך הרגשתם כשאמרתי את המשפט הזה :

"הכרח שמה שקורה לו - בא לטובה. ויכול להיות, וזה דבר מעניין! - שאם הוא לא היה חוזר בתשובה, הוא לא היה זוכה לאותם דברים לא נעימים ומצערים (כנ"ל)." - לפני כמה פסקאות...

בואו שנייה נהפוך את המשפט הזה ונראה דבר... שמאד כדאי להבין!

יש אדם שחוטא וממשיך לחטוא ולעשות דברים לא טובים נניח... ופתאום אנחנו רואים שהוא נהיה עשיר... וזה לא שהוא לא בריא או משהו, מקבל גם בריאות... וגם כל מני דברים טובים... **יכול להיות שהוא מקבל את זכויותיו בעולם הזה!**

יכול להיות שאותו אדם יגיע לעולם האמת ויראה שכבר לא נשארו לו זכויות לקבל בחיי הנצח... שלא תבינו לא נכון - צריך לשמוח עם הדברים הטובים שקורים לנו כל הזמן! זו מצווה גדולה וגם עליה יש שכר עצום - להיות שמחים!

אבל, מי שהוא לא אדם טוב... חס וחלילה יכול לקבל שכר גדול בעולם הזה מכיוון שאין אדם שאין לו זכויות כלל, והרי זכויות "קטנות" בעולם הזה שווה לזכויות ענקיות בעולם הנצח, אז אם ישלמו לו את זכויות הנצח בעולם הזה, זה ייראה כמו זכויות ענקיות פה - כי הפרופורציה בין "נצח" ודרגות גן העדן לבין מה שקורה בעולם שלנו, שבו יש זמן והסתר של האמת זה הפרש עצום.

אפילו אדם כמו היטל-א רוצה להמשיך את שמו, הצורך הנאצי, יש לו זכויות כלשהן. מה? הוא לא אמר "תודה" אפילו פעם בחייו!" לא חייך למישהו והאיר את יומו יום אחד? לא נתן מחמאה לאיזה מישהו מתישהו? לא עזר וכדומה? אפילו אדם כמותו יש לו לפחות מעשה אחד טוב במהלך חייו.

שוב אנחנו לומדים, אין מה לקנא באחרים - כל אחד שמקבל משהו, יש לו את הניסיון הספציפי שלו ולנו את שלנו ואם תבחנו את הנושא של קינאה תגלו שכאשר אתם שמים בפרמטר ה"מניע" את רוב המניעים הידועים של "קנאה" מתוך "תסכול" או מתוך "כעס" או "גאווה" וכן הלאה, תגלו שזה רע - הפלא ופלא. מתי "קנאה" הופכת למידה טובה? כאשר היא מגיעה מענווה, כאשר אדם מבין שהוא לא במרכז אלא האמת היא במרכז, והכל צריך להתיישר ולהסתנכרן עם האמת - אז הוא יכול לקנא במי שמסתנכרן יותר, וזה מוביל את המקנא להסתנכרן יותר בעצמו. אבל גם שם צריך להיזהר שלא יתלוו לקנאה דברים שסמי אוהב להביא לאדם כמו ייאוש ובטלה.

המקנא בצדיקים שזה יכול להיות שימוש טוב בקנאה, סמי יאמר לו "אתה מבין? לך אין סיכוי להגיע לזה, אז עזוב אותך מכל זה..." וזה עשוי להרפות את ידיו. לכן, צריך להיזהר ולהבחין תמיד במחשבות שמגיעות אלינו לראש אם הן "טובות" או שהן "רעות". כיצד? בודקים מה היה קורה במקסימום אם המחשבה הזו הייתה שלטת כחוק-טבע בעולם ומגלים שהיא מצדיקה את עצמה, או לחילופין, מבטלת את קיום אותו עולם כנ"ל בשיטתו שהביא לנו הגאון האדיר עמנואל קאנט. כשמגלים שהמחשבה לא מצדיקה עצמה כלומר, היא כשל-לוגי, יש לעשות תשובה עליה ולהבין מזה לקח גדול.

תארו לעצמכם לרגע אדם שנולד בבית של מיליארדרים. והוא רגיל לפאר עצום, מכוניות, טיסות, מחשבים, כל מה שהכסף יכול לקנות - לא רק שיש לו מזה, אלא שהוא כבר רגיל לזה. במהלך חייו הוא עושה דברים כאלו ואחרים ובסוף החיים מגיע לעולם האמת ומגלה שהוא לא נתן צדקות ביחס מתאים לעושרו. הרי שמי שנולד עני, אין לו את הניסיון של מתן צדקה כשם שיש לעשיר הזה... ולעשיר - להיפרד מכסף זה קשה. אז אפילו שזה נראה לנו לא הוגן לפעמים... אין מה לקנא באחר בכלל! לו יש את הניסיון שלו ולנו את שלנו.

בכלל, כהערת אגב אני אומר, שחז"ל קראו להנהגות הרגשיות, למניעים והדחפים של בני האדם "מידות" וכמו שהשם מרמז - לכל דבר יש מידה טובה, ומידה רעה. כל דחף ומניע ורגש ניתן להשתמש במידה טובה ובמידה רעה. נפוץ יותר שרגשות מסוימים מובילים לרע ונובעים מרע כגון כעס, שחצנות, רדיפת כבוד, התנשאות וכדומה שהם כולם נובעים ממידת הגאווה.

אבל הגאווה עצמה אינה מידה רעה - אלא בחינה של מידה רעה שבאה להחטיא את האדם, כלומר שיחטיא את המטרה ומתוך כך אנחנו מבינים שהיא מאפשרת לנו בחירה גבוהה יותר - וככל שיש יותר בחירה, כך מעשינו בעלי משמעות גבוהה יותר כאשר אנחנו מסתנכרנים עם הטוב.

מתוך כך נבין את מעלתה וגדולתה של הגאווה כשמשתמשים בה במידה טובה - איזו מידה? מידה של ביטול הגאווה והבאתה רק לידי פוטנציאל שהוא בבחינת מאפשרת הבחירה הגבוהה.

אפשרות נוספת היא להתגאות בסנכרון שלנו אל הטוב, אבל למרות שזה טוב, זה עשוי להיות מדרון חלקלק שסמי ינסה להפיל אותנו בו ועשוי, חס ושלום לתעתע בנו ולהפוך את ההתחזקות והטוב החדש שאנחנו מביאים לחיינו ונשמתנו להתהפך! על ידי זה שהוא גורם לנו להשתמש בזה בתור מקור להתנשאות מעל אחרים. צריך להיזהר מזה. איך זה קורה? סמי יאמר לנו להתנשא מעל אחרים מכיוון שאנחנו מסונכרנים יותר, טובים יותר וכן הלאה.

הרי שזה יהיה להשתמש בטוב כנגד עצמו! ומה נובע מההגדרה הזו? - להשתמש בטוב כנגד עצמו? זוהי בדיוק ההגדרה של רע! ל"רע" אין קיום עצמי אלא רק על ידי שימוש בטוב ועיוותו והשתמשות בטוב כנגדו. כגון במעשים רצח וגניבה וכדומה כנ"ל (שרק על ידי שיש מה לגנוב ואיך לגנוב, שאלו בחינות טובות של קיום רכוש ויכולת לזוז למשל, מתאפשר הרע).

עצם זה שיש אפשרות לבחור ב"רע" זה טוב מאד. לכן היצר ה"רע" זה טוב מאד שהוא קיים! למה? כי בזכותו יש לאדם בחירה - ובחירה גבוהה, אשר מתגברת ככל שהאדם מתעלה. כמו בחדר נושר כאשר אנחנו מפעילים את השרירים כנגד משקולות, המשקולות באות כנגד הגוף, אבל אם אנחנו מתמידים, מבינים שאנחנו בחדר-נושר, לא מוותרים ובוחנים את זה לעומק אז אנחנו מתעלים ומשתפרים. אח"כ צריך יהיה משקולות חזקות יותר כדי להגיע לדרגה הבאה, וזה בדיוק מה שקורה עם סמי - הוא תוקף חזק יותר ככל שאנחנו מתעלים וזה טוב! כשהוא תוקף חזק יותר, זה סימן שעלינו כיתה.

נחזור לנושא גלגול הנשמות ונאמר דבר נוסף, היות ואנחנו מתקרבים (מאד!) לסוף תקופת הזמן שלפני המשיח, ובעזרת השם יגיע ממש בקרוב! (עוד היום בע"ה!!) אזי שתקופת גלגולי הנשמות כמעט ונגמרה. מה זה אומר? זה אומר שלא בטוח בכלל.... שמי שמת בימינו יזכה לגלגול נוסף, וזה אומר... שהחלק הלא מסונכרן שלו יצטרך להזדכך על ידי הסנכרון בחסד מה שנקרא גיהנום.

צריך גם לזכור שבין גלגול לגלגול יכולות לעבור בעולם שלנו דקות, ימים, שנים אבל גם עשרות ומאות שנים. במה זה תלוי? במצב הספציפי של התיקון שצריך ואלוקים מתאים את זה בדיוק למה שיהיה בשביל התיקון הספציפי של הנשמה.

את המילה גיהנום ניתן להחליף במילה "מכבסה" או "בית חולים לנשמה". כל אחד על פי מידתו, במקום שינקה/ירפא לבד ויזכה בזכות עצמו להיות נקי/בריא טהור וגבוה. מקבל ניקיון/ריפוי בחסד ועקב כך חש בושה שלא זכה בעצמו אלא רק בחסדים.

את המילה "גן עדן" ניתן להחליף ב"חווית האמת" - כל אחד על פי מידתו, מעשיו וההזדהות המחשבתית שלו - מגיע לחוויה אמיתית המתאימה בדיוק לקיום-התכלית האישית שלו בתוך מארג ההרמוניה של הקיום.

יש לנו בחירה חופשית?

יש מספר אלמנטים שמייצרים בעיה לכל מי שמנסה להבין באופן שכלי ולוגי את הנושא של "בחירה חופשית". קודם כל, מה זה אומר "בחירה חופשית"? הכוונה היא שאם יש בנקודת הווה כלשהי, אפשרויות מסוימות לגבי מעשה האדם או המחשבה שלו, אז מתוך מגוון האפשרויות - האדם בעל היכולת לבחור באופציה מסוימת בלי שגורם חיצוני או פנימי שאינו חלק מהווייתו הפרטית של אותו אדם גורם לו לבצע את הבחירה.

המשמעות היא שאנחנו אחראים למעשים שלנו ולבחירות שלנו. שכן, אם אין לנו בחירה חופשית, אז אנחנו אנוסים לבצע את כל מה שאנחנו מבצעים, לחשוב כל מה שאנחנו חושבים ומתוך כך אין שום הגיון בלשלוף אנשים לכלא, אין שום הגיון במחשבות אנושיות על מוסר, על ערכים, על אהבה ורגשות בין אנשים ואפילו בין אדם לעצמו.

הרי שאם אדם אוהב את עצמו - ואין לו זכות בחירה אמיתית אזי שהוא אנוס לאהוב את עצמו ולכן אין לזה ערך אנושי, אלא רק ערך פרקטי - זה מה שקורה וזהו. כלומר לפי זה כשאמא אומרת לבנה שהיא אוהבת אותה אין לזה ערך אנושי, אלא רק ערך פרקטי - היא אנוסה ומחויבת כביכול לומר את שהיא אוהבת אותו.

כמו שהזכרתי במקום אחר בספר, אם אין בחירה חופשית, אז אין הבדל בין אדם לבין כל דבר אחר, ואני לא מתכוון רק לבעלי חיים. אני מתכוון גם לאבן, מתכת, זכוכית וכל חומר אחר. אם כל הפעולות וה"בחירות" שהאדם עושה מחייבות המציאות הגשמית - כלומר המציאות המסוימת הזו שבה אנחנו חיים מחייבת את ה"בחירה" הזו או ה"בחירה" ההיא, הרי שכל השתלשלות האירועים של כל ההיסטוריה האנושית היו מוכתבים מראש עוד בראשית בריאת היקום.

כנ"ל גישה זו נקראת "דטרמיניזם" והיו שנים שבהן עסקתי בלפענח ולנסות לפסול אותה או לאשש אותה - זה עשה לי בעיות רבות כי באותה תקופה האמנתי שיש רק חומר, ואם יש רק חומר אזי שהכרח שאין בחירה חופשית - מכיוון שלחומר יש מאפיינים ספציפיים כנ"ל בספר, והמאפיינים האלו מחייבים אותו לפעול על פי כוחות כימיים ופיזיקאליים כאלו ואחרים ולכן, אם יש רק חומר, אין בחירה ודין אדם כדין כל חומר אחר.

קודם כל אני מרגיש שיש בחירה כל החיים שלי, אבל הרגש לא רלוונטי ולכן רציתי להמשיך לבדוק את העניין והבנתי את אחד הדברים הכי מגוחכים (לטעמי) ברעיון של "אין בחירה חופשית" וזה שאם אין בחירה חופשית, אז אם אדם ביצע רצח באמצעי כלשהו... אז דין האדם שביצע כדין האמצעי.

כלומר אם הוא השתמש בגרזן חס וחלילה, אז בדיוק כשם שהגרזן הייתה אנוסה לעשות את אשר עשתה, כך גם הוא היה - ו"צריך" לשים את שניהם בכלא. אבל זה עוד יותר גרוע מזה. אין לשים אף אחד מהם בכלא... כי הרי שאי אפשר ל"שקם" משהו שאין לו בחירה - מה שנעשה לו או לא נעשה לו - הוא יישאר נטול בחירה! וזה אומר שאם הוא יעשה דברים נוספים בהמשך לא תלוי בתהליך כזה או אחר בכלא או בכל מוסד אחר... כי הוא לא יכול לשנות את עצמו ובטח שלא הסביבה תשנה אותו. אבל זה עוד יותר גרוע מזה! כי אין בכלל "הוא" זה בסה"כ "זה" it כמו באנגלית.

כי ההתייחסות הופכת ל... חומר בלבד ואם האדם הוא רק חומר, אזי שהוא לא "הוא" או "היא" אלא רק "זה". אין צלם אנוש, אין ערכים, אין מוסר אין כלום.

תאמינו או לא, יש פרופסורים לעניין הזה, כאשר חלק מהם כנ"ל במקום אחר בספר, חלק מהגישה הזו נובעת ממה שנקרא "מטריאליזם" וזו האמונה בחומר בלבד, ומי שמנסה לצאת מהפשלול הלוגיות האלו על ידי זה שהוא פונה לפיזיקה הקוונטית יש לו בעיה כי גם עקרון הסופרפוזיציה לא פותר את הבעיה הזו, אלא רק זורק את האחריות לחלק מיקרוסקופי של היקום. זה כמו שאדם שנתן מכה לחברו יאמר "זה לא אני, זו היד שלי" ואז יגידו לו - "אבל מי שולט על היד שלך?", לא אתה? אז הוא ילך צעד נוסף ויאמר "זה לא אני, זה המוח שלי", וישאלו אותו והמוח שלך זה לא אתה? בסוף הוא יצטרך לומר שלפי הגישה שלו "אין אני בכלל". וזה בדיוק מה שקורה פה.

עכשיו. ברור שזה לא מוכיח שיש בחירה. זה רק מוכיח שזה אבסורד לחשוב שאין בחירה, אבל אבסורד זה עוד לא מספיק כדי להבין סופית שזה לא נכון, זה מחזק מאד, כמו ראייה מאד חזקה שהמחשבה ש"אין בחירה" לא נכונה.

אגב, למי שרוצה להבין למה סופרפוזיציה לא פותר את בעיית הבחירה החופשית ההסבר הפשוט הוא, שאם יש רק חומר אז גם ברמת המיקרו יש לחומר מאפיינים שמכתיבים אותו. מה שיטען זה שבוחן "סופרפוזיציה" זה שהניסויים המדעיים שקשורים לסופרפוזיציה מראים שתודעה המתבוננת, משנה את המיקום של החומר ולמעשה מתפקדת כאלמנט שבוחר מציאות. וזה נכון, אבל הקפיצה בין זה שהסופרפוזיציה החומרית בלבד "בוחרת" בלי לומר "תודעה-לא-חומרית" זה משהו שלא ניתן לעשות ולכן צריך לקבל את הנושא של "תודעה" לא חומרית כדי שתוכל לבצע את הבחירה, שנעשית על פי מכניקת הקוונטים בתצורת "סופיות הסופרפוזיציה".

כפי שכתבתי מוקדם יותר בספר (בפרק המתעסק ב" האם יש רק חומר? - מטריאליזם") התבוננות עמוקה יותר בנושא של סופר-פוזיציה נראית כך :

1. אם יש אך ורק חומר. אז כל מה שקיים זה רק חומר.
2. אם כל מה שיש זה אך ורק חומר, אז מה שקובע לחלקיק שנמצא בסופר פוזיציה את המיקום הסופי, זה חומר. כלומר גם אם נאמר "תודעה" נוכל להחליף את המילה הזו ב"חומר" מכיוון שעל פי סעיף 1 יש "אך ורק חומר" אז גם התודעה=חומר לפי זה. למעשה לפי סעיף "1" **כל מה שנאמר שאחראי לקביעת המיקום של החלקיק יהיה חייב להיות משהו שקיים, ולפי סעיף 1, כל מה שקיין זה רק חומר.**
3. פיצול לשתי אפשרויות :
 - א. מה שקובע את המיקום בסופר-פוזיציה זהו חומר אחר-שלא נמצא בסופר פוזיציה (תודעה), הרי שלחומר האחר הזה יש מאפיינים חומריים קבועים לחלוטין אשר הם אלה שפועלים בפעולת ה"בחירה".
 - ב. מה שקובע את המיקום בסופר-פוזיציה זהו חומר אחר שגם הוא נמצא בסופר-פוזיציה.
4. סעיף 3.ב פוסל את עצמו מכיוון שחומר שנמצא בסופר פוזיציה, אין לו מיקום משלו - ולכן הוא לא יכול השפיע על מיקום של חומר אחר. מי שלא רואה את הסתירה, יגלה שכל מה שנמצא ב"סופר פוזיציה" צריך לקבל "פוזיציה" מיקום כלשהו מתישהו, אחרת אין מציאות **בפועל**. אז אותו "חומר משפיע" אם הוא במצב 3.ב (בסופר-פוזיציה) אז צריך להוסיף עוד חוליה לשרשרת אין סופית של חומרים הנמצאים בסופר-פוזיציה ולכן, כל המציאות קורסת בלי שיש משהו חיצוני שמתחיל אותה.
5. אם אופציה 3.א היא זו שקורת, הרי שזה אומר שלא נעשתה בחירה - אלא תכתיבי החומר של "החומר-הבוחר" (תודעה-חומרית) הם אלו שהכתיבו ל"חומר-הבוחר" מה לעשות. מכיוון שלחומר יש חוקי-פיזיקאליים שמכתיבים לו את הצורה בה הוא פועל/זז וכדומה.
6. **הכרח שאין בחירה חופשית אמיתית, לפי הנחת יסוד "1"**.

שוב, כאשר יוצאים מנקודת הנחה שלא נבדקה לעומק, אנחנו עשויים לצאת מנקודת הנחה שגויה ואז, גם אם אנחנו חושבים בצורה רציונאלית ולוגית-מסודרת מאותו הרגע, אנחנו נגיע למבוי סתום ולמסקנות שגויות.

יש דרך להוכיח שהמחשבה "יש רק חומר" היא מחשבה מוטעית בפשטות, נבדוק אם "המחשבה יש רק חומר" היא מחשבה חומרית. האדם שיטען שכן, יטען שהיא במוח שלו ואם הוא יחקור לעומק, יגלה שמחשבה אומנם נישאת על גבי החומר (במקרה הזה אנחנו קוראים לחומר הזה "מוח") אבל היא לא החומר עצמו. למחשבה ולחומר יש הגדרות שונות לחלוטין וזה אומר שזה לא אותו הדבר.

שוב, כנמצא בפרק העוסק ב"האם יש רק חומר? - מטריאליזם" :

זה שמהו נמצא בתוך מקום (המחשבה במוח) לא אומר שמה שנמצא במקום הזה הוא עצמו חלק מהדבר עצמו מכל ההיבטים. לדוגמא, אם אני מכניס צ'ק על סה"כ 10,000 ש"ח לתוך כספת, הרי שיש צ'ק ויש כספת, הצ'ק לא נהפך להיות חלק מהכספת אלא הוא בסה"כ שמור שם. אם אני נותן כסף לבנק - הכסף עדיין שלי - ולא הופך להיות חלק מ...הבנק או שייך ל...בנק.

כשאנחנו מדברים על כך שהמחשבה היא לא חלק מהמוח עצמו אלא רק נישאת על גבי החומר של המוח זה גורם לאנשים לפעמים לטעות בדיוק בטעות של הצ'ק והכספת.

כדי להמחיש את זה יותר, בואו נבחן את זה בצורה נוספת.

נניח ואנחנו לוקחים דף נייר ומתחילים לכתוב עליו שיר או סיפור עם עט... אז עכשיו יש לנו דף שיש עליו דיו וביחד (הדף והדיו) יש להם משקל מסוים ומבנה כימי מסוים. החומר עצמו (הדף+הדיו) מוגדר כרגע במשקל, במבנה כימי, בכמויות ויחסים בין החלק של הדף והחלק של הדיו וכן הלאה.

מה יקרה אם נערבב את האותיות שעל הדף מבלי להוסיף או לגרוע אף לא טיפת דיו אחת? אז החומר יישאר בדיוק באותו מבנה כימי, באותה כמות ויחס בין דיו לדף וגם המשקל יישאר אותו הדבר למעט מיקום - כלומר הסידור של החומר ולא החומר עצמו.

מה כן קרה בכל זאת? המהות של האינפורמציה, הרעיון שכתבנו מקודם נעלם כליל ברגע שערבבנו את האותיות על הדף, ומי שישתכל על הדף לאחר הערבוב, לא ידע מה רצינו להעביר באמצעות הדף והדיו האלו.

כלומר, המחשבה שלנו הועברה ונישאה על גבי הדף והדיו באמצעות הסידור הספציפי של הדיו - אבל המחשבה והרעיון הם לא חלק מהחומר עצמו שכן, החומר נשאר בדיוק באותה כמות, משקל, מאסה, יחס וכדומה גם כאשר אין את האינפורמציה וגם כשיש!

מה זה אומר? זה אומר שמה שמתנה אינו חומרי! למרות ששינוי הסידור של החומר, עשוי לא לאפשר לאותו מרכיב לא חומרי (רוחני) לחומר בסידורו החדש להמשיך ולשאת את אותו מרכיב רוחני.

ד"א! זוהי אחת ה-סיבות שבגללן, ככל שאנחנו מארגנים ומסדרים יותר את המחשבות שלנו (את הסידור של המוח) פה בעולם שבו יש אפשרות לעשות את זה - כי יש כאן זמן, ככה אנחנו מתחברים לעוצמה רוחנית גבוהה יותר, ומתעלים גבוה יותר. כמוכן רק כאשר הסידור של המחשבות הוא כזה שמאפשר לחלקים הרוחניים האלה להגיע. כלומר, המחשבה צריכה להיות נכונה.

אבל יש סוגיות נוספות עם בחירה חופשית, נניח ואדם יגיד "אני יודע שיש יותר מאשר רק חומר". "אבל עדיין יכול להיות שאין בחירה חופשית". אני אסכים לחלוטין שעד שלא מוכיחים שיש בחירה חופשית, עצם זה שיש יותר מאשר רק חומר, רק מאפשר סיכוי שיש בחירה חופשית, זה עוד לא מוכיח את זה.

כלומר, מי שמאמין שיש רק חומר, הכרח לוגי של המחשבה שלו להבין שאין בחירה חופשית, העמקה נוספת במחשבה שלו והוא יגלה שהוא מאמין במשהו שסותר את עצמו.

אדם שמאמין או יודע שיש יותר מאשר רק חומר, עדיין שואל את עצמו - ובכל זאת - האם יש בחירה חופשית?

הוא יקשה עוד יותר ויאמר - אם אלוקים ידע את כל מה שיקרה מראש... כלומר כבר לפני אלפי שנים הוא ידע את כל מה שיקרה... איך יכול להיות שיש בחירה חופשית? הרי שאלוקים שם אותנו בגוף מסוים, בשלב מסוים בהיסטוריה, להורים מסוימים, במצב סוציו אקונומי מסוים וכן הלאה, לא אנחנו בחרנו את הדברים האלו (האומנם? בהחלט נראה ככה... נכון?) ואז אנחנו מגיעים לחיים שבהם... נשמע הגיוני שאם היינו יכולים לנווט את הסירה כפי שאנחנו רוצים אז אלוקים יידע מה החלטנו רק אחרי שנחליט... הרי שאם הוא יודע מראש - אז לא ניווטנו ולא בחרנו שום דבר.

נשמע מאד הגיוני ושתדעו לכם שהנושא של הוכחת הבחירה החופשית זהו אחד הדברים הכי קשים שיש, זה דורש הבנה של הרבה אלמנטים אפריוריים, כלומר קדימוניים - שקודמים למחשבה הזו ואשר עליה היא נשענת שהועברו פה בספר.

בואו נתחיל במלאכה ונראה אם אנחנו יכולים לפתור את הסוגיה הקשה הזו.

קודם כל על פי המבחן הקוסמולוגי וגם לפי המבחן האונטולוגי, אלוקים נמצא מחוץ לזמן. זה אומר שהוא רואה הכל, כל מה שהיה, כל מה שיהיה, כל מה שקורה וגם כל מצב וכל הוויה. זה אומר שהוא יודע כל מה שיקרה לפני שזה קורה וגם כל מה שקרה אחרי שזה קרה. שמעתי אנלוגיה נחמדה לנושא הזה. תדמינו שאתם יושבים בעמדת תצפית על הר גבוה ואתם רואים למטה מכוניות נוסעות על הכביש. כביש חד סטרי, נתיב אחד. אתם רואים קילומטרים רבים קדימה וקילומטרים רבים אחורה. אתם רואים שבהמשך, אחרי הסיבוב בכביש יש מחסום משטרתי ומשאית שהתהפכה. אתם מסתכלים על אחת המכוניות שעוד נוסעת במהירות רגילה כי היא עוד רחוקה מאד מהאזור של המחסום. הנהג חושב לעצמו שהוא בקרוב יגיע ליעד שלו כי התנועה זורמת.

אתם, שנמצאים מחוץ לסיטואציה, במצב שבו יש לכם יכולת ראייה מרחבית מקיפה יותר רואים שבעתיד של אותו נהג, הוא יצטרך לעצור ולחכות. אתם גם רואים את הכביש שעליו הוא נסע בעבר, גם את המקום בו הוא נמצא כרגע וגם את העתיד שלו, הכל בו"ז.

כמובן שזה על בסיס משל בלבד וההפרש בין זה לבין המצב של "מחוץ לזמן" וגם "הזמן עצמו" (שכן אלוקים הוא הזמן עצמו בנוסף להיותו מחוץ לזמן) זה הפרש עצום.

למעשה השאלה היא שאלה של פוטנציאל, כי אם זה אפשרי שיש בחירה חופשית, אז חייבת להיות בחירה חופשית מסיבות שאציינ עוד מעט.

אז בואו ננסח את השאלה ככה :

1. ידיעת העתיד דורשת ידיעת מה שכבר קרה ונחקק בצורה קבועה.
2. אם יש בחירה חופשית, הרי שבכל זמן שאדם חיי, יש לו בחירה חופשית לקבוע בעצמו דברים. כלומר הדברים לא קבועים מראש. אם נראה שהם כן, אז אין בחירה חופשית.
3. אם לפני שהאדם בחר את הבחירות שלו, אלוקים כבר ידע מראש מה האדם יבחר, הסימן שהעתיד היה קבוע מראש ולכן, סימן שאין בחירה חופשית.

אז השאלה היא - האם יכולה להיות בחירה חופשית למרות שאלוקים יודע הכל מראש? או שאולי אלוקים לא יודע הכל מראש?

אז דבר ראשון היות ואלוקים בהכרח מוחלט יודע הכל מראש, כי הוא מחוץ לזמן, האפשרות הזו נפסלת.

התשובה היא שבסעיף 3 כאן, יש קפיצה לוגית סמויה שמאד קשה לשים לב אליה אבל ברגע ששמים לב - זה נעשה קל.

כתבתי בסעיף 3 "אלוקים כבר ידע מראש מה האדם יבחר".

זה נכון, והחלק שמחביא את האמת בתוך המשפט הזה טמון בהבנה האונטולוגית שלנו לגבי אלוקים. אלוקים הוא בעל ידע אין סופי, בין היתר. ולכן, הוא יודע את כל מה שניתן לדעת בצורה אין סופית. היות ואופציית בחירות האדם הן סופיות, למרות כל ההסתעפויות והאפשרויות, והתולדות שלהן והתולדות של התולדות וכל "אפקט ריפלי" ואפקט ה"פרפר" וכל שאר האלמנטים שנישאים ומורחבים ככל שציר הזמן גדל כך האפשרויות גדלות בצורה אקספוננציאלית - אך סופית. מתוך כך שהאפשרויות הן סופיות, אלוקים יודע את כלל האפשרויות.

מתוך כך, אלוקים חיי את כל האפשרויות כולן בו"ז ובכל פעם שאדם כלשהו בכדור הארץ בוחר איזושהי בחירה, מספר האפשרויות שהיו עד כה השתנו דרמטית והוא יודע את כל שאר הדברים שיקרו שוב בהתאם לאפשרויות וכן הלאה עד הסוף והיות והוא מחוץ לזמן, הוא לא צריך לעבור את התהליך בהדרגה, אלא בבת אחת וזה לא מונע מאתנו בחירה מכיוון שאנחנו סופיים ומוגבלים בתוך מכלול לא סופי ולא מוגבל שנקרא "המציאות" "האמת" "אלוקים".

הנה ההסבר הזה בצורה מתודית :

1. כלל הבחירות האנושיות בכל מרחב הזמן שבו מתקיימת אנושות הוא מספר גדול מאד, אך מוגבל.
2. אלוקים אינו מוגבל ולכן יודע על כל האפשרויות האלו בו-זמנית.
3. אלוקים נמצא מחוץ לזמן ולכן הוא חווה את מימוש כלל האפשרויות בצורה מיידית ללא צורך בזמן, כלומר לומר "בו זמנית" יהיה לא נכון - כי זה עוד יותר "מהיר" מזה.
4. לכן אלוקים יודע על כל האפשרויות, אבל הן עדיין אפשרויות פתוחות לבני אדם.

כהערת אגב אני רוצה לומר שגם אם יש מישהו שיטען שכלל הבחירות האנושיות זה מספר "אין סופי", הוא בעצם יטען שהאנושות תחייב לנצח, החוק הפיזיקאלי השני בתרמודינמיקה, זה מוכיח שיש התחלה ליקום - מוכיח גם שיהיה סוף, כי ככל שהזמן יעבור נכנס למצב של חוסר סדר גדול יותר. יש דרכים נוספות לדעת שליקום יהיה סוף. אבל אפילו אם יטען בכל זאת שזה יוצא אין סוף, הרי שזה יהיה אין סוף בתוך אין סוף גדול יותר, שזה המציאות כולה העוטפת את היקום. היקום לא היה קיים לפני כלל המציאות, אלא כלל המציאות "הולידה" את היקום.

איך יש 2 אין סופים ואחד גדול יותר מהשני?

כשם שאם ניקח את כל המספרים החיוביים נקבל מספר אין סופי. אבל אם ניקח את כלל המספרים הזוגיים, גם נקבל מספר אין סופי, כאשר אין ספק שיש פחות מספרים זוגיים מאשר מספרים בכלל.

אלוקים הוא האין סוף של כל "האין סוף" שכן, אם אתה יכול לתפוס אין סוף גדול יותר - זהו האלוקים. בתור הגדרה. בתור הכרח מוחלט - ראה פרק "המבחן האונטולוגי" בספר זה.

ואם יש אפשרות שיש בחירה חופשית, אז..

היות והמבחן האונטולוגי מראה לנו שאלוקים הוא כל הקיום כולו, כל המציאות, כל הטוב, יודע הכל וכדומה אז אם בני האדם לא מבצעים בחירה, אזי שכל הבחירות נעשות... על ידי גורם אחר ולא על ידי בני אדם וזה אומר שהבחירות "של בני האדם" הן בעצם של אלוקים.

מה זה אומר? זה אומר שיש בחירה, מדוע?

מכיוון שאלוקים לא יכול לעשות טעויות, המבחן האונטולוגי מוכיח את זה. מעבר לזה, היות ו"רע" לא באמת קיים, אלוקים שיודע הכל והוא הסנכרון של כל המסונכרן, כי הוא כל הקיום כולו וכל הטוב כולו, לא יכול היה לבחור בכל כך הרבה דברים לא קיימים ולא טובים במהלך כל ההיסטוריה האנושית. למעשה לא יכול היה אפילו פעם אחת.

הנה משהו שבני אדם יכולים, שאלוקים יכול לבצע רק על ידי מנגנון אמיתי של בחירה חופשית תחת ישויות מוגבלות כגון בני אדם: לשקר, לרמות, לרצוח וכן הלאה כל הדברים הרעים.

זה בלתי אפשרי בשביל אלוקים מכיוון שכל אחד ואחד מהם הוא סתירה לוגית ומי שמחובר לאמת, יודע שהם לא קיימים וזה בלתי אפשרי לבצע מה שלא קיים. רק מי שלא מחובר לאמת, יכול לחשוב ולטעות שהם קיימים ומתוך כך לבצע אותם. כלומר כך:

1. אלוקים הוא עצם הטוב (בין היתר).
2. בני אדם בחרו רע הרבה פעמים, אז הכרח שלא אלוקים בחר את הבחירות האלו.
3. מתוך כך אנחנו יודעים שאנחנו כן בוחרים ובעלי בחירה חופשית.

האם ההוכחה הזו הרמטית? לא. מכיוון שאפשר לטעון שאלוקים יצר דמויות אפלות, ש.ד. כאלו ואחרים ששולטים בבני האדם והם אלו שעושים את כל הטעויות הלוגיות האלו.

נכון, זה נשמע אפשרי - ולכן אפילו ההוכחה לעיל היא בטה"כ טענה נחמדה אבל לא הוכחה. עד כדי כך קשה היא ההוכחה של הבחירה החופשית.

להלן ההוכחה הניצחת:

1. כל הבריאה כולה נעשתה על ידי אלוקים, בהכרח לוגי מוחלט ולמעשה הוא עצמו מהווה את כל המציאות כולה.
2. במציאות יש בני אדם.
3. לבני האדם יש תחושה של בחירה חופשית, אשר התחושה הזו הכרחית לכל הקיום של האנושות, המוסר האנושי, הערכים, מערכת המשפט, אהבה וכדומה.
4. זה לא מוסרי לתת לבני האדם תחושה של בחירה חופשית שממנע כל מה שהופך אותם לבעלי תחושה של "אנושיות", בעלי ערכים, מוסר וכדומה כאשר זה לא נכון ובמיוחד שעל בסיס מעשיהם אלו הם נשפטים.
5. היות ורמאות בנושא כה יסודי, סותר את מערכת המוסר האובייקטיבית עצמה, שכן, אם בני האדם לא אחראים למעשיים (אין להם בחירה חופשית) אז כלל הקיום של האנושות הוא מעשה לא מוסרי. כי הוא עומד בסתירה עם הלוגיקה המוחלטת של המוסר האובייקטיבי!
6. סתירה משמעותה חוסר קיום, ולכן האופציה ש"אין לבני אדם בחירה חופשית" לא קיימת!

7. מתוך כך קיימת רק האפשרות השנייה כי יש רק 2 אפשרויות: או שיש בחירה חופשית, או שאין בחירה חופשית. כשהצלחנו להוכיח ש"אין בחירה חופשית" זוהי סתירה לוגית. נשארנו רק עם "יש בחירה חופשית"!

8. יש בחירה חופשית לבני אדם!

בואו נפשט את זה עוד יותר:

1. יש 2 אפשרויות בלבד:

א. יש בחירה חופשית לבני אדם.

ב. אין בחירה חופשית לבני אדם.

2. "אין בחירה חופשית לבני אדם" משמעותה שכל המין האנושי מבצע סתירות לוגיות במהלך כל ההיסטוריה, כלומר מעשים רעים. מבלי שיש להם בחירה.

3. סעיף 2 עומד בסתירה לוגית ולא יכול להתקיים מכיוון שמערכת המוסר האובייקטיבי מחייבת שרק הטוב קיים.

4. זאת אומרת שהאפשרות "אין בחירה חופשית לבני אדם" היא סתירה לוגית ואינה קיימת.

5. נשארנו רק עם האפשרות 1. א'! והיא "יש בחירה חופשית לבני אדם"!

אפשר לצמצם את זה לכך:

אם לבני אדם לא הייתה בחירה חופשית, כלל האנושות הייתה צריכה לתפקד רק על פי מה שטוב, כי היינו מתוכנתים לפי מה שקיים בלבד ולא היינו חופשיים לצאת מסנכרון! עצם זה שיש **סתירות לוגיות - כלומר "רע"** זה אומר שאנחנו חופשיים לצאת מסנכרון, כי הרי שאי אפשר לצאת מסנכרון בצורה "טובה" כי היציאה מסנכרון זוהי סתירה לוגית אשר במקור היא הייתה חייבת להגיע מבחוץ! היא הפכה להיות בעיה פנימית **רק לאחר חטא עץ הדעת** כי זה אפשר לחוסר סנכרון להיכנס ולהפוך להיות בעיה פנימית של בני האדם.

מה זה חטא עץ הדעת טוב ורע? זה אומר החטאת המטרה במה שקשור ל"טוב ורע" ומי שקרא את הספר הזה יודע שהכוונה היא "להתבלבל בין אמת לשקר" כי אין רע באמת, יש רק טוב. אז "חטא עץ הדעת טוב ורע" זה החטאת המטרה - ויצירה של הסתירה הלוגית הראשונה, על ידי גירוי מחשבתי מבחוץ. האדם הראשון, אשר גם לו הייתה אפשרות לצאת מסנכרון כי אחרת לא הייתה לו בחירה אמיתית ואנחנו יודעים שבחירה אמיתית שווה פי אין סוף מאשר בחירה מדומה. האדם הראשון בודאי חשב שזה יהיה טוב אם יאכל מעץ הדעת, איכשהו היצר הרע הצליח לעבוד עליו וניצל את הטוב שבו לרעתו, כמו כל סתירה לוגית ורע שיש - אשר הוא תמיד מתוך הטוב והעיוות שלו.

כל דבר צריך להיות מדויק ובהתאם מוחלט למה שקרה, לכן בדיוק כמו שכתוב בתורה, **מבחן עץ הדעת טוב ורע** מקביל למבחן של כל האנושות מאז ועד היום. הכל היה מרוכז לתוך מבחן אחד, שכן - אנחנו מקיימים ב"ה את התיקון של חטא עץ הדעת ובעצם מסנכרנים מחדש. מי שיזכה להגיע לקץ הזמן של זמן התיקון הפרטי, כלומר כל אחד לעצמו, מתוקן - יזכה להיות חלק מהמצב המתוקן, ומי שלא... לא. זה עד כדי כך פשוט.

תדמינו שהאדם הראשון עובר עכשיו ניתוח בהרדמה מלאה, שבה הוא מנתח את עצמו על ידי זה שהוא מחלק את כלל המחשבות שעברו לו בראש בחטא עץ הדעת להרבה מאד מחשבות וכל מה שהוא מצליח להציל, כל מחשבה שהוא מצליח לסדר ולסנכרן מחדש תגיע לגאולה פרטית ותהיה חלק מהגאולה הכללית. אבל כמו בנייתו, כל מה שהוא לא יצליח לסנכרן מחדש - צריך יהיה להסיר.

אנחנו מהווים את המחשבות של האדם הראשון במשל שנתתי כאן, כל אחד מאתנו הוא "מיני" אדם ראשון ומגיע ממקום שונה אצלו בהווה, שכן כולנו פה כדי לתקן את אותה הבעיה של "הבנת טוב ורע" שזה אומר "סנכרון לקיים ולטוב והוקעת הרע והלא קיים" וזה אומר... שהיות וכולנו פה מתקנים את אותו הדבר... שכולנו ביחד בסיפור הזה וכולנו חלק מאותו אחד. לא רק שכולנו חלק מהקדוש ברוך הוא, כולנו חלק מאותו אדם - האדם הראשון. גם הנשים, גם הגברים, גם הילדים, כל בני האדם באשר הם - שהיו, שהינם ושיהיו עד התיקון הסופי. כולנו חלק של האדם הראשון בהכרח לוגי מוחלט.

פתרון בעיית האינדוקציה

כנ"ל בספר זה, בעיית האינדוקציה היא בעיה קשה מאד אשר יש לה השלכות אדירות על האנושות ועל כל אדם בפרט. אני אביא פה את הרקע שוב:

הבעיה שנקראת "בעיית האינדוקציה" (שהגה הפילוסוף הגאון הנודע דייוויד יום) היא בעיה כל כך משמעותית עד כדי שהיא גרם לעמנואל קאנט לומר שזה "העיר אותי מתרדמתי הדוגמתית" ("דוגמתית" - הכוונה לדבר שלוקחים כמובן מאליה בלי לבסס ולבדוק אם הוא בכלל נכון - מה שנקרא "אמונה עיוורת") ובעקבות זה שהוא התבונן והעמיק בבעיית האינדוקציה הוא כתב לבסוף את אחד מספריו המרשימים ביותר שנקרא "ביקורת התבונה הטהורה" (ספר מאד מרשים, עם עומק מדהים - אבל אחד הקשים והמסובכים ביותר לקריאה שאיי פעם נתקלתי בהם).

כשאנחנו מדברים על "בעיית האינדוקציה" אנחנו לא מדברים על אינדוקציה מתמטית אלא על אינדוקציה לוגית טהורה. המשמעות של "אינדוקציה" ברמה הלוגית הטהורה היא "הסקת מסקנה מהפרט אל הכלל".

כלומר, מי שיתבונן בזה לעומק, ולא יצליח להוכיח שהאינדוקציה אמינה יש לו 3 אפשרויות:

1. להיות לא אמיתי ולומר "מבחינתי זה אמין, אני מאמין בזה בצורה עיוורת".
2. להיות אמיתי ולהבין שאין לו צידוק לאינדוקציה ולסגור את עצמו במוסד למשוגעים מכיוון שהוא יפקפק בכל דבר ודבר שהוא רואה, מרגיש, משתמש, זוכר וכן הלאה. זוהי הסיבה שדייוויד יום נחשב **לפקפקן הגדול**. כשהוא גילה לאנושות את בעיית האינדוקציה (הוא לא לגמרי המציא אותה לבדו אבל בהחלט הכניס אותה לרשימת הדברים הדחופים לפתור).
3. להגיע לצידוק לבעיית האינדוקציה, ולחבר את מחשבתו למקום גבוה בהרבה שיאפשר שלוה ורוגע וחיבור לוגי עמוק עם המציאות.

השאלה הגדולה היא... האם סעיף 3 אפשרי בכלל?

האם אפשר להוכיח שהאינדוקציה אמינה?!

נסכם בפשטות לפני שנתקדם:

אם האינדוקציה אינה כלי אמין, או שאין דרך להוכיח שהאינדוקציה אמינה, אז רוב רובו של המארג האנושי קורס לחלוטין:

1. מערכת הדיבור תתערער מהיסוד.
2. המתמטיקה תקרוס.
3. כל החוקיות והתבניות המדעיות יקרוסו.
4. מערכת המשפט והצדק נעלמת.
5. כל מערכות היחסים הבין אנושיות יתערערו מהיסוד.

וזאת, אם האנושות תכיר בזה ש... "אין צידוק לאינדוקציה". כל זמן שלא מכירים בבעיה הזו אז מאמינים באינדוקציה בצורה עיוורת.

משל למה הדבר דומה?

מכירים את זה בסרטים המצוירים רואים איזו דמות רצה במהירות אדירה והיא המשיכה לרוץ מעבר לאיזשהו צוק גבוה? הדמות ממשיכה לרוץ... וממשיכה... באוויר... אבל ברגע שהיא מסתכלת למטה היא נופלת.

כלומר, עד שלא בדקנו - יכולנו להמשיך לרוץ על "עיוור", וכשבדקנו או שגילינו שיש "אוויר" מתחת ואנחנו נופלים. או שאנחנו מגלים שיש המשך של הצוק ואנחנו לא נופלים. או שאדם אומר לעצמו "אין לי צידוק אבל אני מאמין אמונה עיוורת" והוא בעצם לא יודע אם הוא נופל או ממשיך לרוץ, כי אין לו אפשרות לבחון את זה. הוא רק "מרגיש" שהוא ממשיך לרוץ.

הפתרון:

חייב להיות צידוק שלא משתמש באינדוקציה עצמה ואשר הוא מאשר ונותן צידוק מוחלט לאמינותה של השיטה האינדוקטיבית. בכל פעם שאנחנו נשתמש באינדוקציה כדי לאשש ולהצדיק אותה, אנחנו למעשה נעשה טעות לוגית. הדרך החיצונית היא על ידי התבוננות אונטולוגית בגורם האחראי לכל הידע במציאות, לכל האינפורמציה ולמחשבה האנושית בכלל - "האין סוף-ברוך-הוא".

בפשטות, מי שיודע שאלוקים קיים ומבין את טבעו לעומק, יכול לקבל צידוק מוחלט לזה שהאינדוקציה אמינה. תבינו עד כמה עמוק מה שאני אומר כאן - זה אומר שכל מי שלא יודע או לא מאמין באלוקים, באופן עקרוני לא יכול לבצע מדע, לא יכול לדבר, לא יכול לעשות כמעט דבר וחצי דבר ממה שהוא מקיים בפועל. עצם זה שהוא עושה את הדברים האלו אומר בוודאות מוחלטת שבת מודע שלו, הוא מחובר לקדוש ברוך הוא ומקבל את קיומו. רק בשפתיים החיצוניות הוא אומר מה שהוא אומר ולצדד גם מרגיש במודע שהוא מתחבר למחשבה כזו או אחרת.

אבל מבחינה טכנית, עצם זה שאדם קיים זה הכל מתוך זה שיש מציאות, וכל המציאות קיימת בזכות ועל ידי ה"אין סוף-ברוך-הוא" ולכן גם הקיום עצמו של כל אחד ואחד מאתנו הוא בזכות וע"י אלוהים. אנקדוטה מעניינת תהיה - תחשבו איך אתם הייתם מרגישים אם בנכם או בתכם הייתה מתכחשת לחלוטין שיש לה אבא/אמא. ועוד שאתם אלו שמעבירים לה כסף לחשבון בנק בכל חודש ואתם אלו שמאפשרים לה לחיות בכל רגע ורגע ולא "רק" בתחילת החיים שלה. **קשה לתפוס עד כמה סבלן, רחמן, נדיב ואוהב אלוהים שלנו.**

מבחינה אונטולוגית, אנחנו יודעים שהמוסר אובייקטיבי ומוחלט ושהוא בלתי אפשרי שדבר שלא קיים יהיה קיים וזה מקביל (כנ"ל ומבוער) לומר שאלוקים לא יכול לעשות טעות מוסרית או מוסר "רע" או... טעות לוגית.

מתוך כך, היות וכל המארג האנושי מושתת על המנגנון האינדוקטיבי, כך גם התפיסה שלנו של טוב ורע, המעשים שלנו, מערכת המשפט, הדיבור וכן הלאה וזה היה לא מוסרי לתת לנו **תחושה** שאנחנו משתמשים במנגנון אמין לחלוטין כשהוא לא אמין. לכן, הכרח מוחלט לחלוטין שאלוקים הטביע את מנגנון האינדוקציה האנושית בצורה כזו שהוא יהיה אמין **לפחות בזמן החיים של האנושות.**

הנה הצידוק הלוגי הטהור שנותן הוכחה של 100% למי שהבין את הפרק במוסר, ואת המבחן האונטולוגי שמאפשר למי שיודע את אלוהים להתחבר לאמת ולקבל צידוק למחשבותיו האנושיות.

כל מי שאומר שהוא לא מאמין, או מפקפק וכן הלאה, בקיום אלוהים הכרח מוחלט שאם היה אומר אמת היה צריך לפקפק בכל דבר במציאות והיה אמור להיות במוסד למשוגעים. עצם זה שהאדם לא במוסד למשוגעים אומר בצורה חד משמעית מוחלטת שהוא - לפחות בתת מודע שלו, מחובר לאלוהים ויודע ידיעה מוחלטת שהוא קיים.

התת מודע שלנו מחשב חישובים אסטרונומיים רק כדי שאנחנו נזיז אצבע ונקליד על המקלדת מילה אחת, נלך למכולת או נתפוס כדור בחצר. אם הייתם רואים את כמות המשוואות המתמטיות הנדרשות כדי לתפוס כדור - הייתם מבינים שהתת מודע משתמש בהמון מידע עצום ומדויק. לכן, היות ובעיית האינדוקציה כל כך שורשית ועמוקה עד כדי שיש בכוחה לאשר או לבטל כמעט את כל המארג האנושי, הכרח שהאדם שחיי חיים "רגילים" (שלא נמצא במוסד כי הוא מפקפק בכל המציאות כל הזמן) מסתמך על הכרח מתמטי ולוגי לקיום של אלוהים וצידוק האינדוקציה, בין שאר הדברים.

זה נראה ככה :

1. אלוהים לא יכול לבצע מעשה לא מוסרי, כי זה דבר שבלתי ניתן לעשותו **באמת.**
2. אלוהים הטביע באנושות עיקרון יסוד שעל בסיסו רוב האנושות עובדת והוא "האינדוקציה".
3. זה יהיה לא מוסרי להטביע "אינדוקציה" שאינה אמינה.
4. מה שאינו מוסרי לא קיים (רק טוב קיים) ולכן בלתי אפשרי להטביע אינדוקציה שאינה אמינה.
5. האינדוקציה חייבת להיות נכונה ואמינה.
6. האינדוקציה נכונה ואמינה.

דבר נוסף שאני רוצה לציין כאן זה שבתורה אלוקים נותן צידוק נוסף לאינדוקציה:

”כב עד, כל-ימי הארץ: זרע וקציר וקר וחם וקיץ וחורף, ויום ולילה--לא ישבתו.”

בראשית פרק ח' פסוק כב'

”יג והיה, אם-שמע תשמעו אל-מצותי, אשר אנכי מצוה אתכם, היום--לאהבה את-יהוה אלהיכם, ולעבדו, בכל-לבבכם, ובכל-נפשכם. יד ונתתי מטר-ארצכם בעתו, יורה ומלקוש; ואספת דגנך, ותירשך ויצהרך. טו ונתתי עשב בשדה, לבהמתך; ואכלת, ושבעת.”

דברים פרק יא', פסוקים יג'-טו'

”כה כה אמר יהוה, אם-לא בריתי יומם ולילה--חקות שמים וארץ, לא-שמתי.”

ירמיהו פרק לג' פסוק כה'

ויש עוד מקומות אחרים

גם היות ואלוקים הוא זה שיצר את הכל, גם החוקים - הרי שהוא כל ההוויה כולה בהכרח מוחלט, אז מי שמאפשר את כל הזמן זה גם הוא וכל החוקיות, גם הוא וכן הלאה. אז הוא המקור החיצוני שמאפשר לאינדוקציה להיות אמינה ב 100%.

לסיכום, הפתרון מתכנס לדיבר הראשון בתורה:

”אנכי יהוה אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים..”

שמות, פרק כ' פסוק ב'

כמובא בדיבר הראשון ובכלל - אלוקים מצווה אותנו לדעת שהוא קיים וגם שהוא מתעסק במה שקורה אצלנו - ”הוצאתך מארץ מצרים מבית עבדים”. אלוקים לא אומר לנו ”להאמין” או ”לחשוב שאולי” הוא קיים, אלא לדעת בצורה מוחלטת - לכן הוא גם נתן לנו את כל הכלים הלוגיים והשכליים הנדרשים כדי להגיע לידיעה מוחלטת!

מי שמקיים את הדיבר הראשון בתורה, מקבל כהכרח לוגי מתוך ההבנה של מעשה האלוקים וטבעו של האלוקים שיש צידוק מוחלט לאמונה באינדוקציה בזמן חיי בני האדם על האדמה.

מי שלא מכיר במציאות הבורא, חיי את חייו ללא צידוק לבעיית האינדוקציה ולכן, הוא חיי את חייו על בסיס אמונה-עיוורת בזה שהאינדוקציה אמינה. באמונה הזו שלו - הוא בעצם מסתמך על זה שיש מה שנותן לה אמינות וההכרח הוא, שזוהי התבונה-עצמה שחיצונית למחשבה האנושית ולכן...

אפילו מי שאומר בחלק המודע שלו, לעצמו ו/או לאחרים שהוא לא מכיר במציאות הבורא. בפועל, אם הוא משתמש באינדוקציה (זיכרון, דיבור, מדע, תקשורת וכו') אז הוא בתת המודע שלו כל הזמן מוכיח שהוא יודע שהבורא קיים. כלומר, אותו אדם חיי את חייו בצורה לא עקבית וביום שבו הוא היה מאמין באמת במה שהוא אומר, הוא היה משתגע ומפסיק לסמוך על האינדוקציה.

מכיוון שהאינדוקציה יושבת על סלע, הסלע הזה הוא אלוקים, אם הוא היה מסיר את אלוקים מתחת לאינדוקציה, היא הייתה נעלמת לתוך תהום מחשבתי אישי אצלו והוא היה פשוט משתגע.

כלומר, בצורה הכי אמיתית והכי בסיסית ומבחינה מאד עמוקה - כל מי שמסוגל לחשוב ולהתנהג כמו בנאדם, יודע שהבורא קיים. זכות הבחירה החופשית שלנו מאפשרת לנו להתכחש למציאות האמיתית בחלק המודע שלנו.

אבולוציה

יש לי כל כך הרבה לומר ולכתוב לגבי המושג הזה "אבולוציה" שקשה לי להחליט איפה להתחיל... מהי תיאורית ה"אבולוציה"? נקרא מה שכתוב בויקיפדיה ואחרי זה נתחיל להתייחס לזה.

"**אבולוציה ביולוגית** היא תהליך השינוי הגנטי באוכלוסייה של אורגניזמים לאורך דורות. תהליך האבולוציה כולל הן את השינויים הקטנים של תדירויות אללים באוכלוסייה (כגון אלה שקובעים את סוג הדם) ועד להצטברות של שינויים שהובילה להתפתחות מצורות החיים החד-תאיות הקדומות למגוון היצורים החיים כיום – חד תאיים מורכבים, צמחים, פטריות ובעלי חיים, כולל האדם. האבולוציה הביולוגית היא תהליך שמתרחש באוכלוסיות ולא בפרטים בודדים. תהליך זה הביא במהלך הזמן להיווצרות המינים הידועים כיום.

תורת האבולוציה היא תיאוריה מדעית המתפתחת כל הזמן ומסכמת את הבנתם של חוקרי הביולוגיה לגבי תהליך האבולוציה הביולוגית. תורת האבולוציה כוללת בבסיסה מנגנונים של תורשה וגנטיקה וכן את תורתו של צ'ארלס דרווין אודות אבולוציה דרך ברירה טבעית יחד עם התפתחויות מאוחרות יותר כגון הסינתזה המודרנית. רובם המוחלט של הביולוגים כיום מקבלים אותה כתורה מדעית תקפה.

לתורת האבולוציה השלכות מדעיות וטכנולוגיות נרחבות. ראשית, היא מסבירה את המשותף לכל עולם האורגניזמים – מנגיפים וחיידקים עד צמחים, פטריות ובעלי חיים. בכך היא מאפשרת להכיל את תחומי הביולוגיה השונים בגוף ידע אחד ולהכליל ידיעות שנרכשו בחקר אורגניזם אחד על אורגניזמים רבים אחרים. שנית, בעזרת תורת האבולוציה ניתן להסביר את היווצרות מגוון היצורים החיים ולקבל הסברים לשוני הרב הקיים בתכונותיהם המורפולוגיות, הפיזיולוגיות וההתנהגותיות. כמו כן ניתן ללמוד בעזרת האבולוציה על מורכבותם של היצורים החיים ועל היווצרותם של מינים טקסונומיים דשים ולהבין את המבנה של מערכות אקולוגיות. הבנת עיקרי התהליך האבולוציוני תרמו למחקר הביולוגי, הרפואי והחקלאי, בשיטות ייצור והפקה של מוצרים וחומרים מהטבע, בשימור טבע וניהול משאבי טבע וסביבה.

לתורת האבולוציה הביולוגית גם **השלכות חשובות על התפיסה האנושית** של תהליכים: היא העניקה השראה לתחומים כגון תכנות מחשבים ותהליכי אופטימיזציה (כגון אלגוריתם גנטי, וכן לרעיונות חברתיים ואנתרופולוגיים) כגון אבולוציה חברתית ותרבותית, **אתיים ופילוסופיים. השפעות אלה על תחומים שאינם ממדעי הטבע עוררו גם התנגדות חזקה מימי דרווין ועד היום – בעיקר במישור החברתי, במישור המוסרי ובמישור התאולוגי.**

"מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק ב"אבולוציה"

he.wikipedia.org/wiki/אבולוציה

מי ששם לב... הערך הזה של "אבולוציה" במקום שיסביר מהי "אבולוציה" - תיאוריה שמנסה להסביר כיצד יצור ביולוגי אחד מסוגל "להתפתח" ליצור אחר בשלבים קטנים מאד על ידי שימוש בניסוי וטעייה "טבעיים" שמייצרים קוד גנטי חדש עם הזמן - כביכול (שזה רוב העניין)... יש פה הרבה מאד טיעונים על כמה שזה טוב, ומוצלח ומשפר את החיים והטכנולוגיה ועוד.

לפי התיאוריה הזו, שימו לב כתוב "ובעלי חיים, כולל האדם" - בן אדם הוא חיה. על המנגנון ה"טבעי" של ההתפתחות - קרי "אבולוציה" כל האורגניזמים בכדור הארץ התפתחו זה מזה ממקור ראשוני של חיים כלשהו וזה תמיד על בסיס מנגנון "טבעי" שבו המתאים ביותר הוא זה שמביא את מירב הצאצאים ואז זה מייצר השבחה גנטית וכך הדור הבא מתפתח והבא עוד יותר וכן הלאה.

כמות הדיסאינפורמציה שיש בקונספט הזה שנקרא "אבולוציה" כזו גדולה, שזה אולי השקר הגדול ביותר בתולדות האנושות. למעט, אולי לזה שהיצר הרע הצליח לשכנע את האנושות שהוא לא קיים. כמו שנאמר "המעשה הנבזי ביותר שעשה השטן (היצר הרע) זה לשכנע את האנושות שהוא לא קיים." ויש הרבה מאד אנשים,

לצערי שלא מודעים לקיומו ואני הייתי אחד מהם, כלומר הייתי מודע- אבל ייחסתי את כל המחשבות שהוא טמן בראשי לעצמי.

במשך רוב חיי האמנתי באבולוציה - סמכתי על מה שמלמדים בבית הספר וכשהעמקתי בדברים זה תמיד היה דרך הספרים שיוצרו מראש (כך אני יודע היום) בצורה שבה יכוונו אותי למטרה אחת בלבד והיא קבלת האבולוציה כ"תורה" ממש. תזכרו את זה כשאתם קוראים את הפרק הזה, וד"א, יש אנשים שמנסים להתאים את התורה (תורת ישראל) לאבולוציה ולומר שאלוקים יצר את היצורים החיים (צומח/בע"ח/אדם) במנגנון אבולוציוני. הם מיעוט, כי רוב המשכילים בעולם התורה יודעים שמדובר בסתירה מוחלטת ובניגוד לזה שהמפץ הגדול למשל כן מתואר בפרטי פרטים בתורה. במקרה של האבולוציה, כתוב בפירוש שבעלי החיים נבראו בקומתם, כלומר בוגרים ולא רק זה, כתוב בפירוש שהם הגיעו ישירות מהאדמה, כלומר מהחומר הדומם.

לפני שנכנס לעומק יש הפרדה חשובה שאני רוצה לבצע כבר עכשיו והיא ששינויים גנטיים על בסיס המטען הגנטי הקיים, זה דבר שקורה בהחלט. יש מי שקורה לזה "מיקרו אבולוציה" אבל המילה "אבולוציה" אל קשורה לזה באמת מכיוון שהמשמעות שלה בעברית היא "התפתחות" ואילו השינויים האלו, המוטציות האלו שעליהן אני מדבר אין להן קשר להתפתחות אלא לשינוי בלבד. לפעמים השינוי יכול לאפשר שרידות גבוהה יותר בתנאים מסוימים אבל זוהי לא התפתחות.

1. מעולם לא נצפה מצב שבו פונקציה חדשה נוספה לאורגניזם, כלומר שכלול של המטען הגנטי בלי להוסיף מטען גנטי מבחוץ. **מעולם**.
2. כל מה שמראים על חיידקים זוהי לא אבולוציה, אלא רגרסיה שמאפשרת שרידות בתנאים מסוימים. כלומר, נניח והיה חיידק עם מטען גנטי מסוים, שגרם לו לשחות בצורה מסוימת או לשאוב חומר מסוים, אז אחרי שהוא התרבה מספיק מיליארדי-מיליארדי פעמים, אחד החיידקים **איבד את היכולת** הזו ולכן הוא לא בלע יותר את החומר הזה או שחה בצורה הזו. אם אותו החומר זה למשל "רעל" אזי שהחיידק המשונה, הוא זה שישרוד הכי טוב. אבל זה לא מכיוון שהוא התפתח, אלא מכיוון שהוא איבד פונקציה של שאיבה.
3. כל מקרה שאי פעם הראו שינוי שנראה משמעותי ביצור כזה או אחר, תמיד גילו שהשינוי הזה היה קיים בקוד הגנטי מלכתחילה. תמיד.

מיקרואבולוציה: (שוב, המילה "התפתחות" או "אבולוציה" זוהי הטעיה).

"**Microevolution** is the change in allele frequencies that occur over time within a population. This change is due to four different processes: mutation, selection (natural and artificial), gene flow, and genetic drift.

Population genetics is the branch of biology that provides the mathematical structure for the study of the process of microevolution. Ecological genetics concerns itself with observing microevolution in the wild. Typically, observable instances of evolution are examples of microevolution; for example, bacterial strains that have antibiotic resistance."

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק במיקרואבולוציה

en.wikipedia.org/wiki/Microevolution

למעשה האבולוציה (בימינו ניא-דרוויניזם) מתבססת על מוטציות גנטיות בעיקר, כלומר שמרצף הבסיסים ACGT (מה שמרכיב את הרצף האינפורמטיבי שבדי-אן-איי) לא יועתק נכון, או שתהיה תקלה איפשהו ברצף. המנגנון "האבולוציוני" דורש אין ספור תקלות ומוטציות כאלו כדי שכביכול, יהיה סיכוי שרצף "רנדומאלי" מסוים ייצור משהו בעל ערך. לא אפרט עוד כרגע מכיוון שזה מספיק רקע כדי להתחיל ולהתקדם.

דבר אחד נוסף לפני שנתחיל, בביולוגיה יש חוק, מה שנקרא חוק יסוד של "ביוגנסיס" (הבראשית של החיים):

"The law of biogenesis, attributed to Louis Pasteur, is the observation that living things come only from other living things, by reproduction (e.g. a spider lays eggs, which develop into spiders). That is, life does not arise from non-living material, which was the position held by spontaneous generation."

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק בביוגנזה

<http://en.wikipedia.org/wiki/Biogenesis>

החוק הזה "חיים באים לאחר ומחיים אחרים", אשר הוא נבדק ונבחן באין ספור מקרים, והרי שהמבחן הסטטיסטי הוא שמייצר את "חוזק" החוק. אז כל התיאוריה של האבולוציה בסופו של דבר מתכנסת לזה שהיא מנסה להוציא גורם עליון מהמשוואה - ולא מסוגלת לענות כיצד אם כן התחיל החי הראשון. יש פרס אדיר למי שיצליח ולו להעלות סברה כלשהי, בעלת מודל עם סיכוי להצליח במציאות שיסביר כיצד החלו החיים הראשונים. כלומר, כיצד דומם הפך לחי על בסיס חוקי הטבע בלבד. אבן היסוד הראשונה שעליה מבוססת התיאוריה בכלל לא קיימת וחוק היסוד בביוגנזה סותר את זה שהיא גם איי פעם תהיה קיימת, כי זה יהיה בסתירה לחוק יסוד בביוגנזה.

יש מי שמפרידים בין "אבולוציה" לבין "ביוגנסיס" ואומרים למעשה "אנחנו האבולוציונרים, תנו לנו להמשיך לפתח את המודל שלנו, בינתיים אתם תחפשו דרך להראות שיש אפשרות לדומם להפוך לחי".

לאחר הקדמה קצרה זו בואו נבחן מספר דברים,

אם תיאורית האבולוציה נכונה, אז זוהי האנטיתזה של כל המוסר והערכים ובואו נתחיל מיסוד שכלי ולוגי מוחלט ונבחן את התיאוריה הזו. אחרי זה נתבונן בראיות מדעיות ונפריד יחד בין החלק האמיתי שבתיאוריה לבין כל השאר (השקרים). כמו כל שקר מוצלח, ככל שהוא דבוק ליותר דברים מבלבלים, שימוש באותן מילים, בכפילויות, שימוש בדברים שכן קורים ועיוות קל שלהם כדי לגרום לתחושה אחרת וכדומה, בתיאורית האבולוציה יש מערבולת אדירה של אמת ושקר מעורבבים יחד.

ובכן, האם לרצוח זה טוב? אני לא מדבר על הגנה עצמית, או על הריגה בשגגה, אלא על חס ושלוש, רצח בכוונה תחילה במניע של כסף, או לרשת דבר כזה או אחר. מה אתם אומרים?

לפי תיאורית האבולוציה, המתאים ביותר, זה שמסוגל לכפות את עצמו ולהביא את מירב הצאצאים, הוא מה שייחשב **לטוב ביותר**. אז כמו שאריה למשל, זה שחזק יותר מחסל או מבריח את האריות האחרים, כך אנחנו למדים שעל פי תיאורית האבולוציה, **לרצוח כדי לרשת. כלומר "הרצחת וגם ירשת" זהו יסוד טוב מאד שבזכותו ההתפתחות החיובית של בעלי החיים בעולם הגיעה.** ומי אנחנו שנחליט שאנחנו "יודעים" יותר טוב מהאבולוציה!?

הרי שאנחנו חייבים לה את חיננו... אז כנראה שמיליוני, ומאות מיליוני שנות קיום של המנגנון הזה, זה הדבר הטוב ביותר, עובדה, יש דולפינים, וצבים, ולווייתנים ובני אדם ופרחים יפים, ודקלים, ועצי פרי והרשימה ארוכה... אז אם, כביכול, האבולוציה אחראית לכל הדברים המדהימים האלו... אז אנחנו אמורים לרצות להעתיק את המנגנון הזה ולפעול על פי העקרונות המנחים שלו.

אחד מהם, הוא כאמור כנ"ל, לרצוח כדי לרשת ולהביא את מירב הצאצאים. הרי שזה שינצח ויצליח לרצוח את האחר זוהי בחינה טבעית וטובה לבחירה-סלקציה טבעית שבה אין מקום לרחמנות למשל, מכיוון שזה מוביל לכך שאחר ינצח אותך והרי שצריך כל הזמן לבחון "מי המתאים ביותר" כדי להשביח את הגנים של הקבוצה והמין, ולהגדיל את סיכויי ההישרדות...

דבר נוסף, אונס - זה דבר טוב?

לפי האבולוציה לא רק שזה טוב... זה מעולה והכרחי. איך זה? כי הרי כל העיקרון של האבולוציה זה הבאת מירב הצאצאים על ידי מי שיש לו את היכולת המרובה ביותר - כלומר זה שיכול לכפות את עצמו על כמה שיותר... חס וחלילה... נשים - הרי שהוא בבחינת המתאים ביותר וכל הכבוד לו. בדיוק כשם שהאריה החזק מתרבה עם כל

הלביאות. הרי שאבולוציה זהו "מבחן התוצאה", המתאים ביותר שורד. המתאים ביותר מביא את מירב הצאצאים. המתאים ביותר הוא שאיפת השאיפות.

מה עם גניבה? זה טוב?

מסתבר שכן! לפי האבולוציה כמובן. הרי ששוב, מי שהוא המתאים ביותר, הוא זה שיביא את מירב הצאצאים, ומי מתאים יותר מאשר זה שיש לו הכי הרבה ממון ואפשרויות לכלכל את הצאצאים? כשאנחנו רואים רכוש של מישהו אחר ולא גונבים אותו, אנחנו פוגמים באבולוציה, כי הרי שיכולנו להשיג הרבה יותר ממון אם היינו גונבים.

וכן על זה הדרך, דברים רבים נוספים נהפכים לטובים מאד ומי שיגיד שלדעתו זה לא נכון - אז חסידי האבולוציה, בדיוק כשם שעשו בתקופת הנאצים (שהתבססו על האבולוציה והחוקים ה"מוסריים" שנובעים ממנה) עשו - יאמרו לאותו אדם שמשוהו אצלו **השתבש במהלך ההתפתחות שלו ו/או של משפחתו - נוצר אצלו מנגנון אנטי-אבולוציוני שנקרא מצפון ומוסר.**

איך אפשר להסביר את המצפון והמוסר לפי האבולוציה? שמעתי ניסיונות של אנשים להסביר שהמוסר והמצפון זוהי בכלל התפתחות אבולוציונית... שבזכות זה אנשים ריחמו אחד על השני ועזרו אחד לשני וכך המתאים ביותר היה דווקא זה שיש לו מוסר ומצפון. מדהים כיצד אנשים מסוגלים לנסות לכופף את הדברים שיתאימו להם. הרי שאותו חריג מוזר שפתאום דאג לאחרים, מיד היו רומסים אותו ומועכים אותו. הרי שלפי חוקי המוסר, גם יצור פחות "מתאים" (חזק ויכול לכפות עצמו) יכול להביא צאצאים בדיוק כמו ה"מתאים" ועובדה שאצל כל שאר בעלי החיים, אשר הם משגשים יפה מאד אין מנגנון מוסר ומצפון כמו שיש לאדם.

אפשר להרחיב על זה הרבה, אבל זוהי תיאוריה מפוברקת לחלוטין שכן מצד אחד המנגנון אמור לייצר תופעה מסוימת, כאשר רואים תופעה הפוכה - באים ואומרים שזה הגיע מאותו המנגנון. הרי שאם התופעה של התנהגות האדם הייתה אך ורק לפי האבולוציה, ולא היו הרבה אנשים בעלי מצפון ומוסר היו שוב טוענים שזה התפתח בצורה אבולוציונית, תופסים את המקל משני הקצוות. אבל מה שמעניין זה שההוכחה השכלית המגיעה ל 100% מכיוון שהיא לוגית לחלוטין לא צריכה את ההסכמה של אדם כזה או אחר לגבי התפתחות המוסר/מצפון אצל בני האדם כל מה שצריך זה להסתכל על המנגנון עצמו כפי שהוא מתואר אצל שאר בעלי החיים כפי שנראה בהמשך.

על פי תיאורית האבולוציה כל ההתפתחות של הצמחים ובעלי החיים ואפילו של האדם, קרתה במנגנון רצחני, אנסי שמעודד גניבה. אצל החיות אין "רכוש" ממש, אלא בעיקר מזון, אז לפי מנגנון האבולוציה, על ידי זה ואף בזכות זה שבעלי החיים רבים ומתחרים למי שייך המזון וסוחבים אחד מהשני, כך החזק/המתאים ביותר הוא זה שמצליח לאכול הכי הרבה, ואם הוא יכול לאכול **על חשבון** החיות האחרות, זה עוד יותר טוב מכיוון שזה מוכיח שהוא מתאים יותר, ועדיף שהוא זה שיביא את מירב הצאצאים! כיצד? על ידי זה שהוא - זה שאוכל הכי הרבה יכריח את עצמו על כמה שיותר נקבות.

זה מגיע עד כדי כך לדרגה קיצונית, שאם היצור הדומיננטי וה"מתאים" ביותר להביא את מירב הצאצאים מרגיש שיצור אחר עשוי לקחת לו מהאוכל, ועל ידי כך להוריד את סיכוי ההישרדות האנוכי והפרטי שלו - הרי שזה מניע מצוין לחסל אותו, או במינימום לגרש אותו ולא לתת לו אוכל. אפילו אם נשאר שאריות, עדיף להחזיק אותו ולא לתת לשני, כי כך, הוא - הנחות יותר, יתחזק וזה עשוי להפריע ל"מתאים יותר" ולפגוע בסיכוי ההישרדות שלו.

על פי מנגנון האבולוציה, "הישרדות" זוהי המעלה הגדולה והנשגבת ביותר, כאשר היא מתחלקת ל2, מצד אחד הישרדות הפרט ומצד שני הישרדות המין. אז מה שקורה זה שהזכר, שהוא הרי יכול להתרבות עם הרבה נקבות, עליו "נגזר", בד"כ, להיות זה שמסלק את כל הפרטים הזכריים הפחות מתאימים. כך הוא "יבטיח" סיכויי הישרדות גבוהים יותר למין. הרי שלא משנה אם יש 5 זכרים או 10 זכרים, אם יש בשה"כ 30 נקבות... הרי ש5 זכרים יכולים להכניס את כולן להריון כשם ש10 יכולים. לכן, צריך לסנן מתוך ה10 את ה"מתאימים ביותר".

על פי האבולוציה, כל יצור שהגיע לעולם והוא מהווה מכשול או האטה, עצירה או "פגיעה" בהמשך "ההתפתחות" של המין, הרי שהוא גורם מזיק שהגיע לעולם בטעות, וצריך להכחיד אותו לפני שיביא צאצאים ואם הביא, אז בדרך של "ברירה טבעית" או על ידי אלמנטים טבעיים כגון סופה/התפרצות געשית/שנת יובש וכדומה או על ידי אחד מ"חבריו" לקבוצה הוא צריך להעלם מהעולם. הרי שמנגנון האבולוציה מבוסס על טעויות של מוטציות גנטיות ולכן צפוי שיהיו הרבה יותר יצורים בעלי "דפקטים" מאשר יצורים טובים שמועילים למין/גזע וצריך

להעלים את כל אותם בעלי מומים או נכויות - שוב, לפני שיביאו צאצאים, או אם יביאו, אז את כולם כולל הצאצאים. כך ה"אבולוציה" תוכל להמשיך לצעוד בקצב מהיר לעבר "התפתחות".

זה בדיוק מה שהנאצים ימח שמם טענו ובדיוק על זה הם ביססו את ה"אידיאולוגיה" שלהם - הם טענו שבטעות-אבולוציונית הגיח לעולם, בדרך של "אבולוציה" "טעות התפתחותית גדולה" - עם כזה מוזר שנקרא "יהודים" ו"במקרה", התפתח אצלם "מוסר ומצפון" שאלו כלים אנטי אבולוציוניים ולכן - **לטובת האנושות**... צריך לסרס ולעקר אותם, שלא יביאו עוד צאצאים... וגם כל העיוורים, הפיסחים וכדומה, גם הם "טעות-אבולוציונית". חשבו על זה עוד והכריעו **שלטובת האנושות** צריך להשמיד את כל היהודים, הפיסחים, העיוורים ובכלל כל מי שאינו "ארי" כלומר ה"גזע המתאים ביותר מבחינה אבולוציונית", **והכל בשם האבולוציה וההשבתה הגנטית**. ומי שחושב שהם טועים למעשה אומר שהאבולוציה טועה מכיוון שהכרח לוגי מוחלט נובע מהשיטה האבולוציונית שהמוסר מגיע למקומות האלו.

ומי שחושב שזה מוגזם ומנופח להלך כמה דברים שכדאי לו לקרוא,

היטלר-ימ"ש כתב:

"אני משחרר את בני האדם מכבלי הרוח, מן העינויים הנאלחים והמשפילים של חזיון שווא, שנקרא "מצפון" ו"מוסר". **כי שני מומים הטילה היהדות בבני אדם: בגוף – על ידי המילה, ובנפש- ע"י המצפון שאינה אלא המצאה יהודית**". או צ'מברלין כתב: **"העם היהודי הכניס ע"י נביאיו את הנעימה המוסרית הגדולה למקהלת האנושות, והוא מוסיף ומכניס נעימה זו לתוכה עד היום"**.

מתוך שיחות עם ראושנינג עמ' 193

"יותר מכול, אני משביע את מנהיגי האומה ואת הכפופים להם לשמירה קפדנית על חוקי הגזע ולהתנגדות חסרת רחמים למרעיל האוניברסלי של כל העמים, היהדות הבינלאומית."

מתוך צוואתו הפוליטית של הצורך הנאצי

"אין כמעט עם בעולם שאינסטינקט ההישרדות מפותח בו יותר מאשר בזה הנקרא 'עם הבחירה'. איזה עם עבר מכשולים רבים יותר מהעם הזה והצליח להימלט מהאסונות הכבדים ביותר של האנושות מבלי להשתנות. איזה רצון נוקשה ואינסופי לחיות ולשמר את המין ניכר מעובדות אלה"

(שוב הוא שם דגש על זה שהעם היהודי "לא מתפתח" בהתאם ל"אבולוציה")

מתוך ויקיפדיה ערך שעוסק בשואה

/פורטל:השואה/ציטוט_נבחר/wikipedia.org/wiki20

בספרו 'שיחות עם היטלר' ציטט ראושנינג שיחה חשובה:

"אנו עומדים על סף **מהפכה כבירה במושגי המוסר ובתפיסתו הרוחנית** של האדם... אנו באים לקצה דרך התוהו של האנושיות... לוחות סיני איבדו את ערכם, המצפון - אך המצאה יהודית הנהו, כמוהו כברית מילה, להטיל מום באדם... אין כל אמת לא בבחינה מוסרית ולא בבחינה מדעית... **חייב אדם לרחוש אי אמון כלפי הרוח והמצפון ולתת אמון באינסטינקטים שלו**... ההשגחה ייעדה אותי להיות משחררה הגדול ביותר של האנושיות, אני משחרר את האנשים מכבלי הרוח... מן העינויים הנאלחים והמשפילים של חזיון שווא הנקרא מצפון ומוסר, ומן התביעות לחירות ולעצמאות אישית... כנגד העיקר הנוצרי בדבר הערך האינסופי של נפש הפרט באדם ובדבר האחריות האישית שלה, אני מעמיד בצלילות דעת קרה את העיקר הגואל בדבר אפסותו וחוסר ערכו של הפרט... תיקון על ידי החיים והפעולה של המחוקק והמנהיג החדש, המשחרר את המון המאמינים מעול ההכרעה החופשית."

מתוך ספר "שיחות עם היטלר" התרגום העברי שיצא

בהוצאת רמון, מסדה ומוסד ביאליק, טבת תש"א, עמ' 202

"למה לא אקח לי את הזכות לסלק מיליונים של בני גזע נמוך המתרבים כרמשים? ואין אני אומר להשמידם, אלא שאכבול באורח שיטתי את הרבייה הטבעית הגדולה שלהם... אפריד למשך שנים את הגברים מעל הנשים... יש אמצעים רבים להביא גזע בלתי רצוי לידי גסיסה, ולבצע את הדבר באורח שיטתי וללא כאב, באופן יחסי, ועל כל פנים ללא שפיכות דמים רבה... לא יחשבו לנו לחטא אם נמחק את עשרים המיליונים... הגיעה סוף סוף השעה לקבל על עצמנו את ההגנה על החזקים מפני נחותי הדרגה... אחת התעודות החשובות ביותר של הפוליטיקה הגרמנית בכל הדורות תהא למנוע בכל האמצעים את הגידול הנוסף של העמים הסלאוויים."

מתוך שיחה עם ראושנינג אמר היטלר

עמודים 118-119

לצערי הרב, ניתן לצטט עוד הרבה מאד...

ויש מי שקורא את זה ואומר - כל זה מאד רגשי ו...מרגש אבל מה הקשר בין זה לבין הוכחה שכלית/לוגית?

התשובה פשוטה. המוסר האבסולוטי מראה לנו בצורה חד משמעית שפעולות שליליות הן טעות לוגית, על אחת כמה וכמה פעולות נבזיות, על אחת כמה וכמה פעולות תועבה (כגון סירוס ועיקור), ועל אחת כמה וכמה (!!!) פעולות רצחניות ואם זה לא מספיק אז - על אחת כמה וכמה (!!!!) פעולות של רצח-שיטתי מאסיבי. כמו שיש הבדל בין "רוצח" ל"רוצח סדרתי" אז יש גם הבדל בין "רוצח סדרתי" לבין "רוצח סדרתי בצורה מאורגנת בחברה שלמה ומדינה ועל רקע לאומני, "גזעי והתנשאותי המגיע מאידאולוגיה מעוותת!" - מעשי הנאצים ממחישים בצורה המרושעות ביותר ש"הערכים" שמסתתרים מאחורי מנגנון האבולוציה מתבססים על חוסר סנכרון עם האמת ועיוות האמת והבאתה לידי ביטוי הרסני! טוב פוגע בטוב - אנשים פוגעים באנשים. בצורה הקיצונית ביותר!

לא היינו צריכים את הדוגמא של הנאצים כדי להבין את זה, התבוננות פשוטה בתיאוריה מאפשרת לנו לראות שמדובר במנגנון שדורש שימוש ניכר ברוע ורשעות. כמבוער למעלה. אבל זה שיש לנו את הדוגמא הנאצית ממחיש את זה עוד יותר - מה קורה למעצמה "נאורה" שמקבלת על עצמה את ערכי האבולוציה. גרמניה נחשבה למופת - והגרמנים נחשבו לנאורים ודמוקרטיים, מחונכים ותרבותיים מאד.

אלוקים, שהכרח מוחלט לוגי ושכלי (ראה פרק "המוסר, הטוב הרע והיצר המכוער") שלא מסוגל לעשות טעויות לוגיות לעולם לא היה משתמש במנגנון "אבולוציוני" ובורא את בעלי החיים, הצמחים ובפרט את האדם, **שאמור בעצמו לבחור בטוב** ושלא כשאר בעלי החיים והצמחים אשר בעקרון-כללי; מתוכנתים לטוב. הוא לעולם לא היה בורא את העולם על בסיס עקרונות "אבולוציוניים"! וזאת מכיוון שהעקרונות האלו רעים וכמו שכבר למדנו - הרע לא באמת קיים! זוהי סתירה לוגית! כלומר, ל"סתירה לוגית" אנחנו קוראים בשם "רע"!

אלוקים לא יכול לעשות את שבלתי ניתן לעשות, כלומר לא יכול לבצע סתירות לוגיות ולכן הכרח מוחלט שהבריאה לא נעשתה בדרך של "אבולוציה".

רק אנחנו - אשר היינו מוגבלים, מסוגלים לעשות טעויות לוגיות ולכן אנחנו מסוגלים לבחור ב"רע" (שהוא בטה"כ דמיון ותעתוע). אבל המנגנון ה"אבולוציוני" עוד קודם לאדם בהרבה ודורש מאות מיליוני שנות הפעלה של מנגנון אבולוציוני.

מתוך כך נלמד יסוד נוסף שהוא הכרח מוחלט - תחילת הבריאה של בעלי החיים והצמחים הייתה שונה מהמציאות שאנחנו מכירים אותה היום. הכרח שלפני חטאי האדם, אשר רק לו יש יכולת שינוי תודעתית מתוך עצמו, והדבקות בכשלים לוגיים (בחירה ב"רע") או לחילופין בחירה בקוהרנטיות מחשבתית נכונה שמתבססת על יסודות מחשבה בדוקים (בחירה בטוב - בלי מרכאות). לפני החטאים של האדם בעלי החיים היו חיוביים להיות טובים ולא היה מנגנון של הרג בעלי חיים כלל.

ואפילו החיות שהיום הן "חיות טורפות" לא היו טורפות בהתחלה. זהו הכרח מוחלט. אז איך בכל זאת הן השתנו והמציאות השתנתה? כשאדם חושב מחשבות הוא מקרין אותן לסביבה על ידי תדרים וקרינה אלקטרומגנטית ואם מספיק בני אדם עושים את זה - כלל העולם מושפע מזה, כולל בעלי החיים. אלוקים הטביע בבריאה את האפשרות הזו לשינוי כדי לחזק עוד יותר את אפשרות הבחירה והרי שזה מעשה טוב. כשם שזה שיש אפשרות לכעוס זה מצוין, מכיוון שאז כאשר אנחנו בוחרים **שלא לכעוס** אז אנחנו מתעלים וזה דבר גדול וטוב מאד. אבל

אם מראש לא הייתה אפשרות לכעוס, אז הרי שאין מה להלל ולשבח את זה שלא כועס במצב כזה. בדיוק אותו הדבר עם כל שאר הבחירה. זה שיש **אפשרות** לעשות טעויות לוגיות, זה מעולה. אבל לבחור בהן - לבחור ברע - זה גרוע מאד.

בואו נסכם את ההוכחה המוחלטת לזה שאבולוציה מהפך של "התפתחות" ומעבר בין יצור ליצור, מין למין והוספת פונקציות ביולוגיות חדשות בתהליכים לא מכוונים זהו הוא החלק שהכרח שאינו נכון במה שמכונה "תיאורית האבולוציה". ישנם חלקים נכונים בתיאוריה הזו ונתייחס אליהם בהמשך, עם ראיות מדעיות וקונספט לוגי ושכלי.

1. כל בחירה ב"רע" זוהי טעות לוגית כמוכח בפרק של "המוסר, הטוב הרע והיצר המכוער" **ואין לטעויות לוגיות קיום אמיתי** אלה רק תעתועים שנובעים מחוסר הבנה ומוגבלות אנושית.
2. מי שיודע את כל האמת ואשר הוא האמת עצמה וכל הקיום כולו אינו יכול לבחור לעשות דבר **שאינו קיים באמת**.
3. ה"אבולוציה" מבוססת על מנגנון רובו (אם לא כולו) מתנהל על ידי "רוע" שאלו הם כשלים לוגיים, (בדיקה של המקסימום מראה זאת) ואינם קיימים.
4. כל מנגנוני ה"אבולוציה" המתבססים על התנהלות על ידי "רוע" בהכרח לא הוטבעו בבריאה, מכיוון שאלו מנגנונים שלא קיימים בזכות עצמם אלא רק על ידי בחירה של יצורים מוגבלים בשכלם אך בעלי בחירה חופשית כגון האדם.
5. **"האבולוציה" לא קרתה וגם לא תקרה.**

(מהבחירות של מעבר בין מין למין ו"התפתחות" - כלומר הוספת פונקציות ביולוגיות).

אחד הפילוסופים החשובים והדגולים ביותר של כל הזמנים, "גוטפריד לייבניץ" הגיע למסקנה (כמו גם עמנואל קאנט ורבים אחרים) שהמציאות היא בבחינת הטוב המקסימאלי האפשרי. אפילו המציאות שלנו - והסיבה שאנחנו רואים כל כך הרבה סבל ורוע וכדומה, זה משום שיש **בחירה חופשית אמיתית** - וזה דבר טוב מאד (כנ"ל - בפרק העוסק בבחירה חופשית) ומשום שבחירה חופשית **אמיתית** פירושה שיש אפשרות לעשות טעויות, אנחנו נמצאים במצב שבו, לצערנו בני האדם ואף האדם הראשון עשו ועדיין עושים טעויות. למעשה כל המצב שבו אנחנו חווים את המציאות כשלילית, מגיע מכשלים לוגיים - המציאות עצמה היא אך ורק טובה ואף טובה בצורה המקסימאלית. אנחנו בתור אינדיבידואלים בעלי בחירה חופשית, רשאים להתחבר לאמת ולהסתכרן עם המציאות או שלא. כנ"ל בפרקים אחרים שבהם ראינו שאין דבר כזה "רע" באמת. אלא מדובר בתעתוע. אם האדם הראשון לא היה חוטא בחטא עץ הדעת אז חוויית העולם שלנו הייתה מושלמת - ולא היה העולם המלא תעתועים ודמיונות שווא הזה שבו האמת נעלמת (עולם מלשון העלם) וצריך לחפור עמוק כדי לגלות אותה. אני לא אכנס לפרטי פרטים על חטא עץ הדעת אבל דעו לכם שכל הנסיונות של כל בני האדם בהיסטוריה של בני-הבנים (של-אדם הייתה מרוכזת בנסיון של עץ הדעת. ("בן", זוהי תולדה שנובעת ממשוהו ויש לה סוג של צלם שעובר יחד עם התולדה, לכן לפעמים אנחנו מתייחסים לפרויקט כאל "תינוק" "איך שיר נולד? כמו תינוק" "הבייבי שלי" - התחביב וכן הלאה - זוהי גם סיבה שאנחנו נקראים "בנים אתם להשם אלוהים" היות ואנחנו תולדה שהיא בצלמו "בדמותו").

קצת על גוטפריד לייבניץ :

"בפילוסופיה, הוא זכור במיוחד עבור אופטימיות - הקביעה **שהיקום שלנו הוא הטוב ביותר האפשרי שאלוהים היה יכול ליצור**. יחד עם רנה דקארט וברוך שפינוזה, הוא היה אחד משלושת הרציונליסטים הגדולים של המאה ה-17, אך הפילוסופיה שלו גם חוזרת אחורה למסורת הסכולסטיקית וחווה את הלוגיקה והאנליזה המתמטית המודרנית. לייבניץ תרם גם תרומות מכריעות לפיזיקה ולטכנולוגיה, וחזה רעיונות ומושגים שנוצקו מאוחר יותר לביולוגיה, לרפואה, לגאולוגיה, לתורת ההסתברות, לפסיכולוגיה, לבלשנות ולתורת המידע. הוא כתב גם על פוליטיקה, משפטים, אתיקה, תאולוגיה, והיסטוריה. תרומותיו למגוון הרחב הזה של תחומים מפוזרות בעיתונים מדעיים, ובעשרות אלפי מכתבים וכתבי יד שלא פורסמו, ומעמידות אותו כאחד האינטלקטואלים החשובים בהיסטוריה.

לייבניץ עשוי להיות מדען המחשב ותאורטיקן המידע הראשון. מוקדם בחייו, הוא המציא את מערכת המספרים הבינארית. הוא חזה את האינטרפולציה הלגרנז'יאנית ותורת המידע האלגוריתמית.

לקלוקוס רציונליזטור שלו יש מאפיינים דומים לאלו של מכונת טיורינג אוניברסלית. ב-1934, נורברט וינר טען שהוא מצא בין כתבי לייבניץ תיאור של מושג המשוב, המרכזי לתאוריית הקיברנטיקה של וינר.

ה"תיאודיציה" מנסה להצדיק את חוסר השלמות-לכאורה של העולם, כשהיא טוענת כי **העולם הוא האופטימלי מבין כל העולמות האפשריים. העולם חייב להיות העולם המושלם ביותר, מכיוון שהוא נוצר על ידי האל המושלם.**

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק בגוטפריד לייבניץ

he.wikipedia.org/wiki/ליבניץ

יש אנשים שרוצים ללמד את הילדים שלהם, ועוד בגילאים רכים את תיאורית האבולוציה... ומי שישים לב, ילדים יבינו את המשמעות הלוגיות שנובעות מהתיאוריה הרשעית הזו, וזה מייצר "הצדק" (שקר) לכל הערכים הבזויים ביותר וחוסר המוסר בצורה השפלה והרעה ביותר שניתן לחשוב עליה.

אני מודה ומתוודה על דבר שקשה לי מאד איתו - כשאני האמנתי באבולוציה, דיברתי מדי פעם על מסקנות שנובעות מזה והזדהיתי איתן - אני עושה על זה תשובה וח"ל רב! צער גדול יש לי מזה. אמרתי דברים נוראיים ואני לא רוצה לחזור עליהם פה. אבל מה שצריך להבין זה - שכשיוצאים מהנחת יסוד מוטעית, מפלצות יכולות לצאת תחת צידוק "לוגי" מכיוון שמתוך הנחת היסוד (השגויה) אפשר לפתח בלוגיקה נכונה כל מני מסקנות מוטעות מאד.

ברור שלא בגלל צידוק רגשי או טענה רגשית כזו או אחרת תיאוריה צריכה להיות מבוטלת או לא, אם היא נכונה אז צריך להתייחס אליה ואפילו אם יש סיכוי שהיא נכונה צריך לבחון אותה ולהעמיק בה - אבל יש הכרח מוחלט, שהיות והתיאוריה הזו מנסה לתאר את הבריאה עצמה של הצמחים, בעלי החיים והאדם, והכרח שלצמחים, לחד תאיים וגם לבעלי החיים לא הייתה ברירה אלא להיווצר (כלומר, לא שאלו אותם, לפחות על פי תיאורית האבולוציה) - הכרח שאלוקים יצר אותם בצורה ישירה, או לפחות בצורה כזו שלא מאפשרת ליצורים בעלי בחירה חופשית - כמו האדם להיות זה שבורא אותם. הרי תיאורית האבולוציה לא טוענת שבני אדם יצרו את כל מגוון החיות בכדור הארץ וגם את בני האדם עצמם... זה אבסורד.

אלוקים לא יכול לעשות שגיאות לוגיות, אפילו לא "קטנה", גם לא "פצפונת" (ובטח שבטח!!) שלא כזו ענקית וגרנדיוזית - מנגנון שכל כך הרבה ממנו מבוסס על כשלים לוגיים מבחינה מוסרית.

למען האמת וההגינות, לא צריך להוסיף עוד מילה כי כעקרון מי שמבין בשכלו - יש פה כבר הוכחה חד משמעית של 100% - לוגית לחלוטין שהתיאוריה הזו צריכה להיבדק אך ורק מהבחינות שלא קשורות להתפתחות בין מין למין ובין יצור ליצור, אלא רק שינויים בתוך מין, כגון אצל כלבים - שינויים מתוך מגוון הגנים הקיים מלכתחילה. כל הוריאציות השונות שאנחנו רואים אצל כלבים, כלבים קטנים, כלבים בצבעים שונים, שיער שונה וכן הלאה - ה-כ-ל כבר הופיע בדי אן אי של הכלב הראשון ומהמצב הזה, על ידי מה שנקרא "אפיגנטיקה" אפשר לגרום לשינוי החלק המכתיב בדי-אן-איי שיכתיב לחלק האחר שנקרא "מקודד" איזה אללים ואילו גנים להפעיל ובאיזה מינון וכן הלאה.

מה זה אומר? זה אומר **שכל הכלבים הם כלבים**, והם יישארו כלבים לא משנה כמה מאות מיליוני שנים יעברו או כל פרק זמן אחר - המקסימום שיכול לקרות, (וזה בעקבות החוק השני של התרמודינמיקה - ראה בהמשך) המטען הגנטי ילך וישחק ויהפוך לפחות מסודר עם הזמן ובכך תהיה ריגרסיה ולא התפתחות. אולי אם יעבור מספיק זמן, נוכל לראות ולבחון את ההופעה של כלל האפשרויות הגנטיות של המטען הגנטי שיש בכלב (קשה לי להאמין, כי זה מספר עצום) אבל זה **תמיד יישאר כלב**. הרוטווליר הגדול שמגיע לציטואווה הקטן, לא מתבלבל וחושב שזה עכבר.

הכלבים לא יהפכו להיות עכברים, גם לא חתולים, ובטח ובטח לא יתגלגלו לחיות שונות ומשונות, חרקים, מעופפים, דגים, או צמחים וכן הלאה. זה פשוט לא אפשרי ויש הוכחות מתמטיות ואף הוכחות של סוג של מצלמה שנמצאת בדי אן אי שארחיב על זה בהמשך ועוד היות ובכל זאת אנשים רוצים להעמיק עוד בנושא, למרות ששוב, כבר אין בזה צורך לאחר שראינו והעמקנו בהוכחה למעלה של 100%, נדבר על מספר דברים נוספים, ראיות מדעיות וגם עניינים לוגיים כלליים.

החוק השני של התרמודינמיקה

החוק השני של התרמודינמיקה מראה לנו שככל שציר הזמן הולך וגדל, כך הסדר ביקום הולך וקטן! ואילו חסידי האבולוציה טוענים כנגד החוק הפיזיקאלי הזה בכל המודל האבולוציוני - שדורש פרקי זמן אדירים של זמן, אשר לפיו ככל שעובר פרק זמן גדול יותר כך, כביכול, מקבלים "התפתחות" משמעותית יותר.

קצת רקע, לקראת סוף הרבע הראשון של המאה ה-19, הניח מהנדס ופיזיקאי צרפתי בשם סאדי קרנו (Sadi Carnot), את היסודות לחוק השני של התרמודינמיקה. עיקרון [חוק] זה קובע שכמות האי-סדר במערכת סגורה, לעולם לא קטנה ויכולה רק לגדול. בשנת 1850, זכתה התיאוריה של קרנו לניסוח מתמטי, ע"י פיזיקאי ומתמטיקאי גרמני בשם רודולף קלאוזיוס (Rudolf Clausius), שגם טבע את המונח "אנטרופיה".

אייזק אסימוב (Asimov) תיאר החוק כך :

"דרך אחרת לנסח את החוק השני של התרמודינמיקה, הוא שהיקום מתקדם בהתמדה לקראת אי-סדר. לאור זאת נוכל לראות את התממשות החוק השני בכל שנפנה. עלינו להשקיע עבודה קשה כדי לסדר את הבית. השאר את החדר לבד וראה באיזו מהירות תרבה בו העזובה. גם אם נפש חיה לא תיכנס אליו, תצטבר בו שכבת אבק ולכלוך. כמה עמל צריך להשקיע בהחזקת הבית, ובתחזוקת מכונות. כמה טיפולים עלינו לבצע בגופנו כדי שיישאר נקי, במצב תקין. למעשה, כל דבר מתקלקל ומתבלה אם לא נשקיע בו טיפול מסור ושמירה נאותה".

מאת

Asimov I., *Smithsonian Instit. Journal*, June 1970, p. 6 .2

"בספרו "קיצור תולדות הזמן" אומר סטיבן הוקינג "עליית אי-הסדר (האנטרופיה) עם הזמן היא דוגמה אחת למה שקרוי חץ הזמן - דבר-מה המבדיל בין עבר לעתיד".

מאת ויקיפדיה בערך שעוסק בחוק השני של התרמודינמיקה

he.wikipedia.org/wiki/החוק_השני_של_התרמודינמיקה

ד"ר גיל גרשון טבעון כותב על האנטרופיה כך :

"כל תהליך בטבע, הפועל מעצמו, מתקדם ממצב של אי-סדר למצב של אי-סדר, וגורם פיזור האנרגיה. לפי זה נשאל, האם חוק זה היה "מרשה" להניח כי מיליארדים של אטומים יסתדרו מעצמם בלי פעולת כוח חיכוךי מכוון, בצורה כה מסודרת וכה בלתי מסתברת, כמו גוף האדם? מובן שלא! סתירה ברורה זו איננה מאורע חד פעמי אשר קרה פעם אחת בעבר, כי עצם קיום החיים אפשרי רק ע"י שמירה בלתי פוסקת על מצב מאורגן בניגוד ללחץ הסביבה, בכוח הטבע, לפיזור האנרגיה ופירוק מצב המסודר".

מאת

מבט אחר על האבולוציה, עמוד 19

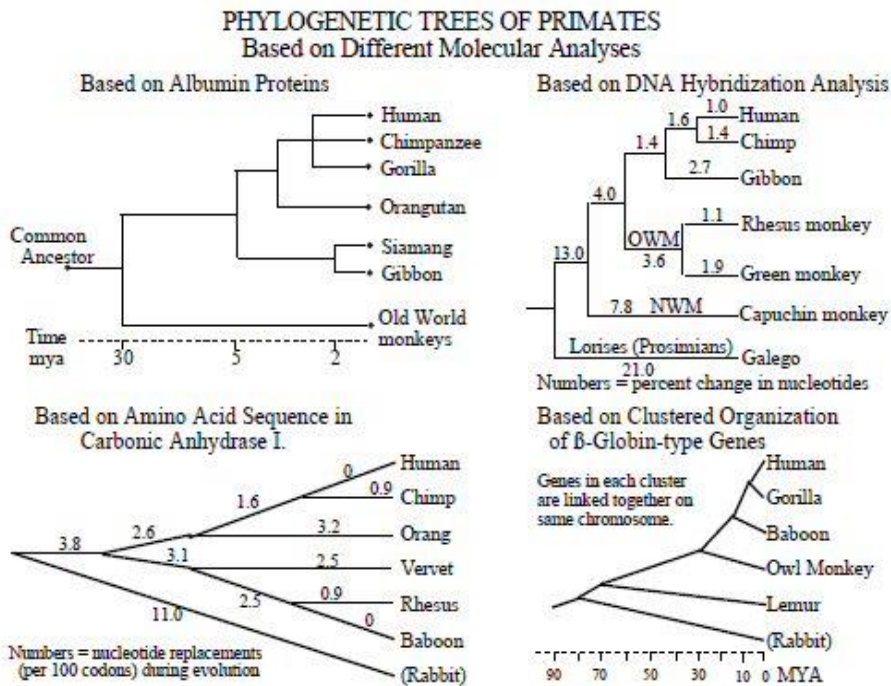
הכלל הנובע מהחוק השני של התרמודינמיקה הוא ש"ככל שהזמן עובר, כך המצב יהיה פחות מפותח". כלומר, היקום, וכל תהליך בטבע, הפועל מעצמו, עובר למצב פחות ופחות מסודר - פחות ופחות מורכב, כך שהחלקים הפועלים בו, יעבדו פחות ופחות בשיתוף פעולה ככל שהזמן עובר. חוק פיזיקאלי הסותר לחלוטין את כל התיאוריה של "התפתחות לאורך זמן" של האבולוציה. התנגשות חזיתית. החוק של הפיזיקה נמדד והוא מבוסס בצורה אמפירית ומתמטית ואילו ה"אבולוציה" זוהי תיאוריה של ניחוש לגבי "אפשרות" לאיך הדברים אולי - קרו. והאמת שזה ניחוש לא מוצלח. בלשון המעטה.

דבר מגוחך מאד שנובע מתיאורית האבולוציה הוא שכשאומרים לאנשים "הגעתם מהקוף" או מ"אב קדמון משותף לאדם ולקוף" אז כשהולכים לגן החיות אנחנו הולכים לראות מאיפה הגענו? (בערך??).

מבחינה **גנטית** מתואר בתורה שיש קשר הדוק בין סוג מסוים של קוף לבין בני אדם, אבל לא בדרך של "התפתחות" אלא רגרסיה. לאחר חטא מגדל בבל (שלא נאריך ונסביר אותו כרגע), אלוקים בלל את שפת בני האדם ופיצל את האנושות לשפות שונות וזאת כדי שלא ישתמשו בשפת הקודש להחריב את העולם כפי שרבים רצו לעשות (רצו לשנות את חוקי המוסר לכאלו שיאפשרו להם לחיות איך שבא להם, ממש כמו מה שמי שמאמין בתיאוריית האבולוציה, אם היה לוקח את הצד המוסרי שלה היה "רוצה" לחיות).

חלק מהם קיבלו עונש כבד יותר ואלוקים הוריד אותם ברמה לסוגים של קוף, הקופים האלו כנראה שימפנזה וגורילה, על בסיס הראיות המדעיות שמראות שהסוגים האלו שותפים לחלקים נכבדים של די-אי-איי עם בני אדם (דבר ששאר הקופים לא שותפים לו, אלא בחלקים קטנים בהרבה, שאין מה להשוות בכלל את זה לזה).

ההפרש בדי אן איי "קטן" מבחינת אחוזים בחלק "המקודד" של הדי אן איי, זה שעד לא מזמן חשבו שהוא החלק הפעיל היחיד (מהווה כאחוז מכלל המטען הגנטי שלנו) ושאר 99 אחוזים חשבו שהם "זבל אבולוציוני" מסתבר שהוא כל כולו חשוב ביותר! ראה עוד למטה. בחלק הזה יש הפרשים גדולים מאד! אבל אפילו כדי שהחלק הזה שבדי אן איי "המקודד", שמאפשר לנו לדבר, בין היתר, "יתפתח" באופן "רנדומאלי" על ידי ניסוי וטעייה צריך יותר ניסיונות משהזמן ביקום כולו מאפשר (כלומר, אפילו לפי 13 מיליארד שנים) - שזה הרבה יותר זמן ממה שטוענים שכדור הארץ קיים (כ-4.5 מיליארד שנים), ובטח שהרי שהקופים הם מודרניים יותר, על פי התיאוריה, יש הרבה פחות זמן, "רק כמה מאות מיליוני שנים". וזה באמת "רק" מכיוון שזה לא מספיק אפילו למילוני השניו. וזה עוד לפני שהדגשתי וסיפרתי לכם שבדי אן איי יש מנגנון שמוסת אותו ולא מאפשר שינויים - מנגנון מאד אנטי-אבולוציה ועוד לפני שהוספתי את החישוב של הפרש בחלק הגדול של הדי אן איי - מה שמקטין את ה"סיכוי" בחזקה אדירה!

בסנהדרין דף קט'-. מבואר- שדור הפלגה אין להם חלק לעולם הבא. והקשו בגמ': מאי עבוד? ותיצרו דבי רבי שילא שאמרו "נבנה מגדל ונעלה לרקיע ונכה אותו בקרדומות כדי שיזובו מימיו", הגמרא דוחה ביאור זה-"מחכו עלה במערבא- אם כן- ליבנו אחד בטורא"? (היו צריכים לבנות את המגדל על הר!). ועל כן "אמר ר' ירמיה בר אלעזר: נחלקו לגי כיתות: אחת אומרת נעלה ונשב שם ואחת אומרת נעלה ונעבוד עבודת כוכבים ואחת אומרת נעלה ונעשה מלחמה. זו שאומרת נעלה ונשב שם- הפיצה ה'. וזו שאומרת נעלה ונעשה מלחמה- נעשו קופים ורוחות ושידים ולילין. וזו שאומרת נעלה ונעבוד עבודת כוכבים כי שם בלל ה' שפת כל הארץ (בראשית יא', ט'). תניא ר'.

שימו לב מה מנסים למכור לנו כשמדברים על "אבולוציה",

יצורים (כביכול) מתפתחים מיצור ליצור על ידי כך שהמטען הגנטי משתנה וכשהוא משתנה אז אחת לכמה מיליוני פעמים שמשוהו השתנה, כביכול השינוי סוף סוף נעשה חיובי ואז השינוי הזה מוביל ליצור מפותח יותר. זה נשמע הגיוני כל זמן שהמילה "שינוי" לא מובנת בעליל ברגע שנכנסים לפרטים ובדקים מה המשמעות של "שינוי" וכיצד המנגנונים שאחראים לדי אן איי פועלים זה נהפך לסרט המדע בדיוני הגרוע ביותר בתולדות העולם מכיוון שאם היה חושף על מה הוא מושתת כל מי שהיה צופה בעלילה "לא היה קונה אותה" בחיים.

מוטאציות - משמען שינויים בקטעים מסוימים בדי-אן-איי, מוטאציות יכולות להיגרם עקב גורמים סביבתיים שונים ובכללם: קרינה, חמצון, חימום, הפעלת לחצים, כוחות חשמליים ואנרגיות למיניהן. כיוון שמדובר בגורמים סביבתיים, מובן שהמוטאציות הן "אקראיות", כלומר בלתי מתוכננות או "עוורות".

ידוע שמוטאציות עוורות גורמות להרס פי מאה אלף לערך, מאשר לבנייה על ידי מחקרים. כל דור של קופים בעלי מוטאציה חייב היה להתקיים במספרים גדולים ולהיות מסוגל להעמיד צאצאים בריאים בשביל שמנגנון האבולוציה יוכל להתחיל לעבוד - אגב זה אותו עקרון גם אם פתאום מדברים על "אב קדמון" ולא קוף, או על יצור אחר, זה בכלל לא משנה לעיקרון עצמו. כל דור של קופים (או כל יצור אחר) שנכחד אמור להותיר בקרקע כדור הארץ שרידים המזוהים כ"מאובנים" במיוחד אם מדובר בכמות גדולה של אותו יצור, והרי צריך כמות אדירה של היצורים כדי לעבור ממצב אחד למצב שני, תראו כמה בני אדם יש בכדור הארץ ועוד לא "עברנו" לשום מצב חדש! אז תכפילו את זה במאות מ-ל-י-ו-נ-י שנות קיום שעליהן תיאורית האבולוציה מסתמכת ותקבלו כמות היסטורית (אבל ממש היסטורית!!!!) של יצורים. הפער הגנטי בין אדם לקוף מסתכם ב-1% - "בלבד" - בחלק שאחראי לקידוד - לסנתוז פרוטאינים! הרצף הגנטי בסליל הדי-אן-איי מוערך בכחמישה מיליארד "זוגות אותיות" או "שבלים בסולם". מאחר ומדובר ב-1% מתוך חמשה מיליארד הרי שהפער מוערך בכחמישים מיליון "שבלים בסולם". משמעות הדבר היא שדרושות כחמישים מיליון (50,000,000) מוטאציות על פני הדי-אן-איי.

המוטאציות צריכות להיות בונות ולא הורסות ולהתרחש במיקום המדויק כדי לגרום לקוף להפוך לאדם... נעבור עתה להערכת ההסתברות: אם נבוא בנדיבות מדהימה לקראת מאמיני תיאורית האבולוציה... ונניח כי בכל דור התרחשו חמישים אלף מוטאציות אקראיות ש"למזלך" פגעו בדיוק במקום ובזמן הנכון כדי לגרום "התפתחות רצויה". "חשבון פשוט יראה כי נדרשים לפחות חמישים אלף דורות וצריכים היו להימצא 50 אלף צורות מעבר. ממילא אמורים היו להימצא כמאובנים כ-50 אלף סוגי קופים בינינו לבין השימפנזה !!! ומה מצאו בפועל? כמה "צורות מעבר"? צורת מעבר אמורה להיות תצורה שהיא המעבר בין יצור ליצור אחר, כלומר משהו שיש לו טעויות מוטציוניות שמהוות חלק מהצורה הבאה בתור... מה שהיום כבר ידוע שחלק גדול מ"צורות המעבר" הוסרו מהמוזיאונים בגלל רמאות חוקרים, ושאר ה"צורות מעבר" חשודות מאד על ידי מחקרים שונים שנעשו בעולם שמדובר בבני אדם כמוני וכמוכם וההבדל בגולגולות הוא בדיוק אותו הבדל כמו זה שיש בין אדם סיני לאפריקאי לאינדיאני לסקוטי. יש הבדל. אבל זה לא מין אחר!

השערות ניחושים ושחזורים של חלקי שלדים בודדים זה מה שיש למאמיני האבולוציה להציע! עובדה זו שמטה את הקרקע מתחת ל"ראיות" שאמורות היו להתגלות בחפירות, עובדה שהכריחה את המאמינים להאמין ב"קפיצה פנטסטית" ב"כמעט נס" או אפילו ב"בלתי אפשרי!"

ויותר מזה - הרי תחשבו על זה ככה: מה יותר הגיוני שדי-אן-איי כמו של אדם, ישתנה וייהרס באחוז אחד (מהחלק המקודד) או שדי אן איי של קוף ייבנה ויהפוך לאדם? הרי שהאחוז האחד הזה מקביל לזה שניקח 50 מליון אותיות נזרוק אותן על דף ונקבל יצירה גאונית כמו תורת היחסות הכללית והפרטית יחד (ויותר) והאפשרות השנייה דורשת לקחת את האותיות שמרכיבות את היצירה היפה ולזרוק אותן באותה צורה "אקראית-טבעית" ולראות מה קורה - ברדק אחד גדול שהורס את המטען הגנטי. אם יש איזשהו שינוי, זה יהיה לאחורה ולא קדימה. יחד עם זה - לגוף האדם יש מנגנונים שמתקנים את הדי-אן-איי כל הזמן כדי להחזיק אותו תקין! מנגנונים הפוכים מזה היו אמורים להיות אם על ידי "שינוי" ו"הריסה" היינו משתדרגים... הרי שהיצור המפותח ביותר היה אמור להיות זה שחלים אצלו הכי הרבה שינויים... אז או יצור שמתרבה בקצב מסחרר או יצור שיש לו מנגנון הרס והשמדה "רנדומאלי" של הדי אן איי של עצמו, או שניהם יחד - היה אמור להיות היצור המפותח ביותר ולא יצור שמתרבה לאט ושיש לו מנגנוני שימור הקוד הגנטי!

דבר נוסף, נניח שכל כדור הארץ ערום מבעלי חיים וצמחים. יש רק דומם פה בכדור הארץ. חוק היסוד בביולוגיה לא מאפשר קיום חיים בלי שיש חיים לפני כן... אז אין אבולוציה ואין "התפתחות".

"**Biogenesis** is the production of new living organisms or organelles. **The law of biogenesis**, attributed to Louis Pasteur, is the observation that **living things come only from other living things...**"

<http://en.wikipedia.org/wiki/Biogenesis>

עכשיו נהיה לארגים! (אם תדברו עם מדען בביולוגיה תבינו שמה שאני הולך לומר זה לא "לארג" אלא סופר-לארג!) ונכניס לכדור הארץ איזשהו בעל חיים אחד, נניח צרצר, שזו חיה מאד מתקדמת ומתוחכמת ובפרט ביחס לתיאורית האבולוציה שדורשת מאות מיליוני שנות התפתחות כדי להגיע לחיה כזו.

מה יקרה עכשיו? מסכן הצרצר, אין לו מה לאכול והוא ימות, אבל "אל דאגה" בזכות הצרצר יש עכשיו די-אן-אי בכדור הארץ!!! עכשיו רק צריך לחכות ואחרי איזה כמה מאות מיליוני שנים, פתאום יהיו דקלים וחצבים, נרקיסים ורקפות, סחלבים ועצי פרי, צבי מים וחרגולים וחיפושיות משה רבנו, ונחשים ותולעים ובני אדם ועוד (ועוד ועוד)... בטבע, רוב ההתרבויות דורשת 2 - זכר ונקבה, וזה אומר שאפילו אם איכשהו מישהו הצליח להעלות על הדעת שחיה כלשהי מאלו שדורשות 2 בני זוג הגיעה לעולם, אין לה עם מי להתרבות. צריך ששתי התצורות יגיחו יחד ובאותו מקום ו... שיתרבו.

זה נשמע יותר פנטזיוני מאשר הסיפור על הנסיך שהיה צפרדע. הרי שלפי תיאורית האבולוציה, אם תבוא נסיכה אל צפרדע שחיי לו בשלוליות... ותיתן לו (או לא תיתן לו, לא משנה) נשיקה - אז עכשיו, צריך רק לחכות כמה מאות מיליוני שנים ויש סיכוי שהוא יהפוך להיות נסיך - אביר על סוס לבן ממש, מדוגם ומחויט, עשיר ויפה תואר!

ברור שזה מגוחך לחלוטין וכן, אני קצת מזלזל בתיאוריה כשאני מדבר על זה בצורה הזו - אבל לדעתי, זה היחס שמגיע לתיאוריה הזו אם לא גרוע יותר. שוב, מספיק מה שהבאתי מקודם, זוהי הוכחה של 100% בלי שום מקום לטעויות שאבולוציה זה לא המנגנון שהביא את החיים וגם לא "פיתח" את החיים בכדור הארץ. נקודה. על בסיס כשל לוגי טהור. (כמה וכמה כשלים למעשה).

בכל זאת, יש הרבה ראיות מדעיות שאנשים לא מודעים אליהן, שהצטברו והצטברו בשנים האחרונות ועולם האקדמיה מצליח לדבר עליהן בצורה כזו שזה חס וחלילה לא יפגע בכבודם של כל זוכי פרסי נובל והאנשים שקשורים לאבולוציה מכיוון שזה סותר לחלוטין את התיאוריה שהם כל כך אוהבים. או יותר נכון אוהבים את ההשלכות התיאולוגיות שזה מאפשר להם - לא להאמין באלוקים, ומתוך כך לנהל את חייהם "איך שבה להם" או יותר נכון, לאפשר ליצר הרע לשלוט בהם כשהם חושבים שהם אלו ששולטים בחייהם.

ומי שחושב שזה תאור מוגזם, אז בואו ונראה על קצה המזלג סרטון תיעודי שעשה בן סטיין

(http://en.wikipedia.org/wiki/Ben_Stein):

<http://www.youtube.com/watch?v=V5EPymcWp-g> - הסרט המלא

זהו סרטון של שעה וחצי, דוקומנטרי לגבי מה שקורה לפרופסורים ודוקטורים שמנסים להציג ראיות מדעיות שסותרות את התיאוריה האבולוציונית, לפעמים מוצאים עצמם מנודים מהחברה המדעית, לפעמים מפורטים וכן על זה הדרך.

רגע לפני שאנחנו מתקדמים לעבר ראיות מדעיות חזקות מאד שמפריכות את התיאוריה "אבולוציה" מבחינת התפתחות בין יצור ליצור (מיקרו-אבולוציה) - יש דבר גדול שצריך להבין, מי שאומר שהוא "לא מאמין באלוקים" למעשה מאמין בסוג של "אלוקי טבע" - הפך את החומר והטבע לסוג של אלוקים והמערכת האבולוציונית - היא הלב של מערכת האמונה הזו שאף מכתובה את קוד ההתנהגות, המוסר והערכים.

צריך להבין את זה - זוהי "מלחמה" בין אלוקות הקדושה והמוסר האובייקטיבי והקיום האמיתי והטוב כנזכר ומוכח בספר זה ואשר ליבו הוא היהדות והתורה, וההמשך שלו זה כלל המוסר והטוב שיש בעולם ובאנושות. כנגד החוסר קיום, השקר ועיוות המוסר והערכים לדרגה הנמוכה ביותר שניתן להגיע - שפלות המדרגה והופעת הנאציזם שמשקף כיצד מעצמה אמורה לפעול כשהיא שמה על דגלה את האבולוציה.

כל מי שרוצה לעיין בספר שיש בו הרבה מאד אינפורמציה מדעית ותורנית אשר מראה אין ספור של ראיות שסותרות את תיאורית ה"אבולוציה" - אני ממליץ לקרוא את הספר "המהפך 2" מאת הרב זמיר כהן, הכל מגובה במקורות ויש הפניה לביבליוגרפיה, תמונות שממחישות את הממצאים ועוד.

להלן מספר הרצאות טובות של פרופסורים ודוקטורים שמסבירים מדוע תיאורית האבולוציה לא עומדת במבחן המדעי המתמטי, הביולוגי, המולקולארי (די אן איי):

<http://www.youtube.com/watch?v=9a-h88ziYA4>

ד"ר סטיבן מאייר שכתב ספר הנקרא "החתימה בתא" Signature in the cell. הוא מצא הוכחות לחתימה של יוצר בכל תא ביולוגי. ספר נוסף שהוא כתב הנקרא "הפקפוק של דרווין" Darwin's doubt גם הוא מומלץ מאד לקריאה.

הנה לינק נוסף של דר' סטיבן מאייר ואחרים בפאנל שבו מדברים על הנושא:

<http://www.youtube.com/watch?v=eW6egHV6jAw>

<http://www.youtube.com/watch?v=OQf29Pden30>

כמו כן, המתמטיקאי המפורסם פרופסור לביוכימיה "מייקל ביהי" שמראה ששתי תכונות מתמטיות שמוכיחות שאבולוציה לא יכלה לקרות:

1. Irreducible Complexity

2. Specified Comlexity

מורכבות שאינה ניתנת לצמצום - Irreducible Complexity

או בעברית - "מורכבות שינה ניתנת לצמצום" - יש המון חלקים בתוך כל תא חי שדורשים תחכום אדיר כדי לפעול וברגע שמורידים ומורידים חלקים שלו, מגיעים לנקודה שממנה והלאה אי אפשר להוריד עוד חלקים ולקבל משהו שעובד. בשלב הזה, אם הדבר הנבדק הוא עדיין מתוחכם ותכליתי, אזי שרק בינה יכלה לתכנן אותו מכיוון שהחלקים לא יכולים להגיע לבד, ממש כשם שמנוע של מכונית לא יכול להבנות על ידי זה שנשים את החלקים של המנוע, ברגים, שמן, מתכות וכדומה בחדר מסוים ונערבל את זה עד אין קץ. מי שחושב שהאנלוגיה עם מנוע היא מוגזמת או לא מדויקת מכיוון שמדובר במעשה ידי אדם צריך ללמוד על ה"מכונות המיניאטוריות שבתוך התאים" אשר הן הרבה יותר מורכבים ומתוחכמים מכל מנוע של מכונית או מטוס.

המדענים שדוגלים באבולוציה, מנסים להסביר אותה כההליך ארוך שהתפרס על פני מאות מיליוני שנים. לפי טענתם, כל אבר התפתח לאט, ע"י מוטציות חיוביות, שגרמו לשינויים קטנים שחלו באותו אבר, עד אשר האבר התפתח והיה ראוי לשימוש מלא. אחת הדוגמאות שבה אוהבים להשתמש בכדי לנגח בתיאוריה זאת, היא כנף הציפור. וכך כותב ד"ר גיל גרשון טבעון: "לפי טענת האבולוציה, ציפור פתחה כנף לאיטה, סנטימטר אחר סנטימטר. כלומר התהליך לקח הרבה דורות עד שהכנף הייתה ראויה לתעופה, כיוון שהכנף היא אבר מאוד מסובך. אמנם זאת אומרת שבמשך כל אותן דורות ביניים, הציפור הייתה צריכה ללכת עם כנף כבידה בלתי שימושית. ציפור כזאת הייתה מתקשה יותר לברוח מאויבים, מאשר ציפור בלא כנף מתפתחת. אבל לפי האבולוציה, הציפור בעלת חצי כנף היא היצור היותר ראוי לשרוד. זה נוגד לכל היגיון!" (מבט אחר על האבולוציה, עמ' ח' - ט').

הציפור בעלת הכנף המתפתחת - היא זו שראויה לשרוד לפי "האבולוציה" לא מכיוון שהתיאוריה האבולוציונית מראה את זה או מתארת מודל שמייצר את זה... אלא - שהיות וזה מה שאנחנו רואים - ציפורים עם כנפיים, אזי שהכרח שזה "התפתח" מעצמו - מתוך הנחה "שאינן מנגנון ואפשרות אחרת" זוהי כל מהותה של האבולוציה על רגל אחת. או כנף אחת במקרה הזה. דרך אגב, מה תעשה ציפור שאין לה כנפיים ולאט לאט כביכול, מתחילה להתפתח לה כנף בצד אחד אבל בשני לא? או בצד אחד כן בסגנון מסוים שלא עובד עם מה שבצד השני? ובכלל - איי פעם הראו לנו משהו שהתפתח לפונקציה חדשה? (לא!) ומעבר לזה - האם מדובר בפונקציה פשוטה לגרום לחיה לעוף? לא! תעופה זה דבר מסובך ביותר!

העולה מכל האמור, שישנן מערכות רבות, שהיו חייבות להיווצר שלמות, אחרת לא היה להן שום תכלית במלחמת ההישרדות, להפך, אם הם לא היו נוצרות בשלמות, התוספות באבר חדש-התפתחותי-שלבי שנשאר ללא שימוש לאורך תקופה כל כך ממושכת של "פיתוח" היו מהווים מכשול אדיר ל"התפתחות" ולמעשה כל יצור שהיה מתחיל "לפתח" את הכנפיים מעצמו - היה צריך להיכחד מתוך כך שהוא נעשה נכח. עד שיום יבוא ובעוד מיליוני שנים פתאום הצאצא יפסיק להיות נכה והנכות תהפוך להיות הפונקציה החדשה והנוצצת שלו - תעופה במרחב! רק חבל שהחלום הזה לא יכול להתגשם, כי לא תהיה שרשרת של ילודה בכלל כי כל הנכים לא ישרדו. יש עוד המון סיבות, זו רק אחת מהן.

המדענים קראו למצב זה בשם: מורכבות שאינה ניתנת לצמצום (irreducible complexity). ד"ר גיל גרשוון טבעון הסביר את ההגדרה המדויקת של מונח זה, וכך כתב:

"[הגדרת המונח היא], מערכת אחת, הבנויה מחלקים שכל אחד מהם חשוב, הנמצאים באינטראקציה, כך שכל החלקים תורמים לתפקוד הבסיסי של המערכת, באופן שאם חלק אחד יוסר, יגרום למערכת להפסיק מלתפקד אפקטיבית. לכן עפ"י ההגדרה, מערכת שאינה ניתנת לצמצום, אינה יכולה להיווצר ע"י שיפור איטי בשלבים של המערכת ההתחלתית. כל שלב קודם שחסר חלקים הוא עפ"י ההגדרה אינו מתפקד. כיוון שביריה (סלקציה) טבעית יכולה להעדיף רק מערכות שכבר פועלות, לכן מערכת ביולוגית מורכבת שאינה ניתנת לצמצום, מוכרחה להיווצר כמערכת מושלמת מלכתחילה".

להלן שתי דוגמאות למערכות שאינן ניתנות לצמצום:

1. **העין האנושית**: העין היא דוגמא מצוינת למערכת שאינה ניתנת לצמצום, שכן תפקודה של העין מורכב מחלקים רבים, שכולם תלויים אחד בשני (האישון, העדשה, רשתית, קרנית, מערכת עצבים ועוד), ואם היה רק אחד מהחלקים הללו חסר, האדם לא היה יכול לראות בכלל! העין היא כה מורכבת עד שאפילו צ'ארלס דרווין בעצמו הודה שהיא איננה הייתה יכולה להיווצר בתהליך אבולוציוני:

"לחשוב שהעין עם כל חלקיה התאומים (באופן) שאי אפשר לחקותם, למקד את הפוקוס (עדשה) למרחקים שונים, לקלוט עוצמות שונות של אור, ולתיקון אברציות ספריות (סטיית אור המכונס ממוקד אחד מפני הצורה הכדורית של העדשה) וכרומטית (או מפני שבירת האור), שכל זה נעשה ע"י ברירה טבעית, אני מתוודה בחופשיות, שנראה כאבסורד במעלה הגבוהה ביותר".

מאת

The Origin of Species, page 168

רגע לפני שנעבור לדוגמא נוספת - תזכרו שדארווין אמר את מה שאמר בשנת 1859! מאז התקדמות המדע הראתה לנו ממצאים רבים מספור אודות מורכבות העין שדארווין בטח אפילו לא הצליח לחלום על מורכבות כזו. ככל שמשוהו מורכב יותר כך הסיכוי שלא להיווצר ובפרט בתהליך "עיוור" קטנים "עשרות מונים" (יותר כמו מילוני מונים כי זה חזקות אקספוננציאליות).

2. **קליפת הביצה**: עוד דוגמא למערכת שחייבת הייתה להיווצר מושלמת כבר מההתחלה, שכן אם הקליפה הייתה נוצרת בהתחלה עבה מידי, אזי האפרוחים לא היו יכולים לבקוע מן הביצה, ואם היא הייתה דקה מידי, אזי האפרוח לא היה מוגן:

"התפתחות הזוחלים מדו חיים... המעבר לחיי יבשה חייב שינוי קיצוני ודרמטי בתכונות ביציהם. בהיותן חשופות לאוויר הן היו צריכות לפתח קליפה שתמנע את איוד הנוזלים מתוכן. הן היו צריכות להיות מציידות בחלמון ובאלבומין לאספקת מזון ונוזלים לעובר. בכיס אשפה פנימי לאגירת הפסולת של חילוף החומרים (בביצי היצורים הימיים הפסולת מופרשת היישר למים) בקרן עוברית לפיצוח הקליפה) העוברים הימיים מפרישים לצורך זה חומר כימי) ועוד. עכשיו שינויים אלו אם אינם מתואמים ואם אינם מתרחשים בעת ובעונה אחת אין בהם תועלת. יתירה מזאת, כל אחד בנפרד עלול להיות קטלני לעובר (כמו קליפה קשה בלי קרן לפיצוחה). אך להיות מתואמים מראש משמעו לייחס לאבולוציה מגמה מתוכנית קבועות מראש, הפסולת מכל וכל ע"י האבולוציה הדרוויניסטית. מצד שני, להניח אפשרות

שכל המוטאציות הללו התרחשו בו זמנית ובמקרה, היא בלתי אפשרית מבחינת ההסתברות הסטטיסטית".

מתוך "מחשבות", I.B.M. סוציוביולוגיה "הטבע שבאדם", 1981, עמ' 31

יש כל כך הרבה דוגמאות כאלו שקשה לספור...

הישרדות המתאים – לא מתאים למציאות.

כך כותב פרופסור משה טרופ:

"בעולמנו חיים בעלי חיים, אשר לפי כללי האבולוציה היו צריכים מזמן להיכחד או להתפתח לצורות אחרות. בצדפה Lingula שנמצאת בין מאובני השכבה האורדוביקיאנית ועד היום, לא נמצא כל שינוי במשך זמן האמור להיות קרוב ל – 500 מיליון השנים האחרונות. גם עצי ה – Sequoia בקליפורניה נשארו כמות שהם. חיה כמו הכוסנית (אופוסום : Opossum) שהייתה מכבר צריכה להעלם בשל מוחה, שיניה ורגליה הבלתי מפותחים – לא רק שלא נעלמה אלא שהיא מתפשטת לכוון ניו אנגלנד וקליפורניה. אלה, וצורות חיים נוספות השתנו מעט מאוד מאלה המשוחזרים מתוך ממצאי המאובנים. תורת הוריאציות המתמידות מחייבות התפתחות רצופה, שלא נפסקת, שכן התנאים משתנים כל הזמן. **קיומו של בעל חי או צמח ללא שינויים במשך מאות מיליוני שנים מעורר ספיקות באשר לנכונות האבולוציה המתמדת**".

מאת

פרופ משה טרופ: בריאה – מוצא החיים, עמ' 103

כמו כן יש את הנושא של המורכבות הספציפית Specified Complexity

הכוונה היא, שכאשר הסיכוי ליצירת מבנה כלשהו הוא נמוך מאד כתוצאה מריבוי הפרטים שמרכיבים אותו, עושים הבחנה בשיטות מתמטיות שונות בין משהו שנקרא "אינפורמציה שאנון" (על שם המתמטיקאי שאנון) לבין אינפורמציה שהיא ספציפית. כאשר מגיעים לידי מסקנה שהאינפורמציה היא ספציפית, אז כל המחקרים המדעיים שאיי פעם נעשו מראים שהיא תמיד מגיעה ממקור אינטליגנטי.

למה הכוונה? נניח שתסתכלו על הפסקה הזו שכתבתי עכשיו, יש פה הרבה מאד אותיות שמסודרות בצורה מורכבת וספציפית. הסיכוי שהן היו מגיעות לידי סידור כזה באופן מקרי שבו אנחנו לוקחים אותיות וזורקים אותן על הדף, וזה עוד כאשר מראש יש אותיות מוכנות מראש והן בדיוק אלו שעל הדף הזה, כלומר אפילו לא החלקים של האותיות אשר אותן צריך לחתוך כדי שיגיעו לידי ביטוי בתור אותיות (שזה מגדיל בחזקות אדירות את הערך המתמטי) - הסיכוי מאד נמוך (!) כל כך נמוך שזה כמעט בלתי אפשרי שזה נעשה לבד המספר שואף ל0, ואלא אם אנחנו נתייחס למספר ששואף ל0, כאל "סיכוי ממש". אפשר בהחלט לומר שאין לזה סיכוי. הרי שלזכות בלוטו מליון פעמים ברצף זה גם אפשרי... בתיאוריה... אבל לא היינו מבססים לא הייתם בונים על זה נכון? אותו דבר פה... רק שמי שרוצה להאמין באבולוציה **כן בונה על הסיכוי הזה, והוא עוד נמוך בהרבה מאשר זכייה בלוטו 100 פעמים ברצף על ידי אותו אדם**. למעשה, שוב אני חייב לומר שהוא 0 עגול מכיוון שכבר בהתחלה הבאתי הוכחה של 100%.

בכל מקרה, במצב שבו האותיות היו מסודרות פה בלי שיש משפטים, כלומר שהיה פה ג'יבריש הסיכוי המתמטי של המערך הכללי של הטקסט/גיבריש היה אותו הדבר, מכיוון שבשני המקרים יש מבנה מסוים שמכיל מספר פרטים כלשהו. השאלה היא, האם ניתן לבצע הבחנה בין מצב שהוא גבוה אבל לא ספציפי, לעומת כזה שכן ספציפי. (זוהי לא אנלוגיה מושלמת למה שחסידי האבולוציה טוענים אבל זה קרוב).

כלומר, האם ניתן לבצע הפרדה מתמטית בין הג'יבריש לבין מלל מסודר ומאורגן, כאשר בשני המקרים יש שימוש באותה כמות של פרמטרים.

התשובה מאד פשוטה: כן. ניתן, על ידי זה שרואים אם יש פונקציה הנובעת מסה"כ החלקים והסידור שלהם או לא. (או אפילו מחלק מהחלקים).

אם יש פונקציה, או ריבוי של פונקציות (אדרבה) אזי שמדובר במבנה מתמטי **ספציפי**, ולא **כללי** (גיבריש) וזה בדיוק מה שאנחנו רואים בתאים החיים. ולכן, היות וזה ספציפי - זה מתוכנן. אגב, זה לא תחום חדש למתמטיקה. נאס"א משתמשים בזה כל הזמן כדי לפענח אילו גלי קול ואותות מגיעים על ידי משדר אינטליגנטי ואיזה לא. בדיוק על בסיס הרעיון המתמטי הזה. אותו דבר לגבי האזנות לאויבים בקשר - על ידי חילוט מודיעין בעולם וכן הלאה. כך מבחינים בין משהו מתוכנן (דיבור/שפה וכדומה) לבין רעש סטטי שנעשה לבד ומאפשר מורכבות מתמטית דומה אך ללא הספציפיות.

להלן מספר הרצאות על ידי פרופסור מייקל ביהי (שכתב ספר מעולה בשם "הקופסה השחורה של דרווין"):

http://www.youtube.com/watch?v=V_XN8s-zXx4

<http://www.youtube.com/watch?v=vL8KAJkdF2I>

הרצאה של ד"ר סטיבן מאייר ופרופסור מייקל ביהי יחד:

http://www.youtube.com/watch?v=ZgsEtVe_Bis

פרופסור ידוע נוסף בשם ויליאם דמבסקי גם הוא מראה שהמתמטיקה של מורכבות התאים הביולוגיים לא מאפשרת ספציפיות תכליתית, ללא מתכנן. יש כאמור, שוב תחום שלם במתמטיקה שעוסק ביכולת להפריד בין דברים מתוכננים אשר מאחוריהם יש אינטליגנציה לבין דברים לא מתוכננים שרק נראים מתוכננים או רק כוללים בשה"כ הסתברות (שאנון) גבוהה אבל ללא המורכבות הספציפית. כמו כן, מוגבלויות ההבנה של "מטריאליזם" מאפשרות להראות מבחינה מתמטית את אשר כתבתי למעלה בספר, וזה שאינפורמציה היא לא חומר, אלא רק נישאת על גבי החומר ולהלן הרצאה מעניינת של פרופסור ויליאם דמבסקי שבה, גם הוא מראה שהמנגנון האבולוציוני שואף לבלתי אפשרי מבחינה מתמטית.

<http://www.youtube.com/watch?v=7nIj5RpzIn8>

"תיאוריה מופרכת למאבק בדת" מי כתב את זה? פרופסור משה טרופ, שהחליט לקחת יוזמה ולבדוק את התיאוריה הזו לעומק. לאחר מחקר מקיף של הרבה מאד ממצאים מדעיים מתחומים שונים, הוא החליט להוציא ספר שמראה את הכל "חידת היקום".

בספרו, משה טרופ מבהיר לקוראים כי כדי להגיע למסקנותיו, בחן את הסוגיה על פי פרמטרים מדעיים המחייבים בחינה הסתברותית של כל תיאוריה, בעיקר כאשר אין עדויות ומדובר באירועים שהתרחשו בעבר, והמסקנה העולה היא שאין כל הסתברות מתמטית שיכולה לאפשר את קיום האבולוציה.

לדברי טרופ התיאוריה שהייתה לנחלתם של מיליוני בני אדם בעולם, נעדרת הסתברות כלשהי, החל מהתפתחות החומרים הפשוטים וכלה בחומרים המורכבים יותר, כך הדבר בסוגיית הופעת חי מרב-תאים וכן הלאה. טרופ מסביר כי ההסתברות שיתקיימו התפתחויות כבתיאוריית האבולוציה היא בהסתברות של אחד לעשרה מיליון. (והרי שתיאוריות מדעיות אמורות להיות בדיוק ההפך - להוות סיכוי של 1 למיליון שהן נכונות ולא ההפך!!! ובטח שלא 1 ל 10 מיליון כנגדן!)

בספרו מנתח פרופסור טרופ לעומק את הטענות ופורר אותן אחת לאחת בדרכים מדעיות בלבד. הוא טוען שרבים מהנאחזים בתיאוריה עושים זאת כחלק מתפיסתם הדתית - זו שהם קוראים לה "חוסר דת" והיא הגיעה כתפיסה נגד הדת היהודית ודתות אחרות המחייבות בריאה על ידי בורא - את מציאות הבריאה בידי בורא התקשו לקבל, ומשום כך פיתחו תיאוריה שאינה עומדת בכל קנה מידה מדעי, והפכו אותה לתפיסה הגמונית שלטת ונסו לדבר עם מאמין-חסיד של תיאוריית האבולוציה על מחקרים ונתונים מדעיים שמפריכים את התיאוריה הזו. לדבריו ראשית התפתחות התיאוריה, מעט לפני דרווין, הייתה בתקופת המאבק בכנסייה ובתפיסותיה ולמעשה מדובר בחלק ממאבק זה. הספר כתוב בצורה נוחה ונגישה לקריאה וזה ספר מומלץ למי שמעוניין ללמוד עוד.

על התפיסה כי השכבות קיימות מאות מיליוני שנים מערער טרופ ומגדירה בלתי רלוונטית. זאת מאחר שהנתונים הנבדקים תלויים בין השאר גם בנתונים קוסמיים ובקצב ריאקציות שייתכן שהיה שונה בעבר מאשר כיום.

טרופ מתייחס גם לסוגיית הדינוזאורים ואומר כי הקביעה שמדובר ביצורים בני 65 מיליון שנים אינה מבוססת, שכן המדע אינו מתייחס לממצאים המוצגים במוזיאונים השונים בעולם המראים כי היו דינוזאורים שהיו חיים במקביל לקיומו של בני האדם. (ואכן יש ממצאים לא מעטים שמראים זאת... אבל למאמיני האבולוציה נוח להתעלם גם מנתון זה כמובן).

לבעיה של היעדר צורות הביניים, מייחד דרווין בעצמו פרק בספרו, בו הוא כותב:

"אולי זוהי הטענה הבולטת והחמורה ביותר שאפשר להעלות נגד התיאוריה שלי".

מאת הספר

The Origin of Species, page 287

דרווין היה אופטימי שככל שיחפרו יגלו עוד ממצאים:

"אני מאמין שההסבר טמון בעובדה שעדיין לא התגלו רוב רובם של הממצאים הגיאולוגיים".

מאת הספר

The Origin of Species, page 288

דרווין ממשיך ומכריז בגילוי לב:

"כל הדוחה את הטענה שצורות הביניים קיימות אלא שעדיין לא נתגלו, חייב לדחות את התיאוריה כולה".

מאת הספר

The Origin of Species, page 336

פרופסור לזואולוגיה וגיאולוגיה סטאפן גולד (Gould) מאוניברסיטת הרווארד כותב: "העובדה שצורות הביניים לא נמצאו בין ממצאי המאובנים נשמרת כסוד מקצועי בקרב חוקרי המאובנים... אין כל ראיה במאובנים לצירי העצים האבולוציוניים המעטרים את כל ספרי הלימוד שלנו... הם לא נצפו מעולם בשכבות הסלע"

מאת הספר

The Pndas Tumb, pages 150-151

אגב, אי אפשר לדעת אם ליצור מסוים היה צבע עור כזה או אחר או אם היה לו שיער או לא היה לו כשכל מה שרואים זה עצמות! ללא ניתוח די-אן-איי ויצירת הדמיה ממוחשבת שמחשיבה כיצד היצור נראה על בסיס הדי-אן-איי או ליצור את היצור במעבדה על בסיס הדי-אן-איי אין שום אפשרות להראות דברים כאלו! זה הכל פרי דמיונם של אנשים שרצו להראות לכם מה הם חושבים וצירי ציורים של אנשים דמויי קופים, עם שיער וכדומה והציגו את התמונות כ"השערות מדעיות"!

פרופ קנת הסו (Hsu), מן המכון הטכנולוגי של שווייץ, חקר את המבנה של סלעי משקע מגנטיים בקרקעית האוקיינוס, ועל סמך תוצאות אלו הוא קובע:

"המחקרים בסטרטיגרפיה שנעשו בשנים האחרונות אכן הנחיתו מכת מוות על תורתו של דרווין"

מאת הספר

"The Great Dying" page 88

פרופסור ארנסט ציין (Chain), זוכה פרס נובל לביולוגיה מאוניברסיטת אוקספורד, אומר בצורה נחרצת:

"רעיון הישרדותו של המתאים ביותר הוא היפותזה שאינה מתבססת על ראיות כלשהן, ואינה עולה בקנה אחד עם העובדות".

מאת הספר

"The Great Dying" page 281

פרופסור נילס אלדריג (Eldredge), אוצר מוזיאון הטבע האמריקני, קובע:
"שאינן כל אפשרות להגיע בהדרגה למין חדש של ממש".

מאת הספר

Time Frames - page 146

הפיזיקאי והמדען הנודע פרופסור ג'ראלד שרודר כותב:

"בכל תיעוד המאובנים המכיל מיליוני פריטים לא נמצא עד כה מאובן מעבר, מאובן של אמצע הדרך, ברמה הבסיסית של אמצע הדרך או של מחלקה, שום עקבות של יצור חי שחצו היה קודמו וחצו יורשו".

מאת הספר

The Science and God - page 140

פרופ סטיבן סטנלי (Stanly) מאוניברסיטת גונס הופקינס שבמדינת מרילנד ארה"ב, כותב שכיום מקובל בעולם המחקר כי:

"ממצאי המאובנים שנתגלו אינם כוללים את צורות הביניים במעבר מקבוצת בעלי חיים עיקרית אחת לאחרת"

מאת הספר

The New Evolutionary Timetable - page 77

התקווה של דרווין, שלמרות שלא היה צידוק לתיאוריה שלו בזמנו - שבעתיד יגיע צידוק כזה התבררה כתקווה שווא, עם השנים רק הלכה הבעיה והחריפה, וכיום לאחר כ- 150 שנה של חיפושים קדחתניים בכל רחבי העולם, אפשר להכריז שלא נמצאה אפילו חוליית ביניים אחת! וכל מי שיעשה חישוב יגלה שהיינו אמורים למצוא, על כל יצור "רגיל" לפחות 50,000 צורות ביניים יבין שהמחסור בצורות ביניים הוא לא איזה משהו קטן שניתן לטאטא מתחת לשטיח! וזה שחסידי מאמיני תיאורית האבולוציה טוענים שיש בידיהם "מאובני צורות ביניים" דורש מכס הקוראים ללכת ולבחון טוב טוב כל אחת מהראיות האלו שהם מראים לכם ולהיווכח שלמעשה אין זו צורת ביניים כלל, אלא יצור בפני עצמו - מין, שהוכרז כ"מין ביניים" כשם שניתן להצביע על סוס שיש לו צוואר ארוך יותר מאשר לזברה ולקרוא לו "צורת ביניים" בין זברה לג'ירפה! או לקחת פינצ'ר ולומר שזוהי צורת ביניים בין כלב לעכבר! או לקחת כל ציפור קטנה ולומר שאחת קצת יותר גדולה ממנה, היא צורת "ביניים" לציפור דומה - גדולה יותר! יתרה על כך - תבדקו מהי הכמות של צורות "הביניים" - אפילו אלו שהם כן הצליחו לדחוף ותעשו את המתמטיקה.

אין אפשרות בספר הזה להראות את כל הראיות המדעיות שיש כנגד האבולוציה - כי זו כמות שמספקת לסדרת ספרים מלאה שכל אחד מהספרים יעסוק באופן אינטנסיבי רק בנושא הזה.

להלן מספר דוגמאות ל"צורות ביניים" שקרסו ונעלמו להן וכדאי לקרוא את זה:

דג הלטימריה קולקנס (*Latimeria Coelacanth*): דג זה, שנמצא בצורת מאובן, וגילו הוערך בכ - 410 מיליון שנה, הוצג ע"י חסידי האבולוציה במשך עשרות שנים, כשלב ביניים בין הדגים ליצורים היבשתיים. ציורים ושחזורים גראפיים תלת - ממדיים של המאובן נעשו ע"י מומחים, ופורסמו במוזיאונים ובספרי לימוד בכל רחבי העולם. התמונות מראות את הדג עם ידיים ורגליים, המבלה את זמנו בין הים ליבשה. וכן טענו שהיה בעל ריאה פרימיטיבית, וכן מוח הדומה לזה של חיות יבשתיות, וכן אברים שונים "המוכיחים" (כך הם טענו נחרצות!) שדג זה היה כשיר לתפקוד על היבשה.

אלא שב - 22 בדצמבר 1938, קרסה גישתם של "המדענים" לחלוטין, כאשר דג הלטימריה, שנחשב כנכחד כבר 70 מיליון שנה (שכן בערך בתקופה זו, שמכונה "תור הקרטיקון", הדג נעלם מתיעוד המאובנים), נמצא אותו דג שוחה להנאתו באוקיינוס ההודי. הפתעתם של המדענים הייתה כה רבה, עד שהפליאונטולוג גיימס סמית (James Leonard Brierley Smith) אמר על התגלית: "אם הייתי פוגש דינוזאור ברחוב, לא הייתי נדהם יותר".

Encyclopædia of Prehistoric Animals, New York: The Hamlyn Jean-Jacques Hublin, The Hamlyn (Group Ltd., 1984, p. 120 Publishing).

למעשה כל הנחותיהם של "המדענים" הופרכו עם גילוי הדג: לא היה לו ידיים ורגליים, אלא סנפירים רגילים. מה שהוצג כריאה פרימיטיבית, התגלה ככיס שומן ותו לא. וכן התברר שמוחו היה כשל דג רגיל.

הארכיאופטריקס (*Archaeopteryx*): עקב מצבם העגום של אנשי האבולוציה, על כך שלא נמצא אפילו מאובן אחד שתומך בשיטתם, הם "אוחזים בציפורניים" ונלחמים על מאובן אחד (מתוך מיליארדי מיליארדים שאמורים היו להימצא!!) שנתגלה לפני כ - 80 שנה, ולטענתם הוא מהווה את חוליית המעבר בין דינוזאורים לציפורים!!! פרופ' משה טרופ התייחס כבר לממצא "הארכיאופטריקס", וכך כתב: "הפליאונטולוג דו - נוי מצייין שאין הארכיאופטריקס יכול לשמש כדוגמא למצב מעבר. העובדה שיש לו סימני עופות מושלמים כמו נוצות, אצבעות רגליים, גולגולת ומקור, בצידם של סימני זוחלים מושלמים כמו שיניים, אצבעות בזרועות וחוליות, אינם משמשים עדויות למצב מעבר. זה צריך להיות מבוטא באיברים בלתי מושלמים ולא פונקציונאליים הנראים רק כניצנים של אברים שיתפתחו בעתיד. הרי לא יתכן שבעל חי "קפץ" פתאום מבעל זרועות לבעל כנפיים, מבעל קשקשים לבעל נוצות, מבעל לסת שיניים לבעל מקור חסר שיניים...".

(פרופסור משה טרופ, בריאה - מוצא החיים, עמ 97 - 99. ע"ש באורך).

המציגים אותו כחוליית ביניים מסתמכים על טפריו ושיניו, אך גם בימינו מצויות ציפורים בעלות טפרים ואין להן שום מאפיינים אחרים של זוחלים: "טוראקו" (*Tauraco*) ו"הואטזין" (*Hoatzin*). בין המאובנים מצויות עוד ציפורים עם שיניים, ומבנה השיניים של הארכיאופטריקס שונה מאד משל הדינוזאורים. כך התפרסם בעבודתם של הצפרים המפורסמים, ג.ד. סטיוארט (*Steward*) וק.ג. ווטסון (*Whetstone*), כי שיניהם של ארכיאופטריקס ושל ציפורים דומות אחרות, הינן בעלות משטחים עליונים שטוחים ושורשים רחבים. לעומת זאת, השיניים של דינוזאורים תאורופידים (*Theropod*) שהוצגו כאבות הקדמוניים של ציפורים אלו, בולטות כמו מסור ובעלות שורשים צרים

(Ernst Haeckel, The Auk, Vol 98), L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, 1980, p. 86, Ibid, p. 86, 49. (פיסקה זאת מצוטטת ממאמרו של הרב יהושע ענבל: בעיית הממצאים - היעדר חוליות ביניים).

ציור העוברים של ארנסט הקל: בשנת 1875, פרסם מדען וחוקר גרמני בשם פרופ' ארנסט הקל (*Ernst Haeckel*), סדרת ציורים, שבה הוא הצביע, על הדמיון הקיים, לכאורה, בין העוברים של יצורים בעלי חוליות, וטען כי הם

עוברים שלבים זהים במהלך התפתחותם, דהיינו שיש התאמה בין השלבים של התפתחות עוברית, והיצור שם (בעובר הרחם) עובר דרך שלבים שבהם הוא דומה ליצורים שמפותחים פחות.

האמבריוולוג מייקל ריצ'רדסון (Richardson), מבית החולים סט. גורג שבלונדון, חשד זה זמן רב שציורי העוברים של הקל אינם מדויקים, ולכן החליט לצלם ולבדוק מחדש עוברים מאותם מינים ובאותם שלבי התפתחות שצייר הקל. ריצ'רדסון גילה שציוריו של הקל היו תלושים מהמציאות, וגילה הבדלים ניכרים בין הציוור למציאות. ריצ'רדסון טען כי זהו אחד הזיופים המפורסמים ביותר בביוולוגיה. ולמרות שהוכח שציוריו של הקל הינם זיוף גמור, עד היום ניתן למצוא אותן בספרי לימוד רבים וספרים מקצועיים, שמשתמשים בציוריו של הקל "כראיה" (צייר ודמיונו - ראיה מדעית ממש) לתיאורית האבולוציה.

(לעיון נוסף, עיינו: איתי בן פורת, מדור מדעי החיים, גלילאו 26, עמ 5, ינואר פברואר, 1998. ומשם בארה).

"זימים" באדם כראיה לאבולוציה: "טיעון אחר שטענו אנשי האבולוציה מתוך תחום האמבריוולוגיה: באזור הצוואר של עובר האדם מתפתח אבר דמוי זים, המעיד על מקור משותף של הדג והאדם. למעשה אין זימים אלה, אלא חריצים וגשרים משני צידי הצוואר, שאף פעם לא מתפתחים לזימים אלא נשארים מכוסים קרום דק, ולעולם אינם משמשים לנשימה. רצועות אלה משתלבות אחר כך במבנה אברים אחרים, כמו הצינור האאו - סטאניי המקשר בין הגרון והאוזן התיכונה".

(פרופסור משה טרופ, בריאה - מוצא החיים, עמ 29).

(שימו לב איזה דמיון מפותח - כמו שהם מציירים אנשים מערות וכדומה עם הבעת פנים של אדם טיפש ושיער של קוף כאשר את שני הדברים האלו הם לא יכולים לדעת מהסתכלות על עצמות - אלא רק להעלות ספקולציות דמיוניות).

יש מקורות רבים (מאד!!) של הפרכות ועובדות מדעיות סותרות לתיאורית האבולוציה וכעת בואו נתקדם לאחת התגליות המעניינות והחשובות ביותר של השנים האחרונות והיא, שעד לפני מספר שנים, חשבו שמתוך סה"כ הדי אן איי האנושי, בין 1-2% משמש אותנו ושאר ה 98-99 אחוזים זה "זבל אבולוציוני" - כלומר אשפה שהצטברה בתוך הדי אן איי במהלך השנים. איך זה קרה? בפשטות, גילו שיש אחוז אחד-שניים שאחראיים לגנים שלנו, כלומר מבצעים הפעלה גנטית של גן האחראי על השיניים, וגן האחראי על צבע עיניים וגן האחראי לצבע שיער וכדומה והכל נמצא באחוז-שניים בדי אן איי. כל שאר ה 98-99 אחוזים לא נמצאו כאחראים על גנים כלל והוכרזו כ"זבל אבולוציוני". עכשיו, היות והמנגנון של העתקת הדי אן איי הוא מנגנון עיוור שמעתיק ומעביר לצאצאים את המטען הגנטי כמו שהוא והיות שהאבולוציה מבוססת על פשלות בהעתקה של הרצפים בדי אן איי (הוספה או הורדה של בסיס מתוך 4 הבסיסים שמרכיבים את הדי אן איי) אנתנו כביכול אמורים לקבל המון רצפים שלא עושים משהו חיוני ורק אחת להרבה מאד רצפים משהו חיוני יקרה. (יש מנגנון שאפילו את הרעיון הזה של האבולוציה סותם וחוסם, מנגנון שמתקן את הדי אן איי כל הזמן... מנגנון אנטי-"אבולוציה" שיש בכל אחד ואחת מאתנו).

לשם ההמחשה, נניח והייתם לוקחים את דפי הספר הזה, וזורקים בצורה "רנדומאלית" דיו על גבי הספר, אז מה שמדעני האבולוציה טוענים זה שאחת לכמה זמן, אחרי מיליוני-מיליוני זריקות, פתאום ייצא רצף שיש לו משמעות. במקרה. ואז אחרי עוד מיליוני מיליוני פעמים, פתאום ייצא עוד דבר שיש לו משמעות.

הספר הזה לא מורכב כמו הדי אן איי שלנו, למעשה הדי אן איי יותר מורכב במכפלות אדירות ואף חזקות וצריך למלא את כל הבית בספרים רק כדי להגיע למורכבות קרובה לזו שבמולקולת די אן איי אחת. ועדיין אם אפילו הייתי מאד משתדל לעזור ובמקום לזרוק דיו, מאפשר למדענים לזרוק אותיות ממש... עדיין לא היה יוצא ולן משפט אחד תקין. במקסימום, היו יוצאות מילה פה וחלקי מילה שם (וזה עוד אחרי שאפשרתי זריקת אותיות ממש במקום סתם דיו שנשפך!). בטח שלא מילים ברצף שמייצרות משפט ובטח ובטח שלא משפטים אחד אחרי השני שמייצרים פסקאות ועל אחת כמה וכמה שלא פסקאות שמייצרות עמודים ועמודים שמייצרים רצפי פרקים וכן הלאה עד לספר שלם.

זה פשוט לא הגיוני בעליל ומבחינה מתמטית זה מגיע לסיכוי כל כך שואף ל0, שפרד הויל, (שאינו יהודי) חתן פרס נובל בפיזיקה מחשב שהסיכוי לייצור של מולקולה אחת ביקום, לא מולקולה כמו די אן איי, אלא רגילה... זה סיכוי של 1 ואחריו 40,000 אפסים!!! - הסיכוי לזכות בלוטו הוא 1 ואז כ-6-7 אפסים (תלוי בסוג הלוטו)... אז מה שהם אומרים, זה שבכל זאת זה קרה והטענה המרכזית, של מי שדוחפים אותו לפינה המתמטית שצינתי עכשיו

בתרגום לעברית: כמות גדולה מאד של מחקרים (יותר מ-30) שפורסמו בעיתוני המדע המובילים בעולם כגון "נאטור" (Nature) ו (Science) ומגזינים נוספים החודש (ספטמבר 2012) דוחים באופן תקיף את הרעיון שחוץ מה 1% הבודד שמקודד פרוטאינים, רוב ה די-אן-איי "זבל" אבולוציוני שהצטבר ושרד לאורך זמן.

הנתונים המתקבלים מפרויקט האנקוד (ENCODE) הם כל כך מורכבים עד כדי שעיתוני (מדע) הצטרפו יחד כדי לפרסם את האינפורמציה בצורה סיסטמטית ומסודרת. (תוספת שלי: החלק הארי של הדי-אן-איי כל כך מורכב ויש לגביו כל כך הרבה אינפורמציה שמראה שהוא עובד וחיוני עד כדי שזה ממלא כרכים גדולים של ספרים).

מאמר נוסף, כפי שפורסם באתר "הגארדיאן" (TheGuardian) בספטמבר 2012:

"Breakthrough study overturns theory of 'junk DNA' in genome.

Long stretches of DNA previously dismissed as "junk" are in fact crucial to the way our genome works, an international team of researchers said on Wednesday."

מאת:

<http://www.theguardian.com/science/2012/sep/05/genes-genome-junk-dna-encode>

בתרגום לעברית: מחקר פורץ דרך מוטט את התיאוריה של "זבל די-אן-איי" בגנום.

חלקים גדולים מה-"די-אן-איי" שעד כה בוטלו והוכרזו כ"זבל" מהווים למעשה חלק קריטי מאיך שהגנום שלנו עובד, כך אמרו צוות בין-לאומי של חוקרים ביום רביעי.

מאמר נוסף, כפי שפורסם במגזין "אמריקה-המדעית" (ScientificAmerican) בספטמבר 2012:

"Hidden Treasures in Junk DNA

What was once known as junk DNA turns out to hold hidden treasures, says computational biologist Ewan Birney. Now, in a series of papers published in September in Nature (Scientific American is part of Nature Publishing Group) and elsewhere, the ENCODE group has produced a stunning inventory of previously hidden switches, signals and sign posts embedded like runes throughout the entire length of human DNA. In the process, the ENCODE project is reinventing the vocabulary with which biologists study, discuss and understand human inheritance and disease."

מאת

<http://www.scientificamerican.com/article/hidden-treasures-in-junk-dna/>

בתרגום לעברית: אוצר שהתחבא בחלק שנקרא "זבל די-אן-איי".

מה שפעם חשבו שהוא "זבל די-אן-איי" מסתבר כיום שמכיל בתוכו אוצרות, כך אומר הביולוג אוון בירני (Ewan Birney). בסדרה של מחקרים שפורסמו במגזין Nature ובמקומות נוספים, קבוצת ה"אנקוד" (ENCODE) יצרה מלאי מדהים של סוויציים, תשדורות, איזורי-זיהוי שעד כה היו חבואים, לאורך כל הדי-אן-איי. בתהליך הזה פרויקט אנקוד (ENCODE) ממציאים מחדש את מילון המושגים שביולוגים לומדים, חוקרים ומבינים לגבי תורשה ומחלות אנושיות.

עד כאן התרגום. יש עוד המון (המון!) מאמרים מדעיים שפורסמו בנושא הזה בכל המגזינים המובילים של המדע ברחבי העולם ומה שאני מביא פה זה ממש קצה הקרחון, מי שמבין בביולוגיה ו/או מתעניין בזה, אני מאד ממליץ לחקור ולהעמיק.

להלן ציטוט לגבי פרויקט אנקוד (ENCODE):

"The **Encyclopedia of DNA Elements (ENCODE)** is a public research project launched by the US National Human Genome Research Institute (NHGRI) in September 2003.

Intended as a follow-up to the Human Genome Project (Genomic Research), the ENCODE project aims to identify all functional elements in the human genome.

The project involves a worldwide consortium of research groups, and data generated from this project can be accessed through public databases."

מאת אתר ויקיפדיה בערך שעוסק בפרויקט אנקוד

en.wikipedia.org/wiki/ENCODE

תרגום לעברית (מה שכתוב בוויקיפדיה לגבי פרויקט אנקוד): אנקוד (ENCODE) זהו פרויקט מחקר פומבי שהושק על ידי "המכון הלאומי לחקר הגנום האנושי" (ארה"ב) בספטמבר 2003.

זהו פרויקט משלים לפרויקט חקר הגנום, פרויקט אנקוד (ENCODE) מכוון לזהות את כל המנגנונים שפועלים בגנום האנושי.

הפרויקט הזה מאגד לתוכו קבוצות חוקרים מכל רחבי העולם והמידע הנאגר מהפרויקט זמין לקהל הרחב.

עד כאן התרגום.

מאמר נוסף, כפי שהתפרסם בICR שזהו ארגון לחקר הבריאה:

"Junk DNA Myth Continues Its Demise

... communities are abuzz with the recently reported data from 30 simultaneously published high-profile research papers in the field of human genomics, proclaiming that the human genome is **irreducibly complex and intelligently designed**. **From an evolutionary perspective, this is a massive blow to the myth of "junk DNA."**

מאת אתר מחקר הבריאה

<http://www.icr.org/article/junk-dna-myth-continues-its-demise/>

תרגום לעברית: המיתוס של "זבל-די-אן-איי" ממשיך לקרוס.

... קהילות נרעשות מהמידע העכשווי המגיע מיותר מ-30 מחקרים שפורסמו בבת אחת במגזינים מדעיים עתירי-שם בתחום "חקר הגנום האנושי", הטוענים שהגנום האנושי הוא מורכב בצורה שלא ניתן לפשט יותר ומתוכנן בצורה אינטליגנטית. מזווית ראייה אבולוציונית, זוהי מכה קשה למיתוס של ה"זבל-די-אן-איי".

עד כאן התרגום.

מי שיבדוק אילו מאמרים העולם האקדמי פתאום משחרר - הפכו את היוצרות (תרתי משמע) ועכשיו פתאום החלקים האלו שהיו "זבל" והיו "הוכחה" (כביכול) לאבולוציה - משמש על ידי עיוות מוחלט של כל הראיות והצורה שבה דברים עובדים אפילו לפי המנגנון האבולוציוני כדי לטעון שאלו ראיות אבולוציוניות. כלומר, כשזה

היה "זבל" זו הייתה "הוכחה וראיה" לאבולוציה, עכשיו כשיודעים שזה לא "זבל" - זה שוב נעשה הוכחה וראיה לאבולוציה... **כביכול**.

כיצד? יש הטוענים שבזכות החלקים האלו שנקראים "אפיגנטיקה" האדם והיצורים האחרים מתאימים עצמם לסביבה שבה הם חיים. וזה נכון! אבל זה לא הוכחה לאבולוציה - זו הוכחה שהדי אן איי מדהים ומתוכנן יפה - הוכחה לאבולוציה תהיה שזה יעזור להוכיח שהמנגנון הזה מסוגל להגיע לידי ביטוי גנטי בזכות עצמו - בזכות המנגנון. ואילו מה שקורה בפועל זה בדיוק ההפך כפי שאמרתי כאן. חלק מהאנשים שמאמינים באבולוציה, כל כך תקועים בזווית הראייה שלהם שלא משנה איזה הוכחות וראיות תביא להם, הם תמיד יאמרו שזה לטובת האבולוציה. זה מדהים ומפחיד.

אני רוצה להדגיש את הדבר הבא ואם תקחו מכל הפרק הזה רק את זה (ואת ההוכחה של 100 אחוזים) אז עשיתי את שלי. בימינו יש מידע גנטי שמראה דבר מאד "פשוט" והוא - שכל הוריאציות האפשריות למין מסוים כבר קיימים בתוך הדי-אן-איי! אין שום אבולוציה, וכל ההופעות השונות כגון צבע שונה, גובה שונה וכן הלאה נמצאים בתוך המידע הגנטי של המין. למשל כלבים, אם תקחו ציוואווה, באופן עקרוני יש בתאים שלו את כל המטען הגנטי שמכיל את כלל סוגי הכלבים שיש. המרכיב של ה"אפיגנטיקה" אצלו פעיל בצורה כזו שההפעלה של הגנים מתבצעת בצורה ספציפית שלה אנחנו קוראים "ציוואווה". ה"ראיות" של שינוי הן לא ראיות ל"התפתחות" - זו אחיזת עיניים שאין לה שום בסיס, גם לפני שהיו ההוכחות המדעיות הלוגיקה סתרה את זה ובימינו - בשנים האחרונות הגיע מידע גנטי שמראה שהחלקים שחשבו שהם "זבל" הם אלו שאחראים לצורה שבה הגנים יבואו לידי ביטוי - הגנים שכבר קיימים בתור מטען גנטי. הדבר היחיד שקורה לאורך זמן עם מוטציות זוהי ריגרסיה - מדי פעם דברים מתפקשים ונוצרת בעיה גנטית אבל לעולם לא יכולה להווצר התפתחות גנטית ללא גורם מכוון אינטליגנטי - ובימינו, שוב, המידע המדעי מגבה את זה לחלוטין.

מצוי מאד לשמוע ולראות את צורת המחשבה של מי שמאמין באבולוציה בצורה הבאה:

אדם א': "אם האבולוציה נכונה, אז איך מסבירים את ההתפתחות של הגירפה למשל? הרי שכדי להעביר דם למוח כשהראש כל כך רחוק מהלב דורש זריקת דם מאד חזקה והרי שאם הלב היה "מתפתח" למצב של זריקת דם חזקה, הפיזיקה מראה שזה היה הורס את המוח, אם הצוואר היה קצר, ואילו אם הצוואר ארוך והלב שולח את הדם בצורה רגילה, אז הגירפה הייתה מתה ממחסור של דם במוח. שני הדברים צריכים להתפתח בו"ז." (אגב, זה הרבה יותר מורכב ומדהים מזה, יש פונקציות של ספיגת דם מיוחדת כאשר הגירפה מתקופפת, ומנגנון שמצליח לווסת את הדם גם אם הגירפה מעלה את הראש במהירות ללמעלה וכן הלאה).

אדם ב' (המאמין באבולוציה): "אנחנו יודעים שכל בעלי החיים התפתחו בצורה אבולוציונית וזה שיש גירפה זה רק מוכיח שיש מנגנון אבולוציוני שפיתח יצור כזה, עכשיו רק נשאלת השאלה מהו המנגנון".

המאמין באבולוציה מניח מראש את המבוקש ונועל את עצמו מהסתכלות על הממצאים ללא הנחת היסוד שהוא "כל כך אוהב". זה מאד נפוץ לשמוע טיעונים כאלו וזוהי טעות לוגית אדירה, זה שיש יצור כמו גירפה זה נכון, אבל מה הקשר בין זה לבין הוכחה שהיצור התפתח בצורה אבולוציונית??

נראה שאפילו אם אלוקים בעצמו היה מגיע לאדם כזה ואומר לו "אני יצרתי את בעלי החיים, ללא אבולוציה, אלא ישירות מהדומם למצב חיי על פי תכנון". האדם הזה היה תופס את עצמו ואומר משהו כמו - "פשוט גיליתי מהו מנגנון האבולוציה! יש חוק פסיכו-ביולוגי של תכנון פנימי הנמצא בתוך הדומם מעצמו - החוק הזה מאפשר לדומם להפוך לחיי פשוט על ידי זה שהדומם נענה לחוק וזו בצורה מסוימת עד שהוא נהפך לחיי".

מי שחושב שהפסקה הקודמת צינית מדי - הנה קצת חומר למחשבה... חוק ביולוגי מראה שלא ניתן לעבור ממצב של דומם לחי בלי גורם חיצוני אינטליגנטי, הם לא נותנים לזה להפריע. המתמטיקה שמראה שהסבירות ליצירת ולו תא חיי אחד אפילו אחרי מצב מאד נדיב שבו כבר יש מולקולות מתוחכמות כמו RNA - שואף לס מוחלט. הייתי צריך דפים שלמים כדי להראות לכם את המספר - והמאמינים באבולוציה לא נותנים לזה להפריע. אין מאובנים של צורות ביניים, אלא רק דברים שמספרים שהם צורות ביניים ובכל פעם שבוחנים אותן לעומק מגלים שהן לא צורות ביניים - לא נותנים לזה להפריע. מה עם העובדה שיש המון מאובנים של בעלי חיים "קדומים" - כאלו שחיו לפני "עשרות ומאות מיליוני שנים" לפי תיארוך של מאמיני האבולוציה עצמם ואשר יש בדיוק את אותן חיות בלי שום שינוי בימינו אנו? מה? במשך עשרות ומאות מיליוני שנים לא היה שום שינוי!!! איך בדיוק? לפי האבולוציה?

למה אנחנו לא רואים סביבנו המון (המון!) בעלי חיים בעלי מומים? היינו אמורים למצוא, על כל חיה שמתפקדת כמו שצריך מיליוני חיות עם מומים. מכיוון שזה בדיוק מה שהמנגנון הזה אמור לייצר. - על כל חיה שמתפקדת, אין ספור כאלו שיש להן מומים ואחת למיליון (למעשה מיליארדים) אחת, ב"פוקס" תהיה בעלת פונקציות שאין לאחרות והופס - אבולוציה - אבל אפילו שהמתמטיקה מראה שזה לא הגיוני, נניח רגע בצד ונשאל - איפה כל היצורים האלו? הם אמורים להקיף אותנו מכל עבר!

אם האבולוציה הייתה נכונה, אז הרי שמאות מיליוני שנים (ואפילו יותר) בעלי חיים התרבו בכדור הארץ וזה אומר שכמות בעלי החיים שהייתה על כדור הארץ הייתה צריכה להיות אסטרונומית. אסטרונומית זה לא מספיק כדי להמחיש כמה בעלי חיים זה אומר. אז היינו אמורים למצוא שרידי בעלי חיים בכל שפיץ קטן של אדמה שמאפשרת שימור של מאובנים. בכל מקום, אין ספור מאובנים - אין ספור!!! והאמת... שניתן לספור יפה מאד.

הנה שאלה נוספת שכל מי שעדיין איכשהו נאחז בתיאורית האבולוציה צריך לשאול: לפי התיאוריה, למה צריך הרבה זמן? למה זה נוח לומר שהאבולוציה קרתה במשך מאות מיליוני שנים? הסיבה היא, שבין דור לדור של בעל חיים - שם יש את ה"סיכוי" לטעות הגנטית שתוביל ל"פונקציות חדשות מעניינות ומרהיבות" כגון כנפיים שיודעות לעוף בסנכרון אחת עם השנייה וכן הלאה...

נו - אז מה השאלה? פשוט: ככל שיש יותר התרבות, כך האבולוציה בשלב מפותח יותר. כלומר, על פי האבולוציה היינו מצפים שהחיה שמתרבה בקצב המהיר ביותר תהיה המפותחת ביותר!! מדוע? מכיוון שאם ניקח את מספר השנים (מאות מיליוני שנים) כפול קצב הריבוי של פרט יחיד כפול כמות הפריטים, כך נקבל את הסיכוי (כביכול) להתפתחות הגנטית... ובמיוחד אם החיה שמתרבה בקצב המהיר ביותר גם הייתה מהראשונות "להתפתח" כי הרי שאז יש לה יתרון משמעותי של הרבה מאד זמן כפול קצב ההתרבות כדי להגיע להתפתחות מאסיבית!

כלומר היינו אמורים למצוא שהחיה עם קצב הגידול המהיר ביותר, תהיה בעלת הפונקציות המרביות והמתוחכמות ביותר. שזה חיידקים ונבגים וכדומה בטח שלא האדם.

ואם כבר יצור כמו אדם... אז שיתרבה מהר, הרבה הרבה יותר מהר!! בעלי החיים שמתרבים לאט, כמו פילים, דובים, בני אדם... אמורים להיות הכי פחות מתוחכמים ומפותחים. לפי התיאוריה הזו.

אם האנשים שמאמינים באבולוציה היו לומדים לעומק את התיאוריה הזו ומבינים במה הם צריכים להאמין כדי לקבל שהמנגנון הזה מתקיים, היו מזמן מפסיקים את אמונתם המגוחכת הזו. הבעיה היא שלא מלמדים את הדברים האלו וגם מי שכבר כן נכנס ללימודים, מניח מראש שהכל נכון משתי סיבות עיקריות:

1. הוא רוצה להאמין שאין אלוקים.
2. "הסמכות" של מורים כאלו ואחרים, או חוקרים כאלו ואחרים רובצת עליו.

פרד הויל - האסטרונום שפיתח את תיאורית המודל היציב של היקום, חתן פרס נובל בפיזיקה ומדען ידוע העריך שדרך טובה לתאר את הסבירות לכך שהאבולוציה נכונה, תהיה בערך כמו האפשרות שמטוס 747 יורכב בשעה שסערת טורנדו חולפת במחסן גרוטאות. הוא לא התכוון שהמנגנון הרכבה הוא אותו הדבר כמו מנגנון האבולוציה (דומה) אלא שהסיכוי המתמטי המתבקש, בשני המקרים, מספיק קרוב כדי שאפשר יהיה לערוך השוואה בין השניים מבחינה מתמטית-הסתברותית.

חתן פרס נובל לפיזיקה, פרופסור ארנו פנזיאס (שגילה את הקרינה הקוסמית, ופיתח קולטן רגיש במיוחד לקרינות ועוד), טבע את המשל המפורסם על הקופים המתקתקים במכונת כתיבה:

בקוסמוס כולו יש להערכת אנשי מדע 10 בחזקת 80 אטומים (המספר 1 ומימינו 80 אפסים, מספר גדול מאד מאד של אטומים) - נדמיין לעצמנו כמות קופים כמספר האטומים (!!)) אשר יקישו על המקלדת באופן חפשי, נניח בנדיבות כי כל קוף כותב 10 בחזקת 12 אותיות בשנייה, (הרבה יותר ממספר הריאקציות הכימיות שייתכנו בשנייה), במשך 15 מיליארד שנים (שזה כ2 מיליארד יותר מגיל היקום המשוער בימינו וזה 10 בחזקת 18 שניות).

התרגיל הזה הוא מקסימום האירועים שייתכנו בקוסמוס (ויותר!), מכפלה של כל החומר המצוי בכל הזמן המצוי, התוצאה היא 10 בחזקת 110. לפי חשבונו של ארנו פנזיאס כל הקופים האלו יגיעו ללא יותר מאשר מאה אותיות של תוכן משמעותי. אם נתבונן למשל באמבה מן הפשוטות עליה כתוב בבריטניקה: היצור החד תאי הפשוט ביותר הוא בעל תכולת מידע שמעריכים אותה בסדר גודל של 10 בחזקת 12 ביט. אם היינו כותבים זאת באותיות, מידע

זה שווה ערך ל 1,000,000,000,000 - או מיליון דפים של הבריטניקה שהם 5000 מטר של ספרים זה בצד זה! זאת אומרת שאפילו ליצירת 0.00000001% מהאמבה הכי פשוטה, לא ניתן להגיע באמצעות המנגנון התיאורית שנקרא "אבולוציה".

פרד הויל כתב: "חיידק טיפוסי כולל 2000 אנזימים שונים הדרושים לקיומו התקין, הסבירות המקובלת להיווצרות אנזים באופן אקראי היא בין 10 בחזקת 15- ל 10 בחזקת 20-, הסבירות להיווצרות בלתי תלויה של האנזימים היא 10 בחזקת 39,500-, אין פלא שמסקנתו היא: "החישובים של הסתברויות מגיעים לתוצאות כה מגוחכות שלא ניתן היה לממש אותם גם אם היקום כולו היה מורכב מממרק אורגני"

מאת

(Hoyle F. and Wickramasinghe, C Evolution From Space; Paladin Books 1983 P. 20)

כלומר, כל הקונספט הזה של אבולוציה ("התפתחות") מבוסס על משהו שנקרא "catch 22" שזהו פרדוקס, כאשר הנחת היסוד סותרת את עצם היכולת של הנחת היסוד להתקיים.

"A **catch-22** is a paradoxical situation from which an individual cannot escape because of contradictory rules. Catch-22s often result from rules, regulations, or procedures that an individual is subject to but has no control over. One connotation of the term is that the creators of the "catch-22" have created arbitrary rules in order to justify and conceal their own abuse of power."

"הנ"ל מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק בפרדוקס "עוקץ 22"

<http://en.wikipedia.org/wiki/Catch-22>

בתרגום לעברית:

"עוקץ 22" זוהי סיטואציה פרדוקסאלית אשר ממנה אינדיבידואל לא יכול לברוח בשל חוקים סותרים. "עוקץ 22" נובע, בהרבה מקרים מחוקים, רגולציה או תהליכים שאינדיבידואל כפוף להם אבל אין לו שליטה עליהם. (ועוד).

במקרה של האבולוציה, ברור שבעלי החיים והצמחים, אינם מכותיבים את עצם התנאים להיווצרותם או את עצם קיומם או את מרכיביהם החומריים וכן הלאה, ונוצרת שרשרת שהיא בלתי אפשרית: כדי שיהיו חיים, צריך די אן איי ובשביל די אן איי, צריך חיים. מעגל שבור לחלוטין, כמו "הביצה והתרנגולת" - מה הגיע קודם? הרי שצריך ביצה בשביל תרנגולת... אבל איך יש תרנגולת אם לא הייתה ביצה קודם?

יש אנשים שפנתאום נחשפים בפעם הראשונה לזה שאין אפילו מודל אפשרי אחד (למעט כמובן מה שכתוב בתורה...) להתפתחות החיים מדומם. אפילו לא מודל, אפילו לא תיאוריה - הסיבה היא שכל דבר שמישהו אי פעם ניסה להעלות בתור השערה נפסל לחלוטין. הכי מתקדמים היו החוקרים מאוניברסיטת הרווארד שהצליחו לגרום לשכפול גנטי של כ-10% ממולקולת RNA. אבל גם זה התברר כלא כביל לחלוטין מכיוון שהם - החוקרים עזרו לתנאים להיות מלאכותיים ביחס לתנאים בכדור הארץ שהיו והינם שונים ובנוסף הפעילו מספר חלקים מהמודל בעצמם, כלומר הייתה התערבות אינטליגנטית מבחוץ וזה אפילו רק בשביל להגיע לשכפול של 10% וגם זה רק מ RNA שזוהי מולקולה לא מספקת בשביל חיים מכיוון שהיא מתפוררת מהר מאד. זוהי הסיבה שצריך DNA ולא RNA - החוקרים ניסו להשתמש ב RNA מכיוון ש DNA כל כך מורכב ומסובך שזה לחלוטין בלתי אפשרי.

זה מזכיר לי קצת את הבדיחה על הרש'ה. הרש'ה הלך למכולת וברך לשם נפלו לו 5 שקלים והוא ראה אותם נופלים, אבל הם התגלגלו והתגלגלו עד שהוא לא ראה אותם יותר, הוא חזר לביתו ובכה לאמא שלו "רציית לקנות ארטיק אבל הכסף נפל לי מהכיס" האמא אמרה לו "אני מצטערת חמודי, אבל אין לי מזומן כרגע, אז לך תחפש את הכסף ותקנה לך את הארטיק או שתחכה למחר". הרש'ה יצא החוצה וראה שכבר חשוך אז הוא לא

יכול לחפש את הכסף בחוץ, אז הוא החליט לחפש אותו בבית - איפה שיש אור - למרות שהוא יודע שזה נפל בחוץ בוודאות.

מחפשים מתחת לפנס - RNA במקום בחוץ ב DNA מכיוון שב DNA זה בלתי אפשרי. כמוכן שיש סברה מאד קלושה שמה-RNA אפשר יהיה להגיע ל DNA, אבל זה קלוש כל כך, כמעט כמו הסיכוי שלי לזכות בלוטו 100 פעמים ברצף, לאבד את כל הכסף ואז לזכות בו שוב.

יש מי ששמע את המונח "God of the Gaps" ("אלוקי הפערים") כלומר, מכיוון שאין שום הסבר מדעי ואפילו מודל או תיאוריה מדעית לתחילת החיים, ברור שמשוהו מבחוץ, תבוני מאד היה צריך להתערב וליצור את החיים בכדור הארץ - זה הדבר הכי הגיוני. אבל מרוב שיש אנשים שלא מעוניינים לקבל את זה, הם אומרים "בכל מקום שהמדע לא מגיע אליו, דוחפים לנו את האלוקים, הוא זה שמסביר את הפערים. תנו לנו זמן ואנחנו נמצא את הפתרון המדעי". יש דברים שאכן אלוקים אפשר לנו לראות את ההסבר המדעי שלהם - כלומר החוקיות שעל בסיסה הם עובדים אבל את ה "למה" לעולם לא נקבל מהמדע וגם לרוב, ה"איך" יהיה מוגבל כאשר מגבילים את זה למסגרת חומרית, זהו הכרח לוגי כפי שכריסטופר לנגן מסביר שהפיזיקה קורסת לחלוטין כאשר מנסים בכלים של הפיזיקה להבין את המצב שבו לא היה זמן וחומר מכיוון שבתור הגדרה אין פיזיקה במצב הזה אלא רק לוגיקה והפיזיקה שהיא מבוססת על-לוגיקה היא שכבה שבאה רק אחר-כך, זהו כשל לוגי אפילו לנסות לחשוב שאפשר להסביר ככה.

יתרה על זה, מי שאומר "God of the gaps" ("אלוקי הפערים") לא רק שטועה - כי אלוקים נמצא ומקיים גם את כל המדע עצמו וכל החשיבה והמודעות עצמה, ובלעדיו בכלל לא היה מדע! (בעיית האינדוקציה לבדה מראה לנו את זה, וברור מהאונטולוגיה שאפילו המחשבה עצמה נעלמת ללא אלוקים כמוכן ועוד...) אז לא רק שהוא טועה לגבי הנחת היסוד שלו - ואם היה בודק אותה היה מגלה שהוא בסתירה עצמית מהרבה מאד סיבות אלא שהוא עצמו עושה את הדבר שהוא מאשים (שלא בצדק) את הצד השני!!!

למה אני מתכוון? אותו אחד שצועק "אלוקי הפערים!" אומר שכשמשוהו לא מובן אז אומרים "אלוקים". (אלוקים, אומרים תמיד ולא רק כשיש ואיפה שיש פערים) אבל מה הוא עצמו עושה??? בכל פעם שיש משוהו לא מובן או פער הוא אומר "זמן!!!!" כאילו שאם יתנו לו יותר זמן זה ישנה את זה. יש מצבים שכן - אבל במצבים שהם סינדול לוגי, לא משנה כמה זמן יעבור. למעשה זה סוג של חבל-הצלה שנראה כמו "אלוקי-זמן" שהוא בורח אליו וזה מדהים, הרי שזה מה שהוא מאשים את הצד השני. רק שהצד השני - זה שאומר "אלוקים עשה", יש לו אין ספור הצדקות לזה, עד כדי כך בסיסיות שאי אפשר אפילו לחשוב את ההפך בצורה רציונאלית מבלי לעשות סתירה לוגית או שרשרת ארוכה של סתירות לוגיות וגם, יש צד אחד שמבסס את טיעונו על סתירות לוגיות ויש צד שכל הטיעונים שלו עובדים בצורה לוגית הרמונית ועקבית לחלוטין... נחשו איזה צד זה איזה.

אני רוצה לחזור ולהדגיש עכשיו שוב - אני כותב את הפרק הזה ועובר על כל החומר שיש לי להוסיף כאן, וזה פשוט לא נגמר. תמונות, מחקרים, ראיונות, ספרים, הרצאות ועוד - אם אני אמשיך לכתוב ולהוסיף כאן את מה שיש לי, אז הפרק הזה יהפוך 100 עמודים מינימום וזה מיותר במיוחד לאור העובדה שראיות מדעיות וכדומה מגיעות רק ל 99% ואילו כבר הבאתי פה את ההוכחה הניצחת של ה 100% שהתיאוריה הזו, בכל מה שקשור להתפתחות, מעבר ממין למין והוספת פונקציות זה דבר שלא קרה ולא יקרה.

הוכחה לוגית ושכלית לחלוטין זוהי הצורה לבדוק את הדברים, הוכחה שלא ניתן להתווכח איתה מכיוון שזה יהיה כמו לנסות להתווכח ש $1+1=9$ בעוד שהטענה היא ש $1+1=2$. מי שמעוניין להתווכח עם טענה כזו, זה טוב כל זמן שהקושיות שהוא מעלה הן כאלו שבאות לבדוק ולברר את האמת, במצב כזה, לא רק שהקושיות רצויות וצריך לשאול אותן - אלא שהן מועילות לבדוק ולהגיע לחקר האמת וליישוב-הדעת ולכן צריך וכדאי לשאול את כל השאלות ולחקור את כל ההיבטים וכל הזוויות של כל הוכחה, ובפרט הוכחות בנושאים כל כך משמעותיים, עם השלכות לחיים שלנו, לערכים ולהשקפת העולם שלנו.

לכן, אני מרגיש שככל שאני נותן יותר ראיות, זה עושה עבודה קלה יותר ליצר הרע של הקורא לנצל את טבע העובדה שראיות מסוגלות להגיע רק מאד קרוב ל 100% אבל לעולם לא 100% - כנזכר בדברי הפתיחה שלי בתחילתה הספר. היצר הרע נאחז בחלקיק האחרון של האחוז ואומר לאדם "אבל יש סיכוי...!" והאמת היא שאם היינו מנהלים את חיינו על בסיס סיכויים כה אפסיים הרי שהיינו משותקים. אבל כשמדובר בדברים שמשפיעים על "קבלת מצוות, מעשים טובים ותורה" פתאום אנחנו מאפשרים לזה להשפיע עלינו. ומי שאומר "אני בנאדם

טוב" אבל לא מאמין באלוקים ולא הולך לפי התורה, יגלה שהוא לא מסונכרן בכל כך הרבה דרכים שונות, במחשבות, במעשים וברצונות שלו - עד כדי שאם הוא היה אמיתי עם עצמו, היה צריך להבין עד כמה שזה לא נכון.

אז לסיכום אני רוצה לחזור על ההוכחה הלוגית המוחלטת שהאבולוציה, בכל מה שקשור להתפתחות בין מינים, מיצור ליצור ממין למין זו טעות בקנה מידה אדיר ביותר וכשל לוגי על גבי כשל לוגי וסתירות עצמיות מוחלטות.

2. כל בחירה ב"רע" זוהי טעות לוגית כמוכח בפרק של "המוסר, הטוב הרע והיצר המכוער" ואין לטעויות לוגיות קיום אמיתי אלה רק תעתועים שנובעים מחוסר הבנה ומוגבלות אנושית.
3. מי שיודע את כל האמת ואשר הוא האמת עצמה וכל הקיום כולו אינו יכול לבחור לעשות דבר שאינו קיים באמת.
4. ה"אבולוציה" מבוססת על מנגנון רובו (אם לא כולו) מתנהל על ידי "רוע" שאלו הם כשלים לוגיים, (בדיקה של המקסימום מראה זאת) ואינם קיימים.
5. כל מנגנוני ה"אבולוציה" המתבססים על התנהלות על ידי "רוע" בהכרח לא הוטבעו בבריאה, מכיוון שאלו מנגנונים שלא קיימים בזכות עצמם אלא רק על ידי בחירה של יצורים מוגבלים בשכלם אך בעלי בחירה חופשית כגון האדם.
6. **"האבולוציה" לא קרתה וגם לא תקרה.**

צריך לזכור,

1. אם תיאורית האבולוציה הייתה נכונה... אז לגנוב זה דבר מעולה, כי הרי שמי שיש לו נניח... כסף לקנות בית טוב והרבה אוכל ישרוד הכי טוב – שלא נדבר על זה שאולי הוא/היא יצליחו להתרבות עם הרבה נשים/גברים כי הכסף ימשוך אותם. אז לגנוב זה מצוין מבחינה אבולוציונית – להיתפס זה לא טוב. כלומר צריך לגנוב ולעשות הכל כדי שלא ידעו – זה על בסיס האבולוציה.
2. אם תיאורית האבולוציה הייתה נכונה... אז לנצל את החלשים כדי שהחזקים או "המתאימים" יותר יביאו מירב צאצאים וישלטו בעולם זה היה אחד האידיאלים שאנחנו אמורים לשאוף אליו... הרי האבולוציה כל כך מוצלחת, כל כך מדהימה שהיא יצרה חרקים, דגים, זוחלים, יונקים, ציפורים ואפילו בני אדם ועוד!...) אז מי "אנחנו" שנעשה משהו בניגוד למה שהאבולוציה מכתובה שזו הדרך להצלחה?
3. אם תיאורית האבולוציה הייתה נכונה, היינו אמורים לחפש את הגזע המתאים ביותר מבין "גזעי בני האדם" ולהשמיד את כל האחרים, כדי שה"מתאימים" יותר יוכלו לרשת את הארץ ולשגשג... "הרצחת וגם ירשת" זה דבר מצוין ואידיאל שצריך לשאוף אליו לפי האבולוציה.
4. אם תיאורית האבולוציה הייתה נכונה אז לאנוס זה דבר שנכון לעשות אותו על ידי אלו שיש להם את הגנים הטובים ביותר ה"מתאימים ביותר" - בזכות האנוס המין האנושי יוכל להתעלות, להשתבח ול"התפתח" לגזע מתאים יותר ו"נעלה" יותר.
5. אחרי שקראנו את סעיפים 2 ו3 אנחנו יכולים להתחיל להבין איך ועל בסיס מה הייתה מלחמת העולם השנייה.. חוקי הגזע מתבססים בדיוק על העקרונות האלו! ובמיוחד שהם אמרו את זה בצורה גלויה, חוקקו חוקים המבוססים על זה בצורה גלויה, כתבו על כך ספרים, פרסמו מאמרים, ציירו איורים והסבירו בצורה דמוקרטית שזוהי הדרך הנכונה להסתכל על המציאות וכן הלאה ובפרט, שגרמניה נחשבה לשיא הדמוקרטיזציה, מדינה מפותחת, נאורה, תרבותית, ערכית ועוד ועוד תיאורים רבים יפים וטובים נשמעו ונכתבו לגבי גרמניה-הדמוקרטיה של העולם.

איזה "מזל" שהיא לא נכונה...

איזה "מזל" שזה חד משמעי...

כמה הרס יכול להגיע מלימוד התיאוריה הזו ילדים תמימים שמקבלים מרות של סמכות המורים וחומר הלימוד.

עד כאן בנושא ה"אבולוציה" - והגיע הזמן להתפתחות אמיתית - להסתנכרן עם האמת, להגיע למוסר וערכים גבוהים וטובים באמת, לאהוב את בני האדם כפי שאנחנו אוהבים את עצמו וללמוד לאהבו את עצמנו יותר, לרצות בשמחת האחר, לקבל אותו, לקיים מצוות, חסדים, מעשים טובים, להבין מהי ענווה וצניעות אמיתית, להתקדם לכיוון חיובי ופרודוקטיבי בחיים, לתקן את המידות שלנו ולעבוד על תיקון המחשבות שלנו. להתחבר לשם יתברך אשר הוא המקור של כל הטוב והקיום על ידי התבוננות פנימית והתורה, ולשגשג כבני אדם, כל אחד בפני עצמו וכולנו יחד בצורה הרמונית וטובה.

זו התפתחות. התפתחות אמיתית.

הגיע הזמן שנשמה חדשה, טובה וטהורה תכנס לגוף שלנו, לגוף של כולנו.

לצורך הכנת הפרק הזה הבאתי חומרים מאתרים שונים כגון ויקיפדיה, הידברות, אתרי מגזינים מדעיים מובילים כגון nature science the guardian ועוד רבים אחרים.

ארכיאולוגיה מאששת את התנ"ך - על קצה המזלג -

מאת אתר ויקישיבה ערך שעוסק ביוסף ובארכיאולוגיה
www.yeshiva.org.il

יוסף הצדיק

במצרים היה משנה למלך ששמו **אמחותפ**, שנתן עצה לפרעה כיצד להציל את מצרים מ"שבע שנות הרעב". ההשוואות השונות בין אמחותפ ליוסף הן רבות.

ממצא הראוי לציון הוא גילוי מטבעות במצרים העתיקה, שבהן מופיעים דיוקנו ושמו של "יוסף". באחד המטבעות של "יוסף", מצוירים שבעה שיבולים, ובמטבע אחר מופיעה דמות של פרה.

האבן באי סיהל. המקור

אחת הדמויות הבולטות בהיסטוריה המצרית, ידועה היטב לאגיפטולוגים, היה ה"משנה למלך" (סגן פרעה) הנקרא "אמחותפ" (Emkhotep). הוא היה הגאון שפיתח את הטכניקה של בניית פירמידות (טכניקה זו שאיננה ידועה לנו היום). באבן באי Siheil חקוק כיתוב מצרי עתיק, שמספר עובדות חשובות על חייו של ה"משנה למלך" הנזכר. הכיתוב שבאבן הנזכרת, תורגם ופורסם לראשונה על ידי

H. K. Brugsch, בספרו Die biblischen sieben Jahre der Hungersnoth (לייפצי) 1891, ומאוחר יותר ברבים מספרי ההיסטוריה המצרית.

נציע כמה השוואות בין מה שמסופר באבן על אמחותפ לבין מה שמספרת לנו התורה על יוסף הצדיק :

ספר בראשית פרק מא

יוסף נתן עצה לפרעה כיצד להתמודד בשבע שנות הרעב.

אבן באי סיהייל

אמחותפ ייעץ לפרעה מה לעשות בשבע שנות רעב במצרים.

ספר בראשית פרק מא

וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה אֶל יוֹסֵף... עַל פִּיךָ יִשְׁקָ כָּל עַמִּי רַק הַכֶּסֶא אֶגְדֹּל מִמֶּךָ: וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה אֶל יוֹסֵף רְאֵה נִתַּנִּי אֶתְךָ עַל כָּל אֶרֶץ מִצְרָיִם:..... וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה אֶל יוֹסֵף אֲנִי פְרֹעָה וּבִלְעֲדִיךָ לֹא יָרִים אִישׁ אֶת יָדוֹ וְאֶת רִגְלוֹ בְּכָל אֶרֶץ מִצְרָיִם.

אבן באי סיהייל

"... האדם החשוב ביותר לפני פרעה".

ספר בראשית פרק מא

וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה אֶל יוֹסֵף... אֶתָּה תִּהְיֶה עַל בֵּיתִי.

אבן באי סיהייל

"מנהל הארמון המלכותי".

ספר בראשית פרק מא

וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה אֶל יוֹסֵף אַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֱלֹקִים אוֹתְךָ אֶת כָּל זֹאת אֵין נָבוֹן וְחָכָם כְּמוֹךָ.

אבן באי סיהייל

"הוא החכם מכל אדם".

ספר בראשית פרק מא

וַיִּסֶר פְּרֹעָה אֶת טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתֵּן אֶתָּה עַל יַד יוֹסֵף.

אבן באי סיהייל

"שומר החותם המלכותי".

דבר הראוי לתשומת לב, שבאבן מתואר שפרעה העניק 120 ק"מ של אדמה לכוהני מצרים. עובדה זו אכן התקיימה בחיי יוסף וכפי שמתואר בתורה ספר בראשית

האגיפטולוג James Henry Breasted כתב שאמחותפ נקרא על ידי המצרים גם בשם נוסף: "יו" (= יוסף?).

עובדה ידועה להיסטוריונים, שאחר מותו של אמחותפ, אע"פ שהיה רק סגן פרעה ולא פרעה, המצריים עשו ממנו שני אלילים גדולים וחשובים במיוחד - וזו בדיוק הסיבה שאומרים חז"ל (במדרש במדבר רבה), שיוסף ביקש שלא ייקבר במצרים, כדי שהמצריים לא יעבדו את גופתו כאליל.

להלן מספר עובדות נוספות שפורסמו על ידי היסטוריונים, שמראים קשר ברור בין דמותו של אמחותפ (ו/או "האלוהות" שייחסו אליו) לדמותו של יוסף:

קבר יוסף מצוי בפאתי העיר שכם מול שער העיר של שכם המקראית. מקום התואם את מקום החניה של יעקב אבינו בבואו מחרון. "וַיָּבֵא יַעֲקֹב שָׁלֹם עִיר שָׁכֶם, אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן, בְּבֵאוֹ, מִפְּדַן אֲרָם; וַיַּחֲוֶה, אֶת-פְּנֵי הָעִיר. וַיִּקַּן אֶת-חֶלְקֵת הַשָּׂדֶה, אֲשֶׁר נָטָה-שָׁם אֶהְלוֹ, מִיַּד בְּנֵי-חַמּוֹר, אֲבִי שָׁכֶם--בְּמֵאָה, קִשְׁיֹטָה. וַיִּצָּב-שָׁם, מִזְבֵּחַ; וַיִּקְרָא-לוֹ--אֵל, אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל

ספר בראשית, פרק לג, יח'-כ'

מקום קבורתו מוזכר בסיום ספר יהושע, כאשר יהושע בן נון הטמין את עצמות **יוסף הצדיק** שהיו עם שבטי ישראל במסע של ארבעים שנה במדבר סיני ומהלך כיבוש ארץ כנען כפי שנאמר בספר יהושע: "וְאֶת-עַצְמוֹת יוֹסֵף

אֲשֶׁר-הֶעֱלוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, קָבְרוּ בְּשֶׁכֶם, בְּחֻלְקַת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר קָנָה יַעֲקֹב מֵאֵת בְּנֵי-חַמּוֹר אָבִי-שָׁכֶם, בְּמֵאָה קִשְׁיָה; וַיְהִי לְבְנֵי-יוֹסֵף, לְנַחֲלָה. "

ספר בראשית, פרק כד', לב'

המצבה היא בתוך מבנה אשר נשרף ונחרב בידי אספסוף ערבי בשנת 2000. במהלך החרבת המבנה נפגע שוטר "משמר הגבול", הדרוזי, מדחת יוסף, ודימם למוות.

בספר יהושע נאמר: **וְאֵת-עֲצָמוֹת יוֹסֵף אֲשֶׁר-הֶעֱלוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשֶׁכֶם (כ"ד, לב).** שואלים חז"ל בילקוט שמעוני ומאי שנא דקברו בשכם? אמר ר' יוסי בר' חנינא: אמרו משכם גבנוהו לשכם נחזיר אבריו. מושלין אותו משל למה הדבר דומה? ללסטים שנכנסו לתוך המרתף ונטלו קנקן אחד של יין ושתו, הציץ עליהם בעל המרתף. א"ל: יערב לכם! יבסם לכם! שתיתם את היין החזירו את הקנקן למקומו. כך אמר להם הקב"ה לשבטים: מכרתם את יוסף, החזירו את העצמות למקומם! דבר אחר: אמר להם יוסף: משביע אני עליכם שממקום שגנבתוני שם תחזירוני. זאב ח'ארליך (ז'אבו) מצטט את מאמר החז"ל במאמרו: **בור-דות בדותן** ומסביר כי הבור אכן היה בדותן, אבל דותן עצמה הייתה העיר קטנה, הכפופה לעיר שכם.

אמחותפ במקורות ההיסטוריה

היה בקיא מאוד בשפות זרות

תיאור התורה על יוסף

ע"פ התורה שבע"פ - חז"ל, כתבו שיוסף ידע (ע"י נס) שבעים ואחת שפות.

אמחותפ במקורות ההיסטוריה

היה נקרא "בעל הקרקעות של עמי הארץ"

תיאור התורה על יוסף

יוסף הוא השליט על הארץ הוא המְשַׁבֵּיר לְכָל עַם הָאָרֶץ

אמחותפ במקורות ההיסטוריה

המצריים היו מציירים את אמחותפ בדמות של שור.

תיאור התורה על יוסף

בספר דברים יוסף נמשל לשור (וזה היה הסמל שלו בשבטים).

אמחותפ במקורות ההיסטוריה

המצריים, לאחר מותו של אמחותפ, עשו ממנו אליל, ובנו "מקדש" לעובדו, ששם היו "מקדשים" שוורים. המקדש נקרא "סרפיס" (Serafis).

תיאור התורה על יוסף

בתורה שבעל פה, תלמוד בבלי⁴ אמרים חז"ל שהעבודה זרה של "סר-אפיס", נקראת על שם יוסף.

אמחותפ במקורות ההיסטוריה

מנהל לשעבר של המוזיאון המצרי בברלין, Dietrich Wildung, כותב שה"מקדש" שנבנה לכבוד אמחותפ היה לו ג"כ שם אחר: "מאסרו של יוסף" (אגב, מכאן ניתן להסיק שהמצריים לא מחקו לגמרי את שמו האמיתי של אמחותפ)

תיאור התורה על יוסף

הדברים הנ"ל מדברים בעד עצמם. ויתכן שיש להסביר את השם "מאסרו של יוסף", שנתנו לו כבוד זה כ"פיצוי" על מה שהמצריים אסרו את יוסף, כפי שמסופר בספר בראשית.

אמחותפ במקורות ההיסטוריה

ההיסטוריון ג'ושוע גרינץ (Joshua Greents) כותב, שהפיניקים גם אימצו את האלילות המצרית העתיקה לגבי אמחותפ, וישנה מסורת שהוא (אמחותפ) היה נער צעיר ונאה מאוד, ואישה אחת ניסתה להכשילו, והוא נמלט ממנה. **תיאור התורה על יוסף**

כך מסופר בספר בראשיתו: "יהי יוסף יפה תאר ויפה מראה", וכל סיפור אשת פוטיפר.

אמחות במקורות ההיסטוריה

הארכיאולוגים עשו מאמצים גדולים לאתר את קברו של אמחותפ, ללא הצלחה. האגיפטולוג James Henry Breasted מצטט שיר של מצרים העתיקה, שבה המשורר מתלונן שאמחותפ, אף שהמציא של הפירמידות, לא היה לו פירמידה, וגם קברו לא נמצא.

תיאור התורה על יוסף

וַיִּקַּח מִשָּׂה אֶת עֲצֻמֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כִּי הִשְׁבַּע הִשְׁבַּע אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פֶּקֶד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהֶעֱלִיתֶם אֶת עֲצֻמֹתַי מִצֵּה אֶתְכֶם

ומלבד האמור לעיל לגבי השוואת יוסף לאמחותפ, ישנם סימנים ארכיאולוגיים רבים התואמים את הסיפור המקראי על יוסף (אשר חלק יופיע בדף הבא)

1. נמצאו במצרים מחסני ענק לתבואה.
2. בציור שנמצא בקבר פרעוני מזמן המתאים ליוסף, מראה אחסון תבואה, ופקדים רושמים.
3. בפפירוס Harris 1 (מפורסם על היותו הפפירוס הארוך ביותר שנתגלה עד כה, נמצא כעת במוזיאון הבריטי), בטור 75, מתואר על שמי שהגיע מאזור כנען - סוריה, שנהפך להיות דמות חשובה מאוד במלכות המצרית, ולימד (ייעץ) לכולם בחוכמתו הגדולה.
4. מנהר נילוס יוצאת תעלה (שנבנתה בימי מצרים העתיקה) שנקראת באחאור יוסף ("הנהר של יוסף").
5. בחודש ספטמבר 2009 הארכיאולוגים גילו הרבה מטבעות ממצרים העתיקה, עשויות מאבן. בין המטבעות (המכונות "deben"), מצאו מטבעות שמצוייר בהם דיוקן של מושל, וכתוב על המטבע שמו של המושל: יוסף. ובמטבעות אחרים נכתב "סבא סבני" ("הוא שפירנס את מצרים"). באחד המטבעות של "יוסף", מצויירים שבעה שיבולים, ובמטבע אחר מופיעה דמות של פרה
6. חז"ל במדרש בראשית רבה מתעדים, שכאשר יוסף נהפך להיות משנה למלך, לימד את המצריים למול (אע"פ שלא היו יהודים, ועשה כן מסיבה שלא כאן המקום לבאר). עובדה זו היא ברורה להיסטוריונים, כיון שנמצאו ראיות רבות (בעיקר בנקרופוליס של תבי) שהרבה מצריים היו נימולים. בתבליט בתוך קברו של Saqarab Ankhmahor -, ישנו תבליט שמצוייר מצריים שמלים זה לזה.

ארכיאולוגיה - יציאת מצרים:

ישנם ממצאים רבים שמאששים את סיפור יציאת מצרים. הבולט שבהם הוא "פפירוס איפור" שמתאר את ההשלכות של המכות שפקדו את מצרים. בפפירוס נאמר שהיו "עשרה אסונות" (= מכות) במצרים, אבל בחלק הקריא נמצא תיאור רק של שש מתוכם. שש המכות תואמות בדיוק לסיפור המקראי. לדוגמה, במכה הראשונה, איפור כותב ש"הנהר הוא דם". לאחר תיאור המכות, הפפירוס מתאר ג"כ שהעבדים יצאו ברכוש גדול, ושעמוד של אש שמגיע לשמים ליווה אותם.

מלבד פפירוס איפור, תיאור חלק מהמכות מופיע ג"כ ב"הפפירוס של נפר-רהו", ובחריטה שב"מקדש" מצרי ב"אל-עריש", ובממצאים נוספים. בטקסט חרוט על הפירמידה "Unas" ב Saqara-כתוב: "הוא המלך אשר נשפט על ידי הוא-אשר-שמו-מוסתר, ביום זה של מוות הבכורות". בפפירוס של מוזיאון ברוקלין מופיעה רשימה ארוכה של עבדים שמיים, ומתוכם שבעה שמות תנ"כיים, כגון: "שפרה".

אתרי חפירה סמוך לגושן מצביעים על כמה דורות של שמיים, אשר בקבריהם הנתונים הדמוגרפיים הינם יוצאי דופן: 65% של הקברים היו של תינוקות מתחת לגיל 18 חודשים, ונתגלו הרבה יותר קברים של מבוגרות (נשים) מאשר של מבוגרים (זכרים). וכמו כן, כמות העצומה של קברים רדודים בכל רחבי העיר - Avaris הינה עדות

ברורה של איזה אסון ענק ופתאומי (עובדה שמזכירה את "מכת בכורות"). בנוסף לכך, ישנם סימנים לכך שאחרי האסון, רבים מתוך אלו שנותרו באוכלוסייה אחר האסון, נטשו את בתיהם במהירות ובהמוניהם.

באסטלה שבאי "ייב", מסופר שפרעה גירש את בני אסיה ממצרים, והם צעדו במדבר אל עבר ארץ כנען. וכמו כן, באחד ממכתבי "אל עמארנה", מבקשים מלכי ערי כנען ממלך מצרים, שיבוא לסייע להם במלחמה נגד העם המכונה "עבירו" (עברים), כיון שהעם הזה נלחמים לכבוש את ארץ כנען.

פפירוס איפוו

במוזיאון בעיר ליידן (Rijksmuseum Van Oudheden), הולנד, נמצא פפירוס (שבעה עשר עמודים) ממצרים העתיקה (מספר קטלוג: # 344), בחלקו הגדול בלתי-קריא, שנכתב בכתב חרטומים על ידי מצרי בשם "איפוו" (Ipuwer). והנה גילוי מדהים: איפוו מתאר בפרוטרוט את ההשלכות של המכות שפקדו את מצרים, בדיוק כפי שמתואר בתורה. פרופסור Emanuel Vilkovski היה הראשון לפרסם את הדמיון המפליא בין התיאור שבפפירוס לתיאור שבתורה, וראה בזה הוכחה ברורה לכך שסיפור התנ"ך הוא אמת היסטורית.

איפוו כותב שהיו "עשרה אסונות (מכות)" במצרים, אבל לצערנו בחלק הקריא של הפפירוס נמצאים ששה מכות.

הטקסט מתחיל עם תיאור של "עבדים" שביקשו לצאת לחופשי: "השוערים אומרים: 'תנו לנו ללכת...!', האופים אומרים... (כאן חלק בלתי קריא בכתב היד), המנקה מסרב לקחת את המשא שלו...'", וכל זה כפי שמבואר בתורה (ספר שמות סוף פרק ד), שלפני תחילת המכות, משה הודיע לכל היהודים שאלוקים עתיד לשחרר אותם בקרוב, והלך יחד עם אהרון ויחד עם שבעים זקנים לבקש מפרעה לשחרר את היהודים.

אחרי ההקדמה הנ"ל, התחיל איפוו לתאר את ההשלכות של המכות. להלן כמה השוואות:

ספר שמות פרקים ז' - יב'

וַיְהִי הַדָּם בְּכֹל אֶרֶץ מִצְרָיִם.

פפירוס איפוו

מכה בכל הארץ, דם בכל מקום...

ספר שמות פרקים ז' - יב'

יִהְיֶה כֹּהֵן כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר בְּיָאֵר לְדָם.

פפירוס איפווור

הנהר הוא דם!

ספר שמות פרקים ז' - יב'

וְלֹא יִזְכְּלוּ מִצָּרִים לְשִׁתּוֹת מַיִם מִן הַיָּאֵר.

פפירוס איפווור

אנשים מפחדים לנסות לטעום, אנשים צמאים בגלל הדם אבוי אלו הם המים שלנו! זו (היתה) השמחה שלנו!
מה אנחנו יכולים לעשות? הכל אבוד!

ספר שמות פרקים ז' - יב'

הִנֵּה יָד ה' הוֹיָה בְּמִקְנֶה אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה בְּסוֹסִים בְּחֲמָרִים בְּגַמְלִים בְּבָקָר וּבְצֹאן דָּבָר כָּבֵד מְאֹד.

פפירוס איפווור

... כל החיות, ליבם בוכה. הבקר גונח... הדבֵר והחולי שוכנים בכל הארץ...

ספר שמות פרקים ז' - יב'

וַתִּהְלֶךְ אֵשׁ אֶרְצָה ... וַיְהִי בָרָד וְאֵשׁ מִתְּלַקַּחַת בְּתוֹךְ הַבָּרָד כָּבֵד מְאֹד.

פפירוס איפווור

באמת, שערים עמודים וקירות נשרפים באש.

ספר שמות פרקים ז' - יב'

וַיֵּץ הַבָּרָד בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם אֵת כָּל אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה מֵאֲדָם וְעַד בְּהֵמָה וְאֵת כָּל עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה הַכָּה הַבָּרָד וְאֵת כָּל עֵץ הַשָּׂדֶה שִׁבֵר.

פפירוס איפווור

מצרים התחתון בוכה ... הארמון כולו נשאר בלי רווחיו. לו היה ראוי (אבל אין לו) חיטה ושעורה אווזים ודגים.

ספר שמות פרקים ז' - יב'

וַהֲפֹשְׁתָה וְהִשְׁעֵרָה נֶפְתָּה כִּי הִשְׁעֵרָה אָבִיב וְהִפְשִׁתָּה גְבֻעַל.

פפירוס איפווור

באמת, התבואה נכחדה מכל צד.

ספר שמות פרקים ז' - יב'

וַיַּעֲזֹב אֶת עֲבֹדָיו וְאֵת מִקְנֵהוּ בַשָּׂדֶה.

פפירוס איפווור

הנה הבקר נעזב משוחרר, ואין מי שאוסף אותם.

ספר שמות פרקים ז' - יב'

וַיַּעַל הָאֲרָבָה עַל כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם ... וַיִּכַּס אֶת עֵין כָּל הָאֲרָץ וַתִּחַשֵּׁף הָאֲרָץ וַיֵּאכַל אֶת כָּל עֵשֶׂב הָאֲרָץ וְאֵת כָּל פְּרֵי הָעֵץ אֲשֶׁר הוֹתִיר הַבָּרָד וְלֹא נוֹתַר כָּל יֶרֶק בְּעֵץ וּבְעֵשֶׂב הַשָּׂדֶה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם.

פפירוס איפווור

באמת, כל מה שהיה נראה עד אתמול, נעלם. השדה נשאר ריק כמו לאחר הקציר של פשתן. לא נמצא פירות ולא ירקות ... רעב.

ספר שמות פרקים ז' - יב'

וַיְהִי חֹשֶׁךְ עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם.

פפירוס איפווור

הארץ בלי אור.

ספר שמות פרקים ז' - יב'

וְהִיְתָה צַעֲקָה גְדֹלָה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר כָּמְהוּ לֹא נִהְיְתָה וְכָמְהוּ לֹא תִסָּף.

פפירוס איפּוּר

היתה צעקה גדולה במצרים, מעורבת בקינה.

ספר שמות פרקים ז' - יב'

כִּי אֵין בֵּית אֲשֶׁר אֵין שָׁם מֵת.

פפירוס איפּוּר

מי שמניח אחיו באדמה נמצא בכל מקום.

ספר שמות פרקים ז' - יב'

וַיָּקָם פְּרָעָה לִלְלָה הוּא וְכָל עַבְדָּיו וְכָל מִצְרַיִם וַתְּהִי צַעֲקָה גְדֹלָה בְּמִצְרַיִם.

פפירוס איפּוּר

באמת, הגדול והקטן צעקו, המלווה והאָם. האם זה סופו של האדם? כבר לא יהיה הריון ולא לידה? ... הכל נהרס! בתי האדם נהפכו כהרף עין.

ספר שמות פרקים ז' - יב'

וְהִ' הִכָּה כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר פְּרָעָה הַיֹּשֵׁב עַל כֶּסֶּאוֹ עַד בְּכוֹר הַשָּׁבִי אֲשֶׁר בְּבֵית הַבּוֹר.

פפירוס איפּוּר

באמת, הילדים הנסיכים מושלכים לרחובות ... הכלא נהרס.

ספר שמות פרקים ז' - יב'

וַתִּחַזַּק מִצְרַיִם עַל הָעָם לְמַהֵר לְשַׁלְּחָם מִן הָאֶרֶץ כִּי אָמְרוּ (אם לא נשלח אותם בסוף) פִּלְנֵנוּ מֵתִים.

פפירוס איפּוּר

באמת, הגדול כמו הקטן אומרים: אני חושב שאני עלול למות.

ודבר שראוי לתשומת לב, שבפפירוס כאשר מתאר שהנהר נהפך לדם, איפּוּר מספר שהאסון השפיע רק על המצריים, ולא על ה"עבדים" (דהיינו היהודים), וכך כתב איפּוּר: "ובאמת, האצילים במצוקה, בעוד שהאדם העני הוא מלא שמחה. כל עיר אומרת: הניחו לנו לזון את האדיר שביננו!". עובדה זו מופיעה בתורה שבעל פה (מדרש שמות רבה ט ז), שמתאר שלמרות שלמצריים לא היה מים, ליהודים כן היה, ועל זה הדרך בכל המכות.

איפּוּר מתאר גם שאז קרתה מלחמת אזרחים בין המצרים: "איך זה קרה לכל אדם להרוג את אחיו? החיילים שהיו שלנו, מתנהגים כאילו הם זרים". עובדה זו לא מופיעה בתורה שבכתב, אבל כן מופיעה בהרחבה בתורה שבעל פה ("ב"פסיקתא דרב כהנא"). מספרים חז"ל שלפני המכה העשירית, כאשר משה הזהיר את המצריים שכל בכור ימות אם לא ישחררו את היהודים, נפתחה מלחמת אזרחים של המצריים בכורים נגד פרעה, מלחמה נוראה שבה הבנים הרגו את הוריהם ואחיהם, ומאות אלפי מצריים נספו.

איפּוּר דיווח, שאחרי האסונות, לא רק שעבדים שוחררו, אלא גם הפכו להיות הבעלים על העושר של המצרים, וכך כתב: "באמת, אנשים עניים הפכו לבעלי עושר, ומי ש (לפני כן) לא היה יכול לעשות לעצמו סנדלים, הוא כעת מחזיק העושר" - והוא בדיוק כפי שהובטח על ידי אלוקים בספר בראשית (טו, יד), שהיהודים יעזבו את מצרים עם רכוש גדול (וכך היה, כפי שמסופר בספר שמות). איפּוּר מתאר בפרוטרוט, שלאחר המכות, "השפחות" (דהיינו העבריות), יצאו לבושות עם התכשיטים של המצריות, "זהב וספיר, כסף ומלכית, סמוקים ונחושת ... תלויים על צוואריהן של השפחות". גם עובדה זו מופיעה במפורש בתורה (ספר שמות יב לה).

מספר ג"כ איפּוּר, שעמוד של אש גבוה מאוד התהלך בפני "אויבי הארץ" (היהודים), בדיוק כמו שמופיע בספר שמות יג, כא.

לפני שנעיין בקטע הבא שבפפירוס איפּוּר, אקדים קצת רקע ממה שמסופר בתורה בספר שמות: יצאו ממצרים שש מאות אלף גברים (אם ניקח בחשבון שיצאו גם נשים וילדים, סביר להניח שיצאו לפחות מיליון וחצי אנשים). מבחינת פרעה, היהודים לא יצאו ממצרים כדי ללכת לארץ ישראל, אלא התכנון היה שילכו במדבר דרך שלושת ימים, ושם יעבדו את האלוקים, ואח"כ יחזרו למצרים. ומ"מ פרעו התחרט על מה שנתן ליהודים רשות לצאת

למדבר לעבוד את האלוקים, ועל כן קיבץ את חיילי מצרים, ויצאו במרכבות של סוסים לרדוף את היהודים במדבר. בדרך, האלוקים הגן על היהודים על ידי ענני הכבוד, וגם על ידי עמוד של אש גבוה מאוד שחיבר את השמים עם הארץ. היהודים הגיעו עד לשפת ים סוף, ואירע הנס הידוע שנפתחו מי הים, ועברו היהודית בתוך הים ביבשה. וכאשר המצריים נכנסו גם הם לתוך הים, מיד נסגר הים ונטבעו המצריים, כמו במלכות. לאחר מאורעות אלו, מספרת לנו התורה (שמות טו יד), כי שמועת האירוע הניסי הזה התפשטה ברחבי העמים השכנים, ולב העמים נתמלא אימה ופחד מפני בני ישראל. ע"כ מתואר בתורה.

כל האירועים הללו מתועדים בפפירוס איפוור, וכך נכתב שם: "כמות כפולה של אנשים יצאו להלחם כדי להחזיר את העם שמשתחוהו (כלומר, העם שהלכו לעבוד את האלוקים). יותר ממיליון אנשים כבר אינם בטוח הראייה.... הדבר שנמצא בין שמים לארץ מפחיד את כולם... הדרך הפכה למלכות... מצרים נכנסה למקום של שפיכת המים, והגיבורים נתפסו על ידי מי ששפך את המים... האסיאתים (יהודים שבאו למצרים מאזור אסיה) הגיעו לבדם עד הסוף (של הים?)... לא נותר אף אחד נגדם. כל השבטים מחוץ למדינה התמלאו פחד".

קטע נוסף בטקסט של איפוור נראה שמתייחס לאובדן של הצבא מצרים (דבר שהתרחש כאשר טבעו בים סוף): "ראו עתה, הארץ נמצאת ללא מלכותה. ראה, כל כוחות הצבא לא נמצאים במקומם... כמו צאן תועה ללא רועה."

ומלבד פפירוס איפוור, ישנם עוד מסמכים וסימנים שמצביעים על אמיתות סיפור שעבוד מצרים והיציאה משם, ודוגמאות רבות נוספות.

ארכיאולוגיה מאששת את התנ"ך

"היכל הספר" הוא משכנן של מגילות מדבר יהודה, של ממצאים ארכיאולוגיים מקומראן ושל כתבי-יד נדירים של התנ"ך. המבנה נחשב הישג אדריכלי ברמה בינלאומית, ומהווה מוקד עניין בזכות עצמו.

היכל הספר במוזיאון ישראל בירושלים

היכל הספר במוזיאון ישראל בירושלים

מגילת ישעיהו מקומראן

מגילת ישעיהו מקומראן

מגילת ישעיהו (כתב-יד א') היא אחת משבע המגילות הראשונות שנתגלו בשנת 1947 במערה סמוכה לחורבת קומראן, בחוף המערבי-הצפוני של ים-המלח. מכלל 200 המגילות המקראיות ו-700 המגילות האחרות שנתגלו באזור, מגילה זו היא השנייה באורכה (734 ס"מ) ומן המשומרות ביותר, היחידה שכוללת ספר במלואו (ס"ו פרקים), ומן הקדומות שבמגילות: זמנה הוא 125 לפני הספירה.

היא קדומה באלף שנים לכתבי-היד הקדומים ביותר של המקרא שהיו בידינו עד שנתגלו המגילות. נוסח הכתוב קרוב לנוסח המסורה שהתבקע במצוקפים (=קוֹדֶקְסִים, דפים כרוכים) ימי-ביניים, כדוגמת "כתר ארס-צובא", ושלא כרוב המגילות המקראיות, היא מתייחדת בכתוב "עממי", מלא שבמלא, ויש בה כדי ללמדנו כיצד הגו את העברית בימי הבית השני.

מתוך היכל הספר במוזיאון ישראל בירושלים

כתובת תל דן, שבה מוזכר יהורם בן אחאב ל"בית דוד". המקור: ויקיפיתוף

שימו לב. ישנם כל כך הרבה ממצאים ארכיאולוגיים המאששים ומראים שמה שמופיע בתנ"ך מדויק ואמין, שזה דורש ספר שלם כדי להראות אותם ולכן הבאתי פה רק מדגם קטן ומעניין. אני ממליץ לעיין בויקיפידה, במוזיאונים בארץ, במיוחד ב"היכל הספר" במוזיאון ישראל ועוד.

תגליות מדעיות עכשוויות הידועות בתורה אלפי שנים

כפי שהתפרסם בספרו של עו"ד ערן בן עזרא (ספר ההוכחות)

זמן מולד הלבנה

זמן מולד הלבנה שהתורה קבעה ורק היום המדע מאמת בדיוק מעל לאפשרות אדם ללא אמצעיים מדעיים לדעת דבר המוכיח שחז"ל קיבלו מפי בורא עולם זמן זה. לא יכול אדם ללא שעון אטומי מדויק להגיע למס זה ורק בדורנו אנו הומצאו שעונים כאלו מדויקים ומכאן מספיק נתון זה בלבד להוכיח שכל תורתנו הקדושה אמת היא!

תראו איך התורה הקדושה ידעה נתון מדעי לגבי כל כמה זמן מולד הלבנה בכל חודש עם רמת דיוק של שמונה ספרות אחרי הנקודה העשרונית. כיום המדע על ידי סוכנות החלל "נאס"א" וסוכנות החלל הגרמנית, נמדד על ידי מדידות מדויקות בשעונים אטומים שפותחו ורק לאחרונה הגיעו למסקנה הזוהה שאכן המידע שניתן לנו מאבותינו שניתן ממשה שקיבלו מהשם יתברך הוא אמת ומכאן ההסתברות שאדם ינחש מספר כזה גדול הוא אחד לטריליוני טריליונים במיוחד לפני 3,300, שלא היה ניתן לנחש מספר כזה בדיוק כזה.

מכאן שרק מי שברא את העולם ידע את המספר ונתנו למשה שהעבירו עד אלינו. עובדה זאת רשומה בגמרא (שנכתבה לפני כ-2,000 שנה לערך) על מולד הלבנה ואני מוכיח גם נקודה זאת ועוד נקודות מדעיות רבות שהוכחו על ידי המדע ואומתו כנכונות, כך שלא ישאר צל של ספק בלבכם שתורת משה אמת לאמיתה ויש עלינו לקיים את כל המצוות כפי שהשם הורה בתורה!

בשנים האחרונות עם שכלול כלי המדידה והפיכתם למדויקים ביותר בעזרת שעון אטומי ובעזרת מכשור עדין שהוצב על הירח, חישובו המדענים שאורך חודש הלבנה הממוצע הוא 29,530,588 יממות. במסכת ראש השנה (דף כ"ה) מובאים דברי רבן גמליאל שאומר "כך מקובלני מבית אבי אבא, אין חידושה של לבנה פחותה מעשרים

ותשעה יום ומחצה ושני שלישי שעה ושבעים ושלושה חלקים" (חלקי 1080 בשעה) בחשבון פשוט עולה המספר 29,530,59 יממות, יש להניח שעם השתכללות כלי המדידה גם הסטייה הקטנה תעלם. כל זאת יש לזכור הם דברי רבן גמליאל שחי לפני כ-2,000 שנה. בעוד לא היו כלי מדידה מדויקים וטלסקופים משוכללים. מתוך ספרו של קרל סגן, המדען הראשי של מנהל החלל האמריקאי נאס"א. בעזרת לוויינים היום, למרבה התדהמה, הוא מסיק כי אורך חידוש הירח ממולד למולד הוא 29 יממות פסיק 530588.

חסר לו שתי אלפיות והוא עם לוויינים. אבל פעם ראשונה בהיסטוריה העולמית, שמישהו יכול לצפות בכלל כמה זמן חידוש הלבנה. בזמנם לפני אלפיים שנה, אפשר היה לעמוד 29 יממות להסתכל בנקודה אחת שיצא הירח לדרך, לחכות לו 29 יממות וחצי היממה ועוד תשצ"ג חלקי השעה ולהתבונן ולהגיד ככה בעיניים: הופ, הנה עכשיו הוא הגיע. הנה, אפשר היה לעשות כזה דבר? האם היה להם שעון שיכול להראות עד אלפית שנייה?

הרחבת הנושא של מולד הלבנה שנעריך גדולתה של תורתנו הקדושה שהמדע עומד נפעם לאור האמור בה ומודה שאין עוד מלבדו כמו שנאמר וביום ההוא הכירו כל הגויים שאתה הוא האלוהים ואין עוד מלבדו.

"מולד בהר"ד"

דהיינו יום ב' שעה חמישית וכ"ד חלקים של שעה שהוא המולד הראשון שממנו מתחילים להוסיף כל חודש 29 יום 12 שעות ותשצ"ג חלקים, מולד זה הוא למעשה בשנת תוהו דהיינו קודם בריאת העולם. דבר זה הוא יסוד חישובי חידוש הלבנה נמצא מוצפן בפסוקי התורה, כך מגלה לנו רבנו בחיי בפרשת בריאת העולם, דבר זה מרמז לנו כבר במילה הראשונה של התורה – במילה בראשית! "ויש לך לדעת", אומר רבנו בחיי: כי יש בידינו קבלה בפסוק זה של בראשית שממנו יוצא שם בן מ"ב (דהיינו שם המפורש בן 42 האותיות) המיוחס למידת הדין, עד בי"ת של בוהו".

אחרי שידוע לנו שפסוק זה מרמז על השם בן 42 אותיות נספור 42 אותיות מהאות ב' של בראשית ונגיע לאות ה' של באו אחרי עוד 42 אותיות תופיע האות ר' ואחר עוד פעם נגיע לאות ד'. הצירוף היוצא א"כ הוא בהר"ד! ממשיך רבנו בחיי ואומר:

"והמשכיל יבין יוכל להבחין כי אין זה דרך מקרה, אבל הוא מופת גמור על חידוש העולם". הנתון הזה שהוצפן בסוד והועבר בידי חכמי הקבלה מראה כמה מדהימה תורתנו הקדושה שהצפינה נתון זה בשם הקדוש של מידת הדין!! מי משכיל וחכם מבין שזה לא במקרה הדילוגים הללו כך הוצפנו וזאת בנוסף לעוד עשרות אלפי הצפנות בתורה ועדיין להשאיר אותה עם סדר מופתי של טקסט וסיפורים מקראים ברורים: איזה בן אנוש יכל לעשות דבר כזה לפני 3320 שנה?? גם כיום עם מחשבי על זה פשוט בלתי אפשרי בעליל להצפין את כל הטקסטים ועדיין שישמר סדר מופתי בתורה ומי שמשכיל לא נותר לו אלא רק להתפעל.

מקור: הידברות כבוד הרב זמיר כהן

להלן עוד נתון שגרם לרבים מהמדענים היהודים לחזור בתשובה לאחר שנתון זה אומת מדעית רק בדורנו:

מספר הכוכבים "שחזו" חז"ל בגמרא מלפני כ 1800- שנה

מבין סוגיות רבות המפוזרות לאורך התלמוד עולה שלחז"ל היה ידע נרחב ומדויק להפליא באסטרונומיה, לדוגמה בתקופת התלמוד דברו האסטרונומים על מספר של כמה אלפי כוכבים בלבד, שכן רק אותם יכלו לראות בעין בלתי מזוינת, בעידן גלילאו עם המצאת הטלסקופים הפשוטים עלה מספרם לעשרות אלפים, כיום מדברים על טריליונים, מפליא!!! לראות שבגמרא במסכת ברכות (דף ל"ב) מציין ריש לקיש שמספר הכוכבים הוא 1,064,340,000,000,000 או בקיצור 10 בחזקת 18 בקירוב.

מקור: הידברות כבוד הרב זמיר כהן

מספר הכוכבים שחזו חז"ל בגמרא מלפני כ 1800- שנה, שלא היה דרך לראותם או לדעת את כמותם בהחלט מעיד כאלף עדים שמהשם יתברך הבורא קיבלנו מידע זה כי כולם העידו שכך קיבלו מרבותם שקיבלו מרבותם עד משה רבנו.

רק עיוור לא יקשר זאת לבורא עולם. ולעוד הוכחה בפאזל ההוכחות שיש בורא לעולם והתורה אמת, גם התורה שכתב וגם התורה שבעל פה.

לאור ממצאים אלו ראיתי לנכון להביא את דבריו של רוברט יסטרוב, מדען שהיה "אתאיסט" אך העיד על עצמו שכעת הוא כבר לא בטוח בכפירתו כלל ועיקר (אגנוסטיק) "עבור איש המדע אשר חי באמונתו בדבר כוחו של ההיגיון הסיפור מסתיים כחלום רע, הוא העפיל על הרי הבערות, הוא עומד לכבוש את הפסגה הרמה ביותר, ברגע שהוא מושך את עצמו מעל הצוק האחרון, מקדמת אותו בברכת שלום קבוצת אנשי דת_הכוונה ליהודים שרק אנחנו יודעים את הסודות הללו לפי התורה) היושבת שם זה מאות שנים".

כמה כוכבים יש בצביר כימה

לפני המצאת טלסקופיים. בעין נראו רק כוכבים ספורים וכך גם כולם האמינו ורק כיום אנו יודעים שיש כמאה כוכבים בצביר זה בדיוק כפי שכתוב בגמרא. ספר בראשית, פרק י"ג, פסוק ט"ז, אמר הקב"ה לאברהם: "ושמת את זרעך כעפר הארץ אשר אם יוכל איש למנות את עפר הארץ גם זרעך יימנה".

יותר מאוחר בפרק כ"ב, פסוק י"ז, מיד לאחר עקידת יצחק, אחרי שהצליח אברהם אבינו לעמוד בכל עשרת הניסיונות, הבטיח לו הקב"ה: "והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וירש זרעך את שער אויביו". ברור מסדר הדברים שמאחר והקב"ה כבר הבטיח לאברהם זרע אשר לא ייספר מרוב, מוכרח להיות שהשימוש במשלים של כוכבים ושל חול, כוונתם גם כן להורות על מספר אשר לא יימנה. לא יתכן שאחר עשר

ניסיונות שעמד בהם אברהם חזר בו הקב"ה והבטיח לו ברכה פחותה מהברכה הראשונה. אלא משמעות הדברים שכל אלו המשלים – עפר, כוכבים, וחול – הם בהבנה אחת: שלא ניתן לספורם. האומנם לא ניתן לספור את

הכוכבים בעולם? העובדה היא שעד היום עדיין לא הצליחו. יש יותר סיכוי שהיו מצליחים למנות את עפר הארץ. מכל מקום ניסו האסטרונומים תמיד להכיר את תכונותיהם של כל הכוכבים, את מסלולם, וכדומה. קבעו להם שמות, קטלגו אותם, וציירו אותם על גבי מפות באטלסים. לפני המצאת הטלסקופ, לא ידעו שיש כוכבים יותר מן הנראה לעין.

בגלקסיה שלנו בלבד יש אין-ספור כוכבים, שלא לדבר על היקום כולו. העין הבלתי מזוינת איננה רואה לכל עומק היקום. את כל הנמצא מחוץ לטווח הראיה, אין לראות בלי להצטייד בטלסקופ. חישבו פי כמה טלסקופ מכפיל את טווח הראיה עד שמתחילים להבחין שחלק מהכוכבים הבודדים הנראים לעין הם בעצם גלקסיות שלימות, המכילות כל אחת בפני עצמה אין-ספור כוכבים.

מקור: הידברות כבוד הרב זמיר כהן

גילוי הקוסמוס

בשנת 675 למניינם נוסד המצפה האסטרונומי הראשון ביפן, ובשנת 735 הגיעו כלים אסטרונומיים ליפן מסין לראשונה בהיסטוריה. בשנת 1492, שט קולומבוס לאמריקה על מנת להוכיח למלכות ספרד שהעולם כדור. רק בשנת 1608 המציא אופטומטריסט הולנדי, האנס ליפרשיי, את הטלסקופ הראשון בעולם. למיד של המדען הג'וזואיט, פדרו גומז, כתב באותה תקופה: "האסטרונום המלומד שוחח על הימצאות של אין-ספור כוכבים קטנים שאי-אפשר לראותן בעין בלתי מזוינת, האסופים בתוך שביל החלב. עם המידע הזה, הבטתי בשביל החלב בעזרת טלסקופ, והבחנתי באין-ספור כוכבים זעירים". אפילו גומז לא ניחש שליקום יש עומק קוסמי, ורק התייחס לכוכבים כבעלי גדלים שונים הנמצאים על שטח אחיד.

לא עלה בדעתו שחלק מן הכוכבים נהיו "קטנים" בגלל המרחק שלהם מכדור הארץ. ברור, איפוא, על אחת כמה וכמה, שמדענים לא ידעו כלל על קיומם של אותם "כוכבים קטנים" לפני המצאת הטלסקופ, באותה המאה. רק אז הבחינו שיש "אין-ספור כוכבים". אך בתורתנו כתוב לפני, 3300 שנה שהכוכבים לא ייספרו מרוב!! תורה

מן השמים אינה חכמת בני אדם אלא ידיעה אלוקית שנמסרה לעם ישראל בלבד. מכאן אנו למדים שכל סודות היקום נמצאים בתורה, כפי שהורנו חז"ל אשר סודות התורה נמסרו להם במסורת, ככתוב במשנה: "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וכו' ", צביר הכוכבים "כימה". שואלת הגמרא (ברכות נח' ע"ב) "מאי כימה?" אמר שמואל "כמאה ככבי" (כמאה כוכבים). מרחבי הגלקסיה ישנו צביר כוכבים קטן הנקרא כימה, כימה מרוחק מאתנו במרחק 300 שנות אור, מרחק שנת אור הינו 9.46 טריליון * 1012 ק"מ. כפול 300 זה המרחק מפה עד צביר הכוכבים שנקרא כימה. המרחק לצביר הכוכבים כימה הינו 2,838,000,000,000 ק"מ.

למרות המרחק העצום הזה נצפו במשך הדורות בצביר הכוכבים כימה כשישה עד תשעה כוכבים בלבד ומעולם לא נראו יותר ואי אפשר היה לראות יותר אפילו בתנאי הראות הטובים ביותר והנה עם המצאת הטלסקופ בשנת 1608, שכלולו, ושיפורו ועד להשגת טלסקופים שוברי אור וטלסקופי רדיו, התברר שבצביר הכוכבים כימה יש כמאה כוכבים. גילוי כמות הכוכבים בכימה נודע רק לאחרונה, רק ע"י מכשור משוכלל ביותר. ומאידך, העובדה ששמואל הכיר את הסוד הזה של הבריאה נכתב בתלמוד הבבלי, אשר חיברו האמוראים לפני כ-1500 שנה.

והיא הוכחה נוספת למה שאמרנו לעיל, שכל סודות היקום נמצאים בתורה, ונמסרו לחז"ל במסורת התורה-שבעל-פה. ועל זה כתוב בפרקי אבות: "הפוך בה והפוך בה, דכולא בה".

מקור: הידברות כבוד הרב זמיר כהן

הוכחה נוספת לאמיתות התורה הוכחה זאת כל כך מדהימה שברור ממנה שלקחו חז"ל סיכון אדיר אלמלא אמרו דברים שכך קיבלו עד משה רבנו.

גילוי שכדור הארץ עגול מלפני כ 2000 שנה

אחת ההוכחות לאמיתות התורה. מי גילה למשה רבנו שהעביר במסורת עד לרבי שמעון בר יוחאי שכתב לפני כאלפיים שנה שכדור הארץ עגול!

ידוע, העמים הקדמונים היו סבורים שהעולם הוא משטח רחב הניצב על זנבות שלשה לווייתני ענק. והיו שהאמינו שהארץ מוחזקת על ידי ארבעה פילים אדירי מימדים העומדים על גבי צב ענק השט באוקיאנוס אין סופי. כך או כך לכולם היה ברור שרעידות האדמה נגרמות כתוצאה מתזוזה כל שהיא של מחזיקי העולם. תיאוריית המשערים שהעולם כדורי הייתה נחשבת בלתי סבירה ובלתי הגיונית לחלוטין רק בתקופה מאוחרת יותר החלו לטעון חלק מחכמי יון, שהעולם כדורי.

אך הדעה הרווחת עוד מאות רבות של שנים בקרב כמעט כל האנושות הייתה כי הארץ היא שטוחה, או לכל היותר בצורת כיפה. אולם, מאז התגלתה יבשת אמריקה לפני כחמש מאות שנה (בשנת ה'רנ"ב 1492 -) בעקבות מסעו של קולומבוס אשר ביקש להגיע להודו שבמזרח על ידי מסע לצד מערב, ובכך עורר רבים לצאת להפלגות דומות, החלו אנשים רבים להבין כי אכן צורת העולם כדורית. וזאת, יש להדגיש, בניגוד גמור לדעה אשר עדין הייתה רווחת בקרב ההמון באותה תקופה, כי הארץ היא שטוחה.

גישה זו שהארץ כדורית הלכה והתחזקה, ובדורות האחרונים קיבלה חותמת מדעית מוחלטת וברורה בפרט לאור תצלומי העולם מן החלל, עד אשר תיאוריית המשטח הניצב על גבי לווייתנים ופילים מעלה חיוך על פנינו.

ובכל זאת, אם נזכור שהנתון היחיד אשר היה לפני אנשי העולם באותה תקופה היה רק משטח של שדות והרים למלא העין, הרי שלא הייתה להם שום סיבה להניח שהעולם כדורי. ובפרט שלפני שגילה ניוטון את כוח המשיכה, לא היה שום הגיון לומר שהעולם המאוכלס בבני אדם ובעלי חיים (וחפצים שונים) הוא כדורי, והבריות שבצידו השני עומדות כשראשיהן למטה ורגליהן למעלה, ואינן נופלות ממנו. והנה בזהוהר הקדוש (ויקרא דף י, א') אשר נכתב לפני כאלפיים שנה נכתבו הדברים הבאים, כאשר הזוהר אומר שהדברים מצוטטים מספר אשר נכתב עוד קודם לכן! על ידי רב המנונא סבא: "כל ישובא מתגלגלא בעיגולא ככדור (כל הישוב – כלומר, העולם והאנושות שעליו מתגלגל בעיגול ככדור) אלן לתתא ואלן לעילא (אלה – כלומר, חלקם – מתגוררים למטה, בתחתית הכדור, ואלה למעלה) וכל אינון בריין משניין בחזווייהו משנויא דאוריא, כפום כל אתר ואתר, וקיימין בקיומיהו כשאר בני נשא.

(וכל אלה הבריות המתגוררים בחלקים השונים של הכדור שונים בחזותם, בצבעם, בקלסתר פניהם, וכדו', מחמת שינוי מזג האוויר, כפי מזג האוויר של כל מקום ומקום. אולם עומדים הם כשאר בני אדם). ועל דא איית אתר בישובא (ועל כן יש מקום עולם) כד נהיר לאלין, חשיך לאלין. לאלין יממא, ולאלין לליא. (כאשר אור לאֵלָה, חושך לאלה. לאלה יום, ולאלה לילה). ואית אתר דכוליה יממא, ולא אישתכח ביה ליליא בר בשעתא חדא זעירא. (ויש מקום בעולם שמואר תמיד ולא יימצא בו לילה אלא זמן מועט) וכו'. דהכי כתיב (שכך כתוב) אודך על כי נוראות נפליתי נפלאים מעשיך! (תהילים קלט) ורזא דא איתמסר למאריהון דחכמתא (וסוד זה נמסר לבעלי החכמה. חכמת התורה) וכו' "בקטע קצר וקולע זה של הזוהר הקדוש נכללות מספר ידיעות נכבדות:

א. העולם בצורת כדור. ולא כהבנת האנושות אז שהעולם בצורת משטח.

ב. ובכל זאת, לא רק בחציו העליון מתגוררים בני אדם, אלא גם בחציו התחתון.

ג. גם בני האדם שבמחצית הכדור התחתון קיימים ועומדים (כלומר רגליהם דורכות על אדמת הכדור) כשאר בני האדם שבמחצית העליונה. כוח המשיכה.

ד. על אף הדמיון והשוויון בצורת בני האדם ובמצבם שבשני חלקי הכדור, חזות פניהם, צבעם, וכדו' שונים ממקום למקום (כושים, אדומי העור, צהובי העור וכו').

ה. השוני שבחזות בני האדם במקומות השונים נובע כתוצאה מהבדלי מזג האוויר שבין המקומות.

ו. בחלק מן העולם, כאשר לאלה יום לאלה לילה, וכשלא לאלה לילה לאלה יום.

ז. ויש מקום בעולם שמואר תקופה ארוכה וחשוך זמן קצר. חכמי תורת ישראל היו מודעים לעובדה שהמידע שבידם איננו ידוע לאנשי המדע דאז, ואף אמור להיות תמוה ומוזר בעיניהם.

בסוף דברי הזוהר הנ"ל חז"ל מגדירים מידע זה בשם סוד. חכמינו ז"ל גם מצהירים שמקור המידע אינו באמצעות מחקר שבוצע, אלא כך נמסר להם, לבעלי חכמת התורה. ("ורזא" דא' "איתמסר" למאריהון דחכמתא).

כלומר מקור המידע אינו טבעי, אלא תורני. האין די בכך בכדי להיווכח שהתורה, מן השמים היא.

מקור מידע היזברות הרב זמיר כהן

כיצד הזהר הקדוש העביר לנו מידע כזה שרק לבורא עולם היה? רק לבורא ולא לשום נברא! ראו שחז"ל אומרים זאת בוודאות מוחלטת!! כמו שחז"ל מציינים שזה נמסר להם בסוד **כמידע אמיתי ונכון ולא השערה!!** - אם זה היה מתברר כלא נכון, הרי שכל התורה הייתה נפסלת. כמו כל פרט ופרט שאכן מופיע בתורה או בתושב"ע!!

למרות שבשכל אנוש נכון לאז לא נתפס הדבר כיצד זה ייתכן שאנשים לא נופלים מלמטה של הכדור ולמה העולם נראה שטוח ולא עגול. לכן השכל "הישר" של האדם הממוצע לא יכל לקבל זאת עד שבדורנו סוד זה נחשף למרעית כל בתמונות מהחלל וע"כ וכיום לכולם ברור שהכדור הארץ עגול, וזה כבר לא נראה כתגלית מהפכנית שידעו חז"ל אבל אם תעצרו רגע לחשוב זה נשמע דבר הכי לא הגיוני לאדם אפילו משכיל מימי הביניים כפי שהרוב אכן האמינו שהעולם ישר ולא עגול ולכן רק הוכחה זאת כשלעצמה אמורה להספיק לחשדן והבררן של מידע שזה לא יכול להיות כל הדברים הללו חז"ל "קלעו בול" ובמיוחד שהם אומרים כך זה נמסר לחכמי התורה.

זכרו שאם חכמי התורה היו ראו שזה שקר או העברה היא שלא ביושר הם בעצם היו חס ושלוים מפקפקים בתורה כי רק מי שבאמת יודע שהתורה אמת יהיה מוכן להקריב את חייו למען מטרה נעלה יותר והיא התכלית של הבריאה ועבודת השם כפי שמוסברת באורכה בספר זה. ולכן לא ייתכן פגם במוסרים או במסירה כי ברור לנו

שהעבירו מידע מדויק להפליא כפי שהמדע מגלה כיום את חוכמת התורה וחכמיה.

האם יש מים מעל לשמיים? בחלל!

ויעש אלהים את הרקיע (=את שכבת האוויר העוטפת את כדור הארץ). ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע. ויהי כן". (בראשית פרק א' פסוק ז'). מיותר לציין שבמרוצת אלפי השנים שחלפו מאז מתן תורה ועד עידן המדע המודרני, לא קיבלו האסטרונומים את האמור בתורה בנושא זה [וואת על אף הערכה הרבה שרחשו בדרך כלל לדבריה בפרט במדעי האסטרונומיה] ותמיהתם הייתה גדולה: מים בחלל? הייתכן? לא די בכך, הרי מתברר שהתורה לא הסתפקה בנתון הנ"ל הכתוב בתורה-שבכתב, אלא הוסיפה לבאר את פרטיו בתורה שבעל-פה (-במדרש אשר הועלה על הכתב לפני כאלפיים שנה), תוך שהיא מציינת כי:

המים העליונים יתירים על התחתונים". (מדרש רבה בראשית פרשה ד' אות ה)

לומר, כמות המים שבחלל יתירה על כמות המים שבכדור הארץ לאור הכמות העצומה של המים שעל פני כל כדור הארץ (בכל האוקיינוסים, הימים, האגמים, מימי הנחלים, הנהרות, התהומות וכו'), הרי התמיהה גדילה שבעתיים אולם, למרבה הפלא, עם התקדמות המדע בחקר החלל באמצעות טלסקופים רבי-עוצמה, חלליות ולווייני מחקר, גילו אנשי המדע לתדהמתם את הממצאים הבאים. הנה נתונים חדשניים אחדים מתוך האנציקלופדיה המוסמכת ביותר בנושא חקר החלל, אטלס קיימברידג' לאסטרונומיה:

"בשעות הבקר של ה- 30/6/1908 אירעה התפוצצות אדירה במרכז סיביר. עדי ראייה סיפרו כי מטאור ענק נראה בשמים שניות אחדות ואחר כך פגע בקרקע. אנשים שעמדו במרחק של שישים ק"מ ממקום פגיעת המטאור הוטחו ארצה מההתפוצצות האדירה. זעזועים סיסמולוגיים נרשמו בכל רחבי העולם. גוש קרח שמשקלו 30,000 טון התנגש בכדור הארץ. עקב כך השתחררה אנרגיה השווה בעוצמתה לפצצה גרעינית של 12 משהטון. (פצצה גרעינית של 12 משהטון שווה ל 12.000.000 טון של חומר נפץ).

אילו נפל גוש קרח זה על לונדון או ניו-יורק ולא על מקום לא מיושב בסיביר, היו התוצאות הרוות אסון. המבוכה בקרב חוקרי החלל הייתה רבה. מאין בא גוש הקרח העצום הזה? האם יש עוד גושי קרח בחלל?

מחקר מעמיק ויסודי העלה כי גוש הקרח בן ה- 30.000 טון שנחת בסיביר לא היה אלא שבריר מגרעינו של כוכב השביט אנקה! (ENCKE) פרופ' פרד ויפל מאוניברסיטת הרווארד אשר היה מנהל מצפה הכוכבים של מכון

"סמיתסוניון" הוכיח כי כוכבי השביט מורכבים מקרח מעורב בחלקיקי אבק וברסיסים אחרים. מן הנתונים המספריים מתגלות עובדות מדהימות. כוכב שביט קטן מכיל כמיליארד טון קרח.

ואילו כוכב שביט גדול מגיע לפי אלף מכמות זו. (1.000.000.000.000 טון קרח!) בקצה מערכת השמש נמצא אזור הנקרא "ענן אורט" (על שם מגלהו האסטרונום ההולנדי יאן אורט). באזור זה לבדו נמצאים כ- 1000 מיליארד כוכבי שביט! מלבד זאת נודע בשנים האחרונות מדיווחי חלליות ששוגרו כי כמעט בכל מקום במערכת השמש נמצאות כמויות קרח עצומות. (כוכבי הלכת הענקיים – צדק, שבתאי, וכן נפטון ואוראנוס – עשויים, בין היתר, משכבת קרח בעובי של אלפי ק"מ. הקטבים הקפואים של מאדים מהווים מרחבי קרח עצומים. טבעותיו של שבתאי מכילים כמויות אדירות של קרח ועוד).

ברור אפוא כיום, כי כל המים שעל פני כדור הארץ אינם אלא כטיפה מן הים ביחס לכמויות המים האדירות שבחלל. (ראה כל זאת ועוד באטלס קיימברידג' עמודים 156-219. ועיין בספרו של פרופ' נתן אביעזר, "בראשית ברא" עמ' 32). ההילה שסביב "ראש" הקרח של השביט הלי, ושובל האדים היוצאים ממנו כוכב הלכת שבתאי כפי שצולם מהחללית Voyager 1 קוטר הכוכב (ללא הטבעות שסביבו) 60.000 ק"מ פי תשע מכדור הארץ טבעות הענק שסביב שבתאי כפי שצולמו מהחללית Voyager 2 רק לאחרונה התברר כי הטבעות מורכבות מחלקיקים קטנים ביותר ועד לסלעים וגושי קרח ענקיים.

לעם ישראל לא נדרשו חלליות חדישות או טלסקופים משוכללים כדי לדעת מידע חדשני זה שהתגלה רק בעשרות השנים האחרונות. מאז מתן-תורה ידע עמינו כי בורא היקום הכריז בספר ההוראות אשר העניק לנו כי יש מים בחלל, וכי "המים העליונים יתירים על התחתונים".

ומי כמוהו מכיר את מסתרי בריאתו נציין עוד כי במדרש הנ"ל נמסר לנו גם פירוט מדויק אודות אופן הימצאות במים בחלל. באותו מדרש נאמר כי בניגוד להבנה השטחית של הפסוק כאילו מדובר במים הנמצאים על הרקיע כשכבת מים רחבה, הרי המדייק בלשון הפסוק יגלה מיד כי מדובר במים התלויים בחלל. אילו נאמר "ויבדל בין המים אשר על הרקיע", הייתי אומר על רקיע עצמו המים נתונים. אבל כשהוא אומר "המים אשר מעל לרקיע", הרי המים העליונים תלויים במאמר (תלויים בחלל בהוראת הבורא). (מדרש רבה בראשית פרשה ד' אות ג').

וראה עוד במדרש שם (אות ב') דיווח על קיפאון המים בחלל והיותם גלידי קרח. (עיין שם היטב בנתונים נוספים אשר המדע עדיין לא זכה לגלותם).

מקור: הרב זמיר כהן שליט"א

האם לשמש יש נרתיק?

נרתיק השמש במדרש בראשית (בראשית רבה פ' ו') נאמר: "גלגל חמה יש לו נרתיק" המדרש מציין בהקשר לכך את הפסוק בתהילים (י"ט, ה') "לְשֶׁמֶשׁ שֶׁם אֶהָל בָּהֶם" "נרתיק" זה של השמש מוזכר בעוד מקומות בדברי חז"ל (ראה לדוגמה בבא מציעה פ"ו, ב'). מדבריהם מתבאר כי אלמלא ה"נרתיק" של השמש היו יושבי כדור הארץ ניזוקים בצורה חמורה ביותר.

למותר לציין כי הבלתי מאמינים לתורת ישראל התקשו לקבל את הדברים. שהרי השמש גלויה לעין כל, ואין עליה שום סימן של מעטפה או נרתיק. אך מאידך, חז"ל גם הם ראו שאין על השמש שום סימן של מעטפה או נרתיק, ובכל זאת אמרו את הדברים בהחלטיות, מפני שכך אומרת התורה! ומה אומרים בנושא זה אנשי המדע בעידן החלליות והצילומים של השמש בקרינת? הנה מבנה סכמטי של השמש מתוך ספרו של ד"ר נ. וידאל, אסטרונום בכיר במצפה המלכותי הבריטי "גריניץ", ופרופסור אורח במרכז לאסטרופיזיקה באוניברסיטת הרוורד, ארה"ב. ("צבא השמים", חלק א' עמ' 27) שירטוט המבנה הסכמטי והכיתוב שמתחתיו המופיעים כאן מצולמים מתוך הספר, באדיבות המחבר. והרי דבריו של ד"ר וידאל בהסבר הדברים ("צבא השמים" עמ' 26) כזכור, השמש היא כדור גז ענקי שהטמפרטורה של שפתו היא 6,000 מעלות חום. מתחת לשפתו גועשים גזים בטמפרטורה גבוהה עוד יותר.

בהתאם לחישובים שבידנו, עולה הטמפרטורה יותר ויותר עד שבמרכז השמש היא מגיעה לכדי 15,000,000 מעלות חום! כיום משערים כי מרכז השמש הוא "כור גרעיני" המשחרר כמויות חום אדירות המוצאות דרכן אט

אט החוצה. עוצמת הקרינה הולכת ופוחתת לאורך הדרך החוצה עד שהיא מגיעה לשכבות החיצוניות של פני השמש הנמצאות "רק" בטמפרטורה של 6,000 מעלות חום.

הטמפרטורות הגבוהות האלו בתוך השמש גורמות לכך שהגזים שם גועשים במימדים אדירים ואף יוצרים גלים מתפרצים ההולמים בכוחות אדירים בשכבות הגזים החיצוניות של השמש. שכבות אלו סופגות את קרינת החום עצמה הבוקעת מתוך השמש, וכן בולמות את הזעזועים שגלים אלה מכים בה. לשכבות חיצוניות אלו אנו קוראים בשם "הנרתיק".

אזור א' הוא פנים השמש. שם הטמפרטורה גבוהה מאד (עד 15 מליון מעלות חום במרכז). באזור זה הקרינה היא חזקה ביותר בקרינה אולטרה סגולה, (קרינת X רנטגן), וכן קרינת גמא. אם קרינות אלו היו מגיעות ישר לכדור הארץ הן היו שורפות את כל העולם.

שכבה ב' היא הנרתיק האחרון הבולם קרינה זו וכן את גלי ההלם הבוקעים מתוך השמש "ומרככת" אותם. שכבה זו נקראת "פוטוספירה" והיא בטמפרטורה של 6,000 מעלות. עד כאן דבריו של ד"ר וידאל. והרי עבורנו הלקח כפול:

א. התורה, על המידע המדעי המופיע בה, אין מקורה בגורם אנושי, אלא בבורא העולם אשר גילה בתורתו לעמו את מסתרי בריאתו, ובהם גם את אותם שאינם נראים לעין השטחית.

ב. יש להתייחס ברצינות הרבה ביותר ובכובד הראש הראוי לכל מאמר חז"ל, אף אם הדברים נראים בלתי נתפסים במבט פשוט.

האם העובר שומע קולות מן החוץ?

איסור האכילה והשתייה ביום הכיפורים ידוע ומפורסם בכל ישראל. ובכל זאת, כאשר קיים חשש לסכנת חיים עקב ההימנעות מאכילה, מבואר במשנה (יומא פרק ח', ה') שמותר וחובה לאכול. אחת הדוגמאות לחשש סכנה המוזכרות באותה משנה היא: "עובר שהריחה, מאכילין אותה עד שתשיב נפשה". ופירש רש"י: "העובר מריח ריח תבשיל, והוא מתאוה לו. ואם אינה אוכלת, שניהם מסוכנים". כלומר, כאשר אישה הרה מריחה תבשיל והיא מרגישה צורך נפשי בלתי מוסבר לאכול ממנו, לדעת תורת ישראל לא היא זו שמתאוה, אלא העובר קלט את הריח באמצעותה והוא מתאוה. ואם תמנע עצמה מן האכילה, חייו וחייה בסכנה. יותר מכך.

בתלמוד הערוך על אותה משנה (יומא פ"ב, ב') מסופר (מתורגם מארמית) מעשה במעוברת שהריחה ביום הכיפורים. באו לפני רבי יהודה הנשיא ושאלוהו כיצד לנהוג. אמר להם לכו ותלחשו באוזנה שיום הכיפורים הוא היום, אולי תוכל להתאפק. לחשו לה, ופסק העובר מתאוותו, ונרגעה האישה. קרא רבי יהודה הנשיא על אותו עובר את הפסוק: בטרם אצרך בבטן ידעתך. ובאמת יצא ממנה ר' יוחנן.

מעשה במעוברת שהריחה ביום הכיפורים ובאו לפני רבי חנינא ושאלוהו כיצד לנהוג. אמר להם לכו ותלחשו באוזנה שיום הכיפורים הוא. לחשו לה ולא נרגעה, והאכילה. קרא רבי חנינא על אותו עובר את הפסוק: זורו רשעים מרחם. יצא ממנה שבתאי אוצר הפירות (לשם הפקעת המחיר). ניתן להניח כי במשך דורות רבים, אילו הזדמן לאנשי המדע הרציונאלי לפגוש בדברים אלה של התלמוד, היו הם מגיבים בתמיהה מהולה בתרעומת.

העובר במעי אמו הרי הוא גוש בשר מתפתח, המשולל כל תכונה הקיימת במי שכבר יצא לאוויר העולם, וכיצד ניתן לייחס לו קליטת המתרחש בחוץ ותאוות?! ובכלל, וכי הוא שומע לחישה לאוזנה של אימו? ועוד נרגע על ידי כך?

והנה, בדורנו זה, עם התקדמות המחקר ואפשרות הצפייה בהתנהגות העובר בעזרת אולטרא-סאונד, ובשיתוף מכשירי האזנה והקלטה, "נודע לפתע" כי העובר הוא ממש אדם המסוגל לקלוט רשמים וגירויים מן החוץ, ואפילו לזכרם!. הנה ציטוט מדבריה של המדענית הידועה סוזאן שיפלביין בספר "גוף האדם המכונה שלא תיאמן" (ע"מ 39 וע"מ 52).

"ולד בן עשרים וארבע שבועות מפגין התפתחות עצבית מעניינת ביותר. הוא מניע את עיניו במהירות במשך חלק ניכר מזמן השינה שלו, בדומה לילדים ובוגרים בעת חלום. אין ספק שהולדות שומעים קולות. ולדות בגיל זה מגיבים, ככל הנראה, למוסיקה. הם ממצמצים בעיניהם ונעים כאילו רקדו על פי קצב מוכתב.

יילודים מפגינים ראיות לזיכרונות שהם נושאים עמם מן הרחם. עובדה היא שהם מעדיפים לשמוע קולות מוגדרים כמו פעימות לב אימהיות, קולות של האם, ואפילו סיפורים שקראו להם לפני הלידה. תינוק מזהה מוסיקה שאמו הרבתה להאזין לה בעת ההריון. רבים מבינינו סבורים שהיצורים המורכבים הללו מתחילים את הקיום האמיתי שלהם בעת הלידה, אבל כל כישוריהם מעידים שמדובר בהמשכה של התפתחות מופלאה, המתחילה ממש ברגע העיבור."

כיום אין עדיין כלים מדעיים אשר יוכיחו ויסבירו כיצד בדיוק מסוגל העובר לקלוט רשמים וריחות מן החוץ. אך לנו ברור כי בורא העולם אשר כתב את התורה וציוה בה על איסור האכילה ביום הכיפורים, לימד בתורתו כל מידע מדעי החשוב ונצרך לקיום המצוות. וכך הוא לימדנו כי העובר מריח ומתאוה. לפיכך עוברת שהריחה ביום הכיפורים ואינה נרגעת יש להאכילה. שאם לא כן, חיי שניהם בסכנה, ופיקוח נפש דוחה את יום הכיפורים.

ומתוך כך אף ידעו חכמי ישראל כי העובר גם שומע! ומבין! וכשלוחשים באוזני אימו שיום הכיפורים הוא היום, והוא נרגע, הרי אות הוא שעובר זה נוטה אל הטוב והראוי. ואם לחשו באוזניה ולא נרגע, הרי אות הוא שנוטה אל השלילה. שהרי בודאי שמע, והבין, והחליט! ואם בתכונות נפשו של העובר עסקינן, נבין מעתה את המבואר במדרש (מד"ר תולדות ס"ג, ו') על הפסוק האמור ברבקה בהיות יעקב ועשיו עוֹפְרִים ברחמה :

"וַיִּתְרַצְצוּ הַבְּנִים בְּקֶרְבָּהּ. וַתֹּאמֶר אִם כֵּן לָמָּה זֶה אֲנִי? וַתֵּלֶךְ לְדַרְשׁ אֶת ה' " (בראשית כה', כ"ב) וכך לשון המדרש: "בשעה שהיתה עומדת על (-על יד) בתי כנסיות ובתי מדרשות, יעקב מפרסם לצאת. הדא הוא דכתיב (-) זהו שכתוב) בטרם אצרך בבטן ידעתיך. ובשעה שהיתה עוברת על בתי עבודת כוכבים עשיו מפרסם לצאת. הדא הוא דכתיב זורו רשעים מרחם. " כלומר, חז"ל ידעו מכוח קבלתם כי :

א. לעובר יש חוש או דרך מיוחדת על פיהם הוא מרגיש ויודע בדבר מקומות מיוחדים הנמצאים בסביבתו.

ב. פרכוסים עזים של העובר החוזרים על עצמם כאשר האם עוברת בסמוך למקומות מסוימים אינם מקריים ויכולים ללמד על אופיו של העובר.

ג. כאמור לעיל, העובר שומע קולות מן החוץ.

ראוי לציין שהמדע הצליח לעת עתה להשיג בכוחות עצמו את הנתון השלישי שהזכרנו. והרי אנו מביטים בו מן הצד, וממתיינים בסבלנות להתפתחותו והתקדמותו אט בדרך להשגת שאר הנתונים הנ"ל אשר לימדנו בורא העולם, בתורתו.

מקור: הידברות הרב זמיר כהן שליט"א

הכרת השלבים הפיזיולוגיים של המחזור החודשי

אחת מאבני היסוד של מצוות היהדות, זוהי מצות "טהרת המשפחה". כלומר, לאחר ארבעה (ויש נוהגים חמשה) ימים מעת בא הוסת ולאחר שהתברר לאישה על ידי בדיקת עצמה, כי היא כבר נקייה לחלוטין, סופרת האישה שבעה ימים נקיים אשר בסופם היא טובלת במקווה (בררכת מים צלולים הבנויה על פי חוקים מיוחדים המעניקים לה את התואר מקווה טהרה). מעת הוסת ועד לאחר הטבילה במקווה אסורים בני הזוג במגע פיזי ביניהם. (אגב, איסור חמור זה המכונה בספרות ההלכתית בשם איסור נדה, חל גם על רווקה. וזאת בנוסף לעצם איסור המגע אפילו במי שאינה נדה, ללא חופה וקידושין).

חוק זה הנראה במבט שטחי מוזר למדי בעיני האדם הפשוט, מואר לפתע באור יקרות על ידי אנשי המדע המודרני, אשר גילו לפליאתם כי החוק "התמים" לכאורה, בנוי בטכניקה גאונית המוכיחה כי הורכבה מתוך בקיאות רחבה במבנה הפיזיולוגי של אברי גוף האדם, ובחוקים הביולוגיים לפיהם מתפקדים אותם איברים.

בקיאות זו הייתה חייבת להיות רחבה ושולטת בפרטי פרטים נסתרים עד כדי הזמן המדויק בו מתרחש כל שינוי באותם איברים, בעוד שפרטים רבים התגלו לאנשי המחקר רק בדור האחרון ורק באמצעות כלי עזר מדעיים חדישים. ואם לא די בכך, הרי מתברר כי חוק נפלא זה מעניק פתרון הולם למספר בעיות רפואיות וחברתיות קשות אשר חלק ניכר מן הזוגות הנשואים נאלץ להתמודד עימהן.

דבר המגלה כי בנוסף הנ"ל החוק הורכב מתוך מומחיות רבה גם בתחום הבריאות-רפואי, וגם בתחום הפסיכולוגי וההורמונלי, וגם בתחום הבין זוגי מן ההיבט הסוציולוגי.

וכאמור, מתוך בקיאות מפליאה בתחום הפיזיולוגי והביולוגי. להבהרת הדברים, ניעזר בקטעים מתוך מאמרו של ד"ר אלי שוסהיים, "בריאות ואושר בחיי הנישואין" [בתוספת דברי הסבר והדגשה] מבחינה כרונולוגית קיימת התאמה מדויקת להפליא בין המסורת היהודית לבין מדע הרפואה בנוגע לשלושת השלבים או התקופות המחלקים מבחינה פיזיולוגית את המחזור החודשי של האשה. תחילה נפתח בשני השלבים הראשונים, בהמשך הדברים נעבור לשלב השלישי.

בשלב הראשון – מתפרק ומתפורר הקרום הרירי המצפה את פנים הרחם וגורם לדימום. בשלב השני – הרחם בונה מחדש את הקרום שנהרס, לשם הכשרתו לקבלת והזנת העובר המתפתח.

והנה, באמצעות כלים מדעיים חדישים התגלה כי משך היווצרות הקרום החדש הוא שבעה ימים מעת תום ההפרשה הדמית. אנשי המחקר נדהמו לגלות כי בתורה (ויקרא ט"ו, כ"ה-כ"ח) נאמר שלאחר תום ההפרשה הדמית, יש להמתין שבעה ימים נקיים מדם, ורק אז רשאית האישה לטבול במקווה ובני הזוג שבים להיתרם. עבור היודעים ומאמינים באמונה שלימה שלא גורם אנושי כתב את התורה, אין בדברים אלה שום פלא או חידוש. שהרי בורא העולם הוא כותב התורה, ומי כבורא יודע ומכיר את פרטי ומסתרי בריאתו?

לפני שנציין פרט מעניין נוסף בנושא זה, חובה עלינו להדגיש שמצוות התורה לא ניתנו מטעמי בריאות בעלמא, אלא צו מלך הן אשר סיבות וטעמים רמים טמונים בהם ועלינו לקיימם בין אם גילינו בהם איזו שהיא תועלת בריאותית או כל תועלת אחרת, ובין אם לא. יחד עם זאת ברור לנו שבורא העולם אשר הטביע את טבע הבריאה, לא הטביע נזק בריאותי בדבר הכרוך במצווה. ואדרבה, הוא בוודאי קישר בריאות וטובה בטבע פעולות מאכלי וענייני המצוות.

אך יש לזכור שאין זו סיבת ומטרת המצווה, אלא פועל יוצא המתקשר אליה בהכרח. מנקודת מבט זו נוכל עתה לציין כי במקביל לגילויים הנ"ל בהם נודע לראשונה שבמשך שבעה ימים נבנה הקרום הרירי של הרחם, התברר עוד כי כל עוד לא הסתיימה בניית הקרום, מצוי פנים הרחם במצב דומה לספוג העלול לשאוב לתוכו חיידקים המגיעים מן החוץ, ולשמש מרבץ נח להתרבות ולהתפתחות מושבות חיידקים מחוללי מחלות אימות.

על ידי הפרישה בימים אלו, נחסך סיכון נורא זה. בין המחלות הנוגעות לעניין, נציין כאן את דברי חוקרי סרטן הרחם כי "אי ההקפדה על היחסים שבין בני הזוג לפי מסורת ישראל, בעשרות השנים האחרונות, וכן המתירנות הפורחת בתקופתנו, מסבירה את אובדן ה"חיסון" הטבעי הידוע של נשים יהודיות מפני מחלה נוראה זו, ועליית שכחותה". ניתן להאריך רבות בפרטי ובהשלכות מצווה נפלאה זו, אשר מתוכן נוכל להיווכח בביורור גמור במה שידעו אבותינו מאז ומעולם, כי האלוהים בורא האדם והעולם הוא אשר כתב את התורה.

אך אנו רק נציג כאן שני נתונים נוספים בקצרה, ונסמוך על הגיונו הבריא של הקורא אשר יתבונן בדברים, וירחיבם בדעתו, עד המסקנה המתבקשת.

א. לעיל הוזכרו שני השלבים הראשונים. התפרקות הקרום הרירי, ובניינו מחדש. שלבים אשר כאמור התורה הכירה אותם היטב על מועדיהם. בשלב השלישי מגיע מועד הביוץ. כלומר, הפרדות התא הקרוי ביצית והאמור להתהוות לעובר, מן השחלה. מועד הביוץ הוא בדיוק לאחר סיום בניית הקרום הרירי (האמור לקלוט את העובר המתפתח ולפרנסו) וכפי שמתברר באמצעות מכשירי סריקה משוכללים המאפשרים צפייה בהגדלה. משמעות הדברים מדהימה. לפי מידע זה נמצא שיום הטבילה במקווה על פי מצוות התורה, אשר בו חלה מצווה על הבעל לפקוד את אשתו, הוא היום הכשיר ביותר לקליטת עיבור! המעניין ביותר הוא שהחפיפה שבין המועד ההלכתי של הטבילה, לאחר תום שבעת הימים הנקיים, לבין הזמן הכשיר ביותר לעיבור, קרי מועד הביוץ שלאחר תום שבעת ימי בנין הרחם, לא התחדשה לפתע זה עתה על סמך הנתונים הנ"ל, אלא נאמרה והוגדרה במילים ברורות בתורה שבעל פה במשפט קצר: "אין האישה מתעברת אלא סמוך לטבילתה" וכו'.

(נדה ל"א, ב'. וראה עוד במדרש רבה, ויקרא י"ד, ה': "אין האישה קולטת אלא אחר נידתה").

ב. בתלמוד נאמר: "מפני מה אמרה תורה נדה לשבעה? מפני שרגיל בה, וקץ בה (רש"י: מאוסה עליו). אמרה תורה תהא אסורה שבעה ימים כדי שתהא חביבה על בעלה כבשעת כניסתה לחופה". (נדה ל', ב') מימרא זו הבאה להאיר את מצות טהרת המשפחה מזווית נוספת של קשר נפשי בריא ומתמשך בין בני הזוג, מתמצתת עבורנו את הפתרון האידיאלי הנפלא לבעיית הבעיות של הבית המודרני, שעמום, מאיסות וריחוק בני הזוג זה מזה, עד ההרס המוחלט של הבית.

יש להאריך ולהרחיב בזה. אך כאמור, נניח זאת להתבוננות הקורא והרחבת הדברים בדעתו. עם הסיום חובה עלינו לחזור ולהדגיש כי כל ההקבלה למחקרים וכל הרווחים הנפלאים הנוספים המופקים ממצווה זו ומשאר מצוות, אינם אלא עיטורים ופרחים המקשטים את המצווה ומתלווים אליה בהכרח מצד עצם נתינתה מאת בורא העולם. אך במהותה גבוהה ומרוממת היא מכל אלו.

זמן בשלות גורמי הקרישה שבדם, לראשונה בחיי התינוק

אחת המצוות המפורסמות ביותר שביהדות [ואשר הובטחנו בתורה שבעל פה שהיא תשמר על ידי עם ישראל לנצח ובשמחה, גם אם יהיה ציבור רב שאיננו שומר מצוות. ראה מסכת שבת קל, א'] היא: מצות ברית המילה- וכך נאמר בתורה: "וביום השמיני ימול את בשר ערלתו" (ויקרא י"ב, ב'-ג').

אין התורה מצווה למול את התינוק הנולד מיד בימים הראשונים ללידתו. היא גם אינה מצווה למול אותו מן היום השמיני והלאה. אלא "וביום השמיני ימול את בשר ערלתו". ביום השמיני דווקא. כמובן שאין אנו מתיימרים להבין בשכלנו המוגבל את עומק סיבת ציווי התורה. אך ראוי לנו להתבונן בגילוי מדעי חדשני מפליא הקשור ליום השמיני.

נצטט מדברי ד"ר אילה אברהמוב במאמרה "בעיות קרישה ודמום ביילוד". (אסיא, כרך ג' עמ' 384) "מנגנון הקרישה תלוי בקבוצת חלבונים הנוצרים בכבד, אשר נקראים "גורמי קרישה" או "פקטורי קרישה". גורמים אלה מסומנים במספרים הרומיים (III-X-I 1-13) והם מפעילים זה את זה בשרשרת (בעזרת אנזימים) עד לקבלת הקריש היציב הנקרא פיברין.

בימים הראשונים אחרי הלידה אין הכבד בשל עדיין לפעילות זו, וברור שאינו יכול לעמוד במעמסת יתר של פעילות כירורגית. דבר היכול לגרום למותו של התינוק עקב דם מסיבי, ללא יכולתו של התינוק להתגבר על הדם הזה. באופן פיזיולוגי עד גיל 8 ימים הכבד מתחיל להתאושש הוא הולך ומתבגר, תפקודו משתפר ובגיל 8 ימים קיימת כבר רמה מספקת של גורמי קרישה, ומניעת דם. יותר מכך. ממחקר שהתפרסם בניוירוק בשנת 1953 עולה, כי בעוד שלפני היום השמיני קיים חוסר משמעותי בחומרי הקרישה, ואילו לאחר היום השמיני חומרי הקרישה עומדים על רמה מספקת וקבועה הנשארת לאורך כל חיי האדם (100%), הרי שלקראת היום השמיני מתרבים חומרים הקרישה בקצב מהיר והם עומדים ביום השמיני על רמה של 110% כלומר, ביום השמיני, ורק ביום השמיני, מגיע ריכוז חומרי הקרישה לשיא של כל הזמנים, מעל הכמות הרגילה המלווה את האדם לאורך כל חייו. (המחקר מובא בספרו של י. מרוז, "השם: הווה" עמ' 61).

מי שעניינים לו לבטח רואה הוא כאן בבירור רב את יד ה', למעשה צריך להיות עיוור ולומר "מקרה" על עובדה זאת!! השם יתברך מסתתר מאחורי כל המצוות וכל הבריאה רק צריך להביט ולראות כמו שנאמר ואביט מנפלאות בריאתך. וכמו שנאמר השם בתהילים נ"ג השם בוחן היש משכיל הדורש את אלוקים. . .

אמר נבל בליבו, אין אלוהים; השחיתו, והתעיבו עוול-- אין עושה-טוב. ג אלוהים-- משמיים, השקיף על- בני-אדם: לראות, היש משכיל--דורש, את-אלוהים. ... (תהילים נ"ג) רק השליט ומחולל הבריאה, ונותן התורה אשר קישר בדיוק רב את יום הגעת גורמי הקרישה שבדם לרמה מספקת, עם יום מצות ברית המילה. אגב ראוי לציין כאן, כי אע"פ שבכל הגוף העור משמש כשכבת מגן המגנה על הגוף מפני חדירת חיידקים, מקום אחד יש בגוף אשר אדרבה, העור גורם להתרבות עצומה של חיידקים נבגים ופטריות מחוללי מחלות שונות.

והוא מקום העורלה. וההסבר, על פני כל הגוף העור צמוד ודבוק אל השכבות שמתחתיו, מלבד עור העורלה שאיננו דבוק אלא קיים חלל בין העור לבין העטרה, כאשר הפתח הצר (שבראש העטרה) גורם לחדירת זיהום אל החלל, ההופך בהכרח למרבץ נוח להתרבות חיידקית נוראה.

בהסרת העורלה סר איום זה. (משום כך כל תינוק הנוול בבית המלוכה הבריטי, עובר תהליך מילה להסרת העורלה). ברור לכל מבין שלא זו סיבת ברית המילה, אלא סיבה רוחנית מרוממת. אלא שבכל מצווה רוחנית הטביע הבורא יתברך תועלת גשמית.

מקור הידברות ה-רב זמיר כהן

רק לאדם מכל היצורים בבריאה יש עורלה

מכל היצורים עור הערלה קיים רק אצל בני האדם. ולמה? הרי חיה לא הייתה יכולה להסיר הערלה ולכן נבראה בלי עורלה ולאדם נוספה הערלה כדי לתת לו בחירה אם להיכנס בבריתו של אברהם אבינו גם כיהודי וגם כגוי שחפץ להתגייר...

וזה לבד מראה תכנון ומנוגד לכל תיאוריות המקריות של אבולוציה. כל האמור לעיל.

קיום מצוות ברית המילה כהוכחה לאמיתות התורה:

מצווה שכל עם ישראל מקיים כפי שהבטיחה התורה עד ימינו, שמוכיחה שהמבטיח הוא הבורא. אחרת איך יכל להתחייב המבטיח בתורה לפני יותר מ 3320 שנה כאשר רוב העם חילוניים ורחוקים מתורה ומצוות ובארץ ישראל בעולם נכון ל 2012 הסקרים מראים 97% מהעם היהודי בישראל עושה ברית מילה למרות שרבים רחוקים מתורה ומצוות ו 20% (מסקר משנת 2011) מהיהודים בישראל טוענים שהם לא מאמינים בקב"ה חס ושלום תינוקות שנשבו אבל את הברית המילה הם עושים? והם לא יודעים אפילו למה!!

אם אתם לא מאמינים למה אתם עושים? הם עושים כי השם התחייב כך בתורה שמצווה זאת לא תשכח מפי זרעו ודיי בכך לראות את אמיתות התורה. יש נבואה בתורה שהשם יתברך מתחייב בתורה שמצווה אחת שלא תשכח מפי העם, גם מי שהכי רחוק מהתורה, המצווה הזאת היא ברית מילה! 97% עושים ברית מילה בעם היהודי שזאת בגדול מצווה כביכול הזויה למי שלא מאמין, איך זה שנבואה זאת כתובה בתורה לפני יותר מ 3,320 שנה.

ברית מילה נתונים סטטיסטיים: מרבית היהודים בישראל מלים את בניהם בברית המילה המסורתית. ברית המילה נחשבת בציבוריות היהודית הישראלית לנורמה חברתית מקובלת ולביטוי מרכזי להשתייכות לעם ישראל. בישראל נערכות כ 40,000 בריתות בשנה לתינוקות יהודים, ועוד קרוב ל 2,000 בריתות לבוגרים, כולל מתגיירים - לקט נתונים ממוהלים, ממחלקת בריתות ברבנות ומבתי הדין לגיור, 2002-2003 97% מהגברים היהודים ילידי הארץ הם נימולים (נתוני עמותת קה"ל, 2000). מהיכן המצווה בתורה?

וְבֵן שְׁמֹנֶת יָמִים יָמוּל לְכֶם כָּל זָכָר לְדֹרְתֵיכֶם לְיֵד בְּיַת וּמִקְנֵת כְּסָף מִכָּל בֶּן-נֶכֶר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרְעְךָ הוּא. הַמּוּל יָמוּל לְיֵד בְּיַתְךָ וּמִקְנֵת כְּסָף וְהִיְתָה בְרִיתְךָ לְבְרִית עוֹלָם. (בראשית, פרק יז, פסוקים יב, יג) הקדוש ב"ה קובע דבר שהברית בבשרנו הייתה לברית עולם כלומר עובדתית אפילו שרוב עם ישראל לא דתי ולא יקיים את רוב המצוות וחלקם ממש כופר בצורה קיצונית בקיום מצוות כמו אנשי קיבוצים ושמאל קיצוני בארץ ישראל אבל עד שזה מגיע למצווה למול את בנם הם מוסרים נפש לקיים מצווה זאת.

תפקחו את עיניכם אחים זאת עוד הוכחה לאמיתות התורה. "ומבשרי אחזה אלוה תביטו" (איוב, י"ט 26) בברית המילה של הגוף שלכם או תביטו בכלל באופן כללי במורכבות היצירה של גופכם אבל ממש תביטו בכל חלק ותראו את מעשי האלוהים. וכדי שנבין בגמרא מסביר התנא רבי שמעון בן אלעזר שמצווה שישראל חרפו נפשם והיו מוכנים למות למענה לא נכחה וכולם עושים אותה כמו ברית המילה ולהבדיל מצוות תפילין לא כולם עושים אותה כי זאת לא מצווה שצונו למות עליה או שהיינו מוכנים למות עליה. להלן דבריו:

"תניא, רבי שמעון בן אלעזר אומר: כל מצוה שמסרו ישראל עצמן עליהם למיתה בשעת גזרת המלכות, כגון עבודת כוכבים ומילה – עדיין היא מוחזקת בידם, וכל מצוה שלא מסרו ישראל עצמן עליה למיתה בשעת גזרת המלכות, כגון תפילין – עדיין היא מרופה בידם." (תלמוד בבלי, מסכת שבת, דף קל, עמוד א) ולהלן סיפור אמיתי אחד מיני רבים של חירוף נפש לקיים את מצוות ברית המילה מזמן השואה:

מקורו בספרה של פרופסור יפה אליאך "סיפורים של חסידים בזמן השואה", והיא מעידה כי שמעה אותו מפיו של האדמו"ר מבלוז'ב זצ"ל בביתו שבברוקלין: (פרופסור יפה אליאך: "סיפורים של חסידים בזמן השואה", עמ' 51 – 52).

הכרה של כל סוגי הבהמות בעולם - וחלקיהם החיצוניים והפנימיים!

וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר אֲלֹהִים. דַּבְּרוּ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר: זֹאת הַחִיָּה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ. כָּל מִפְרֶסֶת פְּרֶסֶה וְשִׁסְעַת שִׁסְעַת פְּרֶסֶת, מַעֲלַת גֶּרֶה בְּבִהְמָה אֲתָה תֹאכְלוּ. (ויקרא י"א, א'-ג').

כלומר, המבקש לאכול מן הבהמות או החיות אשר ביבשה, עליו לבדוק אם בבהמה או בחיה זו נמצאים שני סימני הטהרה:

- א. הפרסת פרסה (שפרסות רגליה אינן מיקשה אחת אלא שסועות).
- ב. העלאת גרה (עיכול האוכל בשנית על ידי תהליך מיוחד שיש לחיות המעלות גרה).

והנה בפסוקים הבאים מגלה התורה סוד-חוק טבע. והוא: מבין כל אלפי סוגי וזני הבהמות והחיות שבעולם ישנם רק ארבעה בעלי חיים אשר העלאת הגרה והפרסת הפרסה אינם קשורים זה לזה. כלומר שהם מעלי גרה ולא מפרסי פרסה, או מפרסי פרסה ולא מעלי גרה. בכל שאר בעלי החיים הפרסת הפרסה והעלאת הגרה קשורים בהכרח זה בזה. או שיהיו בו שני סימני הטהרה, או שלא יהיה אף לא אחד מהם.

התורה גם מפרטת את שמותיהם, ואת סימן הטהרה הנמצא בכל אחד מהם. וכך נאמר: אֵיךְ אֵת זֶה לֹא תֹאכְלוּ מִמַּעֲלֵי הַגֶּרֶה וּמִמִּפְרֵסֵי הַפְּרֶסֶה: אֵת הַגָּמֶל כִּי מַעֲלָה גֶרֶה הוּא, וּפְרֶסֶה אֵינֶנּוּ מִפְרֵסֵי, טָמֵא הוּא לָכֵם. וְאֵת הַשֶּׁפֶן כִּי מַעֲלָה גֶרֶה הוּא, וּפְרֶסֶה לֹא יִפְרֵס, טָמֵא הוּא לָכֵם. וְאֵת הָאֲרֶנְבַּת כִּי מַעֲלַת גֶּרֶה הִיא, וּפְרֶסֶה לֹא הִפְרִיסָהּ, טָמֵאָה הִיא לָכֵם. וְאֵת הַחֲזִיר כִּי מִפְרֵסֵי הוּא וְשִׁסְעַת שִׁסְעַת פְּרֶסֶה, וְהוּא גֶרֶה לֹא יִגֵּר, טָמֵא הוּא לָכֵם. (ויקרא י"א, ד'-ז').

סיכום חוק הטבע האמור בתורה: הגמל השפן והארנבת בלבד, מעלים גרה ואינם מפרסים פרסה. החזיר בלבד, מפרסי פרסה ואינו מעלה גרה. בכל שאר בעלי החיים בעולם שתי תכונות אלו קשורות זו בזו! או שיש שתייהן או שאין כלום.

הבה נשים לב למשמעות הדברים.

כותב התורה מתחייב לדורות עולם שכל בעל חיים אשר יגיע לידינו, ואין זה חשוב אם הוא מיערות העד שבהודו או מג'ונגלי אפריקה או אף מיבשת אמריקה שהתגלתה רק לפני כמה מאות שנה, אם אינו אחד מארבעת בעלי החיים הנ"ל, ומצאנו בו סימן טהרה אחד, אזי בהכרח יימצא בו סימן הטהרה הנוסף!

הדברים מורחבים בתורה שבעל פה, אשר גם מסבירה לנו כי לגילוי סוד טבע מקיף זה ישנה השלכה מטרה הלכתית בעלת משמעות חשובה ביותר. וכך נאמר בתלמוד (חולין נ"ט, א') היה מהלך בדרך ומצא בהמה שפיה גמום (חתוך). כלומר, ואינו יודע אם מעלת גרה היא. לפי שעל פי מיקום השיניים ניתן לזהות את מעלת הגרה, משום שיש לה שיניים רק בלסת העליונה. וזו שפיה חתוך אינו יכול לזהותה) בודק בפרסותיה.

אם פרסותיה סדוקות, בידוע שהיא טהורה. ואם לאו, בידוע שהיא טמאה. ובלבד שיכיר חזיר. (שם אינו מכיר מהו חזיר, יש לחשוש שמא זה שפרסותיו סדוקות חזיר הוא. שהחזיר מפרסי פרסה אך אינו מעלה גרה). תנא דבי רבי ישמעאל: ואת החזיר כי מפרסי פרסה הוא, שליט בעולמו יודע שאין לך דבר שמפרסי פרסה וטמא, אלא חזיר. ועוד אמרו חז"ל בברייתא (ספרי פרשת ראה, ק"ב) "אך את זה לא תאכלו. אמר רבי עקיבא:

וכי משה קניגי ובלסתר (צייד או זואולוג) היה? מכאן תשובה לאומרים אין תורה מן השמים! "להודיע בזה מעלת התורה, שמתוכה ניכרת נתינתה מפי הגבורה בכוח אלוהי ממעל. כי אדם בשרודם, אי אפשר לו להחליט שרק אלה סימניהם כן ולא זולתם. כי אולי נמצאים עוד ברואים בסימנים אלה כמו גמל, שפן, ארנבת וחזיר?

ואולי במשך השנים והדורות יחקרו וימצאו עוד כאלה? אבל הקדוש ברוך הוא רק הוא יודע שאין במציאות יותר מאלה שהזכיר כאן. כאשר באמת אנו רואים כי מאז שניתנה תורה לא מצאו התרים והחוקרים עוד מינים! והן, הן מנפלאות תמים דעים וסגולות תורתו". (הרב ברוך אפשטיין מפינסק, בספרו תורה תמימה ויקרא י"א, אות י"ז).

מאז כתב הרב אפשטיין זצ"ל את המשפטים הנ"ל חלפו כמאה שנה. במשך מאה שנים אלו התקדמו המחקרים המודרניים וגילו בעלי חיים רבים נוספים בכל רחבי העולם. ניתן לקבוע כי במשך למעלה משלושת אלפי השנים שחלפו מאז מתן תורה ועד זמנינו זה התגלו כל או לפחות כמעט כל הבהמות והחיות היבשתיות. ובכל אלו לא נמצא בעל חיים אחד! אשר הוא מעלה גרה בלבד או מפריס פרסה בלבד מלבד אותם אשר ציינה התורה. בכל שאר אלפי ורבות סוגי וזני בעלי החיים, או שקיימים שני אלו או שנעדרים שני ה ם !

מקור: הרב זמיר כהן שליט"א

שליטה בידיעת והכרת כל הדגים ויצורי המים בעולם.

סימני הדגים המותרים באכילה, מבוארים בתורה שבכתב, כך נאמר:

אֶת־זֶה תֹאכְלוּ מִכָּל אֲשֶׁר בַּמַּיִם: כָּל אֲשֶׁר־לוֹ סַנְפִּיר וְקִשְׁקֶשֶׁת תֹאכְלוּ. (דברים י"ד, ט')

וקיבלנו בתורה שבעל פה (משנה מסכת נדה פרק ו', ט') "כל שיש לו קשקשת, יש לו סנפיר. ויש שיש לו סנפיר, ואין לו קשקשת". נותן התורה מכריז ומגלה חוק טבע אשר הוא הטביע בבריאה: כל דג או יצור מים אחר, אם יש לו קשקשת, אזי בהכרח ימצא בו סנפיר. אבל הסנפיר אינו בהכרח קשור לקשקשת. כלומר, אם מצאנו באחת מחנויות הדגים בעולם, חלקי דג אשר לא ניתן לזהות על פיהן איזה דג הוא זה, אך העור אשר על פני חלקי הדג מכוסה קשקשים, הרי הדין הוא שחלקי הדג הללו מותרים באכילה!

אף על פי שסימני הטהרה הם סנפיר וקשקשת, ואנו לא ראינו אם אכן היו לדג זה סנפירים בהיותו שלם. וזאת משום שעל פי הקשקשים הקיימים ברור לנו שהיו לו גם סנפירים – וכעדות כותב התורה. אך דג שמצאנו בו סנפירים אינו בהכרח בעל קשקשים. עתה נתבונן. אפילו בזמנינו, לאחר גילוי וחקר מאות ואלפי זנים לא נודעים של דגים ושאר יצורי המים.

האם יש מדען בתחום חקר החי שבמים, בעל שם עולמי ככל שיהיה, אשר יעז להרשות לעצמו להכריז משפט זה: "כל שיש לו קשקשת, יש לו סנפיר. ויש שיש לו סנפיר ואין לו קשקשת". האם יש מי שיעז?! התורה שבעל פה הועלתה על הכתב לפני כאלפיים שנה. והיא ציינה בגאון משפט זה, אשר חכמי התורה קיבלוהו יחד עם שאר פרטי התורה שבעל פה – איש מפי איש עד משה רבנו, אשר קיבלו ממי שאמר והיה העולם. לא ייפלא אפוא, שכל הדגים ושאר יצורי המים – בין אותם אשר כבר התגלו בעבר, ובין המתגלים מפעם לפעם עד עצם היום הזה – כולם ממש, ללא יוצא מן הכלל, מתאימים לחוק-סוד טבע זה.

האם יש אי מי אשר יכול היה לדעת זאת בבטחה, מלבד בורא העולם?

מקור: הרב זמיר כהן שליט"א

והתשובה ברורה מאליה רק מי שברא מוח וברא את כל הברואים יכול לתת לנו את הבינה להבין שאין עוד מלבדו ומעידים עליו מעשיי שמיים וארץ ותבונתו המסתתרת בתוך חוכמת בריאתו המדהימה וחוקי הבריאה המסודרים להבדיל מאנשי הבלאגן והבלבולוציה למיניהם. ודי לחכימא בזאת.

חיתוך וביקוע באמצעות קרינה

לאחרונה הולך ומתרחב השימוש בקרינה לצורך חיתוכים שונים הדורשים יכולת חיתוך בעוצמה רבה, יחד עם דיוק מרבי ועבודה נקייה. כך מוצאים אנו את מכשירי ההקרנות במקומות שונים ומגוונים, החל ממלטשות יהלומים, ועד חדרי ניתוח. הקרינה הינה כידוע תופעה טבעית, כמו החשמל ושאר כוחות טבע, אשר הדרך להפקתה מן הטבע התגלתה רק בדורות האחרונים, ונחשבת לאחת התגליות הנכבדות של העידן המודרני.

מפליא לגלות שחכמי תורת ישראל אשר חיו לפני קרוב לשלשת אלפי שנה, סמוך לבנין בית המקדש הראשון, הכירו מתוך התורה את אפשרות החיתוך העדין והביקוע המדויק באמצעות קרינה. במסגרת סודות הטבע אשר גילה בורא העולם לעמנו-עם ישראל, מתוך הצורך בידיעתן לשם אפשרות קיום מצווה או מצוות. אילו חכמי תורת ישראל דאז היו חיים עימנו כיום, סביר להניח שהיו מביטים באנשי המדע שהיום כעל משתמשים בדרכים עוקפות ובאמצעים מלאכותיים להפקת הקרינה מן הטבע. שהרי הם הכירו את כוח הקרינה המקורי ביותר והישיר ביותר שבטבע!

הם הכירו את תולעת השמיר. לשם הבנת הדברים והציטטות המובאות לקמן, נקדים, כי לחכמי תורת ישראל היה צורך בידיעת ובהכרת סוד – כוח טבע זה לשם חיתוך האבנים אשר ישמשו לבנין בית המקדש, ללא כלי ברזל. וככתוב: "והבית בהיבנותו וכו' ומקבות והגרזן וכל כלי ברזל לא נשמע בבית בהיבנותו" (מלכים א' ו', ז').

שימוש נוסף מצומצם יותר בהיקפו נעשה במידע חשוב זה בתקופת משה ודור המדבר כארבע מאות שנה קדם בנין בית המקדש, לצורך חריטת שמות השבטים על שתי האבנים היקרות אשר היו באפוד, ועל שתיים עשרה האבנים היקרות אשר היו בחושן המשפט שבבגדי הכהן הגדול, וכדלהלן. בספר קהלת (ב', ח') מעיד שלמה המלך על עצמו שעשה שימוש בשדים (לפי אחד הפירושים).

ובתלמוד (גיטין ס"ח, א') מבואר כי השימוש שהשתמש בהם שלמה היה לצורך גילוי מקום המסתור של תולעת השמיר. ואלה דברי התלמוד (מתורגמים מארמית) "שנאמר והבית בהיבנותו וכו'. אמר להם שלמה לחכמי התורה: כיצד אעשה (לבנות את בית המקדש באבנים שלא נחתכו על ידי כלי ברזל)? אמרו לו, יש תולעת שמיר שהביא משה לאבני האפוד. אמר להם, היכן ניתן למוצאו? אמרו לו הבא שד ושדה וכפה אותם לגלות" וכו'.

(וראה עוד שם את דרך השגת השמיר) דרך פעולת החיתוך והביקוע של השמיר לא הייתה באמצעות עצם חד הבולט מגופה וכדו', אלא באמצעות קרינה הבוקעת ממנה. וכמבואר בתלמוד (סוטה מח, ב') "אבנים הללו (שבאפוד ובחושן) אין כותבים אותן בדיו, משום שנאמר פותחי חותם. ואין מסרטין עליהן באזמל, משום שנאמר במילואותם (שיהיו שלימות גם לאחר פיתוח שמות השבטים עליהן. והאזמל מחסר מהן). אלא כותב עליהם בדיו (לסימן), ומראה להן שמיר מבחוץ, והן נבקעות מאליהן כתאנה זו שנבקעת בימות החמה ואינה חסרה כלום".

כלומר, כדי לחרוט באבן היקרה לא היה כלל צורך בנגיעת השמיר באבן. אלא מציב את השמיר באוויר ממול המקום הרצוי, והחריטה הייתה מתבצעת באמצעות הקרינה אשר הייתה בוקעת ממנה!! נסיים בנתון נוסף, מפליא ומאלף לכשעצמו. לאחרונה התגלה שאף על פי שאחסון קרינה רדיואקטיבית וקרני לייזר אינה יכולה להתבצע בשום חומר, מפני שהקרינה תחדור אליו ותעבור דרכו החוצה, חומר אחד ישנו שהוא יוצא מן הכלל, הוא העופרת. העופרת חסינה מפני קרינה. וכיצד היו מאחסנים את השמיר?

הנה ציטוט לשון חז"ל בדבר השמיר ודרך אחסונו: "משחרב בית המקדש, בטל שמיר. מה טיבו של שמיר זה? בריה הייתה מששת ימי בראשית. שנותנים אותו על גבי אבנים, על גבי קורות, מתפתחות (מתבקעות) לפניו כלוחי פנקס. ולא עוד אלא כשנותנים אותו על גבי ברזל הוא בוקע ויורד מלפניו. ואין כל דבר יכול לעמוד בו. כיצד עושים לו (לשומר)? כורכין אותו במוכין של צמר ונותנים אותו לתוך כלי של עופרת מלא סובין של שעורים". (תוספתא סוטה ט"ו, א' וראה עוד בתלמוד סוטה מ"ח, ב') הרי לנו דוגמה נפלאה נוספת לגילוי סוד טבע נדיר, על ידי בורא העולם לעמו-עם ישראל, לשם מתן אפשרות קיום מספר מצוות ממצוות תורתו.

מקור: הידברות הרב זמיר כהן

שיקוף עצמים אטומים

לאחר צאת ישראל ממצרים בעזרת התערבות על-טבעית (ראה ספר שמות פרקים ז-י"ב). וראה להלן פאפירוס מצרי ובו עדותו של מצרי בן אותה תקופה על עשרת המכות), מספרת התורה על המשך ההנהגה הניסית הסוללת את הדרך במדבר, וקובעת את מסלול הצעידה ההמונית ממצרים לישראל, דרך מדבר סיני. וכך נאמר: "וַיְהִי הַלֶּךְ לַפְּנִיָּהם, יוֹמָם – בַּעֲמוּד עָנָן לְנַחֲתָם הַדֶּרֶךְ, וְלַיְלָה – בַּעֲמוּד אֵשׁ לְהָאִיר לָהֶם. " (שמות י"ג, כ"א) והנה, בברייתא דמלאכת המשכן (מוצאת בתוסי' שבת כ"ב, ב'. ד"ה וכי לאורה) מובא שבנוסף ליישור הדרך, וקביעת מסלול ההליכה, היה ניתן להשתמש בעמוד הענן כמשקף עצמים אטומים, ובכך לדעת את הנמצא בתוכם [. . . היה מסתכל בטפוח כ"ד ויודע מה בתוכו. בחבית, ויודע מה בתוכה] בדיוק כקרינת רנטגן ואולטרא-סאונד המוכרים לנו כל כך מחיי היום יום. מעניין לציין, שבדומה מאד לשיקופי גוף המבוצעים כיום באמצעות קרני רנטגן וכדו', לשם התבוננות באברים פנימיים כדי לגלות דלקות ומחלות שונות, גם במדבר ניתן היה לבצע, ואף בוצעה, בדיקה מעין זו. אלא שהם לא נזקקו למכשירים "החדשים" שלנו. את גוף הפרה האדומה אסור לבתר ולחתוך לאחר שחיטתה (ראה חולין י"א, א'). אך מאידך עליה להיות בריאה ללא מחלות ופגמים, בדיוק כמו פרה המיועדת לאכילה.

ואכן, הפרה האדומה שנשחטה במדבר נבדקה בשמונה עשר! מקומות באבריה הפנימיים ("ויבדקינה בתמני סרי טריפין" תרגום יונתן בן עוזיאל במדבר י"ט, ג') מבלי שיהיה צורך לבצע בגופה חיתוך כל שהוא! וזאת באמצעות שיקוף גוף אשר בוצע בעזרת העמדתה בסמוך לעמוד הענן. (וזאת אע"פ שמעיקר הדין כאשר אי אפשר לבדוק ניתן לסמוך על רוב הפרות שאינן טריפה כמבואר בתלמוד חולין י"א, ב'. ואכן, על כך סמכו בדורות שאחרי דור המדבר. ראה מעינה של תורה, במדבר עמי' צד)

מקור: הידברות - הרב זמיר כהן

מה בדיוק מכיל דבש הדבורים?

מכללי היסוד בהלכות האסור והמותר באכילה, הוא הכלל:

"היוצא מן הטמא (כגון ביצים וחלב), טמא. והיוצא מן הטהור, טהור". על פי כלל זה יש לתמוה לכאורה, כיצד אוכלים אנו, וכיצד אכלו אבותינו את דבש הדבורים?!

והרי אף על פי שהדבש נוצר מן הצוף, בכל זאת הרי לא יתכן שהצוף נפלט ללא שום תערובת בדיוק כשם שנכנס, שאם כן היה נפלט כאשר הוא עדין צוף. היווצרות הדבש מחייבת תערובת חומר המופרש מגוף הדבורה, חומר המעבד את הצוף והופך אותו לדבש. וכשם שהעשב הנאכל על ידי הגמל, הופך לחלב לאחר עיבודו בגוף הגמל, וחלב זה אסור בשתייה משום "היוצא מן הטמא, טמא", כך בדיוק היה על הדבש להיות אסור באכילה מאותה סיבה ממש! שהרי הדבורים עצמם אסורים באכילה. זאת ועוד. אפילו אם הייתה קיימת אפשרות היווצרות דבש מצוף גם ללא תערובת חומר מגוף הדבורה, הן בודאי שאל קיבת הדבורה מופרשים מיצים שונים כמצוי בקיבת כל בעל חי אחר. אם כן לפחות מצד תערובת מיצים אלה בצוף, היה על חכמי ישראל לאסור את הדבש באכילה! והנה, מחקרים מאוחרים מגלים שתי עובדות מפליאות:

א. לדבורה שתי קיבות. קיבת העיכול, וקיבת הדבש.

ב. בקיבת הדבש אין מיצי עיכול. עם גילוייה של עובדה זו נפתרה הבעיה האחרונה בדבר מיצי העיכול.

ומה על הבעיה הראשונה? ובכן, מחקר חדש מגלה עובדה נוספת. קיבת הדבש אכן מפרישה אנזים המפרק את המולקולות של הצוף והופך אותם מדו סוכרי לחד-סוכרי הדבש מכיל סוכר אינברטי שהוא בעיקרו תערובת מכמויות כמעט שוות של גלוקוזה (סוכר ענבים) ופרוקטוזה (סוכר פירות). אולם, לאחר שהאנזים אשר הופרש על ידי הדבורה עשה את פעולתו והצוף הפך לדבש, מתפרק האנזים עד שלא נותר ממנו דבר, והדבורה מקיאה אל חלת הדבש את הצוף הטהור ללא שום תערובת.

מובן מעתה כיצד אנו אוכלים את דבש הדבורים. אך הרי מסתבר שאילו הייתה אוניברסיטה בתקופת התלמוד ומדעניה היו נשאלים אם יש להתיר על פי תורת ישראל את דבש הדבורים באכילה, ללא ספק תשובתם הייתה

נחרצת לאסור, וכדין חלב בהמה טמאה. שהרי ללא ספק מתערב בו חומר כל שהוא מגוף הדבורה. והנה, "למרבה הפלא", בתורה שבעל פה קיבלו חז"ל ואבותיהם מאבותיהם, עד משה רבנו ע"ה, את המשפט הקצר והנמרץ הבא המופיע בתלמוד (בכורות ז', ב') "דבש דבורים, מותר. מפני שמכניסות אותו לגופן, ואין ממצות אותו מגופן".

כלומר, דבש הדבורים אינו דומה לחלב בהמה טמאה! בדבש הדבורים אין שום תערובת של מיצוי מגוף הדבורה, והוא יוצא כאשר הוא מכיל את החומר שנכנס בלבד! מי יכול היה לדעת לפני אלפי שנים סוד טבע זה הנוגד את ההיגיון הפשוט ואת הדמיון המוחלט לחלב, ואף לומר זאת בביטחון גמור עם השלכה הלכתית משמעותית, אם לא שבורא העולם הוא אשר גילה זאת לצורך ידיעת ההלכה?

מקור: הידברות הרב זמיר כהן

לכן אם ניקח ראייה זאת כשלעצמה בלבד היא ראייה מספיק חזקה להחזיק את היות התורה מפי הבורא כי לא קיים אדם שיוכל לדעת בלי מיקרוסקופ וידע מדעי וכלים לבדיקה עובדות אלו ולכן זה ברור שקיבלו חז"ל המידע מפי משה כפי שקיבל מפי השם יתברך בורא הכל.

גיבון כמבחן לכשרות החיה

הגבנה הוא תהליך בו יוצרים גֶבֶן מחלב.

הוכחות לאמיתות התורה שאמרה שרק מחיה כשרה ניתן לגבן גבינה. ולאחרונה נתברר שגירף כשר ועוד עובדות שמוכיחות שהתורה אמת שכן התורה לקחה סיכון שאמרה שניתן לגבן גבינות רק מחלב חיה טהורה ולא מחלב אדם או חלב חזיר או חלב כלבים או נמרים כי הם לא כשרים ולכן קיבלנו מבורא עולם שהחלב שלהם לא מתגבן לגבינה. וזה בעצם עוד אחד ממבחני הכשרות הנוספים לחיה כשרה כפי שיוסבר להלן.

כיום המדע מוכיח זאת שרק מחיה כשרה ניתן לגבן גבינות והלא מאמינים נשארים המומים מניין לחז"ל ידע כה רב ולו המאמינים זה ברור שזה ידע אלוקי ולא ידע מדעי כי כך מסר להם הבורא ממש עד לימינו מרב לתלמיד עד היום. זכרו שחז"ל לא יכלו לדעת לפני 3322 שנה אלמלא כך קיבלו מפי בורא עולם בתורה הקדושה. (בתורה שבעל פה) תהליך ההגבנה מהווה חלק מתהליך יצירת גבינות. במקרא הותרו לאכילה רק יונקים שיש להם סימני טהרה:

בעלי חיים שהם מפרסי פרסה ומעלי גרה (ויקרא י"א ג-ז' דברים י"ד ו-ח'). כמו כן, בחיבורו של אסף הרופא מובא תהליך גיבון החלב כסימן נוסף להבחנה בין בהמות וחיות טהורות לטמאות: לפי קריטריון זה רק חלב של יונקים טהורים מגבן ואילו חלב של טמאים אינו מגבן.

סוגי הגבנה ניתן לבצע שני סוגים של הגבנות – אנזימתית וחומצית. הגבנה אנזימתית, שימוש באנזים הגבנה (בדרך כלל מסוג כימוזין או פפסין) על מנת לשנות את מבנה החלבון שבחלב. האנזים חותך את חלבון החלב מסוג "קזאין" וגורם לחלבונים להיקשר זה לזה וליצור רשת סיבית. הגבנה חומצית, שימוש בחומצה על מנת להוריד את ערך ההגבה (pH) של החלב למינימום אשר בו חלבוני החלב משנים את צורתם (עוברים דנטורציה) (קשור ל – PKa). שינוי צורתם של החלבונים חושף בהם אזורים הנוטים להיקשר זה לזה וכך נוצרת רשת סיבית חלבנית.

בדיקה זו התקבלה על ידי הרמב"ם להלכה ועליה מבוססים הלכות שונות בשולחן ערוך ובשאר הפוסקים. תהליך הגיבון בחלב פרה, כבש, עז וגיאמוס מוכר עוד משחר ההיסטוריה האנושית. פרופ' זהר עמר וד"ר דוד אילוז מהמחלקה ללימודי ארץ-ישראל וארכאולוגיה שבאוניברסיטת בר-אילן בשיתוף של ד"ר עוזי מרין מהמעבדה לחקר החלב, מנהל המחקר החקלאי, מכון וולקני, בדקו את תקפותו של מדד גיבון החלב כאמצעי מבחן בין יונקים טהורים לטמאים, ועד כמה ניתן לסמוך על מדד זה באופן מעשי.

לצורך בחינת מדד זה נבדק חלב של יונקים שונים בשתי שיטות. הראשונה, נעשתה מיד לאחר החליבה באמצעות אנזים ראנין, כפי שמקובל בשיטה המסורתית. השנייה נעשתה במעבדה במכשיר האופטי גרף (Opt graph), המאפשר קבלת בדיקות מהירות הקרשה וחוזק הגבן. הדיגום והאנליזות בוצעו בשתי חזרות בחלב היונקים השונים ומפרטים שונים. תוצאות הבדיקה הראו על יצירת

גבן בחלב של פרה, עז, כבשה, ג'אמוס, יחמור אירופאי, אייל אדום, יעל וג'ירף – המוגדרים כבעלי חיים טהורים.

לעומת זאת, לא נוצר גבן מהיונקים הבאים המוגדרים כבעלי חיים טמאים: חלב סוסה, נאקה, אלפאקה, ארנבון, קוף, כלבה, חזירה וחלב אם (אדם). המחקר חושף בין היתר את העובדה שלא ניתן לייצר גבינת גמלים בשיטה המסורתית הרגילה (בניגוד לפרסומים מסחריים שונים) והדבר מתאפשר רק על ידי ערבוב עם חלב בהמות טהורות או באמצעות תוספים אחרים, עובדה שכבר מופיעה במקורות הלכתיים קדומים. חלב הג'ירף:

בדיקת חלב של ג'ירפה, שהתאפשרה הודות לשיתוף פעולה עם ד"ר יגאל הורביץ, הוטרנר של הספארי (המרכז הזואולוגי תל-אביב רמת-גן) הראתה שהוא מגבן בקשיות גבוהה.

במחקר נוסף שבו נטלו חלק פרופ' זהר עמר וד"ר יגאל הורביץ בשיתוף צוות רבנים וחוקרים, ובמהלכו נותחו שתי ג'ירפות לבדיקת כשרותן. תוצאות מחקרים אלה הוכיחו למעלה מכל ספק שלג'ירף (המזוהה עם ה"זמר" הנזכר בתורה) יש את כל סימני הטהרה, ואין הוא שונה במרבית איבריו משאר הבהמות והחיות הכשרות, לבד מגודל האברים שאינו פרופורציונאלי.

אלרגיה לחלב ממחקר אחר, הראה שאנשים בעלי אלרגיות לחלב פרה פיתחו אלרגיות גם לחלב של שאר בעלי החיים הכשרים, בעוד שהם אינם אלרגיים לבעלי חיים שאינם טהורים. ההסבר להבדל בין חלב של יונקים טהורים וטמאים עדיין לא ברור לגמרי, ויתכן שהדבר קשור להרכב החלבוני הקפא – קזאין שביונקים אלה או לשוני בהרכב האנזימים המצוי בקיבת המיצים של היונקים השונים. מכל מקום, תוצאות מחקר אלה מעידות שהציווי בתורה המבחין בין בעלי חיים אלה כנראה אינו שרירותי ולמעשה הוא עוד הוכחה לאמיתות הנאמר בתורה אחרת מהיכן ידע הכותב אלמלא היה הבורא בעצמו איזה חיה כשרה ואיזה לא?

ועוד נתן סימני טהרה לזהות חיה כזאת כפי שרק לאחרונה זיהו שהג'ירפה היא חיה כשרה למאכל והחלב שלה אכן מתגבן! כפי שהוסבר לעיל רק ממבחן זה ניתן לראות את אצבעו של מי שאמר והיה העולם ולמעשה רק הוא יודע מה ברא איזה חיה כשרה ואיזה לא!

למדד זה יש השלכה כלכלית בקרב מיליוני מאמינים יהודים צורכי בשר "כשר". הוא מקנה בפני פוסקי ההלכה בימינו כלים נוספים לבחינות סוגיות סבוכות הקשורות בבחינת היתרם של בעלי חיים שקיים ספק לגבי כשרותם.

האם חסר יום בהיסטוריה?

איש המחשבים צבי ינאי, עורך "מחשבות" (היוצא לאור על ידי חברת המחשבים י.ב.מ), פרסם בשבועון "העיר" סיפור מעניין על אודות הישג מרשים שהושג באמצעות המחשב. (כתבה נרחבת על כך הופיעה גם ב"הצופה" 9.10.87). המאורע דווח גם בכלי התקשורת האמריקנים על ידי ג'ימי סטיוארט, מראשי התנועה האוונגליסטית האמריקנית, ותנועת ה"בריאתנים" (תנועה העוסקת בהוכחות מדעיות כי סיפורי תנ"ך מתארים נאמנה עובדות היסטוריות). "קבוצת מדענים בארה"ב שעסקה בחקר החלל, הזינה את המחשב בנתונים על מסלולי כוכבים במערכת השמש. המחשב התבקש לחשב מה היו מסלוליהם לפני עשרות ומאות שנים. והנה באחת ההרצות לאחר, נפסקה פעולתו של המחשב.

מומחי י. ב. מ. הובהלו לתקן את המחשב, אך עד מהרה נתברר שהתקלה איננה במחשב. הסיבה שהתגלתה הייתה שהמחשב מצא כי חסר יום קלנדרי שלם! כשכולם נעמדו משתאים, נזכר אחד מהחוקרים בנס יהושע בן נון (יהושע פרק י' פסוקים י"ג – י"ד) שציווה "שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון". "ויעמוד השמש בחצי השמים ולא אץ לבוא כיום תמים ולא היה כיום ההוא לפניו ואחריו". והנה התגלה היום החסר. ולא רק זאת, אלא שנפתרה חידה שנייה.

השעות החסרות כפי שאיתר המחשב הסתכמו לא ב-24 שעות, אלא ב-23 שעות ועשרים דקות. והיכן עוד 4 דקות להשלמת היממה החסרה מתקופת יהושע? ואז נזכר אותו חוקר בסיפור התנכ"י על חזקיהו המלך (במלכים ב' פרק כ') אשר לאחר שחלה אנושות שמע מפיו של ישעיהו הנביא כי אמנם היו ימיו ספורים, אולם לאחר תפילתו האריך אלוקים את חייו בחמש עשרה שנים. חזקיהו החולה ביקש מישעיהו אות להוכחת אמיתות ההבטחה, והנביא שאל אותו בשם ה': "הלך הצל עשר מעלות, או ישוב עשר מעלות?"

כלומר, האם רצונך שיתקדם הצל (באותו שעון- שמש מסוים שבנה אחז המלך וכפי שמוזכר שם בפסוקים 10 מעלות, או ישוב לאחור 10 מעלות?) חזקיהו השיב: "נקל לצל לנטות עשר מעלות (יותר קל שיתקדם 10 מעלות מאשר ייסוג לאחור. ולכן), לא כי ישוב הצל אחורנית עשר מעלות". והבקשה נענתה. כאן נמצאו הדקות החסרות במערכת השמש שכן לדעת חוקרים רבים עשר מעלות שווה בדיוק לארבעים דקות!". צבי ינאי מסיים את מאמרו במילים: "המחשב הוכיח פעם נוספת את דייקנותו המופלגת. ומה שיותר חשוב, סיפורי המקרא התגלו שוב כבסיס הבלעדי והמוצק של החשיבה המדעית.

מקור: הידברות- הרב זמיר כהן

גן הכהונה

כידוע, כאשר יצאו ישראל ממצרים, האדם היחיד משבט לוי שהוכתר בתואר כהן היה אהרן אחיו של משה רבנו. שאר בני השבט, ומשה בתוכם, נותרו לויים. בצו האלוקי על מינויו של אהרן לכהן הגדול נאמר כי גם בניו ובני בניו אחריהו במשך כל הדורות יהיו כוהנים (לעניין עבודה בבית-המקדש, נשיאת כפיים, מתנות כהונה ועוד), כאשר הכהונה תעבור מן האב לבנו, אך לא לבתו. כלומר, בתו של כהן שבעלה אינו כהן, בניה אינם כהנים. (ראה ויקרא פרק ח', פרק כ"א ועוד).

הסיבה לכך היא בודאי רוחנית במהותה, וככל מצוות התורה. אולם יש לציין את התפעלותם של אנשי המחקר הגנטי מתוצאות מחקר מדעי בינלאומי מקיף שנערך בכהני זמנינו על ידי צוות בראשות פרופ' קרל סקורצקי, ראש החוג לביולוגיה-מולקולארית בפקולטה לרפואה של הטכניון ומנהל המחלקה לנפרולוגיה במרכז הרפואי רמב"ם בחיפה, ובשיתוף חוקרים ידועי שם מארצות הברית ומאנגליה כגון ד"ר ד. גולדשטיין מאוניברסיטת אוקספורד ד"ר ג. ברדמן מאוניברסיטת קולג' בלונדון ועוד. המחקר התפרסם בין השאר ב:

Discover, (1997, April), 18(4), 24 Science News, (1998, 3 October) 154 (14) 218

ממצאי המחקר הגנטי המקיף שנערך במשך מספר שנים עולה כי אצל כהנים ללא הבדלי מוצא: אנגלים, תוניסאים, קנדים, רוסים, תימנים, אשכנזים וספרדים, נמצא גן משותף ב D. N. A- שלהם, בשכיחות גבוהה שאין כמותה בשום קבוצת אוכלוסיה אחרת.

התברר כי 70%-80 אחוז מהם נושאים את אותו הגן, אשר אצל יהודים שאינם כהנים ואצל גויים, אפשר למוצאו רק בשכיחות של 5 אחוז בלבד! הגן הזה מעיד בוודאות, לדעת החוקרים, על היות הכוהנים מכל העדות בני אותה משפחה, צאצאיו של איש אחד שהוא אבי המשפחה, אשר חי לפני פירוד היהודים לספרדים ולאשכנזים (דבר שהתרחש במהלך הגלות לפני כאלף שנה). המעניין מכל הוא, שהגן המשותף הזה עובר רק מאב לבן ולא לבת, משום שהגן נמצא רק בכרומוזום הגברי Y. ומכאן שרק נכדים שהם בני הבן, נושאים את הגן המיוחד המעיד על השתייכותם למשפחת הכוהנים! ואם לא די בכך, הרי מתברר כי מאחר ולפי בדיקות מסוימות בגן ניתן לקבוע כמה דורות חלפו מאז אבי המשפחה בעל הגן המקורי ועד היום (ראה על-כך את דברי ד"ר אברהם עמאר מנהל היחידה לסיווג ותיאום רקמות ב"הדסה" עין-כרם, במאמר שפורסם ב"תגלית" 3 עמ' 14) הגיעו אנשי המחקר למסקנה כי במוצא חלפו כ- 106 דורות מאז אבי משפחת הכוהנים, ועד היום.

כדי לדעת בכמה שנים מדובר יש להכפיל מספר זה באורך שנותיו של כל דור. ("דור" אינו מספר שנים אחיד. שהרי כהן אחד נולד לאביו בן העשרים, בעוד שכהן אחר נולד לאביו בן הארבעים או בכל גיל אחר. משום כך נהוג, כידוע, לחשב שלשים שנה במוצא כשנות דור).

106 דורות כפול 30 שנה שווה 3,180 שנה. אהרון הכהן חי כידוע בתקופת יציאת מצרים אשר התרחשה לפני כ 3,300-3 שנה! החישוב הממוצע של המחקר המדעי קלע אפוא כמעט בדיוק לימיו של אהרון הכהן כפי מסורת התורה. (לאמיתו של דבר, בהתחשב בתנודות של מספר שנות "דור", ניתן להחשיב זאת כ"קליעה מדויקת").

ד"ר אברהם עמאר (מנהל היחידה לסיווג ותיאום רקמות ב"הדסה" עין-כרם), אשר כתב סקירה כללית על אודות תחקיר חדשני זה ב"תגלית" 3, מסיים את מאמרו במשפטים הבאים: "מי שמסרב להאמין במסורת של עם ישראל, נאלץ לכופף ראשו בפני ההוכחות המדעיות לאמיתותה ואמינותה של מסורת התורה שהועברה בדקדקנות מדור לדור".

מקור הרב זמיר כהן

למול הערלה אצל הזכרים-מפחיתה מחלות-ההוכחות

ביום השמיני להולדת התינוק היהודי שזאת מצווה שניתנה לאברהם אבינו מידי בורא עולם ישירות, ברית מילה מפחיתה מחלות מין וזיהומים מניין ידע זאת אברהם אבינו אלמלא קיבל מהבורא? ישנם הוכחות חד משמעיות שלבעל ערלה באיבר מינו יש סיכוי גדול בצורה משמעותית לחלות בסרטן הערמונית ולחלות במחלת האיידס, השם ירחם על ידי התדבקות קלה ביותר במגע מיני כשאר לנימול אין סיכון גדול כמו ללא נימול.

להלן מחקר בנושא: מתוצאות סקירה ספרותית שפורסמה בגיליון ינואר 2010 של ה- Archives of Pediatric and Adolescent Medicine

עולה כי ברית מילה שבוצעה בגברים בוגרים הובילה לצמצום שיעורי ההדבקה במחלות המועברות במגע מיני.

החוקרים כותבים כי מדיניות ה- AAP – American Academy of Pediatrics - בנוגע לביצוע ברית מילה בילודים זכרים נוסחה בשנת 1999 ועודכנה ב- 2005. על-פי עמדת ה- AAP, לדבריהם, בספרות קיים מידע מבוסס המדגים כי ברית מילה מובילה לצמצום זיהומים בדרכי השתן והפרעות דלקתיות של הפין בילודים.

מטרת הסקירה הייתה לבדוק עדויות חדשות בנוגע להשפעה של ברית מילה על זיהומים המועברים במגע מיני בבגרות. הסקירה כללה שלושה מחקרים אקראיים מבוקרים עם למעלה מ- 10,000 גברים ללא HIV בעת ההצטרפות, מדרום אפריקה, קניה ואוגנדה. במחקרים עברו הגברים ברית מילה בעת ההצטרפות או לאחר 21-24 חודשים, ובכל המחקרים נמצא קשר מובהק בין ברית המילה ובין ירידה של 53-60% בשיעור ההדבקה ב- HIV מיחסי מין הטרנסקסואלים. לאור העדויות החדשות, המליץ ארגון הבריאות העולמי (WHO) בשיתוף עם ה- United Nations Program on HIV/AIDS Joint על ביצוע ברית מילה כאמצעי מניעה חשוב להעברה מינית של HIV לברית מילה יתרונות ארוכי טווח כותבי הסקירה מדווחים, כי במחקרים נמצא שברית מילה בזכרים הובילה לירידה של 28%-34% בשיעור ההדבקה בנגיף הרפס סימפלקס סוג 2 (HSV), וירידה של 32%-35% בשכיחות של נגיף הפפילומה (HPV) בגברים. בבנות הזוג של הגברים הנימולים נצפתה ירידה של 40% ב- bacterial Vaginosis, וירידה של 48% בזיהום ב- Trichomonas vaginalis. וביום השמיני ימול בשר ערלתו- ברית מילה באופן מוכח כפי המחקר שהובא לעיל, המדע מראה שברית מילה מונעת מחלות ואחוז הנדבקים במחלות שמועברות ביחסי מין קטן בצורה משמעותית למי שנימול.

כיום מבחינה רפואית ברוב מדינות העולם המערבי ממליצים להורים למול את בנם הגוי מטעמי בריאות, הברית מילה יש לה מטרה רוחנית נעלה מאוד והיא, מי שנימול הקליפות של הסיטרא אחרא (הצד האחר השני שנשלט על ידי השטן והוא היצר הרע וגם נקרא הס"מ) לא נדבקות באדם נימול. כי יש בו את השם שדי באופן רוחני על האיבר שלו וכל המזיקים למיניהם ושדים ומלאכי החבלה שמעולם הרוחות כולל חיות בר אוכלות אדם כמו אריות, לא רשאים לפגוע במי שלא פוגם בברית הקודש ונושא את ברית הקודש בלי שפגם בה, שידוע ששם השם מופיע על מצחו של אדם כפי שהאר"י הקדוש זצ"ל יכול לראות במה אדם חטא מלהביט במצחו וכפי שדיבוקים שנכנסו בחוטאים היו רואים את חטאי האדם לפי מצחו וכך העידו בפני הרבנים שדובבו את הדיבוק לדבר.

למעשה הדיבוק היה אומר לאנשים את חטאם בפניהם בפרהסיה וכך היה מבריא את החוטאים מהחדר שהאדם שבו נמצא היה האדם שאליו חדר הדיבוק (הדיבוק הוא נשמה של חוטא שקלועה בכף הקלע וקיבלה רשות להיכנס בתור חוטא כפלט ממכות ועונשי המשחיתים שמלווים אותם כל עוד הוא בכף הקלע והם הפוגעים בנשמה הזאת וגורמים לה סבל בל ישוער) אם פגם בברית, אז האות יוד מהשם שדי נעלמת (שדי-זה שם השם) נעלמת ונשאר שם רק שד. דהיינו, יש כאן רמז שיש רשות לפגוע באדם זה על ידי השדים, ושאר המזיקין למיניהם כולל חיות טורפות וזה הסוד שניצל יוסף מהבור למרות שהיו בו נחשים ועקרבים כי לא פגם בברית הקודש, היו בורחים ממנו ומפחדים ממנו.

וזה הסוד איך חז"ל נכנסו לכלובים של אריות ונמרים רעבים ולעיתים הושלכו לשם על ידי המלכות ולא ארע להם כלום כי לא פגעו בהם החיות כי מורא השם היה עליהם. כיצד פוגמים בברית? על ידי משכב עם זכר או נידה או

גויה או שפיכת זרע לבטלה ואם לא עשו תשובה ותיקון אז יענשו ויש רשות למזיקים לשדים ולחיות הרעים לפגוע באדם זה כפי שהוסבר לעיל ולכן כל מי שנגוע בעוון זה שיעשה תיקון דחוף.

ישנם סיפורים רבים איך צדיקים כמו אור החיים הקדוש שהושלכו לאריות שלא פגעו בהם למרות שהיו רעבים וכל הבינו שמדובר שאיש קדוש. או מסיפור אליהו הנביא שלא נגעו בו הזבובים והאישה השונמית שאצלה התארח הבינה שמדובר באיש קדוש שאינו פוגם בברית הקודש, ולכן אין רשות לזבובים ליגע בו.

מידע עתיק בתורה - וההגשמה במציאות

יש המון נבואות שהתגשמו, כל הנבואות החיוביות למעשה למעט אחת ולהלן חלק מהנבואות שהתגשמו, כפי שהתפרסם בספרו של עו"ד ערן בן עזרא (ספר ההוכחות)

האם חזתה התורה את עלייתה של גרמניה ויציאתה להחריב את העולם?

שימו לב! בכתבה המדהימה הבאה:

איך חוזה התלמוד במדויק את אשר עתיד להתרחש כ-2,000 שנה אחר כך, "אל-תתן ה', מאַוּי רָשָׁע; זְמָמוּ אֶל-תַּפֵּק, יְרוֹמוֹ סְלָה" כבר לפני 2,900 שנה כותב דוד המלך בתהלים (ק"מ, ט"ו) "אל תתן ה' מאווי רשע זממו אל תפק ירומו סלה". כ-900 שנה אחר כך כלומר לפני כ-2,000 שנה לערך אומרת הגמרא אומר רבי יצחק (מגילה דף ו') 'מאי דכתיב: "אל תתן ה' מאווי רשע זממו אל תפק ירומו סלה", אמר יעקב לפני הקב"ה, רבונו של עולם אל תתן לעשיו הרשע תאוות לבו זממו אל תפק' זו גרממיה של אדום, שאלמלי הן יוצאין מחריבין כל העולם כולו', ואמר רבי חמא בר חנינא: "תלת מאה קטירי תגא איכא בגרממיה".

של אדום ותלת מאה ושיתין וחמשה מרזבני איכא ברומי ובכל יומא נפקי הני לאפי הני ומקטיל חד מינייהו ומיטרדי לאוקמי מלכא".

פירוש: במסכת מגילה מבאר לנו רבי יצחק שהפסוק מתהלים הוא למעשה תפילתו החזקה של יעקב אבינו ע"ה המבקש מבורא עולם:

אל תמלא לעשיו הרשע את זממו לכבוש את העולם (באמצעות ממלכת גרממיה שהיא עמלק מזרעו של אדום שהוא עשיו ומיהי אותה גרממיה בהמשך המאמר) מכאן לומדים כוחה של תפלה בת אלפי שנים מהי שאלמלא אותה תפלה מי יודע מה היה נשאר מעמנו, שהרי ידוע לכל הגרמנים הופיעו בשערי ארץ ישראל ונכנסו כבר לתוך סיני – הישוב היהודי ציפה כבר לסופו ההנהגה אף הכינה בונקר בהר הכרמל שיהיה כבר מן מצדה השנייה, אך זכות תפילתו של יעקב על שארית הפליטה עמדה לנו אגב כך, לפני פגישתו עם עשיו הציב יעקב 2 מחנות מרוחקים זה מזה ואמר:

וַיֹּאמֶר אִם יָבֹא עֲשָׂו אֶל הַמַּחֲנֶה הָאֶחָד וְהִפְחֹה וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנֶּשְׂאָר לְפִלִיטָה, וּבְכֵךְ רָמַז לַעֲתִיד לְבֹא עַל תְּקוּפַתְנוּ שְׁאִם יוֹכֵה הַמַּחֲנֶה הָאֶחָד שֶׁהוּא אִירוּפָה תִישָׂאֵר שְׁאֵרִית הַפְּלִיטָה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וּבְאַרְצוֹת סַפְרָד עַל כֵּן פּוֹזְרוּ הַיְהוּדִים וְחוֹלְקוּ לִ2 מַחֲנוֹת כְּדִי שִׁיְהִיָּה שְׁאֵרִית לְפִלִיטָה כִּיִּצַד נֹזְהָה מִי הִיא גְרַמְמִיָּה שֶׁל אֲדוּם?

שימו לב, האנציקלופדיה העברית בערך גרמניה עמוד 432 אומרת כך: "להתפוררות הפוליטית של גרמניה היו תוצאות מרחיקות לכת, " 300 הנסיכויות והערים" החופשיות שמרו בקנאות על עצמאותן הכלכלית והכבידו על המסחר ע"י הטלת מכסים כבדים. גרמניה יצאה כמעט לחלוטין מהמסחר העולמי, ואף לא לקחה חלק בהתפתחות הקולוניאלית שבוצעה ביד שאר העמים הגדולים באירופה במאות ה-17-18 כותבת הגמרא 2000 שנה קודם לכן:

"ואמר רבי חמא בר חנינא תלת מאה (שלוש מאות) קטירי טגא (נסיכויות) איכא (יש) בגרממיה של אדום".

(רש"י במקום אומר: 'גרממיה – שם מלכות והיא מאדום') הגמרא בשם רבי יצחק ובשם רבי חמא בר חנינא מדברת על גרממיה המורכבת בדיוק מ-300 נסיכויות מן הסתם לא רבי יצחק ולא רבי חמא קראו את הדברים באינצ'ק' העברית. את התמונה השלמה נקבל אם נסתכל מי הייתה בעלת הברית המובהקת של גרמניה הלא היא איטליה של מוסיליני – איטליה יושבת כידוע על אדמת רומא – ואותה רומא מוזכרת בגמרא בסמוך לגרמניה: "ותלת מאה ושיתין וחמשה מרזבני (מפרש רש"י: 'מרזבני – דוכסים') איכא ברומי, ובכל יומא נפקי הני לאפי הני ומקטיל חד מינייהו ומיטרדי לאוקמי מלכא' כלומר: מבארת הגמרא ש-300 נסיכויות ישנם בגרמניה וקצת יותר מכך דוכסים ברומי ובכל יום יוצא דוכס אחר למלחמה (בכל יום הם יוצאים למלחמה זה כנגד זה ונהרג אחד מהם, וטרודים להקים מלך אחר תחתיו). אותן המלחמות האינסופיות שהיו בין 300 הנסיכויות הן שערכו אותן להתאחד ולצאת לכבוש את העולם כולו וזהו הזמם שבפיו של אדום (לפי פירוש המהרש"א). זהו שהביא דוד המלך את תפילת יעקב שהקב"ה לא יוציא את הזמם מפיו של עשיו, דבר שיעכב אותם להתאחד לצאת ולהחריב את העולם – ומי יודע מה יכול להיות חלילה גורל העולם אלמלא אותה תפילה של יעקב – שהרי תפילה עושה חצי. אגב כך: נציין שהגאון מווילנה כבר לפני כ-250 שנה, כתב שבמקום "גרממיה" יש לגרוס "גרמניא", וכן

כותב היעביץ (רבי יעקב עמדין) לפני כ-250 שנה, "גרממיא רצונו לומר גרמניא היא אשכנז שלנו". ואע"פ שגרממיא כתובה עם א' בסוף המילה, ולא עם ה' כמו שכותבים היום גרמניה, זו היא דרכה של לשון הארמית להשתמש ב-א' כסיומת.

כמו שמשתמשים לעתים בעברית בת זמננו כסיומת א' במקום ה' למשל המילה דוגמא, אדרבא וכו'. כיצד ידע רבי יצחק מה יקרה 2,000 שנה לפני, אין שום תמיהות שהרי תורתנו שכתבה את דברי אבינו יעקב ומלכנו דוד היא תורת אמת שניתנה מהשמים. מקור: הידברות כבוד הרב זמיר כהן. שתבינו חז"ל ידעו שהשואה תפרוץ וידו מתי אומר הראב"ד לפני 850 שנה שבשנת 1939 – 1940 למשך 4 שנים יהיו פרעות גדולות וזיכוך גדול לפני בוא המשיח בגאולה בזמנה כך כתב בספרו אמרי בינה ראו על עניין זה בנושא צפי השואה בקודים מוצפנים בתורה בפרק שמדבר על קודים מוצפנים. ראו בנוסף כיצד התורה תיארה בדיוק מה שיקרה בשואה ובדילוגי אותיות בדיוק באותו פרק בדילוגים של 49 אותיות מופיעה המילה שואה.

השואה - נבואה רעה שהתגשמה.

השואה מוצפנת בתוך הנבואה עצמה שמתארת את השואה בפרטי פרטים מדויקים בתורה.

בספר דברים פרק ל"א, פרשת "האזינו" מופיעים שלושה פסוקים שהם סיכום של פרק כ"ח בספר דברים בפרשת "כי תבוא", בפרשה זו מתאר משה רבנו לעם ישראל את הזוועות והנוראות שיקרו לעם ישראל אם חס וחלילה יעזבו את התורה. בפשט הדברים יוכל המתבונן לזהות את המאורעות שקרו בשואה. השואה מתוארת במפורש בפרק כ"ח בספר דברים בפשט. והקורא את הפשט רואה שהדברים אכן התרחשו בשואה. תמצית הדברים חוזרת בספר דברים בפרשת האזינו, בשלושה פסוקים:

טז. ויאמר יהוה אל-משה, הנדך שכב עם-אבותיך; וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר-הארץ, אשר הוא בא-שמה בקרב, ועזבני, והפר את-בריתי אשר כרתי אתו. יז וחרה אפי בו ביום-ההוא ועזבתים והסתרתני פני מהם, והיה לאכל, ומצאאו רעות רבות, וצרות; ואמר, ביום ההוא, הלא על פי-אין אלהי בקרבי, מצאוני הרעות האלה. יח. ואנכי, הסתר אסתיר פני ביום ההוא, על כל-הרעה, אשר עשה: כי פנה, אל-אלהים אחרים.

דברים, ל"א, פסוקים טז' - יח'

אם נשווה את הפסוקים עם תקופת השואה נראה ש:

- א. שישים אחוז מהיהודים בגרמניה היו מתבוללים ("וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ...").
- ב. השאלה המרכזית הייתה "איפה היה הקב"ה בשואה?" (ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה כי פנה אל אלוהים אחרים).
- ג. מראה זוועה ונוראות ("ויהיה לאכל ומאחו רעות רבות וצרות")

לכאורה אפשר להשוות לפסוקים אלו של אסון וטרגדיה אחרים שקרו לעם ישראל במהלך הגלויות, אך בורא העולם דאג להצפין בפסוקים אלו למה כוונתו.

נתחיל בפסוק "ויאמר השם אל משה."

בדילוג אותיות נתחיל מהאות ה' ונספור 49 אותיות (7 כפול 7) האות החמישים ש', מהאות ש' נספור שוב 49 אותיות, האות החמישים היא ו', שוב נספור 49 אותיות מהאות ו' הזו, נגיע לאות החמישים ה' והנה התגלתה המילה "השואה" מוצפנת בתוך הפסוקים האלו ממש ועל בסיס כפולת 7 כפול 7, כפי שסופרים בפסח ועד שבועות 7 שבועות עד למתן תורה כשם שהיה ביציאת מצרים 7 שבועות, לרמז לנו שהעם לא הלך עם התורה שקיבל למרות הדיבר הראשון.

נבואות שהתגשמו ושאלות ותשובות מתוך ספרו של עו"ד ערן בן עזרא (ההוכחות):

שאלה 1: גם אני יכול לנבא דברים וייתכן שהם יתקיימו, מה מיוחד בדוגמאות שאתה הולך להביא לי? הרי גם אני יכול לנבא שמחר תזרח השמש ושבממוצע כל שלוש שנים יהיו בחירות בישראל, וכו' כל אחד יכול לנבא דברים ברורים?

תשובה: נכון, אתה צודק כל אחד מאתנו יכול לנבא דברים שיש סיכוי גבוה להתקיימותם אבל בדוגמאות שאביא לך הן יהיו באופן שגם אתה תבין שלא הגיוני לצפות לדברים כאלה והנבואות הן כנגד כל הגיון להתקיימותן ובכל זאת דברים אלו התקיימו, כי התורה כתבה שהם יהיו. וזה המשותף לכל הנבואות שאביא לך ולנבואות הכתובות בספרים שהזכרתי.

שאלה 2: גם אני יכול לקחת ספר ולפרש אותו כרצוני ואז לומר הנה כתוב כאן נבואה והנה היא התקיימה.

תשובה: אתה צודק, כל אחד יכול לפרש כל ספר כראות עיניו ולומר שכתוב בו נבואות נפלאות, אבל הנבואות שאביא לך והנבואות המוזכרות בספרים שלעיל הן נבואות הכתובות מפורש בתנ"ך או בדברי רבותינו מבלי שנצטרך לפרש אותן כיום, אלא הן מפורשות מספיק ואינן מצריכות את הפירוש העכשווי שלנו.

שאלה 3: גם אני יכול לכתוב הרגע "נבואה" שסדאם חוסיין ייתפס וכן שיפלו מגדלי התאומים וכו' ואז להופיע לך מחר עם הספר ולומר לך הנה יש לי ספר עם נבואות שהתגשמו. איך אדע שהנבואות שאתה מביא לי נכתבו לפני מעשה, אולי הן נכתבו לאחר מעשה.

תשובה: נכון אתה צודק שכל אחד יכול לכתוב נבואות לאחר מעשה, ולכן הדוגמאות שאביא לך יהיו דברים שבטוח נכתבו לפני שקרה מקרה הנבואה או נבואות שעד היום קיימות ומתקיימות, להלן תבין את כוונתי ביתר פירוט. ובכן הנבואות שאביא לך הן: נבואות שנכתבו ללא ספק לפני התגשמותן, ובנוסף לכך הן נבואות שנגד ההגיון הטבעי דהיינו נבואות שאדם רגיל לא היה יכול לחזות אותן כלל, כי לא הגיוני שהן יתקיימו באופן הזה, ובנוסף הן גם יהיו נבואות שכתובות באופן מפורש מבלי שנצטרך לפרש אותן כרצוננו.

מסכים לשמוע? אז, בוא נתחיל:

ובכן נבואה מספר 1 נבואת נפילת בבל הנביא ירמיהו מנבא על נפילת בבל, בוא נביט על בבל דרך משקפיו של הנביא: ירמיהו רואה את האימפריה הבבלית בתפארתה, כובשת את כל העולם, בלתי מנוצחת, ובנוסף לכך כובשת את ארצו, ארץ ישראל, מגלה את בני עמו וכו'. ובכל זאת ישעיהו וירמיהו ניבאו על בבל את הנבואות הלא הגיוניות המפרטות את נפילת בבל וכך כתוב:

" והיתה בבל צבי ממלכות תפארת גאון פשדים פמהפכת אלהים את סדם ואת עמרה: לא תשב לנצח ולא

תשפן עד דור ודור (ישעיהו י"ג, ירמיהו נ), כמו כן ירמיהו מנבא את הדברים הבאים: ויכתב ירמיהו את כל הרעה אשר תבוא אל בבל אל ספר אחד את כל הדברים האלה הכתובים אל בבל: ויאמר ירמיהו אל שרצה כבאך בבל וראית וקראת את כל הדברים האלה: ואמרת הנה אנה דברת אל המקום הזה להכריתו לבלתי היות בו יושב למאדם ועד בהמה כי שממות עולם תהיה: והנה ככלתך לקרא את הספר הזה תקשר עליו אבן והשלתו אל תוף פרת" (ירמיהו נא, ס-סג) שים לב ל"סיכון" שלוקח הנביא בנבואתו: הוא אומר מפורש: " כי שממות עולם תהיה", וכן "לא תשב לנצח ולא תשפן עד דור ודור"

אילו הנביא היה מנבא שבבל תיחרב בעתיד סתם כך (בלי התחייבות שהיא לא תיבנה שוב) אז זה לא סיכון גדול, אבל הנביא לוקח סיכון ענק בכך שהוא מתחייב בדברי נבואתו שמרגע שבבל תיחרב היא לא תיבנה שוב לעולם ועד...

איש לא יצליח לבנות אותה שוב, איזה אדם יעז לדבר כך ועוד להתחייב על הנצח נצחים שלא יבנו אותה שוב! מנין לילוד אשה לדעת מה צופן העתיד הבלתי מוגבל בחובו? הרי כדי לדאוג שנבואה זו תתגשם יש צורך להעמיד שומרים על חורבות בבל כדי שאף אחד לא יעז לבנות אותה שוב, אם נעייין בהיסטוריה נראה שערים שחרבו אם זה על ידי מלחמה או על ידי אסונות טבע- חזרו ובנו אותן שוב, אפילו הירושימה ספוגת הקרינה מפצצת האטום, בכל זאת חזרו ובנו אותה שוב, בהרבה מהחפירות הארכיאולוגיות, בהם מגלים ערים עתיקות ניתן לראות שכבות שכבות של ערים שנחרבו ואפילו ניתן לראות שכבות שרופות אש דהיינו שהעיר נחרבה באש ובכל זאת שוב ושוב בנו את הערים האלה חזרה.

כאשר הנביא מנבא שהעיר בבל לא תיבנה שוב לעולם יש בכך נטילת סיכון גדולה, הסיכוי שנבואה זו תתגשם נמוך ביותר בעיקר בהתחשב בעובדה שעל נבואה זו להתגשם ולהתגשם שוב ושוב ללא הפסקה... לאורך כל ההיסטוריה... עד סוף כל הדורות. ובעיקר כשמדובר על עיר כמו בבל שהייתה המרכז של האימפריה הבבלית,

הרי רבים ממלכי קדם היו מעוניינים לבנות אותה שוב כדי להיחשב כממשיכי דרכו של נבוכדנצר מלך בבל. גם אלכסנדר מוקדון רצה להפוך את בבל לבירת הקיסרות שלו, אלא שהוא מת עוד לפני שהגשים את חלומו.

בוא נעיין את התקיימות הנבואה: "בבל הוסיפה להיות עיר חשובה גם אחרי מלכותו של כורש. היא שמרה על מעמדה כאחת מעריה הראשיות של האימפריה הפרסית. אולם בהדרגה חרבה העיר ללא תקנה. אלכסנדר הגדול חלם להפכה למרכז האימפריה העולמית שלו. אך מותו הפתאומי מנע מימוש הרעיון.

לבסוף נעלמה בבל מבמת ההיסטוריה. היא היתה לתל חרבות עד זמננו אנו, וחרבותיה משמשות עדות אילמת ומתמדת לאמת הנבואה העברית". ד"ר פנחס ביברפלד או בלשון האנציקלופדיה המקראית (ערך בבל, Pg, 22 Universal Jewish History) בבל – עיר זו, שהיתה במשך האלף השני והאלף הראשון לפסה"נ בירתן של אימפריות שונות, לא נשאר ממנה היום אלא שדה חרבות נרחב על שפת נהר פרת ממזרחו, כ-34 ק"מ מזרחם לבגדאד. חרבות בבל והחפירות בהן – חרבות בבל הן מן הנרחבות ביותר במזרח הקרוב; שטחן, שצורתן משולש רחב ידיים, משתרע על פני 8.5 קמ"ר בקירוב.

בקצהו הצפוני של המרחב הזה מתנשא התל ששמר את שמה של העיר הקדושה במשך כל אותם הדורות שהיא גופה שקועה בתהום הנשייה, הוא תל בבל". אלכסנדר הגדול, התאמץ בכל מאמצי כוחו לשוב ולבנות את חרבות בבל, והעביד, עשרת אלפים איש עבודה גדולה לבנותה ולהשיבה לקדמתה, אך פתאום עלה עליו הכורת וימת בחצי ימי חלדו ולא בצע את אשר יזם לעשות: הוא חפץ לרפא את בבל, אך היא לא נרפתה: "כי נגע אל השמים משפטה ונשא עד שחקים" (ירמיהו כ"א, ס') (הראל – קלמן שולמן)

דוגמא נבואות שהתגשמו מספר 2 נצחיות עם ישראל לעומת נבואת החורבן הנצחי שמנבא ירמיהו לאימפריה הבבלית, מבשר ירמיהו לעם ישראל שהם ישרדו בכל זמן ובכל מצב לנצח נצחים והוא אומר שכמו שהשמש תאיר לנצח ביום והירח והכוכבים יאירו לנצח בלילה – כך עם ישראל יישארו לנצח, וכך כתוב: פה

אָמַר יְהוָה נִתְּן שְׁמֵשׁ לְאֹר יוֹמָם חֶקֶת יָרֵחַ וְכּוֹכָבִים לְאֹר לַיְלָה, אִם יִמְשׁוּ הַחֲקִים הָאֵלֶּה מִלְּפָנַי נֶאֱמַר יְהוָה גַּם זָרַע יִשְׂרָאֵל יִשְׁבְּתוּ מֵהֵיחָד גּוֹי לְפָנַי כָּל הַיָּמִים, כֹּה אָמַר יְהוָה אִם יִמְדוּ שְׁמַיִם מִלְּמַעְלָה וַיִּחְקְרוּ מוֹסְדֵי אֲרֶץ לְמַטָּה גַּם אֲנִי אֶמָּאֵס בְּכָל זָרַע יִשְׂרָאֵל עַל כָּל אֲשֶׁר עָשׂוּ נֶאֱמַר יְהוָה: (ירמיהו לא, לד')

הנביא ירמיהו מבטיח שלעולם עם ישראל לא ייכחד ובל נשכח שהנביא לא חי היום שהוא יכול להסתכל אחורה ולראות כיצד יש לעם ישראל תכונה "מוזרה" שתמיד הוא לא נכחד, הנביא חי לפני כ-2,400 שנה, בזמנים הכי קשים לעם ישראל, בזמן חורבן בית המקדש והגליית העם מארצו ובכל זאת הוא מנבא שתמיד לעולם עם ישראל יישאר ולא ייכחד, האם זו לא נבואה כנגד כל הסיכויים?

איך הוא ידע את זאת? לפי כללי ההיסטוריה היה צריך העם היהודי להעלם ח"ו כבר מזמן מן ההיסטוריה, העובדה ש"עם-ישראל" נשאר חי וקיים, הוא נס ופלא שאין כדוגמתו. הרי לא עבר דור שבו לא עמדו על עם ישראל לכלותו, הן מבחינה גופנית הן מבחינה רוחנית. אם כן, על פי דרך הטבע צריך היה להיות שהאומות והאימפריות הגדולות בהיסטוריה יתקיימו עד ימינו אנו, ואילו עם ישראל היה אמור להיכחד על פי כללי ההיסטוריה. . . והנה העובדות תופחות על פני המציאות הטבעית.

עם ישראל הוא העם שעדיין חי וקיים, ואילו דווקא האימפריות העולמיות אבדו מן העולם: מואב, עמלק, פלשת, כנען, האמורי, אשור, בבל, מצרים העתיקה, צור, ארם, עמון, פרס, מדי, יון, אדום, רומא, מדיין. מי זוכר את שומר, אכד ועוד. . . כולם "קיימים" רק בארכיאולוגיה. שמירת הזהות היהודית ללא עצמאות מדינית, ללא שפה מדוברת אחידה, ולא מרוכזת אלא מפוזרת על כל קצוות תבל, ולמול רדיפות נוראות ורצופות, זוהי תופעה לא טבעית.

ברור שתופעה זו לא ניתנת לחיזוי מראש, והיא נגד כל הגיון ורק בורא עולם – השולט ומנהיג את העולם וההיסטוריה, יכול לומר בוודאות מה יהיה. וכך מבטיח הקב"ה לפני כ-3320 שנה בתורה הקדושה (ויקרא כו, מד'):

"וְאֵף גַּם זֹאת בְּהִיחֹתָם בְּאֶרֶץ אֲיִבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים לְכַלְתֶּם לְהַפֵּר בְּרִיתִי אִתְּם כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם: " ודברים נחרצים כתב בזה הרמב"ם ב"אגרת תימן": "וכמו שאי-אפשר שתבטל מציאותו של הקב"ה כן אי-אפשר שנאבד ונתבטל מהעולם, שכן נאמר:

"אני ה' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם" (מלאכי ג', ו').

כה מדהימים הדברים בעל-טבעיותם שבהם עד אשר גם גדולי הפילוסופים והסופרים מאומות העולם עומדים ומשתאים למול התופעה המדהימה הזאת, נציין כמה דוגמאות המובאות בספריהם: כך מתאר זאת הסופר האמריקאי מרק טוויין:

"המצרים, הבבלים והפרסים עלו ומלאו את העולם בשאון הדר ויפעה, עד שהועם הזוהר והם שקעו ועברו מן העולם. היוונים והרומאים הלכו בעקבותיהם. עוררו רעש עצום ונעלמו. עמים אחרים הופיעו, נשאו ברמה את לפידם לזמן מה, אך הוא נשרף באש של עצמו ועתה, הם יושבים בצל, או אבדו בכלל. היהודי ראה את כולם, הכה את כולם, והוא היום מה שהיה מאז. אינו מראה סימני שקיעה, לא האטה בכישוריו, וערנותו לא קתה. כולם בני תמותה בעולם, מלבד היהודים. כל הכוחות חולפים אך הוא נשאר. מה הוא סוד נצחיותו?"

(Mark Twain, Harper's Magazine, Sept 1899)

"... ואמנם, לפי הקריטריון המטריאליסטי והפוזיטיבי, צריכה היתה אומה זו (העם היהודי) מזמן לעבור מן העולם. קיומה היא תופעה מיסטורית ומופלאה, המעידה כי חיי אומה זו מתנהלים בכוח גזרה קדומה..."

"(הפילוסוף הרוסי, ניקולאי ברדייב 1936, משמעותה של ההיסטוריה עמוד 87-86) "מה זה יהודי? שאלה זו אינה מוזרה כפי שזה יכול להיראות תחילה. הבה נראה איזה מן יצור מיוחד הוא זה, שכל שליטי עולם וכל העמים העליבוהו ודיכאוהו וגירשוהו ורמסוהו, רדפוהו, שרפו, והטביעו, והוא, על אפס ועל חמתם, ממשיך לחיות ולהתקיים. מה זה יהודי – שלעולם לא הצליחו לפתותו בשום פיתויים שבעולם שמדכאו הציעו לו בלבד שיתכחש לדתו ויטוש את אמונת אבותיו. יהודי הנו סמל הנצח. הוא שלא יכלו להשמידו לא טבח ולא עינויים; לא אש ולא חרב האינקוויזיציה לא הצליחו להכחידו. הוא אשר ראשון בישר דבר ה'; הוא אשר זמן רב כל-כך שמר על הנבואה ומסרה לאנושות כולה. עם כזה לא יכול להיעלם. יהודי הנו הנצחי – הוא התגשמות הנצח. "(לב טולסטוי, מתוך מאמר שפורסם בגיואיש וורלד – לונדון 1908)

דוגמא נבואת שהתגשמו מספר 3. תמיד נישאר עם קטן ככל שמספר בני העם גדול יותר כך גדלים סכויי הישרדותו. אילו היה העם היהודי מונה מספר רב מאוד של אנשים כמו הסינים למשל היו סיכויי הישרדותו יותר הגיוניים אבל התורה מבטיחה פרדוקס שמצד אחד עם ישראל יהיה עם נצחי לעולם לעולם אבל תמיד יישאר עם קטן! בתורה הובטחה הנבואה של "נצחיות עם ישראל" גם לאורך כל הגלות, אבל עם התחייבות שתמיד עם ישראל יישאר "מתי מעט" וכך כתוב בתורה: "ונשאתם מתי מספר, בגויים אשר ינהג ה' אתכם שמה"

(דברים ד, כז'). "ונשאתם במתי מעט, תחת אשר הייתם ככוכבי השמים לרוב" (דברים כח, סב'). אתם תהיו המעט שבכל העמים! קבוצה קטנה! ואף על פי כן: תישארו קיימים! נצחיים!

לדעת מומחים, עם ישראל הקיים אלפי שנים, היה צריך למנות כיום מאות מיליונים. לדוגמא: העם הסיני מנה בראשיתו (2000 שנה לפני הספירה): כ- 30 מיליון, וכיום הוא מונה כמיליארד וחצי נפש (וזאת למרות המגבלות על הילודה הקיימות שם על-פי החוק הסיני). ואילו עם ישראל אף על פי שהוא עם עתיק ביותר, נשאר עם מספר קטן. נבואה זו התקיימה מראש באופן מדויק כפי שהתורה הודיעה זאת מראש.

דוגמא נבואת שהתגשמו מספר 4. פיזור בין הגויים בכל העולם התורה חזתה כבר מראש את תופעת הגלות ולמרות הגלות התורה הבטיחה שעם ישראל יישמר וישרד לנצח, הפרדוקס הוא שלמרות שעם ישראל יישמר לנצח התורה מבטיחה שעם ישראל יתפזר בכל העולם כולו, זו היא נבואה כנגד ההיגיון שהרי כדי ישמר על זהותו וייחודיותו נדרש שהוא יוגלה למקום אחד או שניים כדי שהצביון הייחודי שלו יישמר אבל התורה מבטיחה שעם ישראל יוגלה וגם ישמר על זהותו ולמרות שהוא יהיה מפוזר בכל העולם כולו. וכך כותבת התורה: "והפיצך ה' בכל העמים, מקצה הארץ ועד קצה הארץ". (דברים כח, סד') אחרי חורבן בית-שני התפזר עם ישראל בעולם. ובניו נדדו ממקום למקום, ומארץ לארץ, ולכל קצווי תבל הגיעו.

גם אם היו עוד אי אילו מקומות שלא היו שם יהודים, הרי בתקופה האחרונה גם לשם הם הגיעו. במלחמת העולם האחרונה, הוגלו ונדדו פליטי החרב היהודים עד לפינות הנדחות ביותר בעולם, לקצווי סיביר וגם למזרח הרחוק, לסין ויפן, ואף עד הפיליפינים ואינדונזיה הגיעו, אין ארץ בעולם שאין בה יהודים! בספר "הפזורה היהודית" מסכם את הדברים ומסיק: "כשאנו סוקרים במבט אחד את פני הפיזור והתפוצה היהודית בכל רחבי תבל, על פני כל היבשות אנו מופתעים לראות, כי העם, שהוא העתיק ביותר בעולם, הוא לאמיתו של דבר הצעיר ביותר, לפי

האדמות שמתחת לרגליו, ולפי הרקיעים שמעל לראשו. למעלה מ- 90% של העם היהודי מפוזרים על-פני ארצות חדשות, מקום שם היהודים נמצאים לא יותר ממאה שנה" (לשנצ'סקי, הפזורה היהודית עמוד 9).

בדרך טבעית לא היה ניתן לחזות שעם ישראל יתפזר בעולם כולו דווקא. עמים אחרים שגלו או נדדו מארצם, השתקעו באחת מן הארצות ולא נפוצו יותר. כך זה יותר נוח. גם היהודים צריכים היו, לפי המנגנונים הטבעיים, להשתקע בארץ אחת, או בכמה ארצות, ולא להתפזר בכל קצוי תבל. אבל ההשגחה העליונה יצרה סיבות שהיהודים יאלצו לנדוד ולהתפזר בכל העולם. בדוק את ארצות המוצא של קבוצה של יהודים הנמצאת במקום אחד – ותמצא מגוון רחב של ארצות שמהם הגיעו ונקבצו לשם מכל קצוי תבל. ! אם תלך לכל גן או כיתה או שיכבה בתיכון ותבדוק את ארצות המוצא של הסבא של כל אחד, תגלה כיצד התקיימה הנבואה הזו – לכל אחד יהיה תשובה אחרת אחד מתוניס השני מפרס שלישי מפולין רביעי מהונגריה חמישי מתימן שישי ממרוקו שביעי מרוסיה וכו' תחשוב רגע:

מי יכול לחזות דבר כזה מראש? שהיהודים יהיו מפוזרים בכל העולם, ויהיו מועטים. ואף על פי כן יישארו נצחיים. ולמרות שהבטיחה התורה שעם ישראל יישאר לנצח עם קטן בכל זאת התורה אמרה שעם ישראל יהיה מפורסם ותמיד ידברו בו. וכמו שכתוב בפסוק: "והיית לשמה למשל ולשנינה בכל העמים אשר ינהגך ה' שמה" (דברים כח, לז'). על המילה בפסוק: "לשנינה" – מסביר רש"י (לפני 900 שנה) מלשון 'ושננתם', ידברו בך.

תמיד מדברים על עם ישראל וארצו, זהו הנושא המרכזי בהחלטות האו"ם ומועצת הבטחון, בעתונות, רדיו ובכל כלי התקשורת העולמיים. יש מי שלא שמע בעולם על ישראל? הבה 'נאזין' לדבריו של מרק טוויין: "אם צודקת הסטטיסטיקה, הרי אין יהודים יותר מאשר אחוז אחד מן הגזע האנושי. פירור של אבק כוכבים, אבוד בתוך הזוהר של שביל החלב. ראוי היה שבקושי נשמע על היהודי. אבל שומעים עליו היטב, שומעים עליו מאז ומעולם. הוא הבולט ביותר על כוכב לכת זה. חשיבותו המסחרית אינה עומדת ביחס לנפחו המצומק. תרומתו לרשימה העולמית של שמות גדולים בספרות, מדע, אומנות, מוזיקה, רפואה ופיננסים היא מעבר לכל פרופורציה לחולשת

כמות מספרו". (Mark Twain, Harper's Magazine, Sept 1899)

דוגמא נבואת שהתגשמו מספר 5 נצחיות תורת ישראל הנביא ישעיהו מנבא שתורת ישראל תהיה לנצח ותישאר תמיד בפייהם של עם ישראל, הוא מנבא שתמיד יעסקו בתורה ודברי התורה לא ישתכחו

מעם ישראל וכך כותב הנביא: וְאֵנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּם אֲמַר יְהוָה רֹחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְדַבְרִי אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמּוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע זָרָעָךָ וּמִפִּי זֶרַע זָרָעָךָ אֲמַר יְהוָה מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: הַנְּבִיא מְבַטֵּחַ שֶׁלְעוֹלָם לֹא יִשָּׁחַט תּוֹרַת יִשְׂרָאֵל לֹא תִמּוּשׁוּ מִפִּיהֶם שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל וְזֶה לְמִרְוֵת הַרְדִּיפּוֹת וְהַצְרוֹת. וְכֵן כּוֹתֵב הַרְמַב"ם בְּאֵגְרַת תֵּימָן: "וְהִבְטַחְנוּ הַקְּב"ה בְּתוֹרָתוֹ וְאָמַר, כִּי בְהִיּוֹתָם מְכַרְיָחִים אֹתָנוּ לְאַחוּז בְּסִבְרָתָם, שְׁנֹאֲמַר "וְעַבְדְּתֶם שֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים מֵעֵשָׂה יְדִי אֲדָם",

אבל בכל זאת לא יהיה זה בכל הארץ, ולא תכרת התורה מאיתנו לעולם, והבטיח בתורה ואמר (דברים לא'): "כי לא תשכח מפי זרעו".

היינריך היינה 1830: הכל בספר זה. (התנ"ך) זהו ספר הספרים. היהודים יכולים להתנחם בקלות, שאבדו את ירושלים ואת בית המקדש ואת ארון הברית ואת כלי הזהב והתכשיטים של שלמה מלך. אבדה כזאת היא קלת ערך בהשוואה אל התנ"ך, אוצר נצחי זה שהצילו. הם חיים במחיצת הספר הזה, בו הם מקיימים את זכותם האזרחית, מכאן אי אפשר לגרש אותם, ואין כאן לבוז להם, כאן הם חזקים ונערצים. מתוך שהשקיעו עצמם בעיון בספר זה לא הרגישו אלא מעט בשנויים שהתרחשו מסביב להם. עמים התרוממו ונעלמו, מדינות פרחו ונבלו, מהפכות סערו על פני האדמה והם, היהודים היו מורכנים על פני ספרם ולא הרגישו כלום מסופת הזמן שעברה על ראשיהם. ואכן, למרות כל הרדיפות והצרות שעברו עלינו על עם ישראל, ולמרות שהכל קמו עלינו להשמידנו ולהשכיח מאתנו את התורה, עם ישראל נשאר חי וקיים, וגם תורתנו, הן תורה שבכתב, הן תורה שבעל-פה – לא נשתכחו מאתנו עד עצם היום הזה.

הנבואה שעם ישראל ידע וילמד את התורה לדורי דורות ולעולם לא תישָׁחַח התורה- היא נבואה הנוטלת סיכון כבד שהרי בעשרות השנים האחרונות עם התפתחות מדע הארכיאולוגיה והשתכללות המחקר ההיסטורי התגלו שרידי תרבויות קדומות ברחבי העולם תרבויות כמו: התרבות האכדית והשומרית, המצרית הבבלית והאשורית,

היוונית והרומאית. היום הן נחקרות רק באוניברסיטאות אבל המשותף לכולם שאין איש בעולם שחי לפי תרבויות עתיקות אלו ואיש אינו עוסק בהן על מנת לקיימן. לעומת זאת תורת ישראל התרבות העתיקה ביותר ממשיכה להילמד כל הזמן כפי שנלמדה מאז ומעולם, אורח החיים היהודי ממשיך להיות נר לרגלי בני העם היהודי כפי שהיה תמיד. אין בעולם מקום בו נשמר אורח חיים עתיק זמן כה ארוך. כשמוצאים תפילין במערות בר כוכבא, הן דומות לאותם תפילין שאנחנו מניחים כיום, המזוזות הן אותן מזוזות, כשחושפים מקוואות עתיקות יומין מגלים שהללו בנויות על פי אותן אמות מידה ואותם כללים בהלכות מקוואות שכיום אנו בונים במקוואות הכי מודרניות.

פלא הדבר כיצד נשמרה התורה באופן מדויק זמן כל כך רב על ידי עם כל כך מפוזר ונרדף. וכיוון שתופעה זו אינה מקובלת ואינה מוכרת אצל שום עם בכל הגלובוס בכל זמן נתון הרי זו נבואה כנגד כל הסיכויים וכנגד כל היגיון.

דוגמא נבואות שהתגשמו מספר 6 הכותל אינו חרב לעולם, הבטחה נבואית נוספת שאינה ניתנת לחיזוי מראש, ניתנה לעם ישראל עד סוף כל הדורות יהא ההבטחה שהכותל המערבי לא יחרב לעולם.

וכך כתוב בפסוק בשיר השירים אומר: "הנה זה עומד אחר כותלנו" (שיר השירים ב, ט). מסביר מדרש רבה (הקיים כבר 1,600 שנה) כך: "הנה זה עומד אחר כותלנו – אחר כותל מערבי של בית-המקדש, שנשבע לו הקב"ה שאינו חרב לעולם... " (מדרש רבה, שיר-השירים פרשה ב, ט) "ולמה (דווקא הכותל המערבי לא יחרב)?

כי השכינה היא במערב" כיצד ניתן להתחייב על כותל אבנים שלא יחרב לעולם? אם נבואה זו כתבה אדם ח"ו מדעתו, כיצד לקח סיכון עצום כזה, להתחייב מראש על כותל אחד, שריד ממקדש עתיק, שישאר קיים ולא יחרב לעולם? ולא עוד, הרי שבמשך אלפיים שנות הגלות, עברו על ירושלים מלחמות רבות, והיא נחרבה ונבנתה לכל הפחות תשע פעמים! מה יערוב בדרך הטבע שאותו כותל יהיה מובטח וחסין מכל המלחמות הללו? הנה קיצור התלאות שעברו על ירושלים בכיבושים השונים: ג'תתכ"ח לבריאת העולם (68 למניינם) – טיטוס החריב את בית-המקדש השני. * ג'תצ"ט לבריאת העולם (135 למניינם) – אדריאנוס חרש את ירושלים, ובנה עליה את "איליה קפיטולינה". * ד'פ"ד לבריאת העולם (324 למניינם) כיבוש הביזנטים. * ד'שע"ד לבריאת העולם

(614 למניינם) – כיבוש הפרסים. * ד'שפ"ח לבריאת העולם (628 למניינם) – כיבוש מחדש של הביזנטים. *

ד'שצ"ח לבריאת העולם (638 למניינם) – כיבוש ירושלים ע"י המוסלמים, הכליף עומר מפנה מקום הר הבית.

* ד'ת"פ לבריאת העולם (720 למניינם) – כיבוש ירושלים ע"י אביסייד מוסלמים. * ד'תש"ס לבריאת העולם (1000 למניינם) – כיבוש א"י ע"י המוסלמים (פאטמיים). * ד'תתל"א לבריאת העולם (1071 למניינם) – כיבוש

ירושלים ע"י הסלג'וקים. * ד'תתנ"ח (1098 למניינם) – כיבוש מחדש של ירושלים ע"י המוסלמים (פאטמיים).

* ד'תתנ"ט לבריאת העולם (1099 למניינם) – כיבוש ירושלים ע"י הצלבנים. * ד'תתקמ"ז לבריאת העולם (1187 למניינם) – כיבוש ירושלים ע"י צאלח א-דין * ד'תתקפ"ט לבריאת העולם (1229 למניינם) – כיבוש ירושלים ע"י פרידריך ה-2 * ה'ד' לבריאת העולם (1244 למניינם) – כיבוש ירושלים ע"י המונגולים. * ה'נ"ט לבריאת העולם (1299 למניינם) – כיבוש הארץ בידי גזאן המונגולי. ה'רע"ו לבריאת העולם (1516 למניינם) – כיבוש ירושלים ע"י התורכים. * ה'תרע"ז לבריאת העולם (1917 למניינם) – כיבוש ירושלים ע"י הבריטים. למרות שהייתה העיר כבושה בידי זרים שחפצו להכחיד כל שריד לתפארתה, משהו נשאר קיים. הכותל המערבי, ניצב באורח פלא, קיים מהימים ההם עד הזמן הזה. במרוצת הדורות היו שנים שהיה הכותל מכוסה עפר ורפש, אך למרות הכל נשאר הוא עומד על תלו, מה מפליא הדבר. פרופ' בנימין מזר: זוכרני, באחד הביקורים הראשונים שלי ליד חפירות הכותל אמר לי פרופסור מזר: אתה רואה שזה אמת, אותו מדרש מפורסם: "הנה זה עומד אחר כותלנו – אחר כותל מערבי של בית המקדש. למה? שנשבע לו הקב"ה שאינו חרב לעולם וכותל מערבי ושערי חולדה אכן לא חרבו מעולם".

(הכותל המערבי – קובץ מאמרים בשאלת רחבת הכותל וסביבתה עמ' 19) מי ששיכן את שמו בבית הזה, הוא שהבטיח לשמור את השריד האחרון המעיד שלא זזה משם השכינה – הבטיח וקיים.

השואה

בלעם אמר נבואתו על ישראל: "הן עם לבדד ישכון, ובגוים לא יתחשב" (במדבר כ"ג, ט). דברים אלו, שנכתבו בתורה לפני כשלושת אלפים שנה, מאפיינים את עם ישראל לאורך כל שנות ההיסטוריה שלו. מסלול קורותיו של

עם ישראל אינו מקביל למסלול קורותיו של כל עם אחר. תולדות הימים שלו אינם משתבצים בשום מסגרת היסטורית. עובדה מפליאה היא, שעם ישראל נמצא תמיד במרכז המאורעות, וההיסטוריה העולמית קשורה בו וסובבת סביבו. מאורעות רבים וחשובים בקנה מידה עולמי, התרחשו בגללו, וזאת ללא כל יחס לגודלו ולעוצמתו. הן הצלחותיו של עם ישראל בעת רצון, והן נפילתו בעת הסתר פנים, חורגות מכל המקובל בהיסטוריה של עמים אחרים.

כאשר סוקרים את קורות עם ישראל, מבחינים שמתוך מעטה הסתר הפנים, העוטה את ההיסטוריה האנושית, עולה ומבצבצת יד ה'. הנסים והנפלאות המאפיינים את דרכו המיוחדת של העם מכריזים בהכרזה חד משמעית כי אלו הם קורותיו של עם הזוכה להשגחה פרטית מיוחדת מאת הבורא.

חשוב להדגיש: לעתים היהודים אינם חיים ברמה הרוחנית הנאותה, ובאותה שעה לא ניכרים עליהם דברי הפסוק: **"ונתנך ה' עליון על כל גויי הארץ"** (דברים כ"ח, י"א), אולם גם אז הם אינם יכולים להתערב בין העמים, ובדידותם ניכרת לעין כל.

על ענין זה דיברו הנביאים השכם והערב. הם לימדונו שהתכנית האלוהית הועידה לעם ישראל תפקיד מרכזי, נעלה במשפחת העמים (שמות י"ט, ה'): **"והייתם לי סגולה מכל העמים"**. תכנית אלוהית זו תצא אל הפועל בכל תנאי. מן הראוי הוא, שהדבר ייעשה מרצונם הטוב של ישראל, מתוך הכרה ובשמחה. אולם עליהם לדעת שגם אם הם יפנו עורף לדברי התורה, וינסו להתערב בעמים, מאומה לא יועיל להם.

לקח זה עולה גם מהמאורעות שאירעו בימי מרדכי ואסתר בשושן הבירה. המן ציין את שונותם ואמר: **"ודתיהם שונות מכל עם"**. בתואנה זו הוא נעזר כדי לנסות להשמיד את היהודים ולאבדם. למעשה, הסיבה שבעטיה נגזרה על ישראל גזירה זו היתה העובדה שהם השתתפו בסעודתו של אחשוורוש, ונהנו ממנה. מרדכי הזהירם שלא ילכו לסעודה, אולם הם לא נשמעו לדבריו. הם טענו, שסכנה גדולה תרחף עליהם אם לא ילכו, כי בהיעדרם מהסעודה תתבלט ייחודיותם. הרצון שלא להיות יוצאי דופן גרם שהיהודים אף השתחוו להמן, כפי שנהגו כל עבדי המלך. גם במקרה זה מרדכי היה היחיד שביקש לשמור מכל משמר על סגולת הייחודיות של עם ישראל. **"ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה"**.

כאן הננו רואים את התכנית האלוהית בהתגשמותה. בסופו של דבר מאומה לא עזר לעם. אדרבה, דווקא ההנאה מן הסעודה ההיא, דוקא הרצון שלא להבליט את ייחודיות עם ישראל, הוא זה שגרם לגזירה הנוראה ולקצף הגדול.

מה מאלפת היא העובדה שהזכרה לעיל שבדברי ההקדמה לגזירת המן נאמר: **"ישנו עם אחד מפורז ומפורד בין העמים... ודתיהם שונות מכל עם"** (אסתר ג', ח'). כל הנסיונות לטשטש ייחודיות סגולית זו לא הועילו. תמיד עם ישראל נותר חריג בין העמים. מה חבל, שהיהודים לא השכילו להפנים זאת מבעוד מועד. רק לאחר שנגזרה הגזירה, הבינו היהודים את המשגה הגדול שעשו בהמרותם את פי מרדכי הצדיק. ואכן, לאחר שהם התכנסו לקול קריאתו ושבבו בתשובה, באה הישועה.

הגורל הגלותי מופיע במספר מקומות במקרא, ומתוכם אנו יכולים לדלות פרטים נוספים, שאף הם התקיימו במרוצת השנים. במקום אחד (דברים ל"ב, ל') התורה קוראת לנו להשכיל ולהתבונן בפשר תופעה מופלאה:

"איכה ירדוף אחד אלף, ושניים יניסו רבבה, אם לא כי צורם מכרם, וה' הסגירם". לא במקרה ראינו אצל היהודים בגלות תופעות של בריחה בלתי מוסברת. היה זה עפ"י תכנון עילאי מגבוה, והמתכנן גם הודיע זאת מראש. היתה זו אחת מקללות הגלות כפי שהמקרא מודיע ומזהיר: **"והנשארים בכס, והבאתי מורד בלבבם בארצות אויביהם, ורדף אותם קול עלה נידף ונסו מנוסת חרב, ואין רודף. וכשלו איש באחיו כמפני חרב, ורודף אין"** (ויקרא כ"ו, ל"ו).

הנבואה שנאמרה בפסוקים אלו התקיימה בצורה כואבת בהיסטוריה היהודית. עתה מקווים אנו ומצפים שגם הנבואות אודות הגאולה העתידה יתקיימו במהרה, ועינינו תזכנה לראות בשוב ה' את שיבת ציון, כאשר בית המקדש יעמוד על תילו בירושלים עיר הקודש.

"אנכי ה' אלהיך, אשר הוצאתיך מארץ מצרים"

ספר שמות פרק כ', פסוק ב'.

כלומר העם היהודי הלך כנגד הדיבר הראשון! לא סתם ולא במקרה המילה "השואה" מוצפנת בדילוג של 49 אותיות בין אות לאות וכל אות חמישים מהווה ומרכיבה את המילה "השואה".

התורה מנבאת שישאלו היכן היה האלוקים בשואה.

האסונות ויסורי התופת - במיוחד בעת שואת דורנו - הצמיחו בלב רבים מבני עמנו את מסקנת הכפירה באלוקי ישראל. עוצמת השואה ועוצמת הכאב, חריגתה במעשים שעשו הנאצים לעבר משהו שאנחנו לא מסוגלים להבין כיצד בן אדם מסוגל לחשוב ולבצע דברים בצורה הזו, גרמה לרבים לפקפק בקיומה של השגחה אלוקית. שכן, כיצד יכולה הייתה זו לצפות במעשים הנוראים הללו בלי להתערב? אך שימו לב! גם את הפרט הזה סיפר להם משה בצו האלוקים. נחזור על הפסוק:

"ואמר ביום ההוא: הלא על כי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה".

וכך כתב המלבי"ם (מאיר ליבוש בן יחיאל מיכל וייזר שחי בין שנת 1809 - 1879) על הפסוק:

"ועל פי זה יוכיחו בני ישראל, אחר שמצאו אותם צרות רבות ואין משגיח עליהם... שאין אלוקים שופטים בארץ... ויוכיחו מזה, שאין השגחה... אבל אדרבא היה להם להוכיח בהפך, ממה שהסתיר פנים על-ידי עוונותם הרי שיש שופט... והטעם שהסתיר פני עתה הוא על כל הרעה אשר עשה...".

אכן, דווקא משום כך נכתבו הדברים בספר התורה. למען ידעו הדורות הסובלים, שגם הכפירה באלוקים בעת הצרות הגדולות נחזתה מראש. למען יבינו, שעצם תיאור המצב אלפי שנים בטרם בוא הטרגדיה נוטל את העוקץ מחריפות הכפירה עצמה. הקב"ה מודיע מראש על השתלשלות המאורעות ואימיהם, ומכריז בעצם הודעה זו, שהוא עצמו קיים, כשהתעלמותו מן המתרחש אינה אלא הסתרת פנים: "ואנכי הסתר אסתיר את פני ביום ההוא, על כל הרעה אשר עשה"...!

פרשה זו המלווה אותנו מאז, מגלה לנו מבעד למסך הייסורים את הוודאות המוחלטת של קיום ההשגחה, ושלקורה אותנו יש משמעות, תכלית ומטרה.

הנבואה על השואה מעידה על החטא ועונשו - פשוטו כמשמעו.

הפסוק ממשיך ואומר:

"ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל... למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני-ישראל".

דברים, ל"א, פסוק יט'

כלומר, מן השירה הטרגית הזו ילמדו את הכלל הגדול הזה כי מה שהקב"ה אומר קורה וכי יש תוצאות לבחירות שהאדם מבצע ובמיוחד עם ישראל וזאת נעשה במקרה הזה על ידי הסתרת פנים לבד, כלומר כל מה שהוא עשה זה הסתר פנים. אולי - אם יקראו שירה טרגית זו, אפשר - אם ילמדו ויהגו בה, תחריד אותם התמונה, שצוירה לעיל, והם ידאגו לכך, שלא יתדרדר מוסרו של העם אלי חורבן וגלות. אולי? ואם לא - תבוא נא ותעיד!

"דברי סיכום לנבואות שהתגשמו"

דברי סיכום: הנבואות של שלשום הפכו להיסטוריה של אתמול, הנבואות של היום הן ההיסטוריה של מחר דבר אשר בדיעבד מרמז על גלגל חוזר בעולם. הגמרא מספרת על רבי עקיבא שאחרי חורבן בית המקדש רואה שועל יוצא מקודש הקודשים והוא צוחק. שאלו אותו: "מדוע אתה צוחק ואנו בוכים?" ענה להם שאם הנבואה על החורבן התקיימה הרי שגם הנבואה על הגאולה תתקיים. משל למה הדבר דומה: לאדם שכאבה לו האצבע והתנפחה והרופא אומר לו שמחר היא גם תתמלא מוגלה, אבל מחרתיים הכל יעבור. ברור הדבר שלמחרת שאכן האצבע תתמלא מוגלה הדבר ישמח את האדם בידעו שהרופא צדק והרפואה קרבה. כך גם אנו היהודים

לאחר שראינו את קיום הנבואות העבר וההווה מחכים להתגשמות הנבואות העתיד של הגאולה, ימי משיח, תחיית המתים ועולם הבא.

אכן יש למה לחכות ולא עוד הרבה שהרי עוד לא תמול-שלשום וכבר מחר-מחרתיים.

דבר המחבר ערן בן עזרא בספרו "ההוכחות":

התורה ניתנה לעם ישראל לעיני שש מאות אלף עדים גברים בגילאים 20 עד 60 שכולם מאשרים ומנחילים לבניהם את התיאור שאומר משה בפניהם על מעמד זה. אירוע זה הוא אירוע גדול אם לא הגדול ביותר שהיה אי פעם באנושות. הבורא של כל הברואים מתגלה לבשר ודם בנוכחות מיליונים שרואים אותו ולא אדם אחד בלבד שטוען שכביכול נתגלה אליו הבורא כמו בדתות אחרות. (כלומר זה מה שכתוב בתורה - אחר כך נראה כיצד המנגנון הפנימי הזה מוכיח את התורה).

ויותר מכפלים היו הנשים זקנים וטף וביחד היו מעל 2 מליון בני אדם שנכחו במעמד הר סיני!! (חשבון פשוט לפי מה שכתוב בתורה עצמה) מעמד הר סיני הוא המעמד שניתנה בו התורה, תורה מלשון הוראה של איך לחיות חיים מאושרים וטובים בעולם הזה ובעולם הבא, התורה ניתנה לעיני כל העם וכולם ראו ושמעו את הקולות ולא אחד בודד, וכולם ראו שהאל הינו אחד ושמנו אחד ואין עוד מלבדו הוא היה, הוא הווה והוא יהיה ולא יהיה אחר מלבד הבורא יתברך.

"כי שאל נא לימים ראשונים אשר היו לפניך, למן היום אשר ברא אלוהים אדם על הארץ" (דברים פרק ד')

כלומר, משחר האנושות ועד היום, "ולמקצה השמים ועד קצה השמים" (כלומר, בכל העולם כולו), "הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמוהו?" (כמעמד הר סיני) "השמע עם קול אלוהים מדבר מתוך האש כאשר

שמעת אתה ויחי? או הניסה אלוהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסות, באותות ובמופתים ובמלחמה וביד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדולים ככל אשר עשה לכם ה' אלוהיכם במצרים לעיניך?". שימו לב, התורה לא התחייבה רק שלא היה מעמד כזה, אלא שגם אף אחד לא יעזו לטעון כך- "או הנשמע כמוהו" כלומר, גם לא תשמעו על דבר כזה!!!, הרי אם כל זה הוא זיוף, מדוע להבטיח דבר כזה?! וכי את מה שאתה עשית, אחרים לא יוכלו לעשות!! ועובדתית עד היום לא קיים עם שטוען להתגלות אלוהית לפני כל העם למעט העם היהודי שקיבל את תורת משה מהקדוש ב"ה בכבודו ובעצמו.

יש דתות הטוענות שהאל החליף את עמו בבני אדם אחרים כשהנביא קורא בקול כנגד שקרנים אלו ואומר:

"כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי זֶה סֵפֶר פְּרִיתוֹת אֲמַכֶּם אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּיהָ אוּ מִי מְנוֹשֵׁי אֲשֶׁר מְכַרְתִּי אֶתְכֶם לוֹ הֵן בַּעַ וְנִתְּיָכֶם נִמְכַרְתֶּם וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחְתָּה אֲמַכְכֶּם": (ישעיהו פרק נ') ומוסיף בנבואותיו לנחם את ישראל (החל מפרק מ' ואילך) ורואה הוא בנבואתו את זמנינו היום כיצד ה' משיב את העם הבזוי והמעונה לאחר אלפי שנות גלות לארצו על מטוסים ואומר. "שְׂאֵי סְבִיב עֵינֶיךָ וְרְאֵי כָּלֶם נִקְבְּצוּ בְּאֵוֹ לֶךְ בְּנִיךָ מֵרְחוֹק וְבָאוּ וּבְנִיתֶיךָ עַל צַד תִּאֶמְנָה: מִי אֱלֹהֵי כָּעֵב תִּעֲוֹפִינָה וְכִיּוֹנִים אֶל אַרְבוֹתֵיהֶם." (ישעיהו פרק ס')

כמו כן למה לחשוב שבורא יתברך חס ושלום ינטוש את עמו לתמיד, כאשר הוא הבטיח בתורה כמה פעמים שלא יטוש את עמו ולא יפר את בריתו איתם, וגם אם יעניש אותם ויגלה אותם מארצם לא ישכח את בריתו עם אברהם יצחק ויעקב ולבסוף ישיבם לארצם, דבר המתגשם לעינינו. וגם לפני שתתגשם הבטחתו אי אפשר היה לחשוב כך, מאחר והבורא כל יכול ולמעשה יודע מה שנבחר לפני שנבחר.

כלומר השם יודע את העתיד כי השם מעל הזמן שזה גם יצירה מיצירות הבורא יתברך, ומאחר ויודע השם יתברך מה שיהיה בעתיד לפני שיהיה, למה היה בוחר בעם היהודי שיוציא אותו ממצרים וייתן לו את תורתו רק כדי לנטוש אותו בעתיד ולהעביר התורה בצורה חשאית במעמד איש אחד יהיה אשר יהיה, הדת או העם שיטען שהאל הבורא יתברך נטש את עמו העם היהודי למעשה מגביל את הבורא בכך שבעצם טוען שאין ביכולתו של האל הבורא יתברך, לדעת את העתיד מלפני שיקרה ומכאן הבורא מוגבל וכפי שאלמד כל מוגבל חייב להיות לו מגביל שהגבילו וקדם לו כדי שישים עליו את ההגבלה אז דהיינו אותו אל אינו הבורא כי קדם לא הבורא שהוא מוכרח שהוא כל יכול ויכול לדעת את העתיד לפני שיקרה, והוא שהגבילו.

ולכן כל טענה הזויה כזאת מופרכת מיסודה. האל הוא שבחר בעם היהודי להיות לו לעם הנבחר והבטיח שלא יטוש אותם בשום שלב. האל מושלם וידע שהעם יחטאו ואף אמר להם בספר דברים את חטאם ואת העונשים שיקבלו כמו השואה שאף הצפין את השואה בקודים בדיוק היכן שהיא מתוארת.

והאל ה' יתברך הבטיח לעם ישראל שלאחר מכן יקבצם מכל קצווי העולם וישיבם לארצם ארץ ישראל כמו שאנו רואים בימינו שהוא מקיים את הבטחתו לאחר אלפי שנות גלות. וזו הוכחה מוצקת שהאל קיים ותורתו אמת, מי חלם בדרך הטבע שעם שהופץ בכל העולם ונרמס ונהרג ונרדף בידי העמים אליהם הוגלו.

לאחר אלפי שנים קם ומתנער מעפר גלותו ושב לארצו. רק אלהים המכתיב את ההסטוריה יכל להבטיח הבטחה שכזו המתגשמת לעינינו. דומה שזו בלבד הוכחה מוחצת לאדם הישר עם האמת ולא מתכחש לה, שמשה אמת ותורתו אמת.

אל זה שהוא האל היחיד, ישר וצדיק ומקיים הבטחותיו לנגד עינינו כפי שהבטיח לאבותיו של העם היהודי בתורה הקדושה שאת בריתו לא ישכח ואת עמו לא יטוש.

העם הנבחר, עמו האהוב, דווקא בגלל שעם זה הוא עם קשה עורף, הוא הקשה עורפו בכל שנות הגלות ולא נטש את תורת משה ושמר את מצוות השם גם כשסכנת חייו עמדה מולו. ואלפים מעם ישראל מתו מות קדושים ולא חיללו שם שמים ולא עברו על מצוות השם שציווה את העם היהודי תהרג ואל תכפור בי, ואל תשתחוה לאלילים. ומוקדות האש באירופה בימי הביניים. ומוקדות האנקוזיציה בספרד ובפורטוגל יעידו על כך. וכמו שאמר דוד המלך בתהילים. "אִם שָׁכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ וְנִפְרַשׁ כְּפִינוּ לְאֵל זָר:

הלא אֱלֹהִים יִחְקֹר זֹאת כִּי הוּא יִדַע תַּעֲלָמוֹת לֵב: כִּי עֲלִיד הַרְגָנוּ כָּל הַיּוֹם נִחְשְׁבָנוּ כְּצֹאן טִבְחָה" (תהילים מ"ד). וגם הוא הבטיח לנו מידה כנגד מידה, "כִּי לֹא יִטָּשׁ יְהוָה עַמּוֹ וְנִחְלָתוֹ לֹא יִעָזֵב" (תהילים צ"ד) כשחלק מעם ישראל חטא בעגל והשם רצה להשמיד את עם ישראל בכעסו משה רבינו פייסו נאמר: "וַיַּחַל מֹשֶׁה, אֶת-פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהָיו; וַיֹּאמֶר, לְמָה יְהוָה יַחְרֶה אֶפְדָּ בְעַמֶּךָ, אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, בְּכַח גְּדוֹל וּבְיָד חֲזָקָה. לְמָה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לְאֹמְרֵיהֶם הַיּוֹצֵאִים לְהָרֹג אֶתְּכֶם בְּהָרִים, וְלִכְלֹתְכֶם, מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה; שׁוֹב מִחֲרוֹן אֶפְדָּ, וְהִנַּחֵם עַל-הַרְעָה לְעַמֶּךָ. זָכַר לְאַבְרָהָם לִיצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּדָבָר, וְתִדְבֹר אֲלֵהֶם, אַרְבָּה אֶת-זֶרְעֶכֶם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם; וְכָל-הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי, אֶתֶּן לְזֶרְעֶכֶם, וְנִחְלוּ, לְעַלְמֵם וַיִּנַּחֵם, יְהוָה, עַל-הַרְעָה, אֲשֶׁר דָּבַר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ " כאן משה מבקש מה' יתברך שיזכור לטובה את הבטחתו שנתן לאברהם יצחק ויעקב שלא יטוש את עמו וייתן להם לנחלה את ארץ הקודש לעולם.

בספר דברים גילה ה' למשה את העתיד לאחר מותו ואיזה עונש יקבל העם לאחר שיעברו על תורתו ומצוותיו.

"וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה, הֲנָדָ שָׁכַב עִם-אַבְתָּיךָ; וְקָם הָעָם הַזֶּה וְזָנָה אַחֲרַי אֱלֹהֵי זָכַר-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר הוּא בָא-שָׁמָּה בְּקַבְּלוֹ, וַעֲזַבְנִי, וְהִפָּר אֶת-בְּרִיתִי אֲשֶׁר כָּרַתִּי אִתּוֹ. וְחָרָה אַפִּי בּוֹ בַיּוֹם הַהוּא וְעִזְבֹתֶימָם וְהִסְתַּרְתִּי פְנֵי מַהֵם וְהָיָה לְאָכָל וּמִצְאָהוּ רְעוֹת רַבּוֹת וְצָרוֹת וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הֲלֹא עַל כִּי אִין אֱלֹהֵי בְּקַרְבִּי מִצְאוֹנֵי הַרְעוֹת הָאֵלֶּה וְאֵנִכִּי הִסְתַּר אֶסְתִּיר פְּנֵי בַיּוֹם הַהוּא עַל כָּל הַרְעָה אֲשֶׁר עָשָׂה כִּי פָנָה אֶל אֱלֹהִים אַחֲרַיִם: וְכָבַד לִפְנֵי כֵן כְּתַב שָׁכַל הַעוֹנֵשׁ הַכְּבֵד הוּא לֹא יִהְיֶה נֹצֵחַ, אֲלֵא ה' יִשִּׁיבֵנו חִזְרָה "באחרית הימים" לארץ ואמר וְשָׁב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוֹתֶיךָ וְרָחֲמֶיךָ. וְשָׁב וְקִבְּצָךְ מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר הִפְיָצָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה. אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בְּקִצָּה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבָּצֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶךָ. וְהִבְיָאָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יָרְשׁוּ אֲבֹתֶיךָ וַיִּרְשָׁתָהּ וְהִיטִבְךָ וְהִרְבָּךְ מֵאַבְתָּיךָ": ה' אומר מראש למשה שהעם יזניח ויעבור על מצוות ה' והוא ישמיד אותם ויגרום להם לשואה אבל ישאיר מעטים מהם שלאחר מכן השם יקבצם לארץ הקודש לאחר שפיזרם בין הגויים. אנו רואים במפורש כיצד נבואה זאת התגשמה ואכן קרתה שואה לעם ישראל לפני כ- 60 שנה ובה למעלה מששה מיליון יהודים הושמדו ככתוב בתורה, ובאמת לאחר אירוע זה תוך מספר שנים, ה' החל לקבץ את כל עם ישראל ולהחזירם לארץ ישראל ונתן לעם ישראל לנצח את אויביו בכל המלחמות שישראל חוותה מול גויים רבים שקמו לחסלה ובדרך של ניסים, וכמו שיוכח להלן, הרי זו הוכחה לאמיתות התורה.

אני מצטט בזה את הרב יוסף שני בספרו שער יוסף חלק ב' וזה לשונו. "הרואה בהתגשמות דברי הנביאים בתנ"ך, הרי הוא מתחיל לדעת כי יש אלהים המכוון את העולם כרצונו. כשאנו רואים את עם ישראל קם לאחר אלפיים שנות גלות, ושב ובונה את ארצו, ומתבונן בדברי הנביאים על קבוץ הגלויות לארץ מכל העמים ומכל הארצות "באחרית הימים", כשחלק מדבריהם כבר מתחיל להתגשם מול עינינו, למרות ששכל אדם לא יכל לשער זאת אף בימינו, וכל שכן בגלויות קשות ומרות המתפרסות על אלפי שנים, מתחיל לדעת הוא כי התנ"ך ניתן ע"י אלקים המנבא את נביאיו ולא ע"י בני אדם ויהיו חכמים ככל שיהיו.

המתבונן בהסטוריה של ארץ ישראל ורואה שהארץ למרות היותה מקום מרכזי המקשר בין מצרים וסוריה, ושלמרות שעיני כל העולם נשאו אליה, וידעה אלף תשע מאות שנים תחת כובשים רבים שבכל מקום אחר בעולם

שהגיעו, בנו את הארץ הכבושה והפריחוה, ורק בארץ ישראל גרו הם, אבל בתוך שממה בלתי הגיונית. ואותם ערבים שכאשר כבשו את ספרד ואת דמשק בנו אותם ושכללו, ועד היום מבנים ערביים יפים מאותה תקופה ממלאים אותם, כשכבשו את ארץ ישראל הניחוה בחרבנה ובשוממותה, למרות שגרו בה והתנחלו עליה.

ורואה גם את הבטחת התורה עוד לפני כאלפיים וחמש מאות שנה שהבטיחה שכאשר נצא לגלות עקב עוונותינו יבוא עם זר שיכבוש את הארץ ויתנחל בה ויגור בה לאורך ימים ושנים, ובכל זאת הארץ תשאר שממה כי אלקים ישאירנה בשוממותה, ולא יתן לה להבנות עד שישבו עם ישראל ויבנוה ויפריחוה משוממותיה, וכמאמר הכתוב "והשימותי אני את הארץ, ושממו עליה אויבכם היושבים בה, ואתכם אזרה בגוים והריקותי אחריכם חרב, והיתה

ארצכם שממה, ועריכם יהיו חרבה. כל ימי השמה, ואתם בארץ אויבכם, אז תשבת הארץ. וזכרתי את בריתי יעקוב, ואף את בריתי יצחק, ואף את בריתי אברהם אזכור, והארץ אזכור" (ויקרא פרק כ"ו).

מילים כדרבנות שעין ושכל אדם לא יכלו לצפותם לעולם. והנה לאחר מבט של אלפי שנים אחורה רואה הוא איך הדברים נתגשמו במלואם ע"י הבטחת אלוקי ישראל שהוא אלהי העולם ומכתיב ההסטוריה, יודע שהתנ"ך אמת ומשה אמת ותורתו אמת. "עד כאן לשונו.

כתוב בספר דברים: "ויקרא משה אל-כל-ישראל, ויאמר אלהים: אתם ראיתם, את כל-אשר עשה יהוה לעיניכם בארץ מצרים, לפרעה ולכל-עבדיו, ולכל-ארצו. המסות, הגדלות, אשר ראו, עיניך-הארת והמפתים הגדלים, ההם. ולא-נתן יהוה לכם לב לדעת, ועיניכם לראות ואזנים לשמע, עד, היום הזה. ואולף אתכם ארבעים שנה, במדבר; לא-בלו שלמתיכם מעליכם, ונעלף לא-בלתה מעל רגלך. לחם לא אכלתם, ויין ושכר לא שתיתם--למען, תדעו, כי אני יהוה, אלהיכם. "

משה עומד מול העם שראה את כל האותות הניסים והמופתים שנעשו במצרים ושחווה על עצמו במדבר מופתים קבועים ומתמשכים. זו הוכחה על מציאות הדברים. מי שמע על בגד או נעל שלא מתבלה 40 שנה!!!

אוכל המן נוחת לידי עם ישראל כל יום ובשישי כמות כפולה (לחם משנה) שלא מתקלקלת, ביום חול מי שהשאיר מהמן חלק ליום המחרת, המן היח מעלה תולעים, רק ביום ששי השאירו כולם כמות מתאימה ליום השבת והמן נשאר טרי ולא העלה תולעים. מהן תולעים חכמות שלא נוגעות במן ביום שבת? תולעים שומרות שבת? או שזה עוד נס של השם שהעם חווה, שמע וראה ואם לא היה כמתואר העם לא היה מציית לתורה כי היה מבין שהיא מלאה בשקרים וכזבים. מי מציית לשקרנים? העם לא היה טיפש באף שלב!

והרי עדות חיה וקיימת עד זמנינו המוכיחה לכל כי התורה מהשמים ובורא העולם נתנה והוא ממשיך לנהל את העולם לפיה.

כתוב בתורה, (ויקרא פרק כה): "וידבר יהוה אל משה בהר סיני לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרתי אליהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם ושתתה הארץ שבת ליהוה: שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמר כרמך ואספת את תבואתה: ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שבת ליהוה שדך לא תזרע וכרמך לא תזמר:

את ספיח קצירך לא תקצור ואת ענבי זיך לא תבצר שנת שבתון יהיה לארץ: והיתה שבת הארץ לכם לאכלה לך ולעבדך ולאמתך ולשכירך ולתושבך הגרים עמך: ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכל:

וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית הן לא נזרע ולא נאסף את תבואתנו: כא וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשית את התבואה לשלש השנים: כב וזרעתם את השנה השמינית ואכלתם מן התבואה לשון עד השנה התשיעית עד בוא תבואתה תאכלו ושן: "

כל חקלאי ששומר שמיטה יכול להעיד על כך. שנס זה קיים עד ימינו, רק הרבה מסרבים לפקוח עיניים. תבררו עם חקלאים שמגדלים ענבים ושומרים שמיטה בארץ ישראל ותראו שהכרמים שלהם בשנה השישית נותנים תבואה לשלוש שנים. מה זה, כרמים חכמים? הכרמים מצייתים לנאמר בתורה? או שיש מכריח והוא הבורא שנתן התורה שמצווה את האדמה והכרמים לציית לחוקי בתורה!! ברור שהשם יתברך הוא המצווה והמכריח לטבע להתנהג על פי הנהגותיו שהן על פי התורה הקדושה

עוד זכור לכולם איך בשנת השמיטה האחרונה (בשנת 2008) שהיתה רוח סערה בבקעת הירדן שגרמה לנזק אדיר לכל מטעי הבנות, ורק מטע בנות אחד בין כולם ששמר שמיטה ניצל מהסופה ללא כל הגיון כשלמטעים

הצמודים אליו מסביב של שכיניו שלעגו לו איך יגדלו בננות ללא השקאה וטיפול מתאימים כולם אבד היבול בקרה כבידה שבאה עם הסופה, ושלו גדלו יותר טוב משנה רגילה ושווקו לשוק שהיה בו מחסור ברווחים נאים.

גם בפירות של מטעים אחרים הסופה השירה את הפרחים וגרמה לנזקים כבדים, אבל לשומרי השמיטה שביניהם בגלל שהמעיטו בהשקאה לפי הלכות השמיטה, הפרחים אחרו ויצאו לאחר הסופה והניבו פירות משובחים. וכל החקלאים בסביבה הודו שאלו ניסים שנעשו בידי אלהים לשומרי חוקיו.

”

עד כאן דבריו של עו"ד ערן בן עזרא (ספר ההוכחות),

שדות אלקטרומגנטיים ותקשורת

כל מה שנדבר עליו בחלק הזה בספר מבוסס על מחקרים שאין עליהם קונצנזוס רחב. ברור שיש בכוחם לשנות את התפיסה החומרנית השולטת בעולם כיום לתפיסה הרבה יותר רוחנית ומטא-פיזית ששמה דגש על מחשבות האדם, על רגשות חיוביים וטובים וכן הלאה. אני לא מביא כאן שום דעה אישית, הכל מתוך מחקרים ולינקים להורדה ישירה של המחקרים נמצאים כאן בספר.

לאחרונה התפרסמו מחקרים שמראים שהגוף שלנו, ובמיוחד הלב (וגם המוח אבל פחות) מייצרים שדה אלקטרו-מגנטי מסביב לגוף והשדה הזה משתנה בעיקר בהתאם לרגשות שלנו, כלומר אם כשיש לנו מחשבה מסוימת ואנחנו חווים רגש אסוציאטיבי ביחד עם המחשבות שלנו אז ברגע שהרגש הזה ישתנה תהיה ההשפעה שלנו על הסביבה שונה, ולפי המחקרים, רוב השינוי קורה באמצעות הלב. הלב מתרחב/מתכווץ פועם חזק יותר, מחסיר פעימה וכן הלאה - לפי מחקרים עכשוויים, הסביבה תושפע מכך בעקבות השינוי שיקרה לשדה האלקטרומגנטי שסביבנו. השינוי הזה יוצר תקשורת עם אנשים, עם עצמנו ואולי גם מעבר לכך. כלומר, נניח שהמוח שלנו עיבד נתונים כלשהם - ראינו ילד חמוד אוכל סוכריה על מקל. אם אנחנו מפנימים את הנתונים וזה משפיע על הרגשות שלנו (כלומר לא נשארנו אדישים) אז הלב יפעל אחרת מאיך שהוא פעל רגע לפני שעיבדנו את הנתונים והשדה האלקטרומגנטי שנמצא מסביב לנו ישתנה וזה מקביל לשליחת מסרים ולמוח שלנו בנוסף לכל המידע שהוא מעביר באמצעות מערכת העצבים, הורמונים ופעילות הלב עצמן. המוח שלנו יפרש את המסר ויגרום לנו לחוות את הרגש שמתלווה למסר וגם הסביבה הקרובה שלנו, ברדיוס של בערך מטר מאתנו.

אני יודע שזה נשמע מאד מפתיע לחלק מהאנשים וחלק אחר - ממש לא. בכל מקרה להלן מספר ציטוטים:

כפי שפורסם באתר "אקסימנר" (Examiner)

"Studies performed at the HeartMath Institute show that each human heart emits an electromagnetic field, the largest generated by any part of the human body, which extends up to several feet away from the body in a 360-degree radius. An individual's heart communicates with the hearts of others in its immediate vicinity through the emotional information encoded in its electromagnetic field and throughout the world via the electromagnetic pulses associated with each heartbeat which travel at the speed of sound."

"One's heart also communicates with one's brain (via the nervous system, hormones, pulse waves, and electromagnetic fields) and with the brains of other individuals (via pulse waves and electromagnetic fields), according to McCraty, Tiller, & Atkinson (1996). The brain emits its own electromagnetic field and waves of energy (known as alpha, beta, delta, gamma, and theta waves, each of which results from different states in brain functioning). The heart's electrical field, however, is almost 60 times greater in amplitude than that of the brain and is more than 5000 times greater in strength than the brain's electrical field (McCraty, Tiller, & Atkinson, 1996). The heart also sends more information to the brain than the brain sends to the heart."

<http://www.examiner.com/article/a-new-empirical-understanding-of-the-heart-as-the-seat-of-emotion>

תרגום לעברית:

מחקרים שבוצעו על ידי מכון "הרטמת" (HeartMath) מראים שכל לב אנושי מפיק שדה אלקטרומגנטי - וזהו השדה האלקטרומגנטי הגדול ביותר שמופק על ידי גוף האדם, שמגיע עד לכמטר החוצה מהגוף ומקיף ב-360 מעלות את הגוף. הלב של אדם מסוים מתקשר עם לבבות של אנשים הנמצאים בסביבה המידתית של האדם דרך האינטרמדיה הרגשית המקודדת בתוך השדה האלקטרומגנטי ואפילו על העולם כולו באמצעות פולסים שזזים במהירות הקול. הלב של אדם כלשהו מתקשר גם עם הלב שלו (דרך מערכת העצבים, הורמונים, פעילות הלב ושדות אלקטרומגנטיים) וגם עם המוח של אנשים אחרים (באמצעות פעילות הלב והשדות האלקטרומגנטיים)

לפי מקרטיי, טיילר ואטקינסון (1996). המוח מפיק שדה אלקטרומגנטי משלו וגלים של אנרגיה הידועים כ (אלפא / בטא / גמא / דלתא / גאמא ו תיטה אשר כל אחד מהם הוא תוצאה של פונקציה אחרת במוח). השדה האלקטרומגנטי שמופק על ידי הלב, לעומת זאת, כמעט פי 60 גדול יותר מבחינת הטווח וכמעט פי 5,000 יותר חזק מזה שהמופק על ידי המוח. הלב שולח יותר אינפורמציה למוח מאשר המוח שולח ללב.

עד כאן הציטוט, יש פרטים נוספים המופיעים בכתבה הנ"ל.

עכשיו, אם זה לא היה מספיק מדהים בשבילכם, המחקרים האלו ממשיכים לחקור את התופעה של התקשורת המתרחשת באמצעות השדה האלקטרומגנטי שמסביב לגוף והטענה הבאה בתור היא שלמעשה הלב אחראי לחלק לא מעובד של מחשבות ואילו המוח מעבד אותו, יתרה מכך, המחקרים מראים שבתחומים מסוימים הלב אף מתפקד טוב יותר מהמוח בדברים מחשבתיים מסוימים.

להלן ציטוט:

"Have you ever wondered why the heart is the first organ to function during the fetal development process? One of the reasons why the heart is the first organ to function is, because it is an electromagnetic field generator that acts like a broadcasting device. As the heart beats, it sends out electromagnetic waves that contain essential information. These waves of information are received by all cells of the fetus; therefore, they affect how the fetus is developed.

The heart is one of the most important organs in the human body, because it is one of the main mediums for connecting us to each other and the Universe. Conventional science has taught us that the main role of the heart is to pump blood to all the systems of our body. This definition of the heart is not very accurate. Besides pumping blood, the heart also has an intelligence of its own.

According to neurocardiologists, 60 to 65 percent of heart cells are neuron cells, not muscle cells. This discovery has helped them develop experiments that have proved the heart works similar to the brain and in some ways is even superior to the brain. This may be the reason that the heart is the first organ to function after conception...

מאת:

<http://consciouslifeneeds.com/scientific-evidence-heart-intelligent-electromagnetic-field-generator-thinks#/> and EnergyFanatics.com

תרגום לעברית: תהיתם פעם מדוע הלב הוא האיבר הראשון שמתפקד בתהליך ההתפתחות של העובר? אחת הסיבות לכך שהלב הוא האיבר הראשון שמתחיל לתפקד היא שהלב מתפקד כמחולל שדה אלקטרומגנטי שעובד כמו מכשיר שידור. כשהלב פועם, הוא שולח החוצה גלים אלקטרומגנטיים שמכילים בתוכם אינפורמציה חיונית. גלי האינפורמציה האלו מתקבלים על ידי כל תאי העובר ולכן הם משפיעים על התפתחות העובר.

הלב הוא אחד האיברים החשובים ביותר בגוף האדם, בגלל שהוא אחד האמצעים המרכזיים המחברים אותנו אחד לשני וליקום. המדע הקונבנציונאלי לימד אותנו שהתפקיד המרכזי של הלב זה לשלוח דם לכל מערכות הגוף שלנו. ההגדרה הזו של הלב לא לגמרי מדויקת. חוץ מאשר לשלוח דם, ללב יש אינטליגנציה משלו.

לפי טענות נוירולוגים, 60 עד 65 אחוזים מתאי הלב הם תאים-נוירוניים, לא שריר. התגלית הזו עזרה להם לפתח ניסויים שהוכיחו שהלב מתפקד בצורה דומה למוח ואף מבחינות מסוימות הלב מתפקד בצורה עליונה על המוח. יכול להיות שזוהי הסיבה שהלב הוא האיבר הראשון שמתחיל לתפקד מרגע ההפריה.

עד כאן התרגום.

הלב מתחיל לתפקד בערך 20 ימים לאחר ההפריה, ונראו מה כתוב בויקיפדיה על קריאת מחשבות - תחום מאד קרוב וקשור למה שאנחנו נוגעים בו כרגע. זה נקרא "זיהוי מחשבות".

ציטוט לגבי קריאת מחשבות מויקיפדיה:

"Thought identification

Thought identification refers to the empirically verified use of technology to, in some sense, read people's minds. Recent research using neuroimaging has provided some early demonstrations of the technology's potential to recognize high-order patterns in the brain. In some cases, this provides meaningful (and controversial) information to investigators.

Professor of neuropsychology, Barbara Sahakian, qualifies "A lot of neuroscientists in the field are very cautious and say we can't talk about reading individuals' minds, and right now that is very true, but we're moving ahead so rapidly, it's not going to be that long before we will be able to tell whether someone's making up a story, or whether someone intended to do a crime with a certain degree of certainty."

מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק בזיהוי מחשבות

http://en.wikipedia.org/wiki/Thought_identification

תרגום לעברית: זיהוי מחשבות מתייחס לנתונים אמפיריים מאומתים בשימוש של טכנולוגיה, במובן מסוים לקריאת המחשבות של אנשים. מחקרים עכשוויים המשתמשים במיפוי נוירוני סיפק מספר דוגמאות לפוטנציאל בשימוש בטכנולוגיה לזיהוי תבניות-מסודרות מאד במוח. במקרים מסוימים זה מספק מידע חיוני ומשמעותי (ושנוי במחלוקת) לחוקרים.

פרופסור לניורופסיכולוגיה ברברה סחקיין (Barbara Sahakian) אומרת "הרבה מדעני מוח בתחום מאד זהירים בדבריהם ואומרים שאנחנו לא יכולים לדבר על "קריאת מחשבות של אנשים" ונכון לעכשיו זה נכון מאד, אבל אנחנו מתקדמים קדימה כל כך מהר ולא הולך לעבור זמן רב עד שנוכל לומר מתי מישהו ממציא סיפור או מתכנן לבצע פשע, ברמה מסוימת של ודאות.

עד כאן התרגום.

ברור שכשהיא אומרת שלא לדבר על "קריאת מחשבות של בני אדם" היא מתייחס לנושא המוסרי והפולשני שבעניין - אבל צריך לזכור שכל תחום פורץ דרך, כשהוא מגיע למצב שכולם שומעים עליו זה כבר אחרי שנים (לכל הפחות) שיש מי שיודע עליו ולכן, כמות החומר שהיינו אמורים למצוא במדע הקונבנציונאלי על התופעה צריכה להיות עצומה.

התחום של זיהוי המחשבות לא מבוסס על שדות אלקטרומגנטיים אלא על קריאת החלקים הפעילים במוח שלנו ועל בסיס זה זיהוי סוג המחשבה. יחד עם זה, צריך להבין שהמכשור כגון קסדות כאלו ואחרות שכבר קיימות ומאפשרות לזהות מחשבות של אנשים ברמה כזו או אחרת - הן לא חודרניות - כלומר ניתן מבחוץ לקבל את הנתונים של המחשבות של האדם. התחום שאני מדבר עליו פה הוא קצת שונה - מכיוון שמדובר על פליטת האינפורמציה החוצה ולא חדירה פנימה - שזה בעצם מה ש"זיהוי מחשבות" עושה. אבל אסור למי שעוסק בתחום הזה לספר לנו יותר מדי ויש סיכוי שהם עובדים על דברים זהים או דומים.

בלינק הבא תמצאו הפניה לכמות גדולה מאד ומסודרת של מחקרים ומאמרים אקדמיים הקשורים לשדה האלקטרומגנטי שהלב מייצר ואף היכולות השונות של הלב:

<http://www.heartmath.org/research/research-library/research-library.html>

להלן דוגמית ממחקרים שפורסמו - לינק להורדה ישירה של קבצי ה PDF, מי שהמידע הזה מעניין אותו יכול להעמיק ולבדוק את הדברים - אני אישית ממליץ לבחון בעצמכם:

Personality and Heart Rate Variability: Exploring Pathways from Personality to Cardiac Coherence and Health

Ada H. Zohar, C. Robert Cloninger, Rollin McCraty, Ph.D. Open Journal of Social Sciences, 2013. Vol.1, No.6, 32-39, Nov. 2013.

לינק להורדה:

<http://www.heartmath.org/templates/i hm/downloads/pdf/research/publications/personality-and-hrv.pdf>

Coherence: Bridging Personal, Social, and Global Health

Rollin McCraty, Ph.D., Doc Childre Alternative Therapies in Health and Medicine, 2010; 16 (4):10-24.

לינק להורדה:

<http://www.heartmath.org/templates/i hm/downloads/pdf/research/publications/coherence-bridging-personal-social-global-health.pdf>

Heart Coherence Increases Order of Crystallization Patterns in Dried Saliva Study

Annette Deyhle Ph.D.; Jackie Waterman HeartMath Research Center, Institute of HeartMath, Boulder Creek, CA, 2013.

לינק להורדה:

<http://www.heartmath.org/templates/i hm/downloads/pdf/research/publications/heart-coherence-increases-order-of-crystallization-patterns.pdf>

Heart Rate Variability Biofeedback in Adolescent Substance Abuse Treatment Case Report

Chris Thurstone, M.D.; Travis Lajoie Global Advances Health Med. 2013;2(1);22-23.

לינק להורדה:

<http://www.heartmath.org/templates/i hm/downloads/pdf/research/publications/hrv-biofeedback-adolescent-substance-abuse-treatment.pdf>

Deep Abiding: Praying, Living, and Loving From The Inside Out

Catherine Mary Quehl-Engel Ph.D. Dissertation Washington Theological Union, Virginia Theological Seminary, March 2014.

לינק להורדה:

<http://www.heartmath.org/templates/i hm/downloads/pdf/research/publications/deep-abiding.pdf>

יש עוד המון (אבל המון) מחקרים ומאמרים מדעיים בתחום הזה. זוהי רק דוגמית זעירה.

מי שרוצה להבין את הנושא הזה ממש בקלות אני ממליץ שיראה את הסרטון הקצרצר הזה (פחות מ 2 דק') וזה מתמצת את הנושא הזה די טוב. הסרטון נעשה על ידי "מכון לב-חשבון" - זהו מכון שעוסק בצורה אינטנסיבית בנושא הזה. הנה הלינק:

http://www.youtube.com/watch?v=pp-r_f8-qz8

מה כתוב בתורה?

כל מי יהודי כשהוא מניח תפילין קורא את קריאת שמע ושם כתוב:

"וַיְהִי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֶנְכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם עַל לְבָבְךָ"

ספר דברים, פרק ו', פסוק ו'

שם ובמקומות נוספים רבים בתורה יש התייחסות ללב כאל איבר שמשפיע חזק מאד על מחשבות האדם - ובקבלה הלב כנגד ספירת מלכות.

"הלב הוא המלכות של הגוף"

אם אדם קם בבוקר ויש בו רצון, לדוגמא לאוטו חדש, הרצון נקרא מלכות כי הוא מולך על ההתנהלות עד לקבלת השפע, הוא ממלא אחרי מצוות המלך, הרצון שלו. הוא עובר תהליך של בירור על מחיר, מצבו בחשבון עד שבסוף האוטו חונה בחניה. הכלי מתמלא באור. הלב, הכל נמשך אליו ויוצא ממנו. הוא המרכז הפעיל שנותן תנועה בשאר האברים. בכדי להבין את השורש של משהו כדאי ללכת אל המקום שבו הוא מופיע בכתובים בפעם הראשונה. המקום הראשון שמופיע לב בחומש: "לב האדם רע מנעוריו". יש הרבה תרעומת על זה, מה רע? בבחינת המושג, מגלה הרב אשלג.

רע = רצון עצמי. רצון לקבל לעצמו. הרצון הראשוני שהאדם שנולד איתו זה לקבל לעצמו, אגואיסט. רוצה חום, אהבה... חכמי הסוד אומרים אדם צריך לתקן את המצב הזה, והתיקון נקרא תיקון הלב."

מאת אתר "מודעות":

http://www.mudaut.co.il/lessons/Lesson.asp?Lesson_ID=1001&LessonTopic_ID=27

כלומר, אנחנו רואים שלפי זה הלב הוא האחראי לחיבור האדם לצינור הרצון והרי שהרצון הוא זה שמחבר אותנו לאיזה פלח-מחשבתי אנחנו הולכים להתחבר ואחר כך המוח שלנו הוא זה שמעבד את המחשבות שמגיעות, מסנן למה אנחנו מזדהים ולמה לא וכן הלאה. גם כאן המושג "רע" מתייחס למעשה שאין לו קיום בזכות עצמו - אלא פשלה לוגית הנובעת ממוגלות, במקרה הזה מוגבלות שיש לנו כבני אדם (הבנים של האדם הראשון, אשר הוא במקור לא הייתה לו הבעיה הזו מבפנים אלא רק מבחוץ) בעיה פנימית שאנחנו דורשים הכל. ככל שאנחנו קטנים יותר כך אנחנו תלויים יותר באחרים ודורשים יותר וכעקרון כשמתבגרים נעשים עצמאיים יותר ותורמים יותר לסביבה. (זוהי עוד סיבה מדוע האדם הראשון לא נולד קטן, אלא כבר בוגר).

נגענו פה בנושא של "הלב" על פי היהדות בצורה מאד שטחית וכדאי להעמיק בזה - ויש הרבה מאד הרצאות, מאמרים ומידע בנושא הזה ביהדות - ואני ממליץ לקרוא ולהעמיק בזה.

ישנן טענות אשר אני אישית עוד לא בדקתי לעומק אבל הן טענות מאד מעניינות וגם הצורה שבה הן נטענות והשיטה של בידוד המשתנים שעליה מבססים הטוענים את אובייקטיביות התצפיות, משכנעים מאד - ולכן החלטתי לשים את זה כאן ושכל אחד ישקול בעצמו. הקטע הבא לקוח מתוך "ספר ההוכחות" שנכתב על ידי העו"ד ערן בן-עזרא בעמ' 350 - 356.

יש להמשיך לקרוא כדי לראות כיצד הגיעו למסקנות, כיצד בודדו משתנים ואני ממליץ לקרוא עד הסוף את עבודתם של החוקרים בתחום המובאים כאן, (אשר שוב, אם הכל נעשה כפי שהם טוענים, זה מרשים ביותר!) מכאן דבריו של עו"ד ערן בן עזרא:

”

צילום קריליאני - סוד ההילות - והכוח לברוא בפה.

הכתבה הבאה פורסמה באתר של הידברות שממחישה את אמיתות התופעה ואת ההוכחות שקיום מצוות כמו הנחת טלית או נטילת ידיים משנה את צבע ההילה לצבע רוחני וקריאת עיתון זה לא משנה את צבע ההילה דבר הבא ללמד שקריאת עיתון לא נחשב למצווה ומאידיך נטילת ידיים כן. הנחת ציצית כן ולשים שמיכת צמר לא

משנה את צבע ההילה כאשר בציצית מייד משתנה הצבע כמוסבר קודם. מהיכן ידע כותב התורה שמצוות משנות את צבע ההילה?

האין זה הוכחה ניצחת כשלעצמה שכל תורת משה אמת וניתנה ממי שאמר והיה העולם? לכל בר דעת התשובה היא חד משמעית כן!

להלן הכתבה: מה צבע ההילה שלך?

איזה מן טיפוס אתה, אילו אנרגיות משדר הגוף שלך לסביבה, מה צבע ההילה שאופף אותך, ומה זה אומר עליך כאדם? על שאלות אלה ועוד, יוכל לענות לכם זבולון רבייב, באמצעות מכשיר ההילה שלו.

רבייב, 49, עורך כנסים והרצאות לציבור הרחב בארץ ובעולם בנושא ההילה מזה מספר שנים. הוא מדבר בעיקר על שבעת מרכזי אנרגיה שבגוף האדם, מסביר מהי הילה ומדגים את סוגיה על מתנדבים מהקהל. "לפני כתשע שנים שמעתי הרצאה בנושא הילה", הוא משחזר איך הכל התחיל, "נדלקתי והחלטתי ללמוד את הנושא לעומק".

רבייב עצמו נולד בברית המועצות ועלה ארצה בשנת 76' כילד למשפחה שלא שמרה תורה ומצוות. בארץ הוא קיבל רושם שלילי על הציבור הדתי. "תמיד שאלתי למה הדתיים מבלבלים לאנשים במוח", הוא מספר בחיך. "היו לי הרבה שאלות ללא תשובות, וכאדם לוגי רציתי לדעת מה יוצא להם מקיום חוקי התורה. מה קורה 'און ליין' אם אני מקיים מצווה, שותה עם ברכה, שומר שבת או מניח תפילין".

כיום, לאחר שהוא עצמו חזר בתשובה, מסתובב רבייב בעולם - ארה"ב, אנגליה, מקסיקו, שוודיה, רוסיה, קנדה, שוויץ, איטליה ועוד - ומעביר הרצאות בנושא ההילה. "ההילה היא האור שמקיף את האדם". הוא מסביר. "יש מספר שכבות אור בגוף האדם: באמצע הגוף ישנו אור המעיד על אופיו של אדם, ומשני צדי הגוף ישנו אור המעיד על רמה רוחנית".

בהרצאותיו מדבר רבייב על גוף ונפש, ומוכיח כי ישנו הבדל משמעותי ביותר בהילה של האדם לפני קיום מצווה ולאחריה. בין האנשים המעניינים שנבדקו על ידו נמצא הרב מרדי אליהו זצ"ל ותינוק בן שנתיים. סביב שניהם נראה צבע לבן - צבע ההילה הטהור ביותר מבחינה רוחנית.

"ישנם הרבה סיפורים מעניינים", מספר רבייב. "פעם עלתה לבמה בחורה. שאלתי אותה אם היא מוכנה לעשות נטילת ידיים. אחרי שהיא עשתה, ראינו ביחד שינוי צבע בהילה שלה. אחר כך ביקשתי שתקרא עיתון, וצבע ההילה השתנה. לבסוף ביקשתי שתקרא פרקי תהילים, וההילה כמובן השתנתה. בדפי משוב שחולקו באותו מפגש, כמעט כולם הצהירו כי מעתה יקפידו על נטילת ידיים. מקרה אחר אירע בקריית עקרון, שם הייתה אישה שהתעקשה לעלות לבמה. לאחר שנסרק גופה על ידי המכשיר אמרתי לה שהיא עברה טראומה משמעותית אך לא עברה ריפוי, והדבר לא נותן לה להתקדם. מסתבר שאכן כך היה. היום היא כבר בת ארבעים, אך כשהייתה בת 18 עברה אירוע תקיפה, ומאז לא טיפלה בטראומה".

מקרה אחר אירע לרבייב ואנשיו בבית סוהר. לדבריו למרבית האסירים הייתה הילה אדומה, למעט אסיר אחד שסביבו הייתה הילה ירוקה. אותו אסיר טען ללא הרף כי הוא חף מפשע. במקרה אחר שהתרחש באוסטריה עלתה לבמה אישה שמכשיר ההילה לא הראה את ההילה שלה. רבייב ואנשיו הובכו מעט, והיו בטוחים שישנה

בעיה במכשיר. "כשהגענו ארצה", משחזר רבייב את סוף הסיפור, "התבשרנו שהאישה נפטרה. אז הכל היה ברור יותר, שהרי על פי היהדות ההילה של האדם עוזבת אותו קצת לפני המוות".

איך ניתן לבדוק הילה, שהיא דבר רוחני, על ידי מכונה חומרית?

"ישנם בעולמנו תדרים של אור. המכשיר הזה למד למדוד את התדרים ולתרגם אותם לצבע".

מהם הצבעים העיקריים בהילת האדם?

"ברפואה ההודית יש, מה שנקרא 'צ'אקרות' - מרכזי אנרגיה שמחולקים לשבעה מרכזים בגוף האדם. הצבע האדום מעיד על רמת האנרגיה באדם, הצבע הכתום על מידת הרגש, הצהוב מעיד על הלוגיקה. הצבע הירוק מתייחס ללב ועמוד השדרה. הצבע הכחול לגרון. הצבע הסגול מעיד על הרגשת בטן מה שנקרא אינטואיציה והוא מתמקד באזור שבין הגבות, העין השלישית. אחר כך מגיע הצבע הלבן שמרכזו בראש והוא פעיל מאד לאחר שאדם עושה מעשה טוב או מצווה. מרכז הגוף משדר מגוון צבעים, והשכבה האחרונה מכילה כלפי חוץ את כל צבעי הקשת".

מהי רמת האמינות של המכשיר?

"המכשיר נמצא בשוק כבר כמעט 13 שנה. מבחינת אמינות אנחנו עומדים על 87%, שזה יפה מאד. לא מזמן הייתי אצל היצרן והוא אמר שיש כ-24,000 כאלה ברחבי העולם". זה ודאי מעייף לבדוק הילות למאות אלפי אנשים במשך תשע שנים רצופות. מהי המטרה שלך בכל זה?

באופן אישי, כשחיפשתי להתחזק ולראות את האמת לנגד עיניי, אנשים מרחו אותי בסיפורים. בהרצאות שלי אנשים רואים בעיניהם ממש משהו משתנה בגוף האדם לפני ואחרי עשיית מצווה. אנשים מתחזקים מלראות שאכן שינויים מתרחשים בגוף לאחר מעשה רוחני".

אתה בעצמך חווית שינוי של ממש בחיים כשהחלטת לחזור בתשובה. איך זה קרה? "חזרתי בתשובה לפני כ-22 שנים. הייתי הנדסאי מכוונת וחשמל בעברי. בצבא שרתתי כבקר איכות חקירות של עבירות מטוסים. בהמשך ניהלתי עסק לגילוי חבלות בניה, ובכל ההתעסקות המסוכנת הזו ראיתי הרבה סייעתא דשמיא. לכן בשלב מסוים עזבתי הכל והלכתי ללמוד בכולל"

בצילום זה ניתן לראות שכל היצורים לרבות הצמחים הם דבר חי מתוכנו ומדויק להפליא שחש תחושות ובעל חיות כמו שהוכח כבר בנושא הרגשות של הצמחים.

מהו הצילום הילה קיריליאני?

צילום קיריליאן (נקרא בעברית גם צילום קיריליאני או קירילי) הנו שיטת צילום בה נמצא אובייקט במתח חשמלי גבוה בעודו מונח על לוח צילום. בשיטה זו, נוצר על לוח הצילום דימוי של העצם, וכן הילה מסביב לעצם המצולם. שיטה זו קרויה על שמו של סמיון קיריליאן, מגלה התופעה. סביב גופים חיים נמצאת הילה, המתארת את מצבם הנפשי, פיזי או רוחני. ההילה המופיעה בתמונה שעל הצילום היא הילת האנרגיה. סימיון קיריליאן בעצמו היה הראשון שאמר שהילה זו מוכיחה את קיומו של "כוח החיים" העוטף את כל היצורים החיים.

ד"ר רמש צ'אוהן ושותפיו טענו שצילומי קיריליאן הם צילומים של אנרגיית החיים, וטענו כי צילומים כאלו יכולים לעזור באבחון מוקדם של מחלת הסרטן. פרופסורית לפסיכולוגיה ב UCLA - (אוניברסיטת קליפורניה בלוס אנג'לס) בשם תלמה מוס, ראתה בהילה כלי אבחון רפואי. (מהערך בויקיפדיה)

כיצד צילום קיריליאני מוכיח אמיתות התורה?

התפילין והציצית מוכח מדעית שהם פועלות ומשפיעות על רוחניותו של האדם – באמצעות הצילום הקיריליאני- ניתן לראות איך האור המקיף שזהו ההילה משתנה ונהיית סגולה-לבנה שהיא ההילה הרוחנית הגבוהה ביותר כאשר אדם עטף את עצמו בשמיכת צמר צבע ההילה לא השתנה אבל שעטף את עצמו בטלית הצבע הרוחני מייד השתנה והיום מדעית הוכיח שהציצית והתפילין וקריאה של דברי קודש ממש משנות את צבע ההילה של האדם.

עשו זאת גם במבחן עיוור שעיני האדם לא ראו מה שמו עליו טלית או שמיכה מצמר ומייד הצבע השתנה רק עם הטלית לצבע הרוחני העמוק יותר. מכאן ברורה אחת הסיבות של השם שנתן לנו להניח תפילין וציצית לעזור לאדם להתגבר על הנפש הבהמית שבו כדי שיוכל לעשות את מצוות הבורא תוך כדי עלייה ברוחניות וזאת יכל לדעת לפני 3300 שנה שניתנה התורה רק מי שברא את העולם. רק לבורא יתברך יכל להיות סוד זה כי הוא טבע אותו כך כדי להטיב עם מקיימי המצוות למרות שלאדם מהצד זה נראות מצוות הזויות ולא הגיוניות לשים על עצמך שתי קופסאות על היד ועל הראש (תפילין) ושמיכה (ציצית).

אבל עם ישראל עשו נעשה ונשמע וגם מבלי שנאמרו להם הטעמים לחלק מן המצוות עשו אותם. חפשו ביוטיוב את הוידאו על השפעת קיום המצוות על ההילה של הרב החוקר זבולון רבייב שחקר את הנושא. ניתן לראות סרטון זה על ידי רישום השם הבא: "סוד ההילות – גילוי מדעי מדהים!" וזה הקישורית לראיית סרטון זה:

<http://www.youtube.com/watch?v=IIIdYCKGdJ5o>

כאשר יש לנו חורים בחילה, הנטיה שלנו להיפגע - מנטלית, רגשית ואף פיזית, תהיה גבוהה יותר. לכן סגירת החורים משמע - חיזוק הגנה בכל הרבדים.

אצל נבדקים שלא נוהגים להניח תפילין מידי יום השינוי בחילה היה בולט יותר:

הערות:

אצל נבדקים שנוהגים להניח תפילין מידי יום התפילין חיזקו את האלמנט הכחול בחילה וסגרו חורים.

באמצעות הצילום הקריליאני הוכח מדעית כיצד הנחת תפילין מתקנת ההילה הרוחנית מיידית. -ראו תמונה

דבר שרק מי שברא את העולם יכל להורות לעשות כי ידע מה ברא ואיך ומה עוזר לתקן ההילה רוחנית ומה לא משפיע, וכיצד זה רלוונטי לבריאות הגוף והנפש, תפילין זה לא סתם שתי קופסאות שחורות ותודה למדע שמוכיח זאת. (יש לתפילין סודות נוספים).

באמצעי זה נבדקו גם תפילין פסולות בלי פרשיות או עם עיתונים בתוכן או מחוסרי אות ובהן לא השתנתה ההילה בכלל. דבר שמאמת את כל התורה כולה כי כיצד הגוף וההילה שהיא רוחנית יודעת מה כתוב בשתי קופסאות סגורות וכיצד כיתוב מסוים מהתורה מכריח ההילה להשתנות מיידית ואם מחסירים אות או משנים הכיתוב לא משתנה ההילה כלל. וזה לבדו מוכיח אמינות כל התורה כולה והיותה אלוקית ונכונה. גם הטלית מייד משנה את

ההילה. גם המקווה כדת וכדין משנה את ההילה. וזה דברים מדהימים כיצד ידעו זאת חז"ל אלמלא כל התורה כולה מהקב"ה שנתנה לעמו ישראל למען ייטב להם בעולם הזה ובבא.

כתוב בזוהר ש 30 יום לפני שאדם נפטר סר צילו מעליו וזה ההילה וזה ממש היה מוכח למשל ראה הרב זבולון על אשה מבוגרת שאין לה הילה הוא שם יד ויש הילה היא שמה יד אין הילה ואז החוקר ביקש מהרב שהזמין אותו להרצאה שיעדכן אותנו מצבה של אשה זאת ואכן אחרי 24 יום מתה אותה אשה מבוגרת כמו שכתוב בזוהר הקדוש.

למשל ניסוי נוסף שניסה החוקר זבולון רבייב שם על אדם תפילין פסולות וההילה לא השתנתה ולאחר שהחליפו לו התפילין לתפילין כשרות ומהודרות והצבע השתנה לצבע רוחני ונהייה מעליו כתר מעל הראש. דבר שבא להראות שאכן התפילין משנים באופן משמעותי במקום שינוי צבע לצבע רוחני ואין בן אדם שהצבע לא משתנה אצלו.

מחקר שנעשה על 1200 איש לא דתיים ולמעט פעם אחת בכולם היה שינוי ששמו תפילין לאדם ואותו אחד מה שהתברר שהוא היה לא נקי ולאחר שנשלח האדם להתקלח הצבע השתנה בדיוק כמו שכתוב בתורה שתפילת אדם לא נקי תועבה. התורה מלמדת אותנו מה שהמדע מוכיח היום דברים אלו כבר מלפני 3300 שנה.

בדקו שינו צבע לאחר המקווה ומצאו שמייד משתנה הצבע לצבע רוחני גבוה ומייד לאחר שגם ששמים תפילין נהיה צבע לבן רוחני גבוה מאוד ואשה לאחר מקווה היא כמו מלאך השם הכל לבן ולגבר להגיע לדרגה הזאת עליו לטבול במקווה וגם לשים תפילין ורק אז הוא בדרגה של האשה מבחינה רוחנית וזה בדיוק מה שכתוב בספרים הקדושים שלנו. הרב מרדכי אליהו ניסה זאת ומייד ראו שינוי ששם ציצית ותפילין לצבע מדהים בגובה של הרוחניות ואשתו רצתה לדעת אם היא תכעס אם הצבע הרוחני יברח ממנה וממש ראתה איך הצבע משתנה לצבע לא רוחני וצבעים לא צבעים שאדם מתרגז.

בסרטון שרשמתי לינק אליו תראו ההרצאה של החוקר זבולון וכל מחקרו שמוכיח זאת באופן חד משמעני ומי שספקן שיקנה מצלמה כזאת וינסה בבית ויראה שזה הכל אמת. זה ההוכחה אחת הכי חזקות שכל תורת משה אמת.

הרב מרדכי אליהו זצוק"ל עם טלית במבחן שעשה החוקר המדען הרב זבולון רבייב והראה מייד שינוי בצבע החוקר הוכיח שאדם מקלל הצבע הוא צבע שונה בתכלית מהצבע הרוחני הגבוה שאדם מתפלל במיוחד בכל הכוונות וזה ממש מה שרשום בספרים הקדושים.

תקיעה בשופר מייד הצבע הרוחני משתנה לסגול שזה צבע רוחני גבוה. שילד מתפלל ומדייק בתפילה הצבע רוחני גבוה במיוחד עם ציצית ושהוא טועה הצבע משתנה לצבע פחות רוחני והוא מתקן הצבע הרוחני חוזר שוב שהוא חושב מחשבות שונות במהלך התפילה דהיינו תפילה בלי כוונה ממש רואים שהצבע הרוחני נעלם ושהוא חוזר להתפלל עם כוונה הצבע שוב חוזר לצבע רוחני וזה מאמת מה שאמרו שהעולם קיים בשל ההבל פה של תינוקות של בית רבן.

לכן מובנת למה חשוב לגבר להיות עם ציצית כל הזמן. כמו כן בדקו מדעית שאשה נשואה שמכסה שערות ראשה הילה עוטפת את ראשה כמו כתר! לאדם שלא מניח תפילין ולא טובל במקווה צבע ההילה לא רוחני ולא מגן כי הוכיחו מדענים שאדם זה חשוף להתקפה של גורמים חיצוניים והוא חשוף למחלות ולכל מרעין בישין בדיוק כמו שכתוב בתורה. אדם שיש לו לחץ נפשי הצבע ממש לא רוחני וניתן לעשות טיפול בהילות וע"י מצוות מגיעים למעשה למצב כאילו שעברנו טיפול בתיקון ההילה כפי שמסביר החוקר זבולון רבייב. למשל זמר שר תהילים ורואים ממש שינוי בציקרות שזה נקודות המפתח של ההילות בצורה מדהימה ששיר רגיל לא משנה את הציקרות כמו תהילים. מדהים!

כל האמור לעיל ועוד זה עוד הוכחה חזקה בפאזל ההוכחות החד משמעיות הלוגיות שכלתניות ומדעיות שספר זה מקבץ ושמוכיחים כמיליוני עדים שתורת משה אמת והמדע מוכיח את תורת משה. להלן תמונות

נוספות במצלמה קריליאנית של בני אדם ושל צומח :

תמונה של עלה בצילום קריליאני תמונה אמיתית שמראה שהוא מוקף באור רוחני ומעידה שכל הבריאה כולה רוחנית. זה שאנו לא רואים גלי רדיו לא אומר שהם לא קיימים.

מתאבדים סובלים גם לאחר המוות הוכח באמצעות צילומים אלו להלן הכתבה:

אצל מתאבדים ואנשים שמתו משתיה מופרזת מתחזקת ההילה כל לילה, כאילו הנשמה ממשיכה להתענות גם אחרי מות הגוף מה קורה בדיוק עם נשמות המתים? לא ברור. אולי משום כך החליט פרופסור הרוסי המכובד גנאדי דולצב לחקור את הנושא בצורה מדעית. מחקר על גבול המיסטיקה? כך אפשר לתאר את העבודה, המתנהלת עכשיו במכון המכניקה המדוייקת של סנט-פטרסבורג, בניצוחו של פרופסור. "בתחילה לא היו לנו יומרות מיסטיקות, כמובן", מספר אחד מאנשי הצוות, ד"ר לפיסיקה קונסטין קורטוקוב. "משימתנו היתה לפתח ציוד לאיבחון מוקדם של מחלות, בעזרת שדה המידע האנרגטי של האדם. אבל במהלך הניסויים נפלנו על תגליות מרעישות. המדענים החליטו לנצל את התופעה הפיזית הידועה כ"אפקט קירליאן".

מדובר בהילה אלקטרומגנטית, שמקרין גוף האדם. באמצעות מכשירים מיוחדים אפשר לגלות בהילה זו מספר מרכיבים, המתארים את בריאות אברי הגוף. המדענים פיתחו תוכנה למחשב, המאבחנת את מצב בריאותו של האדם בהתאם לטיב ההילה, לעוצמתה ולצורתה החיצונית.

במהלך העבודה הציע פרופסור דולצב לבדוק בתוך כמה זמן נעלם "שדה המידע האנרגטי", כאשר האדם מת. הניסוי הראשון היכה את המדענים בהלם: הסתבר שהוא לא נעלם לגמרי. בשלב הבא איתרו המדענים שלושה סוגים שונים של הילה. זו של קשישים, שמתו מסיבות טבעיות וללא ייסורים, היתה נחלשת בהדרגה במשך יומיים ואחר-כך מתייצבת. גופות של צעירים, שמתו בפתאומיות בגלל תאונה או רצח הקרינו זוהר משתנה:

בשעה הראשונה אחרי המוות ההילה התחזקה ונחלשה בקפיצות תלולות, ואחרי כ-6 שעות של "פירפורים" היא התייצבה. הקבוצה השלישית הייתה מורכבת מגוויות אנשים, שמתו בייסורים קשים? גופניים או נפשיים (בקבוצה זו נכללים גם מתאבדים). כאן ההילה לא התייצבה כלל, לפחות במשך תשעת הימים הראשונים אחרי המוות? והיא השתנתה כל הזמן, התחזקה ונחלשה לסירוגין. פרופסור דולצב למד גם להבדיל בין "פירפורים" של גופת מתאבד לאלה של אדם, שהומת בידי אחרים.

גילוי זה מאפשר לקרימינולוגים לקבוע אם אדם שלח יד בנפשו או נרצח, והרוצח ביים את נסיבות הרצח כהתאבדות. עוד גילה צוות החוקרים, שההילה של הגוויות תחזקת בלילה, אבל בצורות שונות. בלילה הראשון נרשמה התחזקות הזוהר סביב כל הגופות, בלילה השני? רק אצל גופות בודדות מהקבוצות 1 ו 2 -.

אצל מתאבדים ואנשים שמתו משתייה מופרזת מתחזקת ההילה כל לילה, כאילו הנשמה ממשיכה להתענות גם אחרי מות הגוף. עתה החלו המדענים במחקר של כל מרכיב ומרכיב של הילת הגוויות. "המטרה", אומר ד"ר

קונסטנטיין קורוטקוב, "היא לגלות בשיטות פיסיות ומתמטיות את נפש האדם ולבדוק, לאן בדיוק הוא נעלם אחרי המוות.

עד כאן הכתבה שמוכיחה חד משמעית שתורת משה אמת ורק היא!!

יש שפיתחו שיטות לרפואה באמצעות אבחון מחלות ובעיות בריאותיות לפי צילום זה ואין זה הנושא להרחיב בנושא זה ודי בהוכחות והראיות שהבאתי להוכיח שכל תורתנו הקדושה אמת והמצוות משנות את האור המקיף-ההילה של האדם ומחזק את הצורך בקיום המצוות שהן מכינות את הכלי הרוחני לקבלת השפע האלוקי שירד בקרוב לעולם.

”

עד כאן מספר "ההוכחות" של עו"ד ערן בן-עזרא (עמ' 350 - 356)

מה שמעניין זה שמבחינה מדעית לכל עצם יש קרינה, ואכן הקרינה משתנה בהתאם לתזוזה של החומר ומה שנטען כאן זה "פשוט" שכאשר האדם שרוי במחשבה מסוימת, החומר של גופו זו ושדה אלקטרומגנטי שמקיף את הגוף משתנה בהתאם לסוג המחשבה שלו ונטען שבודדו את המשתנים בצורה סיסטמטית ומחקרית לחלוטין. כלומר, מי שקרא את הקטע לעיל, אלא אם הוא החליט שהנתונים שקריים ו/או שזייפו אותם ו/או שהיו הטיות במדידת התצפיות על ידי חוקרים שונים, התופעה הזו מסקרנת מאד. כלומר - אם האנשים האלו אומרים את האמת לגבי הצורה שבה הניסויים נעשו, אז התופעה אמיתית.

אני אישית, מתוך ההבנה שלי שמחשבות זה בעצם כל ההווה של היקום ואין משהו שהוא לא במחשבה, לי זה ברור שהמחשבה משנה את המציאות מכיוון שזה הכרח לוגי.

כמו שאמרתי בתחילת הספר, ראיות, בין מדעיות, בין לא, תמיד יכולות להגיע לאישוש מסוים אבל לעולם לא להבנה של 100% מכיוון שאנחנו אפילו לא יכולים לסמוך ב-100% על החושים שלנו. רק טענות לוגיות מגיעות ל-100% אבל עדיין ניתן ללמוד המון מראיות - הרי שכל המדע, הטכנולוגיה וההתקדמות האנושית תלויה בכך.

הצורה הספציפית שבה אלוקים בחר כדי ליצור את הקשרים השונים בין המחשבות שלנו לבין המציאות, זה כנראה מה שמוצאים עכשיו באמצעים מדעיים, אבל למען האמת לא צריך ללכת למדע בשביל זה - הכל כתוב בתורה. כל מה שצריך לעשות זה להוכיח שהתורה אמת כפי שאנחנו עושים בספר זה ועוד נמשיך ונעשה (למרות שכבר מזמן יכולנו להפסיק, זה אמור היה להיות מספיק כבר לפני מאות עמודים). מהרגע שמוכיחים שהתורה ניתנה על ידי אלוקים בעצמו ומבינים דברים בסיסיים (או יותר) לגבי מהות האלוקים - התורה זה כל מה שצריך כדי להבין את הדברים האלו והרבה יותר מכך.

שאלות של אתאיסטים ותשובתן

שאלה: בפרק הראשון בתורה נאמר במפורש שאלוהים יצר יבשה אחת בלבד:

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, יִקְוּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל-מְקוֹם אֶחָד, וַתִּרְאֶה, הַיַּבֵּשָׁה; וַיְהִי-כֵן." "

ספר בראשית פרק א' פסוק ט'

אבל בספר הזוהר הדבר מוסבר אחרת:

"ארץ אחת ממש הוציאו המים וממנה נתהוו ז' ארצות."

ספר הזוהר דף כא' עמוד א'

איך זה מסתדר?

תשובה: בפרק א' של ספר בראשית אלוקים מתאר לנו את התרחשות בריאת היקום וכדור הארץ ודברים נוספים, שם אלוקים מתאר לנו שבהתחלה - כלומר בבראשית, הייתה יבשת אחת (המילה ארץ, שאותה אימצו לאנגלית earth היא למעשה אדמה שנמצאת מעל המים). לאחר מכן יבשת בראשית זו החלה להיפרד ומה שנקרא בימינו היום "נדידת היבשות" הוביל ל7 יבשות (7 ארצות - ז' ארצות). כלומר אין סתירה בין הדברים אלה להפך תמונה מלאה ושלמה. מי שחוקר גיאולוגיה יודע שאכן 7 היבשות שיש בעולם היום היו בהתחלה מחוברות יחד וגם מבט מעמיק במפת העולם מאפשר לנו לראות שהיבשות מתאימות אחת לשנייה כמו פאזל.

מתי הגיעו התגליות המדעיות שהוכיחו שאכן היבשות היו מחוברות פעם? לפני כ-100 שנים כאשר החוקר המפורסם "וגנר" הוא זה שתיאר את נדידת היבשות והוכיח על ידי מדגמים של קצה היבשות שהן עשויות מסלעים ששייכים אחד לשני, חצאים של אותו סלע, מאובנים זהים נמצאים משני עברי האוקיינוס וכן הלאה. התורה והזוהר כמובן, נכתבו לפני 3300 שנים וכ-2000 שנים בהתאמה.

להלן קטע מויקיפדיה:

"**נדידת היבשות** היא תיאוריה המנסה להסביר את צורת היבשות, כפי שהן נראות כיום, וקובעת שבעבר הרחוק היו היבשות מאוחדות, ושהן התפרקו עם הזמן. תיאוריה זו פותחה על ידי אלפרד וגנר – שהבחין כי מאובנים זהים מצויים משני עברי אוקיינוס, והניח כי יבשות אלה היו פעם סמוכות זו לזו."

"מאת אתר ויקיפדיה בערך העוסק ב"נדידת היבשות"

he.wikipedia.org/wiki/נדידת_היבשות

בסרטון הקצר הבא ניתן לראות הדמיה כיצד נדידת היבשות קרתה ואיך היבשת הראשונית שנקראת כיום "פנגיאה" אשר הכילה את כל היבשות יחד התפצלה ל7 היבשות שיש בימינו.

<http://go.ynet.co.il/InteractiveClass/Projects.aspx?Project=1168&cat=1059>

בימינו תיאורי המדע המתארים את נדידת היבשות ויבשת בראשית (הנקראת פנגיאה) משתמשים בסונארים כדי למפות את האוקיינוסים ו"טקטוניקת הלוחות" זוהי התיאוריה השלטת בתחום הזה.

להלן מפת "פנגיאה" כפי שנראית ונמצאת באתר ויקיפדיה:

שאלה: שמעתי שיש טענות ליבשות אחרות שקדמו לפנגיאה - איך זה מסתדר?

תשובה: מחקר נדידת היבשות הוא בסה"כ בן 100 שנים, יחד עם זה היבשת הנקראת "פנגיאה" מבוססת על מחקרים מקיפים ותצפיות אמפיריות רבות - מה היה לפני היבשת הזו אלו ספקולציות בלבד, בנוסף - גם אם היבשות היו מסודרות ביבשת על אחרת, אין זה סותר את התורה, להפך - עצם זה שבתורה המידע כתוב כבר לפני 3,300 שנים והזוהר נכתב לפני 2,000 שנים מראה לנו שהמדע רק הולך וצועד בצעדיו לגילוי התורה - כמו בהרבה מאד מקרים.

צריך לזכור שגם אם היו סחפי סלעים לפני פנגיאה, הן לא היו יבשות וצריך גם לזכור שכאשר מנסים מדענים לנחש מה היה לפני יבשת העל הראשונה (פנגיאה), הם עוסקים בהשערות תיאורטיות ולא במדע אמפירי או

תצפיתי (בניגוד ליבשת פנגיאה). אנו מתייחסים לפנגיאה כעובדה רק מכיוון שהיבשות הנראות כיום מעידות על קיומה באופן נצפה לעין ובצורה שניתן לחשב מבחינה מתמטית מהו הסיכוי שהיבשות ייראו בצורה כזו שהן בדיוק מתאימות אחת לשנייה כמו פאזל - הסיכוי שואף ל-0 וזוהי הוכחה אמפירית מתמטית.

התיאורים על יבשת-על קדומה יותר כמו "רודיניה" או פנוטיה" מבוססים על השערות שרחוקות מתצפית אמפירית.

שאלה: כתוב בתורה שתולעת השמיר פלטה קרינה ושכדי לאכסן את תולעת השמיר צריך היה למקם אותה בתוך כלי מעופרת, אבל שמעתי שזהב יותר צפוף מעופרת - אז הוא אמור להיות יותר טוב מאשר עופרת לצורך ציפוי של משהו שפולט קרינה, לא?

"משחרב בית המקדש, בטל שמיר. מה טיבו של שמיר זה? בריה הייתה מששת ימי בראשית. שנותנים אותו על גבי אבנים, על גבי קורות, מתפתחות (מתבקעות) לפניו כלוחי פנקס. ולא עוד אלא כשנותנים אותו על גבי ברזל הוא בוקע ויורד מלפניו. ואין כל דבר יכול לעמוד בו. כיצד עושים לו (לשומר)? כורכין אותו במוכין של צמר ונותנים אותו לתוך כלי של עופרת מלא סובין של שעורים".

ט"ו, א' וראה עוד בתלמוד סוטה מ"ח, ב' תוספתא סוטה

תשובה: עצם זה שכתוב בתורה שכלי מעופרת זה כלי שבתוכו שמים משהו שפולט קרינה זה דבר שכאשר פיזיקאים נתקלים בו הם מחסירים פעימה מכיוון שהמידע הזה לגבי עופרת וקרינות לא ידוע למדע זמן רב בכלל! זה דורש הבנה מתקדמת מאד ומכשור מאד רגיש כדי לזהות קרינות והבנה מאד מתקדמת בכימיה כדי להבין מה יכול לעצור קרינה. תחשבו שדיבורים על "משהו בלתי נראה" שיכול להרוג אנשים או לחצוב סלעים - זה נשמע כמו דיבורים על קסמים וזהו מדע בימינו. אבל בשנות כתיבת התורה?

"לזהב אכן צפיפות גבוהה מזו של עופרת אך אין זה אומר שזהב עוצר את כל סוגי הקרינה יותר טוב מעופרת. כל סוג קרינה צריך לידון לגופו. הנושא מורכב מאד. למשל, זהב אמור לעצור יותר טוב מעופרת (ליחידת עובי) קרינה של פוטונים (למשל, קרני רנטגן וקרני גמא). לעומת זאת, אין זה אומר שזהב עוצר טוב יותר מעופרת קרינה של חלקיקים (למשל נויטרונים)"

מאת:

ראש המחלקה לכימיה באוניברסיטת בר-אילן

הפרופסור דורון אורבך בתשובה לערן בן ישי בנושא זה

אנחנו לא יודעים איזה סוג של קרינה תולעת השמיר פלטה, אבל בהחלט על ידי זה שכלי האחסון הטוב ביותר עבורה היה עופרת - אנחנו יכולים להתחיל לצמצם אפשרויות. בקיצור נמרץ עופרת חוסמת המון קרינות ובנוסף היא חוסמת קרינות שזהב לא חוסם, וזהב חוסם קרינות שעופרת לא חוסמת, לכן זה תלוי בסוג הקרינה כדי להחליט איזה חומר צריך להיות בכלי המכיל את הדבר המקרין.

שאלה: ראיתי שכתוב בספר הזוהר שהעולם עגול, אבל יש אנשים שטוענים שהיוונים ידעו שהעולם עגול לפני 2000 שנים גם כן. זה נכון?

"כל העולם מתגלגל בעיגול ככדור, אלו למעלה, ואלו למטה, וכל אלו הבריות משונות במראיהן משינוי האויר, כפי כל מקום ומקום, וקימים במקומם כשאר בני האדם, ועל זה יש מקום בעולם כאשר מואר לאלו, חשוך לאלו, לאלו יום, ולאלו לילה, ויש מקום שכולו יום ולא נמצא בו לילה, חוץ משעה אחת קטנה, ומה שכתוב בספרים הקדומים, ובספרו של אדם הראשון כך הוא..."

מאת

בספר הזהר הקדוש בתרגום לעברית (ויקרא חלק ג', דף י', עמוד א)

תשובה: הטענה שהיוונים ידעו שהעולם עגול לפני 2,000 שנים זוהי טענה שלוקחת קצת אמת ומערבבת אותה עם המון עיוותים ושקרים. זה נכון שלפני 2,000 שנים היו מספר חכמים יוונים שטענו שהעולם לדעתם עגול - אבל

אף אחד לא קיבל את הטענה הזו, אנשי המדע חשבו שאם העולם עגול אז מי שלמטה יפול ובפרט חשבו שהעולם שטוח ועומד על פילים. מי שחיי לפני 2,000 שנים לא חשב שהעולם עגול, זה לא מה שלמדו ילדים וגם לא בלימודים מתקדמים בשום מקום, גם לא לפני 1,500 שנים, גם לא לפני 1,000 שנים. זה שהעולם עגול הגיע לידי ביטוי רחב היקף רק לפני מאות שנים. ואילו בזוהר זה לא נכתב כסברה או תיאוריה אלא כעובדה שאם היא לא נכונה, כדין כל עובדה שמצויה בתורה - מפילה איתה את כל התורה, מכיוון שהתורה ניתנה על ידי אלוקים ואלוקים לא יכול לעשות טעויות.

עד ימי קולומבוס היו משתמשים במפות המציגות עולם שטוח (קולומבוס היה החלוץ מבחינת ההיסטוריה הכתובה - לדרוש מפה המתארת את העולם ככדור).

יתרה על כך, הזוהר מפרט יותר מאשר "רק" שהעולם - כדור הארץ עגול, הזוהר שנכתב לפני כ-2,000 שנים מפרט שיש 7 יבשות באותו המקום (מה שידוע לאנושות בצורה רחבה רק מאות שנים בלבד) ושכשיש חושך לאנשים מסוימים יש אור לאנשים אחרים, שמי שלמטה לא נופל, שיש מקומות שבהם יש חושך ממושך ואור ממושך (הקטבים) שאנשים נראים אחרת במיקומים גיאוגרפיים אחרים ואפילו כתוב שכדור הארץ נע על צירו - מתגלגל ככדור! שזוהי בכלל תגלית עכשווית... ועוד.

שאלה: שמעתי שספר הזוהר נכתב רק במאה ה-13 ולא לפני 2000 שנה, זה נכון?

תשובה: לא, זה לא נכון - הזוהר פורסם במאה ה-13 על ידי רבי משה דיליאון, אך הזוהר הוא אסופת כתבים שעברו במסורת על ידי תלמידי חכמים שונים, ורבי משה דיליאון אסף ופירסם אותם במספר כרכים. מסורת על תורת הסוד הוזכרה עוד בגמרא, וחוקרים נאלצים להודות שכתבי הזוהר לא נכתבו על ידי אדם אחד, ובטח שלא על ידי רבי משה דיליאון עצמו (החיבורים האישיים שהוא עצמו פירסם סותרים לעיתים את הכתוב בזוהר). מי שקורא בזוהר עצמו יגלה שהזוהר לא עבר על ידי תלמיד אחד אלא על ידי תלמידים רבים, שהיו תלמידיו של רבי שמעון בר-יוחאי, והם תיעדו את תורת הסוד לאורך הדורות ואף הוסיפו חידושים והבנות משלהם.

על כן הזוהר, בדומה למדרש רבה, הינו קובץ של מדרשים עתיקים. ואלה מיוחסים במקורם לרבי שמעון בר-יוחאי שחי לפני 2000 שנה. מי שיחקור את הנושא יגלה שמאה ה-13 ספר הזוהר רוכז, מאמריו השונים רוכזו, אבל מקור הכתיבה עצמו קדום בהרבה ומגיע ישירות לרבי שמעון בר יוחאי בכל תפוצות ישראל בגלות. כלומר ריבוי מקורות מאמתים את זה, בלי שהיה קשר טלפוני או אינטרס בכלל לעשות את זה.

יש מי שטוען טענות כאלו כשהוא נתקל במידע המדעי המדהים שיש בספר הזוהר. אבל למעשה הוא עושה כמה וכמה עבירות בו"ז כשהוא עושה את זה:

1. הוא טועה, ספר הזוהר נכתב לפני 2000 שנה.
2. זה שהעולם עגול, לא היה ידוע גם לא במאה ה-13, וגם לא במאה שאחרי... אלא רק בתחילת המאה ה-16 (1519-1522) על ידי Ferdinand Magellan וחברו Juan Sebastián.
3. גם נתונים רבים אחרים כגון שכדור הארץ מסתובב על צירו וכדומה לא היו ידועים אפילו במאה ה-13... והרשימה ארוכה.
4. העובדה שהעולם עגול מופיעה גם בתלמוד ירושלמי (שגם הוא נכתב לפני כ-2000 שנים):

"כדור שהעולם עשוי ככדור. א"ר יונה אלכסנדרוס מוקדון כד בעא מיסק לעיל והוה סלק וסלק סלק עד שראה את העולם ככדור ואת הים כקערה בגין כן ציירין לה בכדורא בידה."

**מאת תלמוד ירושלמי,
מסכת עבודה זרה, תחילת פרק ג**

שאלה: שמעתי אנשים שאומרים שהשפן והארנבת לא מעלים גרה ואילו בתורה כתוב שהם כן מעלים גרה. מה האמת?

"וְאֵת הַשֶּׁפָּן כִּי מַעֲלָה גֵרָה הוּא וּפְרָסָה לֹא יִפְרִיס טְמֵא הוּא לָכֵם." "וְאֵת הָאֲרֶנְבֶּת כִּי מַעֲלָת גֵרָה הוּא וּפְרָסָה לֹא הִפְרִיסָה טְמֵאָה הוּא לָכֵם."

ספר ויקרא, פרק י' פסוקים ה' - ו'

תשובה: השפן והארנבת אכן מעלים גרה, אך הם קצת יוצאי דופן משאר מעלי הגרה. זהו עוד אחד מהמקרים שבהם מי שמעלה תגר על מה שכתוב בתורה, אם יעמיק יגלה שהתורה נכתבה מתוך הבנה מאד עמוקה של המציאות.

מהי העלאת גרה? זהו מונח שמופיע לראשונה בתורה. כלומר כדי לדעת מה זה בדיוק, צריך ללכת לתורה ולבדוק מה כתוב על זה. יש שלשה עשר (13) בעלי חיים שמוגדרים כמעלי גרה: שור, שה כשבים, שה עזים, אייל, צבי ויחמור, אקו ודישון, תאו וזמר. וכן גמל שפן וארנבת. לאחד-עשר (11) מתוך כל אלו יש מערכת עיכול מורכבת, הם לועסים את האוכל הרבה פעמים, מכניסים את האוכל לגופם, שם הוא עובר תהליך מסוים, לאחר מכן עולה בחזרה למעלה והם בולעים אותו שוב לקיבה נפרדת שבה האוכל עובר תהליך אחר.

השפן והארנבת גם הם לועסים את האוכל בצורה דומה לזו ששאר מעלי הגרה לועסים והרי שהמקום בתורה שבו הדבר מופיע מדבר על היבט חיצוני שיאפשר לקבוע אם בעל חיים כלשהו הוא טמא או לא טמא. וזהו עיקר העניין.

בנוסף, המילה "מעלה" (גרה) לשונה להעלות כלפי מעלה, ולכן אדם יכול לומר שלדעתו הלעיסה לא מספקת כתשובה. רוב פרשני וחוקרי המקרא לא יסכימו איתו מכיוון שזה מופיע באזור שמתאר סימנים חיצוניים ועל זה הדגש. אבל בואו נבחן את הדברים לעומק:

1. אחד עשר (11) בעלי חיים לועסים הרבה פעמים.
2. אחד עשר (11) בעלי חיים בולעים את האוכל ומעבירים אותו תהליך כימי מסוים.
3. אחד עשר (11) בעלי חיים **מעלים** את האוכל ובולעים שוב את האוכל ומעבירים אותו תהליך כימי נוסף.

מה עושים השפן והארנבת? מסתבר שאחרי שהם אוכלים - מה שיוצא להם מאחורה מיד נאכל על ידם שוב, כלומר לא רק שהם אוכלים עשב ואז לועסים כמו שאר ה (11) בעלי חיים, אלא שהם מעלים את האוכל שלהם אל הפה שוב... אבל אם זה לא מספיק, אז מסתבר על ידי המדע של היום, שכאשר האוכל יוצא בצורת גללים (מאחוריהם) הוא מאפשר לארנבת ולשפן לבצע תהליך שנקרא קופרופגיה וזה מאפשר להם לבצע עיכול חדש דומה לזה לשל שאר האחד עשר (11) בעלי חיים.

נמצא שאפילו מהבחינה הזו (שאין היא העיקר, אלא העיקר הוא הסימן החיצוני):

1. כל שלושה עשר (13) בעלי החיים לועסים הרבה פעמים.
2. כל שלושה עשר (13) בעלי החיים בולעים את האוכל ומעבירים אותו תהליך כימי מסוים.
3. כל שלושה עשר (13) בעלי החיים **מעלים** את האוכל ובולעים שוב את האוכל ומעבירים אותו תהליך כימי נוסף.

למידע נוסף, יש כתבה נרחבת בנושא כאן:

<http://www.hidabroot.org/he/article/98>

שאלה: כתוב בתורה "ויהי אור" עוד לפני שנבראה השמש, איך זה יכול להיות?

תשובה: כל חכמי התורה הבינו שמדובר באור שונה מאשר האור של השמש, בין היתר בשל הסיבה שעוד לא הייתה שמש. אבל גם יותר יסודי מזה, שמאותו האור הראשוני כל הבריאה הגיעה. יש תשובה מאד מפורטת לנושא הזה בספר בפרקים של "יש מאין" ו"המפץ הגדול" ואני ממליץ מאד לקרוא.

בכל מקרה, התשובה היא שאם נבחן מה זה "אור" נגלה שזוהי מילה כללית לכל הספקטרום של הקרינה האלקטרומגנטית הקיימת. בתוך הספקטרום הזה, יש חלק קטן שנקרא "האור הנראה" וזהו אור השמש, בין היתר. המדענים שלומדים ומלמדים על המפץ הגדול מסבירים שהדבר הראשונה שנוצר מתוך ה"אין" הוא אור - קרינה אלקטרומגנטית שממנה הגיע כל החומר שיש סביבנו ובכלל - כל החומר והאנרגיה ביקום הגיעה מאותו אור ראשוני. הספר הזה, גם הוא אור שעבר תהליכים והפך לחומר "מוצק" ומקורו באור הראשוני של הבריאה.

שאלה: אני לא מצליח להבין איך משהו יכול להגיע מכלום. אתה יכול בבקשה לסביר?

תשובה: שאלה נפוצה מאד ואני אשמח לענות, למעשה אני ממליץ לקרוא את הפרק "יש מאין" בספר זה העונה בדיוק על השאלה הזו.

בתמציתיות התשובה היא כזו: המילים "אין" או "כלום" לא מאפשרות לנו לתפוס אותן מכיוון שהן לא קיימות ברמה המוחלטת שלהן, כלומר ברגע שנצליח לתפוס "כלום" זה יהיה הרגע שבו נתפוס "משהו". ו"משהו" זה לא כלום. לכן אין דבר כזה "כלום" או "אין" מוחלטים אלא רק בחינות של כלום/אין. למשל "אין לו חשק" או "אין לי שיער גינגי" הכלום או ה"אין" תמיד יבואו כנגזר של משהו. במקרה של הכלום הראשוני, אנחנו למעשה מדברים על "כלום" או "אין" מבחינת חומר וזמן. אנחנו לא מדברים על "כלום" או "אין" מוחלטים, כשם אלו שחושבים שיש רק חומר - ואז אם אין חומר, הם נשארו ערומים לחלוטין וצריכים להסביר איך יכול להיות שמכלום-מוחלט משהו יכול לקרות. למעשה מכלום-מוחלט לא ייצא ולא יקרה דבר. בראש ובראשונה כי זה לא קיים ודבר שני, אם הכלום המוחלט הוא בעצם "כלום" מכל היבט ומכל דבר, אזי שכל דבר שהם ירצו שייצא מזה, או כל היבט שהם ירצו שייצא מזה, יצטרך להתבטל.

עכשיו להתבוננות מעמיקה יותר, אם יש לך 0, אז למעשה יש לך 100 מינוס 100, או 10 מינוס 10 או כל מספר מינוס עצמו. למעשה יש לך את כל המספרים החיוביים מחוברים לכל המספרים השליליים בתוך ה0 שלך. מה שאומר שכשאתה מסתכל על "0" אתה למעשה מסתכל על כל מה שקיים וכל ההפך לכל מה שקיים בו"ז. כל מה שנישאר לעשות זה להפריד בין החלק הקיים לזה שלא קיים ותקבל את כל המספרים החיוביים בצד אחד ומהצד השני תקבל את כל המספרים השליליים.

לעניות דעתי אלוקים הוציא מתוך ה"אין" (בחינה של חומר וזמן - כלומר, "אין חומר ואין זמן) את כל החיובי ואת כל ההפך והפריד ביניהם. זה נקרא אור (חיובי, קרינה אלקטרומגנטית וכל מה שיש בה, שמהווה את כל החומר ואנרגיה ביקום) וההפך מאור הנקרא חושך (גם קרינה אלקטרומגנטית אבל הפוכה לחלוטין שמהווה את מה שנקרא "אנטי-חומר"). זה מה שכתוב שאלוקים הבדיל בין האור לבין החושך וגם תשים לב שכתוב שאלוקים ברא את האור אבל לא כתוב שברא את החושך, אלא כתוב שהבדיל בין האור לבין החושך. שכן, זה ברור שאם אלוקים ברא את האור, הפריד אותו מתוך ה0 - מתוך האין, ההפך שלו חייב היה להיווצר מאליו וניסה להדבק אליו - מתוך כך אלוקים הפריד אותם והוא מחזיק את זה מופרד כל הזמן. לרגע יפסיק להחזיק את ההפרדה ונחזור למצב של אין שוב. למעשה אנחנו כבר עכשיו במצב של "אין" רק שאנחנו במצב מופרד ולכן אנחנו נמצאים בצד החיובי של המספרים - מה שאנחנו קוראים לו חומר/זמן (ואנרגיה).

בקיצור, בתורה, אנחנו לא מדברים על "כלום מוחלט" - ממש לא. אלא קיום ללא חומר/זמן (וכנגזר מזה גם ללא אנרגיה, שהיא תצורה של חומר וההפך) על פי התורה, במצב הזה של ה"אין" אלוקים וכל שאר המציאות הרוחנית שקיימת גם ללא חומר בהחלט היו במצב הזה שבו לא היה חומר וזמן! אני ממליץ לקרוא גם את הטענה הקוסמולוגית שתראה לך בצורה מדהימה מה אנחנו לומדים מהשאלה האדירה ששאלת!

שים לב לדבר מעניין שקורה פה: מי שטוען "אני לא מאמין בתורה כי אני לא מאמין שמכלום יכול לצאת משהו" למעשה מאמין שמכלום יכול לצאת משהו! ואילו מי שמאמין בתורה יודע שזה לא כלום... אלא אלוקים... ואלוקים זה לא כלום! זה הכי הפך מכלום שיכול להיות, כי הוא הכל, הוא כל מה שקיים וכל המציאות, בכל מצב, בכל זמן, בכל הוויה ועוד.

סיכום

מי שייזכר בתחילת הספר ייזכר בסיפור על החבריה הגאונים שלנו... והמצאות עולה על כל דמיון - ספר זה מאפשר לאדם לצעוד בדרך האמת תוך התבוננות עמוקה על מחשבותיו וראינו לאן הן מובילות פעם אחר פעם כאשר לא עושים טעויות לוגיות וגם ראינו שכל מה שכתוב בסיפור של החבריה בתחילת הספר, מתקיים והוא מתקיים על ידי אלוקים בכבודו ובעצמו על ידי אין ספור הוכחות שאת חלק הבאתי בספר זה. ספר זה מוקדש לעם ישראל באהבה מתוך רצון לתת ורצון שהעם שלנו יגיע למקום המיועד, שכל אחד יחווה גאולה פרטית ושחרור העצמי שלו מכבלי הכשלים הלוגיים (שקרים) ויגיע לאמת בחייו אלו כמה שיותר מהר ובצורה הטובה ביותר ומתוך כך יהיה טוב גם לכל עם ישראל ולעולם כולו ולמצאות כולה!

בספר ראינו מידע מדעי שמאשש את דברי התורה והבריאה עם דוגמאות ממגוון גדול של נושאים, פיזיקאליים, כימיים, ביולוגיים, רפואיים, ארכיאולוגיים ועוד.

הוכחנו שמחשבות של חילוני מובילות לאבסורדים עצומים כגון: אם המחשבה של האתאיסט הייתה עקבית היה מגיע לזה שאין בחירה חופשית על ידי המחשבה הדטרמיניסטית, אם היה עקבי עם מחשבתו היה מגלה שהוא מתכחש ללוגיקה לפעמים וזה הרי שומט את הקרקע מתחת למחשבת ההווה שלו עצמה ואף מכל המחשבות שהיו ו/או איי פעם יהיו לו, ממשיך וטוען על בסיס כשלים לוגיים כגון "הסיבה היחידה שאנחנו שואלים למה אנחנו פה, זה בגלל שאנחנו פה" - לא עונה לשאלה וממשיך בחייו כאילו שיש בזה תשובה. הוא ממשיך וסותר את עצמו כשהוא לא מאמין באמת אבסולוטית, משתמש במחשבה אבסולוטית כדי לטעון שהיא לא קיימת ועוד ועוד הרשימה ארוכה...

רק "אחד" מהדברים האלו מספיק כדי שאם אדם היה **באמת** מאמין למה שהוא חושב, כשהוא מתכחש לקיום אלוקים, הוא היה הופך למשוגע חס וחלילה.

הוכחנו שאלוים קיים בהכרח מחשבתי של 100% הן על ידי האונטולוגיה, הן על ידי הקוסמולוגיה והן על ידי הטליאולוגיה.

בעיית האינדוקציה הראתה לנו כיצד כל האנושות קורסת אם מישהו רק יבחן על מה המחשבות שלו נשענות כשהוא משתמש באינדוקציה ולא מכיר במציאות הבורא. ברור שבחלק התת מודע שלו הוא מודע לקיום אלוקים אבל בפה שלו ו/או במודע שלו הוא דוחה את קיום האלוקים ועל ידי זה הוא מזדהה עם סתירות לוגיות אדירות מימדים ועם כל הקיום כולו - ואחר כך כשהוא יגיע למצב שבו אין לו יותר אפשרות לעבוד על מחשבותיו ועל ההזדהות המחשבתית שלו, הוא יצטרך להתמודד עם המצב שיצר לעצמו.

הצופן התנ"כי... יש עוד כל כך הרבה מה לומר על הצופן התנ"כי ולהעמיק בו, ואני ממליץ לכל מי שמבין במתמטיקה שיעשה זאת. גם הצופן 1820 וגם צפנים רבים אחרים שרציתי להביא בספר הזה, אבל בפאת האורך של הספר נאלצתי לקצץ הרבה מאד (הספר היה מגיע למעל 2,000 עמודים אם הייתי כותב ומביא את כל מה שאני רוצה).

ראינו הוכחות שכליות ולוגיות לקיום מוסר מוחלט, גן עדן, גיהנום ונשמה נצחית ופרטית ובסופו של דבר רק האדם עצמו יכול לבחור מה לעשות עם מחשבותיו ויש שתי דרכים לחזור בתשובה, או על ידי אהבה, או על ידי פחד. עדיף בהרבה (פי אין סוף!) לחזור בתשובה - לחזור לאמת על ידי התבוננות ואהבה, בצורה הזו המעשים הרעים שהאדם עשה בחייו, יהפכו לו לטובה - הוא צריך לעשות תשובה מלאה על כל דבר ודבר, וידוי מלא בדבר שעשה, חרטה מלאה על הבחירה והמעשה, התבוננות רצינית ועמוקה והגעה לבקשה אמיתית ופנימית של סליחה ובסופו של דבר לקבל שלא לעשות את זה שוב. זוהי תשובה. השאלה מה מניע אותה, אהבה או פחד?

עדיף אהבה, אבל גם "מפחד" זה טוב, כי עדיף שיחזור בתשובה מאשר שלא, כשם שעדיף שהילד יעשה את השיעורים מכיוון שהוא לא רוצה עונש, לפחות יעשה את השיעורים. עדיף בהרבה שיעשה את השיעורים מכיוון שהוא רוצה ואוהב את זה ורוצה ללמוד כמובן!

בשעת דחק, צריך לדבר גם על הדברים האלו. לעניות דעתי אנחנו בשעת דחק רצינית ונוראית בימינו ויש סיכוי טוב מאד להתגלגלות למלחמה גדולה של כל העולם ואף גוג ומגוג בפתח. השאלה היא האם עם ישראל יעשה מספיק תשובה כדי שלא יהיה חלק מהמלחמה או לא.

עם ישראל ביחד באותה סירה, כמו שהיה בשואה, ש"רק" 60 אחוזים מהעם עזב את השם, סבלנו את הסבל הנורא הזה. היום, הסקרים מראים שיש בערך 50-50 וכל קול וכל אדם יכול להיות זה שישנה ויזיז את המאזניים לטובת עם ישראל!

שיהיה בהצלחה לכולכם במסע האישי שלכם,

ובתקווה נגיע לגאולה פרטית מלאה ושלמה כל אחד ואחד מאתנו וכל אחד ואחד מאלו שיש להם את האפשרות להגיע לכך ואף לגאולה הכללית המלאה והשלמה כולנו יחד!

אקדוטה מעניינת לסוף הספר :

אדם אחד, הטוען שהוא לא מאמין באלוקים שואל את חברו - שטוען גם בפיו שהוא יודע שהשם קיים את השאלה הבאה: "איפה יש ראיות אמפיריות לקיום אלוקים?"

חברו עונה לו: "הקונספט של אלוקים משמעותו, בין יתר הדברים, היא שיש חוקיות ליקום ולכלל מה שנברא, שיש סדר, שיש תכלית, שיש אינטיליגנציה מאחורי הדברים... אז כל הראיות המדעיות כולן מבוססות על חוקיות, כמו כן החוקים הפיזיקאליים והכימיים, התחכום של הביולוגיה ברמה הפרטית והאקולוגיה הסביבתית וכן הלאה והלאה - זה הכל ראיות אמפיריות שתומכות בקונספט קיום האלוקים... איפה יש ראיות לקונספט אחר?!"

כל מה שאנחנו מסוגלים לחשוב עליו, סימן שיש אפשרות של חוקיות לגביו, ולכן זוהי ראייה, ובמיוחד הראיות שמאוגדות תחת מטריית "המדע" - הכל ראיות לקיום אלוקים - ומי שטוען שהוא לא מאמין בקיום אלוקים, הוא למעשה טוען זאת **למרות** כל הראיות שסותרות את השקפת עולמו.

הדרך לאמת

הדרך לתשובה

אורן עברון